

Матео Удрини Стоувър

ГЕРОИТЕ УМИРАТ

К Н И Г А Т О Т О Т В Ъ Д И Е

12

Glibri

СЕНТЪР НА ГАЛАКТИКИ СЕНТЪР НА ГАЛАКТИКИ
ФЕНТЪР НА ГАЛАКТИКИ

МАТЮ УДРИНГ СТОУВЪР ГЕРОИТЕ УМИРАТ

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

В Отвъдие — свят на магия, героични сражения и приказни същества — той е известен като Каин, Острието на Тишал, страховит убиец на владетели и благородници, злодеи и герои. Той е безмилостен и неуловим, просто най-добрият в занаята.

В родния си свят — Земята от нашето бъдеще — Каин е Хари Майкълсън, суперзвезда, чиито приключения в Отвъдие съпреживяват милиони зрители, свързани с него чрез виртуален интерфейс.

Ала извън помещенията на Студията — корпорацията, която продава приключенията му по света — той е никой; намира се някъде по средата в йерархията на едно жестоко кастово общество и често му се налага да се опитва да забрави, че в един далечен свят избива хора за забавление на богатите лентяи от собствената си планета.

Но сега нещата са стигнали твърде далеч. Отчуждената му съпруга, Палас Рил, е изчезнала загадъчно сред копторите на престолния град Анхана. И за да я спаси, Каин трябва да се изправи срещу най-голямото предизвикателство в живота си: смъртоносна игра на котка и мишка с най-коварните властелини на двата свята.

Към моите български читатели:

Държите в ръцете си причината, поради която станах писател. Тази книга е звездата, около която гравитира моята кариера. Всичко останало, което трябва да знаете, ще го намерите вътре.

ПРОЛОГ

1.

Стоя, сложил ръка на касата на вратата, и усещам как в мен трепти някакъв потиснат инстинкт — това ще боли.

Поемам си дълбоко дъх и влизам.

Спалнята на принц-регента Тоа Фелатон е наистина доста скромна, като се има предвид, че този тип в леглото управлява втората по големина империя в Отвъдие. Самото легло е с големина около половин акър и може да побере осмина. Четирите резбовани стълба от розов терил, всеки от които с дебелината на бедрото ми, са увенчани с лъскави месингови лампи. Дългите жълти пламъци, наподобяващи остриета на копия, потрепват леко от течението, идващо откъм скрития вход за прислугата. Затварям безшумно вратата след себе си и брокатеното й покритие се слива с шарката на стената.

Прегазвам през люлеещия се килим от копринени възглавници — стигащ до коленете ми облак от ярко проблясващи цветове. Отляво се вижда отделен златист блясък и сърцето ми внезапно се разтуптява — но това е само моята собствена ливрея, моята прислужническа дреха, която се отразява в сребърното огледало над скрина на принц-регента от лакиран липкийски крим. Отражението показва моето преобразено чрез заклинание, омагьосано лице — гладки, кръгли бузи, пясъчноруса коса, наченки на светъл мъх по лицето. Намигам на отражението си и се усмихвам с пресъхналите си устни, след което въздъхвам тихо и продължавам да крача нататък.

Принц-регентът лежи, облегал на възглавници, които са по-големи от цялото ми легло, и похърква щастливо, като сребристите косъмчета на мустаците му се повдигат при всяко издишване. Върху широките му гърди лежи отворена книга — роман на Кимлартен от поредицата за Кориш. Това ме кара да се усмихна отново — кой би предположил, че Лъва от Проритун е сантиментален? Вълшебни приказки — прости истории за прости умове, глътка въздух за разведряване от суровостта на реалния живот.

Оставям тихичко златния поднос на масичката до леглото му. Той се размърдва, без да се буди, намества се по-удобно — и кръвта ми

застива. Заради движението му откъм възглавниците му полъхва мирис на лавандула. Пръстите ми се разтреперват. Косата му, разпусната за през нощта, обгръща лицето му като венец с металически цвят. Това благородно чело, тези искрящи очи, тази грубо изсечена брадичка, изложена на показ чрез грижливо избръсване на част от иначе гъстата му брада — наистина идеалният образ за велик крал. Статуята му, в която е яхнал вдигнал се на задните си крака кон — тази, която се намира в Двореца на боговете близо до фонтана на Проритун — би му била великолепен, вдъхновяващ надгробен паметник.

Той отваря широко очи, когато усеща как дланта ми сграбчва гърлото му — твърде голям професионалист съм, за да опитвам да заглуша вика му с ръка, притискаща устата му; през хватката ми успява да премине само леко писукане. Обезкуражавам понататъшната му съпротива, като доближавам широкия си двуостър нож на един инч от дясното му око.

Прехапвам езика си и слюнката навлажнява устата и гърлото ми. Гласът ми е спокоен — много нисък и монотонен.

— Нормално е в подобни ситуации да се кажат няколко думи. Никой не бива да умира, без да узнае защо го убиват. Не владее изкуството на красноречието, затова ще бъда кратък. — Навеждам се по-близо до него и го поглеждам в очите над острието на ножа. — Манастирите ти помогнаха да запазиш Дъбовия трон, като подкрепиха глупавите ти действия срещу Липке по време на Равнинната война; Съветът на братята смяташе, че ще си достатъчно силен владетел, за да предпазиш Империята от разпадане, поне докато кралицата дете достигне пълнолетие.

Лицето му започва да посинява, а под пръстите ми вените на шията му вече изпъкват. Ако не побързам, той ще изгуби съзнание, преди да съм приключил. Издишвам през зъби и ускорявам темпото.

— Обаче впоследствие те установиха, че си идиот. Твоите наказателни данъци изтощиха както Кириш-Нар, така и Желед-Каарн — дочух, че десет хиляди свободни селяни са умрели от глад само в Каарн през тази зима. А сега бръкна в здравето на Липке заради онази глупава желязна мина в Божиите зъби, и при това така си се разфучал, сякаш искаш да спретнеш истинска война на две мижави източни провинции. Ти игнорира и оскърби търговската делегация от Липке и пренебрегна препоръките на Съвета на братята. Затова те решиха, че

вече не си подходящ да управляваш, ако изобщо някога си бил. Те се умориха да те чакат. Така че ми платиха голяма сума, за да те отстраня от трона. Ако разбираш какво ти говоря, мигни два пъти.

Очите му са опулени, той гледа така, сякаш би се лишил от клепачи, ако можеше, и гърлото му под пръстите ми потрепва. Опитва се да каже нещо, но умениято ми да разчитам думите по устните не е достатъчно, за да разпозная нещо друго освен началното „моля, моля, моля“. Несъмнено той иска да спори с мен или може би да ме помоли за снизходителност или убежище за жена му и двете му дъщери. Не мога да му гарантирам нито едното, нито другото — ако след смъртта му започне борба за власт, те ще имат същите шансове да оцелеят, както и останалите от нас.

Най-накрая очите му започват да изсъхват и той мигва — веднъж. Забавно е как нашите рефлексии понякога водят до смъртта ни. По условията на договора ми съм длъжен да се уверя, че той ме разбира; ако искам да го направя, както му е редът, трябва да изчакам да мигне още веднъж. Когато се убива крал, трябва да се спазят всички формалности.

Погледът му се мести насам-натам — старият воин прави последен отчаян опит да извика за помощ.

Ако трябва да избирам между точното спазване на договора и възможността да бъда хванат в спалнята на принц-регента на деветия етаж в двореца „Колхари“, договорът да върви на майната си.

Притискам ножа към окото му. Изпращява кост и плисва кръв. Отблъсквам с ножа лицето му надалече от мен — ако някой види петна от кръв върху ливреята ми, докато се измъквам оттук, това може да се окаже фатално за мен. Принц-регентът се мята като риба, неочаквано озовала се на сухо след поредния си скок срещу течението. Това е просто последният несъзнателен опит на тялото му да се вкопчи в живота. Междувременно се задействат червата му и пикочният мехур. Сатенените чаршафи около него се покриват с нечистотии — още един първичен рефлекс, безполезна хитрост, предназначена да направи тялото неапетитно за хищника.

Майната му. И без това не съм гладен.

Сигурно минава цяла година, преди той да утихне. Подпирам със свободната си ръка челото му и раздвижвам ножа насам-натам. Той се

освобожава с мокро жвакане и пристъпвам към най-зловещата част от работата.

Назъбеното острие навлиза с лекота в плътта на шията, но изскърцва при съприкосновението си с третия гръбначен прешлен. Леко завъртам ножа и той преминава между третия и четвъртия прешлен. След няколко секунди рязане главата се отделя от тялото му. Миризмата на кръвта му е толкова силна, че надделява дори над вонята от изпражненията му; стомахът ми се свива и едва успявам да си поема дъх.

Свалям капака на златния поднос, който съм донесъл от кухнята, внимателно свалям съдовете с димяща храна и слагам на тяхно място главата на Тоа Фелатон, като я държа грижливо за косата, за да не падне нито една капка кръв върху дрехите ми. Връщам златния капак върху подноса, свалям изцапаните си с кръв ръкавици и ги хвърлям небрежно върху тялото, заедно с непотребния вече нож. Ръцете ми са чисти.

Вдигам подноса до главата си и си поемам дълбоко дъх. Лесната част приключи. А сега трябва да се измъкна оттук жив.

Основната трудност е да се отдалеча от трупа. Ако мина безпрепятствено покрай двамата стражи при служебната врата, ще бъда извън двореца, преди някой да разбере, че старецът е мъртъв. Адреналинът в кръвта ми се покачва, ръцете ми започват да треперят, по гърба ми полазват тръпки. Ударите на сърцето отекуват в ушите ми.

В горния десен ъгъл на полезрението ми примигва червеното квадратче, означаващо „Изход“. Не му обръщам внимание, дори когато се премества заедно с погледа ми като послеобраз на слънцето върху ретината.

Стигнал съм едва наред стаята, когато вратата за прислугата се отваря. Джемсън Тал, главният камерхер, започва да говори още преди да е пристъпил през прага.

— Моля за извинение, Ваше Величество — заломтва той бързо и задъхано, — но се носи слух за самозванец сред прислуг...

Джемсън Тал зърва обезглавения труп в леглото, забелязва и мен и ломотенето му преминава в ахване. Очите му се опулват, кръвта се отдръпва от лицето му; устата му се движи така, сякаш той се задушава. Преодолявам разстоянието между нас с дълъг, плавен скок и го изритвам в гърлото. Той се стоварва на пода като чувал с камъни и

сега започва да се задушават наистина, опитвайки да си поеме дъх през натрошения си ларинкс, докато дървото гърлото си и се гърчи на пода в сервизния коридор.

Дори не изпускам подноса.

Не е трудно да се справя с единия от стражите. Той възкликва нечленоразделно и пада на едното си коляно край Тал в глупав опит да му помогне. Какво е решил да направи, да тупа нещастника по гърба, докато онзи не изплюе трахеята си? Вторият страж не се вижда; явно по-умен от партньора си, притиснал се е към стената на сервизния коридор и ме причаква.

И двамата стражи носят дълги и здрави ризници под мантиите си в пурпурночервено и златно, а шлемовете им с мека подплънка са подсилени с допълнително стоманено покритие. Тоа Фелатон не е пестил средства за екипирането на придворните си рицари; моите ножове са безполезни срещу тях, но какво да се прави — вече няма измъкване.

Очакването е приключило. Отново съм щастлив.

По-умният страж загрява какво става и започва да вика за помощ.

Свалям капака на подноса и поглеждам мрачно Тоа Фелатон. Долната третина на дългите му коси е подгизнала в кръв, но лицето му не е твърде разкривено; може да бъде разпознато лесно дори с дупката на мястото на окоето му. Подавам подноса от вратата на височината на гърдите ми; при вида на съдържанието му викът на стража секва така, сякаш са забили стрела в гърлото му. Докато той се опитва да осъзнае, че това е отсечената глава на краля му, аз изскачам в сервизния коридор. Разполагам с две секунди, може би малко повече, преди стражът умник да е в състояние да направи нещо повече от това, да каже: „А?“.

Падналият на едно коляно страж сграбчва меча си, изправяйки се. Пускам подноса, той издрънчава и главата се търкулва надалече, а междувремето аз хващам стража глупак за китката, принуждавайки го да остави меча си на мястото му. Нанасям му рязък удар с глава, който отеква в ушите ми с приглушено бум; носът на Глупака се разпльоква като кюфте и очите му се събират към носа. Обгръщам го с двете ръце през шлема, завъртам го рязко в задушавателна хватка и го пращам в посока на Умника. Подплънката в шлема му не го спасява

— прешлените на врата му се счупват с рязко изпукване, докато го прехвърлям през гърба си. Той започва да се гърчи, докато животът го напуска, а междувременно аз прескачам потрепващото тяло на Джемсън Тал, за да отида при Умника и да го убия.

И в този момент Тоа Фелатон ми поднася отмъщението си, което сигурно ще го накара да се подхилква в задгробния си живот.

Когато се приземявам, без да откъсвам поглед от Умника, който се опитва да се измъкне изпод Глупака, кракът ми попада върху главата на принц-регента. Тя се търкулва под крака ми и аз се катурвам като Елмър Фъд^[1].

Едва успявам да се превъртя през рамо, вместо да падна по гръб, и само теснотата на сервизния коридор спасява живота ми — когато Умника замахва с меч си към главата ми, върхът му се закача за дървения панел. Опитвам се да се изтъркалям надалече, но се натъквам на Джемсън Тал, който все още агонизира, и този път Умника постъпва както трябва. Вместо да замахва с меч си, той ме мушва с него и вкарва един фут стомана в черния ми дроб.

Меч в корема — това е доста объркващо нещо; всъщност не е болезнено, или поне не много, но е наистина страшно *студено*, из цялото ти тяло се разнася смразяващ студ, който изсмуква силата от краката ти; същото изтръпване, което получаваш, когато дъвчеш ледено кубче, само че го усещаш върху цялото си тяло; и чувстваш как острието се плъзва в теб, реже вътрешностите ти и честно казано, цялата работа е адски гадна, ако питате мен.

Освен това двата фунта стомана в корема разказват играта на заклинанието, което ме кара да изглеждам като юноша евнух. Магическият заряд проблясва като изгорял кинескоп и кара косъмчетата на врата ми да настръхнат, а брадата ми — да ме засърби.

Умника измъква острието, вместо да го завърти няколко пъти вътре в мен — грешка, предизвикана от неопитност, заради което заслужава да го убия. По време на измъкването мечът закача реброто ми — усещането може да се сравни с драскането с нокти по черна дъска, съчетано със стържене по зъбите със зъболекарска машинка, без упойка. Причернява ми пред очите, простенвам и изтръпвам от болка, а Умника погрешно взема това за предсмъртно хриптене и гърчене — отново липса на опит.

— Тази смърт е по-лека, отколкото заслужаваш, мръснико! — казва той.

При мисълта за убития му господар в очите му се появяват сълзи и аз не намирам кураж да му кажа, че съм съгласен с него. Той се навежда към мен, и когато най-накрая заклинанието изчезва напълно, очите му се опулват. С благоговение в гласа казва:

— Хей, ти не си ли... ти изглеждаш като *Каин*! Ти си, нали? Тоест кой друг би... Велики К'хул, аз убих Каин! Ще стана *известен*!

Аз не мисля така.

Подлагам върха на дясната си обувка зад глезена му, за да подпра крака му, и го изритвам по коляното с левия си крак. Коляното му шумно изхрущява и той се стоварва на пода, стенойки. Това им е лошото на ризниците — не предпазват ставите от извиване в обратната посока. Хлапето обаче не изпуска меча си — трябва да призная, че е сърцат.

Скачам на крака с акробатска ловкост, чувствайки как нещо в ранения ми корем се разкъсва. Стражът мушка с оръжието си към мен — но както лежи на земята, е бавен и за мен не е трудно да притисна длани върху плоските страни на меча му, да го изритам по китката и да му го изтръгна. Подхвърлям меча във въздуха, той се преобръща и аз го хващам за дръжката.

— Много зле, хлапе — казвам му. — Щеше да се научиш, ако беше останал жив.

Замахвам късо с меча и удрям стража над ухото, половин инч под покрития с плочки ръб на шлема. Острието не може да проникне през бронята на шапчицата, но това не ми и трябва; много добър съм с меча и един удар е достатъчен, за да пробия черепа му и да го убия.

Застивам за миг, за да успокоя дишането си и да се ориентирам в ситуацията. Кървя — отпред и отзад, където стражът ме е пробол, несъмнено и отвътре. Давам си сметка, че ми остават десет минути, преди да припадна. Може да са повече, може и по-малко — зависи какви поражения е нанесъл мечът и колко силно кървя.

За това време трябва да се спусна по осем добре охранявани етажа на двореца „Колхари“ и да се слея с тълпата в Стария град на Анхана — и то без да губя главата на принц-регента. Вече е вдигната тревога и вероятно кръвотечението ми е смъртоносно, но това не е причина да оставям главата — без нея няма да ми платят, освен това

мъкненето на няколко глави няма да ме направи да изглеждам по-подозрително, отколкото в момента. С течаща по краката ми кръв не мога да блъфирам, не мога да се скрия и навсякъде ще оставям следи след себе си.

Чувам приближаващ се тропот на тичащи крака. Червеното квадратче „Изход“ отново се появява в левия горен ъгъл на полезрението ми. Е, добре. Време е да се махам.

Улавям ритъма на примигването на квадратчето и започвам да мигам в такт с него. Сервизният коридор и мъртвите мъже около мен изчезват в небитието.

---

[1] Елмър Фъд — анимационен герой на „Уорнър Брос“ от филмчетата за Бъгс Бъни. Той постоянно се опитва да застреля Бъгс, но обикновено се наранява сам. — Б.пр. ↑

2.

Когато служителката на „Моторола“ му свали шлема, очите на Хари Майкълсън застинаха широко отворени и той се озъби, щом почувства как нейният асистент бавно измъква от врата му иглата на обезболяващата инжекция. Хари вдигна ръка и се изкашля, притискайки към устата си кокалчетата на пръстите си, а жената от „Моторола“ бързо му подложи картонена чашка, в която да се изплюе. Хари се протегна бавно, така че ставите му изпукаха, и се наведе напред в симкреслото, облягайки лакти върху коленете си. Правата му тъмна коса лъщеше от пот, черните му очи бяха кървясали. Той се извърна от служителите и скри лицето в дланите си.

Девојката от „Моторола“ и асистентът ѝ го гледаха като кутренца, от което му се повдигаше.

От дълбините на необятното си кресло, облицовано с телешка кожа, Марк Вило попита:

— Е? Как беше, Хари? Как ти се струва?

Хари си пое дълбоко въздух, потърка брадата си, опипа жълтеникавия белег, пресичащ хребета на изкривения му, двукратно чупен нос, и се опита да намери сили, за да заговори. За себе си наричаше това състояние пост-Каинова гадост — разтърсващата, сякаш следкокаинова депресия, която го връхлиташе всеки път когато се върнеше на Земята, за да стане отново Хари Майкълсън. Дори днешните събития — които даже не бяха истинско Приключение, а запис с тригодишна давност — бяха достатъчни, за да отключат това усещане.

Честно казано, този път имаше нещо повече от обикновена пост-Каинова гадост. Усещаше пареща дупка във вътрешностите си — сякаш беше глътнал киселина и тя беше прогорила пътя си до кожата му, точно на мястото, където широкото острие на меча на Умника беше влязло в черния му дроб. Защо точно *този* куб от всички Приключения на Каин? Какво си мислеше Вило, по дяволите?

Да го доведе тук и да го прекара отново през епизод от „Слуга на Империята“ — дори и през кратък епизод, — беше изискана и

изтънчена жестокост, като изстискване на лимон в посипана със сол рана. Хари чувстваше как го гризе отвътре, сякаш в онази дупка във вътрешностите му имаше малък проклет плъх.

Обикновено той успяваше да измами себе си, да се накара да повярва, че не е наистина наранен, че тази пареща болка в гърдите му, която се появяваше при мисълта за Шана, е само проблем с храносмилането, само язва. През повечето време се заставяше да повярва, че тя идва от празнотата във вътрешностите му, вместо от празнотата в живота му. Беше успял да се самозалъже — вече от месеци вярваше, че е преодолял спомена за нея.

Какво толкова? С тренировки всичко се постига.

— Хари? — Вило се наведе напред в креслото си, в гласа му се долавяше опасно нетърпение. — Всички те *чакат*, хлапе. Хайде, давай.

Бавно, с усилия Хари се застави да проговори:

— Това е незаконно, Биз'мен^[1]. Това е незаконна технология.

Служителката на „Моторола“ зяпна, като спокойно разхождаща се жена, която е срещнала екхибиционист.

— Уверявам ви, *лично* уверявам и *двама ви*, че тази технология е разработена абсолютно независ...

Вило я прекъсна, като махна към нея с димящата си пура — дебела, черна „Кон Кристо“, голяма едва ли не колкото самия него.

— Мамка му, Хари, наясно съм, че е *незаконна*. Да не съм идиот? Просто искам да знам има ли някаква полза от нея.

Марк Вило беше дребен боен петел с прошарена коса, постигнал всичко със собствените си сили бизнесмен, приближаващ шейсетте, наперен кривокрак кучи син, главен акционер във „Вило Интерконтинентал“, уж световноизвестна транспортна фирма. Той беше собственик и господар на този занемарен имот в предпланините на Сангре де Кристо, и бизнес патрон на Актьора суперзвезда, познат на всички под името Каин.

— Полезно? — Хари сви рамене и въздъхна. Защо да се карат? — Да, бъдете сигурен. Най-хубавото нещо след това, наистина да си там. — Той се обърна към служителката на „Моторола“: — Вашата неврохимична обратна връзка е имитация, нали?

Девојката започна да протестира шумно, но Хари я прекъсна уморено:

— О, я млъквайте!

Ала в действителност той беше доволен, че жената от „Моторола“ е пълна глупачка; това му даваше материал за размисъл, различен от студената болка, която виждаше в очите на Шана всеки път когато си я представеше. От месеци не беше способен да си я представи как се усмихва.

„Не си отклонявай вниманието от шибаната работа“, изръмжа той на себе си.

Обърна се към Вило и се опита да вкара някакъв живец в гласа си, като преви болящите го рамене.

— Не им позволявайте да ви прекарат, Биз’мен. Цялата тази работа с квадратчето за изход, как я наричат? Синхронно мигане?

Момичето от „Моторола“ го дари с ослепителна, професионална усмивка.

— Това е само едно от достойнствата на нашето устройство, които го правят номер едно на пазара в момента.

Хари не й обърна никакво внимание.

— Значи, за да излезе човек от програмата, трябва да задейства рефлекс си за мигане — продължи той. — Това не е механичен изход. Системата отчита импулсите с помощта на обратна връзка; това е технология, изцяло собственост на Студията, а Студията се отнася сериозно към подобни глупости. Неврохимичната обратна връзка е само камуфлаж. В действителност се използват само хипнотични средства, и при това в малки количества, ако искате да знаете — те уплътняват обратната връзка. Цялата им сензация е същата онази пряка невроиндукция, която Студията използва в нейните директни кресла, само че тук е твърде силна. Миризмата, която надуших, когато отрязах главата на Тоа Фелатон? В реалността тя не е толкова силна. А после адреналинът ми се вдигна толкова, че едва успявах да дишам. А накрая, с меч в корема ми, *болеше* твърде много.

— Но, Шоумен Майкълсън... — заломоти служителката, споглеждайки се тревожно с асистента си, — нали трябва да направим така, че да ни *повярват*, тоест имам предвид, че...

Хари бавно се изправи. Пост-Каиновата гадост го караше да се чувства, сякаш няма кости, и успяваше да се задържи на крака с пределни усилия, но в гласа му зазвучаха характерните за Каин заплашителни нотки, а погледът му проблесна студено.

Той повдигна края на туниката си, показвайки кафявите линии на двата белега от лявата му страна — единият отпред, под ребрата, а другият отзад, точно където го беше пронизал мечът на Умника преди три години.

— Виждате ли ги? Искате ли да ги *докоснете*? Кой знае по-добре от мен как е? Вие ли?

— За бога, Хари, не бъди такъв задник — каза Вило. Той махна пренебрежително с пурата си към служителката. — Не му обръщайте внимание, в това няма нищо лично. Той се държи така с всички.

— Повтарям — изрече Хари монотонно, — те са омазали всичко. Ако онзи меч, засягайки реброто ми, беше причинил такава болка като днешната, това щеше да ме зашемети за няколко допълнителни секунди. При такава болка не можеш да направиш нищо, освен да стениш или да пициш, гърчейки се, или веднага да изгубиш съзнание. Онзи проклет кучи син вече се целеше в гърлото ми. Ясен ли съм?

Той протегна длан към Вило и въздъхна.

— Ако искате да инвестирате в патентована технология — това си е ваша работа. Но не мисля, че искате да се забърквате с идиоти, които дори не могат да настроят един симулационен шлем.

Вило изсумтя.

— Не да инвестирам. Аз смятам да купя проклетото нещо, Хари. Този така наречен „прототип“. Дори динозавър като „Моторола“ не би пуснал на пазара технология, която копира разработките на Студията. Просто ми се искаше да имам свой комплект, за да разигравам кубове в свободното си време, без да пиляя по две-три седмици за директна кабина.

— Аха, както и да е. Правете каквото знаете.

— Хари... — изрече Вило меко, връщайки пурата в крайчеца на устата си. — Това отношение...

След съвета на Вило настъпи смразяваща тишина. Служителката и асистентът бързо се спогледаха, без да помръдват. Вило меко кимна към служителите, сякаш искаше да каже: „Дръж се учтиво пред хората, синко.“

Хари мрачно наведе глава.

— Извинявайте, Биз'мен — промърмори той. — Не съм във форма. Но с ваше позволение искам да задам още един въпрос.

Вило кимна царствено и Хари се обърна към жената от „Моторола“:

— Кубовете, които разиграва вашето кресло, се различават от стандартните кубове на Студията. В стандартните няма усещане за миризма, докосване или болка и аз се съмнявам, че вашите индуктори могат да четат неврохимичните канали и да компенсират закъснението, дозирането и всичко останало. Вие получавате незаконно образци отнякъде, прав ли съм?

Служителката на „Моторола“ изобрази корпоративната си усмивка и каза:

— Боя се, че не мога да отговоря на този въпрос. Но в договора за покупко-продажба е гарантирано, че Биз’мен Вило ще получи кубовете, подходящи за това оборудване...

— Достатъчно — изрече Хари с отвращение. Той се обърна към Вило. — Вижте, работата е следната. Тези идиоти имат свой идиот в лабораториите на Студията, който ги снабдява с незаконни образци. Първо, това означава, че материалите, които получавате, най-вероятно са *несъкратени*. Двуседмичното Приклучение ще трае две седмици в това кресло, сякаш седите в директна кабина в „Кавеа“, само че с по-лошо качество. Това кресло няма нито рецептори, реагиращи на болката, нито удобно захващане, нито вътрешно подаване на храна. Второ, непрекъснато ще ви снабдяват с незаконни записи. И в един прекрасен ден онзи идиот ще го хванат. Преди да го киборгизират и да го продадат за Трудовак, ченгетата на Студията ще изтръгнат от него достатъчно, за да разкрият цялата мрежа, и ще оставят приятелчетата си от правителството да се занимават с нея. А това не са ви дружелюбните момчета от Криминалната полиция, които учтиво чукат на вратата, преди да влязат. Защото вече не става въпрос за технологично нарушение, а за интелектуална собственост и нарушаване на авторското право, и изведнъж ще се изправите срещу Социалната полиция. Дори и на вас, Бизнесмена, няма да ви се иска да се запознаете отблизо с тях.

Вило се облегна назад в креслото и сгуши глава в меката облегалка. Дръпна си от пурата, изпуфка няколко кълбенца дим, отново се изправи напред и се усмихна накриво, при което покрай очите му се показаха дребни бръчици.

— Хари, ти продължаваш да мислиш като престъпник, знаеш ли? Изминаха вече двайсет години, а ти все още си оставаш уличен хулиган по душа.

Хари му отвърна с безрадостна усмивка. Той не знаеше какво означават думите на Вило, но не му се искаше да попита.

— Защо не отидеш до езерцето и не си сипеш едно питие, докато аз не уредя нещата с тях? — продължи Вило.

Навремето, когато Хари го изгонеха по този начин като малко дете, той се чувстваше, сякаш са го зашлевили. А сега само си помисли с леко учудване, че все още остава в бизнеса и животът продължава — като че ли това имаше някакво значение.

Ала всичко това беше игра, също толкова празна, колкото и самият Каин. Без Шана светът беше пуст и на Хари не му пукаше за абсолютно нищо.

— Добре — кимна той. — Ще се видим там.

---

[1] Съкращение от „бизнесмен“ (в оригинала — Biz'man). — Б.пр. ↑

3.

Хари крачеше по облените от слънцето скали, заобикалящи блещукащото езерце и двата водопада, които се изливаха в него. Езерцето беше много красиво направено; само лекият мирис на хлор и прокрадващото се усещане, че природата не е способна да подреди камъните и водата по толкова удобен за хората начин, издаваха изкуствения му произход.

Хари продължи да ходи насам-натам известно време, после седна, отново стана. На два пъти тръгна към обраслата с храсти пустиня, към песъчливия вятър и яловите хълмчета от шлака и отпадъци от околните мини. Но всеки път се спираше на границата на изкуствения оазис на Вило, връщаше се обратно и отново започваше да обикаля насам-натам. Поглеждаше към токсичната мътилка на пустошта с тъга; представяше си как тръгва между купчинките и изминава целия път до мъртвите скали на планините. Не беше сигурен, че тази разходка из отровния пущинак ще го накара да се почувства по-добре, но знаеше, че не може да го накара да се чувства по-зле.

„Успокой се — повтаряше си той отново и отново. — Това не е, като да е мъртва.“ Но всеки път сърцето му му подсказваше, че може би щеше да е по-добре, ако е мъртва. Или ако той е мъртъв.

Ако тя бе мъртва, това можеше да сложи началото на изцеляването му; ако той беше мъртъв, щеше да се освободи от болката.

Защо Вило се бавеше толкова, мамка му?

Хари мразеше чакането, винаги го беше мразил. В такива моменти не можеш да направиш нищо, освен да стоиш и да мислиш — а в живота му имаше твърде много неща, за които беше по-добре да не се мисли.

Той се огледа в търсене на нещо, което да му отвлече вниманието. Дори огледа изкуствените скали, по които се спускаха водопадите, чудейки се дали петдесетметровото изкачване по хлъзгавата повърхност може да разсее мислите му за Шана.

Това беше неговата тактика, откакто се бяха разделили — да гледа да е зает. Да се отвлича. Да не мисли за това. Тази тактика беше добра, вършеше работа, ден след ден. Понякога минаваха часове, дни, дори и седмица, без да се сети за нея.

Но той не беше толкова добър в стратегията, колкото като тактик. Печелеше всяка битка, но в дни като този не можеше да не осъзнае, че губи войната.

Дори изкачването му на скалата с водопада нямаше да му помогне; опитното му око забеляза многобройни издатъци за ръце и крака, които явно бяха сложени преднамерено. Скалата беше направена специално, за да се катерят по нея, и за Хари щеше да е полесно да я изкатери, отколкото за повечето хора да се качат по стълбите на сграда.

Той поклати глава с отвращение.

— Хей, Каин! — извика една от девойките, които плуваха в езерцето. — Искаш ли да дойдеш и да се позабавляваме?

В езерцето плуваха и се плискаха две от вездесъщите компаньонки на „Вило Интерконтинентал“. Дългокраки, слаби, атлетични, с перфектни зъби и даже още по-добри бюстове, тяхната работа беше да са на разположение на гостите на Бизнесмен Вило. И двете бяха зашеметяващо красиви. Хирургическите корекции бяха бонус към петгодишните им договори, след изтичането на които те щяха да бъдат свободни да си търсят късмета където пожелаят. В момента работеха за настроението на Хари, като осигуряваха съблазнителни изгледи към бедрата и задниците си и повдигаха грациозно загорелите си гърди към небето. Щеше да е много красиво, ако беше спонтанно, а не преднамерено.

Девойката, която беше повикала Хари, се плъзна зад гърба на колежката си и я прегърна; едната ѝ ръка покри гърдите на жената, а другата се плъзна по водата към чатала ѝ. Тя грациозно изви врат, за да целуне партньорката си по рамото, подканвайки госта с поглед.

Хари въздъхна. Предполагаше, че би могъл да скочи при тях; в правенето на секс с две проститутки поне имаше някаква честност. За разлика от вманиачените почитателки, на които се натъкваше на всяка крачка, тези тук бяха професионалистки. Те нямаше да се преструват, че им пука за него, нито пък той — че му пука за тях.

Няколко години по-рано със сигурност щеше да го направи. Но сега, толкова късно в живота му, след като най-накрая беше намерил някой, който го беше обичал, когото той бе обичал и с когото древният евфемизъм „правя любов“ се беше превърнал в истина, той не можеше да постъпи така. Дори не беше заинтересуван. Да изчука тези девойки, щеше да е, като да си го напъха в дупка от чеп — сложен, леко болезнен начин на мастурбация.

Облечен с елече и пояс прислужник с поднос се появи беззвучно зад Майкълсън и му предложи чаша скоч.

— Едно „Лафройг“?

Хари кимна и взе чашата.

— Как е, Каин?

Майкълсън въздъхна.

— Викайте ми Хари, става ли? Всички забравят, че си имам име.

— А, добре, въъ... *Хари*. Само исках да кажа, сецате се, че съм ви голям фен, даже, е, сецате се... въъ... няма значение.

— Добре.

Обаче прислужникът — Майкълсън се зачуди дали името му не беше Андре — продължаваше да стои в очакване до лакътя му. Хари бавно отпи от чашата и се загледа в плуващите момичета.

Прислужникът се изкашля и каза:

— Аз си вземам кубове с ваши записи, разбира се. Само веднъж съм бил там директно, преди няколко години, когато Биз’мен Вило ни взе всичките със себе си по време на отпуската. Беше наистина диво; не бяхме директно *вас* — това е наистина скъпо, — а онзи тип, Йотъри Призрака. Помпите ли го?

— А трябва ли да го помня? — попита Хари отегчено.

Защо хората мислеха, че всички Актьори са познават помежду си?

— Ами да, тоест не знам. Вие ме убихте — имам предвид *него*. В Развъдниците на Анхана.

— А, да — сви рамене Хари, спомняйки си караницата в Студията, когато той се върна обратно сред Приключението. — Той ме следи ден или два, преди да го пипна. По дяволите, как можех да зная, че хлапето е Актьор? Би трябвало да има достатъчно ум, че да не ми застава на пътя.

— Вие дори не сте го запомнили?

— Убивам много хора.

— Божичко! — Прислужникът се приведе заговорнически, облъхвайки Хари с миризмата на червеното вино, което беше изпил за кураж. — Знаете ли, понякога си мечтая да съм на ваше място... да съм Каин, разбирате ли?

Хари мрачно се усмихна.

— Понякога и аз си го мечтая.

Прислужникът се намръщи.

— Не ви разбрах.

Хари отпи още една глътка от чашата, за да се загрее за разговора. Дори празен разговор с почитател беше по-добре, отколкото да е насаме с мислите си.

— Каин и аз не сме една и съща личност, разбирате ли? Аз израснах в Сан Франциско, в Работническото гето; Каин е бил подхвърлено дете в Отвъдие. Отгледан е от паткански освободен роб, ветеринарен лекар и налбант. На дванайсетгодишна възраст бях джебчия, защото не бях дорасъл да съм крадец; на същата възраст Каин са го продали на липкийски роботърговец, защото цялото му семейство измряло по време на Големия глад.

— Но всичко това е само наужким, нали?

Хари сви рамене, седна върху камъните и се намести удобно.

— Когато съм в Отвъдие, в облика на Каин, всичко наоколо ми изглежда достатъчно реално. Тренираш се да повярваш в него. Отвъдие е различно място, хлапе. Каин може да върши неща, които аз не мога. Имам предвид, той не е заклинател, но принципът е същият. Той е по-бърз, по-силен, по-безмилостен, може би не толкова умен. Това е като магията, предполагам — въображение и сила на волята. Заставяш себе си да повярваш.

— Така ли действа магията? Имам предвид, че аз не я разбирам напълно, но вие...

— Аз също не я разбирам особено — изрече Хари кисело. — Заклинателите са побъркани. Те един вид създават халюцинации със силата на волята... Всъщност не знам. Пробвай директно някой път да бъдеш един от тях. Ще видиш, че всичките са шибани откачалки.

— Но тогава... — Прислужникът се изхили неловко. — Тогава защо се оженихте за една от тях?

И ето че както винаги разговорът се насочи към Шана. Хари пресуши скоча, преглътна тежко, въздъхна и с неуловимо движение на китката запрати чашата върху скалите от другата страна на езерцето, където тя се разби на блещукащи кристални пръски. Хари завъртя поглед към прислужника и видя ужас в очите му.

— Може би ще е по-добре да изметеш това, а? Преди Бизнесменът да е дошъл.

— Божичко, Каин, не исках да...

— Забрави — каза Хари. Той се облегна назад върху камъните и закри очите си с лакът. — Отиди да изметеш.

Докато лежеше, можеше да мисли единствено за финала на „Слуга на Империята“. Почти усещаше скута на Шана под главата си, почти надуваше лекия ѝ мирис на мускус, почти я чуваше как му шепне, че го обича, че той трябва да живее.

Най-щастливият сън, който беше способен да сънува, легнал върху камъните край езерцето на Марк Вило, беше как лежи върху изцапаната с нечистотии настилка на тясна анханска уличка и кръвта му изтича.

Събуди го сянка, паднала върху лицето му. Сърцето му прескочи и той започна да се надига, прикрил с ръка очите си, без да диша...

Над него стоеше Вило; следобедното слънце блестеше като ореол около главата му.

— Тръгвам към Фриско. Хайде, Хари, ще те закарам.

4.

Ролс-ройсът на Вило се наклони леко при влизането си в обслужващата линия. Бизнесменът разкопча шофьорския си колан, отиде отзад в пътническия салон и си наля солидна доза метакса. На една глътка изпи третина от питието и се настани на удобната седалка, свързана под прав ъгъл с диванчето, на което седеше Майкълсън.

— Хари, искам да се съберете пак с Шана — каза Вило.

Дългите години опит в общуването с висшите касти помогнаха на Хари да запази каменно лице. Въпреки че беше очаквал такова нещо, пристягането в гърдите му му подсказа, че никога нямаше да е наистина готов за това.

Струваше му се, че по някакъв начин тя е навсякъде около него и той не може да обърне глава, без да види нещо, което да му напомня за нея, сякаш всяка дума, казана в негово присъствие, е била един вид подигравателно напомняне за неговите стремежи и желания и за това, че в края на краищата се беше оказал недостатъчно добър за нея.

Той погледна към широките странични стъкла на ролс-ройса, зад които далеч долу се виждаха покритите със сняг върхове на Скалистите планини.

— Вече сме обсъждали това — изрече той уморено.

— Да, обсъждали сме го. И не искам да се връщаме към тази тема отново, разбираш ли? Оправи нещата с нея, не се шегувам.

Хари безмълвно поклати глава. Погледна надолу към ръцете си, които беше притиснал между коленете си като сърдито дете. Внезапно усуква пръсти и кокалчетата му изпукаха така, че ставите го заболяха.

— Може ли да си сипя напитка?

— Добре — каза Вило. — Обслужи се.

Хари се приближи към бара и обърна гръб на своя патрон, правейки се, че си избира напитка от списъка. Най-накрая набра случаен код, приборът забръмча, забуча и изплю някакъв пурпурен леденостуден плодов буламач с отвратителна миризма — и елиминира последната възможност на Хари за протакане. Той сръбна една глътка и направи кисела гримаса.

— Какъв точно ти е проблемът? — попита Вило. — Мисля, че това е третият път, в който ти казвам направо, без никакви увъртания, че искам вие двамата да се съберете отново. Така че какво не е наред?

Хари поклати глава.

— Не е толкова просто.

— Как ли пък не! Позволих ти да се ожениш за нея преди всичко защото това беше от полза за твоя имидж. Както и за моя. Налага се да се подмажа на Шермая Доул, за да смекча подозрителността ѝ и да я накарам да ми продаде ГФТ.

Семейство Доул бяха богати безделници, но Шермая обичаше да се занимава любителски с инвестиране, а от време на време и с бизнес; тя спонсорираше множество Актьори, включително — и предимно — Шана.

Вило отпи нова дълга глътка от брандито и продължи да говори замислено:

— „Грийн Фийлдс Текнолъджис“... Знаеш ли, вече от пет години се опитвам да вникна в земеделието, а ГФТ е разработила някаква синтетична чудесия, която се очаква да направи пустинята Канебраска годна за земеделие. Доул обаче се притеснява за лаборантите и техниците на ГФТ; почти успях да я убедя, че няма да правя съкращения след закупуването на компанията. Тъпа кучка! Както и да е, говорих с нея за Шана и тя каза, че няма да настоява да се сдобрявате. Според нея сами трябва да решите какво да правите. Ако питаш мен, това е тъпотия. Доул е откачалка, при това мекушава. Все се колебае. Ако събера двама ви с Шана, това може да е повратният момент в сделката. Така че просто го направи.

— Та тя ме изостави, Биз'мен — промърмори Хари, изненадвайки се за пореден път от това, колко болезнено е произнасянето на тези думи. — Нищо не мога да направя.

— Е, тогава какъв ѝ е шибаният проблем на нея? — изръмжа Вило. — Сигурно има пет милиарда жени, които биха продали двете си цици и по един яйчник, за да прекарат *една нощ* с теб! Божичко!

— Проблемът не беше в нощите.

Бизнесменът се ухили просташки.

— Обзалагам се, че е така.

Хари се вторачи в пурпурната пяна на напитката си.

— Тя... о, мамка му! Не знам. Мисля, че тя осъзна, че не се различавам много от Каин. Това стана... — Той си пое дълбоко дъх. — Започна по време на онази история с Тоа Фелатон, ако наистина искате да знаете.

Вило кимна.

— Знам. Точно затова избрах този куб за днешната проверка.

Хари настръхна и мускулите на челюстите му внезапно изпъкнаха.

— Тя те заряза, защото си задник — заяви Вило, тикайки пръст в гърдите на Хари. — Заряза те, защото не можеше да живее с побъркан убиец, който се отнася с нея като с боклук.

Пред очите на Хари започна да се спуска червена пелена.

— Аз никога... — Той стисна зъби, за да се овладее, и каза: — Не беше заради това, как се отнасям към нея. Държах се с нея като с кралица.

Чашата се разтрепери в ръката му и част от напитката се плисна върху килима на ролс-ройса. Петното изглеждаше като от кръв.

Вило проследи погледа му и изсумтя.

— Можеш да изчистиш това по-късно. Още не съм приключил с теб. — Той пресуши чашата си, наведе се напред и се намръщи, от което лицето му се покри с бръчки. — Разбирам, че си малко развълнуван, но ще се наложи да ме изслушаш. Искам да се съберете с Шана и няма да има повече шибани дискусии по въпроса. Направи каквото е необходимо. Ако тя смята, че си твърде... какъвто и да е, увери се, че си станал *по-малко* такъв. Разбра ли ме? Не ми пука какво ще ти струва това. Просто го направи.

— Биз'мен... — започна Хари.

— Не ме бизменосвай, Майкълсън. Много съм те отпуснал. Позволявам ти да дрънкаш, позволявам ти да се правиш на расов жребец пред публиката и ти давам страшно много шибани пари. Дойде време да се разплащаш. Ако не ти харесва, спомни си, че не си единственият шибан Актьор, работещ за ВИ.

Вило се облегна назад, давайки възможност на Хари да обмисли думите му.

От напрежението във врата на Майкълсън ушите му кънтяха. Той остави бавно и внимателно чашата на бара, като през цялото време

наблюдаваше ръката си. После също толкова бавно и внимателно се обърна към патрона си и каза с много мек и спокоен глас:

— Добре, Биз'мен. Съгласен съм.

5.

Хари стоеше до високата телена ограда, заобикаляща покрития с трева заден двор на Аби, и гледаше как Вило издига ролс-ройса майсторски от моравата и завърта турбините му в режим на летене, преди да профучи над дърветата. Присви очи от въздушния вихър, но остана почтително на мястото си, докато ролсът не се изгуби в надвисналите над Сан Франциско дебели облаци, в които се отразяваше кървавочервеният блясък на града.

Приблужи се към широката врата от бронирано стъкло на остъклената веранда, сложи ръка върху скенера и каза:

— Скъпа, прибрах се!

Паузата беше много кратка — докато скенерът разчете дланта му и съпостави данните с гласовия отпечатък, след което защитната система се изключи и размагнетизира заключалката на вратата. Скрытите в стените предавки свършиха по-голямата част от работата по отварянето на над седемдесеткилограмовата врата, благодарение на което бронираното стъкло изглеждаше не по-тежко от старомодния плексиглас.

Със стъпването му на верандата лампите светнаха и Аби каза:

— Здравей, Хари. Имаш четиринайсет съобщения.

Вестибюлът беше обзаведен с прекрасен комплект старинна виенска мебел. Хари прекоси помещението неспокойно, без да докосва нищо. Когато достигна вратата на гостната, лампите вътре светнаха.

— Аби, въпрос — каза той. — Съобщения от Шана?

— Не, Хари. Да пусна ли съобщенията?

Гласът го следваше навсякъде; домашният компютър излъчваше звука на порции от мънички колонки, скрити в стената, и на Хари му се струваше, че мекият глас на Аби идва иззад лявото му рамо. Шана намираще това за злоещо. Тя не обичаше да говори с къщата и така го тормозеше да смени системата, че веднъж едва не стигнаха до бой.

Хари въздъхна. Спря се върху розовия мраморен под на хола и погледна нагоре, към широкото празно пространство на стълбите, водещи към лоджията на втория етаж.

— Добре — каза той. — Аби, пусни съобщенията.

Най-близкият стенен екран — този до сервизния асансьор зад стълбите — светна. Хари не можеше да види лицето на говорещия, тъй като тръгна нагоре по стълбите, но гласът му беше познат — почителният хленч на адвоката му. Въпреки че и двамата бяха от кастата на Професионалистите, адвокатът настойчиво се подмазваше; явно Шоумените имаха някакво социално предимство пред Юристите.

Докато Хари крачеше из кънтящите зали на Аби, стенните екрани зад гърба му гаснеха, а онези пред него светваха, и всичките показващи потното лице на адвоката му, който обясняваше, че молбата на Майкълсън за прехвърляне в кастата на Администрацията е отхвърлена. Адвокатът смяташе, че Студията го възпира, защото Каин все още е много популярен и оттеглянето на Хари от актьорството може да доведе до съществени финансови проблеми, и така нататък.

Хари влезе във фитнесзалата и свали костюма си на Професионалист. Приказките на адвоката му не го интересуваха — не беше и очаквал да му позволят да премине в по-горната каста. Единствената друга новина от адвоката беше, че обжалването на Майкълсън на присъдата на баща му за противодържавна дейност е отхвърлено.

Останалите съобщения бяха още по-безинтересни. Местният вестник „Трибуна на Професионалиста“ молеше за подкрепата му в предстоящите избори; осем благотворителни организации го молеха за помощ; имаше и няколко покани от магазинни мрежови шоута за участия и интервюта. Хари си отбеляза наум, че трябва да надгради Аби с функцията да прави кратки резюмета на съобщенията. Щеше да е болезнено скъпо — както всички ИИ функции, — но щеше да си струва, ако можеше да му позволи да избегне слушането на хленчещите гласове и гледането на жадните, умилкващи се очи.

Повечето от времето си вкъщи прекарваше тук, във фитнесзалата. Стаите за упражнения и движещата се пътека, която обикаляше около втория етаж на Аби, бяха единствените части от къщата, които Шана не беше модифицирала. Навсякъде другаде Хари се чувстваше като гост в собствения си празен дом.

Останал само по шорти, той се зае с гел-крушата, без да слага ръкавици или протектори на краката. Колкото по-силно удряше, толкова по-твърда ставаше крушата, докато не придоби

съпротивлението на човешка кост, след което отстъпи с рязко изпукване. Хари продължи да удря с гняв, като всеки удар проникваше дълбоко в гела, съпроводен с приятно хрущене, наподобяващо звука от трошене на човешки врат.

Раменете му постепенно започваха да се отпускат, докато тялото му се загряваше — толкова мъчително бавно, че това му напомняше натрапливо за приближаващия му четирийсети рожден ден. Кое го накара да заудря още по-силно. След малко вече почти не виждаше крушата — пред очите му започнаха да изникват картини от убийството на Тоа Фелатон.

Това беше едно от убийствата на Каин, които винаги оставаха с него, загнездени в съзнанието му като един от онези неканени гости, които човек не може по никакъв начин да изгони, колкото и да му е писнало от тях.

Не можеше дори да обвини Студията за това — Каин беше избрал тази работа, беше приел комисионата от Манастирите, въпреки че от Студията бяха казали на Хари, че предпочитат да избухне война между Анхана и Липке — войните в Отвъдие бяха много добри за бизнеса, благодатна почва, на която младите Актъори да градят репутация. Хари се яви лично пред Съвета по планиране на Студията, за да приведе доводите си в полза на убийството. Той изтъкна, че отстраняването на принц-регента ще дестабилизира федералния феодализъм на Анхана и че гражданските войни са много по-кървави и по-жестоки, отколкото би могла да бъде една война между две империи, намиращи се от срещуположните страни на Континенталния разлом.

Не беше очаквал, че ще е толкова прав.

Кръвопролитие, което последва, когато херцозите от правителството се бореха за властта и привържениците им се колежа взаимно, беше ужасяващо дори по мерките на Отвъдие. Клетата малка кралица дете Тел Тамаранта, вместо която беше управлявал като регент Тоа Фелатон, надживя чичо си само с няколко часа; никой от съревноваващите се херцози не можеше да поеме риска тя да попадне под контрола на някой от останалите, така че първата жертва на Войната за трона се оказа едно красиво, слабичко и наивно деветгодишно момиченце.

Понякога, като например сега, докато блъскаше по гел-крушата с юмруци, лакти и крака, Хари виждаше в нея собственото си лице и врат и искаше да чуе изпукването му.

„Слуга на Империята“ беше необичайно в сравнение с останалите Приключения на Каин, почти уникално. Въпреки репутацията си, Каин рядко убиваше толкова показно, кърваво и хладнокръвно — това не се харесваше на публиката. Те обичаха повече действие, повече риск — някои дори предпочитаха честния бой. Убийството на принц-регента си оставаше на първите места по вземания под наем дори сега — три години по-късно — главно заради изключителната жестокост, съпровождаща бягството на Каин от двореца. Освен принц-регента, главния камерхер и двамата стражи, Каин беше убил още четирима мъже и една жена — общо девет души; също така той едва не беше убил себе си, а нарастващото отчаяние по време на опитите му да се измъкне от двореца „Колхари“ бяха привнесли допълнителна пикантност в ситуацията.

Ако беше такъв, на какъвто се правеше — коренен жител на Отвъдие — той щеше да загине през този ден. Дори най-модерните медицински технологии на болницата на Студията едвам успяха да спасят живота му след спешното му прехвърляне обратно на Земята. Когато той се строполи в онази алея в Стария град на Анхана и погледът му започна да се замъглява, беше сигурен, че Студията ще го остави там да умре от загуба на кръв, защото не е успял да се добере до точката на прехвърляне.

Изключението, което направиха за него, беше наредено от най-високо място; не би могло да е иначе. Никой освен Борда на директорите в Женева не беше способен да вземе такова решение. За него се беше застъпил лично Артуро Колбърг, управителят на клона на Студията в Сан Франциско; към него се беше присъединил президентът на Студията Търнър и така беше одобрено извънредното прехвърляне, спасило живота му.

Извънредните прехвърляния са много по-редки от диамант без никакви дефекти. В края на краищата къде е тръпката, ако Актьорите може да бъдат измъкнати и върнати на Земята всеки път когато се забъркат в някоя дребна неприятност? Понякога загиваха дори звезди от ранга на Каин; именно това караше директните зрители да се връщат отново и отново. Човек никога не знае дали настоящото

приключение няма да се окаже последно за Актьора. Точно това привличаше основната част директна публика сред семействата на Незаетите и Инвеститорите, страхотно е усещането да си директно с голяма звезда, когато тя е жестоко убита — в реално време, да виждаш каквото вижда тя, да чувстваш как животът изтича от тялото ѝ, сякаш от твоето собствено.

Точно затова той беше там, проснат сред дрипите и остатъците от храна, и кръвта му изтичаше между пръстите му върху мръсния паваж на анханската алея, когато върху лицето му се плъзна сянка, която го пробуди.

Хари допря лице към затоплената от ударите гел-круша и я обхвана с ръце, както изтощените боксьори влизат в клинч, за да останат на крака. Спомените му го бяха захапали като териер, вкопчен в плъх в опит да строши врата му.

Малката задънена улица и сянката върху лицето му, той отваря очи, за да види обкръжения с ореол силуует, надвесен отгоре му...

Над него стоеше Шана с изражение на бездиханен ужас.

Тя беше в Анхана в свое собствено Приключение като Палас Рил — преди Войната за трона Анхана беше популярно място за Приключения. Врявата в двореца, крясъците на паникьосаната стража, виенето на тръби и масовият жесток лов на хора из улиците на Стария град — всичко това беше привлякло Актьорите като мухи към тридневен труп; те се надяваха да привнесат малко вълнения във второразредните си Приключения. От стотиците мъже и жени в Анхана, които го търсеха тази сутрин, само Шана беше решила да завие в тази зловонна глуха пресечка, където лежеше той, все още стискайки в юмрук кървавата коса на главата на Тоа Фелатон.

Само Шана беше коленичила до него, беше положила главата му в скута си и беше галила косите му, докато светът му помръкваше.

Бяха женени по-малко от година.

Щеше да е по-добре, ако той беше умрял през този ден. Вместо това извънредното прехвърляне най-накрая беше одобрено и в последния момент двамата бяха пренесени в реалността, която беше много по-студена от самотната смърт в мръсната алея.

Пренесоха всеки от тях и на Земята, и при другия.

Тя беше вярвала — когато се срещаша, когато той я ухажваше, дори когато се ожениха — че Каин е само актьорска игра. Беше

вярвала, че някъде вътре, в душата му, той е добър и свестен човек. Беше вярвала, че никой освен нея не може да види това в него. До сутринта, в която коленичи и взе главата му в скута си.

Когато погледна надолу и видя главата на възрастния човек, просната върху паважа като захвърлена топка, с късове месо на мястото на шията и кървави дупки на мястото на очите, тя най-накрая започна да се съмнява в него.

Това не беше краят на брака им, не — така щеше да е твърде лесно. Нито той, нито тя не бяха малодушни. Те се вкопчиха един в друг с всички сили, караха се, сдобряваха се и отново се караха, не премълчаваха нищо, независимо какво им костваше това. Както винаги, Шана беше тази, която постъпи правилно, умно и практично — заряза го.

Когато си тръгна, тя отнесе със себе си всичко хубаво, което имаше в живота му.

Хари се откъсна от гел-крушата и ѝ нанесе ритник отстрани, който се вряза в нея като кола в стълб. Сграбчи крушата и се опита да я откъсне от въжето ѝ; после започна да я млати с юмруци и със закоравелите си пръсти, лакти и колене, с костите, с пръстите на краката, с пети и чело. Но колкото и силно, колкото и повече да удряше, не можеше да почувства гняв. Не и този път. А гневът беше единственото спасение от болката.

Най-накрая се спря, задъхан. Не от това се нуждаеше, а от нещо друго — и той знаеше какво е то.

Трябваше да се върне в Отвъдие.

Трябваше да стане Каин.

И най-сетне — което беше по-маловажно — трябваше да *нарани* някого.

И както винаги, когато липсва подходящ обект, беше използвал себе си за целта.

— Аби — каза той, — обади се на Шана. Само аудиовръзка.

Лицето ѝ светна върху стенния екран и зелените ѝ очи го пронизаха като нож.

Разбира се, това беше само запис; подобно на него самия, и тя отдавна не отговаряше на обажданията си лично.

— Здравейте — каза изображението ѝ бодро, топло и искрено. — Аз съм Палас Рил, заклинател. Също така съм Шана Лейтън, Актриса.

„Шана Лейтън Майкълсън“ — изрече Хари беззвучно.

— Ако имате съобщение за мен, оставете го.

Устата му пресъхна. Беше в състояние единствено да стои и да гледа — фината извивка на шията ѝ, линията на челюстта ѝ, гъстите къдрици на късо подстриганата ѝ коса. При спомена за мекотата ѝ пръстите му потрепнаха. Ако сега затвореше очи, можеше да си представи всяка част от тялото ѝ до най-малката луничка.

„Ще се променя“, каза той на дигитализираното ѝ изображение, но беззвучно; знаеше, че това е безнадеждна работа. Може би тя би му помогнала, преструвайки се поне няколко дни, за да задоволят Вило; може би все още я беше грижа за него достатъчно, за да направи такова нещо, но той не можеше дори да я помоли за това.

Отказът ѝ би го наранил твърде много — повече дори от съгласието ѝ.

Шана беше твърдяла, и то неведнъж, че раздялата им е болезнена за нея. Хари не знаеше дали това е истина, не знаеше дали все още я боли толкова, колкото него го болеше. Надяваше се, че не.

Треперенето на ръцете му и свиването в гърдите му подсказваха, че е чакал този момент от дълго време. Просто си беше търсил повод.

Натискът от страна на Вило му даваше тема на разговор с нея, без да му се налага да ѝ казва, че колкото и да се прави, че не му пука, не минава и час, в който да не го боли от липсата ѝ. Само не знаеше как да ѝ обясни нещата така, че да не звучат толкова студено, като например: „Моят и твоят патрон са решили, че трябва да се съберем.“

Така или иначе, трябваше да каже нещо. Той прочисти гърлото си.

— Тъъ... Шана, Хари е. Аз...

— Момент — каза изображението ѝ и неусетно се промени — сега беше облечена с пищния си синьо-сив металически костюм, който носеше в Отвъдие като Палас Рил. — Поздравления! Вие влязохте в списъка на приятелите ми!

„Приятели? — помисли си Хари. — Такива ли сме сега?“

— Като на мой приятел мога да ви кажа, че сега съм на Приключение и очаквам да се върна на осемнайсети ноември. Не очаквайте да ви се обадя в отговор преди това и няма да останете разочаровани.

Хари клюмна отчаян. Беше забравил — тя беше потеглила за последната част от настоящото си Приключение преди седмица. Той докосна леко стенния бутон, прекъсвайки разговора. Шана не беше на Земята. Тя даже изобщо не беше в тази Вселена.

„Моят живот — помисли си той — е кратко гмурване в дълбока помя.“

6.

Рязкото изсвирване от стенния екран проряза като с нож слуха му. Хари се надигна и обърна глава. Беше започнал да пие в късните сутрешни часове, седнал сам в празната си къща, и сега очите му се бяха слепнали и той не можеше да осъзнае откъде идва шумът. Разтърка очите си, докато клепачите не се разделиха. Чувстваше вкуса на кръв в устата си, а слънчевата светлина, която струеше през прозореца на спалнята, сякаш щеше да пръсне черепа му.

„Кое време е, мамка му? Пладне?“

— Аби — изграчи той пресипнало. — Поляризиране. Полумрак.

— Моля повтори командата, Хари.

Той прочисти гърлото си и се изграчи в кошчето под нощното шкафче.

— Аби, поляризирай прозорците. Полумрак.

Докато стаята около него постепенно се затъмняваше, той надигна глас, опитвайки се да надвика пищенето от екрана.

— Аби, въпрос. Какъв е този шибан шум?

— Моля, повт...

— Добре, добре. Аби, изтрий думата „шибан“. Повторение.

— Този шум е приоритетната ти аларма, Хари. Името на кода ѝ е „Извънредни обстоятелства“.

— Аби, въпрос. Чий е кодът?

— Етикетът на кода е озаглавен „Задникът на шибания крал на Студията“, Хари.

— Мамка му! — Хари тръсна глава, за да овладее объркването си. „Задникът на шибания крал на Студията“ беше етикетът, който беше сложил на кода на Гейл Келър, личният асистент на управителя на клона на Студията в Сан Франциско Артуро Колбърг. Което означаваше лоши новини.

— Аби, само аудио. Отговори.

Пищенето внезапно прекъсна и настана кадифена тишина.

— Да, Гейл? Хари е.

— Шоумен Майкълсън? — Секретарят на управителя звучеше неуверено; както повечето хора, и той се чувстваше неудобно, говорейки с някого, когото не можеше да види. — Тъъ... Администратор Колбърг иска да ви види в офиса си възможно най-бързо, Шоумен.

— В своя *офис*? — повтори Хари глупаво. Колбърг никога не приемаше посетители в офиса си. Хари не беше влизал там от десет години. — За какво става въпрос? Следващото ми Приключение няма да започне преди началото на годината.

— Тъъ... не знам точно, Шоумен. Администраторът не ми каза. Само ми каза, ако питате, да ви предам, че е свързано с жена ви.

— Моята жена?

„Кое *не* е свързано с жена ми?“, помисли си той с горчивина, но това беше отглас от махмурлука му.

— Какво е станало? — Сърцето му удари веднъж тежко, после заби учестено. — Добре ли е тя? Какво е станало?

— Не мога да ви кажа точно, Шоумен Майкълсън. Всичко, което той ми каза...

— Добре, добре — прекъсна го Хари.

Той свали крака от леглото, изправи се и внезапно установи, че не чувства никакъв махмурлук. За колко време можеше да си вземе душ и да се облече? Не, майната му на душа, нямаше време. Да си измие ли зъбите? Или да отиде при управителя, лъхайки на скоч? „О, майната му, вземи се в ръце!“

— Идвам. Кажете му, че ще съм при него след половин час. Кажете му... просто му кажете, че идвам.

ДЕН ПЪРВИ

— Хей, аз не съм единственият, който убива хора.

— Никой не казва, че си единственият, Хари. Не е там проблемът.

— Ще ти кажа какъв е проблемът. Проблемът е как станах звезда. Проблемът е как плащам за тази къща, за колите и за масата в „Por L’Oeil“. В това, как плащам за всичко!

— Не ти плащаш за всичко, Хари. Плаща Тоа Фелатон. Жена му. Дъщерите му. Хиляди жени, мъже, родители, деца. Те са единствените, които плащат.

1.

— Той се казва, въъ... Ма'елкот — рече Администратор Колбърг. Облиза пълните си безцветни устни и продължи: — Ние, въъ... смятаме, че това е псевдоним.

Хари стоеше сковано пред масивното бюро на управителя. Вътре в себе си той изръмжа: „Разбира се, че е псевдоним, идиот!“. На глас отбеляза:

— На пакуили „елкот“ означава „огромен“ или „безкраен“, а представката „ма“ е първо лице единствено число на глагола „съм“. Това не е име, а самохвалство.

„И ако ти не беше такъв шибан идиот, щеше да го знаеш!“ Безмълвните коментари не се отразяваха върху лицето му — годините практика му помагаша да запази каменна физиономия.

Широкият правоъгълен ретранслатор „Сони“ зад гърба на управителя показваше късно есенно слънце, спускащо се към залива — гледка, имаща малко общо с картината, която би показал истински прозорец, тъй като този прехвален офис се намираше дълбоко под комплекса на Студията.

Вътрешният офис беше светилище, което малцина бяха виждали; за тези единайсет години, откакто Колбърг беше станал управител, дори Хари — звезда номер едно на Сан Франциско и постоянно присъстващ в Топ десет на Студията по приходи за целия свят — беше идвал тук само веднъж досега. Стаята беше малка, с извити стени и таван, без никакви остри ъгли; климатиците се опитваха да поддържат необходимата температура и влажност, за да не се поти Колбърг, но невинаги успяваха.

Управителят на клона на Студията в Сан Франциско беше нисък и мазен, не чак дебел, но мек и охранен. Бледосивите му кичури коса едва покриваха скалпа, изпъстрен с белези от неуспешни присаждания, а воднистите му очи бяха заобиколени от гънки плът с цвета и консистенцията на прокиснало тесто за хляб.

Хари беше виждал подобна плът само веднъж в живота си по-рано — когато Каин беше освободил няколко човешки роби на

огрилско племе в Божиите зъби. Огрило ги отглеждаха като говеда под земята, в зловонните си пещери; те бяха тийнейджъри, които никога не са виждали слънчевата светлина, и бяха кастрирани, за да стане месото им сочно и вкусно. Кожата им много приличаше на тази на Колбърг.

Хари си наложи да спре да мисли за това, защото можеше да се разтрепери.

Звездата на Колбърг беше изгрявала заедно с тази на Каин; управителят стоеше зад гърба на Хари по време на заснемането на Приключението, което по-късно стана известно като „Последен отпор в Серано“. Това беше големият пробив на Каин, както и на Колбърг — Каин влезе в Топ десет, а Колбърг беше управителят, който го е вкарал там. От този момент нататък почти свръхестественият усет на Колбърг за ритъма във вкусовете на публиката беше изстрелял Сан Франциско към настоящата му световна слава; смяташе се, че Колбърг е очевидният наследник на Бизнесмен Уестфийлд Търнър, президент и изпълнителен директор на Студията. Колбърг повече от всеки друг, с изключение на самия Хари, беше отговорен за успеха на Каин.

Хари го презираше с онова отвращение, което повечето хора изпитват, когато намерят в храната си хлебарка.

Колбърг продължаваше да бърбори за Ма'елкот, който се беше провъзгласил за император на Анхана.

— Трябва да обърнете внимание на това, Майкълсън — казваше Колбърг. — В края на краищата точно вие го сложихте на трона.

Това беше типично за Колбърг — мазният кучи син можеше да изгуби цял час, преди да стигне до причината, поради която е повикал Хари. По пътя насам Хари уж небрежно беше разпитал портиера, охраната, секретарите и дори онзи самодоволен червей Гейл Келър. Никой не знаеше нищо за Шана; каквото и да се беше случило, слухът още не се беше разпространил. Колбърг досега дори не беше произнесъл името ѝ. Дланите на Хари горяха със самоубийственото желание да изтръгнат истината от управителя.

— Първо — заяви той рязко, — не съм качил аз Ма'елкот на трона. Той сам го постигна.

— След като убихте предшественика му.

Хари сви рамене; вече му беше дошло до гуша от тази тема през последната седмица.

— И второ, вече не се занимавам с убийства.

Колбърг примигна.

— Моля?

— Вече... не се... занимавам... с убийства. — Хари изговаряше всяка дума бавно и ясно, балансирайки на опасната граница, чието престъпване би означавало непочтителен тон към представител на повисша каста. — Ще правя само нормални Приключения, като „Измъкване от Бодекен“.

Управителят стисна тежките си устни.

— Ще направите и това.

— Готов ли сте да се обзаложите, 'Стратор?

Кикотенето на Колбърг беше толкова мазно, колкото воднисти бяха очите му.

— Доста, тъй... впечатляващ е този Ма'елкот — военен вълшебник, внушителен генерал. Ето, вижте.

Ретранслаторът зад бюрото му проблесна и оживя с компютърно обработена гледка през очите на някой неизвестен Актьор. Хари знаеше мястото — това беше варовиковата платформа, извисяваща се на три етажа над отвесната стена на Храма на Проритун, сияеща в яркожълто под лъчите на анханското слънце. Актьорът, от чиято гледна точка се предаваше изображението, стоеше с гръб към фонтана. Съдейки по ъгъла, под който гледаше, той всъщност беше облегат на статуята на Тоа Фелатон и от долния край на полезрението му ставаше ясно, че Дворецът на боговете е претъпкан с хора от всички възрасти и съсловия.

Човекът, който стоеше на платформата и призоваваше тълпата, изглеждаше като великан сред придворните рицари, застанали около него; беше висок колкото кървавочервените им алебарди. Юмрукът, който той размахваше разгневено, можеше да стрие на прах диамант.

Той носеше някакъв вид ризница с черната полупрозрачност на обсидиан, а на раменете му беше закачено бяло и блещукащо наметало, което се разстиляше зад гърба му като криле на орел. Косите му с кленов цвят се спускаха на къдрици по раменете му и се поклащаха от някакъв недоловим ветреца, а омазнената брада, стърчаща между сивите железни решетки на забралото, обрамчваше лице с широко отворени и невинни очи, лице на явно честен и великодушен човек.

Въпреки че нямаше звук, Хари не можеше да откъсне поглед от екрана. Когато Ма'елкот гневно смръщеше вежди, небето сякаш правеше същото; когато той погледнеше надолу с любов към своите поданици, лицето му ги озаряваше като първи пролетен изгрев.

Хари осъзна, че някой неуволимо манипулира слънчевата светлина; с това би могъл да се справи някой добър илюзионист, дори на обширна територия като тази, но да се направи да изглежда така естествено...

Впечатлен, Майкълсън неволно изсумтя.

— Добре се справя.

— О, да — съгласи се Колбърг. — Наистина. Освен това е страшно умен.

— Така ли?

— Изглежда, въъ... — Колбърг се изкашля в шепата си. — Изглежда, той самостоятелно е изобретил полицейската държава.

— Браво на него — промърмори Хари разсеяно, гледайки екрана. Беше зървал Ма'елкот веднъж или два пъти досега, по време на парадите в чест на победата в Равнинната война, но никога не го беше виждал в действие. Имаше нещо смътно познато в движенията му, в жестовете. Майкълсън знаеше, че тази загадка ще го мъчи, докато не открие отговора ѝ някъде из кътчетата на съзнанието си.

Къде беше виждал тези маниери по-рано?

— ... *вътрешен* враг — казваше Колбърг през това време. — За нацистите това са били евреите, за комунистите — контрареволуционерите; за нас — ХРВП вирусът. Ма'елкот е изобретил напълно нов вид вътрешен враг. Когато се нуждае от оправдание, за да елиминира някой политически враг, той го обявява за *актури*.

Актури беше дума от западния диалект с множество негативни значения: побъркан, зъл, кръвожаден, чуждоземен бебеядец, и множество вариации на тази тема. *Актури* са зли демони, които приемат формата на мъж или жена, за да измамат честните хора, като ги подбуждат да насилват, крадат и убиват с дива страст; когато бъдат убити, изчезват в експлозия от ослепителна светлина.

Думата беше заемка от английския език. Първите Актьори, прехвърлили се в Отвъдие преди трийсет години, действаха с по-

грубия, прям стил на Студията от онова време и бяха оказали дълготрайно влияние върху местната култура.

— Лов на вещици.

— *Актив-токари* — поправи го Колбърг. — Лов на Актьори.

— Не е зле — каза Хари. Той докосна главата си над лявото ухо, където се намираше речевият център на мозъка. — Единственият начин да докажеш, че си невинен, е да им позволиш да ти човъркат в мозъка, докато не решат, че там няма мислопредавател. Дотогава, така или иначе, ще си мъртъв. И ако тялото ти не е излязло от фаза, предполагам, че ще ти се извинят. — Той сви рамене. — Стара новина. Студията вече пусна няколко бюлетина по повод промените в анханските протоколи. Това няма да ме накара да убия този човек заради вас.

— Майкълсън... Хари, моля ви, постарайте се да разберете. Този тип не само че хвана няколко Актьори — добре, че сред тях няма нито един много известен, поне засега, — но и цинично използва *актив-токари*, за да унищожи политическата си опозиция, хора, за които много добре знае, че са напълно... бъб, невинни.

— Говорите с погрешния Майкълсън — каза Хари. — Трябва ви съпругата ми.

Колбърг допря пухкавия си пръст до устните си.

— Ах, да, вашата *съпруга*... Хмм, в качеството си на Палас Рил тя вече е заинтересувана от този проблем.

Само при звука на името й, най-накрая излязло от устата на Колбърг, Хари се почувства така, сякаш някой беше забил игла във врата му.

— Да, чух за това — процеди той тихо през зъби. — Тя играе в своето „Алено огнивче“^[1].

— Мисля, че трябва да ви изясня ситуацията, Хари. Тук, в Студията, трябва да гледаме на нещата в дългосрочен план. Тази работа с *актив-токари* ще престане скоро, и Анханската империя ще стане отново безопасна за Актьорите. *Твърде* безопасна, ако разбирате какво имам предвид. Ако Империята се консолидира, те може да унищожат огрило и човешките бандити, да избият драконите, тролите и грифоните, вероятно елфите и джуджетата и всички останали неща, които правят Приключенията забавни. Разбирате ли? Ако Ма'елкот постигне успех, на практика ще изгубим Империята като място за

Приключения. Дори и сега Анхана не е кой знае колко по-екзотична от Ню Йорк, да речем. Тази, тъй... *тенденция* не бива да продължава. Организацията на Студията — и нашата Студия в частност — е инвестирала твърде много в Анханската империя. За щастие, този Ма'елкот е съсредоточил почти цялата власт в себе си; това може да се нарече класически култ към личността. Ако той бъде елиминиран. Империята ще се балканизира по много изгоден за нас начин.

— Шана много ще си падне по това; защо не се обърнете към нея?

— О, стига — промърмори Колбърг. — Тя е един вид защитничка на онеправданите, самият вие го казахте. Знаете много добре, че Палас Рил не убива.

— Каин също. От сега нататък.

— Майкълсн...

— Ако имате проблем с това — каза Хари навъсено, — можете да го обсъдите с Биз'мен Вило.

При споменаването на могъщия патрон на Хари Колбърг дори не мигна. Нещо повече — върху пълните му устни се появи лека усмивка.

— Не мисля, че това ще е необходимо.

— Мислете каквото си искате, Администратор — каза Хари. — Между другото, все още не сте ми обяснили какво общо има всичко това със съпругата ми.

— Нима? — Колбърг се изправи, плесна с ръце и потри длани с престолено-съжалителна въздишка. — Може би е по-добре да дойдете с мен.

---

[1] „Аленото огнивче“ (в оригинал: „Scarlet Pimpernel“) — класически приключенски роман на баронеса Емушка Орси от 1905 г., чието действие се развива по време на Френската революция и в който за пръв път се появява типът герой „отмъстител с маска“ — прототип на по-късни герои като Зоро и т.н. — Б.пр. ↑

2.

Когато Колбърг въведе Хари в личната кабина на управителя, започващият от тавана и стигащ до пода извит екран с двеста и седемдесет градусова панорама, който се намираше пред симкреслото, показваше само еднородна сивота. „Пак нещо ново“ — помисли си Хари, докато тътреше сандали по дебелия килим от червен кашмир.

Симкреслото на управителя, направено от орех и шевро, бе покрито с гел, приемащ формата на тялото, и беше по-удобно и от майчина прегръдка. Разположените около него подвижни стойки съдържаха объркващо разнообразие от хранителни продукти — от тостове с месо от белуга до вино „Рьодерер Кристал“ — за случаите, в които Приключението се гледа от екрана, вместо през окачения на облегалката шлем, наподобяващ наглавник от електрически стол.

Колбърг насочи с жест Хари към креслото и каза:

— Не си правете труда да слагате коланите, този куб е само дванайсет минути. Няма да има нужда от хипноза. Предполагам, че можете да издържите свързането без помощта на химически препарати?

Майкълсън сви рамене.

— Случвало се е да го правя.

— Чудесно. Моля, седнете.

— Няма ли да ми кажете за какво става въпрос?

— Този куб, въъ... не изисква допълнителни обяснения — каза Колбърг. Устните му потрепваха, докато се опитваше да скрие самодоволната си усмивка. — Моля — повтори той, и това не беше молба.

Хари се настани в креслото, обхванат от объркано усещане за нереалност. Никога по-рано не беше виждал личната кабина на управителя, а сега седеше в собственото му симкресло. Това беше все едно да облече бельото му.

Протегна ръка назад, за да вземе шлема, и установи, че той вече се движи към главата му. Екранчетата покриха очите му и той нагласи

дихателния регулатор върху носа и устата си, поемайки си дълбоко от безвкусния пречистен въздух.

Прекара ръце по подлакътниците, търсейки звуковите прекъсвачи, но управителското симкресло вече беше започнало процеса по включването си. В затворените очи на Хари бликна светлина — индукторите на шлема въздействаха върху зрителния център в мозъка му. Безформените светлинни петна бавно се превърнаха в прости форми — линии, квадрати, кръгове — които постепенно придобиваха дълбочина и плътност, докато обратните връзки на шлема разчитаха биотоковете в мозъка му и настройваха индукторите към индивидуалните му характеристики.

По същия начин в ушите му започна да кънти слабо обикновен камбанен звън, който се разпадна на чуруликащи мелодийки, които постепенно прераснаха в „Исус, радостта от човешкото мечтание“ на Бах. После мелодиите се разшириха с трептящи струни, към които се прибавиха инструменти и гласове, превръщайки се в хора от Девета симфония на Бетовен. Пред очите на Хари се появи гледка от върха на Медната планина в късното лято. Той почувства свежия бриз върху кожата си, усети грапавата тъкан на конопеното въже, навито около рамото му, и стягането на обувките му, надуши мириса на мъничките жълти и бели диви цветя и слабия мускус на мармотите, живеещи в планината.

И в същото време с мускулите си чувстваше, че седи в симкреслото на Колбърг. Едно обикновено кресло би вкарало потискащи химически вещества в кръвта му, препарати, които да накарат усещането му за себе си да изчезне и да отворят мозъка му за чистото възприятие, което не се филтрира от собственото му съзнание. Но креслото на управителя не беше снабдено с блок за хипнотично хранване; Колбърг не можеше да си позволи лукса да стане някой друг и да забрави напълно за задълженията си.

Планината бавно изчезна, а на мястото ѝ започна да се появява друг пейзаж.

Първо се задейства зрението му — пред погледа му изплува стая със слънчева светлина, по-топла и по-жълта от тази на Земята. Груби вълнени одеяла върху дюшеци със стърчаща от тях слама, отгоре — прегърнати мъж и жена, до тях — две момичета. И четиримата носят слабо блестящо металическо облекло, подобно на пчеларска мрежа.

После се появиха звуците и мирисите — миризми на конски тор, съхнещ на слънцето, и на тела, изпотени под ризниците, викове на продавачи на говеда из суматохата на градските улици и плискане на вода наблизно, гласове...

— ... защо? Не мога да разбера, винаги съм бил лоялен — говореше мъжът на западния диалект, основният език в Империята. — Трябва да разберете колко сме уплашени.

Симкреслото беше свързано с главната мрежа на Студията, която притежаваше протокол за превод с изкуствен интелект, така че смисълът на думите се предаваше на английски. Хари обаче не се нуждаеше от това — той говореше свободно западния диалект, също както пакуили и липкийски, и знаеше бегло още няколко други езика. Преводът на изкуствения интелект не беше достатъчно точен и само го разсейваше.

Той изскърца със зъби и се концентрира върху вътрешните усещания на Актьора, в чието съзнание беше.

Строен, не мускулист, но в много добра форма; ризница от лека, подвижна кожа, наметало, протектори на китките, ботуши; прекрасен и непрекъснат контрол върху стойката, както е при акробатите и танцьорите; никакъв бандаж, нито пък нужда от такъв — липса на инстинктивно и постоянно мъжко усещане за външни гениталии.

„Това е жена“, помисли си Хари, усещайки натиска върху гърдите си, към които плътно беше прилепнала ризницата.

И всички късчета се събраха в едно — усещането за извивката от гърдите към ханша, лекото навеждане на главата при отмятането на косата от очите, характерното свиване на едното рамо. Още преди жената да заговори, преди да чуе гласа ѝ през собствените си уши, той знаеше.

— Всички сме уплашени. Но се кълна, че ще успеем да ви спасим, ако ни помогнете.

Това беше Шана.

3.

— Разбира се, че ще помогна — отсича мъжът. — Мислите ли, че искам жена ми и дъщерите ми да попаднат в ръцете на Котките?

Жена му потреперва; двете момичета не реагират, но те вероятно не са достатъчно големи, за да разбират какво означава това.

— Ни най-малко — казвам му аз с най-ослепителната си усмивка. Той веднага омеква. — Конос, няма нужда да ми обяснявате нищо, ако нямате желание, но се чудя как сте стигнали дотук. Бяхте обвинен преди четири дни — как още не са ви задържали? Всичко, което сметнете, че може да ми кажете, би ми помогнало да спася останалите. Разбирате ли?

Свивам крака под себе си и сядам на грапавия под. Конос хвърля нервни погледи към останалите в стаята, а аз следя очите му.

— Вие ми се доверявате — или поне достатъчно, за да ме повикате; а аз се доверявам на тези хора. Близнаците са избягали от гладиаторско училище. — Двама приличащи си мускулести младежи със златисти коси и очи, много по-стари от телата им, вяло точещи еднакви саби. — Може да не се съмнявате, че не изпитват особена любов към Империята. Талан е с обявена от Империята награда от сто рояла за главата ѝ. — Жена, седнала в поза лотос на пода, с мускули, личащи си дори под свободната ленена туника и панталоните, и с теменужени очи, пробляскващи под ореола от платинени коси. — А за Ламорак, онзи там до прозореца, вероятно вече сте чували.

„Ламорак? — помисли си Хари, изненадан неприятно. Ламорак беше Актьор. — Кучи син! Знаех, че Карл и Шана са приятели, но... Боже! Колко далеч е стигнало *това*?“

Ламорак измърморва нещо под носа си и аз усещам концентрирането на магията в дланта му, от която изскача малко пламъче; той го поднася към стиснатата в устните му цигара от ритови листа и скоро откъм прозореца се разнася острата миризма на горящи билки.

Фука се — монолога Шана. — *Не може да мине, без да използва магия, дори такава дребна, която вероятно не може да бъде*

усетена извън тази стая.

Монологването — незабележимите движения на езика и гръкляна, които превеждащият протокол трансформираше в наподобяващ мисли вътрешен монолог, обикновено изчезваше зад хипнотичната стена и ставаше неотличим от собственото мислене за директните зрители; без хипноза монологването беше почти толкова дразнещо, колкото несъвършеният превод на изкуствения интелект на западния диалект. Гласът на Палас-Шана непрестанно шептеше в ушите на Хари. Той се размърда в креслото, скърцайки със зъби, и си напомни, че този куб ще трае само дванайсет минути. За толкова кратко време би могъл да понесе всичко.

Ламорак намига и се извързва, за да продължи да наблюдава улицата, отпуснал едната си ръка върху обвитата с кожа, дълга длан и половина дръжка на меча си *Косал*. Съвършеният му профил се откроява на слънчевата светлина, която създава златен ореол около него, и както винаги аз не мога да не му се възхитя. С усилие отново съсредоточавам вниманието си към Конос.

— Аз не съм политик — казва Конос, като отмества мрежата от лицето си и избърсва устни с opakото на дланта си. — И никога не съм бил. Аз съм само един учен. Прекарал съм живота си в изследвания върху фундаменталната природа на магията — природата на реалността, защото нали знаете, те са едно и също нещо. Тази мрежа? Сребро, виждате ли? Среброто е почти идеален проводник на магическа сила — златото е още по-добър, но аз съм само един беден изследовател; всяко злато, което попадне в кесията ми, отива за изхранване на семейството ми. Разбирате ли, почти всички заредени амулети, плаващи стрелки, полюшващи се индикатори — всички тези търсещи инструменти — засичат характерната структура на аурата, излъчвана от търсените обекти — Обвивката, за която вие, адептите, обичате да говорите. Тези инструменти са заредени в края на краищата чрез контакт с нашите домове или личните ни вещи, които вибрират в своя уникална структура. Тази сребърна мрежа предпазва нашите аури от излъчване, прави ни невидими за такива инструменти и също така служи за прекрасна защита срещу внушения. Всъщност ако някой може да свърже мрежата с източник на сила, като например грифонов камък...

Той продължава да бърбори, но аз вече не чувам думите му заради възхищението от елегантността на идеята му.

Той е изобретил някакъв вариант на клетката на Фарадей; това означава, че е извършил някои съвсем начални научни изследвания. Предполага се, че местните не могат да прозрат нищо отвъд повърхността на непосредствения магически ефект. Нашите социолози твърдят от години, че използването на магията спира развитието на науката. От тази теория следва, че местните могат да блокират заклинанията само с помощта на други заклинания, вместо да използват предимствата на основния принцип, лежащ в основата на цял раздел от магията. Ха! Впечатлена съм.

И смятам да се сдобия с няколко от тези сребърни мрежи.

— ... разбира се, без грифоновия камък те едва ли ще могат да предпазват срещу решителните усилия на могъщ магьосник — продължава Конос, — но за такива случаи разполагам с този малък приятел ето тук. — Той потупва заоблената лъскава кутия за свитъци, изработена от слонова кост, която се подава от кесията на колана му. — Написах сам това заклинание, казва се „Вечна забрава“. Това е най-могъщото краткотрайно заклинание, измисляно някога, но може да се използва само в краен случай...

— Да се надяваме, че ще успеете да минете без него — прекъсвам го аз. Нямаме време за друго дълго обяснение. — А сега ще ви помоля да свалите мрежите си. Само временно — бързам да добавя, когато той ахва в безмълвен протест. — От време на време Кралските очи опитват да ни изпрацат шпиони...

— Аз не съм шпионин! Нима един шпионин би взел със себе си жена си и дъщерите си, докато изпълнява задълженията си?

— Не, не, не ме разбрахте. Знам, че вие сте добър и честен човек — лъжа го най-безочливо аз. — Не е там работата. Но има заклинания, които може да бъдат направени на човек и да го накарат да извърши предателство против волята си или да се свърже със сканиращи съзнания и да издаде местонахождението си. Трябва да ви огледам, за да се уверя, че не ви е направено някое от тези заклинания без ваше знание. Останалите, които са преследвани като вас, също чакат на мястото, където ще ви отведе; това е място, което съм обезопасила срещу всякакъв вид търсеца магия. Като ви проверявам, защитавам тях, както и нас самите.

Конос се обръща към жена си, тя го поглежда изплашено. Преди някой от тях да успее да каже нещо, Ламорак се обажда откъм прозореца:

— Проблем.

Незабавно се озовавам до него; зад гърба ми се чува шумолене — Талан и близнаците се изправят и се приготвят за битка.

Облятата със слънчева светлина улица отвън изглежда съвсем нормално — плътна редица от паянтови къщи, между тях — все още лепкава кал от дъждовете отпреди два дни. Движението е слабо, главно хора, вървящи пеша — наемни работници, тръгнали по дъсчения тротоар с надеждата да си намерят работа в Индустриалния парк отгатък Пътя на измамниците.

Мръщя се, чудейки се какво не е наред в тази картина. Тъкмо се каня да попитам Ламорак какво е видял, когато изведнъж осъзнавам, че въпросът е в това, какво *не е видял*. Нашите съгледвачи ги няма.

В края на алеята, където често намират укритие пияници, за да поспят, е пусто; на площадката, на която обикновено един дрипав прокажен се припича на слънцето, се мъдри блещукащо кърваво петно.

Сърцето ми замира. Това не е на добре.

— Как? — питам, настръхнала. — Как е възможно това? Как са успели да се доберат толкова *близо*?

Няма нужда да казвам кого имам предвид; и двамата знаем, че става въпрос за Сивите котки.

Ламорак поклаща глава и промърморва:

— Не знам, може би някакво заклинание. Нищичко не видях.

— Но аз би трябвало да почувствам колебания в Потока...

— Знаехме, че това ще се случи някой ден — казва той, като ме хваща за раменете и нежно ме обръща към себе си. Поглежда ме в очите с прекрасната си крива усмивка. — Когато се заемахме с тази работа, знаехме, че не можем винаги да печелим. Може би ще успее да им отвлека вниманието, така че да можеш да измъкнеш Конос и семейството му.

— Ламорак...

— Недей да спориш — казва той, затваряйки устата ми с устните си.

Целувката прободее Хари като с нож — не защото Палас позволи на Ламорак да я целуне, дори не защото това ѝ хареса. А защото тя не

беше изненадана — тя беше свикнала, това далеч не беше първата им целувка.

С някаква внезапна апатия Хари си помисли: „Ламорак чука жена ми.“

Публиката на Шана — всички директни, дори недиректните, които вземат кубове под наем — ще знаят това. Всичките ще го изпитат.

Хари почувства как сърцето в гърдите му се сви.

Нежно го отстранявам от себе си. Безразсъдният му героизъм ме трогва, независимо че е напразен — не бих пожертвала Ламорак току-така. Да оставим героизма за в краен случай. Обръщам се към останалите.

— Това са Котките — казвам им направо, без да ги щадя. Конос и жена му се вкопчват един в друг, а едно от момичетата започва да плаче — то вижда колко изплашени са родителите му и не му трябва да знае повече. — Те са хванали нашите съгледвачи. Това означава, че вече сме обкръжени и те идват, за да ни убият. Отворена съм за всякакви блестящи идеи.

Близнаците си разменят навъсени погледи, после свиват рамене и единият от тях — вероятно Дак, обикновено той говори — казва:

— Можем да удържим стаята и да се бием, докато Поданиците на Кант не ги нападнат.

Клатя глава.

— Поданиците още не са готови да се разкрият. Освен това при отсъствието на съгледвачите те дори няма да могат да ни намерят. Талан?

Тя се протяга като котка и изпуква кокалчетата на двете си ръце в бърза последователност.

— Какво би направил Каин?

Трепвам.

— Не би задавал глупави въпроси — сопвам се.

Талан е фанатична фенка на Каин — може би главната причина да е с мен е, защото се надява да го срещне някой ден. По някакъв начин сянката му продължава да смрачава живота ми. Сега разбирам защо ми е познат блясъкът в очите ѝ — изглежда като Каин, когато сме били притиснати в ъгъла и животът ни е висял на косъм. Това са моментите, в които е бил най-близо до щастието.

От друга страна, знам какво би направил Каин — би атакувал. Би пробил линията им — в някое тясно кътче, където не могат да използват арбалетите си. Щеше да нанесе удара си и да изчезне като дим — но това би означавало почти сигурна смърт за Конос и семейството му, а защитаването им би ни забавило и би ни попречило да запазим самите себе си. Поглеждам към Ламорак, към величественото изражение на решителното му лице. Той чака отговора ми. Каин със сигурност не би пожертвал себе си, както предложи Ламорак, но той нямаше и да стои и да чака да му дам разрешение да действа.

Всички гледат в мен. За част от секунда ми се иска някой друг да може да вземе това решение.

— Добре — изричам мъчително. — Близнаците и аз ще успеем да удържим стаята. Ламорак, тръгвай на изток.

— По покривите?

Клатя глава.

— От къща в къща. Можеш да си проправяш път с *Косал*. Талан, върви на юг, по реката. Ако някой от двамата се измъкне, нека отиде на Медния стадион и да каже на...

— Мамка му! — въздъхва Ламорак. Отново поглежда през прозореца. — Мисля, че... Богове, това трябва да е *Бърн*.

— Граф Бърн? — пита Талан с пламнал поглед. — Самият той?

Притискам се към Ламорак и проследявам погледа — ето го, облегал се нагло на сивата порутена стена от другата страна на улицата и пушец ръчно свита цигара.

Хари почувства как на записа Палас я побиха тръпки, но това усещане веднага изчезна, заменено от собствената му ярост. „Бърн! — Хари инстинктивно сви юмруци и болезнено удари китката си в една от стойките на симкреслото. — Бърн, ти проклет лайнян кучи син, ако бях там... О, богове, о, богове, защо не съм там?“

Да, това е Бърн, разпознавам го веднага. Не носи графските си парцали, копринената си блуза и гамашите, които благодарение на него пак са на мода. Вместо това е с протрито и избеляло шевиотено облекло, което някога е било яркочервено, но сега е на бледи петна от лошо изпраната кръв. Тежкият му, леко извит меч се подава от ножница, закачена за широк колкото човешка длан кожен колан.

Чертите на лицето му са толкова изсечени, че сякаш биха блеснали като метал на слънцето, ако не бяха начупени от зъбатата му усмивка.

Сърцето ми натежава; познавам го твърде добре. И което е по-лошо, той познава мен.

Това е неправилно, не бива да се поддавам на такива чувства... но точно сега ми се иска Каин да беше тук.

— Промяна в плановете — казвам бързо, обръщайки се към приятелите ми, за чийто живот съм отговорна. — Ламорак, ти и Талан вземете Конос и семейството му... — Посочвам южната стена на малкия апартамент. — Нататък и надолу. Аз и близнаците ще прикрием отстъплението.

Ламорак застива.

— Палас...

— *Изпълнявай!*

Той се колебае още секунда, а очите му водят безмълвен диалог с моите.

После улавя *Косал* за предпазителя, издърпва го от ножницата, хваща го за дръжката — и магията се активира. От тънкото жужене ме заболяват зъбите. Острието трепти като въздуха над нагрян от слънцето път и аз усещам как в него се концентрира Потокът.

Ламорак застава при южната стена и насочва *Косал* към нея, държейки го на равнището на главата си. После се обляга върху ефеса и *Косал* с лекота преминава през дървото, при това издаваният звук се приглушава. Ламорак прекарва меча по стената, очертавайки арка; не се опитва да реже дървото като с трион, а просто движи острието си като нож в сирене. С този меч би могъл да пробие стените на всички къщи до реката, ако се наложи. Би могъл да реже и камък или дори стомана, ако има достатъчно време.

А времето трябва да му го осигуря аз.

Долу на улицата Бърн прави някакъв жест. Мъже със сиви кожени елечи и панталони — униформата на Котките — изскачат от алеите и хукват към къщата, в която се намираме.

Поемам си дълбоко дъх, издишвам бавно, отново вдишвам. Ръцете ми неволно се плъзгат по дрехите ми, от джоб до джоб, от ножницата на меча до канията на ножа, проверявайки дали са на мястото си всичките гравирани камъни и сложните за използване слитъци от скъпоценни метали, жезлите и жиците, парченцата стъкло

и вързопчетата с прах. През това време с помощта на дихателни упражнения задействам менталното си зрение.

Благодарение на него виждам, че Бърновата Обвивка — блещукащата аура от жизнена сила, която го обгражда — е също толкова голяма и ослепително ярка, колкото е при архимаговете. Потискам нарастващата си паника, която заплашва да ме лиши от менталното зрение.

Това е *невъзможно*; Бърн е воин, а не адепт. Той е обучен от монаси боец с мечове — *той не владее магията*. Никога не я е владял! Но сега...

Сега, през преплетените нишки от разноцветна светлина — както изглежда Потокът през менталното ми зрение — виждам още една нишка, сноп от енергия с дебелина, по-голяма от двата ми юмрука. Той не е нито усукан, нито заплетен, за разлика от сноповете от сурова енергия, и цветът му е яркочервен, като разтопена в пещ стомана. Потопен е в Обвивката на Бърн и се точи на югоизток. Изчезва в една от сградите, но тухлите и дървото не са пречка за Потока и аз осъзнавам какво се намира в тази посока. Този сноп от енергия е насочен към Стария град, към острова във Великия Чамбайген, който е сърце то на Анхана.

Този сноп от енергия извира от двореца „Колхари“.

Кучия син го *захранват*. Нищо че това е *невъзможно* — проклетият *Ма'елкот* го *захранва!* Това обяснява магическото наметало, което му е позволило да се отърве незабележимо от нашите съгледвачи, без да усетя — енергията за заклинанието му е дошла от далечина една миля, то изобщо не е черпило от местния Поток.

Докато всички тези мисли минават през съзнанието ми, едва не пропускам да забележа как Бърн протяга ръце към прозореца ми.

Отскачам назад. Цялата стена експлодира. Падам на пода и покривам очите си с ръка, за да ги предпазя от бушуващия огън, а с другата си ръка търся миниатюрния щит от шлифован кварц в джоба на гърдите си. Пръстите ми изтръпват, усещайки заряда му, и с менталното си зрение виждам решетката от светещи линии, пламнала върху повърхността му. Заставям тази картина да влезе в съзнанието ми и виждам как линиите запълват зеещата дупка в стената.

От нащърбения отвор струи слънчева светлина, пламъците облизват краищата му. Таванът, лишен от поддръжката на стената,

хлътва, а на ръба на покрива от другата страна на улицата десет Котки вдигат арбалетите си и стрелят към мен.

Стрелите им прелитат през улицата и спират там, където по-рано беше стената, потрепвайки така, сякаш са се забили в дърво. Всъщност единственото, което ги задържа, е създаденият от мен въображаем щит, запълнил дупката. Четири Котки се плъзгат надолу от покрива по въжетата — великолепно изпълнена маневра, която несъмнено би им позволила да проникнат грациозно в стаята през отвора на стената. Вместо това обаче те се удрят в Щита ми и отскачат, но обратната връзка е толкова чувствителна, че изстенвам, сякаш са ме измлатили в корема.

През менталното ми зрение Щитът ми изглежда като широка десет сантиметра матрица от златиста енергия; за всички останали е нещо като стъклена стена, която при допир напомня за вулканизирана гума. През кварцовата структура струи Потокът. Там има изобилие от енергия, така че мога да удържам Щита, докато виждам с менталното си зрение. Висящите на въжетата отвън Котки се удрят в Щита отново и аз пак изпитвам болка.

Поне Бърн не може да използва още някоя от онези огнени мълнии, без да изгори Котките. Без да бързам, се изправям на крака и се съсредоточавам върху задържането на Щита.

Поглеждам през рамо към арката, изрязана от Ламорак в стената, и виждам как Талан спуска по-малката от дъщерите на Конос през подобна дупка в пода. После тя вдига стиснатия си юмрук, давайки ми знак, че с тях всичко е наред, приканва ни да я последваме и с лекота скача през дупката.

Близнаците използват дъските, които Ламорак е изрязал от стената, за да залостят вратата към коридора — забита в пода кама служи, за да придържа дъските, чиито ръбове подпират дръжката на вратата. Това би трябвало да задържи Котките за няколко секунди, но не повече.

— Хайде, по-бързо, по-бързо, *по-бързо!*

Започвам да викам. Искам да напусна стаята, да се отдръпна зад отвора и да преместя Щита, така че да стига от външната повредена стена до изрязаната арка, защото не е по силите ми да удържам едновременно вратата и външната стена.

Близнаците едва са успели да сложат и последната дъска, когато вратата и стената около нея експлодират; двамата прелитат през стаята под дъжд от отломки. Помещението се изпълва със задушлив дим, а откъм коридора през дупката започват да се изливат Котки.

Те веднага влизат в бой.

Елеците, които носят, са подсилени с метални жици, но това е единствената им защита, ако не се смятат акробатската им ловкост и шокиращата скорост на движенията им. Те са най-ефективни, когато се бият на малки групи в открити пространства. Именно затова съм избрала за битката ни най-тесните стаи, които са налични. Но това може и да не е достатъчно.

От външния коридор като камбана прозвучава гласът на Бърн:

— Хванете адепта! Искам го жив!

Двамата близнаци кървят, опитват се да се изправят. Най-предният от Котките се хвърля към тях и си плаща за това — Джак е извадил меча си и пронизва гърлото на Котката. Ударът на Котката събаря отново Джак по гръб и надигналият се на едно коляно Дак го прикрива. Не поглеждам повече към тях, защото си имам свои собствени проблеми.

Към мен се хвърлят две Котки. Зарязвам Щита си — при това меле четири Котки повече нямат особено значение — и вадя от калъфа на лявата си китка дългия колкото пръст гръмотевичен жезъл. Едва ми стига времето да го активирам чрез докосване с моята Обвивка. От върха му изригва светлинен лъч, който пронизва крака на един от скочилите Котки. Той се сгромолясва на земята, но следващият ме помита като бик и ме запраща към стената.

Той избива жезъла от ръката ми с плоското на меча си и ме трясва с ефеса по главата. Успявам да се отдръпна достатъчно, че да избегна фрактура на черепа, но ми излизат свитки пред очите. Котката ме приковава с рамото си към стената, допира върха на меча си към гърлото ми и изръмжава:

— Е, мръсна предателко, какво ще направиш?

Самоувереността му е напълно оправдана — повечето адепти са безпомощни в близък бой, а аз съм дребна, крехка жена, която явно не представлява физическа заплаха. От друга страна, за няколко години брак с човека, смятан за най-добрия ръкопашен боец, не може да не научиш това-онова.

Прехапвам езика си и устата ми се изпълва със слюнка. Поемам си дълбоко дъх и се изплювам в очите му.

Той само примигва — но това е напълно достатъчно. За мига, в който очите му остават отворени, вдигам крак, слагам ръба на ботуша си на капачката на коляното му и натискам надолу. Капачката рязко се измъква от гнездото си и сухожилията му се късат. Болката е ужасна и докато той се чуди дали първо да извика и после да ме прободне, или обратното, се изплъзвам изпод рамото му и отскачам надалече. Не е способен да ме догони.

Близнаците вече са на крака и се бият гръб до гръб; те дишат тежко и кървят, но пет Котки лежат на пода около тях и животът им гасне. Дак и Джак са израснали в гладиаторско училище, те се сражават като екип от шестгодишна възраст; в близкия бой в тясно пространство са просто непобедими.

Но сега Котките се стараят да се отдалечат от дупката във външната стена, като по този начин искат да оставят братята изложени на арбалетен обстрел от другата страна на улицата — и в този момент забелязват, че съм се изплъзнала от колегата им.

Отнема ми секунда да си върна менталното зрение; Обвивките им затрептяват около тях и Потокът бавно изпълва стаята. Пръстите ми напипват в кесията на колана ми голяма колкото медна монета дрънкулка — подобна на детските хартиени въртележки, но покрита с платина и злато. Магическият образ на заклинанието, което съм й направила, свети в зелено. Този образ изпълва съзнанието ми, вдигам въртележката към устните си и духвам.

Образът се разширява пред очите ми и покрива Обвивката ми, после достига разбитите дъски и цепеници, пръснати по пода, чиито мънички посърнали Обвивки отразяват живота, който някога е текъл в тях. Отнема ми само секунда да свържа образа на въртележката с немошните Обвивки на дъските и да установя индуцирано единство между тях и крилата на въртележката. Дъските се вдигат във въздуха и когато отново духам във въртележката, те се завъртат.

Завъртат се *бързо*.

Въртят се като перки, като циркуляри; размахвам въртележката във въздуха, карайки я да се движи все по-бързо и по-бързо, и дъските се въртят с нейната скорост. Връзката им с въртележката ще поддържа

въртенето им; сега мога да използвам собствената си Обвивка, за да контролирам посоката на полета им.

Запращам ги към Котките. Ревът на въртящите се дъски се смесва с виковете на ужас и болка на Котките; най-големите дъски удрят със съкрушителна сила, а дори и най-малките тресчици са способни да пуснат кръв.

— *Отстъпвайте, идиоти! Назад!* — реве Бърн откъм сигурното си укритие в коридора.

Котките се хвърлят към зеещата дупка на мястото на вратата и аз изпращам част от ревящите дъски подир тях. Другата част хвърлям към покрива от другата страна на улицата, за да прикрият оттеглянето на близнаците от арбалетния обстрел. За една безумна секунда започвам да вярвам, че наистина ще се измъкнем.

Ударите на арбалетните стрели почти не се чуват през грохота на въртящите се дъски. Само две от стрелите си пробиват път през облака от дърва, но едната от тях се забива в пищяла на Дак. Накрайниците на стрелите се състоят от около двеста и петдесет грама кована стомана и удрят със силата на ковашки чук. Пищялът на Дак се разтрошава и той полита надолу с крясък, вкопчвайки се в раменете на брат си. Джак се обръща, за да го хване за ръката и да го подкрепи, и точно в този момент Бърн връхлита в стаята като окървавена мълния.

Той се премията акробатично и скача на крака с меч в ръката. Трескаво променям посоката на летене на дървата, но вече е късно — Бърн се завърта и острието му съсича Дак през врата още преди раненият близък да разбере, че в стаята има нов нападател. Главата на Дак се стоварва тежко напред, оплисквайки с кръв лицето на другия близък; Джак изревава и се опитва да се освободи от тялото на брат си, за да измъкне меча си. Но Бърн вече е успял да промени посоката на своя и нанася обратен удар над лакътя си. Острието се връзва в отворената уста на Джак и излиза през тила му.

Само за секунда Бърн успява да убие двама от най-големите майстори на меча в Империята, след което изрича:

— Щит. Личен.

Когато фучащите дъски най-накрая политат към него, той вече е обгърнат от сфера от полутвърдо стъкло. Дъските се удрят безсилно в нея.

— Ще ти се наложи да направиш нещо повече от това — казва той.

Оставайки във вътрешността на сферата, той размахва меча си, хвърляйки пръски кръв в страни, и се усмихва.

Не му отговарям; вместо това запращам дъските в коридора, към Котките, след което разбивам въртележката в стената, надявайки се, че дървата ще се разпаднат на заслепяващ облак от отломки и прах. Котките отговарят с хор от крясъци.

Бърн ме поглежда навъсено, но след това лицето му се прояснява.

— Палас! — изрича той с доволна усмивка — познал ме е. — Това си *ти*! Да си го начукам, ако това не е Палас Рил! Означава ли това, че *Каин* е с теб? Не, не, нямаше нужда да питам. Ако беше тук, щеше да е в краката ти като кученце.

Отстъпвам през дупката към съседната стая, а Бърн настъпва към мен.

— Означава ли това, че си *сама*? Това... това *ти* ли си? Ти ли си Смешника Саймън^[1]? *Ти*? Омразният Смешника Саймън, неуловимият таралеж в гащите на Анханския лъв, е шибаната Палас Рил? Да си го начукам като на девствена коза! — Той облизва устните си. — *Мечтаех* си да те срещна отново — казва, а гласът му става плътен и мазен. — Имам *планове* за теб, Палас. Кой знае? Може дори да ти харесат. Ако ти допаднат достатъчно, може и да ги преживееш.

Държа си езика зад зъбите и продължавам да отстъпвам — колкото по-дълго Бърн бърбори, толкова повече ще се отдалечат Ламорак, Талан и семейство Конос.

Усмивката му става още по-широка.

— Може да е забавно да те оставя жива. Така ще можеш да разкажеш на Каин за нещата, които ще ти направя.

Поклащам глава.

— Нищо няма да се получи, Бърн. Аз и Каин се разделихме. Него не го е грижа какво се случва с мен.

Той кима разсъдливо.

— Добре. Тогава просто ще си доставя удоволствие.

— Първо ме хвани!

Отново се заемам с дихателни упражнения и си възвръщам менталното зрение. Пръстите ми започват да търсят шнурчето на

висящата на колана ми кесия.

— Вече съм те хванал — изсумтява той.

Лъскавият кестен в ръката ми започва да дими и когато активирам заклинанието, от него се освобождава голяма струя от Потока. Бърн вижда дима и ме поглежда със съжаление.

— Не се иска голям ум, за да си добър магьосник. Но не мога да повярвам, че си чак толкова глупава, че да се надяваш да ми навредиш. Моят Щит се захранва от *Ма'елкот*, тъпа пачавро! Нищо не може да ти помогне да го пробиеш.

Без да му отговоря, хвърлям кестена в краката му, сякаш е топче за игра. Не успявам да се въздържа от евтино позирание в стил Каин, защото в кръвта ми има много адреналин и все още не вярвам напълно, че ще умра тук.

— До скоро — казвам му и скачам през дупката.

Зад гърба ми кестенът се взривява със сила, която разбива пода и отхвърля Бърн с все Щита му през отвора в стената.

Ние сме едва на третия стаж; падането му на улицата не може да го убие, но не е изключено да му строши някоя друга кост и здравата да го поразтърси. А дупката в пода ще забави Котките. Поне така се надявам.

Приземявам се в долния апартамент и застивам — чува се жално скимтене изпод леглото в ъгъла. Някой клетник, събудил се от суматохата, експлозиите и хората, изникнали откъм тавана. Свивам рамене — под леглото е на не по-опасно място, отколкото навсякъде другаде в сградата.

Отнема ми само три секунди да премина през три дупки в стените и да се присъединя към останалите. Ламорак пробива стената към следващата стая в южна посока, но работата не му спори — от завързаната му на конска опашка коса се стича пот. Талан, която му пази гърба, ми кима.

— Къде са близнаците?

— Мъртви са.

Обръщам се към дупката, през която съм дошла, и вадя от джоба си още един кварцов Щит.

— Мъртви? — Талан звучи смаяно. — И двамата?

Не й отговарям, докато новият Щит не затваря дупката, но в този момент Котките се посипват от тавана в най-далечната стая и хукват

към нас с мечове в ръце.

— Да — отговарям аз. — Те ни подариха малко време. Нека да не го пилеем напразно.

Двете дъщери на Конос се притискат към майка си, хлипайки беззвучно. Той клати глава отчаяно.

— Трябваше да се предам. Трябваше да се оставя да ме хванат. Аз докарах всичко това на главите ни...

— Млъквай! — казвам му. — Все още сме живи и се надяваме да ни измъкнем отгук. Всички ви. Ламорак, много ли остава?

Жилите върху врата на Ламорак се издуват, докато води Конос през тухлите към долния край на едната страна на арката.

— Трийсет секунди — казва той хрипливо, с усилие.

— Направи ги петнайсет. Нямам повече Щитове и не знам колко ще мога да издържа срещу Бърн.

Котките ритат с ботуши Щита ми и го удрят с мечове, от обратната връзка ми се завива свят. От съседната стая на апартамента се разнася грохот от трошене на дърво — Котките са намерили входната врата.

Талан изважда два дълги ножа и ме приветства с мрачна усмивка.

— Мисля, че те ме викат.

— Талан... — започвам аз, но тя изчезва в съседната стая.

Ненапразно Каин е неин идол — по време на битка тя се превръща в берсерк, в машина, състояща се от крака, юмруци и остриета. Виковете на страх и болка, които се разнасят от съседната стая, потвърждават, че Котките не са били подготвени за появата ѝ. Улавям се, че се моля да успее да убие повечко от тях, преди да я повалят.

Ламорак издърпва *Косал* от стената и изригва центъра на арката. Тя се срутва в облак от прах, а той помага на семейство Конос да излязат през дупката. После ме хваща за ръката и ме привлича към себе си.

— Няма нужда от повече рязане — тичайте право по коридора, после по алеята — тя завива към реката. Тръгвай!

— Ламорак, те ще те убият...

Той свива рамене.

— Или мен, или теб. Ти можеш да измъкнеш сама семейство Конос. Аз може и да не успея. — Той докосва пробитата стена с *Косал*. — Ала мога да удържа тази дупка за много, много дълго време. Ако се доберете до Поданиците, ще ми изпратиш помощ.

Понечвам да протестирам, но в Щита ми се удря вълна от пламък и от болката ми причернява пред очите.

Бърн идва.

Коленете ми омекват и Ламорак ме избутва през дупката.

— Повярвай ми, не исках да стане така — каза той. — Съжалявам, Палас. Ето защо ще си платя за това тук...

— Ще си платиш? Ламорак...

Но той вече ми е обърнал гръб и раменете му изпълват арката. Чувам пеенето на *Косал*, докато съсича стомана и плът.

— Тръгвай!

Конос и жена му — внезапно установявам, че дори не знам името ѝ — ме чакат, за да ги поведе.

— Вземайте момичетата в ръце! — нареждам аз. — Сега ще трябва да бягаме.

Всеки вдига по една от дъщерите си и те тръгват след мен. А аз тичам през стаите и изскачам в някакъв празен коридор. Той е дълъг и прав, с множество врати. Прозорецът в далечния му край блести на слънчевата светлина, сякаш обещавайки спасение. Хукваме с всичка сила.

Достигам до прозореца и поглеждам към алеята отдолу.

Тя е пълна с Котки.

Има поне десет от тях — две групи по петима, покриващи видимите изходи от алеята. Десет Котки, а на мен не ми е останал никой, с който да се бием срещу тях.

Конос забелязва изражението ми.

— Какво? Какво има? Те са там, о, богове, там са.

— Още сме живи.

Бъркам във вътрешния джоб на туниката си и изваждам сребърен ключ. За секунда призовавам менталното си зрение и извиквам в съзнанието си светецките символи. Мушкам ключа в ключалката на най-близката врата и я отключвам с рязко изщракване. Избутвам всички вътре.

Там има две стаи — и те са празни, слава на боговете.

— Добре — казвам. — Имаме няколко секунди, за да решим какво да правим. Тъй като не използвам магия, не могат да засекат, че сме тук, докато не започнат да отварят вратите една по една.

— Не можете ли... не можете ли... — заеква жената на Конос, обаждайки се за първи път. — Не можете ли да ни направите невидими или нещо такова?

— Не ставай глупава — изрича Конос строго. — Наметалото за невидимост не може да работи без магия. А ако използваме Потока, всеки прибор ще може да ни засече.

— Но може би Наметалото — казвам аз — в комбинация с мощна *защита* против сканиране...

Той се опулва.

— Дай ми свитъка си!

— Но...

По коридора отвън се чува тропането на ботуши. Това означава, че Ламорак вече е убит. Когато осъзнавам това, спирам да дишам и очите ми започват да се пълнят със сълзи. Имам чувството, че са забили в гърдите ми нагорещен нож, и дори не мога да мисля от болка.

Яростно избърсвам сълзите от лицето си. Ще имам време да плача за него по-късно, ако оцелея достатъчно дълго.

Хващам Конос за туниката и рязко дърпам лицето му към себе си.

— Дай ми го.

Без да изчакам отговора му, издърпвам кутията за свитъци от колана му. Блъскам Конос и той отстъпва, препъвайки се, а аз отвивам кокаления капак и изтърсвам свитъка върху дланта си.

— Но аз не съм сигурен, че това е...

— Имаш ли по-добра идея?

Разгръщам омасления пергамент; знаците върху него са изписани със златно мастило и веднага се отпечатват в мозъка ми. Едва успявам да призова менталното си зрение и да отворя Обвивката си, преди тайнственото заклинание да започне да се лее от устата ми.

Думите звънят във въздуха, и после вече нямаше светлина, нямаше звуци, нямаше я Палас; имаше го само Хари Майкълсън, седнал в симкреслото на управителя Колбърг. От косата му се лееше пот, екраните пред очите му вече бяха празни и всичко, което чуваше, беше хрипливото си дишане и блъскането на сърцето под ребрата си.

---

[1] Смешника Саймън (в оригинала — Simon Jester) — герой на Робърт Хайнлайн от романа „Луната е наставница сурова“, превод Владимир Зарков. — Б.пр. ↑

4.

Струваше му се, че е седял няколко минути, без да помръдва и без да бърше потта си, конвулсивно вкопчил пръсти в кожените подлакътници на симкреслото. Не беше в състояние да мисли за нищо, не можеше да се застави да отмести от очите си екранчетата, не можеше дори да преглътне — сякаш гърлото му беше стиснато от нечия гигантска ръка.

— Това е, ммм, всичко, което имаме — разнесе се гласът на Колбърг сякаш от някоя друга вселена.

„Сигурно такова е чувството по време на паника — помисли си Хари несвързано. — Точно така, това е паника.“

Индукционният шлем се вдигна от главата му и на Хари не му оставаше нищо друго, освен да погледне към кръглото лице на Колбърг и самодоволната усмивка върху гумените му устни.

— Това е, ъм... доста, доста *напрегнато*, нали?

Хари бавно затвори очи. Колкото по-дълго гледаше лицето на самодоволния кучи син, толкова по-силно му се искаше да упражни насилие върху него. Колбърг беше Администратор; всяко насилие над представител на по-висша каста, макар и вече да не се смяташе за углавно престъпление, все още водеше до понижаване до Работник и изпращане за пет години в поправителен лагер.

Когато успя да овладее гласа си, Хари попита:

— Тя жива ли е?

— Никой не знае. Краят на този куб е последният ни контакт с нея. Нямаме телеметрията ѝ, не засичаме сигнатурата на транспондера ѝ. Ние, ммм... смятаме, че този свитък, заклинанието в него, е пресякло мислопредавателната връзка.

Хари потърка с пръсти очи, докато не видя цветни петна под клепачите си.

— С колко време разполага?

— Ако приемем, че е жива...

— Колко време?

Гласът на Колбърг стана леден.

— Не ме прекъсвайте, Майкълсън! Самозабравяйте се!

Хари отвори очи и се наведе напред. Колбърг стоеше пред него и чакаше. Невидимата ръка, стискаща гърдите на Хари, не отслабваше хватката си, докато почти не го задуши.

— Приемете извиненията ми, Администратор.

— Добре — изсумтя Колбърг. — И така, това, което току-що видяхте, се е случило тази сутрин в около десет часа анханско време. Енергийната клетка в нейния мислопредавател има заряд за сто и седемдесет часа плюс-минус десет. Така че тя в най-лошия случай разполага със сто петдесет и седем часа. Ако за това време се добере до точката на прехвърляне — чудесно. В противен случай...

Гласът му утихна постепенно.

Хари седеше неподвижно, в съзнанието му прелитаха ужасни картини. Разпадането на тялото е кошмарът на всеки Актьор. Когато младите Актьори се обучават в Консерваторията на Студията, им показват поредица от холограми за това, какво става с Актьорите, които излязат от фаза с Отвъдие — обикновено се превръщат в кипяща маса от безформена протоплазма или в купчина от полукристализирани останки, или пък в нещо абсолютно неописуемо, и това е само в добрите случаи, за които не е твърде болезнено да си спомняш.

В много редки случаи в останките може да се разпознае някогашният човек.

Хари попита тихо:

— Тя поне знае ли, че е офлайн?

Колбърг изразително сви пълните си рамене.

— Честно казано, Майкълсън, тя най-вероятно е мъртва.

— Изпратете ме там. Познавам този град. Мога да я намеря.

„Или трупа ѝ. — Хари прогони тази мисъл, обещавайки си, че ако открие мъртвото ѝ тяло, след това ще намери и Бърн. — Да видим откъде ще черпиш сила, шибаняк. Да видим как ще се захранваш, като ти бръкна в очните ябълки.“

— Моля? — Колбърг вдигна вежди и детинският му самодоволен тон изтръгна Хари от кървавата му фантазия и го върна на земята. — Мисля, че не ви чух добре. И смятам, че е крайно време да станете от креслото ми.

Хари наведе глава, напомняйки си, че животът на Шана е в мазните бледи ръце на Колбърг. Той бавно стана от симкреслото на управителя, все още с наведена глава, както подобава на човек от понисша каста. Вложи в гласа си цялата откровеност, която можеше да изтръгне от пламтящите си гърди.

— Моля ви, Администратор. Може ли да сключим сделка? Моля ви, изпратете ме в Анхана.

— Така е по-добре. Точно това, въъ, се надявах да кажете. Придружете ме до Центъра за сключване на договори.

5.

Хари и Колбърг едва се побраха в звуконепроницаемата плексигласова кабинка, която се намираше във фойето на Центъра за сключване на договори. Отвън, на високи столчета, седяха двама от адвокатите на Студията, които бяха и заклетни свидетели. Колбърг нервно въртеше в ръка електронния си бележник, а Хари бавно преглеждаше договора. В останалите кабинки, които бяха пръснати из цялото помещение, второкласни Актьори преглеждаха стандартните договори в присъствието на други адвокати.

В договора ангажиментите на Каин бяха представени с евфемистичния термин „зрелищен и напрегнат опит за сваляне на настоящия анхански император“. Дори в най-поверителните си документи Студията никога не нареждаше открито на някой Актьор да убива.

Хари вдигна глава от екрана.

— Тук не се споменава нищо за Шана.

— Разбира се, че не се споменава — отвърна безгрижно Колбърг. — Вие искате да отидете в Анхана. Ние искаме Ма'елкот да бъде елиминиран; вече ви обясних защо. Това е много просто и недвусмислено предложение.

— Ако наистина желаете толкова силно смъртта му, защо не изпратите шестима типове с автомати в двореца „Колхари“?

— Ние, тъй... — Колбърг се изкашля в юмрука си. — Опитяхме; само че с осем, не с шест. Все още, тъй, не знаем какво точно се е случило.

Хари го погледна, примигна веднъж, после още веднъж и каза:

— Аха — после отново наведе поглед към договора.

— Да, значи, след инцидента Ма'елкот направи, ммм, нещо с двореца. Не знаем какво, но очевидно успява да попречи на нашите скенери. На терена на двореца сме абсолютно глухи и неми. Всеки Актьор, който премине през портата, бива откъснат от нас, докато не напусне сградата.

— Разбирам. — Хари се облегна с лакти на бюрото и отпусна глава в шепите си. — Преди да подпиша това, искам още малко информация.

— Всичко, свързано със задачата, ще ви бъде изпратено по факса, естествено.

— Имам предвид например какво се случи с Ламорак? Мъртъв ли е Карл?

Колбърг вдигна бележника си и набра нещо на екрана му. Прочете отговора със свити устни и каза:

— Не сме сигурни. Съдейки по информацията от куба на Палас, предполагахме, че е убит.

— Как може да не сте *сигурни*? Да не би шибаното заклинание да е отрязало и него? Може ли да го направи?

— Що се отнася до въздействието на заклинанието — каза Колбърг, — няма как да разберем. Прерових архивите, но там няма никаква информация за подобно заклинание. Твърдението на онзи тип, хм, Конос, че той го е измислил, трябва да се приеме за истина. Не знаем какъв е начинът му на действие; можем само да кажем, че изглежда, е, въъ, изключително мощно. Но, ммм, това няма нищо общо с Ламорак. Той не беше свързан.

— Не разбирам.

— Ами тази пилотна програма е моя разработка. Наричам я „Дълъг формат“. Ламорак се намира в свободен режим.

Колбърг се изправи и закрачи напред-назад, като всеки път правеше само по две крачки — толкова му позволяваше кабинката.

— Кариерата на Ламорак — Шоумен Шанкс — не удовлетворява неговия патрон. Той го записа доброволец за програмата „Дълъг формат“. Вместо директната публика да преживява Приключението му в реално време и така да го ограничава до обичайния десетдневен срок, той си имплантира прототип на мислопредавател, който съдържа макрокуб и гравьор; уредът ще записва преживяванията му в продължение на два месеца, след което Шанкс ще бъде прехвърлен обратно на Земята. После кубът ще бъде обработен до стандартния недиректен формат. Това ни дава възможност за много по-обширна история и...

— Това е *лудост* — каза Хари. — Нима искате да кажете, че никой не знае дори дали някой от тях е *жив*? Мили боже,

Администратор!

Колбърг кимна утвърдително.

— Да, знам, ужасно е. Но най-ужасното е, че Приключенията на Палас са доста скучни напоследък — операцията „Смешника Саймън“, свързана с тайното измъкване на бегълци от Империята, беше твърде лесна. И тъкмо взе да става интересно, когато се случи *това*. Ужасно.

— Смешника Саймън — промърмори Хари.

В главата му се появи пулсираща болка. Смешника Саймън беше измислен революционер от един забранен роман от двайсети век. Хари имаше нелегални копия на доста незаконни книги и беше посветил Шана в забраненото удоволствие от четенето на неличности като Хайнлайн. Тези книги ненапразно бяха поставени под възбрана — нищо чудно точно либертарианската пропаганда на Хайнлайн да бе вдъхновила Шана за тези антиправителствени залитания. Ако не й беше дал да чете „Луната е наставница сурова“, дали тя щеше да се изправи срещу властта в Империята?

„Я стига!“, каза си той. И без това нещата вървяха на зле; нямаше нужда да си измисля нови причини да се чувства виновен.

Той притисна кокалчетата на пръстите си към слепоочията и рече:

— Значи, не знаем нищо. Не можете да ми кажете нищо.

— Мога да ви кажа следното — отвърна Колбърг, като стана и се надвеси над него. — Ако искате да откриете нещо, ако искате да помогнете на жена си, ако изобщо се надявате да отидете в Анхана, трябва да подпишете договор за елиминирането на Ма'елкот.

— Защо смятате, че ще *успея*? Администратор, цял оперативен отряд, въоръжен с автомати, не е успял да се справи с него; какво очаквате да направя аз? — каза отчаяно Хари.

— Имам безкрайно доверие във вашата, тъй, *изобретателност*.

— Това не е, като да се изправя срещу Тоа Фелатон — вие изобщо *гледали* ли сте куба, който ми показахте? Силата, която притежава Ма'елкот... та единственото, което умея аз, е да удрям хората. Как очаквате да се справя с подобен тип магия?

— Но вие *имате* сила — отвърна самодоволно Колбърг. — *Звездна сила*.

Думите му прозвучаха така, сякаш наистина вярваше, че докато Каин е в Топ десет, той може да направи всичко.

— Администратор... — Хари потърси думи, които едновременно да прозвучат пламенно и да не засегнат жалката суетност на Колбърг. — Защо? Защо не мога да подпиша договор за намирането на Палас и Ламорак и прибирането им у дома? Защо да не тръгна след Ма'елкот, след като я отведа на сигурно място?

От слабостта и жаловитостта в гласа му му се гадеше, но не можеше да направи нищо.

— Първо — изрече тихо Колбърг, — според мен, след като те се озоват тук, вие няма да тръгнете след него. Но което е по-важното, не разбирате ли каква *история* ще се получи от това? Имате ли представа каква публика ще съберете, отивайки в Анхана, без да знаете дали любимата ви е жива, или мъртва, но твърдо решен или да погубите враговете ѝ, или да загинете, докато се опитвате да я откриете? Криете ли достатъчно романтика в душата си, за да разберете какъв *спектакъл* ще излезе от това?

— Моята любима? — Хари поклати глава. — Очевидно не следите какво се случва в личния ми живот.

— Не разбирате ли, че това няма *никакво* значение? — В крайчетата на устните на управителя се появиха малки бели балончета слюнка, а ръцете му шаваха с пръсти, сякаш улавяха думите във въздуха; гласът му преливаше от енергия, каквато Хари не беше усещал досега. — Нямайте представа как изглежда животът ви отстрани. Израсло на улицата хлапе от Работническото гето на Фриско, издигнато на пиедестал в Студията... вие сте зъл, коравосърдечен убиец, чието сърце най-после е било смекчено от една куражлива дебютантка от Търговците. Истинско съвършенство; и *Господ* не може да ми даде по-добра история. В очите на зрителите всичките ви проблеми са просто *препятствия*. Всички знаят, че след това ще живеете дълго и щастливо.

— Ако тя вече не е мъртва — промърмори Хари.

Произнесе думите без никакво усилие; беше невероятно с каква лекота завърташе ножа в собствената си рана.

— Това ще е, ммм... — Колбърг сви устни и прецизно подбра думата: — *трагедия*. Но няма да развали историята. Господи, Хари, това може да надмине „Измъкване от Бодекен“ — любов, убийство,

политика... и *Бърн*. — Колбърг се наведе напред и снижи глас до благоговеен шепот. — Хари, това може да се окаже по-велико и от „Последен отпор в Серано“...

Хари се взря във влажните изпъкнали очи на Колбърг и разбра, че няма какво друго да каже или направи, освен да разчита на жалките остатъци от приличие у управителя.

— Ако го направя — каза вяло той, — ако приема да се захвана с Ма'елкот, искам обещание от Студията, обещание *лично от вас*, че Студията ще напълни Анхана с Актьори. Че ще използвате всичките си ресурси, за да я намерите и да я върнете тук. Моля ви, Администратор.

Колбърг като че ли се замисли. Той изпъна брадичката си надолу, попи с два пръста капките пот над горната си устна и поклати глава.

— Не. Не, не ми харесва. Историята ще е по-добра, ако всичко зависи от вас.

— Администратор...

— Не. Това е последната ми дума. Подпишете договора или се прибирайте у дома. Изборът е ваш.

Кръвта пулсираше в пламналата глава на Хари. Пред погледа му падна червена пелена и ръцете му трепереха, когато поднесе писалката към екрана. „Че какъв избор има тук?“ Дори да искаше да откаже, нямаше как да го направи; в главата му продължаваше да звучи гласът на Палас: *Него не го е грижа какво се случва с мен*.

Наистина ли тя го вярваше? Наистина ли? В главата му не спираше да се върти образът на Ламорак, който удържаше дупката в стената със стомана и кураж. Искаше му се да вярва, че самият той би направил същото или нещо по-добро — че би я отвел на безопасно място, без да жертва себе си. Но това нямаше да е същото, като да рискува живота на Шана и своя заради някакво местно семейство, което почти не познаваше. В никакъв случай.

Каин щеше да хвърли семейство Конос на Котките, без дори да се замисли.

„Но когато поставя отпечатъка от пръста си под този договор, аз ще застана пред онзи отвор, до Ламорак.“

Да погуби Ма'елкот или да загине; третият изход — да се провали и да оцелее или да се опита да изклинчи — щеше да означава нарушаване на договорните клаузи с последствия, за които Хари не се осмеляваше дори да помисли.

„Още когато се хванах с това, знаех какво ме очаква — помисли си той. — Дали и за мен ще я боли така, както за него?“

Той написа името си на примигващия ред и притисна палец към ДНК скенера.

— А, добре — каза Колбърг с дълбоко удовлетворение. — Рекламите вече са готови и вие ще сте водещата новина в „Най-новото от Приключенията“ довечера. Преди да си тръгнете, минете през отдел „Медии“ и си вземете въпросите за интервюто; ще ви включим в „Драконови приказки с Лешон Кинисън“, така че се постарайте да сте подготвен. Прехвърлянето ви е планирано за утре в осем сутринта.

— *Утре?* Но...

„Но това са цели осемнайсет часа“, помисли си той. Осемнайсет часа от безценното време на Шана. Почти цял изгубен ден.

— Разбира се, че утре — рече бързо Колбърг. — Въпреки едновременния старт по целия свят на масивната рекламна кампания, която сме подготвили, пак ще ни е нужно време, за да привлечем достатъчно публика, че да покрием разходите. От вас се очаква да присъствате на приема за абонатите. Не е нужно да пристигате на часа; нека ви почакаат малко. Да речем, в девет и половина довечера? В Диамантената зала, разбира се.

Хари не помръдна от мястото си. „Ако я изгубя... Ако заради това, ако заради теб я изгубя, веднага те вписвам в краткия списък. В много краткия списък. Веднага след Бърн.“

— Да, Администратор. Ще бъда там — отвърна тихо той.

6.

Хълцащите стонове зад вратата се превърнаха в агонизиращи писъци с неумолимата последователност на приливни вълни.

Негова милост достопочтеният Тоа Сител, имперски херцог по Обществения ред, седна на ръба на удобното кресло в преддверието, облегна лакти на коленете си, сплете пръсти и погледна към новоизпечения граф Бърн с невъзмутимо презрение. Опита се да игнорира писъците, които се разнасяха от задната стая; ако не беше успял да намери жертвено агне, сега самият той щеше да пищи.

Тоа Сител огледа Бърн — от гъстата грива на платиненорусата му коса до меката кожа на изцапаните със засъхнала кръв ботуши, и се опита да си представи какви ли мисли се въртят в главата му, докато двамата стояха пред Желязната стая в очакване на присъдата на Ма'елкот. Граф Бърн се беше изправил до красивия стъклен прозорец, който заемаше цялата стена на преддверието, и предъвкваше нокътя на палеца си, докато погледът му се рееше над Анхана.

Херцогът имаше изключително живо и детайлно въображение, което обаче се отличаваше с голяма прозаичност; беше се научил да не се поддава на фантазиите. Той можеше ясно да си представи какво вижда Бърн през прозореца.

От удобната за наблюдение позиция в Сумрачната кула на двореца „Колхари“ се разкриваше чудесна гледка към финансовия район в западния край на острова, където се намираше Старият град, наподобяващ някой от макетите на Ма'елкот — бароков и декоративен, облян в пламъците на залязващото слънце. Малко преди залеза ленивите вълни на Великия Чамбайген щяха да заискрят, правейки невидими боклука и човешките отпадъци, изливащи се от Анхана, и слънцето щеше да позлати всеобхватните противокорабни мрежи от тежки вериги, които се простираха през коритото на реката от северозападния и югоизточния гарнизон до Първата кула в най-западния край на острова. Огньовете на Брега на простолудието на юг от Града на пришълците щяха да проблясват като звезди в ясна нощ, посрещайки тълпите от работещите нехора и полухора, просяците и

уличните търговци, които щяха да се струпат пред Моста на рицарите, за да изпреварят вечерния час. След залез-слънце само чистокръвните биваха допускани на главния остров.

Тоа Сител подозираше, че мислите на Бърн се реят на изток, където подобна тълпа прекосяваше Моста на глупците към Пътя на измамниците, минаващ между Лабиринта и Индустриалния парк. Онези, които имаха пари, щяха да се запътят наляво, към мрачните си къщурки, наблъскани между фабриките; а безпаричните щяха да тръгнат надясно, за да си опитат късмета по улиците на Лабиринта.

Точно в Лабиринта Смешника Саймън беше успял да им се изплъзне за пореден път и никой от тях нямаше представа как бе го направил.

Челюстните мускули на Бърн изпъкнаха и той стисна ножницата на меча си толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Тоа Сител не го беше виждал досега да носи точно този меч. Оръжието бе по-дълго от обичайния за Бърн стил и доста по-широко, и мъжът го носеше препасано през гърба, като дръжката му стърчеше над лявото му рамо. Обичайният му отпуснат, спокоен вид отсъстваше и Тоа Сител се досети, че графът всъщност е уплашен. В това нямаше нищо изненадващо и Тоа Сител не можеше да го обвинява. И двамата имаха достатъчно основателна причина да се страхуват.

Бърн все още бе облечен с окървавените дрехи, които бе носил пъл ден, докато траеше изтощителното търсене, така и не довело до резултат. Кръвта, засъхнала в безформени петна на гърдите му, принадлежеше най-вече на онзи досаден гладиатор, чийто врат бе прерязал в жилището, макар известно количество от нея да бе изтекло от раните на неговите Котки.

За съжаление, самият той се беше отгървал без драскотина.

— Не обичам да ме зяпат.

Бърн продължаваше да гледа през прозореца, а в тона му, който по принцип си беше сприхав, прозвуча опасна нотка.

Тоа Сител сви рамене.

— Извинявайте — изрече той с равен глас.

— Дръжте си очите по-далеч от мен, ако искате да ги запазите на лицето си.

Тоа Сител леко се усмихна.

— Вече се извиних.

Бърн се извърна от прозореца и в бледите му очи проблеснаха пламъци.

— Твърде лесно се извиняваш, шибано мекотело.

— Самозабравяш се — промърмори Тоа Сител. Погледът му се задържа върху Бърн, докато пръстите му небрежно галеха дръжката на намазания с отрова стилет, който носеше в привързаната към китката му кания, скрита под ръкава. — Ако Ма'елкот реши, че съм виновен, той ще ме предаде на теб. Но докато това не стане, си подбирай думите, педал.

Безцветният му глас в комбинация с думите накара Бърн да се изчерви. Тоа Сител беше повече от сигурен, че няма да оцелее при схватка с графа; допреди няколко месеца, преди да бъде издигнат в благородник, Бърн беше печално известен корсар, чиито фехтовални умения бяха легендарни. От друга страна, усещайки под пръстите си стилета, той бе доста уверен, че и Бърн няма да оцелее.

Сигурно част от увереността му се бе изписала на лицето, защото Бърн реши да не продължава спора. Той се изплю в краката на херцога върху светлия варовиков под и се върна при прозореца.

Тоа Сител сви рамене и продължи да го гледа.

Письците постепенно достигаха кулминацията си.

Тоа Сител беше среден на ръст мъж, с невзрачен външен вид и скучно, обикновено лице, което всеки би забравил в мига щом отмести погледа си от него; само острият ум, който се криеше зад тези незабележителни очи, беше изключителен. Той служеше в Кралските очи от двайсет и три години и през това време се бе издигнал от нищо и никакъв чирак до ръководител на организацията. Роден с обикновеното име Сител, той получи правото да добави частицата пред него, след като покойният принц-регент Тоа Фелатон го направи благородник. В продължилия цяла година хаос на гражданската война, която последва убийството на принц-регента и кралицата дете, той бе успял да оцелее благодарение на това, че бе необходим на всяка от страните и не искаше власт, а само събираше ресурси и хора в организацията, която ръководеше.

Единствено той от целия Съвет на херцозите бе успял да оцелее след преврата на Ма'елкот, запазвайки живота и властта си; новият император разбираше много добре ползата от Тоа Сител. Всъщност Ма'елкот бе приел титлата *император* точно по съвет на Тоа Сител —

неспокойните и свадливи благородници никога нямаше да приемат крал, в който няма и капка кралска кръв, но императорът беше нещо съвсем друго. Може би императорите *винаги* са били обикновени хора, които са управлявали с декрет, подкрепяни от верните военни сили; кой би могъл да опровергае това? Анхана нямаше императорска традиция — все пак страната беше *станала* империя най-вече благодарение на невероятните успехи на Ма'елкот като най-доверен генерал на Тоа Фелатон.

Тази прозрачна трансформация помогна на благородниците да усмирят васалите си. От самите тях не се очакваше да ѝ вярват; за съдействието им се грижеха усърдните Кралски очи.

Водени от Тоа Сител, Кралските очи се превърнаха от обикновена банда шпиони и информатори в пълноправна тайна полиция, с почти неограничена власт. Рядко се случваше някой херцог, граф или дори провинциален барон да се осмели да прошепне и дума за заговор, дори на собствената си жена в семейната постеля; твърдеше се, че Кралските очи могат да виждат дори през най-дебелите каменни стени.

Но само сведенията за нечий заговор не бяха достатъчни за смазването му. По традиция аристокрацията беше изградила сложна система от съюзи и кръвни връзки, за да се защити от властта на Дъбовия трон; нападението срещу един от тях щеше да доведе до мащабна гражданска война. Благодарение на тези съюзи благородниците бяха недосегаеми, докато Ма'елкот не изобрети най-гениалната си военна хитрост — *актир-токар*.

Всеки барон, интригантстващ срещу имперското правителство, се обявяваше за *актир*. Съюзниците на нещастния човечец сигурно знаеха, че обвинението е измислено, но това не можеше да им помогне по никакъв начин. *Актир-токар* породил такава вълна от подозрителност и страх из цялата Империя, че всеки благородник, който открито подкрепеше обвинения човек, се оказваше изправен пред бунт от собствените си селяни и немалко от въоръжените си васали. Един по един, благородниците падаха бавно, в грижливо изчислена прогресия; скоро щяха да останат само онези, които подкрепяха Ма'елкот, заедно с остатъците от другарите им, които бяха толкова уплашени, че не се осмеляваха дори да погледнат открито императора.

Тоа Сител не отговаряше само за висшата аристокрация в анханското общество; той бе начело на имперската полиция, а скоро щеше да подчини и престъпните елементи в Империята. Вече бе успял дискретно да поеме контрола над най-могъщите банди от Лабиринта и хората му бързо проникваха в останалите. Кралските очи се бяха пръснали из цялата Империя; те докладваха само на Тоа Сител и приемаха заповеди само от него. Той можеше тайно да управлява държавата, но не го правеше. Амбициите му не бяха насочени в тази посока.

Кървавочервеното слънце се плъзна зад хоризонта, оцветявайки с последните си алени лъчи твърде красивото лице на Бърн.

Письците от Желязната стая замлъкнаха едновременно с изчезването на светлината; когато звънът на гигантската медна камбана в Храма на Проритун обяви началото на вечерния час, хълцането зад вратата бе заглушено от нов глас, чието мрачно и злобно боботене накара червата на Тоа Сител да потреперят; той не можеше да различи думите, но плътността на гласа бе достатъчна, за да го усети като пръст, който се забива във вдлъбнатината над ключицата му. Тоа Сител потрепери и се отказа да се ослушва.

На света имаше само един жив човек, от когото херцогът се страхуваше; но онези зад вратата, с които си имаше вземане-даване Ма'елкот, не бяха хора. Дори практически погледнато, не можеха да се смятат за живи.

В тишината на преддверието гласът трудно можеше да се игнорира. Тоа Сител потърка ръцете си до лактите, за да успокои настръхналите си косъмчета, и заговори отново, най-вече от желание да наруши тишината.

— Единият от затворниците — Ламорак — питаше за вас — рече той.

Бърн изсумтя.

— Трябваше да се досетя.

— Нима? — рече благо Тоа Сител. — И защо?

Бърн внезапно се изкашля в юмрука си и се извърна настрана. Херцогът го остави да обмисли отговора си, като го наблюдаваше с немигащия поглед и търпението на змия, която се е свила в очакване пред дупката на заека.

В настъпилата тишина отекнаха отново гласовете от съседната стая. Бърн отново се изкашля.

— Ами мечът му е у мен, нали?

— Нима?

Бърн бавно извади меча от ножницата, която бе привързана към гърба му. Острието проблесна под кървавочервената светлина и Тоа Сител ясно долови виещо жужене.

— Омагьосаният меч *Косал* — чували ли сте за него?

— Не.

— Е, наистина е такъв. Омагьосан, имам предвид. Тъпкан е догоре с магия. — Бърн зае позиция на гард, за да се възхити на меча на фона на залязващото слънце. — Може да разреже всичко. Хей, Ламорак едва не ме уби с него. Просна две от момчетата ми и когато застанах срещу него, още с първия удар разреже меча ми на две, четири пръста над ефеса.

— Как успяхте да го победите?

— Хванах меча му с двете си ръце и продължих да го стискам, докато му наривах задника. — Бърн се усмихна с младежко самодоволство и изпъна напред ръцете, стиснал юмруци, като протягаща се котка. После разтвори напълно здравите си длани и ги показа на Тоа Сител, сякаш за да му каже: „Виждаш ли? Реже всичко — с изключение на мен.“ — Да си фаворит на Ма'елкот, си има своите предимства.

— Но това не е отговор — рече Тоа Сител. — Аз разпитвах него и онзи другия в продължение на часове. Защо ще настоява да говори само с теб?

— Може би защото го пребих — предположи Бърн, свивайки рамене. — Въпрос на чест, между мъже. Няма как да го разберете.

— Ясно — рече Тоа Сител с равен тон. — Очевидно тук наистина има нещо, което не мога да разбера. Засега.

Бърн се подсмихна самодоволно, омагьосаният меч описа свистяща дъга над главата му и отново се плъзна в ножницата. Мъжът се върна при прозореца.

След известно време наподобяващият далечна гръмотевица боботещ глас утихна и се чу гръмко изпукване, сякаш великан бе плеснал с ръце. Преговорите на Ма'елкот бяха завършили.

Бърн се приближи колебливо до вътрешната врата — голяма плоча от ковано желязо. На нея висеше масивна халка, изкована във формата на древния символ на змия, захапала опашката си. Нямаше да е трудно да се повдигне и пусне върху вратата, работа за секунда, в резултат на която щеше да се разнесе отекващ звън, но ръката на Бърн, която се протягаше към нея, трепереше като старческа. Той бързо погледна през рамо, за да провери дали Тоа Сител го е забелязал.

Херцогът си позволи да се усмихне отново.

Из затворената приемна се понесе вихрушка, като че ли някой бе отворил прозореца, до който бе стоял Бърн, и сякаш спокойната нощ бе преминала в буря. Вятърът отвори с лекота голямата врата, издавайки глух звук като от далечен водопад.

— Бърн. Тоа Сител.

Гласът на императора беше по-плътен и по-отекващ от звука на храмовата камбана, която наскоро бе обявила вечерния час. Тоа Сител никога не си задаваше въпроса как Ма'елкот разбира, че са отвън — Ма'елкот винаги знаеше.

— Елате при мен, любими мои благородници.

Тоа Сител се спогледа с графа, когото презираше — за миг ги свърза нишката на еднакво мрачно предчувствие — след което двамата едновременно пресякоха прага.

Желязната стая, в която се озоваха, беше построена преди повече от век, в началото на управлението на Тил Менелетис Златния — последният анхански крал, който се бе занимавал с магия. Стените на помещението без прозорци бяха обковани с листове от ковано желязо, споени от сребърни привързващи руни. Сребърни руни обграждаха вратата и единствените две места, където се виждаха каменните стени на двореца — двата окултни кръга, единият на пода, а другият отгоре над него, на тавана.

Стаята бе запечатана по заповед на Съвета на херцозите, който бе поел регентството над наследника на Тил Менелетис, след като злополучният експериментатор изпадна в буйна лудост; легендарният Манавитан Сивоокия постави пазители на стаята и тя успя да устои на всички опити за проникване, докато пред нея не се изправи самият Ма'елкот.

В северния квадрант на окултния кръг се издигаше олтар от местен варовик, върху който бе проснато голото тяло на мъж на средна

възраст, почернено от сажди и покрито с кора от засъхнала покафеняла кръв. Тоа Сител познаваше мъжа, познаваше го много добре, беше се хранил заедно с него и съпругата му и бе потупвал децата му по главичките; сега не си позволи дори да си спомни името му.

Над тялото на мъжа бе опъната плетена мрежа от влажни пулсиращи въжета, която висеше от дървоподобна метална решетка с пръти, завършващи с пронизващи въжетата сребърни куки... Но всъщност това не бяха въжета — въжетата не са хлъзгави от кръв и не потрепват в ритъма на бавно пулсиращо сърце.

След първоначалното секундно замайване зрението на Тоа Сител най-после се фокусира и той разбра какво вижда — въжетата бяха все още функциониращите черва на човека от олтара, издърпани пред зейналия разрез под пъпа му и окачени на сребърните куки като чревца в помещение за опушване на месо. Стомахът на херцога се сви и той се осмели да хвърли един бърз поглед настрани към Бърн, за да види реакцията му.

Бърн беше навел главата си настрани и протягаше врат, за да види по-добре.

Императорът стоеше в окултния кръг, гол до кръста като някой борец, а ръцете му бяха омазани в кръв до лактите. Очите на Ма'елкот бяха черни като облачно небе посред нощ и проблясваха съвършено равнодушно, без да излъчват нито топлина, нито хлад. Той кимна с глава към ниския диван, поставен до едната стена, и гласът му прозвуча като тътен изпод планината.

— Седнете, докато си измия ръцете.

Двамата се подчиниха, наблюдавайки как императорът се приближава до един от лениво димящите мангали. От него струеше червеникава светлина и мирис на хвойново масло, който почти успяваше да притъпи адската воня на изпражнения, която винаги висеше в стаята. Ма'елкот се загледа неподвижно и безмълвно в мангала и от него изскочи жълт пламък, който се издигна на височината на главата му. Той пъхна ръцете си в него и пламъкът около тях придоби изумруденозелен цвят; засъхналата кръв се спече, овъгли се и се обели на люспички.

Император Ма'елкот, Щитът на Проритун, Повелителят на Анхана, Защитникът на Кириш-Нар, Лъвът на Северната пустош и носител на още титли, беше най-грамадният мъж, който Тоа Сител бе

виждал някога. Дори Бърн, който бе доста висок според обичайните мерки, едва стигаше до намазаната с восък брада на Ма'елкот. Разпилените му кестеняви къдрици блестяха в наситено червено от светлината на мангала и се диплеха по раменете му, които приличаха на камъни от Раздробените скали.

Императорът раздвижи ръцете си в пламъците. Бицепсите му изпъкваха като бурета, а масивните релефни мускули на гърдите му като че ли бяха изсечени от отделни скали и сглобени след това като пъзел. Докато кръвта се белеше от пръстите му, императорът се усмихна и разкри идеалните си зъби. Пламъците постепенно се отдръпнаха от ръцете му и той бързо ги отупа, изчиствайки последните остатъци от изгорялата кръв. Когато погледна отново към седналите благородници, очите му вече сияеха в наситеното синьо на лятното небе.

Императорът беше единственият човек, от когото се страхуваше Тоа Сител.

— Не си правете труда да докладвате — каза Ма'елкот. — Имам задача за двама ви.

— Вие, въз... — каза Бърн, изпъна се и рязко се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Няма ли да ни накажете?

Императорът склочи вежди.

— Трябва ли? В какво сте се провинили пред мен?

— Аз, аз, въз... — Той отново се закашля. — Аз не съм, но...

— Но Смешника Саймън отново избяга — довърши спокойно Ма'елкот. Той излезе от окултния кръг и се приближи до дивана. Приклекна пред Бърн и постави ръка на рамото му като баща, който ласкаво мъмри сина си. — Бърн, нима ме познаваш толкова малко? Да не съм някой маниак, че да наказвам хората си заради моите провали? Нима аз не съм с теб всеки един момент? Все още не знам какво е направил този Смешник Саймън, каква е тая магия, която още се вихри из всички нас. Щом аз не мога да пречупя или да избегна тази сила, как мога да накажа теб за твоята неспособност да го направиш?

Бърн вдигна очи към него и Тоа Сител с удивление забеляза изписаното на лицето му почти трогателно раболепие.

— Аз само... Не исках да ви разочаровам.

— И точно затова ти си моето Любимо дете — промълви с топлота Ма'елкот. — Хайде, мръднете се малко встрани. Пуснете ме да

седна между вас.

Тоа Сител бързо се премести към края на дивана. Това бе една от причините да се страхува толкова много от Ма'елкот — човекът променяше настроенията си като лятна буря. В един момент те вцепенява от ужас само с един-единствен поглед от висините на своето величие, а в следващия сяда свойски до теб, както някой приятел от детинство на стълбите пред къщата ти.

— Подведе ме страстното ми желание — каза Ма'елкот, облягайки лакти на коленете си. — Защитих двореца „Колхари“ срещу всички заклинания, които не са мое творение. Погълнат от желанието си да заловя Смешника Саймън, аз изковах нож, който сега трепти в гърдите ми. Силата, която ни свързва, Бърн, се оказа фаталната пукнатина, през която ме прониза стрелата на Смешника Саймън. Силата, която призовах тази вечер — за да попитам как да разруша това заклинание — се изсмя. Присмя ми се, на мен! Каза, че заклинанието ще бъде развалено с лекота, щом създателят му попадне в ръцете ми. — Ма'елкот поклати бавно глава със замислена усмивка, като че ли се наслаждаваше на иронията. — Можете ли да я усетите? Бърн, ти си се изправял лице в лице със Смешника Саймън — как изглежда той?

Бърн поклати глава с нещастно лице.

— Не си спомням. Опитах се... Мисля, че може би дори го разпознах.

— Знам, че си го разпознал — прогърмя гласът на Ма'елкот. — От рано сутринта се опитвам да разгадая кой може да е Смешника Саймън въз основа на това, което ми е известно за хората, които познаваш. Не се получава — всеки път когато се появи някакво загатване, усещам подръпването на проклетото заклинание и загатването се отдалечава. Опитах се дори да използвам заклинанието срещу самото него, като потърсих в азбуката инициали и произволни имена и изчаках да видя дали някое от тях няма да активира оттеглянето му — и всеки път се оказвах пред лист, изписан с букви, и без никакъв спомен кои от тях съм използвал и кои — не. Ако бях поподатлив към гнева, това щеше да ми се стори вбесяващо.

— Но вие, Ваше Имперско Величество — каза учтиво Тоа Сител, — като че ли ми изглеждате доволен.

Усмивката, с която го дари Ма'елкот, излъчваше неустоима топлина; въпреки страха на херцога, тя стопли сърцето му.

— Но аз съм! Това е нещо *ново*, Тоа Сител. И е предизвикателство. Имаш ли някаква представа каква рядкост за мен е да бъда изненадан? Да бъда разочарован? Този Смешник Саймън е най-интересният противник, с когото съм се сблъсквал от Равнинната война насам. Той успя да надхитри цялата ми глутница хрътки; решението на този проблем, разбира се, е да си намеря по-добра хрътка.

— По-добра? — попита Бърн намръщено.

Ма'елкот се усмихна и обгърна раменете на Бърн с гигантската си ръка.

— Не приемай лично метафората, скъпо момче. Извинявам се за неточния израз; трябваше да кажа някой, който е по-подходящ за тази задача.

— И кой е той? — попита начумерено Бърн.

— Ела. Ще ти покажа.

Ма'елкот се изправи и влезе в окултния кръг. Тоа Сител веднага се присъедини към него, но Бърн се поколеба, поглеждайки към мъжа, който лежеше проснат върху олтара.

— Той, тъъ, изглежда ми познат.

— Познаваш го — каза Ма'елкот. — Обяснете му, херцог Тоа Сител.

Тоа Сител си пое дълбоко дъх и погледна настрани.

— Името му е Джейби. Мисля, че сте се срещали веднъж или два пъти. Той беше капитан от Очите. — Тоа Сител грижливо избягваше да поглежда към бавно надигащите се и спадащи гърди на Джейби, към пулсиращото му сърце, което можеше да се види сред плетеницата от черва. — Той подшушна на онзи изобретател Конос, че е бил издаден.

— Точно така — промърмори снизходително Ма'елкот. — И аз успях да се възползвам от предателството му — Външните сили, с които се свързвам, обикновено пристигат гладни. Що за домакин ще съм, ако не им предлага поне... нещо за хапване, да речем?

Бърн кимна разбиращо.

— Жив ли е още?

— Само тялото му — избоботи Ма'елкот. — Сега ела при мен.

Щом Бърн застана до него в кръга, Ма'елкот положи длани върху раменете на двамата мъже и вдигна поглед към оголения хоросанов кръг на тавана. Дватама не бяха успели да въздъхнат, когато камъкът започна да се размива и се превърна в мъгла. През нея Тоа Сител можеше да види пълзящите по небето облаци и първите нощни звезди.

След миг подът изчезна и тримата се издигнаха безшумно нагоре. Камъкът под краката им възвърна твърдостта си и тримата се озоваха на самия парапет на Сумрачната кула.

Това бе поредната причина Тоа Сител да се страхува от Ма'елкот; не само че силата му притежаваше смайващ обхват, но той можеше да я призовава, без да каже нито дума, без никакъв жест, само с мисълта си. Херцогът знаеше достатъчно за магията, за да може да оцени нивото на концентрация, необходима и за най-обикновената операция; дори най-добрите адепти не можеха да правят повече от едно заклинание наведнъж. Повечето зависеха от омагьосаните предмети, които усилваха способностите им. Но това не се отнасяше за Ма'елкот; неговата мощ като че ли беше безгранична.

Тоа Сител потрепери, но не от хладния нощен вятър.

Анхана се простираше пред очите му като килим, изтъкан от скъпоценни камъни — от малките диамантени искри на лампите до блестящите рубинени огньовете. Освежаващият бриз донасяше звуците на песни откъм пивниците и виковете на вестникопродавците, които се прибираха към канторите си за вечерния отчет, донасяше миризмата на месо, задушено с лук и чесън, и чистия аромат на дивите поляни, които се простираха до морето.

На запад се събираха облаци, които величествено се носеха към града, а на изток луната се издигаше над планината Божиите зъби.

Ма'елкот разпери ръце и отметна главата си назад. Гласът му се извиси над свистенето на усилващия се вятър.

— Поисках от Силата да ми покаже кой може да изтръгне този трън от плътта ми, да ми покаже кой мъж може да отърве Империята от бунтовния Смешник Саймън. Тя откри отговора в дълбините на моето съзнание — знаел съм отговора, без да подозирам, че е в главата ми. Сега ще попитаме вятъра и ще открием отговора, написан върху облаци!

Той посочи към приближаващата се черна сянка.

— Погледнете натам и вижте лицето на моята хрътка!

Тоа Сител погледна в посоката, указвана от показалеца на императора, очаквайки да види как върху облаците се появява образ като рисунка на пергамент. Плътната гръмотевична стена се кълбеше и кипеше, издуваше се и пулсираше като жива, като група от роби, които се свиваха под бича на надзирател, и Тоа Сител отново усети същото замъгляване на погледа, последвано от фокусиране при осъзнаването, че върху облаците няма да се появи никакъв образ.

Плътната облачна маса беше образът.

Подчинявайки се на безмилостното острие на императорската воля, облаците се трупаха един върху друг, гънеха се и се виеха в образа на човек — лице, по-голямо от планината, обрамчено с брада и ниско остригана коса. Устата му беше изкривена от гняв, а в очите му проблясваха искри.

Бърн ахна.

— Да си го начукам като на девствена коза...

Тоа Сител се закашля и произнесе с изтънял гласец:

— Не можехте ли да нарисувате картина?

Ма'елкот се изкикоти като някой пиан бог.

— Силата, която не се използва, не е никаква сила, Тоа Сител. Красиво е, нали?

— Ами, въъ, да — отвърна херцогът. — Красиво е.

Оставаше му само да стои и да гледа с благоговение.

— Това е *Каин* — отсече рязко Бърн.

— О, да. — В боботеция глас на Ма'елкот се долавяше дълбоко удовлетворение. — Да, така е. Той ще пристигне в Анхана утре сутринта.

— Каин убиецът? — рече Тоа Сител, а зад внезапния му интерес прозираха едновременно възхита и ужас. — Каин, който уби Тоа Фелатон?

Той започна внимателно да изучава облачното лице; в миналото беше виждал доста груби рисунки на Каин, но това изображение беше толкова живо, че той се почувства така, сякаш го вижда пред себе си. Докато гледаше, лицето се разтвори във въздуха и се превърна отново в приближаващите се буреносни облаци.

— Ммм, да — въздъхна Ма'елкот. — Това бе другата услуга, която той ми направи, макар да не беше по моя поръчка. Твоята задача, Тоа Сител, а също и на Кралските очи, е да намерите този мъж и да ми

го доведете. Впрегни всичките си ресурси в изпълнението ѝ и знай, че той може да не иска да бъде открит. Има контакти и приятели тук. Може би някой или повече от тях ще дойдат при теб, ако разберат, че — всъщност каква сума ще им се стори достатъчна, без да е прекалена? — сведенията им струват, да речем, двеста златни рояла. Освен това изпратете полицията да събере гражданите за Ритуала по прераждането — може случайно да попаднем на него, ако планът ни се провали. Искам го в двореца утре до залез-слънце.

— Награда от двеста рояла — повтори Тоа Сител и кимна. — Пристигнал ли е вече в града?

— Не. Не знам къде може да е. Но ще бъде тук утре, два часа след изгрева на слънцето.

— Пророчеството?

Ма'елкот се усмихна.

— Магия. Ще го примамя така, както козата привлича пантерата, и той ще дойде.

— Но... — Тоа Сител се намръщи. — Ако тази вечер той се намира на хиляди левги оттук...

— Няма значение, дори да е на милион — отвърна Ма'елкот. — Няма значение, дори да се намира отвъд портите на Смъртта. Ти, Тоа Сител, си слепец, който се препъва по тесния коридор на Времето; Аз съм бог, който подхвърля Времето в ръцете си като дете парцалената си топка. Действителността се приспособява към мен. Ако Каин е на хиляда левги оттук, значи, отдавна е поел на пътешествие, за да се отзове на повика ми. Ако тази нощ реша да не го привличам... тогава още преди месеци той е решил да остане там, където се намира. Разбираш ли?

— Тъъ, всъщност не — отвърна Тоа Сител. — Ако вие, ммм, го *притегляте* толкова силно, защо трябва да го търсим като някой крадец? Той няма ли да се яви пред вас по своя воля?

Ма'елкот се усмихна снизходително.

— Може би. Но е възможно и да се наложи да бъде довлечен; затова ви поверих и тази задача. По един или друг начин той ще се озове тук, отвръщайки на моя зов. Начинът няма значение.

Тоа Сител се намръщи.

— Щом тази магия е толкова силна, защо просто не притеглите Смешника Саймън?

— Точно това правя — отвърна Ма'елкот. — Колкото по-малко знам за някой човек, толкова по-неясен е образът му, който създавам в ума си, и толкова по-продължителен и сложен става процесът на притегляне. Каин е просто елементът, който събира всичко във фокус, като частичка от кристал или шепя сяра. Щом разполагам с Каин, Смешника Саймън сам ще се напъха в ръцете ми като кученце подир кокал.

Докато траеше разговорът им, Бърн стоеше със скръстени ръце, загледан в града, нацупил устни като сърдито дете. Накрая просто избухна:

— А аз какво трябва да правя?

Ма'елкот се обърна към своя граф и усмивката му се стопи.

— Вземи си почивен ден.

— Какво?

На челото на Бърн запулсира малка вена и устните му потрепнаха, сякаш не можеше да реши дали да избухне в плач, или да се хвърли към гърлото на императора.

— Бърн, така трябва — каза Ма'елкот с успокояващ, но недопускащ възражения тон. — Знам отлично какво се е случило между теб и Каин; донякъде аз сам съм причината за това. Знам твърде добре, че следващата ви среща може да се окаже фатална за някой от вас. Вземи си почивен ден, отдъхни, наслади се на слънцето. Иди в Града на пришълците; играй на комар, пий, мърсувай. Стой далеч от Лабиринта; Каин има приятели сред Поданиците на Кант и сигурно ще се появи там. Забрави Смешника Саймън, забрави Сивите котки, забрави за държавническите дела. Забрави за Каин. Ако двамата се срещнете, докато Каин ми служи, ще се отнасяш към него с уважение, като към друго Любимо дете на Ма'елкот.

— А след това?

— Щом Смешника Саймън попадне в ръцете ми, съдбата на Каин повече не ме интересува.

— Добре — каза Бърн, дишайки дълбоко, но учестено. — Добре. Съжалявам, Ма'елкот, но нали знаете... знаете, какво ми причини той.

— Знам какво си причинихте един на друг.

— Защо *Каин*? Искам да кажа, какво му е толкова специалното?

Сега вече Тоа Сител разпозна нотката в гласа на Бърн, която се криеше зад обичайната му раздражителност. „Я виж ти, той ревнува!“ ,

помисли си изненадано херцогът. Запазвайки невъзмутимо изражение на лицето си, той си отбеляза да разследва възможността за по-дълбоки лични отношения между Ма'елкот и неговия фаворит.

— Не съм сигурен — рече Ма'елкот. — Той определено има впечатляваща кариера. — Императорът помръдна мощните си рамене и отпусна широката си длан върху рамото на Бърн. — Предполагам, изключителността му може да се представи по следния начин: той е единственият човек, който се е изправил срещу теб в битка, Бърн, и е оцелял.

Тънките устни на Бърн потрепнаха в усмивка.

— Само защото може да тича като заек.

Ма'елкот хвана Бърн за раменете и го погледна изпитателно в лицето.

— Ще ти кажа следното: ти вече не си същият човек. Сега, когато притежаваш моите дарове, той няма да може да ти избяга.

Бърн протегна ръка и докосна дръжката на *Косал*; мечът отговори на докосването му с опасно жужене, приглушено от ножницата му.

— Да, да. Знам.

Ма'елкот леко извърна глава, колкото да впери стоманеносивите си очи в Тоа Сител.

— Чака ви много работа, херцоже мой. Наслука.

Преди Тоа Сител да успее да отговори, краката му потънаха в каменната плоча. Покривът на кулата бе твърд под Ма'елкот и Бърн; те го гледаха с безизразни лица как потъва. Когато полетя надолу, той извика изненадано и последното нещо, което видя, преди камъкът да се втвърди пред очите му, бе как Ма'елкот притиска главата на Бърн към голите си гърди.

Поддържащата го сила го спусна леко в центъра на окултния кръг в Желязната стая. Той отупа въображаемия прах от ръкавите си, докато гледаше нагоре към сивия камък.

Изсумтя леко и поклати глава. Приблужи се безмълвно до олтара и погледна към Джейби — мъжът, когото всъщност беше изпратил лично тук. Гледа го доста дълго време, наблюдавайки дишането му; наблюдавайки пулсирането на сърцето му през оплетената мрежа от черва; наблюдавайки как то се забавя, ускорява и забавя отново почти до спиране.

Джейби му беше приятел — добър приятел, верен приятел. Верен до крайност; той бе приятел и на Конос. Беше избрал приятелството пред дълга. Изборът на достоен човек.

Изборът на мъртъв човек.

Верността му беше струвала не само живота. Тоа Сител все още чуваше ехото от писъците му, агонията и ужаса, привлекли същата онази Външна сила, която Ма'елкот бе използвал по-късно. Херцогът се зачуди дали в това умиращо тяло е останало нещо от Джейби, или той крещеше от непоносима болка в онзи кошмарен ад, където се беше върнала Силата.

Но каквато и да бе истината, тялото беше изпълнило задачата си; императорът повече нямаше нужда от него. Самият Тоа Сител не бе достоен човек като този, който лежеше пред него, но все пак беше човек; той можеше да направи поне една услуга на приятеля си. Краят му, така или иначе, беше близо, но той поне можеше да го ускори.

Херцогът стисна носа на Джейби с внимателно и точно движение, а с другата си ръка покри устата му.

Джейби дори не се мъчи. Гърдите му се повдигнаха, после още веднъж и той угасна без звук.

Тоа Сител избърса дланите си в панталоните и въздъхна. Чакаше го много работа.

Преди да излезе от стаята, той отново погледна към голите камъни на окултния кръг на тавана и тихо изсумтя.

Беше надживял последния господар на Анхана. Но изобщо не беше сигурен дали ще оцелее при настоящия.

7.

Обикновените жители на огромния град Анхана, столицата на Империята, рядко поглеждат към небето, особено след падането на нощта. Онези, които живеят в Лабиринта, на северния бряг на Великия Чамбайген, по принцип са твърде заети да внимават кой или какво ги дебне от следващия сенчест портал, или какво ще изскочи от близката уличка. В Града на пришълците злочестите полухора са твърде пияни или надрусани, или пък са твърде заети да наблюдават по какъв начин прекарват нощта си живеещите в Лабиринта чистокръвни. В Индустриалния парк, който разделя Града на пришълците и Лабиринта, фабриките бълват огън и дим, които скриват звездите.

На острова на Стария град почтените хорица се прибират вкъщи след залез-слънце, освен ако не е дошъл редът им да патрулират. Полицайте обикалят улиците с фенери в ръце, които използват предимно за да осветяват калдъръма, да не би случайно да стъпят в някоя купчина от конски фекалии, пропусната от мързеливите чистачи, обхождащи улиците преди вечерния час.

На Южния бряг, където къщите на богатите и аристокрацията обграждат херцогските имения, прислугата е твърде заета със задълженията си, а господарите им спят като праведници.

Но тук-там се намира по някой, който поглежда нагоре. Моряк на баржа, закотвена край фабриката за стомана, надушва приближаващия дъжд и поглежда към небето. Елфка проститутка в Града на пришълците увива шала си плътно около слабите си бледи рамене и изръмжава някоя човешка ругатня към приближаващите се облаци. Двама братя, синове на барона на Тинара, си вдигат панталоните след случайното изнасилване на кухненската работничка, която са спипали в градината на бащиния им дом, и доволно се протягат край кървящото момиче. Единият вижда облаци и сръчква другия.

Те и другите като тях, зърнали свирепото лице, в което се превръщат гръмотевичните облаци, потреперват леко, уплашени от

знамението. Миг по-късно облаците отново изглеждат като облаци, а хората тръсват глави, присмивайки се на суеверното си въображение.

8.

Таксито проблесна под лъчите на залязващото слънце, гмурна се към сенките и се приземи при портата на края на площадката за кацане на Аби. Хари вече беше там и го очакваше.

Вратата на таксито се плъзна встрани и Хари влезе вътре. Настани се до минибара и се опита да не обръща внимание на ококорените очи и зяпналата уста на шофьора, който седеше зад бронираното стъкло.

Гласът на мъжа прозвуча с лек металически оттенък през говорителя.

— Мили боже, наистина си ти! Самият Каин!

Хари кимна.

— Да. Знаеш ли къде се намира лагерът „Бюкянън“?

— Затворът ли? Разбира се, Каин. Мили боже, когато получих обаждането, нали се сещаш, до Аби, но без имена, помислих си, че току-виж ми излязъл късметът, но гледах да не се надявам чак толкова. Можеше да е някое от гаджетата ти или някой приятел, но проклет да съм, Каин — чакай само да кажа на децата!

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се, Каин, всичко.

— Затваряй си устата.

— Ами, въъ... добре, Каин, изморен си. Разбирам, няма проблем. Само ми се подпиши в книжката, става ли?

Хари стисна очи.

— Не ме ли чу?

— Стига де, само един подпис. Това ще означава много за децата ми, знаеш, ако не я подпишеш, няма да ми повярват, че наистина съм те срещнал.

— Ако я подпиша, ще ме оставиш ли на мира?

— Разбира се, Каин, както кажеш. Пъхнал съм я под бара, сгъната е като тетрадка.

Таксито се издигна гладко във въздуха, а Хари намери и подписа опърпаната книжка за автографи на шофьора. Той изсумтя; беше от

истинска хартия — сигурно струваше маса пари.

— Та, въъ, за какво отиваш в „Бюк“?

Хари преглътна гнева си; не искаше да се унижава, като си изпусне нервите точно тук.

— Виж какво. Не искам да разговарям с теб. Подписах книжката и сега ще ми направиш голяма услуга, ако просто замълчиш.

— Да бе, разбира се. — Таксиджията се обърна напред, но Хари продължаваше да чува мърморенето му: — Да, щом някой стане Професионалист, веднага забравя откъде е тръгнал...

Хари гледаше през прозореца как слънцето залязва зад Тихия океан. „Не и аз — помисли си той. — Аз никога не забравям. Не ми позволяват да забравя.“

От югозапад се задаваха буреносни облаци. Таксито леко се наклони при вмъкването си в обслужващата линия, таксиджията се облегна назад и се протегна.

— Нали нямаш нищо против да погледам малко телевизия, а?

Хари не му отговори. Шофьорът докосна сензорния екран и върху дисплея на предното стъкло на таксито се появи лицето на Лешон Кинисън в близък план. Хари потрепна — това сигурно беше „Драконови приказки“. Таксиджията отпусна облегалката си назад и се излегна с ръце под главата.

Кинисън поклащаше глупаво глава и изражението на лицето ѝ преливаше от престорено съчувствие. Тя тъкмо казваше:

— ... да обясни на зрителите ми какво всъщност представлява ампмод и защо Палас Рил е попаднала в толкова опасна ситуация?

Когато на екрана се появи собственото му лице, Хари затвори очи. Не стига, че Студията го принуждаваше да плещи нелепости, а сега трябваше и да се гледа как го прави.

— Леле, Каин! Това си *ти*! В плът и кръв, там, при Лешон. Голямо сладурче е тя, нали? Сладурче.

— Тя е шибан крокодил. След предаването за малко да ѝ счупя пръстите, докато се опитвах да махна проклетата ѝ ръка от чатала ми.

— Стига бе, вярно ли? Право там, в ефир? Лешон Кинисън те е хванала за оная работа?

— Млъквай.

— ... хора на света, които наистина разбират технологията, и сигурно се досещате, че аз не съм един от тях.

(Смях сред публиката.)

— Но мога да го обясня на вас — и на вашите зрители — по същия начин, както ми беше обяснено на мен. Разбирате ли, Земята и Отвъдие са една и съща планета в различни вселени. Всяка вселена, цялата, трепти по свой собствен начин — онова, което наричат универсална резонансна константа. Всъщност тя не трепти, просто това е най-лесният начин човек да си го представи. Ние преминаваме от едното в другото място, като променяме резонансната си константа така, че да отговаря на другата вселена. Обърках ли ви окончателно?

(Смях сред публиката.)

Сега на екрана щеше да се появи онази сцена, в която той измъква от вътрешния си джоб старинен джобен часовник; нямаше да я издържи. Лицето на Хари пламна от унижение и той стисна зъби.

Но въпреки това не можеше да я прогони от съзнанието си — той държи джобния часовник за верижката, а долният край на циферблата докосва дланта на другата му ръка.

— Палас Рил е като този часовник тук. Долната ми ръка представлява Земята. Разбирате ли, когато часовникът е неподвижен, тя се намира тук, на Земята. А сега, да речем, че Отвъдие е на различна височина, разбирате ли, в по-високо ниво на реалността — например по средата между дланите ми. Ако искам да издигна часовника на това ниво, без да си мърдам ръцете, има два начина да го направя. Единият е да скъся верижката, ето така. Елементарно, нали? Така действа чесмод — това е съкратено от „честотна модификация“, което всъщност не е правилният термин, но както и да е... Така процедурираме при стажантите, които отиват в Отвъдие за продължителен период от време, понякога години, за да завършат обучението си и да развият образите, които се надяват един ден да ги направят звезди. Когато решат да се приберат у дома, те отиват до някоя от фиксираните точки на прехвърляне и монтираното там оборудване отново удължава веригата. Ето така, виждате ли? Те се връщат на Земята. Но тук имаме проблем. Когато сте в чесмод, вие сте точно като местните. Ставате неразделна част от вселената на Отвъдие и сте напълно откъснати от Студията. Няма директна публика, няма дори кубове за запис. Това

хич няма да ви хареса, нали? Целият купон остава за нас, а вие не получавате нищо.

(Публиката реве недоволно.)

— Така, амплуд — амплитудната модификация, което също не е правилен термин, но какво да се прави, е малко по-сложна. Това се случва с Палас, това се случва с мен и с всички останали актьори, които обичате да гледате.

Тук Хари леко изви китката си и часовникът се завъртя в кръг, издигайки се все по-нависоко с помощта на центробежната сила.

— Виждате ли, това е съвсем различен начин за стигане в Отвъдие. За да задържа часовника на това ниво, аз не трябва да спирам да го въртя. Същото е като добавяне на енергия, разбирате ли? Точно това правим ние с помощта на мислопредавателната връзка. Същата връзка, която предава обратно към Земята преживяванията ни, които вие гледате, а също така пренася от реактора на Студията към нас енергията, която ни задържа в Отвъдие.

Затворил очи, Хари си спомни маската на загриженост върху лицето на Кинисън, когато тя се наведе към него, спомни си и огромното си желание да я зашлеви.

— И така — рече тя, — можете ли да ни кажете какво се случва, ако връзката бъде прекъсната?

Тогавя ръката на Хари бе спряла да се движи и той, Кинисън и цялата публика наблюдаваха мълчаливо как джобният часовник постепенно спря да се върти и отново се опря до другата му длан.

— Значи, тя се връща на Земята.

Хари следваше точно сценария; тук бе моментът да се навъси.

— Всъщност нещата са много по-сериозни. Разбирате ли, Отвъдие не е точно в съседната вселена на нашата. Даже напротив; то прилича толкова много на Земята, защото двете вселени съществуват в хармония, като октава. Но има множество други вселени, които се намират в енергийните нива между нашата вселена и тази на Отвъдие, и повечето от тях са толкова различни от света ни, че дори не мога да ги опиша. Доколкото ни е известно, всички те са негодни за живот. В някои например елементът въглерод, от който всъщност е изградена голяма част от тялото ни, според техните физични закони не съществува. Когато някой Актьор излезе

от фаза с Отвъдие, това означава смърт. Възможно най-ужасната смърт. Повечето от тях никога повече не ги виждаме. Някои в края на краищата влизат във фаза със Земята и гледката... е, не е много приятна. Дори не ми се иска да я описвам.

— Това ли ще се случи с Палас Рил, ако не я намерите?

Той, с възможно най-груб глас:

— Може вече да се е случило.

Присвиването в стомаха накара Хари да отвори очи и да погледне към собственото си лице, което се взираше в него от предното стъкло.

Полюшвайки се, таксито прескочи от една обслужваща линия към друга и за миг лицето му се проектира върху струпващите се гръмотевични облаци над Тихия океан.

— Знам, че когато сложите този шлем на главата си, вие ставате мен. Чувствате онова, което чувствам аз. Знам, че вие също я обичате. И ви се заклевам, че ако нещо ѝ се случи, никоя сила във вселената няма да спаси онези, които са ѝ причинили това. Ще накарам Бърн да моли за бърза смърт; Ма'елкот ще проклина деня, в който родителите му са се срещнали. Никой от виновните няма да ми избяга. Кълна се.

Всичко това беше написано от професионалистите в Рекламния отдел на Студията, но това нямаше никакво значение. Тези бяха най-искрените думи, които беше произнасял в живота си.

— Леле, майко — изкиска се таксиджията. — Хич не ми се иска да си ядосан на мен.

9.

Разсилният задържа почтително вратата, пропускайки Майкълсън да мине. Щом се озова в мъничката стая, Хари се ръкува с него; колкото и необичаен, този приятелски жест към човек от понисша каста не беше безпрецедентен и служеше като прикритие на преминаването на малкото пакетче с чист кокаин от ръката на Хари в ръката на мъжа. Паричните потоци се наблюдаваха по електронен път, но кокаинът и другите стимуланти се продаваха легално на представителите на всички касти от Професионалисти нагоре; всички наркотици се бяха превърнали в предпочитана чернорборсаджийска стока и обикновено се използваша за дискретен подкуп. При посещенията си в социалния лагер „Бюкянън“ Хари винаги носеше в себе си достатъчно количество; веригата от подкупи — от директора до Работниците, надзираващи лишените от слух по хирургически път Трудоваци, които се грижеха за интернираните — беше единственият начин да се срещне и поговори с баща си.

Разсилният безмълвно посочи сензорната плоча на стената, която Хари трябваше да натисне, когато решише да си тръгне, след което разпери пръстите на двете си ръце.

Десет минути.

Майкълсън кимна и разсилният затвори вратата; тя се заключи с тежко механическо щракване.

— Татко? — каза Хари, приближавайки се до леглото. — Татко, как си?

Дънкан Майкълсън лежеше свит под завивките от подгизнала от пот синтетика, а очите му се въртяха като безформени топчета. По плешивия му череп се виеха изпъкнали вени; изкривените му от болестта ръце дращеха конвулсивно по подплатените каиши, а тихият монотонен стон, който се чуваше от олигавените му устни, отразяваше неспирния му кошмар.

По дяволите, бяха обещали, че Дънкан ще е *буден*.

Хари тръсна гневно глава и беше почти готов да отиде при сензорната плоча и да повика разсилния, но сви рамене и вместо това

се приближи до малкия прозорец. Плащаше много за този прозорец — двайсет процента допълнително върху месечната сметка. Нямаше да е зле да го използва.

Месечната сметка, която представляваше издръжката на Дънкан в „Бюк“, беше единственото, което спасяваше бащата на Хари от хомота на киборга; този хомот и животът на Трудовак, който вървеше в комплект с него, биха довършили Дънкан още преди месеци, дори години, когато той беше много по-здрав, отколкото сега.

Хари плащаше за престоя му в затвора повече от десет години.

Дъждът се стичаше по прозорците и замъгляваше гледката към сивия свят навън. Само на няколко метра разстояние мълния разцепи едно малко дръвче на пламтящи трески; енергийното изпразване и оглушителният трясък на гръмотевицата задействаха рефлексите на Хари и той се хвърли на пода със сподавен вик. Приклепна до едно малко бюро, тръсна глава и отвратено зачака пулсът му да се успокои.

Лежащият на леглото над него Дънкан Майкълсън отвори очи.

— Хари? — Гласът му беше тънък и хленчещ, малко по-силен от шепот. — Ти ли си, Трепач?

Хари се хвана за рамката на леглото и се изправи.

— Да, татко.

— Леле, колко си порасъл, Трепач. Как върви училището?

— Татко, аз... — Той притисна ръка към челото си. — Добре, татко. Много добре.

— Боли ли те главата? Казах ти да стоиш настрана от онези занаятчийски хлапета. Всичките са хулигани. Та аз съм Професионалист, по дяволите. Върви при майка ти да те закърпи.

Хари вдигна ръка и докосна стария белег високо на челото. Когато беше на десет, той се сби с цяла банда деца на Занаятчици; шестте хлапета го блъскаха и припяваха една от онези немелодични песни, които момчетата си измислят на момента. Тази наричаха „Синът на лудия“.

При този спомен устните на Хари потрепнаха в усмивка — едното от момчетата се бе търкулнало на земята, стиснало смазаните си тестиси, другото виеше и притискаше ръка към лицето си в опит да спре кръвта, бликаща от онова, което до срещата си със зъбите на Хари беше представлявало нос. За миг му се прииска отново да е на десет;

би могъл да се разправи с още двамина, преди водачът им — Нилсън, Еди-кой си Нилсън — да сложи край на разправията с една тухла.

По Хари никога не си беше падал по носталгията и споменът бързо се разнесе. Майка му не беше зашила цепнатината, която тухлата на Нилсън бе отворила в скалпа му; по това време вече бяха изминали три години от смъртта ѝ.

А Дънкан вече беше достатъчно луд и за двамата.

— Добре, татко.

— Хубаво... — Дънкан дращеше с безсилната си ръка по каишите. — Можеш ли да ги поразхлабиш малко? Адски ме сърби.

Хари отслаби каишите и Дънкан започна да се чеше по отпечатъците им върху гърдите си.

— Ох, страхотно. Ти си добро хлапе, Хари... добър син. Ще ми се да не бях... аз просто, нали се сещаш, можех... Аз...

Очите на Дънкан се подбелиха и гласът му отново премина в предишното гърлено несвързано мърморене.

— Татко?

Хари се пресегна, за да го разтърси леко. Дланта му полегна върху рамото на Дънкан. Усещаше всяко сухожилие, всяка костица и става; подготовката на Каин веднага се надигна от подсъзнанието му и му подсказа възможно най-лесния начин да изкълчи рамото, да раздели костта от ставата.

Хари дръпна рязко ръка, сякаш плътта на баща му беше като разтопено желязо. Впери поглед в дланта си, сякаш очакваше да види белег от изгорено.

Надигна се от леглото и се обърна към прозореца, облягайки челото си на гладкото хладно стъкло.

Почти всички жители на Земята познаваха официалната версия на живота на Хари, класическа история на Студията за жилавото хлапе от Работническото гето на Сан Франциско. Малцина знаеха, че Хари не беше роден Работник. Баща му, Дънкан Майкълсън, беше професор по социална антропология в „Бъркли“ и всъщност основният автор на главните трудове върху Западния диалект и културата на Отвъдие. Майката на Хари, Девия Капур, се беше запознала с Дънкан по време на неговия семинар по принципи на лингвистичните процеси, който тя посещаваше, докато следваше магистратура по филология. Нищо не можеше да попречи на сродяването на двете традиционно

Професионалистки семейства и най-ранните спомени на Хари бяха наистина щастливи.

Сега вече той знаеше какво беше причинило психическия срив на баща му. След като успя да си проправи със зъби и нокти път към звездната слава, той най-после можеше да си позволи да поръча медицинските тестове, които определиха точно прогресиращото нервно заболяване на баща му. Дънкан Майкълсън страдаше от аутоимунно разстройство, което постепенно разрушаваше синаптичните му химични рецептори, причинявайки безразборни къси съединения из цялата му централна нервна система. Както безпардонно се бе изразил един от медицинските работници: „През последните двайсет години мозъкът на баща ви постепенно се е превръщал в пудинг.“

Но в началото, преди толкова много години, Хари нямаше представа, че баща му е болен. Той почти не обръщаше внимание на нарастващата раздразнителност и навъсеност на баща си, погълнат от яркия свят на учението, който се разкриваше пред всяко шестгодишно дете на Професионалисти. Спомни си първия бой — плесницата с опакото на дланта, която го беше запратила върху килима в кабинета на баща му, ръцете, които се бяха вкопчили в раменете му и не спряха да го разтърсват, докато пред очите му не се появиха искри.

Спомни си крясъците, които си разменяха родителите му — викове, изпълнени с имена, които не му бяха познати, имена, които Дънкан използваше в семинарите и лекциите си и които толкова плашеха майка му, че чак зъбите ѝ тракаха. Щяха да минат много години, преди Хари да може да си позволи да купи няколко забранени книги от черния пазар и да разбере на кого принадлежат тези имена — Джеферсън и Линкълн, Волтер и Джон Лок. Но в онези години той знаеше само, че баща му не спираше да говори за тези хора и това щеше да му донесе неприятности.

Спомни си бързите, методични действия на сопитата — социалните полицаи със сребърни маски, които бяха дошли да арестуват Дънкан. Шестгодишният Хари отдавна си беше легнал, но ръмженето на Дънкан го събуди; малкият видя всичко през процепа на едва открехнатата врата на спалнята си.

Дънкан сигурно беше твърде горд или може би вече твърде луд, за да излъже; седмица след ареста му сопитата отново се появиха и

преместиха Хари и майка му в един двустаен апартамент в Работническото гето „Мишън“.

Години наред Хари се опитваше да вярва, че причината майка му да не се разведе с баща му беше, че го обича твърде много, за да го напусне, дори когато заради лудостта му се сринаха надолу в кастовата система и се озоваха в копторите на Временните. В другите семейства разводът би защитил кастовия статус на невинния съпруг или съпруга. Едва като тийнейджър, години след смъртта на майка си, Хари разбра, че разводът нямаше да я спаси, защото тя не беше докладвала съпруга си за подмолна антидържавна дейност и това автоматично я превръщаше в съучастница.

Месец по-късно баща му се прибра при семейството си. Имуществото им беше конфискувано — хората, които принадлежаха към кастата на Работниците, не можеха да притежават доходи от професионална работа. Нито Дънкан, нито Девия имаха никакви работнически умения; оставаше им единствено да се хващат като Временни на различни работи, за които не се искат специални умения. А състоянието на Дънкан непрекъснато се влошаваше, той ставаше все по-капризен, по-избухлив и все по-ожесточено прокламираше „правата на човека“.

Хари не знаеше какво бе убило майка му. Той винаги беше смятал, че някой ден Дънкан я е пребил прекалено жестоко, а някой медик в Работническата клиника е бил твърде надрусан с демерол, за да я излекува както трябва. Най-отчетливият му спомен за майка му бе как тя лежи в леглото си в мъничкия им апартамент, плувнала в пот, и треперещата ѝ ръка се вкопчва немощно в неговата.

— Грижи се за татко си — беше казала тя, — защото няма да имаш друг. Той е болен, Хари. Не може да се грижи за себе си.

Няколко дни по-късно бе умряла в леглото си, докато Хари играеше на стикбол на няколко пресечки от дома. Той беше на седем години.

От време на време Дънкан идваше на себе си. Когато главата му се прояснеше, той се държеше трогателно мило със сина си, опитвайки се с всички сили да бъде добрият родител, какъвто дълбоко в себе си усещаше, че не е. Направи всичко възможно да образова Хари, да го научи да чете, да пише и да извършва прости аритметични операции. Успя да събере достатъчно кокаин не само за да му купи екран, но и за

да подкупи местния техник да го върже нелегално към библиотечната мрежа; Дънкан и Хари прекарваха в четене часове пред този екран, заедно. Но това беше в добрите му дни.

Хари бързо научи, че в лошите дни за него е по-безопасно да бъде сред отрепките в квартала „Мишън“, отколкото при баща си. Той разви почти свръхестествена чувствителност и приспособимост; от километри можеше да долови промяната в състоянието на баща си и да се придържа към съответната самозаблуда — можеше да вникне в света по начина, по който го виждаше Дънкан. Още в ранна възраст разбра по трудния начин, че всяко отричане — или отклонение — от реалността на баща му водеше до жесток побой.

И той се научи да отвърща на ударите. Когато стана на десетина години, установи, че побоят е еднакво жесток, когато се бори и когато не оказва съпротива. Но борбата му даваше възможност да избяга.

Когато успееше да избяга, единственото място, където едно работническо хлапе можеше да отиде, беше улицата. Интелигентността и приспособимостта му помогнаха да оцелее сред проститутките, крадците и наркоманите, перверзниците от по-висшите касти и дебнещите сексуални хищници. Безмилостната му готовност да се бие с всеки, по всяко време и независимо от шансовете, му спечели репутацията на откачалка като баща му и от време на време му спасяваше живота.

Когато стана на петнайсет, Хари до голяма степен беше опознал света. Той реши, че баща му е полудял, защото не е спирал да се самозаблуждава. Баща му беше прочел книгите на онези типове, за които не спираше да бръщолеви. Те го учеха, че светът е такъв, какъвто му се иска да го види, и той им беше повярвал. И когато светът му бе разкрил истинското си лице, той не беше успял да го понесе. Беше се преструвал толкова упорито, че вече не можеше да разграничи преструвката от действителността.

Хари се закле пред себе си, че никога няма да постъпи така. Той запази здравия си разум, като погледна света право в очите, приемайки го точно такъв, какъвто беше; и никога не се престори, че е нещо различно.

Детството, прекарано по улиците на квартала „Мишън“, изби от главата му всички илюзии за неприкосновеността на човешкия живот и за изначалната доброта у хората. На петнайсет той вече беше убил

двама мъже и в продължение на пет години издържаше себе си и баща си като джебчия и куриер на местните черноборсаджии.

По-малко от месец след шестнайсетия си рожден ден Хари успя да привлече вниманието на Марк Вило; две седмици по-късно той си опакова багажа и се изнесе. В последния ден, прекаран под покрива на баща му, Дънкан се опита да му пръсне черепа с водопроводен ключ.

Вило се гордееше с това, че се грижи за хората си от нисшите касти. Хари не знаеше, че той беше наглеждал баща му през всичките шест години, докато момчето порасна, влезе в Консерваторията на Студията и прекара три години на чесмод обучение в Отвъдие. Когато Хари се върна, за да започне кариера на Актьор, Дънкан вече от седем години се намираше под специализирани грижи. Благодарение на продължаващата терапия умът му бе сравнително бистър.

Единственият му проблем беше, че така и не се научи да си затваря устата.

Лишен от професионалните си привилегии, той повече не можеше да преподава законно. Вместо това се беше обградил от последователи, млади Работници, които се срещаха тайно в апартамента му и обсъждаха забранените философии, съхранени в изумителната памет на Дънкан; те от своя страна разпространяваха тези антисоциални идеи сред своите познати. Полицията със сигурност знаеше за това, но в онези дни тя беше много по-толерантна. Едва след потушаването на Кастовия бунт Дънкан беше обвинен в подмолна противодържавна дейност и получи доживотна присъда — или изолация в някое заведение като „Бюкянън“, или хомот на киборг и живот като Трудовак.

В „Бюк“ нищо от онова, което Дънкан можеше да каже или напише, нямаше как да стигне до външния свят. Единственият му контакт с човешко същество беше с лишения от слух по хирургически път Трудовак, който се грижеше за личните му нужди. Имаше пълен достъп до мрежата, но само входящ трафик. Всички лични молби се изпращаха до директора чрез електронната поща по вътрешната система, направена точно за такива случаи; Дънкан не само че не можеше да общува с външния свят, но и не можеше да разговаря с никой от останалите затворници в „Бюкянън“.

Но тези правила, както всички правила, можеха да бъдат заобиколени — или нарушавани — на съответната цена. И точно

заради това Хари се чувстваше в пълна безопасност, докато разговаряше с баща си. Когато ветровете, които блъскаха живота му, станеха твърде жестоки, той идваше тук заради няколкото минути мир и спокойствие.

Студеното стъкло се бе затоплило от парещото чело на Хари.

— Този път наистина ме спипаха, татко — рече тихо той. — Наистина ме хванаха за топките.

Мърморенето на Дънкан утихна; единственото, което Хари чуваше в стаята, беше звукът на собственото му дишане и дъждовните капки по прозореца.

— Карат ме да убия още един анхански крал. Едва оцелях след Тоа Фелатон — всъщност оцелях по чудо. Трябваше да умра в онази уличка. Ако Колбърг не ги беше притиснал да разрешат извънредно прехвърляне... А онзи тип Ма'елкот, той е... той е толкова... знам ли. Имам лошо предчувствие за тази работа. Този път не мисля, че ще оцелея.

Беше му по-лесно да го каже, когато знаеше, че никой не го слуша.

— Мисля, че тоя път ще ми видят сметката.

Хари притисна длани към стъклото и погледна към димящите въгленчета от дървото.

— Не че не знам в какво се забърквам. Дори в Консерваторията ти казват право в очите: „Функцията ти в обществото е да жертваш живота си по интересен начин.“ Но Приключенията стават все по-тежки и по-тежки; те се *опитват* да ме убият, татко — всяко следващо е малко по-трудно от предишното, залогът е по-голям, шансовете са по-малки. От тяхна гледна точка... Не знам, сигурно са принудени да го правят; та кой ще си прави труда да плаща за директно наблюдаване на Приключение, ако смята, че ще ми е лесно?

— Напусни тогава. Пенсионирай се.

Гласът беше дрезгав и немощен, но несъмнено бе абсолютно *реален*; поне за миг Дънкан беше дошъл на себе си. Хари се извърна от прозореца и срещна мътния поглед на баща си.

Внезапно изпълнен със смущение, той се изкашля в шепата си.

— Аз... въз... не знаех, че си буден.

— Поне ще останеш жив, Хари. — Гласът на Дънкан не бе посилен от шепот. — Това все пак е нещо.

— Аз, въъ... Не мога да го направя, татко. Вече подписах договор.

— Наруши го и си плати неустойката.

Хари поклати глава.

— Не мога. Заради, въъ, заради Шана, татко. Жена ми.

— Спомням си... Понякога я виждам заедно с теб в мрежата. Женени сте... от колко години?

— Три.

— Деца?

Хари поклати мълчаливо глава и заби поглед в сплетените си пръсти. После каза:

— Тя е в Анхана. — Дъхът му заседна в гърлото — толкова ли беше трудно да говори за това? — Те, въъ... — Той се закашля рязко, извърщайки глава към прозореца. — Тя се е изгубила в Отвъдие и те ще я оставят да умре там, ако не се опитам да убия Ма'елкот.

За миг единственият звук в стаята беше тихото подсвирване, което се получаваше при опитите на Дънкан да си поеме дъх.

— Разбрах. Хванах част от... „Драконовите приказки“... — Като че ли на Дънкан не му стигаше въздух да прозвучи убедително. — Хляб и зрелища, Хари. Хляб и зрелища.

Това беше една от любимите фрази на баща му; Хари я възприемаше просто като отвлечено понятие, но въпреки това кимна.

— Проблемът ти — продължи с усилие Дънкан — не е Отвъдие или онзи император. Твоят проблем е... че си роб.

Хари сви раздражено рамене; беше чувал това хиляди пъти. В замаяните очи на Дънкан всички бяха роби.

— Разполагам с точно толкова свобода, колкото ми трябва.

— Ха. Ти си... повече, отколкото си мислиш. Ще спечелиш.

Дънкан се отпусна изтощен назад върху възглавницата си.

— Разбира се, татко.

— По дяволите, Хари... не ме баламосвай... — Следващите няколко секунди той само се опитваше да диша. — Чуй ме. Да ти кажа ли как да ги биеш... Да ти кажа ли?

— Добре, татко. — Хари се приближи до леглото и се наведе над баща си. — Добре, слушам те. Кажи ми как да ги победея.

— Забрави... Забрави *правилата*...

Хари се опита да не издаде раздражението си нито с глас, нито с поглед.

— Какво имаш предвид?

— Слушай... те си мислят, че те притежават. Мислят си, че ви притежават всичките и че сте длъжни да правите каквото ви казват.

— И са адски близо до истината.

— Не... не, *чуй ме*... жена ти, ти я обичаш. Ти я обичаш.

Хари не можеше да каже нищо, не можеше да се насили да произнесе думите, които се бяха затъкнали в гърлото му.

— Те на това разчитат... това е залогът им. Но само с това разполагат... и си мислят, че са в безопасност...

Хари се наежи и се намръщи, но не каза нищо.

— Хари, *чуй ме* — прошепна Дънкан, а клепачите му изпърхаха и се спуснаха над очите му. — Най-умният... най-умният човек на света е казал някога: „Създаденото от любов се проявява отвъд доброто и злото.“^[1] Разбра ли? *Отвъд*.

Хари въздъхна. Какво си мислеше? Че лудият му баща наистина може да му даде съвет? Той поклати отвратно глава и каза:

— Да, татко. *Отвъд*. Разбрах те.

— Изморих се вече. Спи ми се. Ммм, Хари?

— Да?

— Ти някога... разказвал ли си й... за мен?

„Истината си е истина — помисли си Майкълсън. — Погледни я в очите.“

— Не — отвърна той. — Никога не съм й споменавал за теб.

Дънкан кимна със затворени очи, а ръцете му започнаха по навик да търсят каишите.

— Иска ми се... иска ми се, след като я спасиш, да я видя. Поне веднъж. В мрежата ми се струва много мила.

— Да — съгласи се Хари с неочаквано пресипнал глас. — Наистина е такава.

---

[1] Цитат от „Тъй рече Заратустра“ на Ницше. — Б.пр. ↑

10.

Диамантената зала на двайсетия етаж в Студията проблясваше и сияеше в искрящи цветове, хвърляйки отблясъци светлина върху лицата на абонатите на Каин. Повечето от тях бяха Незаети, някои от които бяха дошли с верните си Инвеститори; малцина Бизнесмени разполагаха с парите и връзките, необходими им, за да се озоват сред избраните. Каин имаше най-много абонати от всички Актьори в Северна Америка — всяка година хиляда абонати от висшите касти плащаха по сто хиляди марки за наема на луксозна кабина, с гарантирани седем Приключения — освен в случай на неочакваната смърт или осакатяването на звездата, разбира се.

Това беше елитен клуб; Студията събираше хиляди марки годишно от десет хиляди мераклии само за да ги впише в списъка на чакащите. Една от привилегиите на абонатите беше срещата със звездата на организирания преди началото на Приключението приеми, точно като този.

Приемът, също както останалите от този род, беше организиран под формата на маскен бал; темата този път бе „Враговете на Каин“.

Хари обикаляше из тълпата, облечен в пародия на черния кожен костюм на Каин. Влизайки в кожата на героя си, той нарочно отговаряше грубо на пожеланията, произнесени с насълзени очи, и на съветите, изречени след потупване по рамото.

Това, че трябваше да играе Каин, превръщаше приема в нещо напълно поносимо; поне не му се налагаше да се усмихва.

Колбърг си проправи път до него и го хвана за ръката. Администраторът се бе издокарал в анханска кралска ливрея в тъмночервено и златно; Хари не можа да отгатне веднага, че Колбърг трябваше да е Джемсън Тал, главният иконом на Тоа Фелатон. Внезапно му се прииска да го изрита в гърлото.

— Получихте ли речта си? — попита го Колбърг.

— Да.

— Прегледахте ли я? Не е твърде, въъ, обичайна.

Колбърг нервничеше и се потеше; когато се намираше сред хора от висшите касти, той винаги ставаше раздражителен. Хари реши, че причината е това, че Колбърг беше единственият Администратор на приема; никой Администратор не бе получавал привилегията да наеме кабина за Приключенията на Каин. Всички присъстващи бяха над неговото ниво, далеч над него.

Всички, с изключение на Хари.

Той погледна към ръката на Администратора, която го беше хванала за лакътя. Ако в този момент наистина беше Каин, той щеше да счупи ръката на тоя дебел задник.

— Да, Администратор — рече Хари. — Прегледах я, всичко е наред. — Той погледна с подчертано внимание към потната ръка на Колбърг. — Не се обиждайте, Администратор, но хората гледат.

Колбърг пусна ръката на Хари като ужилен. Приглади туниката си, облизвайки устни.

— След петнайсетина минути сядаме на масата, а ти още не си обходил северната половина на стаята.

Хари сви рамене.

— Веднага отивам.

Той се провря между група Инвеститори, които се бяха облекли като Мечата стража от Куланската орда; двамата Незаети, към които бяха прикрепени, носеха кожите и крилатите шлемове на самия Хулан Г'тар. Междувременно Хари се ръкува с някакъв Незает, скрит под около пет кила грим; идиотът сигурно беше похарчил шейсетина марки, за да прилича на вожда на огрилското племе, който Каин беше убил по време на Приключението, наречено „Измъкване от Бодекен“ — повече пари, отколкото изкарваха за седмица мнозинството работнически семейства. Хари заобиколи няколко дундести Бърнове с отпуснати мускули, шмугна се под някакъв изобретателен умник, който се бе изхитрил да се маскира на приличащите на богомолки воини Къркс от „Надпреварата за короната на Дал'канит“ и се озова лице в лице с Марк Вило.

Дребничкият Бизнесмен се беше справил по-добре от повечето присъстващи — беше облякъл блестяща броня, изработена от олекотена пластмаса, като му липсваше само шлемът. Беше боядисал косата си в платиненорусо. На лицето си бе наложил страховито реалистична протеза — лявата му скула и очницата му изглеждаха като

току-що разбити. От кожата стърчаха парчета от кости и капеше блестяща кръв, а наполовина изтеклото му око се държеше само на очния си нерв.

Хари изрази възхищението си с тихо подсвирване.

— Марк, това е страхотно. Пуртин Клейлок, нали?

— Точно така, синко — отвърна Вило с широка усмивка. — Избрах го, защото е май единственият оцелял, а фигурата ми не е подходяща за Бърн. Не че това е попречило на *другите*. — Той изсумтя и кимна към останалите гости. — Какво има, хлапе? Като че ли не се забавляваш.

— Ами... Май съм малко напрегнат, Марк.

Вило кимна разсеяно, зает със собствените си мисли.

— Виж какво, искам да те представя на един специален гост. Ела с мен и... Чакай, преди да отидем — помниш ли онзи разговор, който проведохме миналата седмица, за събирането ти с Шана?

— Да? — отвърна предпазливо Хари.

— Ами просто исках да ти кажа, че това е направо *страхотно*. По-добро е, отколкото се надявах.

Стомахът на Хари се върза на възел.

— Не го бях планирал точно така.

— О, мамка му, знам, знам. Но това е просто абсолютно впечатляващо, мамка му — не мога да *загубя*, нали разбираш?

Хари разбираше съвсем точно какво има предвид — той или ще спаси героично Шана, или ще отмъсти героично за смъртта ѝ, или ще загине героично в някой от двата опита. Без значение от изхода, това щеше да се отрази благотворно на патрона му.

— Да — отвърна той с глух глас. — Предполагам, че перспективите пред вас са отлични.

— Можеш да се обзаложиш. Хайде, да вървим.

Вило го поведе към една пищна Незаета около петдесетте, която стоеше сред групичка обожатели. Над метално сивата си туника и бричовите беше навлякла велурена броня и се бе наметнала с надиплено синьо наметало — беше се маскирала като Палас Рил.

Вило се прокашля.

— Каин, искам да те представя на Шермая Доул. Мадам Незаета Доул, това е Каин.

Когато се обърна към него, очите ѝ грейнаха, макар, разбира се, да не му подаде ръка.

— О, да, Марк. Срещали сме се.

— Мадам Незаета — каза Хари с леко вдървен поклон — оказа голяма чест на мен и Шана, като присъства на сватбата ни.

— Да, така е — отвърна тя. — Ако бяхте там, Марк, щяхте да си спомните. — Ушите на Марк пламнаха. Доул продължи: — Шоумен Майкълсън, как сте?

— Толкова добре, колкото може да се очаква, мадам, благодаря за интереса. А вие?

— Ами нали знаете, много съм притеснена за Шана — каза тя, притискайки длан към щедрия си бюст. — Марк беше *толкова* мил да ме покани да споделя кабината му. Толкова се надявам, че ще успееш да я откриеш.

— Такива са намеренията ми, мадам.

— И, Шоумен, моля да ме извините за избора ми на костюм. Марк ми каза каква е темата за тази вечер и аз знам — тя се наведе към него и самодоволно се изкиска, — че Палас Рил не е враг на Каин; о, това ми е известно много добре! Но искам да напомня на всички кое е наистина важното нещо — какво е заложено тук. Нали не ви притеснявам?

Хари се изненада от прилива на добри чувства към тази жена.

— Мадам Незаета Доул — каза сериозно той, — вие може би сте най-милостивият човек, когото познавам; невъзможно е загрижеността ви да ме притесни. Напълно съм съгласен с вас.

— Единственото ми желание е да мога да направя нещо, което наистина да ви *помогне* — въздъхна тя. — Моля ви, не забравяйте, че през цялото време ще бъда с вас; ще гледам директно от кабината на Марк и молитвите ми ще бъдат с вас и Шана. Бог да ви помага, Шоумен.

Тя го отпрати, извърна се настрани и заговори през рамо на Вило:

— Толкова е *учтив*, Марк. Не знам как да ти благодаря. Наистина е *изключително* добре възпитан.

Вило ѝ позволи да го хване за ръката и да го отведе. Докато вървеше, той стрелна с поглед Хари; очите му блестяха, а устните му безмълвно оформиха думите: „Успях!“

Хари се насили да се усмихне и да кимне, след което тълпата отново се скупчи около него.

След няколко минути той трябваше да произнесе слово — няколко думи преди вечерята. Сред това идваше ред на безкрайните речи от Марк Вило като негов патрон, от Артуро Колбърг, като управител на Студията, и от който там изпаднал пенсиониран Актьор бяха намерили за целта. Хари измъкна бележника си от предния джоб и го отвори. Екранът му светна и на него се появи текстът на словото. Майкълсън се отправи към западния край на залата, където едно огромно вито стълбище се използваше за подиум.

Изкачи се по стъпалата и се обърна с лице към балната зала. Светлините леко се промениха, за да привлекат вниманието на присъстващите и да създадат лек златист ореол около силуета му, прикривайки насочените към него, щръкнали като пушки микрофони от другия край на залата. Хари се закашля и възпроизвеждането на кашлицата му през тонколониите прозвуча като далечен тътен.

Хиляди лица се обърнаха в очакване към него. Той погледна над главите им, чувствайки хлад в гърдите си — там се бяха събрали хиляда души, облечени като негови врагове. Сред тях липсваше само един — никой не се беше маскирал като Ма'елкот. Хари леко поклати глава. Анханският император се беше появил твърде отскоро; все още никой не го смяташе за враг.

Хари се прокашля отново и заговори:

— Казаха ми, че темата на това парти е „Враговете на Каин“. Но сега, като ви гледам, си мисля, че щеше да е по-добре, ако я бяха нарекли „Жертвите на Каин“. Едва ли другаде, освен в Ада, е имало стая с толкова много мъртви хора в нея.

Следвайки сценария, той направи пауза, за да може публиката да се засмее одобрително и да го аплодира.

„Те си мислят, че те притежават.“

Хари почувства как изпод косата му по тила се стича струйка пот.

— Знам, че някои от вас са наблюдавали директно Приключенията на Палас Рил, че някои от вас се чувстват така, сякаш самите *вие* сте там, в Анхана, изгубени и уплашени...

„Шана, изгубена и уплашена? Кой ги пише тези глупости?“ В гърдите му вреше и кипеше от гняв.

— ... но аз ви се заклевам, че ще я намеря. Че ще *ви* намеря. И ще ви върна живи и здрави на Земята.

„Те си мислят, че са в безопасност.“

Думите на екрана се размазаха. Хари се престори, че кашля и избърса очите си, примигвайки към екрана.

— Разбирате ли, онези типове в Анхана всъщност не знаят с какво се захващат. Не знаят в каква каша се забъркват...

В тила му се изопнаха жужащи жици.

„Разполагам с точно толкова свобода, колкото ми трябва.“

Като че ли някаква сила овладя ръцете на Хари — те затвориха електронния му бележник и го хвърлиха на стълбището. След това се прехвърли върху краката му — преди да осъзнае какво става, токът на ботуша му се стовари върху бележника и го размаза.

— *Майната му* на всичко — рече той с груб глас.

Из залата се понесе шепот.

— Цяла вечер — рече Хари — се преструвах, че съм Каин. Обикалях наоколо, гледах страшно, пусках по някой лаф, за да ви поуплаша. Всичко това е просто идиотска игра. — Той позволи в хладнокръвната му усмивка да се промъкне малко от кръвожадността на Каин. — Искате ли да знаете какво точно щеше да ви каже Каин тази вечер? Искате ли?

Хари зърна преbledнялото лице на Колбърг и изпъкналите му очи. Администраторът трескаво клатеше глава. Видя и Вило, който го гледаше с подозрение, и Доул, която се взираше в него с присвити очи, сякаш не можеше да го види добре. Върху останалите лица се забелязваше напрегнато очакване, граничещо с похот.

— Той щеше да каже: Тя е моя жена и това е моята битка. Щеше да каже: Вие, ято мършояди, гледайте собствения си живот.

Хари слезе по стълбите и се спря пред тълпата — сбирщина от най-могъщите мъже и жени на Земята.

— Разкарайте се от пътя ми.

Те бавно е разстъпиха встрани.

Ботушите му потракваха по мраморния под в преддверието и още преди да стигне външната врата, от Диамантената зала се разнесоха оглушителни ръкопляскания, като гръмовния шум на разбиващи се вълни.

Хари продължи да върви.

Докато чакаше пред асансьора, през вратата се измъкна Колбърг.

— Майкълсън! — излая той немошно, задъхан от бързането. — Не мърдай оттам!

Хари не го погледна. Той просто наблюдаваше как бароковата бронзова стрела пъпли бавно към номера на етаж.

— Това е неприемливо! — каза Колбърг. Очите му бяха изпъкнали, а лицето му лъщеше от пот. — Спасих те — *на косъм!* — и повечето от тях си мислят, че това е част от сценария. Но сега искам да се върнеш вътре и да се престориш, че всичко това е било *шега*, ясен ли съм?

— Знаеш ли какво? — рече тихо Хари, без да отмества поглед от стрелата. — Тук сме съвсем сами, Арти. Няма охрана, няма камери. Никакви свидетели.

— Какво? *Как ме нарече?*

Сега вече Хари се обърна към Колбърг и от очите му гледаше Каин.

— Казах, че сме сами тук, дебел шибаняко, и аз знам поне три различни начина да те убия така, че да не останат следи.

Колбърг зяпна и от устата му излезе звук, наподобяващ съскането на спукан балон. Той отстъпи крачка назад, после още една.

— Не можеш да ми говориш така!

Вратите на асансьора се отвориха и Хари пристъпи вътре.

— Знаеш ли какво? — рече той с равен глас. — Ако оживея, ще ти се извиня.

Колбърг зяпна, а ръцете му трепереха от притока на адреналин, по който толкова много си приличаха яростта и ужасът. Вратите между двамата се затвориха и асансьорът понесе Хари надолу към приземния етаж.

„Утре ще си платя за това“, помисли си той, докато крачеше към изхода. Той притисна длан към бронираното стъкло и погледна към буреносните облаци, в които зловецът се отразяваше оранжевата светлина на уличните лампи.

„Мамка му — помисли си той. — Утре ще си платя за всичко.“

ДЕН ВТОРИ

— Какво ти става? Никога не се ядосваш! Дори един обикновен вик ще е по-добре от това, това... равнодушие.

— Господи, Шана, успокой се. Какво ще докаже викът — кой има най-силен глас ли?

— Може би просто ми се иска да мога да повярвам, че в теб има и други чувства, освен любовта към насилието. Понякога ми се иска да съм толкова важна за теб, колкото убиването на хора...

— По дяволите, не е честно...

— Честно ли? Искаш честност? Нека те цитирам: „Вярвам в правосъдието, стига да държаш нож, опрян в гърлото на съдията.“

— Какво общо има това с...

— Всичко. То е едно и също. Всъщност може би не трябва да очаквам от теб да разбереш.

1.

Един твърде млад и твърде красив мъж с къдрава коса гледа сериозно от екраните в домовете по цял свят.

— За онези от вас, които се включват сега, напомням, че вие гледате „Най-новото от Приключенията“, вашият двайсет и четири часов източник на новини от Студията. Аз съм Бронсън Андърууд.

— Главната новина тази сутрин — след по-малко от час легендарният Каин ще се прехвърли в Града на живота, столицата на Анханската империя, която се намира на северозападния континент в Отвъдие. Съпругата му в реалния живот, добре познатата ни Палас Рил, е изгубена някъде в града. Графиката, която виждате в долния ляв ъгъл на екрана, представлява приблизителна оценка на оставащите часове до момента, когато съвпадането в амплитудите ще изчезне и тя ще излезе от фаза с Отвъдие. Както сами разбирате, ако Каин не успее да я спаси, Палас Рил ще умре от ужасна смърт след сто трийсет и един часа — малко повече от пет дни и половина.

— „Най-новото от Приключенията“ ще излъчва тази графика двайсет и четири часа дневно, докато има и най-малка надежда за спасението на Палас Рил, а на всеки час ще излъчваме нов репортаж за напредъка на Каин в отчаяното му търсене.

— В следващия един час ще ви представим запис на интервюто на Лешон Кинисън със самия Каин и нека ви кажа, че това наистина е нещо *голямо*. Но първо ще поговорим с нашия главен аналитик по анханските въпроси Джед Клиърлейк.

— Добро утро, Бронсън.

— Джед, какво можете да кажете на нашите зрители за настоящата ситуация в Анхана? Какво всъщност знаем за нея?

— Всъщност, Бронсън, знаем доста повече, отколкото бихте могли да предположите. Първо, тези сто трийсет и един часа са само приблизително число. Съществуват множество фактори, които влияят върху фазовата стабилност на...

И това беше само началото.

2.

Планината от камък и стомана, която представляваше сградата на Студията в Сан Франциско, се извисяваше над широката равнина от площадки за приземяване и паркинги. Орлите, които кръжаха около върха на планината, всъщност бяха лимузините и летящите двуместни автомобили на Незаети и Инвеститори, които очакваха разрешение за кацане.

През нощта времето се беше развалило. Лъчите на изгряващото слънце огряваха лъскавите готически арки на прозорците и блестяха в очите на гаргойлите, които клечаха върху масивните подпори. Високите гранитни стени — първата линия на защита срещу евентуално нахлуване на нисшите касти — заобикаляха целия център.

Представителите на тези касти — Работници, Занаятчии и дори няколко Професионалисти, които не бяха особено горди от средата, в която се намираха — се стичаха, блъскайки се, по широкия път към огромния портал от ковано желязо. Движението им бе ограничавано от охранителите на Студията, облечени в червени униформи, които стояха по тротоарите, хванати за ръце.

През следващия един час самият Каин щеше да мине през този портал.

В залата „Кавеа“, където имаше пет хиляди кабинички за директна връзка, цяла дружина разсилни развеждаха и настаняваха богатите клиенти в техните симкресла.

В абонатните кабинички Незаетите и гостите им се наслаждаваха на деликатесите и екзотичните вина, които им предлагаха сервитьорите, и обсъждаха изключителното представление, което бе изнесъл Каин на Бала на абонатите. Мненията се разделяха: повечето смятаха, че това е особено вдъхновяващ образец от драматургията на Студията, но упоритото малцинство поддържаше твърдението, че са станали свидетели на абсолютно спонтанно действие — че се е случило нещо *истинско*.

Но всички бяха съгласни, че събитието ги е заинтригувало силно. Мнозина бяха прекарвали една безсънна нощ в очакване, а доста от

онези, които бяха успели да заспят, бяха сънували, че са Каин.

В Техническият център, който се намираше над абаносовия зикурат на трансферната платформа, Артуро Колбърг раздаваше безполезни заповеди. Той все още беснееше от яд заради унижението от предишната вечер, което се наложи да изтърпи в момента на най-големия си триумф. Това вече беше прекалено и трябваше да се направи нещо.

И щеше да се направи нещо — той щеше да се погрижи за това.

Колбърг се убеждаваше, че не влага нищо лично в това. Не ставаше въпрос за суета или засегнато честолюбие. Колбърг смяташе, че стои над тези неща; разбираше, че личните му чувства трябва да се подчиняват на нуждите на поста му, и се стараше да постъпва така. Унижението, което бе изпитал, обидата към личността му, *заплахата*, нямаха никакво значение; стига да пожелаеше, можеше да ги остави без последствия. Това беше нещо лично между мъжа Майкълсън и мъжа Колбърг, което лесно можеше да бъде забравено.

Но обидата, нанесена на *статута* му, беше съвсем различен проблем — между Майкълсън Професионалиста и Колбърг Администратора. Ако го пренебрегнеше, щеше да подкопае основите на цивилизацията.

Администраторите в цял свят имаха два девиза, два прости принципа, които ръководеха съществуването им: „Почитане на висшите, уважение от нисшите“ и „Да служим“.

Всички деца на Администраторите научаваха от ранна възраст, че те са пазителите на обществото, че всъщност те представляват оста, около която се върти светът. Под тях бяха кастите на Професионалистите, Занаятчиите и Работниците; кастите над тях бяха Бизнесмените, Инвеститорите и Незаетите. Администраторите бяха центърът, опорната точка, точката на баланс и задачата им бе не каква да е, а поддържането на цивилизацията. Администраторите получават насоки от висшестоящите и ги разпределят между нисшите касти. Администраторите се грижат за разпределението на стопяващите се земни ресурси. Администраторите управляват предприятията; Администраторите оповестяват законите; Администраторите създават богатството, което е двигателят на Земята.

Администраторите носят света на гърбовете си и не искат нищо в замяна.

Едно от най-важните умения на Администраторите, основен елемент от обучението им, беше умението да пазят достойнството на поста си. Моралният авторитет на един действащ Администратор е толкова въздействащ, че нисшите касти — и дори Администраторите с по-нисък ранг — следват указанията, без да задават въпроси; талантливите Администратори дори успяват да накарат нисшите касти да се *състезават* помежду си в изпълнението на функциите си, и то само за един одобрителен поглед или краткото „Добра работа“.

Но когато авторитетът на Администраторите е подкопан от грешки или слабости, нисшите касти стават невъзпитани и безотговорни — кръшкат и симулират заболявания до степен на саботаж, което всъщност нанася вреда на корпорацията. Това не бяха митове, не бяха приказки за призраци, с които да се плашат децата на Администраторите; Артуро Колбърг го беше виждал със собствените си очи.

Колбърг беше продукт на смесен брак. Баща му — компетентен, макар и не изключителен Администратор в болница в Средния запад — се бе оженил за нисшестояща, бе взел за съпруга една от Професионалистките, които надзираваше. Майката на Колбърг беше само гръден хирург, и децата на останалите Администратори, жестоки като всички деца по света, никога не му позволиха да го забрави.

Колбърг прекара детството си, безпомощно наблюдавайки как родителите на съучениците му се издигат по статут и пост, как получават интересни и бляскави назначения по цял свят. Заради глупавата си слабост бащата на Колбърг бе обречен на невзрачен живот в провинциалната болница, най-вече защото така и не можа да разбере как да поставя подчинените си на мястото им. Той дори позволи на майката на Колбърг да продължи да работи — но докато въртеше професионалната си работа, тя никога нямаше да може да се издигне в Администрацията; нямаше нищо срамно в това, да останеш в по-нисшата каста поради обстоятелствата, но да *предпочетеш* да си останеш в нисшата каста, бе престъпен егоизъм. Тя продължи да се занимава с операциите си, без да си дава сметка за вредата, която нанасяше върху кариерата на съпруга си и живота на единствения си син.

Но вината не бе изцяло нейна. Баща му така и не разбра колко е важно достойнството, колко е важно да се поддържа имиджът на

Администратора. Слабохарактерен добряк, той предпочиташе да бъде харесван, вместо уважаван. Никога не държеше да се спазва дистанция; дори сега Колбърг се изчервяваше всеки път когато си спомнеше как баща му позволяваше на майка му да се обръща към него на публични места, без да използва учтивото обръщение, как ѝ позволяваше да го *докосва пред очите на други нисшестоящи*.

Животът на Колбърг бе абсолютна противоположност на бащиния му. Той не се ожени, семейството не го интересуваше — всъщност никога не бе имал намерение да се жени. Съпругата щеше да ангажира твърде много вниманието му, щеше да пречи на аскетичното изпълняване на собствените му задължения. Той винаги бе настоявал за спазване на съответната дистанция от нисшестоящите и се отнасяше със съответното уважение към онези над него. Знаеше точно къде е мястото му в йерархията на реалността и накъде е насочен векторът на живота му.

Нагоре. Бавно може би, но винаги нагоре.

Благодарение на предаността си към работата и уменията си той се издигна от помощник-контрольор на отдел в бащината му болница до поста на собствения му баща. Един от най-славните моменти в живота на Артуро Колбърг, спомена за който той тачеше най-силно, беше денят, в който влезе в кабинета на баща си и лично му връчи призовката за принудително напускане. Беше доказал какво може да се постигне от един умел Администратор и бе доказал, че притежава всички нужни умения, въпреки смесения си произход.

Но постът на баща му не му беше достатъчен. Това бе най-високият пост в системата на здравеопазването, до който можеше да се издигне един амбициозен мъж. Сега, двацет години по-късно, той бе сред елита, за който средностатистическият Администратор можеше само да си мечтае. Беше изпреварил всичките си съученици, родителите им, всеки Администратор, когото познаваше; той бе не само управител на студия, но и управител на *Студията* в Сан Франциско, онази, от която бе започнало всичко, където самият Джона Уинстън бе построил първото устройство за прехвърляне. Тази Студия бе променила не само същността на развлеченията, но и структурата на самото общество.

Когато Колбърг я пое в свои ръце, Студията бе на прага на разпадането — подигравка, същинско изкопаемо, последно убежище за

некадърниците. Когато научаваха за новото назначение на Колбърг, другите Администратори клатеха глави и мрачно цъкаха с езици заради самоунищожаването на една многообещаваща кариера.

Вече не цъкаха.

Сега Сан Франциско бе диамантената диадема в цялата система на Студията, флагманската операция, престижният пазар; Сан Франциско печелеше по петдесет милиона марки на година само от *списъците с чакащи* за среща със звездите от Топ десет.

А когато станеше въпрос за звездите от Сан Франциско, когато станеше въпрос за Топ десет на всички времена, неизбежно се появяваше името на Каин.

Говорете каквото си искате за Бъркхарт, за Стори, Цзиан и Мкембе, подхвърляйте които си искате имена; Каин е само един. Досега не бе имало никой като него, сигурно няма и да има; често го имитираха, но никой не можеше да го достигне. Съществуваха множество противоречиви теории за нестихващата популярност на Каин; като причини се определяха красноречието му, любопитната комбинация от безпощадност и страст, странният му кодекс на честта; Колбърг знаеше, че това не са рационални обяснения.

С една дума, глупости.

Имаше точно две причини Каин да продължава да доминира на пазара за директната и недиректната публика. Първата бе кръвожадната му стръв към битките с голи ръце.

Правенето на заклинания е едно — да усетиш как силата на магията пронизва тялото ти. Връхлитането срещу врага със стоманено острие в ръка е нещо съвсем различно — нещо много по-интимно, по-брутално. Но дори това не може да се сравни с почти еротичното въздействие на чупещите се в ръцете ви кости, удара на плът в плът и внезапното замайващо чувство, което ви връхлита, когато врагът изпъшка леко — онова пъшкане, което показва, че е осъзнал поражението си — след което лицето му се отпуска и той вижда смъртта си в очите ви. Феновете на Каин живеят заради самия бой, а Каин се хвърля в битка със самоотвержеността на скачач на бърнджи — той се хвърля в пространството, за да живее или да умре, просто заради тръпката.

Втората причина бе самият Колбърг.

Той бе *създал* Каин, бе ръководил кариерата му със същата загриженост, която повечето мъже запазват за синовете си. Каин отиваше във всяка точка на Отвъдие, където се появяваше потенциално сензационна ситуация. Колбърг го изпращаше на места, където вече имаше други Актьори — дори това да означаваше да се намеси в тяхната история и дори да поеме главната роля. Колбърг често бе критикуван заради фаворизирането му, заради стремежа си да угоди на публиката, за нарушаването на правата на другите Актьори и за съсипването на професионалната им стойност.

На всяко обвинение той отговаряше с един-единствен жест — дебелият му пръст посочваше таблицата с рейтингите на Студията. Дори второстепенните Актьори се отказаха да мърморят — все пак шансът Каин да се появи неочаквано в Приключението им вдигаше до небето броя на абонатите за всеки един Актьор в Сан Франциско.

Но Каин се опълчи на Колбърг, открито му се противопостави, дори го заплаши — това не биваше да му се разминава. Майкълсън дори не трябваше да бъде смятан за Професионалист — въобще това гъделичкане на егото на Актьорите беше стигнало твърде далеч. Какви ти Професионалисти! Актьорите не биваше да са нещо повече от Занаятчийци; все пак те просто търгуваха уменията си за пари. Истинският Професионалист е член на елитно общество със собствен етически кодекс; истинският Професионалист е отговорен за резултатите от работата си.

Колбърг се усмихна мрачно. Това вече щеше да е забавно — някой да държи Каин отговорен за последствията от действията му. Това бе наистина приятна фантазия, но никой не можеше да си позволи да я реализира. Каин представляваше твърде голяма ценност.

Всъщност, напомни си той, не го беше заплашил Каин, а Майкълсън. Каин беше донесъл на Студията богатство, Каин бе най-големият успех на Колбърг.

Майкълсън бе онзи, който трябваше да получи наказание.

3.

Хари приключи тренировката си със серия ритници със завъртане срещу холограмната мишена с размер на човешка глава, която танцуваше в електростатичната мъгла покрай едната стена на фитнес залата на Аби. Завъртания в двете страни, блокиращи удари, странични удари, полузавъртания — Хари не спря да се върти, докато от косата му не започна да се стича пот.

Той тръсна глава и си отбеляза да внимава с движенията наляво; промяната във времето бе стегнала една стара рана от меч на дясното му бедро, което го забавяше дотолкова, че успяваше да нанесе само три от всеки пет удара срещу подскачащата мишена. Това изобщо не му харесваше — вече не беше млад и опитът можеше да компенсира само донякъде липсата на скорост.

Той отиде право при екрана, без да си прави труда да взема душ. Забърса с кърпа позасъхналата пот от тялото си, докато разговаряше с адвокатата си. Искаше да се погрижи за всичките си дела и най-вече да подсигури редовното изплащане на годишната такса за баща си. Когато приключи с това, той прекъсна връзката. Не желаше да разтоваря с никой друг.

Преметна кърпата през раменете си и се отправи към камерата. Лимузината на Студията щеше да се приземи след петнайсет минути.

Време бе да се превърне в Каин.

Камерата в мазето на Аби изразходваше количество енергия, което щеше да стигне за осветяването на малък град. В нея се поддържаше нормалното за Отвъдие поле, което позволяваше на Хари да съхранява там облеклата и оръжията си, така че никога не му се налагаше да се преоблича в камерата на Студията заедно с второстепенните Актьори.

Размерите ѝ бяха като на малък килер — точно два пъти по-голяма, отколкото му бе необходимо.

Той отвори вратата и пред него се появи празната лява стена. Понякога се изкушаваше от мазохистичното желание да купи някой дубликат на костюма на Палас и да го окачи там просто за да запълни с

нещо надсмиващата му се празнота. Тъжни желания на отчаян човек — самият той никога не закачваше дрехите си там. Точно както и продължаваше да спи само в едната половина на огромното легло.

Хари извади екипировката си.

Черната кожена туника бе избеляла и напукана — под мишниците се виждаха белите следи от стара засъхнала пот, връзките от сурова кожа се бяха разтеглили и вкоравили. Той я остави върху лъснатата тапицерна на дивана в съблекалнята редом с меките черни панталони с грубо защити разрези и дупки; грубият кафяв конец изглеждаше като засъхнали петна от кръв върху кожата. На пода положи чифт меки ботуши с височината на спортните кецове от една съвсем различна епоха.

Застана гол пред огледалото с височината на човешки ръст, закачено на вратата на камерата. Плоските мускули на гърдите му, плочките на корема, възлестите му ръце и бедра, всичко изглеждаше като издялано от камък. Той се извърна леко настрани и присви очи, оглеждайки недоволно лекото удебеляване малко под кръста. Може би това бе неизбежно последствие от приближаването на четирийсетте — а може би просто се беше отпуснал. В неодобрението му се промъкваше едва доловима суета; просто четири или пет фунта отгоре можеха да го забавят фатално в критичния момент между победата и смъртта.

Хари имаше фигурата на боксьор средна категория, малко по-слаб от нормалното за теглото му. Кожата му бе покрита с кръстосани белези, по които можеше да се проследи развитието на кариерата му. Ето го сбръчкания кръг от арбалетната стрела, която го бе улучила при Серано; ето го и ромбовидния белег от меча, който бе пронизал черния му дроб пред стаята на Тоа Фелатон. Малко по-високо, под ключицата, се виждаше назъбеният разрез от брадва, когато Гулар Свободния чук едва не го беше обезглавил; на гърба му бяха двата успоредни белега, оставени от пумата в котешките ями на Кириш-Нар. Хари можеше да разкаже историите на всеки по-голям белег и на доста от по-малките; застанал пред огледалото, той докосваше всеки един от тях и си припомняше как и къде го бе получил, напомняйки си отново кой всъщност е той.

Аз съм Каин.

Големият белег, който се спускаше от дясното му бедро до прасеца; беше същият, който забавяше ритниците му — беше го

получил от Бърн.

Хари прогони спомена и obu протектора си — кожен бандаж със защита в него метална чашка. После нахлузи кожените си панталони. Извади двата метателни ножа от набедрените ножници и изпробва остротата им върху кожата на ръцете си. Обу ботушите и провери малките листовидни кинжали, напъхани в привързаните към глезените му кании. От вътрешната страна на туниката бяха защити ножниците на още три ножа — два дълги за близък бой под мишниците и още един метателен на гърба, между лопатките. После завърза туниката на гърдите си и я препаса през кръста с гъвкава гарота, която имаше жило от стомана.

После отново се погледна в огледалото и образът, който отвърна на погледа му, беше на Каин.

„Аз съм силен. Аз съм безмилостен. Аз съм неизбежен.“

Притеснението, което свиваше корема му, постепенно се разсея и изчезна. Болката и обидата, които притискаха раменете му, бавно се свлякоха по гърба му. Той мрачно се изсмя на чувството за студена свобода, което постепенно го изпълваше. Проблемите на Хари Майкълсън, слабостите и несигурността му, целият му клаустрофобичен живот щяха да останат тук, на Земята.

Извика от подсъзнанието си образа на Шана. Ако тя беше жива, той щеше да я спаси. Ако не беше, щеше да отмъсти за нея. Животът е лесен. Животът е хубав.

„Аз съм неуязвим. Аз съм Острието на Тишал. Аз съм Каин.“

4.

Седящият в Техническия център Артуро Колбърг облиза устни и потри ръце. Не само всички директни кабинни бяха запълнени, но и вече бе получил заявки от Студията в Ню Йорк, Лондон, Сеул и Ню Делхи за директни спътникови предавания.

Това Приключение бе заживяло свой собствен живот още преди Каин да влезе в Студията. То щеше да е по-мащабно, отколкото си бе представял. Докато техниците от Студията тестваха апаратурата, Колбърг си тананикаше и измисляше заглавие на Приключението. „Срещу Империята“? Не, твърде обикновено. Може би „Седем дни в Анхана“ — но това щеше да е подходящо само ако Палас останеше жива толкова дълго. „Заради любовта на Палас Рил“ — ето, това звучеше добре по един леко старомоден, леко сантиментален начин.

Колбърг продължаваше да се усмихва, когато безцветният и монотонен глас на техника докладва, че спътниковата връзка е установена и работи. Той се изправи на крака и тръгна към зелената стая.

5.

В частната си кабина Бизнесмен Марк Вило погледна за последен път към Шермая Доул — в главата му изникна фразата: „от Незаетите Доул от Кауай“ — по-точно към тялото ѝ. Главата ѝ вече бе скрита под индукционния шлем, а от кръста надолу бе покрита от изолиращия щит на симкреслото. Вило стигна до извода, че наистина е доста привлекателна по един такъв пищен начин, и реши, че преди двамата да напуснат кабината, той непременно ще се е възползвал от тази пищност. В това кресло се бяха намествали порядъчно количество задници; в повечето случаи завършекът беше един и същ — директното включване към Каин винаги ги възбуждаше. Малко в джаза и току-виж тя го е спонсорирала за издигането му в Незает. Докато си слагаше индукционния шлем, Вило се усмихваше.

6.

Към шума на събралата се отвън тълпа се присъедини ниското ръмжене на двигателя на дългата черна лимузина, която се залюля над извития път. Глъчката се надигна, достигайки почти оргазмени височини, а охраната избута тълпата назад от портала, разчиствайки пътя. Лимузината кацна и над навалищата се понесе въздишка. Актьорите почти винаги се приземяваха направо на площадката за кацане в Студията; почти винаги избягваха тълпите и от площадката бързаха директно към зелената стая на Студията; правеха го всички.

С изключение на Каин.

Всеки човек в навалищата познаваше историята му — тази на детето от квартал „Мишън“. Те вярваха, че той е един от тях и никога не забравя откъде е дошъл, никога не забравя своите, както не спираха да им напомнят и рекламите на Студията. Шофьорът на лимузината изскочи отпред, но задната врата се отвори, преди да успее да сложи ръка на дръжката — Работниците сами си отварят вратите. Тълпата затаи дъх, когато отвътре излезе Каин.

Той застана до лимузината, с гръб към портала и огледа тълпата, която внезапно утихна. Всички видяха бръчките по лицето му, които според тях бяха причинени от тревогата му; мнозина се смушкваха и сочеха посивелите кичури в косата и брадата му.

Неподвижността му ги изненада и моментът се проточи толкова дълго, че дори двуместните коли на последните пристигащи Незаети като че ли престанаха да пикират над главите им. След това мъжът изпъна гръб и очите му проблеснаха; устните му се разтеглиха в усмивка, в която нямаше нито радост, нито веселие.

Той бавно издигна стиснатата си в юмрук ръка в жест, стар като римския Колизеум.

Тълпата полудя.

7.

Каин прекрачи през зейналата паст на портала, чиито железни челюсти щракнаха зад гърба му.

„Дявол да го вземе — помисли си той, докато вървеше към входната врата на сградата, — мразя ги тия дивотии.“

В поддържащата полето на Отвъдие камера, подобна на онази в Аби, но доста по-голяма, той получи шестте сребърни монети, които представляваха финансовият резерв на Каин.

Колбърг го посрещна в зелената стая. До вратата стояха нащрек двама облечени в червени униформи охранители.

— Страхотно въздействие върху тълпата.

— Да, все тая.

— Относно нашия, хм, малък *спор* снощи — разбирам, че се намираш под силен стрес. Що се отнася до абонатите, ами нека изчакаме и ще видим, нали? Ако се окаже, че не е, ммм, проблем, можем да забравим за него.

Каин погледна към двамата охранители, чиито лица бяха скрити от опушените стъкла на каските им.

— Да. Виждам, че вече си забравил.

Колбърг нервно се прокашля.

— Искам за последно да отбележа няколко неща. Преди да тръгнеш по следите на Ма'елкот, можеш да поразследваш изчезването на Палас, за да изглежда всичко правдоподобно. Никой няма да знае каква е истинската ти мисия. И, въъ... — Той се изкашля в шепата си. — Относно Ламорак. Ако не е мъртъв — ако примерно е пленен — при никакви обстоятелства не се опитвай да го спасяваш.

— Сигурен съм, че Карл ще оцени загрижеността ти.

— Погледни го от нашата позиция. Ти си много по-доходоносна звезда; честно казано, ще бъде, въъ... глупаво да те поставим в опасност заради някакъв мъж, чиито абонати през последните три години непрекъснато спадат, а и от самото начало не са били кой знае колко. И все пак, ако ти се удаде възможността да прибереш мислопредавателя му, без да се налага да поемаш, въъ... прекалени

рискове, действай. На всички ни е интересно как работи Дългият формат, а и ти ще получиш процент от продажбата на кубовете.

— Ще го имам предвид. — Хари посочи часовника. — Пет минути.

— А, да. Ами, ммм, разбий го.

Каин кимна.

— Не само него.

8.

Светлините в „Кавеа“ угаснаха и от екраните на техниците изчезна изображението на планината, с което тестваха шлемовете. Между редиците кабин за директна връзка премина беззвучна сянка. Лицата на седящите в тях фигури бяха скрити под безцветните керамични екрани на индукционните шлемове. Една сянка се изкачи по стъпалата на трансферната платформа и се приближи до геометричния ѝ център. Прикрепената на тавана масивна рамка със сценични прожектори, известни като „слънчевите лъчи“, оживя и светлините очертаха идеално ръбовете на платформата.

А под ярката бяла светлина, без да помръдва, стоеше Каин.

9.

Върналият се в Техническия център Артуро Колбърг облиза и без това влажните си устни. „Моят шедровър“, помисли си той.

— Включете мислопредавателя.

Един от техниците докосна сензора и широкият, куполообразен екран в единия ъгъл на Техническия център примигна, показвайки редиците от кабинни, гледани през очите на Каин.

— Включен.

Друг техник се загледа намръщено в монитора си и докладва за необичайно високо количество адреналинови реакции при стартирането на сетивно ограничаващата поредица. Колбърг лично настрои неврохимичното подаване и почука с пръст по сензора на микрофона.

— Незаети и Инвеститори — произнесе напевно той и думите му отекнаха в залата и през слуховите сензори на индукционните шлемове по цял свят. — Бизнесмени, дами и господа. Аз съм Администратор Артуро Колбърг, управител на Студията в Сан Франциско. От името на цялата организация на Студията ви приветствам с добре дошли на раждането на това изключително Приключение. А сега благодарение на „Вило Интерконтинентал“ „Ние ви поднасяме света“ — за мен е удоволствие да ви представя Острието на Тишал, Дясната ръка на Смъртта...

Последва продължителна, напрегната пауза.

— *Каин!*

Колбърг лично дръпна превключвателя, който пропусна холокартината от „Кавеа“ към хилядите индукционни шлемове. Разнеслата се въздишка напомняше на първия полъх на ураган. Колбърг изключи микрофона.

— Установете прехвърляща връзка.

Електроцентралата под Студиото зажува. Техниците съсредоточено гледаха екраните с данни.

— Установена. Имаме улица в Лабиринта. Чисто е.

— Добре. Чакаме да се приготви.

Колбърг потупа техника по рамото, излезе от кабината и се отправи към собственото си симкресло.

10.

Каин стоеше на прехвърлящата платформа, съсредоточен и напрегнат, готов за внезапно нападение. Остана неподвижен няколко дълги секунди, след което заговори.

— Не мога да ви кажа никакви възвишени слова — рече бавно той. — Тя ми е жена, това е всичко. Ще открия всяко копеле, което се е осмелило дори да си помисли да я нарани, и ще го убия като мръсно куче на улицата. Дано ви е забавно. — Пръстите му се свиха в стоманени юмруци. — На мен ще ми бъде.

Той погледна към стъклената стена на Техническия център, който се намиреше високо над него.

— Да го направим.

11.

Артуро Колбърг отпусна глава върху облегалката на симкреслото си. Шлемът автоматично покри главата му и предварителната му настройка веднага съвпадна с полевата структура. Той въздъхна удовлетворено.

Наистина вярваше, че това ще му хареса.

12.

Около мен се появяват очертанятията на улица. Дневна светлина. Миризми — силни подправки, къри и зелено чили, мокри въглища, оборски тор, гниеща плът... Вляво от мен до стената е облеган избелял от слънцето дървен сандък, пълен догоре с части от тела — предимно човешки, тук-таме огрилски или тролски: изгризани от мишки крака, ръце с пръсти без нокти, части от ребра или тазови кости. Това са отпадъците от съседната фабрика „Зомби, продажба и даване под наем“. Познавам тази уличка; намирам се в Лабиринта, близо до границата между Кралството на Кант и Лицето.

Всъщност до мястото, където *беше* границата преди две години, когато за последен път посетих града. Териториалното разделение в Лабиринта е нещо променливо, меко казано; когато многобройните му банди не воюват за територии, границите тук са дори още по-въображаемо понятие, отколкото в останалия свят. Границите в Лабиринта са, общо взето, идея за местоположение, от улица до улица, от къща до къща, където членовете на определена банда могат да си вършат бизнеса, без да бъдат убити от съседната банда.

Кое то всъщност не се различава особено от останалия свят с неговите нации и княжества, договори и гаранции. Тук просто се говори по-открито за тези неща.

Едно огромно псе с увиснали бърни и мръсна кафява кожа, покрита с лишеи, се промъква колебливо към мен, прикривайки се в сенките край стените. Отстъпвам учтиво назад, за да го пропусна да мине; проклетите кучета в Лабиринта разнасят болести, за които дори не съм чувал. То ме оглежда с единственото си здраво око — другото е покрито с млечнобяла катаракта — докато обмисля възможностите си.

Стискам юмруци и пръстите ми изтръпват от прилива на адреналин.

Това му е най-хубавото да си Каин, поне на този етап — почти сексуалният прилив на абсолютна увереност в себе си, вяра в това, че съм най-жилавото дете в квартала. В който и да е квартал.

— Искаш ли да си го отнесеш, псе? — казвам аз, оголвайки зъби.
— Ела да си го получиш, червясала торба с лайна.

Говоря с лекота на западния диалект; дори и да исках да говоря на английски, поставените от Студията блокировки няма да ми позволят.

Кучето решава, че представлявам твърде голяма опасност, заобикаля ме и се отправя към далеч по-лесната храна в сандъка. Проклетата твар ми стига до гърдите. Няколко отрязани ръце и крака се гърчат и мърдат, имитирайки жизненост, когато кучето забива зъбите си в тях. Изпод купчината се разнася тих стон; някой ленив некадърник сигурно е хвърлил вътре главата заедно с тялото. А може и да има някой жив вътре — я скитник, който се е напъхал на топло сред разлагащата се плът, я жертва на безкрайните побоища из улиците на Лабиринта. Изсмивам се и свивам рамене.

Време е да се залавям за работа.

Тръгвам по улицата към сърцето на Кралството на Кант, към пазара, заобикалящ древната, рушаща се грамада на Медния стадион. Тук слънцето грее по-силно, в яркожълто, а небето е много по-наситено синьо; облаците са по-плътни и бели, а вятърът, който ги побутва, носи аромата на зеленина и цъфтящи неща. Денят е прекрасен; почти не усещам миризмата на фекалии от покритото с оборски тор пространство, което минава за улица, и пълчищата мухи, проблясващи като скъпоценности над купчините боклук.

Провирам се между ръчни колички и сергии, отказвам с усмивка димящите парчета речна пъстърва и мрежичките с плодове, подредени хитро така, че да скрият дупките от червеи и гнилите петна, пренебрегвам търговците на амулети и муски, избягвам продавачите на килими и грънци. Това е моят терен; през първите десет години на кариерата ми проучих из основи този град.

Завърнал съм се у дома.

Тук-таме по стените виждам графитите на Смешника Саймън, които много приличат на онези в книгата, откъдето ги е откраднала Шана — кръгче за лице, стилизирани дяволски рогца и обикновена извита линия вместо кривата усмивка.

Никой от просяците не ми изглежда познат и не виждам никакви рицари; къде са всички, по дяволите? Спирам до една количка, полускрита в сенките на извисяващата се опушена стена на стадиона.

Потъналият в пот търговец се обляга на дръжката на шиша с овнешки бутове, висящи над червено-черните въглища.

— Бут от агне, горещо овнешко — вика унило той. — Прясно, от сутринта, без червеи. Крак от агне...

— Хей, Лъм — казвам аз. — Изглеждаш ми малко унил тая сутрин. Какво е станало?

Той ме поглежда и лицето му пребледнява. Секунда или две покъсно си спомня, че трябва да се усмихне, но усмивката му не трае дълго.

— Каин? — Гласът му леко проскимтява. — Нищо не знам за това, Каин. Кълна се в *топките* ми, не зная!

Пресягам се към количката, небрежно откачвам един от изстиващите бутове, които висят на въженца.

— За кое не знаеш нищо?

Той се навежда към мен и снижава глас.

— Не си играй с мен, Каин... Жена ми има треска, да знайш, а момчето ми... — Търл, помниш ли го? — ... той тръгна с хората на Дънджър, кой го знае, може да е мъртъв. — Мъжът трепери, хвърля потайни погледи към безизразните ми очи. — Не мога да се забърквам в повече неприятности, ясно ли е? Не те познавам, не съм те виждал, ясно ли е? Просто си върви.

— Я виж ти — казвам с равен глас. — Що за приятелско отношение?

— Моля те, Каин, *кълна* се... — По лицето му се стича пот, докато хвърля уплашени погледи към безликата тълпа. — Ако те хванат, не искам хората да мислят, че аз съм те предал.

— Да ме хванат — промърморвам аз.

Я виж ти. Отхапвам късче от кълката. Корава е като стар ботуш. Започвам да дъвча, за да си дам време да обмисля чутото, и преди да преглътна, усещам, че някой се е приближил твърде много до лявото ми рамо.

— Проблем ли има, Лъм? — чувам мъжки глас. — Този тип притеснява ли те?

Лъм клати глава, ококорил очи. Зървам новодошлия с периферното си зрение — черни протрити ботуши, червени памучни панталони, долният край на дълга до коленете плетена ризница, боядисана в черно, и покрита с белези, но младежка ръка, отпуснатата

върху дръжката на прибран в ножница двуостър меч. Един от рицарите на Кант. Най-послед. Партньорът му сигурно е наблизил — те винаги се движат по двойки.

Избутвам с език месото към бузата си и казвам:

— Просто убивам времето. Не се вкисвай.

Рицарят се изхилва.

— Това е някакъв нов лаф. Ще се наложи да те глобя за проява на наглост, отворко. Пет нобъла. Плащай.

Намигвам на Лъм и се завъртам рязко, сякаш се каня да нанеса удар. Овнешкият бут халосва рицаря зад ухото и той залита напред. Забивам рязко кокала в носа му; плисва кръв, той се мята силно назад и се просва в цял ръст в калта. Лъм изпъшква и се скрива зад скарата, а гъстият поток от минувачи се превръща в любопитна тълпа.

Отхапвам отново от овнешкото, докато рицарят тръска глава и се опитва да се изправи. Миризмата на кръвта му се прибавя към останалите аромати.

— Ето ти един съвет, приятелче — казвам му дружелюбно аз. — Не налагай глоби, които не можеш да събереш. Разваля ти имиджа. Ще изгубиш уважението на тълпата.

Другарят му се втурва към нас през бърборещата навалица. Усмиввам се и му махвам с ръка, а той прибира меча си в ножницата.

— Извинявай, Каин. Новак е, нали разбираш.

— Няма проблем. Томи беше, нали? Да, от Подземната пивница.

Как върви бизнесът?

Той се ухилва, доволен, че си го спомням.

— Да, дявол да го вземе. Добре съм. Знаеш ли, че те търсят?

— Подочух. Колко плащат?

— Двеста. Златни.

Трудно преглъщам втората хапка овнешко.

— Това са много пари.

Хлапето най-послед се е изправило на крака и се опитва да си извади меча. Томи го халосва по същото отекло ухо.

— Спри се, глупако. Това тук е *Каин*, ясно ли е? Той е почетен барон на Кант. Дори да оцелееш в схватка с него, което няма да стане, Негово Величество ще ти клъцне топките.

Хлапето решава, че има по-интересни неща, които може да прави с ръцете си.

— Като стана дума за това — казвам аз, — трябва да говоря с Краля.

Томи ме поглежда с изненадващо мрачен поглед.

— Точно сега е зает.

— Въпрос на живот и смърт, Томи.

Той се заглежда в далечината, докато прехвърля в ума си възможните реакции, преценява какви са шансовете Кралят да се разгневи от прекъсването или да реши, че все още ми е задължен. После изведнъж взема решение.

— Добре. Ела с мен.

— Хей, Лъм? Всичко свърши — казвам аз. Той надига глава иззад скарата и аз му подхвърлям един от сребърните ми нобъли. Не съм крадец. — Овнешкото ти не струва, между другото. Задръж рестото.

Той примигва.

— Ами... благодаря.

Томи ме повежда покрай стадиона. Хлапето върви след нас, притискайки спечена носна кърпичка към носа си. Напускаме пазара и навлизаме в тесните криволичещи улички, откъдето идва името на Лабиринта. Почти не виждам слънцето, но то не ми е необходимо, за да разбера в каква посока се движим — към тройната граница на Кралството, Лицето и Мишата дупка.

Истинският бизнес в Лабиринта се върши в сърцето на територията на всяка банда; границите са твърде нестабилни, твърде зависими от някой инцидент със смъртоносен изход или случаен пожар. Всяка граница обхваща поне две пресечки ничия земя, понякога пет или шест, чиито злочести жители обикновено са принудени да плащат и на двете страни. Тройните граници — които са четири, Кралството на Кант владее центъра на Лабиринта, около стадиона — са най-мизерната част от жалката измет в най-бедната част на Анхана. Твърде често единственото убежище тук са обгорелите останки на някоя къща. Много от жителите спят направо на улицата.

Тук ми харесва. Напомня ми за дома.

Томи спира на няколко крачки от огрения от слънцето изход на уличката, по която вървим вече няколко минути.

— Аз съм дотук. — Той кимва към границата, после посочва ризницата си, боядисаната в черно с посребрени ръбове ризница на

рицарите на Кант. — Двамата с хлапето сме в униформи. Днес Негово Величество урежда бизнес там и може да му развалим работата.

Кимвам с разбиране.

— Къде е той?

— Оттук не се вижда. Нали знаеш уличката, която минава между Работещите мъртъвци и мястото, където беше Бардакът на Фейдър?

— Беше? — Жегва ме носталгия — прекарвал съм много щастливи часове при Фейдър. — Какво се е случило с Фейдър?

— Развличаше твърде много Плъхове — отвърща Томи, свивайки рамене. — Преживя пожар.

Животът в големия град.

— Добре — отвърщам аз. — Ще кажа на Негово Величество, че сте се погрижили добре за мен.

— Много си точен, бароне. Благодаря.

Томи сръчкава хлапето с лакът и му хвърля поглед, който казва „Какво чакаш, идиот такъв!“

Хлапето смърква навътре кръвта в носа си и промърморва:

— Благодаря, тъъ, че не ме уби, Каи... тъъ, бароне.

— За мен беше удоволствие.

Оставям ги там и пристъпвам към огряното от слънцето място.

От сградите, които някога се намираха наред тази граница, са останали само купчини изгорели отломки. Наоколо се простира широка зона със слънце и свеж въздух. На две места край подобния на площад терен се разхождат Плъхове, облечени в униформите си с лайняни цветове — кафяво и жълто. Нищо необичайно — все пак това е тяхната граница. Неколцината шляещи се по улицата хора може би също са Плъхове — под прикритие.

Мястото е доста оживено — мъже с остри остени извеждат навързани на верига зомбита от Работещите мъртъвци, което си е единственият процъфтяващ бизнес в квартала. Предполагам, че собствениците предпочитат да са близо до източника си на доставки. Въпреки пепелявия цвят на кожата и замъглените очи, зомбитата не ме притесняват. Нашите Трудоваци са по-зле всъщност; при зомбитата не се забелязва онази скрита искрица живот — ум, воля, каквото е там — която прави Трудовациите да изглеждат толкова зловещо-жалки.

Не се виждат никакви Поданици, но човек никога не знае. Всеки от нехранимайковците, които се припичат на слънце, всеки от

пияндетата в уличката или пушачите на рит с отнесени лица, които са насядали под навеса, може да се окаже Поданик на Кант. Едва ли бих ги разпознал — доста дълго време не съм идвал в Анхана.

Уличката, която ми показва Томи, е затрупана с боклуци — остатъци от храна, изгнили дрехи, парчета натрошени мебели — и плъхове, от четирикраките. На едно импровизирано легло от парцали лежи един прокажен; от откритите рани върху жълтеникавата му, посивяваща брада се стича кървава гной. Поглеждам го с присвити очи.

— Мамка му, Каин — казва ми той, — разкарай се от улицата, стърчиш като някой цирей в задника.

— Здравсти, Величество — казвам аз, свивайки небрежно в уличката. — Как върви бизнесът?

Обезобразеното лице на Краля на Кант се изкривява в усмивка от неподправена радост. Аз му отвръщам със същото. Той просто е най-добрият ми приятел в Отвъдие. В който и да е свят.

— Каин, кучи сине! Как ме намери?

Намъквам се зад купчината парцали и сядам, облягайки се на стената.

— Твоето момче Томи ме прати тук. Добър човек. Хей, тия рани са страхотни!

— Харесват ли ти? Твои са. Лампово масло, забъркано с восък и тесто, и пилешка кръв, смесена със стрита върбова кора, за да не се съсирва, и малко борова смола, с която да се залепят. Изглеждат добре, но адски смърдят. Какво те води в Анхана, заднико? Кого ще убиваш?

Поклащам глава и го поглеждам сериозно.

— Този път е лично. Търся...

— Знаеш ли, че има издадена императорска заповед за главата ти?

— Да, да, да, чух. Виж какво, трябва да намеря Палас Рил.

Кант се мръщи.

— Палас? — казва бавно той и лицето му внезапно грейва. — Хей, погледни, всеки момент ще започне.

Той махва с увитата си в парцали ръка към площада.

— Величество, това е важно — започвам аз, но главата ми се обръща тъкмо навреме, за да видя как някакво изпуснато зомби затъртя крака към един от излегналите се на слънце Плъхове в другия

край на площада. Плъхът се изправя, за да го скрита, но то внезапно започва да се движи много по-бързо, отколкото могат зомбитата.

Зомбито сграбчва Плъха, придърпва го към себе си и хлътва в сенчестата уличка, сякаш се е докопало до любимата си курва; когато го пуска, под слънчевия сплит на мъжа се е появило уголемяващо се кърваво петно. Той пада на колене и се просва по лице на земята.

Много професионална работа — ако забиете още от първия път ножа право в сърцето, си спестявате шурналата кръв, а ако това е съпроводено от удар в стомаха, изкарвате всички въздух от дробовете му. Той е мъртъв още преди да успее да си поеме дъх, за да извика. Докато зомбито се отдалечава с тътрещи се крака, на мястото на мъртвия Плъх застава друг мъж, облечен в кафяво и жълто.

— Чиста работа, а? — Величеството се изкисква и поставя шепа зад ухото си. — Не чувам никаква врява. В ръцете ми са.

Кимвам.

— За какво става въпрос?

Той се усмихва.

— Подшушнаха ми, че Тервин Доносника ще се срещне с един капитан от Кралските очи в къщата от другата страна на улицата.

— Ще го убиеш? — Тервин Доносника е Кралят Плъх, водачът на северозападните конкуренти на Кралството на Кант. Познавам го. Не го харесвам. — Хей, така и така съм тук, да го довърша ли вместо теб?

— Благодаря — отвърща ухиленото Величество, — но не и този път. Точно сега не ми се иска да воювам с Плъховете — освен това ще трябва да убиеш и капитана от Очите, а в момента никой не иска такива проблеми. Но пък не ми се иска Доносника да се сдуши с Очите; и без това напоследък Плъховете станаха доста нагли — ако се сдобият с императорската подкрепа, ще станат неконтролируеми. Така че вместо да го убия, ще му изпратя дружеско послание — и тримата му смешници.

Трима мъртъвци са равни на дружеско послание. Тая математика я разбирам добре.

— А най-хубавото е — продължава Величеството, — че той няма да разбере какво се е случило, докато не завърши срещата. Тогава моите фалшиви Плъхове ще му предадат поздравите ми. Той ще чуе фразата „Ако го направиш още веднъж“, нали се сещаш?

— Кой го издаде? Имаш свой човек в Очите или в Плъховете?
В усмивката му се промъква самодоволство.

— Търговска тайна, друже. Да речем, че напоследък на Кралството му върви и това е.

Аха. Ако му вървеше толкова, той нямаше да виси тук и да дебне, но какво пък. Защо да си хабя дъха в спорове?

— Палас Рил — напомних му. — Къде е тя?

Кралят отново ме поглежда с неясно изражение.

— Чух, че е в града — подхвърля той.

— И аз така чух. Затова съм тук и разговарям с теб. Освен това чувам, че играе някаква игра и някои от Поданиците са в нея.

— Едва ли. Щях да знам. Двамата с Палас може да не сме съвсем близки, но ако имаше нужда от помощ, щеше да дойде право при мен, нали?

— Така е.

Той ме изглежда продължително и гласът му охладнява.

— Мислиш, че нямаше да ти кажа?

Свивам рамене.

— Каин, казвам ти го сега — единственото, което знам, е, че е в града. Като че ли си спомням някакви доклади за контакти — разговаряла е с някое от момчетата или нещо такова, — но нищо по-сериозно.

— Кой е Смешника Саймън?

— Типът, който вкарва тук нещастниците, обявени от Ма'елкот за *актури*? Откъде да знам?

— Вчера по това време си изгубил две момчета в територията на Дънджър, долу край реката. Какво са правили там?

— Откъде да знам?

— За втори път ми отговаряш с този глупав въпрос. Вършили са нещо за Смешника Саймън и ти, мамка му, го знаеш много добре.

Той внезапно се надига и ме поглежда навъсено.

— Дошъл си по работа, нали? Кой ти плаща? Манастирите или Империята?

— Величество, заклевам се, че единственото, което ме интересува, е Палас Рил.

— Чух, че сте скъсали.

— Това си е наша работа. Къде е тя?

— Но... — Той тръсва глава и ме поглежда объркано. — Какво общо има Палас Рил със Смешника Саймън? Да не работи за него?

Поглеждам го с присвити очи, без да отговарям. Той издържа доста дълго на погледа ми, но после навежда глава и се почесва по темето.

— Добре де, мамка му. От време на време помагам на Смешника Саймън. Онези момчета... да, помагаха. Какво лошо има? Малък трън в задника на Ма'елкот и това е. Мисля, че Котките са ги спипали; едва ли някой е оживял.

— В такъв случай каква е следващата стъпка?

Той се мръщи.

— Не знам.

— Кога е следващата връзка със Смешника Саймън?

— Не знам. — Бръчката между очите му се задълбочава. — А би трябвало да знам.

— Добре, слушай сега. — Почесвам се ядосано по главата, разтърквам си очите и питам: — Как изобщо се забърка в това? Срецна ли се със Смешника Саймън... лично? Кой дойде при теб?

Той надига главата си бавно, много бавно и смръщеното му изражение се сменя с нещо като изумление.

— Не си спомням...

— В това е проблемът.

Внезапно той придобива войнствен вид.

— Не се опитвай да го превръщаш в *мой* проблем, Каин. На улицата има твърде много от моите хора, никога няма да...

— Спокойно. — Започвам отчасти да схващам как работи проклетото заклинание. Странно, че не ми въздейства. — Вярвам ти.

Величеството изглежда наистина притеснен и дори малко уплашен.

— Ще ми кажеш ли все някога какво става тук? Честно казано, мамка му, Каин, това си е страшно! Да не започвам да полудявам? Би трябвало да ги *знам* тия работи. Това е някаква магия, нали? Мисля си, че някой ме е *омагьосал*, мамка му, това е станало.

— Да — отвръщам аз.

— Омагьосан ли съм? Това ли искаш да ми кажеш? Ще ги избия, мамка му!

— Не го приемай толкова навътре.

— Не думай. Никой не може да ме омагьосва, Каин. Никой. Не знаят ли, че ще ги убия? Имат ли си някаква представа тия шибаняци с кого се гъбаркат? За мен работи Абал Паслава, шибаният *Заклинател* — не знаят ли, че ако се захване с тях, ще им навре пишките в задниците и ще се чукат сами на всяка крачка?

Вдигам ръка, за да го прекъсна.

— Какви са отношенията ти с Лицата напоследък?

— Не са много добри — отвърща той, успокоявайки се. — Защо?

— Хаман има най-добри връзки в двореца. Трябва да говоря с него.

— Ще трябва да викаш доста силно. Мъртъв е от година.

— Шегуваш се! Дебелия Хаман? Мислех си, че е неунищожим.

— Да, и той мислеше така. Никой не знае кой го премахна, но умниците залагат на новия водач на Лицата — онази елфска кучка от квартала „Екзотична любов“ в Града на пришълците. Киърандел.

— Обратната? Мили боже.

— Да, не стига, че е лесбийка, ами и получовек? И ръководи банда в Лабиринта? Събрала е всякакви получовеци — елфи, джуджета, феи. Сега Лицата практически притежават Града на пришълците. Преместила е цялото обзавеждане от старото местенце на Хаман, „Щастливият скъперник“, в „Екзотична любов“; сега това е най-луксозното казино в цялата Империя. Нарича се „Залагащият пришълец“. И никой не смее да се бъзика с нея. Говори се, че се е докопала до книгата със заклинания на Хаман, а нали знаеш какви са елфите — те са *измислили* магията, мамка му. Хей, *тя* замесена ли е в това? Тая лизачка ли ме е омагьосала?

— Как е тя с връзките?

Той свива рамене.

— Също като Хаман, може би по-добре. Той се опираше предимно на комарджиите. Тя е омотала комарджиите, наркоманите, извратеняците, които обичат да си пъхат оная работа в нечовешки дупки. Хей, дали няма да се навиеш да я убиеш заради мен? Ще ти се отплатя щедро.

Поклащам глава.

— Не този път. Виж какво, трябва да вървя. Ще поддържаме връзка.

— Толкова бързо? Минаха две години — няма ли да поостанеш малко?

— Съжалявам. Имам краен срок. Хей, щом главата ми струва толкова много, да ти се намира резервно наметало, мантия с качулка или нещо такова? За да мога да стигна до Града на пришълците, без да ме разпознаят?

Той посочва с палец.

— Вземи моята. Скрил съм я зад онзи счупен шкаф. Знаеш ли, достатъчно ще е просто да се обръснеш. Без брадата си съвсем различен човек.

— Мантията ще ми е достатъчна. Понякога ми се иска да съм си аз.

Той свива рамене. Грабвам наметалото, увивам се в него и придърпвам качулката напред, за да скрия лицето си.

Величеството протяга ръка; аз я поемам. Той казва:

— Нали знаеш, че домът ми е винаги отворен за теб? Ела някой път след Чудото, която нощ си избереш. Можеш да останеш при мен.

— Добре. До скоро.

Отдалечавам се, подсвирвайки си като някой мързелив Работник, докато не се отдалечавам достатъчно от игралното поле; после лицето ми става сериозно и ускорявам крачка. Значи, ще ми бъде доста потрудно, отколкото съм очаквал; и какво от това? Тук е Анхана, невъзможно е човек да се отчае.

Лекият западен вятър раздухва пушека и вонята на Лабиринта, докато крача към граничната линия на Лицето, а слънцето загарява лекия плат, покриващ кожената туника на гърба ми. Проститутки и просяци ме измерват с погледи, докато минавам покрай тях, може би преценяват дали могат да получат нещо от мен, или да го откраднат, но аз се движа твърде бързо; преди да решат, вече съм изчезнал. Не им обръщам никакво внимание.

Изгорелите сгради ми предлагат кратък път до Лицето, онази част от Лабиринта, която граничи с нормалната Анхана и някога беше територия на Хаман и неговите Лица; някакъв мърльо, увит в прогорени парцали, ми изръмжава изпод брезента, който е опънал между две греди, натръшкани като царевични стъбла след жътва. В сенките зад него една жена с безизразни очи притиска към

пресъхналите си гърди мълчаливо бебе. Усмиввам се, повдигам извинително рамене заради нахлуването в дома им и продължавам.

Тук се чувствам удобно, по-спокойно, отколкото на което и да е друго място, където съм бил, откакто навърших осем. Може би след като намеря Палас, ще остана още няколко дни.

Топлината на слънцето започва да ме изпотява. Сърби ме навсякъде. Мириша на пръч.

Обожавам този град.

Тук съм свободен.

13.

Киърандел Първото лице вдигна глава от книгата, която четеше, още при първото почукване на входната врата на апартамента ѝ. Посетителят използваше таен код. Дребничките куклени ръчички на Тъп продължаваха да мачкат жилите по раменете и врата ѝ.

— Не ставай — прозвуча в ухото ѝ свистящият глас на Тъп. — Заки ще отвори.

— Това сигурно е Пишу — въздъхна Киърандел.

Той никога не би я притеснил, освен ако не ставаше въпрос за нещо спешно.

— Кажи му да си върви.

Към пръстите върху врата ѝ се прибавиха и устните на Тъп и Киърандел усети как я полазват топли тръпки.

— Ммм, престани. — Киърандел се пресегна през рамо и свали в скута си красивото малко дървесно духче; Тъп беше яхнала като кон ръката на Киърандел. Макар да бе висока само дващестина инча, Тъп представляваше чудо на женското съвършенство — идеални гърди, които никога нямаше да изпитват притеснения от силата на тежестта, безупречна кожа, златиста коса, която като че ли грееше със собствена светлина. Тя можеше да мине за красиво човешко същество, ако не бяха ръстът ѝ, свитите на гърба ѝ големи прозрачни криле и прегъващите се навътре големи палци на краката, които ѝ помагаша да се катери по дърветата. Беше очарователна и невероятно отзивчива; докато Киърандел я гледаше, зърната на гърдите ѝ се втвърдиха. Тя се изви съблазнително и уви красивите си изящни глезени около ръката на Първото лице. — Сега не му е времето за игри, сладурче. Работата зове. Хвъркни да се облечеш. Пишу обича дребни жени и не ми се иска да възбудам разни мисли в главата му.

— Ох, ужасна си.

Тъп се изкиска. Тя разпери криле и полетя към тъмната вътрешна стая, тихо, като бухал.

Пишу се изкашля откъм прага.

— Джанър пак мами.

Киърандел затвори бавно и внимателно подвързаната с човешка кожа дебела книга и едва тогава вдигна глава. Стоманеносивите ѝ очи срещнаха погледа на дневния отговорник на „Залагащия пришълец“. Зениците на елфката бяха вертикално разположени — очи на нощен ловец.

Пишу отново се изкашля и внезапно извърна глава; по стар навик Киърандел учеше гола, излегнала се върху купчина копринени възглавници. Пишу беше един от трите Лица, които имаха достъп до покоите ѝ, но тази привилегия не облекчаваше неудобството на мъжа. Киърандел му се наслаждаваше; това неудобство придаваше привлекателен лимонов оттенък на иначе монотонните землисти цветове на Обвивката му. Също както всички останали от Първия народ, и тя нямаше нужда да се концентрира, за да включи менталното си зрение; това бе просто поредното сетиво, също като обонянието или вкуса.

Пред големите прозорци бяха спуснати тежки брокатени завеси и покоите ѝ бяха осветени единствено от артистично разположени лампи. Светлината им придаваше розов оттенък на сребрилата ѝ коса и оловно-бялата кожа.

Тя беше твърде висока дори за самките от Първия народ, които обикновено надрастваха самците, и беше толкова слаба, че когато протегна безкрайните си крака назад, изпъкналостта на бедрената ѝ става можеше да се види над извивката на дупето ѝ. Киърандел се повдигна на лакти и разкри зърната на почти напълно плоските си гърди; тази сутрин ги беше оцветила в сребристо, в тон с косата, завита в сложна прическа. Проблясъкът с цвят на монета привлече погледа на Пишу и лицето му пламна, а лимоненият оттенък в Обвивката му стана още по-ярък.

— Колко е зле днес? — попита тя с дрезгав и апатичен глас, който накара Пишу да потрепне.

— По-зле от обичайното. Шмекерува със зара, но го прави толкова *несръчно*! Двама от нашите... гости... вече намекнаха за това и се наложи да ги успокоявам.

— Важни гости?

— Не. И двамата губят често, но дребни суми. Няма да са голяма загуба, но току-що пристигна Бърн.

— Бърн?

Тънките ѝ устни с цвят на телешки дроб се повдигнаха леко, разкривайки дългите ѝ и много остри кучешки зъби. Ако този маниак хванеше Джанър, че мами...

Бърн обичаше заровете и губеше големи суми още с първото хвърляне. Ако откриеше някого, когото да обвини за това, главата на Джанър щеше да се търкулне на пода за части от секундата. А той бе собственик на „Анханско почистване и наторяване“, едно от най-доходните партньорства на Киъррандел.

— Аз ще се оправя с това. Бърн влезе ли в игралната яма?

— Още не, но няма да се бави много. Сега седи на Кристалния бар и разговаря с Гала. Все още се надява, че някой ден ще я получи безплатно.

— Ако това стане, ще остане много разочарован. — Киъррандел се изправи и се протегна, извивайки гърба си като лък. — Истинската страст пречи на техниката ѝ. Заки?

На вратата веднага застана слугата ѝ каменар — широкоплещест, с гладко избръсната слабоволева брадичка. Както обикновено, беше подслушвал — това му влизаше в задълженията.

— Да, Киъррандел?

— Съобща в кухнята, че искам да похапна нещо леко. Каквото и да е, стига да е живо — стридите ще свършат работа. И прясна пчелна пита — мисля, че Тъп ще се присъедини към мен.

Докато говореше, около нея се завихри мъгла, която се надипли като дреха около кокалестите ѝ ръце.

Заки кимна и присви няколко пръста, за да запомни по-добре задачите си. Той беше симпатично момче, наистина, макар и не толкова умен. Освен това бе много силен и лоялен; Киъррандел импулсивно реши най-накрая да му позволи да си пусне традиционната каменарска брада, за да прикрие злочестата брадичка.

След това застана неподвижно и започна да изгражда нужния ѝ образ; това беше елементарен процес, особено сега — страниците от книгата на Хаман, които бе изучавала сутринта, ѝ бяха подсказали някои интересни прийоми в правенето на Фантазията. Елфката отвори Обвивката си за Силата и се обви в нея така, както някоя нисша жена би се увила в коприна. Силата я обгърна с любов, прикривайки я нежно и оцветявайки въздуха около Киъррандел в леки пастелни тонове.

Докато ръцете на елфката напластяваха мъглата в привидната плътност на тъкан, те придаваха на тялото ѝ желаната форма. Събраната ѝ в кок металическа коса се разпусна от само себе си и се разсипа по раменете ѝ в прекрасни къдрици — този път определено златисти, раменете ѝ придобиха тена на човешка кожа и мека закръгленост, напълно в тон с гърдите, на които Киърандел бе придала вълнуващи женствени форми.

Когато процесът бе завършен, тя все още изглеждаше екзотично — определено принадлежеше към Първия народ, несъмнено прамъл, с косо разположените си, вече виолетови очи и леко изострените върхове на ушите — но в пълнотата на устните ѝ, в мекотата на златистите ѝ бузи и сладостната извивка на ханша се долавяше някаква невинност, която можеше да трогне сърцето на всеки мъж. Киърандел се скри зад лице, в което не можеше да бъде открита и следа от някаква мисъл.

Тя се усмихна и с едно движение на ръката и ума си промени илюзорната си одежда. Щеше да е много забавно да тръгне гола сред нищо неподозиращите персонал и клиенти. И би било още по-забавно, ако вървящият след нея Пишу знае, че тя е гола.

— Така. Да видим дали ще успеем да убедим Късметлията Джанър, че днес не е късметлийският му ден.

Заки отвори вратата; Пишу отстъпи почтително встрани. Киърандел се спусна по стълбите, премина по късия коридор и влезе в кралството си.

„Залагащият пришълец“ беше приказната страна на покварата. Блестящи месингови решетки ограждаха игралните ями, издълбани в пода. Три широки стъпала от блестящ мрамор, прошарен от пурпурни жилки, обкръжаваха като кръгове на мишена всяка яма. Момичета със съблазнителни бедра и момчета с плоски коремни — облечени с оскъдни облекла, които разкриваха невероятната им грация и красота — разнасяха подноси с коктейли и различни алкохолни питиета по покрития с червени кадифени килими под. Сервитьорите, сред които имаше и хора, и първородни^[1], бяха не по-малко опияняващи от съдържанието на подносите и също толкова достъпни — а в някои случаи и далеч не толкова скъпи. Петте огромни кристални полилея нямаха нито една свещ, но разпръскваха мека кехлибарена светлина, която като че ли имаше неизчерпаем източник. Още отсега, много преди настъпването на обяда, игралните ями бяха пълни с потящи се

мъже и жени, които наблюдаваха превъртането на заровете или преобръщането на картите с концентрацията и кървясалите погледи на страдащи от махмурлук хищници.

Онези от клиентите, които не играеха комар или не се напиваха до припадък на някой от седемте бара, наблюдаваха представлението. На тясната наклонена сцена, която се извисяваше над игралната площ, една очевидно човешка жена с великолепно гарвановочерна коса разиграваше майсторски еротична сцена с двама мъжки дървесни духове. Към края на представлението тя вече беше гола и обляна в пот, трепереща от престорена страст, а дървесните духове кръжаха около нея с пърхащи крилца като големи колибрита. Те носеха копринени въжета, с които обвиваха тялото ѝ — връзваха я и я развързваха, плъзгайки усуканата коприна по сияещата ѝ чиста кожа.

Това „момиче“ беше една от най-добрите артистки на Киърандел; дори в този ранен час мъжете и жените започнаха да се надигат от столовете си и да хващат за ръцете стоящите наблизо проститутки. Киърандел погледа известно време представлението, усмихна се и поклати глава; само ако тези разпалени от зрелището гости знаеха, че пред тях се кълчи петдесетгодишна самка огрило с провиснали цици и гигантски брадавици по цялото тяло!

Прошареният с пурпурни жилки мрамор всъщност представляваше напукани борови дъски с цвят на пръст; лъскавият месинг беше ръждясало ковано желязо, а персоналът, общо взето, се състоеше от хора с уморени очи и явни следи от сифилис, а повечето от тях бяха повехнали бивши проститутки.

Цялата тази илюзия въвличаше Силата във фантастични енергийни вихри, но не я изчерпваше; всичко се захранваше от един-единствен лъскав черен грифонов камък — не по-голям от първата става на палеца на Киърандел — който, напомни си тя, трябваше да бъде подменен в края на месеца.

Киърандел се спря на прага, изчакайки тримата си неизменни телохранители — грамадни огрета с неподрязани бивни, облечени с леки ризници, боядисани в алените и медните мотиви на своя дом, които носеха страховити боздугани, закачени на коланите. Цялата охрана на „Залагацият пришълец“ се състоеше от огрета или от нощните им роднини, тролите; всички бяха еднакво тъпи, но огромни и ужасяващо силни — а увереността, че размирниците в залата не само

ще бъдат убити, но и изядени, помагаше на Киърандел да поддържа бизнеса си в ред. Тя никога не беше ограбвана.

Страховитата злоба на огретата ѝ позволяваше да допуска въоръжени клиенти, тъй като споровете рядко стигаха до фатален край — обикновено охраната се намесваше навреме. Освен това, когато позволяваше на гостите си да задържат мечовете си, се увеличаваше оборотът от проститутките; мъжете винаги са по-похотливи, когато усещат стоманения си пенис до бедрото.

Елфката разшири Обвивката си и изпрати три потока Сила към служителите си под прикритие — двама мъже и една фея, които безупречно се преструваха на невинни гости. Феята и единият човек надигнаха глави, долавяйки посланието на господарката им като шепот в ушите си. „До Кристалния бар — нареди им тя. — Онзи с кадифения жакет и меч на гърба е Бърн. Приближете се до него и останете там.“ После изпрати втория мъж да застане зад Късметлията Джанър, който хвърляше кокалени зарчета.

Още преди хората ѝ да се приближат до него, Бърн се отблъсна от бара, зарязвайки засега Гала, и се запъти право към ямата със заровете. Закопчаната напърако през гърба му ножница го удряше по лопатките. Двамата служители бяха твърде опитни, за да се разкрият с рязка промяна на посоката на движение, затова Киърандел забърза към ямата, следвана по петите от огретата.

Когато елфката се приближи до Джанър, полегатият белег на носа му изпъкна върху почервенялото му от въодушевление лице и той се ухили свирепо на Киърандел.

— Днет стратно ми върви, Киър! Стратно! Да не *повярват*!

Заради раната от бойна секира, която бе смазала синусите му, Късметлията Джанър непрекъснато говореше като човек, който има ужасна хрема.

Киърандел модулира гласа си така, че в него да прозвучат аристократичните нотки, които използваше при разговорите си с гостите.

— Ние сме изключително доволни от късмета ти, Джанър. Днес определено оправда прякора си. Мога ли да те откъсна от масата за минутка? Става въпрос за едно взаимноизгодно начинание...

— Бинутка. Само осте едно хвърляне.

Киърандел наблюдаваше с отвращение непохватните му машинации със залепянето на зарчетата. Какво използваше, по дяволите? Сополи?

Бърн се спусна по стъпалата в ямата точно когато Джанър хвърли. Стомахът на Киърандел се сви на студена топка; Бърн се движеше с отпуснатата застрашителна грациозност на пума, а бледите му змийски очи бяха застинали в неподвижния поглед на роден убиец. Обвивката му проблясваше в алено и бяло от едва сдържана ярост.

Бяха го направили граф само няколко месеца по-рано, но източниците на Киърандел я бяха информирали, че той е един от най-близките довереници на новия император — някои твърдяха, че Бърн е личният убиец на Ма'елкот — и че командва Сивите котки. Всеки път когато го погледнеше, Киърандел се убеждаваше, че Бърн е получил Манастирско обучение — инстинктивният усет към баланса на тежестта и уверените движения бяха едновременно убедителни и смущаващи. Уменията му с меча вече бяха станали легендарни — той никога не носеше броня в битките или дуелите и разчиташе за защитата си изцяло на собствените си фехтовални умения.

Каквато и да бе истината, Бърн несъмнено бе един от най-опасните хора в Империята. Дори се носеха слухове, че никой не е успявал да се изправи срещу него за втори път.

Бърн кимна безизразно на Киърандел и се плъзна на един от другите столове край масата; дори не погледна към огретата. Преди следващото хвърляне на Джанър, той остави един фишек рояли.

— Играй или се махай, задник. Да видим.

— Цадник...?

Червеното, което плъзна по врата на Джанър, беше доста по-ярко, отколкото при триумфалните му изчервявания.

— Сцепен ти е, нали? — изсмя се Бърн. Той винаги се смееше на шегите си. — Да ти кажа обаче, ако моят задник беше толкова грозен, щеше да ме е срам да си сваля панталоните.

За голямо облекчение на Киърандел двамата ѝ служители под прикритие най-после слизаха по стълбите зад гърба му.

— О, тцига де — рече Джанър с безумен поглед. — Ако плятелят ти наистина те обича, ще ти прости...

Останалите мъже около масата се изкискаха в шепите си; никой от тях не бе толкова глупав, че да се изсмее на глас. Лицето на Бърн

замръзна. Той отстъпи встрани от масата и лявата му ръка се плъзна към дръжката на меча, която се подаваше над дясното му рамо. Джанър отстъпи назад и хвана ефеса на своя меч, висящ на колана му. Обвивката на Бърн бе станала аленочервена — само след секунда Джанър щеше да е мъртъв.

— Господа. — Киърандел протегна ръце и гъвкаво се плъзна между тях. Само лекото проблясване в очите на Бърн разкри факта, че двамата служители под прикритие, които стояха зад гърба му, бяха притиснали камите си към бъбреците му. — Бърн, Късметлията Джанър е мой почетен гост, както и личен приятел. Няма да ти позволя да го убиеш в моето заведение.

Единственият отговор на Бърн беше да огледа от глава до пети илюзорните извивки на тялото ѝ предназначено оскърбително. „Ммм — помисли си тя. — Така, значи! Добре тогава.“

Киърандел се обърна към Джанър.

— *А ти* — каза тя колкото се може по-ехидно, — ако си готов да се простиш с живота си само за да обидиш този човек, поне измисли достатъчно остроумно оскърбление, за да се посмея, когато го повтарям на погребението ти.

Джанър се опита да възрази; Киърандел не му обърна внимание. Погледът ѝ бе привлечен от внезапна врява край входната врата. Една от новите Лица, каменарка, която бе наела, след като премести бизнеса в Града на пришълците, бе изтичала до онзи фей, който работеше в гардеробната. Киърандел протегна без никакво усилие едно от пипалата на Обвивката си, извличайки достатъчно енергия от Потока, за да подсили ефекта, и прехвърли съзнанието си в тялото на фея, за да може да види и чуе каменарката. Той я приветства безизразно, само с леко завихряне на Потока.

Устата на каменарката беше омазана с ярка кръв, течаща от носа ѝ, който като че ли беше счупен. Късо подстриганата ѝ брада беше сплъстена от съсиреци. Тя говореше западен диалект с тежкия акцент от района на Божиите зъби.

— ... и ме пита де е стаята на Киърандел, коя врата, кой ключ. Искаше кода при почукването... сигурно реши, че съм припаднала, щот си тръгна, и аз хукнах насам...

— Добре, добре, всичко е наред — рече успокояващо феят и положи слабите си ръце върху раменете ѝ. — Кой беше той? Можеш

ли да го опишеш?

И тук се появиха ползите от обучението на Лицата; тя бе успяла да запамети лицето на нападателя си, въпреки че беше бита и разпитвана.

— По-висок от мен на половин фут. Права черна коса, сивичка на слепоочията. Тъмна кожа, тъмни очи, мустак и брада. Счупен нос, наклонен белег. И бърз. Ни съм виждала толкова бърз. Има ножове, но използва юмруците си.

Киърандел си помисли: „Прилича ми на Каин“, и постепенно осъзна, че може би *наистина* е Каин. Беше чула за изненадващата имперска награда за главата му и подозираше, че може би е в града — и едва тогава свърза мислите в главата си.

„Каин е разпитвал за мен!“

Съзнанието ѝ внезапно се озова в собствената ѝ глава; коленете ѝ се подкосиха, стомахът ѝ се сви. В главата ѝ завряха шеметни мисли: кой би могъл да го наеме? Имперските власти? Не, те щяха да изпратят за нея Котките. Манастирите? Каин обикновено работеше за Манастирите, но пък тя не беше направила нищо, за да изпадне в немилост пред тях, нали? Сигурно е... ах, беше Кралят на шибания *Кант*! Това копеле! Нали се носеха слухове, че Каин е свързан с Поданиците? Но защо? Защо *сега*? Или може би все пак бяха Манастирите? Дали не беше казала твърде много неща за Ма'елкот?

Благодарение на строгата ментална дисциплина тя бързо овладя паниката си; чакаха я по-спешни дела. Всяко нещо по реда си.

Киърандел се гордееше със способността си да мисли и действа организирано в кризисни моменти. За времето, необходимо ѝ да си поеме дъх и бавно да издиша, тя успя да нахвърли набързо рамките на плана за отбрана. Отново се потопи в Потока и установи контакт с фея в гардеробната.

Само за няколко минути „Залагащият пришълец“ щеше да бъде обграден от невидима армия от Лица в групи от по трима, като единият от групата щеше да е или първороден, или дървесен дух за осъществяване на по-бързи комуникации. Щяха да покрият уличната тоалетна, както и намиращата се под нея шахта, която водеше към хоросановите пещери под града. По покривите на околните сгради щяха да бъдат разположени Лица, които щяха или да отбелязват присъствие, или да стоят със заредени арбалети в ръце. Всеки

боеспособен член на персонала на казиното щеше да е предупреден, а из коридорите щяха да бъдат разположени двойки охранители така, че да се виждат едни други. Тя отхвърли мисълта да се обади в Полицията; далеч по-ценна от наградата от двеста рояла бе информацията кой желаше толкова отчаяно смъртта ѝ, че да наеме Каин. Фейт в гардеробната срещна погледа ѝ и кимна утвърдително.

Тя се свърза телепатично с него:

— *Използвай казаното от нея като описание. Предай го на всички. Дръж ме в течение. Ще бъда в апартамента си; при почукване използвай код пет. Размърдай се!*

Той се размърда. Тя прекъсна връзката и насочи вниманието си към ситуацията в ямата.

Джанър продължаваше да говори. Киърандел нямаше представа какво е казал, а и не я интересуваше. Щракна с пръсти към едното огре, което стоеше до дясното ѝ рамо. То стовари масивните си ръце с дълги нокти върху раменете на Джанър, сграбчи го здраво и повдигна съпротивляващия се мъж от пода.

— Хей! Хей...!

— Стига ти за днес. Изкарай го от ямата.

Огрето вдигна Джанър и тромаво го изнесе по стълбите към основната зала. До него крачеше Киърандел.

— Не мошеш да го наплавиш!

— Нямам време да успокоявам наранените ти чувства — отвърна тя достатъчно тихо, за да не чуе Бърн. — Изпий едно на бара. Хапни нещо в трапезарията. Аз черпя. Просто си затваряй устата и стой далеч от Бърн.

— Мога да зе зплавя с него...

— Нищо не можеш. Затваряй си устата. — Киърандел се пресегна, улови го за брадичката с изненадващо силната си ръка и заби ноктите си в бузите му. — И стой далеч от ямата със зарове, докато не се научиш да мамиш *както трябва*, глупако.

Тя махна с ръка и огрето пусна Джанър на земята с тласък, който го накара да тръгне, залитайки, към Сребърния бар.

— Киърандел...

Бърн се беше облегал на ръба на масата за зарове и се хилеше подигравателно. Двамата ѝ служители под прикритие все още стояха зад гърба му, притиснали камите си към бърбреците му.

— Мога ли вече да мърдам, Кири? Или трябва да стоя тук цял ден?

От гърлото ѝ се разнесе странен звук, който приличаше много на хленчене.

— Моите извинения, граф Бърн — каза тя и с махване на ръката си накара служителите да го пуснат.

Той помръдна рамене, сякаш се освобождаваше от напрежението, и закрачи към нея с характерната си походка на гладна пума.

— Нали знаеш, че трябва да го убия — рече спокойно Бърн. — Той ме обиди и аз съм длъжен да се разплатя. Това е, въъ, *честта* на *благородниците*. Разбираш ме.

Поне с това знаеше как точно да се оправи. Киърандел пристъпи към него и го погледна разтапящо в очите.

— Моля те, милорд — каза тя, поставяйки ръце върху мускулестите му гърди, — ще го приема като лична услуга, ако го оставиш да си иде и забравиш.

В подигравателната му усмивка се промъкна оттенък на презрение. Ръцете му се плъзнаха по слабия ѝ гръб и той впи устни в нейните. Езикът му проникна в устата ѝ, обхождайки всички ъгли с лигава настойчивост. Тя знаеше точно как да задиша тежко и да се извърти, когато ръката му обхвана илюзорната ѝ гръд.

Тази обида бе по-голяма от предишната, но тя бе не по-малко добра в бившата си професия, отколкото той беше в настоящата си; Бърн не подозираше колко противен ѝ беше. Когато ръката му се плъзна между краката ѝ, тя премахна осезаема част от илюзията на облеклото си. Той установи, че едната му ръка е притисната между срамните ѝ устни, а другата лежи върху гладката, безупречна кожа на гърба ѝ.

Бърн се вцепени, после вдигна глава и я погледна с похотлива изненада. Презрението в очите му се смеси с неочаквано желание — двете усещания като ли се подхранваха взаимно и ставаха все по-силни.

— Знаеш ли какво? — каза бавно той. — Мисля, че все пак те харесвам. Този път ще ти направя услуга. Само не забравяй, че си ми длъжница.

Киърандел отпусна скромно глава на рамото му.

— О, нали знаеш какви сме ние, елфите... — При произнасянето на наименованието, което им бяха дали човеците, тя дори не трепна. — Помним дълго. Позволи ми да се погрижа за сутрешното ти развлечение. Талин, петстотин за графа.

Потракването на жетоните, които крупнето побутна към Бърн, привлякоха погледа му, но след това той отново се обърна към нея.

— Труден избор — промърмори графът.

— Много си галантен — рече тя. — Моля те, забавлявай се.

Той сви рамене.

— Друг път, тогава.

— Разбира се.

Тя се обърна отривисто и се отправи към сервизния вход, а Бърн се върна в ямата и раздрънка заровете. Киърандел почувства известно удовлетворение — едно бързо и ефективно цун-гуш, и хем Бърн е щастлив, хем Джанър е жив. Две на цената на едно.

Но тя нямаше време да се наслаждава на малките победи.

Зад гърба ѝ вървяха огретата и подрънкваха с ризниците си; с няколко незабележими жеста тя призова четирима служители под прикритие и двамата дървесни духове от шоуто, които в момента бяха в почивка. Тя се спря при входната врата и заговори с отсечения, решителен тон на някой, свикнал да му се подчиняват, като повтори заповедите, които им бе предала чрез фея от гардеробната.

— Какво става? — попита един от служителите. — Плъховете ли са тръгнали срещу нас? Змиите?

— По-лошо. — Тя преглътна с болезнено пресъхналото си гърло. — Мисля, че е Каин. Размърдайте се.

Те се пръснаха на бегом.

Тя потри ръце и установи, че дланите ѝ са влажни, а пръстите леко треперят. Реши, че ѝ е нужно едно питие.

Точно от това се нуждаеше, от питие, което да успокои нервите и тревогата ѝ, след което да прекара известно време в изучаване на книгата. Тя zakрачи забързано към апартамента си, като вземаше стъпалата по три наведнъж, чудейки се дали ще има достатъчно време, за да зареди Щита.

Киърандел стигна до вратата на апартамента, почука леко два пъти и след кратка пауза — още веднъж, и зачака Заки да отвори.

Почука отново — два пъти, веднъж. Инкрустираната със сребро врата нямаше външна ключалка, а самата тя бе поставила защитни заклинания, които да попречат на отварянето ѝ с магия. Мързеливецът сигурно спеше, а тя нямаше време за губене. Заблъска с юмруци по вратата.

— Заки, безполезно лайно такова! — Викът ѝ отекна в празния коридор. — Ако не отвориш до десет секунди, ти ще си едно мъртво джудже!

Най-накрая чу стърженето на дърпащите се резета. Когато вратата се откря, тя я блъсна назад със силен удар и връхлетя в стаята, отправяйки се директно към личния си бар, който се намираше до каменната камина. Тежките брокатени завеси бяха спуснати плътно и всички лампи бяха угасени; в сумрака се усещаше силната миризма на тлеещи фитили.

— Беше заспал, смотаняк такъв! Жив ще те одера!

Вратата се затвори и скри дори слабата светлина от коридора. Киърандел, която не можеше да види нищо, докато очите ѝ не привикнат с тъмнината, удари пищяла си толкова силно в една табуретка, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя заподскача на един крак, изруга и се опита да запази равновесие, докато стискаше пищяла си с две ръце.

— Искам малко светлина!

Единственият отговор бе сухото изщракване на резето на вратата.

Тя се спря. Предпазливо стъпи с ударения крак на земята, проверявайки дали той ще издържи на тежестта ѝ. Под миризмата на тлеещи фитили се долавяше още нещо — мирис на стара пот; острата миризма на немито човешко същество.

Киърандел стоеше неподвижно и не смееше да диша.

— Заки?

— Излезе.

Гласът бе монотонен и смъртоносен.

Всички стави в тялото ѝ омекнаха.

Също като всеки първороден, Киърандел имаше изключително добро нощно зрение и можеше да се движи тихо като призрак, освен това се намираше в бърлогата си. Ако ставаше въпрос за някой друг, а не Каин, тя може би щеше да се опита да го нападне — но той беше

тук незнайно колко дълго, очите му бяха привикнали с мрака и сигурно бе подготвен за действията ѝ. И съдейки по силата на гласа му, той се намираще на около една крачка от нея.

— Не си поемай дълбоко дъх — рече тихо той. — Направиш ли го, може да си помисля, че искаш да изкрешиш. Може да те убия, преди да осъзная грешката си.

Тя му повярва.

— Аз... — рече Киърандел със слаб гласец, дишайки едва-едва. — Можеше да ме убиеш още като влязох през вратата.

— Правилно.

— Значи, не съм твоята цел.

Тъмнината не отговори.

Киърандел вече виждаше очертанията на фигурата му — черна сянка на фона на черната стена. Но не можеше да види Обвивката му — и липсата ѝ я ужасяваше. Как можеше да предугади намеренията му, щом не можеше да разчете Обвивката му?

Най-после се появиха блещукащи точки — очите му. Тя се обади:

— Аз... Знам, че казах някои неща за Ма'елкот, но не съм направила нищо... нищо, заради което Манастирският съвет да иска смъртта ми! Нали? Каж ми, трябва да ми *кажеш*! Знам, че Съветът подкрепя Ма'елкот, но, но те не трябва да ме *убиват*...

Той отвърна със сух, празен кикот, след което рече:

— Не мога нито да потвърдя, нито да отрека наличието или отсъствието на каквато и да е политика или възглед на Съвета на братята, част от него или отделни негови членове.

— Тогава, значи, е Кралят на Кант, нали? Знам, че си обвързан с Поданиците...

— Хубаво местенце си имаш тук. Много дрънкулки. Спомени.

От тъмнината се разнесе бавното *скрррт* от търкането на стомана върху кремък; над вдигнатия на нивото на рамото ѝ юмрук се надигна кехлибарен пламък, който освети лице с високи скули, което можеше да е издялано от лед. Пламъкът докосна края на тънка пура — отмъкната от кутията върху бюрото ѝ, също както и запалката.

Сега вече можеше да види Обвивката му — тя беше черна, тъмна като пушек, без каквито и да е цветове, които да може да разчете.

— Каин...

Дрезгавият шепот на Киърандел му прозвуча неприятно, като молба за помощ.

— Хубава запалка.

— Подарък ми е — отвърна тя, този път малко по-уверено. — От принц-регента Тоа Фелатон.

— Пише го ей тук, отстрани. — Той поднесе пламъка към фитила на лампата, поставена върху малката странична масичка, след което намали светлината дотолкова, че да се вижда само слабо кървавочервено сияние. — И двамата знаем какво се случи с него, нали?

Той притисна фитила с палец и показалец и пламъкът угасна с тихо съскане.

Тя никога не беше вярвала особено на слуховете, че Каин е замесен в убийството на Тоа Фелатон — миришеше ѝ на дворцов заговор. Сега го повярва безусловно. В негово присъствие беше невъзможно да се съмнява.

Той посочи един стол.

— Сядай.

Тя седна.

— Върху ръцете.

Тя подпъхна ръцете си под бедрата.

— Щом не си дошъл за мен, какво искаш?

Той заобиколи дивана и застана на една ръка разстояние от нея. Приклекна пред стола и я погледна в очите. Мълчанието се проточи дълго, докато накрая вече ѝ се налагаше да полага огромни усилия да не се разбърбори само за да го наруши.

Елфката се насили да отвърне на погледа му. Оглеждаше го изключително внимателно, защото животът ѝ зависеше от наблюдателността ѝ.

Установи, че го сравнява с Бърн — и двамата си бяха създали име и богатство, проливайки кръв срещу заплащане. Каин беше доста по-дребен, не толкова мускулест и вместо меч носеше няколко ножа — но разликите не бяха само в това. Бърн имаше животинско излъчване, дива похот и опасна непредсказуемост, които си личаха по отпуснатата му гъвкава походка и поведението му; от него непрекъснато струеше могъща, свирепа *жива* сила. Каин също изглеждаше спокоен, но в него не се забелязваше никаква отпуснатост; тя бе заменена от

неподвижност, от съзерцателна готовност, която като че ли струеше от тялото му и изпълваше пространството, заплашвайки да експлодира; като че ли призраците на въображаеми Каиновци извършваха всички движения, които можеха да се направят в стаята — всяко нападение, всяка отбрана, всеки скок, завъртане или претъркулване.

В същото време Каин разглеждаше Киърандел с не по-малка съсредоточеност от нейната и беше изпълнен с пламенност, подобно на блестящо острие, току-що излязло от огнището на ковачницата. Накратко разликата се изразяваше в следното: Бърн беше дива котка. Каин беше меч.

— Приключи ли? — попита тихо той. — Не искам да те прекъсвам.

Тя повдигна глава, за да срещне погледа му, и не откри веселие в очите му.

— Търся Смешника Саймън — каза той.

Облекчението, което я връхлетя, разклати нервите ѝ почти толкова силно, колкото по-ранната паника; тя едва се удържа да не се изсмее на глас.

— Ти и Кралските очи. Да не споменавам Сивите котки и цялата Полиция. Защо смяташ, че точно аз знам нещо?

Той продължи да говори, сякаш въобще не я беше чул.

— Горедолу по това време вчера Сивите котки са заложили капан в Лабиринта. Откъде са получили сведения?

Тя облиза устните си.

— Каин, сериозно, не можеш да очакваш от мен да имам източници сред самите Котки...

— Питам те пак. Не съм от най-търпеливите мъже, Киърандел.

— Аз обаче...

Усети се едва доловимо пърхане на крилца и Каин се раздвижи.

Той не се издаде по никакъв начин, нито чрез дишането си, нито чрез предварително налягане на мускулите или дори помръдване на очите. Киърандел бе очаквала напрегнато поне един от тези сигнали, каквито издаваше всяко едно същество, преди да се впусне в атака. В един момент той стоеше напълно неподвижен, в следващия се завъртя и замахна толкова бързо, че очертанията на ръцете му се размазаха; в сумрака проблесна сребриста искра и се заби в дървото с тъп удар.

Тъп нададе тънък писък от болка и отчаяние — тя висеше от трегера на вратата, а метателният нож на Каин бе пробол крилото ѝ. Дългото метър заострено копие се изплъзна от ръцете ѝ и леко иззвъня при падането си върху прага.

Киърандел скочи на крака с крясък и ръката на Каин веднага я хвана за гърлото. Той я придърпа към себе си и стиснатата между зъбите му пура се приближи опасно близо до окото ѝ. Тя не можеше да види какво прави другата му ръка, но предположи, че е нещо смъртоносно.

А Обвивката му продължаваше да пулсира в мътно, плътно черно.

— Може и да ти е трудно да повярваш — процеди той през зъби, — но не ми се иска да те нараня. Нито малката ти приятелка ей там. Искам само да науча всичко, което знаеш за Смешника Саймън. Това е най-лесният начин да се отървеш от присъствието ми в стаята и в живота ти.

Той пусна гърлото ѝ, а другата му, невидимата ръка я мушна точно под пъпа, внимателно, но твърдо, не толкова грубо, че да я заболи, но точно с необходимата сила, че да я накара да се превие надве и да седне обратно в стола.

— Добре — произнесе Киърандел с тъничък гласец. Тя дори не го погледна; очите ѝ не се откъсваха от борещата се, плачеща Тъп, която бе прикована към трегера. — Добре, но моля те първо да я свалиш оттам. Ще си разкъса крилото — *моля те*, ще я осакатиш!

Каин каза:

— Ръцете.

Тя трескаво пъкна ръцете си под бедрата. Каин я изгледа продължително, свил леко устни; след това въздъхна през носа и отиде да освободи Тъп.

— Само да си ме докоснал и ще те убия, копеле — изпищя мъничкото дървесно духче. — Ще ти избода очите!

— Да, както кажеш — отвърна Каин. С едната си ръка я хвана за главата и раменете, притиснал шията ѝ между показалеца и средния си пръст; ръката му се уви около нея, избягвайки деликатните крилца. Той измъкна ножа си внимателно, дори нежно; Киърандел потрепери, когато чу лекото изскърцване на метала в дървото, след което острието се освободи. Тъп не спираше да го рита по ръката, но той като че ли не

забелязваше. От раната в крилото ѝ прокапа бледа розова кръв. — Едната ръка — каза той, подавайки ѝ дървесното духче. — Контролирай я.

Едва когато усети топлината на Тъп в ръката си, Киърандел повярва, че е истина; че това не е някой жесток номер на Каин, че той не е издърпал ножа от крилото на Тъп само за да може след това да ѝ прекърши врата или нещо по-страшно, по-невъобразимо.

Тя притисна Тъп към гърдите си, а дървесното духче отпусна върху тях главата си и навлажни зърната на Киърандел с прозрачните си сълзи.

— Съжалявам, Киър, ужасно съжалявам. — Тя преглъщаше сълзите си. — Той... той влезе през прозореца... и Заки, той уби Заки...

— Тихо сега — рече ѝ нежно Киърандел. — Тихо, всичко ще бъде наред.

Тя погледна към Каин и го попита с поглед дали това е истина.

Той раздражено сви рамене.

— Ако говори за онова джудже, би трябвало всичко да е наред, след като се събуди. Може да има главоболие няколко дни, но е жив.

Тя срещна студения му, безизразен поглед с нарастваща почуда; може би тези очи не бяха нито толкова студени, нито толкова безизразни, колкото изглеждаха. Може би това беше само прикритие...

— Ти си доста по-различен от човека, за който те смятах — рече Киърандел. — Всички истории те правят да изглеждаш толкова... ами по-скоро...

— Смешника Саймън — напомни ѝ той.

— Да. — Тя погали къдравата косица на Тъп. — Онзи капан в Лабиринта им излезе много скъпо — шест Котки бяха убити, а много други бяха ранени. Не знам колко от хората на Смешника Саймън са загинали, но Котките заловиха двама от последователите му.

— Двама? — През лицето му премина някаква сянка, някакво чувство, което Киърандел не можа да определи точно, защото в него нямаше смисъл; приличаше ѝ на дивата надежда на затворник, който очаква да бъде спасен, докато го водят към бесилото. — Имената им. Кой са те? Дали единият от тях не е...

Той каза нещо в края на изречението, но тя не можа да го разбере — вниманието ѝ бе отвлечено от внезапно смущение в Потока.

Елфката бързо се концентрира в настоящето.

— Извинявай... Съжалявам, не чух последното. Би ли повторил?

— Палас Рил.

Тя се намръщи. Палас Рил ли? Не беше ли Палас Рил някаква човешка заклинателка? Какво общо имаше тя с... за каквото там разговаряха? Смущението в Потока отново се беше появило, въртеше се около нея и тя не можеше да си спомни точно каква беше темата на разговора.

— Предполагам... Мисля, че чух, че е в града. Тя важна ли е?

Отговорът му беше сух и твърд като дума, изсечена в гранит.

— Да. — Той се наведе към нея. — Тя ли е една от затворниците?

— Какви затворници?

Каин въздъхна по начин, който подсказваше, че едва сдържа гнева си, и гърлото на Киърандел се сви от внезапен прилив на страх. А ако тя не разполагаше с информацията, която го интересуваше? Какво щеше да направи той тогава?

Каин каза нещо друго и тя отново го пропусна.

— Какво? — попита Киърандел с тънък глас и потрепна от въображаемия удар.

— Дватама затворници, които Котките са заловили вчера в Лабиринта, последователите на Смешника Саймън — единият от тях да не би да е самият Саймън?

Елфката поклати глава, молейки се той да остане доволен от оскъдните сведения, с които тя разполагаше.

— Не знам. Чух само, че са мъж и жена. Може би самите Котки не са наясно кого точно са заловили, защото пажовете не обявиха нищо.

Гласът му се напрегна.

— Къде ги държат? В двореца?

— Мисля... мисля, че в донжона, подземията под съда.

— Можеш ли да ме заведеш там?

Тя го зяпна с ококорени очи и се отдръпна назад, по-далеч от пламъка, който като че ли озаряваше лицето му отвътре.

— Какво?

— Стига, Киърандел. Проклетият *Хаман* успя да ме вкара в двореца; ако ти не се справяш по-добре от него в тези неща, Лицата никога няма да те последват. Заведи ме там.

— Не мога — рече тя. — Дворецът — това беше преди много време. Сега нещата са съвсем различни. А донжонът... Каин, той е изсечен в твърда скала. Ако имаш неколкостотин рояла, които да похарчиш за подкупи, може и да успеем да те вмъкнем след седмица-две. Това е най-доброто, което мога да направя.

Погледът му се замъгли.

— Може пък да успееш след подходящото поощрение.

Тя се бореше да запази спокойствие.

— Не може да бъде направено, Каин. Никой не е бил измъкван от онова място; единственият начин е да се подкупи съдията или охраната. А това отнема време и пари.

Тя му позволи да проучи внимателно лицето ѝ; не го лъжеше и Каин скоро щеше да се убеди в това.

Когато той отмести поглед, разочарованието му беше толкова очевидно, че на Киърандел чак ѝ дожаля за него. По някакъв странен начин отношенията им се бяха променили. Тя с изненада установи, че сега е много по-малко уплашена и доста повече заинтригувана.

— Не искам да ти бъда враг, Киърандел — каза той. — Може скоро да потърся помощта ти. Трябва да знаеш, че съм готов да ти се отплатя в петорен размер.

— Единственото, което искам от теб, Каин, е уверение, че повече няма да ме притесняваш.

— Бих могъл да ти го обещаая — рече той, свивайки рамене. — Но ще бъде безсмислено, и двамата го знаем. Нека вместо това ти предложиа късче информация: сред върхушката на Поданиците на Кант има информатор на Очите.

Едно повдигане на веждите бе достатъчно, за да се престори на изненадана.

— Нима?

— Да. Ето ти още едно — Поданиците подкрепят Смешника Саймън.

Този път изненадата не беше подправена.

— Така — рече тя. — Това вече *не* го знаех...

— Мисля, че информаторът сред Поданиците е посочил Смешника Саймън на Котките. Ако успееш да разбереш кой е той, ще ти се отплатя щедро за услугата.

Тя изсумтя.

— А защо не попиташ Негово Величество краля?

Той я погледна, без да помръдва, без да продума, със застинало като маска на смъртта лице.

Сега бе неин ред да извърне очи. Тя притисна силно треперещата фигурка на Тъп към гърдите си.

— Нямам доказателства. Дори не съм дочувала слухове. Знам само, че Очите дебнат мен, Плъховете, хората на Дънджър и Змиите, но като че ли са напълно слепи за Поданиците на Кант. Може би Негово Величество ще ти обясни защо е така.

— Да — отвърна Каин с нисък, напрегнат глас. — Да, може и да ми обясни. — Известно време той само мълча, после тръсна глава като човек, който се опитва да прогони от ума си неприятните мисли. Кимна към високата до кръста бронзова статуя и жертвените свещи в олтарния ъгъл. — Какво е това?

Киърандел сви рамене.

— Светилище на Ма'елкот. И какво? Всички ги имат.

— Кланияш ли му се? Като на бог?

— Точно аз? Я по-сериозно, Каин.

Той кимна разсеяно.

— Ммм, да. Все пак съм изненадан да го видя в дома ти. Чувам, че избягва да се меси в работите на полухората.

„Полухора, точно така — ако не бяхме ние, вие, хората, и досега щяхте да се обличате в кожи и да виете към луната“, помисли си тя, но си премълча. Разпери ръце и отново сви рамене.

— Има една поговорка, може и да си я чувал: „За да вървиш напред, правиш компромиси.“

Очите му се зареяха в нищото.

— Да — промърмори той и не каза нищо повече.

Най-после Киърандел наруши тишината.

— Ако наистина искаш между нас да има мир, трябва да ми кажеш как успя да влезеш тук.

— Това не е голяма мистерия. Момчето ти — Заки, нали така му беше името? — ще ти разкаже, когато се свести. Прозорецът на третия етаж не е сигурен — уличката, към която се отваря, е достатъчно тясна, за да се прескочи в него. Трябва да му сложиш метална решетка.

— В отсрещния апартамент имам двама души. — В този миг тя осъзна смисъла на думите си и очите ѝ се разшириха. — Може би

трябваше да кажа „имах двама души“.

Каин поклати глава.

— Нищо им няма. Ти вдигна тревога и те излязоха от къщата. Не съм ги докосвал. Дори не ме видяха.

Киърандел изненадано дочу собственото си дишане.

— Значи — рече тихо тя, — ти нарочно си пуснал каменарката — разчитал си, че объркването ще отвлече вниманието от теб...

Ответната му усмивка бе също тъй хладна, но едва сега Киърандел започна да разбира каква буря от чувства се скрие зад равнодушната маска.

— И не си убил никого...

— Днес — не. Макар че приятелката ти е жива само защото отдавна не съм се упражнявал в мятането на ножове.

— Твърде много разчиташ на случайността, Каин.

— Безразсъдството е по-добро от боязливостта — отвърна той и се усмихна разсеяно, — защото Съдбата е жена и ако мъжът не иска да ѝ позволи да надига глава, той трябва да я бие и нагрубява.

По тона на гласа му си личеше, че цитира някого, макар Киърандел да нямаше представа кого.

— Я виж ти, Каин — рече тя с престорена срамежливост, усещайки, че в бронята му се е появила пролука, — да не се опитваш да ме задяваш?

Той отговори с презрително изсумтяване.

— Един последен въпрос...

— Знам какво говорят за мен — рече Киърандел, поглеждайки го косо изпод невъобразимо дългите си мигли, — но всъщност не съм хомосексуална. Просто не ми е приятно разни външни обекти да влизат в тялото ми; сигурна съм, че ме разбираш. — Тя се изпъна назад, за да му позволи да огледа пълните ѝ гърди; можеше пък накрая да се окаже, че е способна да го манипулира също толкова лесно, колкото и Бърн. — Но това не пречи да се позабавляваме заедно.

— Права си, не пречи. Но има куп други неща, които пречат. Последен въпрос: за главата ми има награда, чула си за нея. За какво ме търсят? И как са разбрали, че ще се появя в града?

— Това е мистерия. Слухът тръгна по улиците вчера по залез-слънце, само това знам. И те искат жив.

— И нищо друго ли не знаеш?

Тя помръдна рамене и го възнагради с цинична полуусмивка.

— Хей, щом си толкова отчаян, граф Бърн е долу в казиното, играе на зарове. Защо не попиташ него? — попита го многозначително елфката.

— *Бърн?*

Безгрижието на Киърандел се изпари за миг като издухано от вихър; черната, смъртоносна ярост, която завладя лицето на Каин при изричането на името, я ужаси повече от всички досегашни заплахи. Сякаш всички онези призрачни Каиновци, изпълващи стаята, се извърнаха рязко и се стрелнаха обратно в тялото му, засилвайки застрашителното му присъствие, което се разгоря с ален пламък.

— *Бърн е тук? Сега?*

Той бавно повдигна ръце към лицето си и се загледа в пръстите си, които се свиха в юмруци, а очите му пламнаха в кървавочервено на светлината на лампите.

— *Да, може би ще го попитам. Може би ще направя точно това.*

И той отново се раздвижи, без никаква сянка да помръдне в Обвивката му, без дори да си поеме дъх; след миг вече го нямаше в стаята — изчезна с нечовешка бързина, като мрака, който се спуска след догоряла свещ. За миг проблесна жълтеникавата светлина от посилна лампа и вратата се отвори и затвори с бързината на примигване.

Киърандел остана неподвижна един продължителен миг, докато се опитваше да успокои дишането си, след което започна да гали треперещата Тъп.

— *Мразя го — каза дървесното духче с приглушен глас, притиснало лице към гърдите на Киърандел. — Дано Бърн го убие!*

— *Може да се избият взаимно — рече тихо Киърандел, — и не мисля, че светът ще обеднее от това.*

Тя нежно докосна покрития с розова кръв прорез в крилото на Тъп.

— *Можеш ли да летиш?*

Тъп повдигна обляното си в сълзи лице и разтърка бузата си с мъничко юмруче.

— *Така мисля. Мисля, че ще мога, Киър, но ще боли.*

— *Лети тогава. Иди при Чал. Той ще се погрижи за крилото ти. Прати трима от твоите хора да разпространят вестта, че Каин е тук —*

един в гарнизона, един до полицейския пост и един в дома на граф Бърн, при Котките.

— Ще го предадеш? Помислих си... — Тя подсмръкна и преглътна сълзите си. — Мислех си, че май го харесваш.

Киърандел се усмихна разсеяно.

— Харесвам го. Но той възнамерява да се появи открито в моето казино, а аз не мога да допусна Кралските очи да заподозрат, че ние сме укривали онзи, когото търсят. Животът е достатъчно опасен и без в него да има мъже като Каин. Веднъж умре ли, ще спим по-леко. — Тя огледа стаята си. — Освен това кучият му син ми открадна запалката.

---

[1] Основните нечовешки раси в Отвъдие имат по два варианта на наименованията — както човешки, така и свои собствени, които са предпочитани от тях. Така съответно елфите са първородни, джуджетата — каменари, а орките — огрило. — Б.пр. ↑

14.

Артуро Колбърг се размърда в симкреслото си. „Най-последно действие“ — помисли си той, а през това време той/Каин се спусна бързо по стълбището и профуча покрай изненаданите пазачи в коридора. Той/Каин бе измъкнал достатъчно подробности от курвата елфка, за да знае откъде да мине, и се озова пред сервизната врата, преди някой дори да се усети, че идва.

Предвкусвайки предстоящите събития, сърцето на Колбърг заби още по-силно. Бяха минали само четири часа от Приключението, а Каин вече беше готов да се сблъска с Бърн. Това щеше да компенсира царящата досега скука в първия ден от Приключението; спонсорираните от Студията фокус групи бяха показали, че най-добрият резултат за Приключение на Каин е средно 1,6 битки със смъртоносен изход на ден, а досега той само бе поступал този-онзи. Просна слугата, метна нож по малката фея, голяма работа. Пребиването на проститутката имаше някакво старомодно очарование, разбира се, но това едва ли можеше да бъде наречено истинска битка. От друга страна, сблъсъкът с *Бърн*...

Той облиза и без това влажните си устни и се усмихна под предпазителя на шлема.

Независимо дали Каин щеше да остане жив, или да умре — зрелището щеше да си заслужава.

15.

Затварям сервизната врата зад гърба си и се облягам на нея. Все още никой от препълненото казино не ми обръща внимание. Едната от малките ками, прикрепени към глезените ми, би трябвало да е достатъчна, за да забави охраната, която ме следва по сервизния коридор. Облягам се небрежно на вратата и оглеждам залата с безизразен поглед, докато промушвам малката кама в процепа между вратата и ключалката, намираща се на нивото на бедрото ми. Набивам здраво острието с длан. Приглушените звуци са почти недоловими, дори за мен, заради шумната музика и глъчката, които изпълват залата.

Добър бизнес върти елфката тук — едва пладне е.

Игралната яма със заровете, каза тя. Кокалените зарове...

Ето го и него, затопля зарчетата с дъха си, късо подстриганата му коса стърчи над класическия му профил. Сдобил се е с нов меч — Бърн по принцип не обича да носи меча си на гърба; ваденето през рамо е твърде бавно и тромаво. И какви са тези дрехи? Кадифен жакет и пурпурни, опънати по краката панталони, мътните го взели!

В подсъзнанието ми се завъртат възможни сценарии:

Прекосявам стаята бавно, неумолим като смъртта; всички обръщат безмълвно глави след мен и в залата бавно се възцарява тишина. Ръцете на играчите трескаво заграбват монетите от масите. Проститутките предпазливо се скриват зад баровете.

Бърн знае, че нещо не е наред — наоколо изведнъж става тихо — само че е твърде хладнокръвен, за да започне да се оглежда. Преструва се, че вниманието му е съсредоточено върху заровете.

Спирам се на десетина фута от него.

— Бърн. Доста време мана. Търсих те.

Той не се обръща, дори не потрепва; познал е гласа ми, разбира се.

— Очаквах да ме намериш, Каин. Време е за последното хвърляне.

Той мята заровете: змийски очи.

Свива рамене и издърпва меча си, а аз свивам юмруци...

Или пък:

Дори не разбира, че съм тук, докато не усеща как пръстите ми неочаквано се впиват в гърлото му. Той се вцепенява, защото знае, че ще го убия още преди да помръдне. Прошепвам в ухото му:

— Наистина странно как нещата се омазват понякога, нали? Ако ми кажеш всичко, което искам да узная, обещавам, че няма да боли.

Той се преструва, че не знае за какво говоря, а ръката му бавно се плъзва към скритата в ботуша кама...

Или пък:

... така както ми се хареса.

Всички тези потни мачовски фантазии се зараждат за миг — това не е нещо, което създава умът ми, тези сцени просто живеят там, циркулират непрестанно под повърхността като любопитни акули и само чакат лицата да придобият някакви черти и имена, за да ги впрегнат в диалога. Мога да стоя там цял ден и да губя време в преглеждане на услужливо предложените ми от паметта сценарии, взети от безчислените книги, филми и пиеси, от Приключенията и тийзърите на „Драконови приказки“ — но в този миг огромна сянка пада върху стената от дясната ми страна и аз се втрещвам в две изпъкнали жълти очи, всяко едно с размера на юмрука ми.

Това е огре. Ръстът му е около девет фута, а разстоянието между раменете му е толкова, колкото между разперените ми лакти. Нахлузил е някаква скъпа, красиво изрисувана ризница, която прошумолява като есенни листа, докато той се приближава до мен — и то твърде близо. Боздуганът в ръката му има шипове, които са дълги колкото кутрето ми и не много по-остри.

Той избоботва с гърлен глас:

— Извинете, господине, тази врата е само за персонала. Трябва да се махнете оттук.

Дъхът му мирише на гнило месо.

— Добре, махам се. Няма нужда да ме блъскаш.

Подът леко трепери под краката ми — пазачите сигурно се приближават до вратата. Огрето ме поглежда с присвити очи, сякаш внезапно ме е разпознал, и ръката му с размера на нагръдник на броня се отпуска към рамото ми.

Пазачите започват да блъскат по сервизната врата и виковете им едва се дочуват през нея. Това отвлича вниманието на огрето за части от секундата, които са ми достатъчни, за да се шмугна под ръката му и да побягна като вятър.

Мога да стигна до входната врата — тя се намира само на двайсетина метра от дясната ми страна и за миг ще се озова на свобода под златните слънчеви лъчи.

Но от друга страна, Бърн стои с гръб към мен.

Достатъчно съм пъргав, за да се промъкна между едрите мъже в залата, и съм достатъчно силен, за да прегазя по-дребните. Зад мен се разнасят викове, настъпва суматоха, но аз тичам едва ли не със скоростта на звука, оставяйки крясъците зад гърба си.

Бърн все още не е разбрал съвсем какво става и тъкмо започва да се извъръща, когато стигам до месинговия парапет и прелитам над него като копие.

Докато летя към Бърн, напрегам шията си и забивам глава в челюстта му. Ръцете ми обгръщат неговите и двамата се стоварваме върху игралната маса, а златото и заровете се разлитат на всички страни. Останалите играчи се разбягват уплашено, надавайки изненадани викове, а масата се пръсва на парчета. Чувам как отговорникът за масата надува сребърната си свирка, призовавайки огретата на помощ.

Не ми пука — приземявам се отгоре.

Сигурно адски го заболява, когато ръбовете на стъпалата се забиват в гърба му, и мускулите му омекват. Приклецвам краката му със своите и притискам лакът под брадичката му, за да отметна главата му назад и да му спра въздуха. Погледът му се фокусира почти мигновено и той шепне: „Ти!“ Зле прикритият страх, който проблясва в очите му, събужда нещо първично в мен; някъде в основата на гръбнака ми се заражда вулканична вълна, която прогърмява в ушите ми и забулва погледа ми с алена мъгла.

— Можеш да си заложиш шибания задник, че съм аз.

Подчертавам думите си с юмручен удар, който разбива красивия му нос и го размазва по скулите. Бликва кръв; омазва юмрука ми, цялото ми лице, устните. Усещам мириса и вкуса ѝ и вече не ме интересува дали в следващия миг ще съм мъртъв, стига да потегля към ада, забил зъби в гърлото му.

Удрям го отново.

Той се опитва да се освободи, но аз съм го спипал здраво и за нищо на света няма да го пусна. Удрям главата му в извитото стъпало, после още веднъж и още веднъж; прошареният с пурпурни жилки мрамор вече е артистично опръскан в алено от кръвта на Бърн.

Но той все още е в съзнание и сега ми се усмихва с окървавените си устни и червените зъби, а аз трябва да избирам дали да продължа да го бия, или просто да му прережа гърлото, защото само след секунди огретата ще ме откъснат от него. Необходимостта да избирам ме отрезвява донякъде.

Точно тогава осъзнавам, че Бърн ме налага в слепоочието със свития си лакът. От положението, в което се намира, той не може да вложи много сила в ударите си; прави го само за да отвлече вниманието ми от другата му ръка, която се плъзга по врата ми, с намерението да забие палец в окото ми.

Когато замахва отново, аз се отмествам от пътя на лакътя му, сграбчвам другата му ръка и я извивам отзад. Той вече лежи по корем, а ножницата с меча му ме бодне в гърдите. Косата на тила му е подгизнала от кръв от разцепената му глава, където се е ударил в ръба на стъпалото. Отново притискам краката му със своите и двамата се претъркулваме настрани така, че той се озовава отгоре. Тъкмо навреме — двете огрета, които тъкмо са замахнали, за да нанесат удар по гърба ми, неувверено отпускат боздуганите си.

Лявата ми ръка се плъзва по лицето на Бърн, към очите му. Отблъсвам главата му назад, докато дясната ми ръка изважда от ножницата под мишницата ми дългия боен нож. Притискам острието към шийната му вена; за части от секундата то ще прободне врата му и ще излезе от другата страна, прерязвайки сънната артерия, шийната вена и трахеята. Той няма никакви шансове да оцелее и го знае много добре.

Прошепвам в ухото му:

— Кажи им да отстъпят.

— Назад — изграчва той. Кашля, изплюва събралата се в гърлото му кръв и гласът му става по-силен и по-уверен. — Каин ми е стар приятел. Не се бием наистина — просто така се поздравяваме.

— За умиращ човек имаш много приятно чувство за хумор — промърморвам. С гърдите си усещам като че ли безгрижното

помръдване на рамото му. — Дръж си ръцете така, че да ги виждам.

Той протяга ръце пред себе си и размърдва пръстите си.

— Красиви са, нали?

— Какво се случи с Палас Рил?

— Твоята кучка? Откъде да знам? Бях зает с онзи задник Смешника Саймън.

— Бърн, Бърн, Бърн — шепна в ухото му като някой недоволен любовник. — Няма нужда да ме лъжеш. Приеми го като предсмъртна изповед.

Той се киска.

— Значи, нямам и причина да ти кажа истината. Но всъщност не лъжа. Не си струва да го правя.

Вярвам му, макар че разполагам със спомена на Палас за сблъсъка ѝ с него. Вече разбирам, че ехото от заклинанието ѝ — информационна блокада, която се разпространява със скоростта на магията, каквато и да е тя — един вид разбърква скорошните спомени за нея в главата на всеки, който я е познавал. Но Бърн и Котките сигурно са имали контакти с нея, след като е направила заклинанието. Щом все още не може да си спомни, може би заклинанието продължава да му въздейства по някакъв начин. В такъв случай...

Палас все още е жива. Може би все пак е сред двамата затворници в донжона; но поне е *жива*.

При тази мисъл в гърдите ми се разливат топлина и спокойствие и за части от секундата дори се изкушавам да подаря живота на Бърн.

— Последен въпрос: за какво ме издирват? Кой подшушна на Котките, че идвам в града?

Гласът му прозвучава подигравателно.

— Това са два въпроса.

Всъщност отговорите не са ми чак толкова необходими, че да търпя глупостите му, затова забивам ножа във врата му.

Острието отскача от кожата му, сякаш плътта му се е превърнала в калена стомана.

С цялата си глупост се опитвам да го промуша на същото място — просто не мога да повярвам, че не се е получило — и когато ножът отново се плъзва настрана, губя цяла секунда да зяпам като идиот в острието, което ме е предало.

Започвам да разбирам защо не е уплашен.

Осъзнавам, че здравата съм загазил.

— А сега, *следващият* ми номер... — казва Бърн гръмко, но с копrienено мек глас.

Той протяга ръка и стисва лявото ми рамо с такава смазваща сила, че дори не усещам болка — цялата ми ръка изтръпва. После с лекота ме сваля от себе си — без да прилага каквито и да било умения, просто ме хваща и ме издърпва — след което се изправя и ме вдига във въздуха.

— Винаги съм бил по-добър от теб — казва той. — Но сега съм фаворитът на Ма'елкот. Той ме направи по-бърз, много по-силен — и неуязвим. Ма'елкот създаде това заклинание специално за мен; нарича го Щита на Бърн. Харесва ли ти?

Изритвам го в лицето с ритник от тай-бокса и токът на ботуша ми доразмазва носа му, но той само ми се хили. Сграбчва ме за чатала със свободната си ръка и ме повдига във въздуха, а аз само мятам крака.

После ме хвърля над главите на тълпата.

Излитам от игралната яма и се издигам още по-нависоко — той сигурно е по-силен от огретата, които стоят отстрани и зяпат тъпо полета ми. Понасям се надолу, а хората се опитват да се отдръпнат встрани.

Тялото ми може само да се справи с приземяването; цялото ми внимание сега е съсредоточено върху това, как да го победя.

В мига, в който се стоварвам върху група комарджии и всички вкупом се търкулваме на земята, вече съм стигнал до два извода.

Първо, силата сама по себе си не може да му помогне срещу ножовете ми и...

Второ, ако наистина е толкова неуязвим, колкото се опитва да ме накара да повярвам, че е, тогава нямаше да мога да му счупя носа.

Все още мога да го победя; просто трябва да променя тактиката си според ситуацията. Имам една хипотеза относно тая магия, която го защитава — и също като всеки добър учен замислям експеримент, който да я превърне в теория.

Хората, върху които съм се стоварил, се опитват трескаво да се отдръпнат от мен в цялата бъркотия от крайници, така че отнасям някой друг удар. Когато тълпата се отдръпва и Бърн прескача през парапета на ямата, аз все още се опитвам да се изправя на крака. Той

избърсва окървавените си устни с опакото на ръката си и тръгва към мен.

— Голям късметлия си, Каин — казва Бърн. — Дадох обещание...

Най-подходящият момент да изненадате някого е, докато той говори — голяма част от вниманието му е съсредоточено върху следващите думи, които се кани да произнесе. Застанал на колене, аз измъквам и двата метателни ножа от каниите на хълбоците ми и ги хвърлям едновременно. Не влагам почти никаква сила в хвърлянето, защото не от нея имам нужда. Ножът от изтръпналата ми лява ръка полита нагоре, към лицето му, и той с раздражение отблъсква въртящото се във въздуха оръжие — без да си пореже ръката, разбира се, защото инстинктивно е насочил защитата си към него. Затова пък другият нож задоволява жаждата ми за кръв — той улучва крака на Бърн малко над коляното, разрязва пурпурния му панталон и пробива кожата отдолу.

Раната е съвсем малка — тънка линия от няколко алени капчици, почти незабележимо одраскване — но той я поглежда, а аз гледам него. Когато най-после вдига поглед, долавям в него почти неуловима неувереност.

Тя поражда странна струя в съзнанието ми, същински водопад от вятър, сякаш Бог си поема безкрайно дълбоко дъх и цялата Вселена се свива около Бърн, мен и трите метра под помежду ни.

Изправям се.

Изваждам последния ми останал боен нож.

— Онзи, който живее от мечата си, ще умре от ножа ми — казвам му аз. — Ако щеш, приеми го като пророчество.

Тогава виждам още нещо в очите му — безумна ярост. Той жадува за кръв.

Сякаш се гледам в огледалото.

— Майната му на Ма'елкот — незнайно защо казва Бърн.

И се хвърля върху мен, а аз скачам да го пресрещна.

Той измъква мечата си през рамо с такава бързина, че движенията му изглеждат размити. В удара му няма никакъв финес — цели се в мястото, където рамото ми преминава в шията. Ножът ми, който съм стиснал с две ръце, парира удара с възходящо движение, което отбива

меча му над главата ми. Ножът започва да вибрира леко в ръката ми и трептенето се разпространява по ръката и рамото ми, чак до зъбите.

Мятам ножа с дясната си ръка, целейки се между очите, но пропускам с някакви си четири пръста. Междувременно се хвърлям напред и се претъркулвам през глава, а Бърн се хвърля след мен и разсича въздуха с меч си. Разнася се свистене, от което ми скрипват зъбите, острието разрязва килима и се забива в пода до главата ми, сякаш дъските са просто меко сирене. Прихващам глезена му с върха на крака си и го изритвам в коляното; той го прегъва, за да не се счупи ставата, но губи равновесие и пада.

Скачам на крака и разбирам защо ножът ми е пропуснал очите му — острието му е по-късо с около пет инча. Отрязан е на около три пръста над предпазителя, а стоманата при разреза блести като хромирана.

Мечът му — мамка му, това е *Косал*...

Изненадата ме вцепенява за части от секундата, което му е достатъчно, за да се изправи на крака. Ударът му ме осветява и аз се подготвям да го изритам странично, за да го сваля отново на земята...

В този момент една огромна ноктеста лапа сграбчва ръката ми, дръпва ме рязко назад и аз губя опората под краката си.

Изпускам безполезния остатък от ножа си и започвам отчаяно да ритам с крака — толкова съм бил погълнат от Бърн, че дори не съм забелязал огрето, което сега ме държи, — но Бърн има същия проблем: други двама държат него. Едното огре е стиснало с двете си лапи въоръжената му ръка, а другото го стиска здраво през кръста.

А аз се чувствам така, сякаш изплувам от някакъв сън. В името на всички богове, къде ми беше *акълът*? Да си губя времето тук с Бърн, да изгубя живота си, може би — сигурно съм *полудял*...

Незнайно как отново се бях поддал на онази животинска жажда за кръв. Мамка му, нали точно затова ме беше зарязала Палас, заради този безумен копнеж да сея смърт. Учителят Кир, абатът на Гартан Холд — преди почти двайсет години той обичаше да ми казва, че мисля с юмруците си.

Кучият син *все още* е прав.

А сега Киърандел прекосява залата, приближавайки се към нас — идеалният образ на ледена господарка.

— Това вече е достатъчно — казва тя. — Сега смятам всички мирно и тихо да изчакаме пристигането на полицията.

Погледът на Бърн среща моя. Той вече не се бори; устните му се изкривяват за миг в сардонична усмивка, той ми изпраща въздушна целувка и прошепва: „Следващия път.“

Огрето ме вдига още по-нависоко и леко ме разтърсва. Краката ми се поклащат на една ръка разстояние от пода, а раменните ми сухожилия започват да болят. Но с главата ми вече всичко е наред и ясно разбирам — ако полицията ме хване, вече няма да има никакво значение за какво ме търсят. Докато се оправя с тая каша и изляза навън, за Палас вече ще е твърде късно.

Огрето ме разтърсва още веднъж — очевидно се опитва да ме предупреди по един не особено учтив начин.

— Не замисляй номера — боботи той, пръскайки лиги от бивните си. — Знаеш, с кеф ще те нараня.

— Да — отвръщам тихо аз. — Чувствата ни са взаимни.

Свивам крака към коленете си и ритам силно назад, извивайки гръбнака си. Краката ми попадат в тялото на огрето. Все едно съм ритнал камък. То тихо изгрухтява, но идеята беше да го заболи.

Отблъсквам се от гърдите му и се превъртам през рамо, напред и нагоре. Увивам краката си около главата му като в хватка на кечист. Огрето ръмжи и инстинктивно извърща глава, за да разкъса вътрешната страна на бедрото ми с бивните си. Едната пробива кожата и се забива в плътта ми.

Сега вече ще боли.

Извивам се и промушвам ръката си покрай задника, право към слъзния канал в окото му. Очите на огретата имат твърда обвивка, малко като на змиите, но може да бъдат извадени също толкова лесно като човешките. Бръквам вътре и плисва кръв; изтръгвам голямото колкото бейзболна топка око от гнездото му и когато мускулите му се скъсват, се чува влажен плъокащ звук. Окото увисва край бузата му и се залюлява на дългия и дебел очен нерв, а огрето надава рев, пуска ръката ми и прилепва длани към лицето си. Аз отпускам краката си, превъртам се отново и се освобождавам от бивната му.

Приземявам се тромаво, но оставам на крака. Бързината, с която подгизват от кръв панталоните ми, ми подсказва, че добре ме е

наредил. Направо е забавно — измъкнах се от боя с Бърн без драскотина, а някакъв си шибан бияч ми разказа играта.

Огрето реве, сякаш надува тръба, опитвайки се да си напъха окото обратно в очната ябълка. Хората в казиното се отдръпват от мен, притиснали ръце към ушите си. Бърн се опитва да се освободи, гърчи се в ръцете на огретата и сипе страховити заплахи, но двамата охранители го държат здраво и не показват никакво желание да го пуснат.

Стрелвам с поглед Киърандел, която изглежда така, сякаш сериозно обмисля възможността да хвърли някое заклинание срещу мен. Издърпвам последния останал нож от канията на гърба ми, показвам ѝ го и тя бързо променя намеренията си.

В краткия миг тишина, когато огрето млъква, за да си поеме дъх, обявявам гръмогласно:

— Тръгвам си. Първите три същества — мъже, жени или полухора, — които ми се изпречат на пътя, умират. Право тук, на пода. Умират.

Вярват ми. Пътят към вратата веднага се разчиства и аз хуквам с всички сили към слънчевата светлина и миризмите на града.

Гневните крясъци на Бърн постепенно утихват зад гърба ми.

Понякога, нали се сецате, кръвожадността ми върши доста добра работа.

Далеч напред забелязвам крачещия по улица „Мориандар“ отряд полицаи. Завивам на другата страна. Ще трябва да се покрива някъде, докато се погрижа за раната си. Изключвам Поданиците, поне докато не разбере дали Киърандел е права за връзките на Краля с Очите. Величеството ми е приятел, но това не означава, че му вярвам.

Отговорът е очевиден. В Анхана има още едно място, където мога да предявя Право на убежище. Просто трябва да остана жив достатъчно дълго време, за да се добера дотам.

Три крачки навътре в една подходяща за целта глуха уличка — и се облягам на дъсчената стена, разкъсвам вкоравените от кръвта и залепнали към раната панталони и пристягам крака над нея с колана ми. Ще свърши работа, докато не ми я зашият и превържат както трябва. Кракът ми вече е започнал да отича и да пулсира и аз знам, че е по-добре да побързам да се измъкна от Града на пришълците, преди да е започнал да се схваща. Поглеждам назад към кървавите ми

отпечатъци и разбирам, че губя доста кръв. Силното накуцване ми подсказва, че е засегнат и мускулът ми.

Продължавам напред по уличката, свивам по едно от разклоненията ѝ и стигам до друга извита улица. На северозапад, покрай завоя, забелязвам още един отряд полицаи. Те са се разделили на групички от по четирима, чукат по вратите и проверяват магазините. Трябваше да се досетя. Едва сега разбирам, че Киърандел ме е издала в мига щом съм напуснал апартамента ѝ. Трябваше да се досетя. Не тая лоши чувства към нея — самият аз бих постъпил по същия начин, — но това ще ми създаде доста проблеми, докато се опитвам да се измъкна от Града на пришълците.

Отдръпвам се назад в уличката и свивам по друго разклонение, промъквайки се покрай купчините боклуци. Намирам едно прилично място за укритие до изхода му, откъдето мога да наблюдавам улицата и да оглеждам преминаващите хора или елфи за някой с моя ръст, някой, когото да убедя да подари дрехите си на един беглец.

16.

Артуро Колбърг вдигна нагоре щита пред очите си. Докато индукционният шлем автоматично се махаше от главата му, той потърси на подвижната стойка с аптечката транквилант и антацид. Нервите му бяха опънати като натегнатите струни на китара. Каин *все още* не беше убил никого, въпреки че положението му на беглец в Града на пришълците беше многообещаващо.

Каин явно не разбираше колко важно е да направи така, че това Приключение да добие успех. Господи, та Студията го излъчваше пряко по целия свят! Ако Каин продължаваше да го кара толкова спокойно, щеше да разруши репутацията на Колбърг и да сложи край на шансовете му да премине към кастата на Бизнесмените и да наследи Уестфийлд Търнър като президент на Студията!

Осъзнаваше ли Каин колко важно е това за кариерата на Колбърг? *Пукаше ли му изобщо?*

Можеше поне да убие онова огре! Господи, и без това беше *осакатил* клетия звяр — какво му пречеше да го убие? Хората — *Незаетите* — по света бяха заплатили милиони марки, за да бъдат него, когато отнема живот; какво, по дяволите, го спираше?

Колбърг с усилие се надигна от креслото и изтри потта от челото си. Хвърли поглед към остатъците от закуски в опаковки върху една от подвижните стойки, намръщи се и реши, че трябва да похапне истинска храна, докато все още има тази възможност. Набра системата за обслужване и поръча количка с каквато там имат храна, стига да е топла и прясна, която да доставят в личната му кабина до пет минути.

После се разходи из кабината, докато диктуваше следващото издание на „Най-новото от Приключенията“. Въпреки че не можеше да контролира действията на Каин, определено можеше да контролира това, което публиката да си мисли за тях.

17.

Сериозната физиономия върху екраните навсякъде по света казва:

— Е, съдейки по графиката на „Най-новото от Приключенията“, която показва оставащото време на Палас Рил, време е да получим сведения за напредъка на Каин в Анхана. С вас отново е Джед Клиърлейк.

— Благодаря, Бронсън. Всъщност от времето на последното ни издание има някакво развитие на събитията. Получих сведения за недовършена битка с — можете ли да повярвате — Бърн!

— Това трябва да беше онзи майстор на меча, който уби двама от приятелите на Каин в „Надпреварата за короната на Дал’канит“.

— Точно така! Схватката беше кървава и продължи достатъчно дълго. Само няколко часа преди прехвърлянето на Каин в Анхана го попитахме за Бърн...

Трепкаща бяла линия пресича екрана по диагонал. От едната ѝ страна се появява главата на Каин на неутрален тъмносив фон.

— Бърн? — В записания глас се долавя странна комбинация между цинизъм и сдържане на емоциите. — Да, имали сме вземане-даване.

Чува се как намества стола си, поема си дъх, за да се съсредоточи, поколебава се, преди да заговори по болната тема — всичко е съчетано така, че да създаде многозначителна пауза. Каин е професионалист и умее да дава интервюта не по-зле от всеки друг в бизнеса.

— Да се сложи ръка върху короната на Дал’канит, се оказа малко по-трудно, отколкото бяхме очаквали. Моят екип — в него бяха Марад и Тизар, единствените двама, които оцеляха от „Измъкване от Бодекен“, както и Палас Рил — беше принуден да се върне два пъти, успял само да се сдобие с някои рани и да се изложи. Бърн имаше свой собствен екип и те бяха решили, че ще е най-лесно да вземат короната от нас.

— Върнах се след двудневна експедиция в планините в лошо настроение — бях погребал там партньора си. Носех със себе си две огрилски стрели с шипове, които бях измъкнал от рамото си, и нож. Добрах се до лагера ни, изтощен и измръзнал, и намерих там полуграмотно написано писмо от Бърн. Искаше да предам короната на приятеля му Т'Гал. Всеки ден забавяне щеше да ми струва мъчителната смърт на един от партньорите ми.

— Проблемът беше там, че проклетата корона не беше в мен.

— Знаех каква е репутацията на Бърн и не си направих труда да му казвам истината.

— Добрах се до Т'Гал и за няколко часа успях да го убедя да ми каже къде Бърн държи приятелите ми. Т'Гал не можа да преживее разпита. Атакувах лагера на Бърн достатъчно бързо, за да успее да спася Палас, но вече беше късно за Марад и Тизар.

— Ако някой иска да види подробностите, нека си наеме „Надпреварата за короната на Дал'канит“. Беше грозна история.

— Бърн е болест, която разяжда света, дъхът му трови въздуха. Ако имам шанс, ще направя голяма услуга на света. Той е тумор, а аз — скалпел.

Разделянето на екрана изчезва, заменено от сериозното изражение на Джед Клиърлейк.

— А в момента Бърн — както може би си спомняте, Бронсън — е имперски граф и фактически командир на Сивите котки, елитното подразделение за специални операции на Империята.

— Това ми звучи като здрава битка, Джед.

— Да, Бронсън, разполагаме с клип...

... През погледа на Каин се вижда как ножът му отскача от кожата на Бърн, после — още веднъж... Пълна дезориентация — Каин е хванат и вдигнат във въздуха... Бърн прескача през перилата и бърше кръвта от устата си, под счупения му нос... Монологване на Каин: ... *като всеки добър учен...* Порязването по бедрото на Бърн. *Раната е съвсем малка.*

— Онзи, който живее от меча си, ще умре от ножа ми. Ако щеш, приеми го като пророчество.

Изображението на екрана застива и започва обширна дискусия за магически увеличената сила и ускорените рефлексии, както и за любопитния „Щит-ефект“ на Бърн. Чуват се шеговити подмятания за

стремежа на Каин да се изправи срещу явно превъзхождащ го по сила съперник — определяно като безразсъдна смелост или невероятна глупост.

— По последните ни сведения Каин е ранен и бяга в Града на пришълците, гетото на нехората, включващо анханския квартал на червените фенери. Аналитиците на Студията смятат, че той ще се опита да се прехвърли през Моста на рицарите в Стария град и ще потърси убежище в посолството на Манастирите.

— Това е интересен избор, Джед.

— Е, Бронсън, Каин има право да потърси убежище там, тъй като формално той все още е гражданин на Манастирите, въпреки че монашеският му обет вече не е в сила.

— Но как те биха могли да го защитят от Империята?

— Много зависи от това, какъв натиск ще им окажат анханците — както знаете, Каин все още не е установил защо е определена награда за залавянето му. Но мога да кажа със сигурност, че Анхана *при никакви обстоятелства* няма да употреби сила, за да разреши спора си с Манастирите. Подобни опити в миналото винаги са имали кратковременен успех, последван от ужасна катастрофа. Както феновете на Каин си спомнят, няколко от по-ранните му приключения, свързани с Манастирите, са включвали изтънчено отмъщение за онези, които са имали глупостта да нарушат суверенитета им под един или друг претекст. Стандартната им политика в подобни случаи е привидна ненамеса, последвана от много сурово наказание. На места като Анханската империя, където Манастирите съществуват от стотици години, всички са усвоили този урок по трудния начин. Не мисля, че някой от правителството на Империята би извършил подобна грешка.

Шлифовано професионално подсмиване.

— Значи, Манастирите не приличат, да речем, на францисканските монаси, които отглеждат градини и лекуват болните?

— Наистина не, Бронсън. — Ответно подсмиване. — Макар че Манастирите се явяват „държава без граници“, подобна на Католическата църква в Европа преди хиляда години, те не са изцяло религиозна организация. „Манастир“ е думата, която използваме вместо „храстиханолийр“ на западния диалект, което означава „крепост на човешкото бъдеще“. Манастирите на първо място са центрове за обучение и служат за училища на децата на

благородниците и онези от простолюдието, които могат да платят необходимата такса. Манастирите също така се опитват да разпространяват общоизвестната философия за братството между хората и други подобни неща. Всичко това звучи много възвишено, но не забравяйте, че те проповядват братство между *хората* в свят, в който има поне седем хуманоидни и дванайсет нехуманоидни разумни раси. Манастирите преподават и някои много ефективни бойни изкуства, а няколко от тях са известни с училищата си по магия. Манастирите водят агресивна политика и едва ли ще търпят правителство, за което смятат, че представлява опасност за дългосрочните им цели за оцеляване и доминиране над човешката раса в Отвъдие. Спомнете си Приключението на Каин отпреди две или три години „Слуга на Империята“, където, под подстрекателството на Съвета на братята, Каин уби принц-регента Тоа Фелатон...

18.

Отказвам се от предложението ми инвалиден стол, въпреки че опитите да се изплъзна от стрелите на войниците от гарнизона на Моста на рицарите доведоха до това, че раната ми се отвори и при всяка крачка от лявата ми обувка плиска кръв. Това може да е някакъв ирационален предразсъдък, но предпочитам да куцам изморено подир озадачения послушник, водещ ме към лечебницата, отколкото да оставя придвижването ми в нечийи други ръце.

Вървя, докосвайки с длан разкошната ламперия на стената на коридора — това ми дава опора при пристъпите на световъртеж, които стават все по-чести, а също така по този начин се придържам по-близо до стената и кръвта ми не цапа изящната ч'лантианска пътека, която украсява пода.

Монасите, послушниците и учениците се обръщат, когато минаваме покрай тях. Повечето отиват към столовата за вечеря. Посолството в Анхана се занимава усилено с лечение; няма нищо необичайно при тях да се появи куцащ, кървящ мъж — това не би трябвало да привлича особено внимание. Чудя се колко от тях се досещат кой съм аз...

Озовавам се сред сводестия хаос на лечебницата и братът лечител се ококорва, когато се представям:

— Каин от Гартан Холд.

— О, богове! — казва той, тревожно свивайки устни. — О, богове! Посланикът сигурно ще бъде...

— Искам убежище. Аз съм гражданин на човечеството и слуга на бъдещето. Не съм нарушил клетвата и не съм пристъпил закона. По закон и обичай имам право на убежище.

Върху лицето на брата лечител се изписва раздражение.

— Не съм сигурен, че аз...

— Глупости! Знаеш кой съм. Какво още искаш, шибано тайно здрависване?

Лицето му не е по-трудно за разчитане от някой билборд — той не иска да предприема нищо без одобрението на посланика и наистина

предпочита да получи удар и да умра право тук, преди да се наложи да ми отговори. Но аз съм му дал правилната формула, а той познава закона и няма абсолютно никакъв избор.

— Добре дошъл, Каин от Гартан Холд — казва кисело братът. — Ръцете на твоите братя те прегръщат и вече няма нужда да се страхуваш от господарите на света. Ти намери сигурно убежище.

— Подувам се. Кой може да зашие проклетия ми крак?

— Битка или нещастен случай?

— Битка. Хей — казвам, досещайки се, — означава ли това, че днес тук има хрилианин?

Той кима, свивайки устните си още повече.

— Той изпълнява задълженията си от три дни като монашеско самопокаяние. Третата килия. Медитирай, докато го очакваш.

— Добре, както кажеш.

Тръгвам, куцайки, през лечебницата, съпроводен от погледите на болните и ранените хора, седнали на дървените пейки и очакващи реда си. Негодуванието им ми носи същото неудобство, колкото, да речем, тракането на капките на летен дъжд.

Спирам се при подставката за свещи в началото на коридора, избирам си една по-нова свещ, слагам я в месингов свещник с подвижна овална преграда, предпазваща от въздушни течения. Паля свещта от близкия фенер и тръгвам по тъмния коридор.

В залите и килиите на Манастирите по целия свят няма фенери, а често — дори и прозорци. Монахът трябва да носи със себе си свое собствено осветление — един вид противопоставяне срещу опитите на другите да върнат мрака в света. Символи, винаги символи, за да ни напомнят за Свещената ни мисия.

Глупости.

Предполагам, че все още има някои идеалисти и наивници, които вярват, че Манастирите са се посветили на бъдещето на човечеството; останалите са наясно, че основната им функция е да трупат власт и сила — политическа и всякаква друга.

„Всякаквата друга сила“ през годините бях от време на време и аз. Далеч не единственият, нито пък най-добрият или най-успешният — само най-известният.

Третата килия представлява правоъгълно помещение два на три метра, може би два метра и половина на височина. Затварям вратата

след себе си, облягам се на стената и бавно се плъзвам надолу, към хладните варовикови плочки, като внимавам кракът ми под мен да не се свие. Оставям свещта право на пода до себе си и дълго гледам красивия и богат на детайли релеф, разположен на отсрещната стена.

В леко колебаещия се пламък на свещта се открояват варовиковите очи на Джанто, Нашият създател, който гледа тъжно към мен. Той държи в събраните си шепи света като драконово яйце с тънка черупка — нещо безкрайно скъпоценно и удивително крехко.

— Имаше време, когато беше оплел и мен, кучи сине — казах тихо. — Спомням си какво е да си вярващ.

В ъгъла на килията стои малка бронзова фигурка на човек с впечатляваща мускулатура, спускаща се върху раменете коса и пронизващ поглед; краката на статуята са заобиколени от жертвени блюда и догорели свещи. Още един олтар на Ма'елкот, също като при Киърандел, само че този понякога се използва.

Всички тези религиозни тъпотии започват да ми действат на нервите.

Жрецьт на Хрил не ме кара да го чакам дълго. Вероятно денят не му е много натоварен — хрилианите лекуват само раните, получени в битки. Той се вмъква през вратата в пълно снаряжение — мисля, че те не го свалят дори когато спят — а нагръдникът му е така излъскан, че отразява светлината на свещта, сякаш е хромов. Разменяме няколко думи, колкото да разбере каква е раната. Когато му казвам, че раната е от бивник на огре, виждам в очите му искри, но щом научава, че огрето е оцеляло, искрите помръкват.

Монахът се изправя и разперва ръце за молитва; последният път, в който хрилианските жреци коленичат, е, когато ги посвещават в рицарство. В малката килия прозвучава монотонната му песен — отново и отново.

Не е трудно да му завидя за неговата вяра, но аз не го правя — това е предразсъдък, останал от предишния ми живот. В монаха няма никаква вяра, само сигурни знания; той усеща силата на своя бог всеки път когато му се моли. Аз придържам разкъсаните си брезентови панталони така, че той да може да сложи ръце върху раната ми.

Парчетата кожа, жълтите топчици мазнини и разкъсаните мускули започват бавно да нарастват. Хрил е бог на войната, неговите методи за изцеляване са предназначени за бойното поле; те са бързи и

сигурни, но ужасно неудобни. Рана като моята би трябвало да заздравее за два месеца, като междувременно ще пулсира, ще ме сърби и ще ме пробужда неочаквано. Лечението на Хрил събира всички тези месеци на неудобства в пет безкрайни минути на агония.

От внезапната болка ми причернява пред очите. Ушите ми кънтят, чувствам вкус на кръв; имам усещането, че са залели крака ми със сярна киселина и сега течността го прояжда до костите.

Като че ли губя съзнание веднъж, а може би и два пъти, не мога да кажа със сигурност — струва ми се, че болката никога няма да спре; всеки път когато дойда на себе си, тя продължава.

Когато се освестявам напълно, съм сам в килията и имам мъгливи спомени от излизането на жреца. От вътрешната страна на бедрото си имам V-образен розов и сбръчкан белег. Прехвърлям цялата си тежест на този крак — мускулите ми реагират със страшна болка, но все пак се изправям и изтягам крака.

Умората е впила стоманени куки във всеки от мускулите ми и ги тегли към пода. Чувствам се така, сякаш съм прекарал една или две години в пустинята без храна и вода. Това, от което имам нужда сега, е един говежди бут и галон уиски, и да поспя три дни; но съм изгубил цял следобед, опитвайки се да избягам от проклетите полицаи, а на Шана ѝ остават може би пет дни живот.

Полицайте сигурно вече са се появили на портата и са били отпратени — не е било трудно да ме проследят. Разбира се, те ще наблюдават посолството, но от него може да се излезе по много начини, които не са известни на полицията. Ако побързам, ще съм напуснал острова и ще съм се върнал в Лабиринта още преди вечерното вдигане на мостовете.

Бутам вратата — тя леко изтропва.

Блъскам я по-силно. Тя подава само съвсем малко — колкото да ми стане ясно, че е залостена отвън.

— Хей! — извиквам аз, тропайки с двата си юмука. — Отворете шибаната врата!

— Какво, Каин? — Момчето отвън звучи малко нервно, и си има причина за това. Ако по някакъв начин успея да се измъкна точно в момента, ще го пребия до смърт, преди да си тръгна. — Налага се да останеш вътре, но само за няколко минути. Посланикът иска да те

види — той, тъъ... само иска да се увери, че няма да избягаш, преди да поговори с теб.

Няма смисъл да споря. Думата „посланик“ не предава пълния диапазон на властта на този човек; в делата, касаещи Анхана, той е нещо като папа. Това хлапе отвън по-скоро може да отлети на Луната, отколкото да не му се подчини. Е, килията вече е килия и в другия смисъл на думата.

Въздъхвам и облягам чело към прохладното дърво на вратата.

— Можеше да попита...

— Тъъ, да... Извинявай.

— Добре, както и да е.

Какво иска Дартелн от мен? Това едва ли ще бъде дружески разговор — при последната ни среща не бяхме в най-добрите възможни отношения. Той беше против решението на Съвета на братята да се убие Тоа Фелатон; принц-регентът му беше нещо като личен приятел.

Но Дартелн е човек на дълга. Въпреки личните си чувства и принципните възражения, клетвата му за подчинение надделя — той се подчини на решението на Съвета и ми осигури пълната подкрепа на посолството. Без нея нямаше да успея. Изпитвам голямо уважение към него, въпреки че той никога не е криел, че чувствата ни не са взаимни.

Не се налага да чакам дълго. Когато вратата се отваря, зад нея стоят четирима монаси, и всичките са въоръжени. Късите, високи до рамото тояги, които носят, са идеално оръжие за близък бой и аз не бих се изненадал, ако се окаже, че тези момчета имат моите умения в боя, или поне близки до тях. Те вземат и последните ми два ножа — метателния от гърба ми и малкия от ботуша ми. Това не е на добре.

Повеждат ме по коридора, надалече от светлината — значи, няма да минем през общото помещение на лечебницата. Изкачваме няколко стръмни вити стълби и тръгваме по друг коридор; той се използва толкова рядко, че оставяме подир себе си следи в прахта, но само за кратко — нервен и смутен послушник се мъкне подир нас с метла.

Монасите отварят малка сервизна врата, заобикалят ме — двама отпред и двама отзад — и ме вкарват в стаята. Послушникът затваря вратата след нас и след себе си — той остава в коридора.

Разпознавам стаята, въпреки че декорите ѝ са променени — това е личният кабинет на посланика, разположен зад покоите му. Вместо

масивните мебели от тъмно дърво, които майсторят монасите на нос Джантоген, стаята е пълна със светли предмети с изящни извивки, направени от най-добрите анхански скулптори; всеки от предметите блести, покрит със слоеве прозрачен лак.

В един от ъглите стои, заобиколена от свещи и препълнени жертвени блюда, поредната статуя на Ма'елкот.

Единствената мебел, която разпознавам, е огромното, олющено бюро, от онези, които обикновено се използват за съставяне и преписване на документи. Човекът, който седи зад него в гръб към нас, не е Дартелн, въпреки че носи посланическа роба — Дартелн е здравеняк, приближаващ седемдесетте, плешив като яйце. А този тип е толкова слаб, че малко по-силен вятър ще го отвее, и главата му е покрита с къдрава кафява коса. Той поглежда назад през рамо, кимва и оставя перото си.

— Каин. Надявах се, че ти ще дойдеш пръв.

Лицето му ми е познато — тези скули, които изглеждат достатъчно остри, че да може да се реже сирене с тях — но именно гласът задейства паметта ми, въпреки че не съм го чувал може би от около осемнайсет години.

Поглеждам го накриво.

— Крийл?

Той кимва и ми посочва един от столовете.

— Радвам се да те видя. Сядай.

Сядам на предложения ми стол, доста учуден. Крийл беше няколко години по-млад от мен в Гартан Холд. Преподавах му Практическа митология и Тактика при малки групи. А сега е посланик в Империята.

По дяволите, толкова ли съм остарял?

— Как, в името на юмука на Джанто, успя да заемеш такъв пост на твоята възраст?

Той леко се усмихва.

— Съветът съди по заслугите, а не по възрастта.

Това не е отговор на въпроса ми — или може би все пак е отговор? Крийл, когото помня от училище, си беше политик по природа, още тогава умееше да казва на хората онова, което искат да чуят. Манипулативен дребен скункс, но добър събеседник,

интелигентен и остроумен. Спомням си, че прекарвахме много часове в разговори и смях на кана вино, открадната от зимниците на холда.

Трудно ми е да го гледам — мозъкът ми продължава да се опитва да го види такъв, какъвто е бил на осемнайсетгодишна възраст. Не губим време в празни приказки. Той вече е осведомен за голяма част от кариерата ми, а аз не се интересувам особено от неговата. Всички неизречени подробности сигурно ще се окажат потискащо познати, като задкулиските интриги, които ме накараха да се откажа от Клетвата. А четиримата въоръжени монаси все още са тук — стоят строени в редица в късата арка зад гърба ми, което ми пречи да водя свободен разговор.

Крийл скоро достига до същността. Той намества пръстена си с Печата на властта и започва да говори важно със своя делови тон:

— Не знам кой те е наел и изобщо не искам да знам. Но трябва да си наясно, че Съветът на братята няма да толерира никакви действия против Ма'елкот или против Империята като цяло.

— Против Ма'елкот? — казвам аз, мръщейки се. Откъде *знае*? — Не са ме наели. Тук съм по лична работа.

— Каин, запомни, аз не съм идиот. Ние знаем, че Ма'елкот не е популярен сред някои размирни елементи от дворянството. Знаем, че Очите очакваха появата ти в Анхана и са издали заповед за арестуването ти, без да конкретизират обвиненията. Изглежда, твоят работодател е компрометиран, и сега плановете ти са им известни. Това е. Не си прави труда да отричаш.

Свивам рамене.

— Добре.

Изглежда, той очаква от мен да продължа. Аз гледам през него. Той тръсва раздражено глава и раздвижва устни, сякаш има неприятен вкус в устата.

— Длъжен си да разбереш, че ние поддържаме Ма'елкот. Не можем и да си мечтаем за по-подходящ приемник на Тоа Фелатон. Той успя да сплоти народа, което не е правил нито един управник от времето на Дил Финартин. Той обедини Империята в единна нация. Той държи нехората по границите на разстояние и контролира онези от тях, които живеят в Империята. Той успя да постигне договореност с Липке, което може да доведе до обединение на двете империи още по време на нашия живот.

Докато той говори, погледът му постоянно прескача от мен към статуята в ъгъла; тя привлича погледа му като пламъка на свещ — пеперуда.

— Възможно е Ма'елкот да е най-значимият жив човек — той може да е единственият, способен да осигури оцеляването на нашия вид, ясно ли ти е това? Той може да е способен да обедини всички човешки територии; ако спрем да воюваме помежду си, нехората никога няма да могат да ни устоят. Ние смятаме, че това е по силите му. Той е конят, който ние яздим, и няма да ти позволим да ни свалиш от седлото.

— „Ние“?

— Съветът на братята. Целият Съвет.

Изсумтявам подигравателно в отговор. Съветът на братята не е единомислен дори по въпроса кой ден от седмицата е в момента.

— Още веднъж ти повтарям. В Анхана съм по лична работа.

— Само ако се *срещнеш* с този човек, ще разбереш — казва той. Очите му пламтят фанатично — той искрено вярва в думите си. Протяга ръце към статуята, сякаш прекланяйки се пред нея. — Самото му присъствие е разтърсващо, а какво да кажа за силата на интелекта му! Начинът, по който сложи ръка върху цялата Империя...

— Избявайки политическите си противници — мърморя аз и върху лицето му се мярка изражение на задоволство, сякаш съм си признал нещо.

Може и наистина да съм си признал.

А може би просто му противореча, но не мога да направя нищо против това. Тонът му на безкритично благоговение просто ме приканва да го подразня.

— Враговете на Ма'елкот са врагове на Империята — продължава той. — Те са врагове на човечеството. Трябва ли той да гали предателите с перце? Това по-добър император ли ще го направи, или по-лош?

Леко се усмихвам и цитирам:

— Онези, които не допускат мирна революция, правят неизбежна кръвопролитната революция.

Той се обляга назад в креслото си.

— Очаквах, че може да имаш подобни възгледи. Дартелн твърди почти същото, но с други думи.

— Да, а той е много мъдър — казвам му. — И е по-добър човек, отколкото ти някога ще станеш.

Крийл маха уморено с ръка.

— Той е изкопаемо. Неспособен е да прозре, че Ма'елкот е нашият шанс за смел полет, за краен успех. Дартелн смяташе, че трябва да действваме по старите изпитани методи; сега използва същите методи, за да отглежда царевица на нос Джантоген.

Внезапно си давам сметка колко много време губя. Навеждам се напред, облягам лакти на коленете си и го дарявам с най-чистосърдечния си поглед.

— Чуй ме, Крийл. Радвам се, че си получил този пост, и разбирам загрижеността ти за Ма'елкот. Но нали ако всичко, което съм чул за него, е истина, той не може да е в голяма опасност, дори и ако бяха ми го поръчали. Истината е, че в града се намира една моя стара приятелка, която е в опасност, и аз се опитвам да я намеря. Това е нещото, което наистина ме интересува.

— Даваш ли ми дума, че няма да предприемеш никакви действия против Ма'елкот или някой от неговото правителство?

— Крийл...

— Дай ми думата си!

Той вече добре е овладял командирския глас, а по тона му става ясно, че нямам място за лавиране.

„Дай ми думата си“ е проста фраза, лесна за произнасяне; моята дума не е нищо повече от това, което съм, и не ми е по-трудно да я наруша, отколкото е и при останалите хора.

Но не е и нищо по-малко от това, което съм, и се стреми към оцеляване не по-малко от мен самия. Разпервам ръце и пренебрежително вдигам рамене.

— Какво означава думата ми? — питам риторично. — Тя няма да ми сложи вериги, които да ми попречат да вдигна юмрука си.

— Предполагам, че е така. — Той изглежда уморен, сякаш посланическата роба потиска дума му. Фанатизмът в погледа му угасва, а устата му се изкривява цинично. — Предполагам, че така или иначе, щеше да ми се наложи да направя това. Ти само ме улесняваш.

Надига се бавно като старец и тръгва към вратата на килията. Хвърля ми през рамо поглед, в който се чете нещо като съжаление, и отваря вратата.

— Благодаря, че изчакахте, Ваша светлост. Каин е тук.

Шестима души с туниките в синьо и златно на Кралските очи влизат под строй в стаята. На коланите им висят къси мечове и идентични кинжали. Шестимата в движение изваждат малки компактни арбалети и ги зареждат със стоманени стрели. Седмият, който влиза след тях, е мъж с обикновена външност и сиво-кафява коса, облечен с модна яркочервена кадифена блуза и праметнал през рамо ремък от лъскава бяла коприна. Той дарява олтара в ъгъла с бегло кимване, докато пресича прага. Тънкият, украсен със скъпоценности меч, който виси от ремъка, изглежда чисто церемониален, а от ръката на мъжа виси затегната с шнурче претъпкана кесия от черно кадифе — несъмнено цената за главата ми.

— Крийл — изричам аз, — навремето казах някои лоши неща за теб и си мислех дори още по-лоши, но никога не съм допускал, че можеш да ме предадеш.

Той не си прави труда дори да се престори на смутен.

— Нали ти казах — отвърща той, — смятаме да помагаме на Ма'елкот по всякакъв начин.

Човекът в кадифе пристъпва напред.

— Аз съм Тоа Сител, херцог по Обществения ред. Арестуван си, Каин.

Изправям се от креслото твърде бързо и монасите зад гърба ми вдигат тоягите си, а Кралските очи преграждат пътя ми към херцога им.

— Нямам време за това.

— Времето ти вече е мое — отговаря Тоа Сител безизразно. — Обещал съм да те откарам при Ма'елкот и ще си удържа на думата.

Дори не го поглеждам — очите ми са приковани към Крийл. Пристъпвам към него — доближавам се достатъчно, за да видя изцапаните със сажди пори на носа му и черното засъхнало мастило върху Печата на властта.

— Знаеш, че няма нищо по-опасно от умен човек на власт — подхвърлям небрежно, сякаш отново спорим на кана вино в Гартан Холд. — Той може да намери оправдание за всяко престъпление и да не позволи на абстракции като правосъдие, чест или лоялност да застанат на пътя му.

Крийл едва-едва се изчервява.

— О, кога най-накрая ще пораснеш? Знаеше, че ще стане така — не можем да ти позволим да застрашаваш Ма'елкот.

— Майната му на Ма'елкот! — повтарям кротко думите на Бърн, леко усмихвайки се. — Това е между мен и теб.

— Каин...

— Ти наруши правото на убежище, Крийл. Аз потърсих убежище тук, а ти ме предаде в ръцете на враговете ми. Знаеш какво е наказанието в такива случаи. Нима наистина си мислеше, че няма да те убия заради това?

Той въздъхва почти презрително, поглеждайки четиримата монаси и шестимата Кралски очи.

— Не мисля, че съм в голяма опасност, Каин, ако разбираш какво...

Прекъсвам изречението му, удряйки го с ръба на дланта в основата на носа. От внезапния шок крайниците му се отпускат и мускулите на врата му омекват. Хващам го за главата и рязко я завъртам — шийните му прешлени се отделят един от друг с мокрото жвакане, съпровождащо прекъсването на гръбначния му мозък. Преди някой в стаята да успее да помръдне, посланикът вече рита и се гърчи на пода.

Обаждам се в настъпилата тишина:

— А аз си мислех, че ще изкарам цял ден, без да убивам никого.

Монасите най-накрая идват на себе си, вдигат тоягите си, с викове се хвърлят към мен — и застиват пред матово проблясващите пирамидални накрайници на арбалетните стрели на Очите, които внезапно се оказват насочени по-скоро към тях, отколкото към мен.

— Този човек е мой пленник и аз съм длъжен да го предам на Ма'елкот — казва херцог Тоа Сител. Безцветният му глас не оставя никакво съмнение, че той може да даде заповед за стрелба. — Отдръпнете се. Зареденият арбалет е деликатен механизъм; ако някой от хората ми се изнерви, може да стреля, без да иска.

Един от монасите, по-възрастен от останалите, може би на моите години, обръща тоягата си в хоризонтално положение, като бариера.

— Да не губим време. Ти, повикай брата лечител. Може би хрилианинът ще успее да спаси живота на посланика.

Младият монах хуква към вратата на коридора, изскача навън и скоро тропотът на краката му утихва.

— Няма да успее — отбелязвам аз.

По-възрастният монах среща погледа ми и свива рамене.

Оставаме на местата си още една-две минути, наблюдавайки смъртта на Крийл.

В една от старите ми книги бях чел за ударите, които водят до незабавна смърт — особено за един от тях, в носа, при който парченцата от крехкия синус уж влизат в човешкия мозък през една от най-дебелите кости в човешкото тяло, фронталната кост на черепа. Чиста измишльотина, но понякога ми се иска да беше истина.

В реалния живот няма такова нещо като незабавна смърт; различните части на тялото умират по различно време, всяка по свой начин — те могат да се гърчат, да се тресат, да се свиват конвулсивно или просто да се отпуснат безжизнено. Ако умирацията няма късмета да изпадне в безсъзнание, преживяването сигурно е ужасно.

Крийл е в съзнание.

Той не може да говори, защото при счупването на врата му съм увредил ларинкса му, и белите му дробове са пълни с кръв, но гледа към мен. В погледа му има откровен ужас — той ме моли да му кажа, че това не се случва; не и на него, не и сега. Че не той потрепва и се гърчи и че тази миризма не е на неговите изпражнения и неговата урина. Но вече е твърде късно, а и аз не бих върнал нещата назад, дори и да можех.

Понякога се случва умиращ човек да попита с думи или само с поглед „Защо аз?“ или „Защо мен?“. Крийл не пита — той знае отговора.

Работата е там, че аз съм един старомоден тип.

— Вие сте изключително опасен човек — казва Тоа Сител замислено. — Не се надявайте, че някога ще се озова в обсега на ръцете ви.

Срещам погледа му и двамата започваме да се изучаваме един друг.

Устните му изобразяват лек намек за усмивка, когато той поглежда надолу, към замиращото тяло на Крийл.

— Изключително рядко се срещат хора, които съответстват на репутацията си. Според вас кой е по-опасен: интелектуалецът — погледът му отново се среща с моя — или идеалистът?

— Не ме оскърбявайте. Нито пък него.

— Мм — кима той. — В такъв случай да тръгваме.

Един от по-младите монаси се обажда с тих и спокоен глас:

— Ти никога няма да бъдеш в безопасност, Каин от Гартан Холд. Няма къде да се скриеш от отмъщението на Манастирите.

Поглеждам към по-възрастния монах.

— Той наруши правото на убежище. Вие видяхте.

Монахът кимва.

— И ще кажете истината?

Той отново кимва.

— Не бих се опозорил, за да излъжа заради подобен човек.

Тоа Сител пуска кесията от черно кадифе на пода край тялото на Крийл. Един златен роял изскача с дрънчене от кесията и се търкулва бавно и лениво покрай главата на посланика към краката на монасите. Погледите на всички са приковани към монетата и никой не помръдва, докато тя не пада със звънтене.

— Поне сега ще има средства за пищно погребение... — казва Тоа Сител с безцветния си глас.

Той дава знак на Очите и те вдигат арбалетите си така, че да сочат малко над главата ми, да не би някой да ме убие погрешка. Докато излизаме, чувам засилващото се трополене от пристигането на брата лечител и хрилианския жрец. Твърде късно.

След като Крийл вече е мъртъв, никой няма властта да задържи имперския херцог и хората му, така че излизаме безпрепятствено през предната порта на посолството.

Когато се озоваваме отвън, те много професионално ме повалят на улицата и ми слагат белезници на ръцете и окови на краката. Камъните на калдъръма са студени и блестят от влага. Не си правя труда да се съпротивлявам. Ясно ми е, че никой от тях няма да се поколебае да ми забие една стрела в коляното, ако опитам нещо глупаво. Самият Тоа Сител ми помага да се изправя на крака и продължаваме по пътя си.

Вървим бавно по Божията улица към двореца „Колхари“. Изгрыва луната и раковината ѝ осветява мократа мъгла, която залезът е докарал на улицата; калдъръмът заблестява, а веждите ми овлажняват. Ужасно е неудобно да вървя с оковите върху краката; те са свързани с верига, чиито край стиска в юмрук Тоа Сител. Всички мълчат.

Преценявам, че има петдесет на петдесет вероятност Съветът на братята да поиска смъртта ми в отговор на убийството на Крийл. Мамка му, а би трябвало да ми дадат медал! Клетвата за предоставяне на убежище е един от най-свещените обети на монасите и нарушаването ѝ обикновено се наказва със смърт.

Но това са само разсъждения, въображаема защита срещу въображаем съд на Манастирите.

Истината е, че при всички случаи щях да го убия — защото ме е предал, защото е забавил търсенето ми на Шана и защото е позволил бравата на палача да се доближи още повече до врата ѝ.

Никой, *никой* не може да направи такова нещо и да остане жив.

През мъглата проблясва сребрилата арка на портата на Дил Финартин, зад нея се издига величествената кула на двореца „Колхари“. Тоа Сител казва паролата си на очакващия го капитан. Портата се разтваря и ние преминаваме под арката.

Еха! Сега поне няма да ми се налага да губя време, чудейки се как да проникна в двореца. Сигурно мога да използвам този...

19.

— 'Стратор? Мм, 'Стратор Колбърг?

Гласът на личния секретар на Артуро Колбърг дойде през екрана като приглушен, почти благоговеен шепот.

Колбърг преглътна — той добре знаеше какво може да означава този тон. Бързо изчисти от масата остатъците от вечерята си, изтри яростно устата си със салфетка и избърса ръцете си възможно най-грижливо. После въздъхна дълбоко, опитвайки се да успокои биенето на сърцето си.

— Да, Гейл?

— 'Стратор, на линия едно — *Женева*.

Когато Каин беше влязъл в двореца и връзката с него се беше влошила, на Колбърг му се отвори много работа — от нареждането да се направи вливане на храна на обитателите на кабините до редактирането на клипа за следващото издание на „Най-новото от Приключенията“. Когато връзката беше прекъснала съвсем, директните зрители по целия свят автоматично бяха влезли в режим на изчакване, а студиата бяха засипани от обаждания — от любопитни до паникьосани — на техническите ръководители в клоновете на Студията по целия свят. Сред хаоса и объркването Колбърг положи големи усилия да решава проблемите един по един.

Първото, което направи, беше да се обади на Борда на директорите на Студията в Женева.

В очакване на ответното обаждане се зае с други дела — за малко повече от час успокои останалите студиа, потопа директните зрители на Каин в изкуствено предизвикан спокоен сън, поръча си вечеря и отхвърли куп по-дребна работа: взе някои маркетингови решения относно две второстепенни звезди от Сан Франциско и проведе разговор относно графика на изгряваща Актриса. По такъв начин се опитваше да убеди всички, че „Заради любовта на Палас Рил“ не поглъща цялото му внимание.

Но сега вечерята в стомаха му се бунтуваше и той се опита да поотпусне напрежението в раменете си. Всичко беше заради Каин,

всичко бе в името на неговия успех. Само ако Майкълсън знаеше колко усилия беше положил Колбърг, през какво беше преминал, за да се погрижи за него!

Той прие обаждането по първа линия и на екрана се появи логото на „Приключения без край“ — въоръжен, размахващ меч рицар, яхнал изправен на задните си крака крилат кон. Така и не се появи картина — както ставаше винаги при разговорите с Борда на директорите.

Модулираният, изкуствено монотонен глас на Борда започна да говори без никакво встъпление:

— Разглеждаме молбата ви за право на извънредно прехвърляне. Налага се мнението, че се нуждаем от допълнително разяснение.

Бордът на директорите беше орган с непостоянен състав, вариращ между седем и петнайсет членове, Незаети от висок ранг, които определяха политиката на Студията като цяло. Решенията им не подлежаха на обжалване и нямаше как членовете на Борда да бъдат настроени един срещу друг, след като никой извън Борда не знаеше точния му състав в даден момент. Отсъствието на картина и изкуственият глас не позволяваха на Колбърг дори да разбере с кого разговаря. Той беше доста сигурен, че в съвета в момента има един представител на фамилията Сауд, също както и на Уолтън и Уиндзор, но това знание беше безполезно — то не му помагаше да навлажни устните си или да успокои гласа си.

Бързо, почти задъхвайки се, той изстреля предварително замислената реч:

— Като се има предвид преживяването на Каин при предишната му мисия в двореца „Колхари“, смятам, че разрешението за извънредно прехвърляне би било разумна предпазна мярка, за да се съхранят животът и рентабилността на една голяма звезда. Всъщност заради изчезването на трансферния канал и загубата на връзка с него ние не можем да получим дори обичайния летален пик в продажбите на това Приключение...

— Ние не се интересуваме особено от живота и рентабилността на този Актьор. Заинтересувани сме от нещо много по-важно.

Колбърг примигна.

— Не съм много сигурен, че аз...

— Вие ни уверихте лично, Администратор, че в ликвидирането на този анхански император няма да има политика.

Колбърг преглътна и попита предпазливо:

— Няма да има политика?

— Поинтересувахме се в самото начало от мнението ви относно последните Приключения на Палас Рил. Разбирате ли колко е опасно да се показва как героинята руши устоите на властта? Колко е опасно да се насърчават феновете ѝ да я поддържат, докато тя се противопоставя на законно избраното правителство?

— Но нали тя, тъъ, спасява невинни *животи*... Със сигурност това е приемлив сюжет...

— Вината и невинността нямат значение, Администратор. Тези местни са осъдени съобразно законите на своето общество и правителството, срещу което Палас Рил се изправя, е законно назначено. Желаете ли да сте отговорен за действията на тукашните ѝ подражатели?

— Но... но аз не мисля...

— Именно. Вие не мислите. Изминаха десет години от Кастовия бунт, Администратор. Нима не сте научили *нищо*? Нима сте забравили колко крехък може да бъде социалният ни ред?

Колбърг не беше забравил — той беше прекарал онези ужасни дни, свит на кълбо в апартаментата си в своята кооперация.

Харизматичният Актьор от Топ десет, на име Кийл Бърчард, по невнимание беше предизвикал Кастовия бунт, докато проповядваше в Отвъдие. Той играеше жрец на бога на смъртта Тишал. Пълната свобода и личната отговорност, които проповядваше, докато подстрекаваше към селско въстание против бароните обирници на Джелед-Каарн, станаха обединителни лозунги на спонтанните бунтове в градовете по света. Недоволните Работници се вдигнаха срещу висшите касти, срещу средните касти, а накрая — и едни срещу други.

За щастие, Бърчард беше убит от един от онези барони обирници, докато ръководеше щурмуването на цитаделата му, и отрядите за бързо реагиране на Социалната полиция в края на краищата потушиха вълненията, но Кастовият бунт си оставаше ужасяващо напомняне за хипнотичното въздействие, което Актьорите можеха да оказват върху публиката си.

— Но... — започна Колбърг, като избърса с opakото на дланта си потта, която извираше от горната му устна, — но нали тя *се провали*,

разбирате ли? И сега се нуждае от Каин — абсолютно *аполитичния* Каин — който да я спаси или да отмъсти за смъртта ѝ.

— Ние също мислехме така. Но как в такъв случай ще обясните това?

Логото на Студията изчезна от екрана, заменено от фасадата на посолството на Манастирите, видно през погледа на Каин, а от високоговорителя се чу записаният глас на Каин: „Онези, които не допускат мирна революция, правят неизбежна кръвопролитната революция.“

„О, боже! — помисли си Колбърг. — О, божичко!“

Върху екрана отново се появи логото на Студията.

— Това заявление е *категорично* политическо, ако не и подривно или дори предателско. Знаете ли кого цитира той?

Колбърг побърза да поклати глава.

— Не, не, нямам никаква представа.

— Добре.

Колбърг погледна надолу — върху панталоните му, там, където беше държал треперещите си ръце, имаше две тъмни петна от пот. Той сплете пръсти и ги стисна така, че почувства болка.

— Аз, тъъ... присъствах директно на тази сцена, но не вярвам, че Каин е вложил политически смисъл...

— Разбирате ли колко гибелни може да са последствията от това, да се допуска Актьор с популярността и влиянието на Каин да си позволява политически мотивирани нападки срещу авторитарното правителство? Да се допуска да монологува, търсейки оправдание за разрушаване на полицейската държава? Това са отзвуци от историята с Бърчард; земните паралели на подобни настроения биха били пагубни.

— Но нали...

— Каин често се кълне в името на Тишал — богът, за който проповядваше Бърчард.

Колбърг премълча — нямаше какво да каже.

— Каин е започнал да се занимава с подривна социална критика.

— Какво?

Логото изчезна още веднъж, този път заменено от сцена, видяна от Каин, докато вървеше край изгорелите покрайнини на Кралството на Кант. Монологване на Каин: *Нашите Трудоваци са по-зле всъщност; при зомбитата не се забелязва онази скрита искрица*

живот — ум, воля, каквото е там — която прави Трудоваците да изглеждат толкова зловещо-жалки.

Логото се върна на мястото си.

— Трудоваците са осъдени *углавни престъпници*, които са киборгизирани, за да се отплатят на обществото за своите престъпления, Администратор. Тези думи на Каин може да бъдат интерпретирани като апел за съчувствие, като твърдение, че смъртта е за предпочитане пред живота като Трудовак.

— Но монологването...

— Възможно е смъртта им наистина да е по-добра за тях, но смъртта им *не е* по-добра за нас. На Трудоваците се крепи голяма част от световната икономика.

— *Монологването* — повтори твърдо Колбърг, потрепервайки вътрешно от дързостта си — е просто поток на съзнанието. То е една от причините Каин да стане толкова добър и ефектен Актьор. То отразява емоционалните и подсъзнателните му реакции, освен осъзнатия мисловен процес. Ако той постоянно трябва да се спира и да анализира политическите последствия от всяка своя мисъл, това ще го унищожи като Актьор!

— Неговата кариера не ни интересува. Може би трябва да се подбират такива Актьори, чиито „емоционални и подсъзнателни реакции“ не са толкова социално безотговорни.

Настана тишина. След малко монотонният глас заговори по-бавно:

— Знаете ли, че Дънкан Майкълсън, бащата на Каин, вече повече от десет години е изолиран в социален лагер „Бюкянън“? Че е обвинен в противодържавна дейност? Крушата не пада по-далеч от дървото, Администратор.

Внезапно пресъхналият език на Колбърг залепна за небцето му, а от лявото му око се търкулна капка пот. Той погледна надолу, към тази сълза от пот и прехапа езика си, за да навлажни устата, така че да може да говори.

— Какво искате да направя?

— Ще позволим извънредно прехвърляне. Ще видите, че в Техническият център на „Кавеа“ вече има активиран аварийен ключ. Обмисляхме незабавно отзоваване на Каин, но си даваме сметка за потенциалните приходи от това Приключение. — Гласът стана по-

твърд. — В Приключението няма да има повече намеци за подривна дейност, ясно ли е? Нарездаме ви да наблюдавате лично всяка секунда, прехвърлете на други всичките си останали задължения. Отговорайте лично за политическото и социалното съдържание на Приключението. Когато Каин убие Ма'елкот или загине, докато се опитва да го направи, това ще бъде резултат от *лично отмъщение*, ясно ли е? Няма да има повече обсъждане на политически мотиви. Няма да има и дискусии по договора на Каин — Студията не се занимава със спонсориране на убийства. Ние осигуряваме *забавление*, и нищо повече. Ясно ли е?

— Ясно е.

— Заложена е не само *кариерата ви*, Администратор. Всяко сериозно нарушение на тези нареждания ще бъде предадено за разследване на Социалната полиция.

Хладината от гърдите му се разстилаше по цялото му тяло, сякаш някой беше забил леден кинжал в сърцето му.

— Разбирам.

Екранът угасна.

Колбърг седя още дълго, дълго време, гледайки в сивата тъмнина на екрана. После внезапно скочи, сякаш се е пробудил от кошмар — може би Каин вече беше излязъл от двореца, може би вече беше онлайн, може би вече вършеше или казваше, или мислеше нещо, което е способно да разруши живота на Колбърг.

Администраторът изтупа трохите от ризата си, приглади коса с потната си ръка и се понесе към вратата на личната си кабина.

Майкълсън го беше заплашил предишния ден; сега заплахата идваше от Каин. Колбърг реши, че вече е време да плесне през ръцете кучия син.

„Само ми дай повод да се изправа пред Борда — помисли си той. — Един малък повод. И ще видиш какво ще стане после.“

ДЕН ТРЕТИ

— Понякога се чудя дали можеш да уважаваш нещо друго освен силата.

— Че какво друго може да се уважава?

— Виждаш ли? Имах предвид точно това, че се измъкваш с някой подигравателен, повърхностен, бърз отговор. Защото не ти пука мен какво ме интересува. Нещата, които са важни, наистина важни...

— Какво например? Справедливостта? Стига глупости. Честта? Това са абстрактни понятия, измислени от нас, за да можем полесно да преглътнем реалността на силата, да приучим хората доброволно да се самоограничават.

— А любовта? И тя ли е абстрактно понятие като справедливостта?

— Шана, за бога...

— Не е ли странно как винаги се караме за разни абстрактни неща?

— Ние не се караме.

— Напротив. Може да не е точно заради справедливостта и любовта, но определено се караме.

1.

Кръг след кръг рушащите се каменни пейки и пешеходни пътеки се издигаха амфитеатрално над изпъкналото петно от мокър пясък в центъра; може би цялата гигантска постройка някога е била предназначена за игри на боговете. Вътрешната стена, отделяща пясъка от пейките, някога бе имала височина от три човешки ръста. Макар сега да се рушеше от старост и заради вредните изпарения от фабриката за стомана в близкия Индустриален парк, на стената все още се забелязваха успоредните следи, оставени от диамантените нокти на драконимфите, амебовидните изгаряния от киселинната отрова, която пръскаха опашките на драконите, и белезите от арбалетни стрели, пронизали плътта на бягащите гладиатори.

Зад третия ред пейки беше разположен пръстенът от обществени тоалетни, построени преди векове за отдавна измрелите зрители. Подобни тоалетни бяха пръснати из целия град, наследство от Медния крал Тар Менелекил, който едва не бе разорил народа си със своите обществени постройки.

Уличните тоалетни в Анхана бяха построени над шахти, издълбани във варовика, върху който бе построен градът; в шахтите бяха разположени три прегради бронзови мрежи, една от друга поситни, които улавяха по-големите отпадъци и позволяваха на течността да се оттече в бездънните пещери под града. Покрай всяка шахта се спускаше още една, успоредна на първата. Веднъж на всеки десет дни чистачите обикаляха шахтите, събираха ценните екскременти и ги откарваха в „Анханско почистване и наторяване“ на Късметлията Джанър, в покрайнините на Града на пришълците.

Това се знае от всеки жител на Анхана; онова, което не е известно на уважаваните граждани, е, че запечатаните врати на тези отпадъчни шахти водят до една от онези бездънни пещери, през които всеки, познаващ пътя, може да се движи свободно под целия град.

Те дойдоха точно през тоалетните — деформираните, слепите, сакатите, безкраките с техните патерици и прокажените, увити в своите подгизнали от урина парцали. За да стигнат дотук, бяха

преминали през помийната яма на Империята и сега рицарите на Кант, които стояха по двама край всяка врата, ги пропускаха с гостоприемни жестове надолу по натрошените каменни стъпала.

Из свежия нощен въздух се дочуваха тананикания и радостно бърборене. Групата просяци се спускаше надолу, прескачайки пейките, които предците им са можели единствено да гледат със завист, без да смеят да ги докоснат — толкова близо до арената са можели да седят само богатите дворяни. Стигнаха до високата стена, която обграждаше пясъка на арената, и я преминаха като стадо овце, като леминги, като вълна от лакоми вредители.

Пясъкът на арената, все още влажен от вечерния ръмеж, хрущеше под сандалите и завързаните с въженца парцаливи обувки, под металическите накрайници на патериците и под мазолите на босите им нозе. Близо двеста години този пясък бе попивал кръвта и екскрементите на смъртоносно ранени гладиатори, огрета, троли, огрило и джуджета; полусмляното съдържание на разпорените лъвски кореми; сукървицата от прерязаните гърла на драконите и воднистата течност от пронизаните очи на драконимфите — единственото им уязвимо място. После още сто години грамадната постройка беше стояла изоставена, но и на това бе сложен край — върху забити колове, по-високи от човешки ръст, бяха разпънати насмолени тъкани, а към ниското небе се извиха празнични огньовете, отразяващи оранжевата си светлина в надвисналите облаци. Сакатите затанцуваха около огньовете, защото този грамаден каменен кръг беше Медният стадион, просяците бяха Поданиците на Кант, а тази нощ бе Нощта на чудото.

И те почувстваха нечие присъствие — призрачно усещане, което не можеше да бъде обяснено.

Един прокажен прекъсна по средата веселия си разказ за натъпканото портмоне, което успял да откъдне, докато собственикът му му подавал монета; той усети как нещо се отърка в парцаливите му дрехи, но до него не застана никой. Просякът сви рамене и продължи разказа си. Сляпа жена усети топло дихание на врата си; тя се обърна и свали от очите си мръсните превръзки, за да погледне към новодошлия. Жената потърка очи и тръсна глава, отдавайки всичко на живото си въображение. В един момент, за кратко, като игра на сенките, върху пясъка се появиха следи от стъпки, далеч от всички крака, които биха могли да ги оставят, но рицарят, който ги забеляза,

само въздъхна — внезапната му подозрителност за миг се стопи и премина в отегчено равнодушие.

Дори при най-благоприятните условия, заклинанието на Наметалото се поддържа изключително трудно; сред тълпата от непрекъснато движещи се подозрителни и цинични професионални крадци и просяци е почти невъзможно. Наметалото не оказва влияние върху физическия свят, не променя пътя на светлината, нито предотвратява отражението ѝ; то действа единствено и само върху ума. Използването на Наметалото означава, че адептът трябва да поддържа непрекъснатата ментална визуализация на околната среда, включително позициите и позите на всички присъстващи, с изключение на себе си — с други думи, адептът трябва да съхрани в съзнанието си идеален образ на мястото, но без *той да присъства в него*. Докато поддържа концентрацията си, адептът все още може да е видим за околните, но не и за съзнанието — на околните по магически начин им се пречи да регистрират умствено присъствието му. Сравнително лесно е, когато наблизо има само един човек, не е чак толкова трудно, когато са двама или трима.

Никой обикновен адепт не би могъл да се надява да поддържа Наметалото сред Поданиците на Кант. Никой обикновен адепт не би посмял дори да се опита — всеки външен човек, спипан на Медния стадион посред Нощта на чудото, го чакаше сигурна смърт, бърза и безмилостна, без съд и присъда.

Но никой от познатите на Палас Рил не можеше да я опише като обикновена.

„Четирийсет часа — промърмори тъничък, треперещ гласец някъде от най-отдалечените кътчета на съзнанието ѝ. — В движение съм повече от четирийсет часа.“

Усещаше зъбите си като покрити с налепи, очите ѝ дращеха при всяко примигване, но тя вървеше безмълвно сред тълпата, слушваше се и се оглеждаше, оставила се на краката си да я носят накъдето пожелаят. Може би бе постъпила глупаво, като се беше доверила на онези хора, но не беше чак толкова глупава, че да не осъзнае, че е предадена.

В Нощта на чудото всички Поданици на Кант се събираха тук. Значи, някъде в тълпата се криеше мъжът, който я беше предал, който бе убил близнаците и Талан — и Ламорак. Би го убила със собствените

си ръце; знаеше, че Величеството щеше да ѝ бъде благодарен за оказаната чест.

„Освен ако — напомни вътрешният ѝ глас със студен тон — предателят не беше самият той“; Палас не беше толкова наивна, че да свали подозренията от Краля на Кант само защото го харесваше. Тя имаше нужда от доказателства, от пръст, който да ѝ посочи мишената, и точно тази нужда я беше довела тук. А как трябваше да изглежда това доказателство, Палас нямаше никаква представа.

Тук я бе довело неспокойното, задушавашо желание да се движи, чувството, че зад гърба ѝ върви нещо невидимо. Тя нямаше никакъв план; поддържането на Наметалото, което правеше вече седем часа, поглъщаше голяма част от вниманието ѝ и единственото, което ѝ оставаше, бе да трупа впечатления за по-късно. Потънала в почти дзен състояние на медитативно съзерцание, тя просто беше отворила сетивата си към настоящето с надеждата, че то ще ѝ даде всичко необходимо.

И получи барабанене от невидими ръце някъде в северната част на стадиона.

Там се издигаше зикурат — девет стъпала, изградени над каменните пейки, се изкачваха към масивен трон с висока облегалка, който бе изсечен от един-единствен блок от местния варовик. Бавният Поток, който изпълваше менталното зрение на Палас с полупрозрачни цветни жилки, внезапно се устреми вихрено към зикурата и се гмурна в него. Тя кимна на себе си; вътре в зикурата щеше да застане Абал Паслава Заклинателя, който щеше да осигури ефектната поява на Краля. Каин ѝ беше описал веднъж процедурата и сега тя знаеше какво да очаква.

От еднокраките бронзови мангали плиснаха искри, без никой да ги запалва. Плътни кълба дим се спуснаха от бронзовите купи надолу по платформата и се сгъстиха до такава степен, че напълно скриха каменния трон.

Смехът и разговорите сред Поданиците бързо утихнаха; овнешките бутове и меховете с вино бяха оставени настрана. Лицата, зачервени от горещината на огньовете, се обърнаха към виещия се облак дим. Барабанът заби в маршов ритъм — в ниското от дима се появиха деветимата барони на Кант.

Палас се взря в тях с присвити очи, без особено любопитство; бяха ѝ известни имената и репутацията на двама от тях, но тя нямаше причини да подозира, че те знаят за връзката ѝ с Поданиците. Бароните заеха местата си на долните три реда стъпала — седем мъже и две мускулести жени, които опряха остриетата на мечовете си в камъка и застинаха, облегнати на дръжките им.

Мъглата започна да се разсейва, разкривайки неясните силуети, а след това и неподвижните фигури на херцозите на Кант, застанали на третото стъпало под върха. Палас ги познаваше и двамата — скелетоподобната фигура, облечена с мантия, бе Паслава, който продължаваше да привлича Потока; от другата страна стоеше белобрадият и флегматичен Деофад Военачалника, който някога бе служил в липкийската имперска гвардия.

Палас се беше срещнала с двамата мъже малко след като бе предложила на Величеството своята концепция за операцията на Смешника Саймън; всеки от тях можеше да е предателят.

И тогава в изтъняващата мъгла, от върха на зикурата се разнесе гласът на Величеството, дълбок и ясен като църковна камбана. Палас не долавяше в него ни най-малко напрежение — думите му се чуваха отчетливо в целия стадион; страничните Потоци, които струяха откъм върха на зикурата, ѝ подсказаха, че Паслава усилва гласа на Краля с помощта на магия.

— Деца мои — каза той. — Тази вечер сме се събрали тук, на тази изоставена имперска арена. Ние също сме изоставени. Ние — забравените, куците, сакатите и слепите!

Между рушащите се стени прогърмя единодушният отговор на Поданиците:

— *Така е!*

— Ние — крадците, бандитите и просяците!

— *Така е!*

— Но ние не сме сами! Въобще не сме безпомощни! Ние сме силни! Ние сме братя!

— *Така е!*

— Арената на отчаянието трепери пред нашето братство! Силата му я превръща в Място на чудесата! Тук сте заедно със своите братя, захвърлете патериците, свалете превръзките и бинтовете! Нека

сакатите да проходим, нека слепите да прогледат! Ликувайте! Деца мои, вие сте изцелени!

— ТАКА Е!

И навсякъде из Арената по мокрия пясък нападаха патерици; ръце изпълниха празните ръкави; белезникавите превръзки падаха от ясните блеснали очи; язвите на прокажените се белеха от кожата, докато и последните следи от мъглата не се стопиха и на трона не седна Негово Величество Кралят на Кант. Около главата му засия кралски ореол — отблясък от алените огънове на мангалите, които пламнаха около трона и зад него. Без да помръдне, Кралят наблюдаваше трансформацията на поданиците си.

Палас знаеше много добре, че всичко това е чист театър — тук не биваше допускан нито един истински инвалид или прокажен — но не можеше да отрече силата на този толкова обикновен ритуал, радостта, която струеше от всички, докато едновременно сваляха маските си.

Каин се беше опитал да ѝ обясни защо Поданиците са нещо повече от обикновена улична банда, опита се да ѝ опише почти религиозното им посвещение един на друг, чувството им за семейственост, за принадлежност към нещо, което е много повече от обикновен съюз от отделни части; Палас бе виждала това посвещение в действие, но едва сега започваше да го разбира. Освен това ѝ стана ясно, че този обикновен ритуал правеше невъзможно вмъкването сред тълпата на някой страничен човек без помощта на магия.

И докато гледаше как Величеството слиза по стъпалата, усмихнат и спокоен, следван от херцозите и бароните си, за да приеме заедно с тях десетъка край подпорната стена, Палас трябваше да признае, че човекът знаеше много добре как да подготви едно ефектно появяване.

Тя се придвижи към стената, като внимаваше да не се сблъска с Поданиците, които се стичаха в същата посока, и успя да се приближи достатъчно, за да чуе гласа му, докато той приемаше подаръците, парите и останалите неща. Когато церемонията приключи, тримата барони откараха всичко с една количка, а Кралят слезе по стъпалата, за да се смеси с хората си и да се повесели с тях. Херцозите и бароните го последваха и скоро на Арената кипеше веселие; меховете с вино се подаваха от ръка на ръка, гласовете се сливаха в гръмогласна песен.

Палас стоеше близо до Величеството, с надеждата да успее да го придърпа настрана, за да могат да поговорят, затова чу как Абал Паслава му промърмори с нисък глас:

— Тук има магия; някой друг, освен мен, придърпва към себе си част от Потока в стадиона.

Величеството му отговори с усмивка, в която проблесна мрачно веселие.

— Добре, посочи ми го и набързо ще се разправим с негодника.

— Не мога.

— Не разбирам.

— Нито пък аз. Усещам подръпването със съзнанието си, но когато насоча вниманието си към него, то се изплъзва като слънчев отблясък в крайчеца на окото. Това определено ме притеснява.

— Не спирай да го търсиш. Междувременно прикрий оттеглянето ми; събирането на десетъка се проточи доста и закъснявам за среща.

— Ясно.

Паслава отметна глава назад и подбели очи; Потокът се завихри на спирала в Обвивката му. Той измъкна мъничка кукла от джоба си и я завъртя между пръстите си. Ластарче от виолетовия Поток се закачи за Величеството, който се отдалечи, следван от Палас.

Но тя се стареше да се държи на разстояние — мнозина от маговете, използвали заклинанието на Наметалото, се бяха издали просто защото се бяха блъснали в някого. Веднъж или два пъти ѝ се наложи да отскача бързо встрани, за да избягва преминаващите наблизко Поданици, и всеки път Кралят сякаш се отдалечаваше значително от нея, като междувременно кимаше и разменяше по някоя дума с кантийците. Не изглеждаше, като да върви бързо, но въпреки това тя така и не успяваше да го настигне.

Въпреки обърканото и отнесено състояние, в което се намираше, тя успя за по-малко от минута да разбере какво е направил Паслава. Сигурно бе използвал някаква по-сложна вариация на Наметалото, което използваше самата тя — всеки път като погледнеше към Величеството, виждаше, че се е отправил към другия край на Арената, като винаги се намирате твърде далеч от него, за да могат да разговарят. Палас отдаде дължимото професионално уважение към

изобретателността на Паслава. Заклинанието беше доста хитроумно, макар че ако решише, тя можеше с лекота да го разбие.

Паслава може и да беше умен, но не можеше да се мери с нея по сила.

Ала разбиването на заклинанието щеше да изисква концентрация, от която тя се нуждаеше за поддържането на собственото си Наметало. Вместо това Палас огледа арената; когато погледът ѝ се плъзна към откренатата врата на една от животинските клетки, Потокът се завихри още по-бързо около Обвивката на Абал Паслава и тя почувства как заклинанието леко увеличава тегленето на енергия. Друго не ѝ беше необходимо — тя позволи на нуждата ѝ да разговаря с Величеството да я устреми към клетката. Имаше чувството, че се носи над земята — краката ѝ се подчиняваха на желанието ѝ да следва избраната посока, но не и с необходимата скорост.

Тя се отдалечи от огньовете. Сумракът в животинската клетка се спусна като перде пред очите ѝ, а обонянието ѝ се подразни от прашния мирис на гниецо дърво и застояла урина. Тук, в тъмнината, в тази непозната обстановка, тя не можеше да си представи достатъчно ясно всичко, за да поддържа Наметалото; заклинанието се разчупи и тя се облегна разтреперана на стената.

Менталното зрение — онова състояние на съзнанието, при което то възприема Потока и може да прави и да поддържа заклинания — е медитативно състояние, което е почти трансцендентално. Когато е в състояние на ментално зрение, човек не чувства умора, не чувства страх, не чувства почти нищо; единственото, което усеща, е обкръжението си и своята воля, която адептите наричат *намерение*. Часове наред менталното зрение на Палас успяваше да потиска умората от защитата на семейството на Конос и изтощението от двата дни, в които бе бягала от Котките, страха и ужаса от битката, почти физическата болка от загубата на близнаците, Талан и Ламорак, чувството за вина от това, че ги бе повела към смъртта им. Но тези емоции кръжаха около нея като хиени — не бяха изгубили интерес, не се бяха впуснали да търсят други жертви. Търпението им беше почти безкрайно.

И сега, когато защитата ѝ беше изчезнала, те се нахвърлиха върху нея; впиха зъби в гърлото ѝ и я запратиха задъхваща се на пода.

За миг в съзнанието ѝ се втурнаха множество лица, изблъсквайки настрани останалите мисли. Тя видя ужаса и отчаяната надежда на двете дъщери на Конос — същите усещания ги имаше и върху лицата на всички *токали*, преследваните, които се бяха скупчили под онзи изоставен склад в Индустриалния парк и можеха да разчитат единствено на нея... Видя непоколебимата увереност на Талан, мрачното доверие на близнаците...

И разбира се, лицето, което я накара да се просълзи — Ламорак, усмихващ се нежно, докато потупва с острието на *Косал* по изсечената от камък арка. „Мога да удържа тази дупка за много, много дълго време.“

„О, Карл...“ Името му, което не можеше да произнесе на глас или да спомене в монологването си, името, което условията на Студията не ѝ позволяваха дори да прошепне, докато не се върне на Земята.

Докато не се върне на Земята, сама.

Той бе успял да удържа онази арка не повече от минута.

Хиените гризяха стомаха ѝ, но тя беше адепт — животът и смъртта ѝ се подчиняваха на ума ѝ. Само за няколко секунди Палас успя да задуши хищническите мисли и скоро се изправи на крака. Не можеше да забрави в каква опасност се намира само защото беше на това място. Тя тръгна по полегатия под, подпирайки се с едната си ръка на стената. Всичко, видяно от Нощта на чудото, започна да се подрежда в главата ѝ в определена картина.

Среща — монологна тя. — Среща по време на Чудото. Когато всеки Поданик на Кант ще се намира на стадиона. Единственото време през цялата седмица, когато ще можеш да се разхождаш из Лабиринта, без да бъдеш видяна от нито един Поданик на Кант.

В ушите ѝ зашумя равномерен тътнеж, наподобяващ далечен прибой; лицето ѝ пламна от придошлата кръв и Палас ускори крачка.

Величество, заклевам се... Ако си бил ти, кълна се, че ще изям гнилото ти сърце.

Ръцете ѝ зашариха по навик из джобовете на туниката и плаща ѝ в търсене на нещо, което би могло да ѝ посочи следите на Краля, без да се налага да прибъгва към менталното зрение, което забавяше движенията ѝ. Тя разполагаше с достатъчно артилерия, въпреки липсата на гръмотевичния жезъл, който бе изгубила при битката с

Котките — четири кестена, заредени с огнени кълба, две парчета зареден кехлибар за Хващане, мощно теке и боен жезъл, също както и не особено агресивен кристал за Омайване. В по-голямата си част това Приключение се състоеше предимно от бягане и криене; защитните ѝ заклинания бяха изчерпани, с изключение на един Хамелеон, както и няколкото ѝ кристални гадателски уреда. Без да има тези подготвителни заклинания, тя трябваше да използва менталното си зрение за всичко — докато поддържа Наметалото — което беше опасно и в най-добрия случай отнемаше много време.

Когато я връхлетя вдъхновението, тя се усмихна и преглътна кискането си. Решението беше толкова просто и елегантно, че чак ѝ стана смешно. Извади от торбичката на колана си малко късче шлифован лилав кварц и настрои съзнанието си към изрязаните върху него символи. Методът бе елементарен като завъртането на ключ в ключалка — нямаше нужда да използва менталното си зрение. Кварцът се затопли в ръката ѝ, Палас го вдигна пред себе си и на стената на нивото на раменете ѝ запулсира прекъсната лента в приглушен пурпурночервен цвят, а на пода се появиха слабо забележими отпечатьци от обувки в същия цвят. Вариантът на Наметалото, който Паслава бе използвал върху Величеството, щеше да излъчва магия непрекъснато, докато не се изчерпа, като батерия с утечка — а дотогава тя щеше да използва това просто заклинание, за да вижда отпечатьците от ботушите му и следите от ръцете му на местата, където се е подпирал на стените, и по този начин щеше да проследи пътя му из Стигийския лабиринт.

Кристалът караше следите да светят от разстояние три-четири метра; тя не се притесняваше, че ще се издаде, а и следата от магията започна да избледнява още когато тръгна по нея. При нужда Палас можеше да се движи бързо и плавно, като вода, а шумът, който вдигаше, се абсорбираше и прикриваше от заобикалящата я среда. Тя напусна стадиона с бърза крачка и потъна в улиците на Лабиринта.

За щастие, облаците над главата ѝ се разкъсаха и между тях се появи луната. Палас видя Краля само на четирийсет или петдесет метра пред нея; мъжът се движеше с равномерен ход. Някъде по пътя се беше сдобил с качулато наметало, но сигурно не беше излъгал Паслава, казвайки му, че закъснява за среща — движеше се твърде бързо, за да се старее да прикрива характерната си походка, която бе не

по-малко отличаваща се от гласа му. Като че ли не се притесняваше, че може да го следят; а и защо да се тревожи? Щеше да чуе стъпките на всеки, който се осмелеше да го последва.

Палас се усмихна мрачно и прибра проследяващия кристал. Събу високите си до глезена ботуши, хвана ги по един във всяка ръка и се затича леко след него, стъпвайки с възглавничките на пръстите на босите си крака, като се стараеше да се придържа към сградите от едната страна на улицата. Утъпканата кал на улиците в Лабиринта бе доста по-висока и по-суха по краищата, отколкото в средата, където обикновено се струпваха изхвърлените камъни, дъски и парчета от строшени гърнци. Покрай стените тя можеше да тича спокойно с боси нозе, без да се страхува, че ще настъпи нещо.

Вървящият пред нея Крал се шумугна в сумрака на един свод без врата. Вместо да го последва навътре, тя си обу ботушите и бавно заобиколи сградата. Там, на ъгъла на третия етаж, от другата страна на арката, през която бе влязъл Величеството, през спуснатите кепенци се промъкваше лъч светлина, единственият в цялата къща.

Контролирайки дишането си, Палас Рил призова менталното си зрение и огледа околните улички и покривите на съседните сгради. Плътната плетеница на Потока преминаваше навсякъде с лекота и единствените Обвивки, които се забелязваха, бяха на Плъховете, сновящи из сенките.

Това означаваше, че тук нямаше нито охрана, нито скрити наблюдатели; означаваше, че в този случай потайността бе по-важна за Величеството, отколкото сигурността.

Далечният тътнеж, който шумеше в ушите на Палас, се приближи, но тя се вкопчи в менталното си зрение и шумът от разбиващи се вълни утихна. Послушните ѝ пръсти сами намериха в джобовете на наметалото ѝ мъничката фигурка на Хамелеона. През менталното ѝ зрение красиво обработената платина сияеше във вихрите на различни цветове. Тези вихри проникнаха в съзнанието ѝ и се спуснаха надолу в тялото ѝ. За някой страничен наблюдател кожата и дрехите ѝ имаха същия цвят и текстура като стената, до която беше застанала. Тя се поколеба още няколко мига, за да запечата по-силно образа в съзнанието си, след което се обърна към стената и се изкатери по нея с лекотата на гущер.

Увисна без никакви усилия край процеждащата се светлина и се заслуша.

— ... преди Бърн да го хване. Това е жизненоважно — казваше непознат глас. — И без това Бърн вече има твърде голямо влияние над Ма'елкот, а според мен Бърн е болен човек с болен мозък. Много важно е той да не успее и това е основната ми задача. Не се опитвай да ме убедиш, че нямаш нищо общо с това — за трима от петимата мъртви пазачи се знае, че бяха Поданици. Сигурно и другите двама са били такива.

— Ако беше в ръцете ми, щях да ви го предам, Ваша светлост. — Гласът на Величеството звучеше невероятно смирено, дори раболепно. — Не очаквам от Поданиците да ми дават пълен отчет на действията си, а само за приходите си. Ако някои от тях са решили да ги увеличат чрез шпиониране за Смешника Саймън, това не е моя работа, освен ако пропуснат да ми платят десетъка си. И все пак това бяха мои хора и очаквам компенсация за смъртта им.

Ваша светлост? Това сигурно е самият Тоа Сител! — монологна Палас и стомахът ѝ се сви от болезнен ужас. Внезапно ѝ стана ясно защо срещата се провежда точно в този час. — *Значи, е той. Кралят на Кант ни е предал. Трябваше да се досетя — той е най-добрият приятел на Каин. Но... о, богове, наистина се надявах да е невинен.*

Пред очите ѝ се появиха окървавените лица на Дак и Джак, на Ламорак и Талан.

Мога да ги убия и двамата. Още сега. Тук. Да активирам огнено кълбо и да пъкна кестена през процепа в кепенците. После ще скоча на земята и ще избягам далеч отвъд радиуса на взрива. Дори няма да ги чуя как пицят, докато изгарят.

Палас тръсна глава и прогони образа от главата си. „Прекалено дълго съм живяла с Хари“ — помисли си тя. Познаваше твърде добре капаните на яростта, за да падне в тях точно тук; праведната ярост правеше нещата още по-опасни.

Но няма да го направя — монологна тя. — Ще изчакам, ще ги слушам. Ако ще трябва да се убива някой, мога да го направя и след като разбере какво става тук.

— Мисля, че не разбирате сериозността на положението — рече непознатият глас с равния тон на човек, който си поръчва закуска. —

Смешника Саймън вече е притеснил императора. Не само че действа безнаказано дори тук, в столицата на Империята, а и графитите му са се появили по стените на самия дворец „Колхари“.

Ха. Станала съм модна.

— Правя всичко по силите си, Тоа Сител. Очевидно никой не знае кой е Смешника Саймън или къде ще се появи следващия път.

И за това трябва да благодаря на Конос и страхотното му заклинание.

— Според мен — каза Тоа Сител — привържениците на Смешника Саймън още се намират в пределите на Анхана. Около седемнайсетина са и мнозина от тях са взели и семействата си, така че общият брой бегълци е около трийсет и осем души. Може би трябва да вложите усилия си в намирането на скривалището им.

Палас преглътна и извади един кестен от вътрешния си джоб.

Тя не можеше да види магическите знаци, които бяха изписани по повърхността му, не и ако не включеше менталното си зрение, но усещаше как драцят по дланта ѝ.

Може би все пак трябваше да убие тези мъже.

Величеството знае къде са те; заклинанието на Конос едва ли би могло да промени всичко. Отнеми два живота, за да спасиш трийсет и шест.

Тя си пое дълбоко дъх и се приготви физически, докато притискаше емоциите си с ментална длан.

— Градът е голям — рече Величеството с извинителен тон.

Какво?

— Веднага ще разпратя хората си — продължи той, — но не мога да обещаю нищо. Има толкова много удобни за криене места и Поданиците нямат достъп до някои от тях.

— Направете всичко възможно. Както сигурно разбирате, тук не става въпрос за пари. Ако пограничните барони разберат, че Ма'елкот може да бъде победен лесно, без да се подлагат на голяма опасност... Мисля, че можете да си представите какви ще са последствията.

— Да. Поредната гражданска война, от която нямаме нужда.

Внезапно Палас усети, че диша тежко и стиска кестена в побелелите си от напрежението пръсти. Що за игра играеше Величеството? А тя без малко да го убие, без малко да убие и двамата;

само благодарение на милостта на някой незнаен бог беше решила да изчака достатъчно, за да чуе това последното...

Почти не се вслушваше в остатъка от разговора, докато двамата мъже обсъждаха други, не толкова належащи дела, разчепкваха политиката на бандите в Лабиринта и различните слухове, които Величеството бе дочул от Поданиците си. Хамелеонът, който я задържахше на стената, нямаше да трае вечно; тя се нареди да се спусне, когато чу Величеството да казва:

— Само още едно нещо. Искам да разбера каква е тая награда за Каин. За какво го търсите?

„Каин?“ Сърцето на Палас заблъска болезнено в гърдите ѝ; тя застина, спря да диша и стисна очи, опитвайки се да чуе по-добре.

— Според мен това не е ваша грижа.

Равнодушието в гласа на Величеството изглеждаше твърде пресилено.

— Той ми е приятел. Не искам това... споразумение, което сключихме, да попречи на приятелството ни. Освен това не искам приятелството ни да пречи на изпълнението на споразумението, разбирате ли ме? Не искам да ви го предам, без да знам защо го търсите.

„Да го предаде? Хари е тук? Сега?“ Устата на Палас пресъхна, стомахът ѝ се сви и сърцето ѝ заблъска в гърдите като парен чук. Пръстите ѝ изтръпнаха неприятно, сякаш току-що бе зашлевила на някого плесница.

— Нека това не ви притеснява. Задържах Каин по-рано тази вечер, но той не е застрашен от нищо. Поне не от нас; макар да смятам, че Манастирите може да са му малко ядосани. Всъщност узнах от един доста достоверен източник, че Ма'елкот смята да го наеме.

— Да го наеме? За какво?

— Как за какво? Да намери Смешника Саймън и да го убие, разбира се.

„Разбира се — помисли си разсеяно Палас. — Защо иначе ще е тук, ако не за да прецака за пореден път живота ми?“

Тя пропусна прощалните думи на двамата мъже, погълната от размишления и картини. Каин щеше да знае, разбира се — щеше да знае кой е Смешника Саймън, къде се намира и къде са *токалите* — Студията сигурно му беше показала нейния куб. Освен това тя беше

сигурна, че той няма да я подгони наистина; дори Каин нямаше да падне *толкова* ниско. Всичко беше ясно, дяволски ясно.

Студията беше решила, че този път тя се е издънила. Бяха решили, че няма да се справи сама. Бяха решили, че ще направят по-голям удар, ако изпратят Могъщия Каин да спаси безполезния ѝ, некомпетентен женски задник.

Ако Каин се появи в последния момент и спасеше положението, те щяха да спечелят стотина милиона повече, отколкото ако я оставеха да се измъкне сама.

Сподавената ѝ ярост бълбукаше в гърдите ѝ като водопад. Не разбираха ли те, че това не е някаква си глупава *игра*? Че това не е просто развлечение? Че от действията ѝ зависи *животът* на реални хора, които обичаха и тъгуваха, смееха се и кървяха?

А на него това *адски* щеше да му хареса; тя бе сигурна в това. Може би точно сега Хари се бе ухилил до уши. Даже чуваше самодоволния му, поучителен глас, когато ѝ казва: „Виждаш ли? Нищо не можеш да направиш без мен. Защо изобщо се опитваш?“

След това чу и собствения си отговор, или по-скоро липсата на такъв; неизразимия ѝ гняв, че се отнасят към нея като към статистка в собствения ѝ живот, като второстепенен играч, като мотивация за нечие друго Приключение. Нямаше да ѝ позволят да си има своя собствена история.

Светлинката зад кепенците угасна.

Тя се придвижи странично по сградата, като пълзеше напреки по стената на четири крака със скоростта на бързоходец. Долу, до сводестия вход, в който се беше шумгнал Величеството, тя зърна качулката на наметалото му. Застанал до стената, той бръкна в дървена кутийка и извади пура; чу се тихо изщракване и искричките осветиха улицата. Не се виждаше никой друг; Тоа Сител сигурно бе излязъл през друга врата.

Тя го изчака да разпали пурата си, след което деактивира Хамелеона и се срути върху него като стара сграда.

Краката ѝ го сригнаха в раменете и той се плъсна на земята; Палас отскочи, претърколи се и се изправи в приведена, балансирана стойка. Зашеметен от неочакваното нападение, Величеството можа само да тръсне глава, когато Палас го докосна по бузата и каза:

— Познаваш ме.

Това бе начинът, по който според Конос тя можеше да прекъсне влиянието на заклинанието му.

Първоначално се проясниха очите му, след това Палас видя как в тях се появява изненада, която нарастваше, докато отмяната на Вечната забрава допускаше все повече и повече спомени за нея в главата му.

— П-палас — изпъшка той, — проклета да си! Какво... Как... И Каин... Каин...

Тя приклепна до него.

— Знам всичко. Опасна игра играеш, Величество.

— Аз... аз... мамка му... Защо ме удари така?

— Трябваше да ударя някого — каза тя. — Ти ми беше подръка. Сега чуй какво ще направим.

Той седна и започна да отупва прахта от дрехите си.

— Знаеш ли, бих изтърпял много неща от теб, но този път отиде твърде далеч. Никой не смее да вдига ръка срещу мен...

Палас го прекъсна с перване по ухото.

— Имаш предвид така ли?

Зашеметен, той едва успя да поклати невярващо глава. Тя разпери длан пред лицето му.

— Значи, не ти харесва да те докосват по този начин? Само си представи как ще те докосне Каин, след като разбере, че се гушкаш с Тоа Сител, когато от теб се очаква да ми помагаш.

После отново приклепна, оставяйки го да размисли над думите ѝ. Това не му отне много време.

— Хей, въъ, хей — рече задъхано той. — През цялото време ти помагах; дори го заблуждавах, за да го държа по-далеч от теб.

— Аз може и да проявя разбиране — каза тя. — А Каин?

— Да, но, въъ... не е нужно да му казваш, нали?

— Може и да не е. Но ми се иска да разбереш, че тая работа малко ме ядоса.

Той потърка ухото си и леко кимна.

— Мисля, че те разбирам. Но това няма нищо общо с теб. Не разбираш ли, че не аз те предадох на Котките?

— Не, не разбирам. Така, както аз виждам нещата, ти ме държиш в торбата, докато не получиш по-добра цена от Тоа Сител.

— Палас, кълна се...!

— Не ми се кълни. Знаеш ли с какво се занимавах през последните четирийсет часа?

— Аз, въъ...

— Докато се стараех да се движа на крачка пред Котките и Кралските очи и същевременно да остана жива, наблюдавах едно невинно семейство, подложих ги на някои доста грозни и крайно неудобни преживявания, за да се убедя, че никой от тях не е шпионин или че сред тях не се е вмъкнал някой доносник. Името на бащата е Конос. Щяха да ти харесат, Величество. Той работи за правителството. — Тя се наведе към него и оголи зъби. — Също като теб.

— Палас, хей, Палас...

— Млъквай. — Тя внезапно усети, че се задъхва и се поти, а сърцето ѝ затуптя ускорено, докато си представяше как издърпва бойния жезъл от канията, прикрепена към китката ѝ, и му отрязва проклетата глава. Палас потрепери от вледеняващ гняв и се зачуди дали Каин не се чувства точно по този начин, преди да убие някого. — Аз ти *вярвах*, Величество. Доверих ти се, а ти ме излъга и заради това умряха хора, които обичах.

— Помисли добре какво правиш, Палас — каза Величеството, облиза устните си и помръдна с крак, опитвайки се да се отдръпне от нея.

— Повече никога няма да ме излъжеш.

— Палас, наистина, това не е необходимо...

— Мисля, че е. Вече не мога да разчитам на никого, Величество, а трийсет и шестима души разчитат на мен да спася живота им. Имаше трима или четирима души, на които знаех, че мога да се доверя. Те вече са мъртви. Повече не смятам да рискувам.

Тя рязко затвори уста. Защо му казваше всичко това? Всъщност говореше на себе си, опитваше се да оправдае онова, което смяташе да направи.

Палас бръкна в джобчето на колана си и извади един кварцов кристал във формата на призма, с размер не по-голям от пръста ѝ. Кристалът се намираше в малка платинова кутийка, прикрепена към платинена верижка; тя хвана верижката с пръсти и накара кристала да се върти, отразявайки лунната светлина в милион ромбоидчета.

— Не го прави — рече Величеството с дрезгав глас, опитвайки се да прозвучи свирепо. — Не ми прави заклинания, Палас. Мен *никой* не

смее да ме омагьосва!

От менталното ѝ зрение се протегна тънка струйка и накара енергията в кристала да засияе; с леко докосване на Обвивката си активира Омайването. Ромбоидчетата лунна светлина, отразени от кристала, придобиха призрачна твърдост в менталното ѝ зрение; после изведнъж се изстреляха навън, носейки в себе си силата на Омайването като острие, намазано с отрова. Те пронизаха застрашително проблясващата жълтеникавооранжева Обвивка на Краля и сияйната мрежа на Омайването я покри плътно като масло, изляно върху развълнувана вода. Палас не успя дори да си поеме дъх, когато цветовете на гнева и страха бяха заменени от зеления отънък на спокойствието и топлите кафеникави тонове на пълното подчинение.

— Сигурен ли си? — попита тихо тя, излизайки от менталното си зрение. — Това е едно съвсем мъничко заклинание.

Величеството си пое дълбоко дъх и видимо се стегна.

— Добре — каза той. — Вярвам ти. Стори каквото намираш за редно.

„Заслужила съм си го“, помисли си тя, потрепвайки, и усети как леко ѝ се повдига.

Какво, като всъщност не бе имала друг избор? Какво, като толкова много животи зависеха от нея — и от него? Палас бе докоснала сърцето му и се бе превърнала в най-добрия му приятел, по-близка от сестра, по-близка от майка му. Заклинанието беше страшно дори за животни; тя го бе направила на човек — как се беше стигнало до това? Жената, която беше допреди няколко дни, никога не би се решила на такава стъпка. Тя беше създала този кристал за най-краен случай, за някоя безизходна ситуация, когато нямаше да има избор. Нима се бе озовала в такава ситуация?

Тя тръсна глава; щеше да се тревожи за хипотетичната си морална деградация, след като отведеше хората си в безопасност извън Анхана.

— Хайде, Величество, ставай — каза му тя. — Чака ни работа.

Величеството се надигна послушно и я зяпна като покорно кученце.

— Както кажеш, Палас.

2.

Парещите жълти лъчи на анханското слънце удариха в затворените очи на Каин като бомба и го накараха да скочи от стола, в който най-сетне беше успял да заспи.

В първата секунда, която му се стори безкрайна, той се опита да се пребори с лепкавата каша в главата си, да разбере къде се намира и какво се е случило с него. Най-накрая погледът му се фокусира върху шестимата мъже в ливреи на придворни рицари, които образуваха нещо като човешки щит между Каин и Негова светлост имперския херцог по Обществения ред.

Тоа Сител стоеше до прозореца и продължаваше да стиска завесата, която току-що бе дръпнал настрани. Слънчевите лъчи нахлуваха през прозореца и осветяваха вихреците се във въздуха пращинки.

— Как се чувстваш?

Каин се почеса по заплетената коса.

— Зависи. Донесе ли кафе?

— Боя се, че не.

— Значи, се чувствам кофти. — Каин погледна с присвити очи херцога, който се отдръпна от прозореца и застана под слънчевите лъчи. Под очите му — кървясали и подпухнали — се виждаха тъмни сенки. — И ти не изглеждаш особено добре. Окъсна ли снощи?

— Това не е твоя работа. Дойдох да те отведа при императора.

— Това можеше да стане още снощи.

— Не, не можеше.

— И каква е причината за това?

Тоа Сител разпери ръце.

— Ма'елкот пожела да те види едва тази сутрин.

Каин кимна, почесвайки се възмутено по брадата; да караш другите да те чакат, беше привилегия на богатите и могъщите по цял свят, но това не означаваше, че трябва да му харесва. Всъщност сигурно щеше ужасно да се ядоса, когато се разсънеше напълно.

— Нали не смяташ наистина, че има нужда от тия момчета? — каза той, махвайки презрително с ръка към рицарите. — Мисля, че стигнахме до някакво споразумение.

Устните на херцога се изкривиха в суха усмивка.

— Вероятно не мога да се доверя на добрата ти воля; предполагам, че Крийл беше последният, направил тази грешка.

Предишната вечер, когато предпазливостта беше накарала Тоа Сител да затвори Каин в тази стая в двореца „Колхари“, тук вече имаше блюда, отрупани щедро със студено месо, хляб и плодове, гарафа с вино и вана с вряла вода. Каин бе поклатил глава и се беше изсмял с горчивина.

— Като се сетя, че убих човек заради това, че ме предаде в ръцете ти — беше казал той.

Тоа Сител, който наблюдаваше от прага как Кралските очи, които го придружаваха, свалят белезниците на Каин, отвърна без капчица хумор в гласа:

— Може би си действал прибързано.

Докато Каин се хранеше, Тоа Сител му обясни защо е била обявена награда и защо е бил задържан и доведен тук. Иронията в цялата ситуация остави Каин без думи.

Императорът искаше да го наеме, за да намери Смешника Саймън. Искаше да му *плати*, за да свърши онова, което вече вършеше, искаше да му предложи всички ресурси на имперското правителство, за да му помогне в търсенето.

Крийл, без да знае нищо, всъщност му беше направил *услуга*.

Каин беше оставил внимателно сандвича си на масата, беше преглътнал и бе казал:

— Съгласен. Колко плащате и кога започвам?

И тук се появи проблемът — Ма'елкот искаше да говори с него лично. Тоа Сител не знаеше защо. Приканиха Каин да се изкъпе, да изпере дрехите си и да чака в готовност. Той се беше подчинил с охота, дори беше зашил разпорените от бивните на огрето панталони. Пръстите му трепереха от очакването и вълнението, което беше изпитал при внезапната промяна в късмета му — достъп до двореца, повод да се срещне насаме с мишената си и предоставянето на всички ресурси на Кралските очи, за да намери съпругата си.

После беше зачакал.

А след това бе почакал още малко.

Оставен сам в разкошната зала, той бе крачил напред-назад, като нетърпението, гневът и яростта му постепенно ставаха все по-силни. Вратата бе заключена отвън и когато я беше разклатил, загриженият глас на пазача го беше попитал има ли нужда от нещо. Каин беше проверил и прикритата сервизна врата, припомняйки си местоположението ѝ от времето, което бе прекарал тук, преоблечен като прислужник, преди да убие Тоа Фелатон, но тя също беше заключена. Сигурно би могъл да разбие някой прозорец и да избяга, но накъде?

Тук го задържаха собствените му желание, надежда и мечти, а не ключалките на вратите. Не можеше да пропусне тази възможност.

Мислите му се завъртяха около затворничката в донжона като хартиена въртележка в ръката на тичащо дете.

Шана може би се намираше в онази килия.

Може би беше в безопасност.

Може би щеше да падне в обятията му след час или дори по-малко.

Може би заради заклинанието Бърн не беше успял да разбере коя е тя и просто я бе задържал, защото се е намирала близо до мястото. Съществуваше и такава вероятност.

Но беше възможно и затворничката в донжона да е онази жена Талан. Шана можеше да се намира навсякъде. Възможно бе да вечеря обилно в някой клуб на Южния бряг. Или да е сгачена в някоя задна уличка в Града на пришълците и да се бие на живот и смърт с Котките.

А може и да беше вече мъртва.

Несигурността го гризеше като плъх, затворен в черепа му.

Ма'елкот така и не се появи, така и не изпрати да го повикат. С напредването на нощта на Каин му остана само да крачи още по-ядосано напред-назад и да наблюдава как нивото на розовото масло в контейнерчето на лампата постепенно се снижава; преброяваше с ударите на сърцето си всяка минута от живота на Шана, която губеше в тази стая.

Някъде след полунощ вече се бяха изпарили всичките му угризения за смъртта на Крийл.

Накрая изтощението го беше накарало да се довлече до мекото кресло. Беше се отпуснал в него, размишлявайки мрачно върху

безпомощността си, докато размишленията не бяха преминали неусетно в сън.

Сега вървеше пред ескорта си по коридорите на двореца „Колхари“. Шестимата рицари го следваха в полукръг, а зад тях крачеше Тоа Сител със скръстени зад гърба ръце и с изражение на предпазливо внимание на лицето. Токовете на ботушите им не издаваха никакъв шум по дебелия мек килим, покриващ бледия мрамор с прасковен оттенък на пода. Тоа Сител упътваше Каин на глас — тук завой, тук отново, нагоре по тези стълби.

Стълбището се намиреше близо до открит сводест проход, водещ до отвесна шахта без дъно и таван. Покрай стените ѝ се спускаха насмолени възета, които се губеха в мрака. Близо до свода висеше възенце с камбанка. Когато минаваха покрай тази конструкция, Каин кимна към шахтата.

— Май сме много за Движещата се стая, а?

— Да — отвърна Тоа Сител. — Огретата, които въртят колелото в мазето, не могат да издигнат повече от трима или... Но предполагам, че всичко това ще ти бъде обяснено.

В гласа му се усети някаква странна сухота, някакво недоловимо чувство.

Каин сви рамене и продължи към стълбището. Заслизаха безмълвно надолу, преминаха два етажа и навлязоха в друг коридор. Каин започна да различава засилващата се миризма — телесният, сладникав мирис на прясно месо.

— Двамата с теб сме почти на една възраст, Каин — рече внезапно Тоа Сител. — Едва ли си повече от четири или пет години по-млад от мен. Имаш ли деца?

Каин се спря и погледна през рамо херцога с присвити очи.

— Какво те интересува това?

— Синовете са гордостта на мъжа, Каин, а дъщерите са неговата утеха в старостта. Просто съм любопитен.

Каин сви рамене.

— Може би някой ден.

— Аз имах двама. Синове, които обичах, Каин. Които израснаха като мъже на честта, силни и свирепи. Ташинел и Джарот. И двамата бяха убити в период от един месец по време на Войната за трона.

Той говореше спокойно, сякаш съобщаваше за вдигането на цената на реколтата на пазара, но през лицето му премина някаква мрачна сянка.

Очите на Каин срещнаха за миг погледа на херцога, изпълнени със съчувствие за загубата му. „Поредният нож, запратен по съвестта ми“, помисли си той. Но в сравнение с останалите удари, които бе понесла тя, този остави само леко одраскване.

Накрая, сякаш засрамен, той наведе очи, обърна се и продължи да върви. „Нека си мисли, че го приемам много по-навътре, щом така му се иска. Нека това му донесе някакво утешение. А аз трябва да запомня, че Бърн може би не е единственият ми враг в двореца.“

— Трябва да преминеш през онази арка в края на коридора — каза Тоа Сител. — Запази мълчание и по никакъв начин не прекъсвай императора. Той е зает с онова, което нарича своята Велика творба, и когато пожелае, ще разговаря с теб.

— Велика творба?

Главните букви се долавяха в тона на херцога.

— Ще видиш. Сега върви.

Миризмата на кръв се засили. По времето, когато Каин стигна до вратата, той можеше буквално да я *вкуси*, като залежало два дни сурово месо.

По времето на Тоа Фелатон помещението беше малката бална зала, място за прием на по-малък брой хора — не повече от хиляда души. Силната слънчева светлина, която пареше очите, струеше през огромните прозорци, които заемаха по-голямата част от южната стена — тесни сводести прозорци, с височина десет метра, разделени от здрави колони, изсечени от вносен гранит. Насред залата паркетът беше разбит и във варовика беше издълбана плитка купа с ширина около половин хвърлей камък.

Получилата се яма беше оградена от въглени, които блещукаха в червено и грееха слабо, без да изпускат дим или мирис от какъвто и да е вид; над ямата стоеше огромен котел, подпрян върху меден триножник. Той беше плитък като тенджерата за задушено, но бе достатъчно широк, за да може да се плува в него. Няколко пажове тичаха около котела и разбъркваха съдържанието му с дълги дървени пръти, които се извисяваха високо над изпотените им глави, или

сипваха различни съставки в отварата, докато двама други обикаляха наоколо с големи кожени мехове и раздухваха въглените под него.

В котела като че ли вреше кал или някаква много влажна глина; сигурно оттам се носеше миризмата на кръв, която бе доловил Каин — в комбинация с нещо горчиво и кисело. Въздухът в стаята трептеше от жегата.

По повърхността на врящата кал вървеше бос императорът Ма'елкот.

Той можеше да бъде разпознат веднага по гигантския ръст. Каин застана до входа и продължи да го гледа оттам, усещайки човъркането в съзнанието си, изпълнен с усещането за нещо познато в начина, по който императорът се движеше, ръкомахаше и говореше — същото беше почувствал и в записа, показан му от Колбърг.

Императорът носеше само една поличка от алено кадифе, обвезано със злато. В бавната, царствена грациозност на движенията му се долавяше нещо динозавърско, нещо драконовско. В начина, по който бавно променяше позите си, се долавяше някакво задоволство, сякаш играта на мускулите в масивните му ръце и рамене, гърдите и гърба му доставяше дълбоко духовно удовлетворение; сякаш задоволяваше някаква своя лична естетична нужда по начин, първичен като секса.

В това Каин не можеше да намери нищо познато. Движенията му бяха стилизирани като на културист и точни като на балерина.

Врящата глина под краката на Ма'елкот пръскаше димящи капки по прасците му; той им обръщаше точно толкова внимание, колкото и на полъха от раздухваните от пажовете мехове. Очите му грееха в тревистозелен цвят, преминаващ във флуоресцентно изумрудено. Той протегна ръце като свещеник, даващ благословия, и от кипящата кал се издигна безформена маса, над която продължаваше да се издига пара.

Топката от глина, тежаща около сто килограма и повече, увисна в трептящия от жегата въздух на два метра от повърхността, поддържана единствено от волята на Ма'елкот. От нея се протегнаха пет пипала, които като че ли живееха свой собствен живот. От топката се откъсваха парчета кал и падаха обратно в котела; четири от пипалата се разтеглиха встрани и изтъняха, докато петото се сви и глината придоби формата на човек.

Фигурата изглеждаше малка, дори дребничка в сравнение с масивното тяло на императора. Тя се завъртя във въздуха и чертите ѝ започнаха да се оформят. По повърхността ѝ се появиха къдрици и гънки, които биха могли да минат за дрехи. Лицето се залюля пред погледа на Каин; то имаше тънички мустачки и рехава брадичка, на носа му личеше леко изпъкване от старо счупване и малък белег; устата на Каин внезапно пресъхна.

Той вдигна крак с намерението да пристъпи напред, да се приближи, и тогава Ма'елкот каза:

— Не мърдай, моля те. Сигурно ти е ясно, че това е доста трудно.

Дори не беше поглеждал към арката. Нямаше начин да е видял, че там стои Каин; поне не и със собствените си очи.

Каин зяпаше фигурата и дишаше едва-едва. „В името на проклетата брадва на Тишал — помисли си той. — Това съм аз.“

Докато тази мисъл все още се оформяше, той осъзна, че вече е абсолютна истина — пред очите му стоеше перфектно във всяко едно отношение негово копие, с изключение на това, че все още имаше цвят на кал — фигурата дори бе заела същата поза. Тя висеше във въздуха, въртеше се бавно като увиснало на бесилка тяло, а Ма'елкот оглеждаше творението си. Гласът на императора притежаваше топлотата и лекия боботещ тон на бащински глас, дочут през стените на майчината утроба.

— Сега вече можеш да се движиш, Каин. Моля, влез.

Пажовете, които се суетяха около котела, разбърквайки калта и раздухвайки огъня, почти не му обърнаха внимание, когато влезе в стаята. Каин крачеше колебливо, а гърдите му се свиваха от някакво чувство, което в първия момент той не успя да определи, понеже не можеше да си спомни да го е изпитвал досега — минаха няколко секунди, преди да осъзнае, че това е възхищение.

Това бе най-невероятната проява на съвършено майсторство, на която се бе натъквал през живота си. Просто не можеше да си представи друг човек, който до такава степен да умее да контролира всеки елемент от заобикалящата го среда.

„А аз ключих договор да убия този човек — помисли си Каин. — Най-добре ще е да го издебна в съня му.“

Ма'елкот премина по връщата повърхност на котела, без да обръща внимание на парата и жегата, влачейки чучелото на Каин след

себе си като кукла. Усмивката му стопли Каин като глътка уиски.

— Не мога да разбера къде да сложа тази част — каза императорът. — Ти как мислиш?

— Част ли? — рече Каин с дрезгав глас. — Каква част? Част от кое? Не разбирам.

Гигантът се засмя.

— Естествено, че не. Ти приемаш това — той кимна към глинената статуя — като завършено произведение на изкуството. За Мен то е просто част — от *онова*.

Ма'елкот протегна ръка, за да посочи нещо, което се намиреше над главата на Каин. Той се обърна и погледна нагоре, после още по-нагоре и по-нагоре. И докато зяпаше, ченето му увисна като на малко дете.

Това беше лице.

То можеше да принадлежи единствено на титан, на Атлас, който поддържа небето на раменете си. От арката до самия таван на балната зала трийсет и пет метра по-нагоре, се издигаше гаргантюанският релеф на лице.

Беше завършено наполовина. Някои части все още представляваха гола стена; на други места постепенно се изграждаше костната структура. Само една от веждите и едното око бяха напълно завършени.

Релефът бе направен от хора.

Подобно на пъзел на някой луд бог, той беше изграден от човешки тела, подредени, разположени и наслагани като труповете в масов гроб; миг по-късно Каин осъзна, че това не са тела, разбира се, не истински тела, а просто глинени статуи като неговата, която се носеше във въздуха над рамото на Ма'елкот.

Мащабът на релефа беше поразяващ; когато Каин се замисли колко усилия е отнемало създаването на всяка една кукла и поставянето на мястото ѝ, когато се замисли още колко много работа трябва да се свърши, възхищението, което бе изпитал първоначално, заседна в гърлото му, задушавайки всяка надежда, че Ма'елкот може да е просто поредният фокусник, най-обикновен заклинател с повечко сила.

Единственото, което му оставаше, бе да стои с облепени очи.

— Харесва ли ти? — прогърмя гласът на Ма'елкот. — Наричам го „Бъдещето на човечеството“.

При тези думи нещо в ума на Каин прещрака и той го видя; получи пророческо видение, в което костите бяха по местата си, покрити с плът и оцветени.

Това беше лицето на Ма'елкот.

— Прилича на теб — прошепна Каин.

— Естествено, че ще прилича. Това е автопортрет.

Гласът на Ма'елкот прозвуча точно до него; Каин се обърна и носът му опря в ключицата на огромните императорски гърди. Сигурно се беше спуснал по ръба на котела като котка. Каин усещаше мириса му — остра мъжка пот, примесена с лавандуловото масло, което лъщеше по косата и брадата му, и плътната миризма на месо от глината, опръскала голата му плът. Ма'елкот оголи идеално белите си, съвършено равни и впечатляващо големи зъби.

— Всяко велико изкуство е изключително автопортретно, Каин.

В близостта на тези огромни ръце имаше нещо толкова плашещо, че Каин не можа да намери сили за отговор, а само кимна.

До него стоеше глинената му фигура, повтаряща точно височината и всяка черта на тялото му — Каин погледна в очите си, изработени от глина, и едва сега видя, че дори косъмчетата на брадата му са оформени поотделно.

— А това е късчето, върху което работя в момента — каза Ма'елкот, — но все още не мога да реша в каква посока да поема. Всеки детайл трябва да бъде поставен на мястото му; всеки детайл трябва да се слее в цялото. Втори ден работя върху него и все още не мога да разбера. Имаш ли някакви предложения?

Каин поклати глава и с усилие успя да изкара няколко думи през свитото си гърло:

— Не бих си позволил.

— Ясно — въздъхна Ма'елкот. — Добре тогава. Щом не мога да й намеря подходящо място...

Императорът вдигна ръка на нивото на очите си и внезапно я сви в юмрук; фигурата на Каин се сгърчи и обезформира, като че ли сплескана в шепата на някой невидим великан.

За части от секундата на Каин му се стори, че вижда някакво изражение на глиненото лице, някаква ужасена, неизразима агония,

след което то също бе размазано. Нов жест на Ма'елкот и неравната глинена буца прелетя като детска топка над ръба на котела и плъсна в калта, откъдето се бе появила.

— Някакви въпроси? — попита Ма'елкот.

— Изобщо не си... деликатен — отвърна бавно Каин.

— Деликатността е за слабите. Това е тактика, която те използват, за да постигнат желанията си поради липсата на сила.

„Странно — помисли си Каин. — Помня добре, че съм използвал точно същите думи повече от веднъж.“

Край тях мина един паж, който носеше голяма кофа, пълна с тъмна течност. Той я изля през ръба на котела. Каин наблюдаваше действията му, след което се обърна и погледна Ма'елкот с присвити очи.

— Имам един въпрос — какво е това нещо, което не спират да изливат вътре? Мирише на кръв.

— Защото е кръв — отвърна сериозно Ма'елкот. — Всички велики дела се творят с кръв; не знаеше ли?

— Това е, хъм... — Каин се прокашля смутено. — Това обикновено се използва като метафора.

— Нима?

Той бързо потърка ръце и внезапно плесна Каин по гърба с такава сила, че го накара да залитне.

— Хайде. Трябва да се измия, а ти, разбира се, си гладен и трябва да ядеш. Чакат ни доста разговори.

Той излезе през арката с олюляваща се походка толкова бързо, че Каин трябваше да подтичва след него, за да не изостава.

3.

Масата за закуска беше отрупана с всякакви ястия, от зеленчуково суфле до пълнен пълпъдък, сякаш бе приготвена за банкет. Каин отпи от високата, поръбена със злато чаша с айскафе и се опита да не мисли за гръцката митология и за зрънца от нар^[1].

Ма'елкот се беше излегнал с лъвска грациозност на красиво извитото ложе до другия край на масата. Докато Каин седеше до ваната му, императорът беше успял да го въвлече изкусно в безсмислен разговор; трите красиви момичета, които седяха заедно с Ма'елкот във водата и миеха тялото му от втвърдената глина, привличаха вниманието му не повече, отколкото масата край ваната.

Каин седеше облегал над масата и дръжките на новите му ножове се притиснаха към ребрата му; нямаше как да не усети наличието на всичките седем остриета. Докато отиваха към стаята за закуска, Ма'елкот внезапно се беше обърнал към него и му беше казал със закачлив тон:

— Моля те да ме извиниш, че съм толкова непохватен домакин. Едва сега осъзнах защо ми се стори толкова смутен и сдържан по време на разговора. Моля, последвай ме.

Императорът го беше отвел в Оръжейната галерия на втория етаж и го беше вкарал в стая с размерите на спалня. По стените и пода имаше десетки рафтове, върху които бяха подредени всякакви видове ножове — от извитите *хукри* до камите за парирание с ветрилообразни предпазители, наподобяващи кинжали прободни ками *катар*, изсечени остриета в стил *танто*, имаше дори няколко дълги трийсетина сантиметра двуостри арканзаски ками.

— Заповядай — каза Ма'елкот. — Избери си.

Каин бе взел един кинжал с извито острие, напомнящ на флорентински стилет, и го повъртя в ръцете си. Двата бяха сами в малката стая с дебела врата, която беше пълна с ножове.

— Знаеш ли — беше казал той. — Крийл смяташе, че някой ме е наел да те убия. Сигурно са те посъветвали да ме държиш обезоръжен.

В сияйните зелени очи на императора беше проблеснала весела искра.

— Да не съм някой глупак? Ти, Каин, винаги си въоръжен. Бих могъл да ти отрежа ръцете до раменете и пак можеш да ме убиеш с краката си. Моля те, приеми гостоприемството ми. Моето желание е да се чувстваш напълно непринудено.

Непринудено? В присъствието на Ма'елкот?

— Това е някаква шега, нали?

— Разбира се.

И така, Каин седна да закуси, усещайки метала на ножовете по цялото си тяло.

Цяла сутрин беше чакал Ма'елкот да заговори за работата. Накрая вече не издържа.

— Херцог Тоа Сител ми обясни какво очакваш от мен. Приемам. Само искам да знам какви ресурси мога да използвам и колко ще ми платиш.

Знаеше, че преиграва, че прибързваше с готовността си, но вече не можеше да се спре, а и честно казано, не му пукаше — чувстваше острата нужда там долу, в червата си, и тя го тласкаше напред. Трябваше да се махне отгук, да излезе на улицата и да тръгне по следите на Шана.

— Каин, моля те — произнесе Ма'елкот провлечено откъм ложето. — Не е прилично да се обсъжда работа по време на ядене, не се отразява добре на храносмилането.

— Ти не ядеш — отбеляза Каин.

— Вече не ям — отвърна Ма'елкот, помръдвайки с рамене. — Нито пък спя. По отношение на подобни дреболии сила като моята може да се окаже бреме.

„Дотук с плановете да го спипам, докато спи, или да пусна две капсули арсеник в задушеното му“, помисли си Каин. Той позволи на нетърпението си да се промъкне в гласа му:

— В такъв случай, щом няма да говорим по работа, защо си губим времето?

— То не е загубено, Каин. Използвам го, за да те изучавам.

Каин внимателно остави чашата си на масата; не му се искаше да разлее кафе по бялата лепена покривка, ако ръката му случайно започне да трепери.

— Нима?

— Да. Знай, Каин, че Силата извлече името и образа ти от моето съзнание, Силата от Отвън, която отговори на въпроса ми: „Кой ще достави в ръцете ми досадния Смешник Саймън?“. От самото начало бях склонен да се доверя на щастливата случайност — когато Силата ми показа лицето на човек, когото познавам толкова добре, че Притеглянето ти тук ми отне по-малко от два дни.

— Притеглянето ми? — рече Каин, мръщейки се. — Да не мислиш, че съм тук заради някакво си...

— Не се хващай за думата, скъпо момче. Пожелах присъствието ти — и ето те тук. Такива са фактите; механизмът зад реализирането им няма значение. Освен това, макар да се радвам, че си се успокоил до такава степен, че да ме прекъсваш, това не е учтиво. Дори го намирам за грубо.

Тонът на Ма'елкот продължаваше да звучи приятелски, но някъде в дълбините на басовия му глас се долавяше някакво ръмжене, което разкриваше, че в гърдите му дреме на пресекулки някакъв огромен и гладен звяр. Той зачака, привидно спокоен, загледан в Каин с ясните си светлокафяви очи...

„Хей — помисли си Каин, — те не бяха ли сини допреди малко? Или пък зелени?“ Разсеян за миг, Каин остави мълчанието да се проточи болезнено дълго, преди да се усети. Той погледна донякъде смутено императора.

— Простете, Ваше Имперско Вели...

— Извинението е прието — прекъсна го бързо Ма'елкот. — Не държа особено на церемониалността, както може би си забелязал вече. Церемониите са за незначителните хорица, които поглъщат жадно престореното възхищение на другите. Та както казвах, промених първоначалното си намерение просто да ти позволя да поемеш този риск, защото аз, Каин, съм човек, прокълнат с ненаситно любопитство. Задахох си фаталния въпрос: Защо точно ти?

Каин разпери ръце.

— И аз самият се чудя това.

— Търсенето ми на отговора на този въпрос ме накара да проследя кариерата ти. — Ма'елкот внезапно се надигна и постави ръцете си с дланите надолу върху масата. Очите му горяха. — Имаш ли си някаква представа какъв изключителен мъж си ти, Каин?

— Престани, караш ме да се изчервявам.

— Стига глупости. При шест критични повратни момента в историята на тази Империя през последното размирно десетилетие, ти си бил главен участник в *четири* от тях. Единствената връзка между четирите е значимостта им и фактът, че ти лично си повлиял на крайния резултат.

— Наистина ли?

Ма'елкот започна да изброява на пръсти.

— Първо, покушението срещу принц-регента Тоа Фелатон. — Той вдигна ръка. — Не ме отегчавай с твърдения за невинността ти. То постави началото на Войната за трона, която доведе до унищожаването на династията Менелитиди и наследяването на трона от мен. Второ, ти поведе малка група авантюристи, които с цената на огромен риск успяха да се измъкнат от пустинята Бодекен и да донесат новината за издигането на Кулан Г'тар и обединението на всички огрило тъкмо навреме, за да може Анхана да укрепя граничните си градове и да изпрати две армии в отговор на яростното му нападение.

— То стана донякъде случайно — отвърна Каин.

Той и партньорите му търсеха артефакти и съкровища в руините на някакъв древен метрополис на първородните — от времето преди хиляди години, когато елфите все още строели градове и живеели в тях, — когато бяха заловени от едно номадско племе огрило. Кървавите игри на огрило с пленниците и още по-кървавото бягство на Каин с двамата му оцелели спътници, беше превърнало „Измъкване от Бодекен“ в най-продавания куб, дори десет години по-късно.

— Въпреки това. Някъде година по-късно, когато некомпетентността на анханските генерали позволи на Ордата на Кулан да заплаши самото съществуване на хората на този континент, точно ти, Каин, успя да се внедриш в личната гвардия на Кулан Г'тар. Ти не само предаде навреме на анханската армия пълния план на Г'тар за сражението, за да може силите ни да се обединят с Манастирските експедиционни сили и да се изправят срещу Ордата на Кулан при Серано, но и успя отново да се промъкнеш в Ордата, да предизвикаш самия Кулан на двубой и да го убиеш.

— Двубой — рече Каин с лека усмивка — е малко силна дума. Промъкнах се зад него по време на сражението и го прободох в гърба. Старото копеле се оказа по-здрово, отколкото очаквах — счупи ми

ръката с боздугана си, който носеше вместо скиптър. Още ме наболява, когато вали.

Гордостта, която се промъкна в тона му, беше свързана само отчасти с хвалбите на Ма'елкот; „Последен отпор в Серано“ се считаше от всички за най-популярното Приключение на Каин.

Ма'елкот сви рамене.

— Това са само подробности. Специално в този случай ти наистина собственоръчно спаси Империята. Всъщност докато изслушвах разни истории и слухове от целия континент, установих, че непрекъснато си участвал в най-различни велики дела...

В гласа му се промъкна смъртоносна мекота, като копринена гарота, която се плъзва по гърлото.

— И се чудя как така е възможно един-единствен човек непрекъснато да играе толкова важна роля във всичко, което се случва. Интересно, нали?

„Защото Студията винаги ме праща там, където е екшънът“, помисли си Каин и това бе най-доброто обяснение. Усещаше с болезнена яснота на колко несигурна почва под краката му го е довел този разговор — все едно е преминал от твърда земя в плаващи пясъци.

Какво всъщност знаеше Ма'елкот за тези *актури*, които преследваше толкова безмилостно?

— А сега Силата ми каза, че ти си единственият човек, който може да залови Смешника Саймън. Прекарах цялата нощ в опити да разбера защо е така. Докато ти спеше, те подложих на всички тестове, с които разполагам.

Устата на Каин внезапно пресъхна.

— И?

— И не открих нищо. Каквато и да е силата, която те тласка в центъра на тези събития, тя не е магическа. Единственото странно нещо, което намерих, е цветът на Обвивката ти — тя е черна и непроницаема. Това може би обяснява донякъде успеха ти срещу заклинателите — знам, че навремето си убил няколко адепти и други използващи магията същества. Фактът, че чувствата и намеренията ти не може да бъдат разгадани, може да ти дава значително предимство.

— Понякога — отвърна Каин, издишайки бавно.

— Но това не е нещо уникално; просто се среща твърде рядко. Неспособността ми сам да удовлетвори любопитството си, ме накара да се реша на нещо друго — да питам *теб*.

— Защото си мислиш, че аз знам.

Ма'елкот кимна бавно.

— Точно така. Надявам се да знаеш; не мога да търпя усещането за безсилие. Заради собствената си неудовлетвореност снощи едва не те убих.

Каин примигна.

— Така ли? — рече той с тънък гласец.

— Чрез заклинание. С магия. Обмислях възможността да ти отнема живота, за да мога да погълна част от спомените на напускащата те душа.

— Това, въъ — рече предпазливо Каин, — ми се струва малко крайно...

— Ами да — отвърна Ма'елкот и се изсмя сухо. — Разбирането на това, *как* можеш да заловиш Смешника Саймън, няма да ми помогне, ако те няма теб да изпълниш задачата.

— Все още не мога да разбера защо самият ти не можеш да намериш сам този, хм, тип — рече Каин.

— Заради едно негово прикриващо заклинание, което е все още активно. Успях да анализирам влиянието му, но не мога да му се противопоставя — все още не, а може би никога няма да мога. Силата от Отвън ми каза, че това заклинание ще бъде развалено с лекота, щом заловя онзи, който го е направил. То въздейства директно върху съзнанието, разкъсвайки на парчета всичко, което знам за онзи, дето го е направил; пречи ми да свържа частите в едно и дори да забележа, че между тях е възможна връзка. Направо се вбесявам при мисълта, че може би знам кой е Смешника Саймън и просто ми се пречи да свържа името с лицето.

„Леле — помисли си Каин. — О, мамка му!“ Не беше точно прилив на вдъхновение, колкото бавно осъзнаване — той разбра, че отговорът на този въпрос е същият като на предишния.

„Защото съм Актър.“

Начинът, по който очите на всички се замъгляваха всеки път когато споменеше Смешника Саймън или Палас Рил — причината това да не му се случва беше, че в сърцето му, в съзнанието му, в най-

грижливо скритите спомени за преживяно щастие Смешника Саймън не съществуваше. Нямах я и Палас Рил. Там беше само Шана. Той не обичаше абстракцията, играта на „Аленото огнивче“; той не обичаше героинята, личността на Палас Рил. За него имаше само Шана, винаги беше имало само Шана.

И винаги щеше да я има само нея.

Дори и да искаше, нямаше да може да даде точен отговор. Дори тя да беше най-големият му врат; условията на Студията нямаше да му позволят да произнесе нито дума, може би дори щяха да го убият, преди да успее да каже истината за нея. И колкото повече се доближаваше Ма'елкот до отговора на своите въпроси, толкова повече се приближаваше до истината за Каин.

А в неговия случай тази истина беше смъртоносна.

„Ще умра тук — помисли си Каин. — Накрая той ще осъзнае какво става, какво представлявам и тогава ще ме убие. А дори и да не го направи, аз съм подписал договор да го убия. И когато се опитам, той ще ме загаси като свещ.“

Смъртта, също като слънцето, беше нещо, което дори Каин не можеше да гледа, без да примигне; за миг се зачуди дали ще го чакат Крийл и Тоа Фелатон и всичките му безбройни жертви, след което изхвърли тази мисъл от главата си.

„Остава ми единствено да се надявам, че Шана ще се побере жива на Земята. Не ми пука дали ще изгубя, или ще спечеля, дали ще живея, или ще умра, стига тя да е добре.“

— Какво има? — попита Ма'елкот, наведе се напред и се взря изучаващо в лицето на Каин. — Виждам, че си се досетил нещо. Каж ми го. Веднага.

— Току-що осъзнах — каза Каин, — че всъщност не се налага да се държа учтиво с теб.

— Нима?

Ма'елкот изглеждаше повече развеселен, отколкото засегнат.

Каин сви рамене и устните му се изкривиха в цинична усмивка.

— Ако не ти бях нужен да хванеш Смешника Саймън, досега да съм мъртъв. Сам го каза. Така че според мен е глупаво от моя страна да се притеснявам дали няма да те ядосам.

Част от веселието в погледа на императора започна да избледнява и гласът му прогърмя застрашително.

— Глупаво?

— Бъди разумен, приеми фактите и ме остави да се заема с работата.

— Разумен, наистина — измърка Ма'елкот. Той облегна лактите си на масата и сплете пръсти пред лицето си. — Разулният човек се опитва да се приспособи към света. Неразулният — да приспособи света към себе си. Затова човешкият прогрес се дължи на неразулните.

„Това е шоу!“ Каин остана като ударен от гръм. Точно този цитат беше любим на Дънкан — как така Ма'елкот ще знае цитат от земен автор? Забранен, на всичко отгоре...

— Знаеш ли — рече предпазливо той, — баща ми често ми казваше същото.

— Знам. — Усмивката на Ма'елкот грейна като зора. — Веднъж ми го цитира и аз не го забравих.

„Тая глупост започна да ми дотяга“, помисли си Каин и каза:

— Добре, предавам се.

— А?

Каин тръсна раздранено глава.

— Опитвам се да разбере откъде те познавам. Искам да кажа, че репутацията ти ми е известна от Равнинната война и Войната за трона и съм виждал какво си сътворил в Анхана, но не ме напуска усещането, че сме се срещали, че те *познавам*. Поведението ти — особено начинът, по който вървиш, начинът, по който всяко второ изречение се превръща в изявление за природата на реалността или нещо подобно — знам, че сме се срещали и преди, но проклет да съм, ако помня къде. И проклет да съм, ако ми е ясно как е възможно да забравя, че съм се срещал с висок седем фута, тежащ триста четирийсет и четири фунта адепт, който сякаш е излязъл от мокрите сънища на някой скулптор.

— Ммм, колко ласкателно. — Каин усети в гърдите си вибрацията смях на Ма'елкот. — Наистина се познаваме, Каин. Може да се каже, че си ме срещал в предишния ми живот. Веднъж те наех да ми свършиш една работа.

— Наистина ли?

— Да. Известно време дори работехме заедно. Случи се, въъ, преди седем години, бих казал, малко преди Равнинната война. Наех те

да ми донесеш короната, която някога принадлежеше на Дал'канит от Хилядата ръце.

Каин го зяпна с отворена уста.

— Шегуваш се.

Императорът поклати самодоволно глава.

— Не. Познаваш ме като Ханто от Птрейя и по моя, според мен не особено ласкателен, прякор Сърпа.

— Ханто... — ахна Каин невярващо. — Ти си *Ханто Сърпа*?

Мъжът, който го беше наел да открадне короната на Дал'канит, наистина беше заклинател; беше дребна невестулка с мишо лице и пъпчива кожа, може би десетина години по-възрастен от Каин. Ханто беше добър адепт, но не нещо впечатляващо; той се беше специализирал в некромантия, за да поддържа хобито си да събира реликви от различни исторически фигури. Короната бе единствената оцеляла реликва от легендарния липкийски боен вожд Дал'канит, който по-късно се бе превърнал в техния бог на войната; тя била изчезнала преди повече от триста години, след Бунта на Джерет, но Ханто беше надушил следите ѝ. А Ханто... Той беше просто едно нищо; Каин можеше да го пречупи на две с едната си ръка — наричаха го Сърпа заради фигурата му, хлътналите гърди и изкривения гръб.

А Ма'елкот беше, ами...

Беше *Ма'елкот*.

— Не съм Ханто Сърпа — рече императорът. — Бях Ханто Сърпа допреди няколко години. Сега съм Ма'елкот. Император на Анхана, Щитът на Проритун, Лъвът на Бялата пустош и така нататък.

— Не мога да повярвам...

Императорът се ухили — очевидно изненадата на Каин го забавляваше.

— Толкова ли е трудно да се повярва? С помощта на силата на короната — и няколко други нещица, с които се сдобих през годините — аз се преобразих. — Той се протегна като спящ лъв. — Превърнах се в мъжа, който винаги съм искал да бъда. Толкова ли е странно? Нима ти, Каин, не направи същото?

— Може би — отвърна замислено Каин, — но при мен резултатите не са толкова, въъ, *впечатляващи*...

— Каква скромност. Намирането на короната, между другото, е четвъртата от онези повратни точки в историята на Империята, за

които говорех. И най-важната, ако питаш мен.

Каин продължаваше да го гледа с присвити очи, опитвайки се да открие някъде в тази планина от гранитна увереност хленчещия, невротичен дребен некромант, когото бе познавал някога.

— Какво си ти? Имам предвид какво представляваш всъщност?

Ма'елкот разпери ръце.

— Онова, което виждаш пред себе си. Аз нямам тайни, Каин. А ти можеш ли да кажеш същото?

На този въпрос нямаше безопасни отговори; Каин просто продължи да го гледа. Миг по-късно Ма'елкот въздъхна и се изправи на крака.

— Приключи ли с яденето?

Чинията на масата пред него почти не беше докосвана. Каин сви рамене.

— Предполагам, че просто нямам апетит.

— Добре. Последвай ме.

Ма'елкот тръгна към вратата. Каин бързо попи ъгълчетата на устата си и тайничко избърса студената пот от челото си. „Поне успях да сменя темата.“

Той смачка салфетката и я хвърли в чинията си. После се изправи и тръгна след императора.

---

[1] Става въпрос за мита за Персефона — когато Хадес, който преди това я е отвлякъл, се съгласил да я пусне от подземното царство, ѝ дал да изяде няколко зрънца от нар — символ на брака. Щом изяла зрънцата, Персефона вече никога не можела да забрави или да изостави Хадес. — Б.пр. ↑

4.

Голямата зала в двореца „Колхари“ представляваше чудовищно огромно помещение с мраморен под и стени от шуплест варовик. Каин си спомни как премина по този под, когато преди десетина години вървеше към Дъбовия трон.

Тел Алконтор, по-големият брат на Тоа Фелатон, беше предложил на Каин баронство заради проявения от него героизъм срещу Ордата на Кулан при Серано. Студията не се съгласи най-проспериращата им млада звезда да се установи в някое затънтено място в Отвъдие, а освен това за гражданите на Манастирите беше традиция да отказват титлите и украшенията, предлагани им от временните монарси, така че Каин отклони почтително предложението на краля чрез церемониален, официален отказ.

Сега си спомни колко празна му се беше сторила залата, макар да бе претъпкана с благородници, аристокрация, офицери и изтъкнати граждани от всякакъв род. Всеки звук в залата се отразяваше глухо в извисяващите се опалесцентни арки и правеше мястото да изглежда празно, колкото и голяма тълпа да се беше събрала в него.

Дъбовият трон, на който сега седеше Ма'елкот, все още се издигаше върху широкия си правоъгълен подиум на дващест и седем стъпки над обширния под на залата; високите стени все още бяха покрити с тесните, избелели от времето, покрити с прах гоблени, но това беше единственото, което напомняше на Каин за някогашната зала.

Ма'елкот беше направил някои промени.

Пепелявата светлина, която влизаше през южните прозорци, се губеше в магмените отблясъци на дванайсетте бронзови мангала, всеки от които бе достатъчно широк, за да побере в себе си висок мъж. В тях горяха същият тип въглища като онези под котела в Малката бална зала, като изпускаха светлина и топлина, но не пушеха. Те като че ли не изгаряха, но светлината им не беше толкова равномерна, както от лампите; по-скоро бе някак приглушена и пулсираше, правейки сенките, които хвърляше, да изглеждат живи и целеустремени.

Насред пода бе построена гигантска квадратна платформа, висока девет фута и широка стотици футове; тя бе покрита с такова количество плат в кървавочервено и златно, който щеше да е достатъчен да се облече целият персонал на двореца.

Над нея се извисяваше статуя на Ма'елкот — гол, излят от бронз. Лъскавата бронзова фигура стоеше разкрячена, с ръце на кръста, в поза, изразяваща авторитет и сила; чаталът ѝ се издигаше на около метър и нещо над основата на платформата. Дори най-леката следа от окисляване не затъмняваше блясъка на могъщата мускулатура, а изражението на лицето излъчваше абсолютно великодушие и топлина. От мястото си Каин можеше да види, че статуята има две страни, така че от другата страна на платформата се виждаше различно лице.

Той кимна на себе си; приемаше двуликата статуя като предупреждение.

Между краката на статуята имаше къса наклонена плоскост, също от бронз, която водеше от платформата към плитък басейн в подножието на трона. Каин успя само да различи сянката на херкулесовския penis от другата страна на фигурата; от тази страна се виждаше само набъбнала сгъвка, която изглеждаше като стилизиран образ на вагина.

Той имаше усещането, че нещата ще станат доста шантави.

Каин се шмугна зад пердето на мъничката ниша, която се намираще точно зад трона. Там имаше два стола; той се отпусна в единия и притисна око към мъничкото прозорче в стената към гърба на Ма'елкот. Императорът го беше изпратил там, като му обясни, че няма намерение да се лишава от удоволствието от компанията му само защото бе настъпил часът за аудиенции.

Така че Каин седеше и гледеше как делегация след делегация от всички краища на Империята влизаше в Голямата зала. Говорителят на всяка група излизаше напред и изкачваше стъпалата до трона, за да представи молбата си. Ма'елкот го изслушваше и кимаше, а след като приключе, упътваше делегацията към платформата. Когато стигаха в подножието ѝ, всички сваляха дрехите си.

Поредицата от голи мъже и жени, от обикновени земевладелци до имперски херцози, изкачваше стъпалата нагоре.

Те се присъединяваха към събралата се горе тълпа от голи треперещи мъже и жени от всякаква възраст, които чакаха и гледаха —

леко изнервено, което бе напълно разбираемо — докато Ма'елкот се занимаваше със следващите.

Междувременно императорът правеше шепнешком коментари специално за Каин, разказваше му за този барон или онзи рицар, за бедите, които се стоварваха върху земите им, за някогашните им политически връзки, за настоящите им амбиции и каква е ползата им за Великата творба на Ма'елкот. Понякога разговорът се отклоняваше от темата, но като че ли скоро отново се завърташе около Ма'елкот, около постиженията и плановете му.

Каин подозираше, че Ма'елкот го е довел тук и му разказва всичко това най-вече защото той познаваше предишната му личност и съответно можеше да оцени колко се е издигнал и какво е постигнал; прикритият копнеж на императора да получи одобрение може би беше единствената му човешка слабост.

Каин постепенно — и с известно смущение — стигна до извода, че всъщност донякъде харесва Ма'елкот. Безграничната му увереност притежаваше изключителна привлекателност; арогантността му бе до такава степен подкрепяна от силата му, че донякъде се превръщаше в добродетел. Всеки път когато Каин си позволяваше да забрави защо е тук и какво трябва да направи, безпокойството му се стопяваше и той се чувстваше привлечен от този човек; може би не в смисъла на човешкото привличане, на приятелството, а по-скоро по начина, по който едни хора биваха привличани от морето, а други — от планината.

Как да не харесваш човек, който се наслаждава до такава степен на живота и на това, което е?

— Унищожих короната, разбира се — казваше Ма'елкот. — Тя беше просто ключът към отварянето на портала, ограничаващ силата, за която копнеех, и не виждах защо трябва да позволя и на други достъп до нея. А аз можех да я използвам — той поглади с ръце мантията си, сякаш искаше да каже „Воала!“, — за да се преобрази в какъвто образ пожелае. Първо се направих красив — ако си спомняш как изглеждаше Ханто, сигурно разбираш защо. После се сдобих с ум, с интелект, който граничи с всезнанието. След това си осигурих още една форма на силата — почти безграничното богатство. И най-накрая станах анхански император — политическа сила, истинска власт. Но още не съм приключил.

— Не си ли? — попита Каин. — И какво ще изпълниш на бис? Ще се превърнеш в бог?

— Точно така.

Следващата делегация беше на свободните фермери от Каарн; те бяха пропътували хиляди мили, за да помолят императора да прогони сушата, която мъчеше нивите им. Ма'елкот им даде дума, че ще помогне, и ги изпрати при останалите на платформата.

Докато мъжете се отдалечаваха с вдървени походки, Каин прошепна:

— На това вече му викам обещание.

Ма'елкот отвърна със заразителния си смях на древногръцки бог.

— И смятам да го спазя. Ще съм един доста скапан бог, ако не мога дори дъжд да доведе.

— Шегуваш се, нали?

— Ммм. Може би.

Необходима му беше секунда, за да разреши спора за земя между двама киришански барони. Доколкото Каин успя да разбере, той се бе справил добре; и двамата барони изглеждаха доволни, когато минаха по платформата. След това Ма'елкот отново се върна към темата.

— Иронията се крие в това, че за вдъхновение ми послужиха точно едни *актири*.

Каин се радваше, че се намира зад стената, далеч от погледа му; той преглътна, овладя гласа си и произнесе безгрижно:

— *Актури* ли? Не си ли малко стар, за да вярваш в *актури*?

— Ммм, Каин, ако беше видял онова, което съм видял аз...

— Мислех си — рече Каин предпазливо, — е, честно казано, мислех си, че целият този лов на *актури* е просто начин да прочистиш политическите си противници.

— Така е. Все пак аз съм тиранин — завзех трона, без да имам законното право за това. Всъщност съм обикновен човек.

Той се облегна назад в Дъбовия трон и погледна мрачно към поданиците си.

— Въпреки способностите и популярността ми сред народа на Империята, благородниците се съюзават срещу мен от деня, в който взех властта. Обявяването на някой граф или баронет за *актир* не само го дискредитира, а и ми дава напълно законно извинение да го убия. И да, смятах, че *актирите* са просто легенди, удобни фантоми, зад които

да се крият враговете ми. Докато не се опитаха да ме убият. Осмина мъже с оръжия, каквито никой не е виждал. Те изстрелват малки метални топчета в струя, която излита като дъждовна вода от устата на гаргойл; нападнаха ме в коридорите на моя дворец. Двайсет и шест души от моите хора загинаха при нападението; само седем от тях бяха придворни рицари, само трима от другите бяха благородници; останалите бяха *невъоръжени* — слуги, мъже и жени, както и трима пажове, които бяха още деца.

Каин потрепна зад стената. „Осмина мъже с автомати... Колбърг, ти си истински герой.“

— Хванах шестима от тях живи. Трима умряха в Театъра на Истината, в ръцете на майстор Аркадейл. Точно там научих много за *актирите*. Те са хора като теб, Каин, и като мен, какъвто бях някога. Някакво заклинание, наложено от господарите им, спираше дишането им, когато се опитаха да разкажат повече за своя свят, но въпреки това успях да науча доста неща от тях. А още повече научих от тримата, които убих със собствените си ръце.

„Научил е повече?“, помисли си Каин. Той познаваше много добре блокировките, поставяни от Студията, помнеше задушавщото усещане в гърлото си, когато се опита да говори на английски в Отвъдие. Студията твърдеше, че за Актьорите е невъзможно да разкрият какви са всъщност, независимо от натиска, оказван върху тях — те биха умрели, ако бъдат принудени да говорят повече от разрешеното.

— Точно за това заклинание говорехме, Каин, същото, което едва не използвах върху теб — продължи Ма'елкот, сякаш разчел мислите му. — Аз го разработих и го усъвършенствах при експериментите си върху враговете на Империята. Когато съм изпаднал в транс на менталното зрение и правя заклинанието, аз мога да уловя избледняващите следи от спомените на човек — ако искаш, наречи ги душа — ако в тялото му вече няма живот, който да ги задържа. Така успях да науча много за техния свят.

Ледени тръпки полазиха по гърба на Каин. „Аз съм един от най-прочутите хора в моя свят.“

— Там хората са господстваща раса. Владееят света и имат само легенди за полухората. Всички говорят един и същ език и имат магия,

която може да ти вземе ума, Каин, ако се опитам да ти я обясня. Ще решиш, че съм луд.

Той замълча и зарея поглед, сякаш се наслаждаваше на чудесата на чуждоземния свят.

— Потърсих сред спомените им причината за успеха на човечеството, как са могли да постигнат толкова много, докато ние сме останали толкова малко, и смятам, че я намерих.

Каин се изкашля в шепата си, за да прочисти гърлото си.

— Нима?

— Причината е в *боговете* ни, Каин. Боговете, които ни ръководят, ни дърпат назад. Макар Договорът на Пиричант да им забранява да се месят в човешките дела, те продължават да се карат и да се бият чрез своите жреци и последователи; този конфликт е безкраен и похабява силите, които би трябвало да се използват за защита на расата ни. Но *актирите* — преди повече от четири хиляди години на една малка група пустинни ездачи в техния свят им хрумнала поразителна идея. Те решили, че техният бог е единственият *истински* бог; всички останали били или родени от въображението, или демони, които са успели да подлъжат последователите си. Две хиляди години по-късно последователите на този Единствен Бог станали фанатици, но не в смисъла, който ние влагаме в тази дума. Те не само убеждавали хората, че вярата в техния Бог ще им донесе повече щастие или по-голям късмет. *Те им забранявали да се кланят на който и да е друг бог.* Често дори убивали жреци и техните последователи и унищожавали храмовете на конкурентните богове. С времето тази тактика им донесла успех. А най-невероятното в тази история е, че *никой* от заловените *актири* не вярваше, че този Бог *някога е съществувал!* Разбираш ли? Щом толкова много може да се постигне с бог, който може би е само една *интелектуална концепция*, представяш ли си колко по-могъща ще бъде концепцията за единствен бог, който *съществува*, който е *могъщ*, който може да обедини всички човешки души срещу възможните заплахи? Аз съм този бог, Каин. Превърнах се в този бог, за да спася човешката раса от изчезване.

„Не знам дали на теб ти хлопа дъската, или на мен — помисли си Каин, — защото за малко да ти повярвам.“

— Леле — каза той.

— Наистина леле.

— Ще ми простиш ли, ако ти задам един безочлив въпрос?

— Вече го направих. Няколко пъти.

Каин прие това за „да“.

— Станал си бог, защото искаш да спасиш расата, или искаш да спасиш расата, защото това ти дава оправдание да станеш бог?

Смехът на Ма'елкот отекна в Голямата зала, което накара тълпата и някои от гвардейците да потрепнат стреснато.

— Ето затова ценя толкова много компанията ти, Каин. Самият аз си задавам този въпрос от време на време. И реших, че отговорът няма значение.

Следващите молители се изкачиха по стъпалата с очевидна неохота. Нищо чудно — от тяхна гледна точка Ма'елкот си мърмореше сам от известно време и тъкмо се беше разсмял на някаква шега, която сам си беше разказал.

Това не спомагаше за репутацията му, че е с нормална психика.

Той бързо разреши проблемите им и докато хората слизаха по стълбите, продължи да говори.

— А може би най-голямата заплаха за човечеството са точно тези *актири*.

— Аз, във... — рече Каин. — Това не е ли, ммм, не смяташ ли, че е леко преувеличено?

Ма'елкот извърна масивната си лъвска глава, за да улови погледа му през мъничкото прозорче. В очите на императора бушуваха такъв гняв и толкова силна омраза, че Каин усети как стомахът му се свива.

— Ти нямаш представа за злото в тези същества — каза той. — Те са смъртоносни врагове на човечеството и лично на мен. Кажи ми... опитай се да предположиш защо са дошли тук, защо избиха моите хора и се опитаха да убият мен, защо изнасилиха жените ни и избиха децата ни. Опитай.

Каин установи, че е изгубил гласа си. Стомахът му се беше свил в нервна топка.

— За *развлечение*, Каин. Те са по-зли и от демоните — дори Силите от Отвън, които ловят хората, го правят, за да се нахранят, а не за да се наслаждават на ужаса и отчаянието ни; *актирите* го правят, за да *запълват свободното си време*. Просто за *забавление*. — Ненавистта в гласа на Ма'елкот подежда като плесница на Каин. — Ако това не е зло, не знам кое е.

Каин се изкашля и намери гласа си.

— Е, по всичко личи, тоест ти го правиш да звучи така, сякаш те са нещо като... всъщност като гладиатори.

— Гладиаторите не посичат деца. Гладиаторите не убиват крале. И всъщност дори гладиаторите са ми отвратителни. Забранил съм битките им в Империята.

Долу, в Голямата зала, се зароди някакво вълнение, надигна се глъчка сред голите хора на платформата и делегациите, които чакаха пред трона. Входната врата се беше отворила и към трона с бързи крачки, потропвайки силно по мраморния под, се приближаваше Бърн.

През носа му беше залепена сивкава лепенка, а под очите му имаше пурпурни отоци; Каин усети как във вътрешностите му се надига приятна топлина.

— Като говорим за злото — рече бързо той, благодарен за възможността да смени темата, — ето го и най-новия ти граф.

Бърн разблъска следващата делегация и започна да изкачва стъпалата по две наведнъж. Той се отпусна на коляно пред трона и заговори с нисък, напрегнат глас:

— Ма'елкот, съжалявам, знам, че трябваше да бъда тук още преди час, но...

Ма'елкот му се усмихна снизходително.

— Не си закъснял за Ритуала, мое момче. Какви новини ми носиш?

— Намерих *актирите* — рече задъхано Бърн.

Каин го наблюдаваше през прозорчето, докато графът разказваше всичко на императора. Източникът му разкрил скривалището на бегълците — изоставен склад в Индустриалния парк — и сега Котките бяха обградили мястото. Засега те чакаха и наблюдаваха, защото не искаха да действат, преди да са сигурни, че Смешника Саймън ще падне в мрежите им.

„Но Шана вече е в донжона — помисли си Каин. — Поне се надявам да е там — ако падне в тоя капан, едва ли ще стигна навреме там, за да я спася.“

И с известно закъснение:

„Кой, по дяволите, е този *източник*?“

Докато наблюдаваше Бърн, той установи, че поне в момента не изпитва изгаряща нужда да изтича на подиума и да го пребие до смърт.

Може би когато беше офлайн и никой не го притискаше да развлича, той не действаше толкова безразсъдно; а може би причината беше във внезапно връхлетялата го неувереност, непривичното усещане, че може би нямаше да успее да го победи.

Но омразата — тя продължаваше да го изгаря.

Докато Бърн завършваше разказа си, снизхождението се изгуби от усмивката на Ма'елкот и той го смъмри нежно, по бащински:

— Ти наруши обещанието си, Бърн.

— А? — Графът изглеждаше изненадан и озадачен, но след това погледът му се проясни и той докосна лепенката на счупения си нос. Наведе очи и хвана ръцете си пред чатала като каещ се ученик. — Знам. Знам, че обещах, Ма'елкот, но...

— Но какво?

— Когато той ми се нахвърли така... просто си изпуснах нервите, Ма'елкот, това е всичко. Но не го нараних кой знае колко.

„Така си мислиш ти.“ Рамото на Каин все още го болеше на мястото, където се беше вкопчила неестествено силната ръка на Бърн и бе натъртила костта му.

— Докато Каин ми служи, ще се отнасяш към него с почит и уважение. Ако ме накараш да ти го припомня отново, ще съжаляваш.

— Съжалявам, Ма'елкот. Наистина.

— Освен това ще му се извиниш.

— Ма'елкот...

Императорът леко повдигна брадичката си и възражението на Бърн увехна още в зародиш.

Той наведе очи.

— Аз, въъ, чух, че си го заловил...

— Така е. Всъщност в този момент той те гледа.

Ма'елкот леко кимна вляво, към малкото прозорче; Бърн насочи поглед натам и очите му срещнаха очите на Каин. Той разтегна устни и оголи зъбите си.

— Той е... — Вратът на Бърн пламна от притока на кръв. — Да си го начукам като на девствена коза! Сложил си го на *моя стол*?

Последното изречение беше произнесено със сподавен шепот.

Каин рече с лека насмешка:

— Здравсти, енотче.

Отоците покрай очите на Бърн потъмняха от притока на кръв и вените на шията му изпъкнаха.

— Каин, това беше детинско и под достойнството ти — рече Ма'елкот. — Бърн, ти ще се извиниш.

— Но...

— Веднага.

Бърн едва успя да процеди думите през стиснатите си зъби.

— Извинявай, Каин.

Каин му се ухили, макар че Бърн не можеше да види лицето му.

— Извинението е прието.

— Каин, същото се отнася и до теб. Докато ми служиш, почитай и уважавай.

— Разбира се, защо не? — отвърна Каин. — Няма да ти служа вечно.

— Това, мое момче, ще го обсъждаме допълнително. Бърн, застани до пързалката. След няколко минути ще започна Ритуала.

— Ма'елкот...

— Отивай.

Бърн се завъртя рязко и заслиза по стълбите. Каин го изпрати с поглед и каза:

— Не разбирам как можеш да работиш с тоя сбъркан шибаняк. В него почти не е останало нищо човешко.

— Някои биха казали същото и за теб, Каин. — Ма'елкот махна презрително с ръка. — Направих го главен жрец на Църквата на Ма'елкот, така да се каже, просто защото е изключително изпълнителен. Той ще направи всичко, което поискам от него — ще убие и собствената си майка заради мен.

— Така ли? Смяташ ли, че има майка?

Ма'елкот се засмя.

— Стига, Каин. Признавам си — не той беше първият ми избор. А ти.

— А?

— О, да. Надявах се да успея да те намеря лично; Притеглянето, което използвах наскоро върху теб, отнема твърде много от твърде ценното ми време и внимание. Бърн доказа, че е приемлив заместител. Още когато ми намери короната, аз останах впечатлен от издръжливостта и изобретателността ти — да не говорим за

безпощадността ти. И все още се надявам, че ти, Каин, ще станеш моят най-доверен спътник. Не мисля, че точно сега си в положение да откажеш благородническата титла; смятам, че след снощните събития Манастирите едва ли могат да очакват някаква лоялност от твоя страна.

„Това би било много лоша идея.“

— Значи, искаш да ми дадеш работата на Бърн, а? — каза той, опитвайки се да смени темата и все пак да прозвучи така, сякаш я обмисля. — Всъщност може да се каже, че вече си го направил. Той търси Смешника Саймън, нали?

— О, няма да ти дам работата му. Искам да работиш отделно. Установих, че двама агенти, които работят независимо един от друг — дори в конкуренция — по една и съща задача, постигат резултат много по-бързо и по-сигурно.

— Да, малко като... — Гласът на Каин секна. „Като мен и Бърн в Надпреварата за короната на Дал’канит“, завърши наум той. — Винаги си предпочитал да работиш по този начин, нали? — рече Каин на глас.

— Това не ми прозвуча като въпрос.

Каин преглътна гнева си.

— Не беше. И преди си го правил. С короната — рече той с равен глас. — Той работеше за теб, нали, през цялото време е работел за теб... Наел си Бърн по същото време, когато нае и мен.

— Ммм, не съвсем. Наех го, след като първоначалният ти опит се провали.

— Знаеш ли какво *направи* той? Знаеш ли какво ми *причини* тоя смотан лайнян кучи син?

— Знам какво си причинихте един на друг.

— Но ти си получи короната и друго не те интересуваше.

— Точно така. Знам, че това те разстройва, Каин, но освен това знам, че ако беше на мое място, щеше да постъпиш по същия начин. Кое в края на краищата е по-важно — самата сила или начинът, по който си се сдобил с нея? — Ма’елкот се усмихна снизходително. — Това беше риторичен въпрос, скъпо момче. Сега замълчи. Остават ми само още три делегации и след това ще започна Ритуала.

— Какъв е този ритуал?

— Ще видиш. Те ми носят много по-великолепни дарове от обикновените данъци и такси и Ритуалът е начинът, по който ги

приемам. Тихо сега.

Той реши бързо и справедливо проблемите на последните три делегации, след което ги отпрати. Те оставиха дрехите си под платформата и се присъединиха към нервничещата тълпа. Ма'елкот махна мързеливо с ръка на капитана от придворните рицари. Мъжът му отдаде чест, обърна се и даде някакви отсечени заповеди на отряда си. Някои от рицарите се качиха на платформата и подредиха голата тълпа в груб квадрат, а другите отвориха някаква малка врата, през която влязоха още голи мъже и жени.

Каин предположи, че какъвто и да бе този ритуал, той се нуждаеше от определен минимум хора — новодошлите можеха със същия успех да са приели с нежелание доброволци, просто ужасени граждани, докарани насила тук, за да попълнят бройката. В залата се надигна глъчка, докато всички едновременно се питаха един друг, питаха рицарите и чакащите на платформата делегати: *Какво, по дяволите, става тук?*

Ма'елкот се изправи и в бръщолевенето се промъкна нотка на страх. Той вдигна ръце.

Тишината падна като бомба.

В залата започна да се натрупва електрическо напрежение, във въздуха се забелязваше жълтеникаво трептене като светкавица преди лятна буря.

И сред тишината и напрежението Ма'елкот заговори.

Гласът му се понесе като тътен, подходящ за мълниите, които проблясваха от очите му. Дълги мелодични изречения, с постепенно развиващ се ритъм като елфска песен — дълга реч за любовта, за братството, за сърцето и семейството. Ритъмът като че ли следваше ударите на Каиновото сърце, опустошителната му сила сливаше отделните думи. Каин не успяваше да ги чуе поотделно — те се разбиваха в повърхността на съзнанието му, но в дълбините му се раждаха образи — топлият скут на майка му, сладката мекота на гласа ѝ, докато му чете от разтворената пред нищо неразбиращите му очи книга, сухата, силната бащина длан, която той стиска трескаво в опит да запази равновесие върху първото си колело. Откри, че очите му парят от неочаквани сълзи заради това, което отдавна бе оставил зад гърба си, и заради невероятните обещания за онова, което може би го очакваше в бъдещето.

Вдигнатите ръце на Ма'елкот започнаха да се поклащат, в началото бавно, като дъбови клони под подухването на свеж бриз, след това запляскаха из въздуха като криле на орел, който се издига величествено към безкрайното небе. Императорът се обърна на едната страна, после на другата, позата му се промени и Каин затаи дъх.

За негова огромна изненада Ма'елкот затанцува.

Танцуваше в ритъма на собствените си думи — бавна, хармонична ритмика от неподражаема грациозност, с неподражаемата елегантност на демон от театъра кабуки.

Каин познаваше достатъчно магията, за да добие някаква представа какво става тук — той успя с усилие да откъсне погледа си от Ма'елкот. Предположи, че е могъл да го направи само защото ритуалът е бил насочен не към него, а към тълпата на платформата. Забеляза, че стражите край вратите са извърнали глави настрани; тълпата на платформата се поклаща, зяпнала в благоговение, в идеален синхрон с неустоимия устрем на танца на Ма'елкот. Те започват да стенат леко и несъзнателно, с ниски и плътни тонове, звучащи като контрапункт на силния му глас.

Размахът на Ма'елкот става все по-широк, стъпките му — все по-стремителни, гласът му се насища с енергия, докато не започва да жужи като динамо, всичко се устремява към разтърсващата кулминация — и тогава той внезапно и изненадващо спира.

В настъпилата тишина продължи да се чува потропване, едва доловим ямбичен тътен; Каин затвори очи, опитвайки се да се абстрахира от пулсирането на кръвта в собствените си уши. Той чуваше: *А'фъм, а'фъм, а'фъм...*

Вдишване.

Това беше вдишването на стотиците хора на платформата, поемащи си дъх в перфектен синхрон.

Когато Каин отново отвори очи, той видя, че Ма'елкот го гледа през масивното си рамо. Устните на императора потръпнаха в суха крива усмивка и клепачът на едното му око се спусна в продължително, лукаво намигване.

След известно време Каин си спомни, че трябва да диша.

Ма'елкот се обърна отново към тълпата голи хора, които бяха зяпнали в омагьосано очакване.

— Това са думите, които трябва да произнесете, за да обвържете завинаги душите си с моята:

С кръвта от сърцето си аз се кръщавам Дете на Ма'елкот.

Служа на мечтата за Единно човечество с цялото си сърце.

Обричам тялото си и безсмъртната си душа на Правдата на Ма'елкот, Истинският жив бог, Великият отец.

Чрез прехода към нов живот аз се Прераждам.

Прераждам се като неопетнен служител на Свещената църква.

Заявявам сега и завинаги, че няма друг Бог освен Ма'елкот и аз съм негово живо Дете.

Придворните рицари на платформата раздадоха малки златни чашки на всички в тълпата. Хората ги приемаха машинално. Дръжките на чашките бяха наточени като остриета, с които бъдещите Деца на Ма'елкот прерязваха вените на левите си ръце и поставяха чашките под бавно стичащата се ярка кръв.

Скоро гвардейците извлякоха от тълпата един мъж, по чиито ръце не се виждаше кръв. Ма'елкот кимна и им махна да му го доведат.

— Ти не проля кръв — каза императорът. — Няма ли да се закълнеш?

Мъжът имаше бръснатата глава на жрец и стойката на воин. Той стоеше гол и безстрашен, без да се съпротивлява на гвардейците.

— Господарю мой, императоре — отвърна той, — аз служа на Рудукириш, богът на бурите, от деня, в който получих името си. Няма сила, която да ме накара да се отрека от него, а погледът му ще хвърли смъртоносна светкавица върху всеки, който се осмели да ми навреди.

— Да, да, да — отвърна раздразнено Ма'елкот. Той погледна през рамо към Каин и промърмори: — Това се случва от време на време. Донякъде дори ми помага.

Той се обърна към платформата и заговори с обичайния си звучен глас.

— Разбирам нежеланието ти, но не го приемам. Ти ще бъдеш убит.

Жрецьт изкрещя нещо на киришански диалект, който Каин не владееше, и внезапно отвън се разнесе силен гръм, а в залата проблесна заслепяваща светкавица; когато погледът на Каин се проясни, той видя, че киришанският жрец е облечен с великолепно блестяща броня и държи в ръцете си боен чук, чиято дръжка на дължина почти достигаше ръста му.

Придворните рицари, които го държаха, се проснаха в цял ръст на платформата и от броните им се вдигна пушек.

Жрецьт засия в ореол от сила — пращяща аура от синьо-бяла светлина, от която се извиваха електрически заряди. Те хвърляха червеникави сенки по лицата на омагьосаната тълпа.

— *Сега ще познаеш гнева на бога на гръмотевиците!*

— Да, да — произнесе Ма'елкот почти нетърпеливо. — Дай да видим.

Жрецьт насочи чука си към трона и от него се изстреля мълния. Ма'елкот не помръдна от мястото си, нито изрече някое защитно заклинание. Светкавицата прогори дупка в мантията на гърдите му; дрехата пламна с неестествена бързина. Дори през малката си шпионска дупка Каин можеше да усети как горещината изгаря очите му. Пламъците обвиха императора.

Когато мантията изгоря напълно, сред пепелта ѝ стоеше Ма'елкот, с гола гръд и бос, облечен единствено с къси кожени панталони.

Императорът дори не примигна.

Той издигна към тавана ръката си с разперена длан, сякаш за да приеме някаква сила отгоре. След това я сви в юмрук, който запрати към жреца, сякаш искаше да го удари с невидим камшик.

Жрецьт вдигна чука си, за да отрази удара, и светлинният му щит засия от силата, дарена му от неговия бог. Но не му помогнаха нито цялата му жреческа сила, нито предаността му към бога, нито смелостта му или любовта на бога му; когато призованата от Ма'елкот сила го удари, бойният чук в ръцете му, символ на неговата вяра, се взриви като граната.

От разкъсаната му ръка шурна кръв, а отломките от чука се забиха в тялото му като шрапнели. Придворните рицари го обградиха и

го издърпаха от другата страна на статуята.

— Със своята смелост ти заслужи тази чест — прогърмя гласът на Ма'елкот — и ще отъпчеш пътя за вярващите.

От стилизираната вагина закапа кръв и Каин успя да зърне краката на жреца, докато рицарите очевидно го набутваха с главата напред в корема на статуята; във вътрешността ѝ сигурно имаше някакъв канал и кръвта явно беше на жреца. Краката изчезнаха и Каин долови приглушено изсумтяване. След това главата и раменете на жреца се появиха през вагината на статуята и останаха заклещени там, докато кръвта се стичаше по лицето му и капеше върху бронзовата наклонена плоскост.

Изад платформата се появи висок, широкоплещест мъж, облечен с тъмнокафявите дрехи на анханска акушерка; в ръцете си стискаше къс прав меч, наточен само от едната страна, а на лицето му бе застинала похотлива усмивка.

Това, разбира се, беше Бърн.

Жрецът го видя и закрещя:

— Вярвам в силата на Рудукириш! Вярвам в силата...

Сребрилата дъга на сатъра на Бърн сложи край на виковете му. Острието се вряза в шията му, преряза гръбнака и излезе от другата страна. С едно професионално, заучено движение на ръката Бърн изчисти острието от кръвта, а главата на свещеника, все още с отворена уста, падна върху плоскостта сред фонтан от кръв и се затъркаля надолу към басейна. Сърцето му продължаваше да бие яростно и да изпомпва яркочервени струи от прерязаните артерии; мина доста време, преди фонтанът да премине в слаба струйка. Онова, което задържаше тялото досега, го освободи и то се плъзна гладко по хлъзгавия от кръвта наклон, докато се спря неподвижно в басейна.

Всичко това бе наблюдавано мълчаливо от омагьосаната тълпа на платформата.

Тогава рицарите подкараха хората един по един покрай статуята и те доброволно поеха по пътя на жреца, като се спираха за миг да излеят малките чашки със собствената си кръв върху себе си, изричаха клетвата и се спускаха с главите напред в корема на статуята. После се плъзваха навън през вагината и надолу по наклона, озоваваха се в басейна, откъдето биваха изваждани от други гвардейци, които ги отвеждаха да измият кръвта и да превържат китките си.

Внезапно, без видима причина или сигнал, някой от хората биваше захванат в статуята с главата надолу; острието на Бърн проблясваше и поредното тяло и глава се спускаха поотделно в басейна. Потръпващите тела биваха оставяни там, като зловещи подложки за следващите, които падаха вътре живи.

Ма'елкот отстъпи от купчината пепел, която беше останала от мантията му, и седна на Дъбовия трон. Той въздъхна и каза замислено:

— И така, какво мислиш?

Каин гледаше като хипнотизиран безкрайния поток от мъже и жени, който се стичаше по наклона.

— Ами, въъ, доста е страшно, не смяташ ли?

— Както всяко раждане — отвърна Ма'елкот.

— Как решаваш кой да живее и кой да умре? Кой решава кой да бъде хванат и заклан?

— Всеки решава за себе си — каза Ма'елкот и устните му се разтеглиха в усмивка.

— Какво имаш предвид?

— Няма да ти кажа.

— А?

— Достатъчно ти казах. Все още не е настъпил моментът да узнаеш. Ако оцелееш, ще разбереш.

— Ако оцелея ли? Да не смяташ да ме прекараш през това?

Единственият отговор на Ма'елкот бе усмивката му.

— Как смяташ да започнеш своето търсене на Смешника Саймън? — попита замислено той. — Убеден съм, че вече си разсъждават върху това.

— Малко — отвърна Каин. Беше прекарал цялата предишна нощ в размишления върху това и беше измислил едновременно прост и елегантен план, отговарящ напълно на репутацията му и както се надяваше, достатъчно авантюристичен, за да бъде неотразим. — Смятам да освободя затворниците ти от донжона.

— Нима?

— Оказа се, че един от съучастниците на Смешника Саймън, когото Бърн е заловил, е мой познат, нисш адепт, на име Ламорак. Ти ще ме вкараш в донжона, а аз ще го измъкна навън заедно с другия. Това трябва да е достатъчно, за да ме отведе при Смешника Саймън.

— Откъде си толкова сигурен? Че този Ламорак е в ръцете ни?

— Не само ти имаш източници — отвърна Каин с надеждата, че Ма'елкот няма да продължи да го разпитва.

Но императорът размишляваше върху съвсем различни неща.

— Идеята не ми харесва. Не ти ли се струва малко крайна? Внезапното освобождаване на Ламорак няма ли да събуди подозренията му? Достатъчно ли сте близки, че той да повярва, че си готов да рискуваш живота си за него?

— О, сигурен съм, че ще повярва. — „Не че има някакво значение.“ — Достатъчно сме близки. Освен това ще му кажа, че го правя само за да се добера до Смешника Саймън.

— Поради каква причина?

Каин погледна към продължаващия ритуал, където Бърн за пореден път обезглавяваше някого.

— За да докопам Бърн.

— Ммм — рече замислено Ма'елкот. — Мисля, че разбирам.

— Ламорак е затворник на Бърн, нали? Цялата операция срещу Смешника Саймън е рожба на Бърн. Измъкването на Ламорак от затвора ще е голям срам за него и той ще ме срещне със Смешника Саймън, за да устроим капан за Бърн, където да мога да го убия.

Ма'елкот се засмя.

— И това ще е прекрасно допълнение към легендарната ти кариера. Никой не е успявал да избяга от императорския донжон; ако съществува жив човек, който би могъл да го направи, то това си ти.

— Никой не би се досетил посмъртно, че работя за теб; мамка му, всички в града знаят, че си обявил награда за залавянето ми. Трябва само да разпространиш слуха, че съм се изплъзнал от ръцете на Тоа Сител и Очите.

— А ти ще работиш ли за мен?

Каин усети как ледена ръка се протяга към сърцето му.

— Разбира се. Какво искаш да кажеш? Че след всичко това все още не ми се доверяваш?

— Спомням си... — Ма'елкот се престори, че размишлява. — Спомням си един Каин, който бе готов да убие човек, вместо да го излъже...

— Убийството е по-лесно — отвърна Каин и се опита да се засмее сърдечно. — Извършиш ли го, край, свършено е. Лъжата е като

домашен любимец — трябва да се грижиш за нея или тя ще се обърне и ще те ухапе по задника.

— Все още ли си същият Каин?

Той се опита да отговори толкова спокойно, колкото му позволяваше разтупканото му сърце.

— Честен съм дотолкова, колкото ми позволяват обстоятелствата.

— Пффф. Това беше искрен отговор. Много добре. Съблечи се.

Нещо се затъкна в гърлото на Каин; единственото, което успя да каже, беше:

— А?

— Не можеш да ми служиш, освен ако не ми служиш от сърце, Каин.

Императорът махна лениво към платформата. Няколко облечени с ливреи пажове изгребваха кръвта от басейна с бронзови купи — същите, които Каин бе видял да внасят в Малката бална зала, докато замесваха глината за Великата творба, и стомахът му се сви.

„Какво си мислеше, тъпо копеле такова — изръмжа той наум. — Откъде според теб идваше тая кръв?“

— Наистина ли очакваш от мен да се спусна оттам и да си подложка врата под меча на Бърн? — попита той.

— Да. Щом ти не ми вярваш, Каин, как бих могъл аз да ти вярвам? Закълни се в мен, повярвай в моята правда и започни да ми служиш. Или ми откажи тази чест и никога повече няма да бъдеш мой слуга.

Това всъщност дори не беше избор. В съзнанието му отекнаха думите на Шана: „Него не го е грижа какво се случва с мен.“ И това може би беше най-добрият, всъщност единственият шанс да й спаси живота.

Нямаше причина да се колебае.

— Да, добре — рече Каин. — Да го направим.

5.

Речната баржа изглеждаше също толкова овехтяла като капитана си, дърт пияница с прошарени коси, подпухнали кървясали очи и непрекъснато течащ нос, но когато Палас огледа трюма ѝ — мрачно влажно пространство, от което се носеше отровната смрад на урина и гнилоч, наподобяваща миризмата на умряла костенурка, оставена на слънце четири дни, като междуременно е била препискавана непрекъснато от куп разгонени котараци — тя откри нещо, което я накара да се усмихне: малко рогато личице, с познатата лукава усмивка, изрязано наскоро върху една от дървените прегради.

Палас го посочи с пръст.

— Смешника Саймън — рече тя. — Нали знаеш, че това може да ти донесе неприятности.

Капитанът отри носа си с opakото на мръсната си ръка.

— Никой не може да ме вини за това. Непрекъснато подменям екипажа. Не мога да кажа кой го е надраскал тука.

— Обзалагам се, че доста неща не можеш да кажеш — подхвърли Палас.

Капитанът сви рамене.

— Държа си езика зад зъбите, ако имаш това предвид.

— Обзалагам се, че не можеш да кажеш защо тая драсканица, която е на около две седмици, още е тук.

— Ще изгубиш, момиче — изръмжа капитанът. — Преди петнайсетина години возих барон Тилиу от Оклиан, него и цялото му семейство. Ония дни бяха по-добри и за двама ни. И той беше добър човек, а не проклет *актир*, каквото и да казва императорът. Нямам нищо против императора; сигурно някой му приказва разни лъжи и праца добрите хорица под брадвата, а аз предпочитам Смешника Саймън да ги отведе, вместо да бъдат убити. А това... — той се пресегна и докосна грубата резба, — това е просто за да ми напомня. Всъщност не значи нищо.

Палас протегна ръка и между показалеца и палеца ѝ проблесна лъскав златен роял. Тя щракна с пръсти и се появи още един; ново

щракване — нов роял. Монетите блестяха като пламъка на фенер.

— Използвай ги, за да купиш провизии. Четирийсет души за една седмица. Недей да купуваш всичко от едно място. С останалите набери екипаж. Каквото остане, задръж за себе си.

— Аз, въъ...

Щрак. Монетите станаха четири.

— Това очарователно малко семейство има още роднини. Четирийсет са. По една за всеки от приятелите ми, които ще се возят на баржата ти, ако, разбира се, пристигнат живи и здрави в Тинара, плюс още няколко в добавка. В знак на признателност за великолепното обслужване.

Той яростно разтърка лицето си, докато калта и мазнотията по опакото на ръката му не се размазаха от сополите му.

— Това, въъ, това си е трудна работа. Може би ако дадеш още малко предварително, това, въъ, ще ми поуспокои нервичките...

— Ще се наложи да ми се довериш — отвърна тя, тръсвайки бързо глава. — Трябва да си вярваме един на друг. Ако не се появя със златото, из Тинара ще скитат четирийсет души, за които всяко Око или армейски офицер с лекота ще платят по нобъл или два.

— Но пък четирийсет *рояла*... — промърмори той. — Ще мога да оправя старата госпожа, да си наема истински екипаж...

— Значи, се разбрахме.

Тя му подаде четирите рояла.

— Разбрахме се — отвърна той и тръгна след нея нагоре по стълбите към топлото следобедно слънце. — Дай ми два дни да намеря екипаж и провизии и ми докарай приятелите си следобед във втория — до залез-слънце ще сме изминали няколко мили по течението.

Той я придружи до парапета и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изкачи по рампата.

— Наистина ли — промърмори тихо, колебливо, оглеждайки прикрито пълните с народ докове, за да се убеди, че никой не подслушва, — наистина ли работиш за Смешника? Той наистина ли, сецаш се, наистина ли е *истински*?

— Да — отвърна тя. — Да, той наистина е истински.

— Наистина ли иска да свали Ма'елкот, както говорят всички?

— Не. Не, изобщо не е така — отвърна сериозно тя. — Той просто се опитва да спаси няколко живота. Тези хора не са *актури*,

капитане. Това са просто хора, невинни хора, които трябва да се махнат от Империята или ще бъдат убити. Убити, защото Ма'елкот не ги харесва.

— Ами добре тогава... — Той отпусна ръката си, погледна към палубата под краката му и се изплю в ленивите мътни води на Великия Чамбайген. — Добре тогава, успех на Смешника. Успех и на теб, госпожо.

Палас се усмихна леко и го докосна по рамото.

— И двамата ти благодарим. Потърси ме след два дни.

Тя тръгна по доковете, подмина фабриката за стомана и дългата редица от складове, които приемаха товари от цялата Империя.

Нямаше да е трудно; Палас не забеляза никакви оттенъци на предателство в Обвивката на капитана и макар досега да не беше опитвала да превозва толкова много *токали* наведнъж, тя чувстваше увереност.

Заклинанието на Конос се беше оказало невероятно полезно — тя щеше да натовари всичките трийсет и шест *токали* в трюма и да ги скрие с Наметалото. Всеки усъмнил се имперски служител или адепт щеше да види само мръсната вода и почернялото дърво, а Вечната забрава щеше да попречи на хипотетичния усъмнил се адепт да свърже всяко усетено подръпване в Потока с възможността за съществуването на Наметало. За да стане всичко както трябва, тя трябваше да пътува с тях през целия път до брега, за да ги преведе през всички пунктове за събиране на такси, но това не беше проблем.

Почивката щеше да ѝ се отрази добре.

Точно сега важното беше, че можеше да го *направи*, да ги изведе съвсем сама извън Империята, в безопасност, а онези алчни копелета от Програмната схема на Студията можеха да си го начукат.

А когато всичко това приключеше и тя се върнеше обратно на Земята, двамата с Хари щяха да си поговорят за това, да се разкара от живота ѝ. Не биваше да се оставя да я убеди да не подава молба за развод; тази работа с раздялата беше голяма глупост. Тя не помагаше на никой от двамата, само удължаваше болката, тяхната малка импровизирана Смърт от Хиляда порязвания. Трябваше да се довери на инстинктите си и да го отреже направо, от раз, като отлепянето на лейкопласт.

Или ампутацията на крайник.

Защото точно това изпитваше сега. Онази болка, която като че ли я сръчкваше долу в корема винаги когато се сещаше, че той я търси, когато си мислеше как ще го зареже и ще се спусне по течението — това си беше като фантомна болка в крайниците. Част от живота ѝ беше свързана с Хари, а сега тази част беше отрязана; пристъпите, които усещаше от време на време, бяха просто физиологическа реакция от ампутацията.

Донякъде Хари беше причината тя с такава лекота да се отнесе безмилостно към Краля на Кант; Величеството беше един от най-добрите приятели на Каин. Той беше достоен заместител в случаите, когато не можеше да си го върне пряко на Каин. Но ако беше продължила да го използва, щеше да се изненада от нарастващото чувство на презрение към себе си; на няколко пъти се бе улавяла да си мисли, че този мъж е просто уличен разбойник, какъвто някога беше и Хари — но Хари се беше превърнал в нещо повече, не можеше да му го отрече. Хари или Каин, никой от двамата нямаше да допусне да се отнесат с него така, както тя се бе отнесла с Краля на Кант; Каин щеше да се хвърли към гърлото ѝ в мига щом зърнеше проблясването на кристала с Омайването.

От друга страна, тя не се самозалъгваше — знаеше много добре, че голяма част от съжалението, което изпитваше към Величеството, беше чисто и просто угризение на съвестта, че така се бе възползвала от него. И все пак...

Каин притежаваше някаква невероятна почтеност и упорито самоуважение, колкото и неоправдано да беше то. „Почтеност“ не беше дума, за която би се сетил човек, докато си мисли за Величеството; човекът представляваше невестулка на два крака. Полезна, дори необходима, но все пак невестулка.

Докато здрачът се спускаше постепенно над града, Палас се запъти към склада, под който бе скрила *токалите*. Тя не обръщаше никакво внимание на тълпите, които бързаха покрай нея заради настъпващия вечерен час, и мостовете, извеждащи от Стария град, бяха претъпкани с всякакви същества; Палас беше погълната от мрачното осъзнаване, че дори сега продължава да сравнява всеки мъж, когото срещаше, с Хари.

Тя тъжно поклати глава заради тази сантиментална глупост и навлезе в сенчестите странични улички на Индустиалния парк.

За милионен път си припомни причините, поради които връзката им никога нямаше да се получи, всичките скандали, ревността и подозрителността. Изобщо не трябваше да се женят; бяха страхотни любовници, връзката им беше страстна, бурна, абсолютно непредсказуема, вълнуваща — но всичко онова, което ги правеше невероятни любовници, ги превърна в скапани съпруг и съпруга.

Противоположностите се привличат, но сходствата пречат.

На първо място, двамата бяха съвсем различни Актьори. Тя се бе захванала с актьорството най-вече защото на Отвъдие щеше да притежава сила, каквато никога нямаше да получи като член на Търговската каста в земната безмилостно сурова социална система — силата да помага на хората, да променя живота им в *положителен* смисъл. Уверено можеше да заяви, че кариерата ѝ е помогнала за превръщането на Отвъдие в едно по-добро място, и тя се гордееше с това.

Каин, от друга страна, идваше тук само заради кръвта.

Тя спасяваше животи; той ги отнемаше.

И Приключенията му се продаваха три пъти повече от нейните.

В моменти на искреност тя беше способна да си признае, че това също бе част от проблема. Не се гордееше с тази част, но не можеше и да я отрече.

Палас въздъхна и се опита да се съсредоточи върху текущата ситуация. Щеше да се разправя с Каин по-късно, когато вече нямаше как да го избегне. Умората, безкрайните часове, прекарани в бягство, криене и битки, ѝ пречеха да насочи мислите си към работата; но сега, докато се приближаваше към убежището, където бе скрила всички *токали*, липсата на концентрация можеше да се окаже фатална.

Токалите се укриваха под гниеция коварен под в една опожарена сграда; тя беше разположена сред няколко също толкова порутени склада. На места останките от овъглените покриви бяха облепени на здравите стени и осигуряваха прикритие от дъжда за няколкото семейства бегълци.

Тя не беше оставила никакви следи и никакви съгледвачи, които да могат да ги издадат. Сухото, наподобяващо пещера мазе беше третото ѝ резервно укритие; беше го подготвила с помощта на близнаците, Талан и Ламорак и беше поставила омагьосващи печати покрай стените и вратите, които да заблуждават търсачите на амулети

и всякаква магия от този род. Предрешеното Величество ѝ беше помогнал да пренесе продуктите вътре; макар той да ненавиждаше физическия труд, Омайването се беше погрижило да го накара да работи, без да се оплаква, и той щеше по-скоро да умре, отколкото да издаде местоположението им. Палас вярваше, че всички останали, които знаеха за убежището, бяха мъртви.

Входът се криеше в някогашната вътрешна кантора; за да се стигне до него, трябваше да се премине през лабиринт от срутени стени и опасни изгнили подове. В последния момент тя сви встрани, вместо да влезе вътре, и тръгна покрай почернялата фасада, потънала в мисли.

Тук нещо не беше наред.

Потокът работници, които се прибираха у дома, не се различаваше от обичайното. Взирайки се в лицата и дрехите им, Палас не можа да открие обяснение за обтегнатите си нерви, но тя вярваше на вътрешния си инстинкт; единствено на него можеше да разчита, за да запази живота си.

Откри една здрава стена, облегна се небрежно на нея и огледа улицата. „Какво не е наред тук?“

Нямаше пушек.

Бегълците... Сред тях имаше две семейства — едното се криеше от другата страна на улицата, където някога се бе намирал складът за жито, а другото се спотайваше малко по-нататък, в бившата ковачница. Здрачът напредваше, което означаваше, че по това време би трябвало да са запалили малки огньовете, за да притоплят остатъците от обяда си. Късните есенни дъждове валиха почти ежедневно в Анхана, затова всяка тресчица би трябвало да е просмукана от влагата — ала въпреки това не се виждаше никакъв пушек.

Може би това не означаваше нищо. Може да се бяха преместили на някое по-сухо и по-закътано място.

Или пък можеше да са завързани или дори убити, а Сивите котки да клечат край тях и да я наблюдават през процепите в обгорелите стени.

Ненаправно те се идентифицираха с котките; можеха да стоят там от часове и да дебнат внимателно за всяко движение край мишата дупка, в която се криеха *токалите*. Но нямаше как да знаят, че семействата си приготвят яденето по здрач.

Палас не спираше да се движи безцелно, докато през процепа в една срутена стена не зърна кулата на двореца „Колхари“. Тя задейства менталното си зрение и пред очите ѝ се разпростря виещата се плетеница на Потока, в която се забелязваха неясните Обвивки на преминаващите хора. Откъм двореца не се забелязваше никаква енергийна струя, но това не означаваше, че тя е в безопасност; Котките можеха да я нападнат просто ей така, без да имат представа коя е тя, ала ако Бърн беше сред тях...

Имперските власти знаеха, че Смешника Саймън е заклинател; доказателство за това беше заклинанието, което объркваше търсенето им. Докато се опитваха да го намерят, Бърн и Ма'елкот нямаше да поддържат отворен канал; това щеше да е, като да затръбят и размахат знаме пред всеки един адепт, преминал в режим на ментално зрение.

Но освен преследването на Смешника Саймън, Бърн имаше и други причини да я търси. Ако той се намираше тук, присвит за скок в някоя от тези сгради, ако я видеше и я разпознаеше, алчността му, жаждата му за кръв, готовността по какъвто и да е начин да нарани нея или Каин, щеше сигурно да го накара...

В този миг го видя — от кулата на двореца „Колхари“ внезапно се стрелна аленият лъч на Силата.

Оставаха ѝ секунди живот.

Обградена. Сама. Поданиците щяха да ѝ помогнат, ако знаеха, че се намира в опасност, но наоколо нямаше никой от тях.

Сама, но не и безпомощна.

Ако Каин беше тук, той щеше да цитира Сун Дзъ: „Когато си отчаян, сражай се.“

Тя бръкна в малкото джобче на гърдите си и измъкна миниатюрна фигурка — мъничка ръка, изработена от същия блещукащ кварц, който бе използвала за Щитовете си.

Пипалата на енергията се вляха в съзнанието ѝ.

Лъчът на Потока, който грееше като лазер откъм двореца, бе насочен към един срутен склад от другата страна на улицата; нямаше начин Бърн да се скрие от нея.

Жилките по повърхността на кварцовата ръка се разстлаха като мрежа, завъртяха се като водовъртеж, образувайки мощен вихър в Потока, и енергията заблещука върху кожата ѝ. Независимо каква сила

получаваше Бърн от Ма'елкот, самият той не беше заклинател — без ментално зрение нямаше как да разбере колко дълбоко е загазил.

Устните ѝ се разтеглиха в дива усмивка, която Бърн щеше да разпознае; тя протегна ръка, сви я в юмрук и невидимата сила на нейния *теке* строши постройката като яйчена черупка.

Тя се срути навътре с гръмотевичен трясък и над нея се издигна облак задушшаваща прах. Ако Бърн искаше да я хване, първо трябваше да си прокопае път навън.

От всички страни се разнесоха щраканията на стрелящи арбалети, но Палас вече не беше на предишното си място — тя се гмурна в прикритието на прахта. Стрелите от арбалетите свистяха край нея, откачаха от калдъръма или се забиваха с трептене в дъските. Отвсякъде се чуваха виковете и писъците на жителите на града, които се пръснаха на всички страни и хукнаха да спасяват живота си.

Палас се претърколи и се изправи на крака, използвайки същия номер, който бе приложила на капитана на баржата; само че този път вместо монети между пръстите ѝ се появяваха заредените кестени — един, два, три, четири.

Кръвта туптеше в ушите ѝ, животинска възбуда изпълни гърдите ѝ. Зъбите ѝ проблеснаха в доволна усмивка, тя зареди един кестен и го изстреля по улицата с помощта на своя *теке*, право към постройката, от която идваха най-много стрели. Пред разбитите прозорци блъвнаха пламъци; предната стена на постройката се нагъна и се срути.

„Това — помисли си тя — трябва да е достатъчно, за да привлече вниманието им.“ После се обърна и побягна с всички сили към Лабиринта.

„Хайде, хайде, хайде, размърдайте се, копелета — припяваше си тя наум. — Излизайте всички, защото иначе няма да ме хванете. Хайде де!“

И те започнаха да излизат от прикритията си — десет, петнайсет, трийсет мъже, облечени в сиво, с жестоки очи. Втурнаха се напред с разярени лица, а Палас ги поведе все по-далеч от скритите *токали*, към самото сърце на Кралството на Кант. Зад нея една постройка, онази същата, която беше съборила върху Бърн, започна да се гърчи, да се вълнува и да се надига в средата, като труп на гъсеница, от който се ражда цяло люпило оси.

Бърн идваше.
Тя наведе глава и побягна.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

— Ти нямаш никакви принципи.

— Това са глупости и ти го знаеш много добре.

— Не, истина е. Ти си опортюнист. Вършиш всичко, както намериш за добре, но винаги обратното на това, което те съветват останалите. Проблемът е там, че някъде дълбоко в себе си таиш подозрението, че те са прави. И това няма нищо общо с принципите — ти отхвърляш всяка власт просто защото ти е забавно да нарушаваш правилата. Като малко дете си — вършиш бели с усмивка на лицето.

— Трябва ли точно сега да обсъждаме това?

— Ти не защитаваши нищо — ти си против всичко.

— Защитавам теб.

— Престани. Говоря сериозно.

— Аз също.

1.

Сержант Хабрак служеше в анханската армия повече от двайсет години, така че веднага разпозна погледа в очите на Бърн — още щом графът застана пред железните решетки на портата; беше виждал същото твърде много пъти в очите на офицерите, канещи се да издадат смъртна присъда, в очите на пехотинците, доведени до ръба на кървав метеж, или на селяните, готови, въоръжени с вили и коси, да се хвърлят с кръсъци срещу бронираните рицари, за да отмъстят за кланетата и изнасилванията. Сержантът скочи на крака, подрънквайки с връзката ключове на колана си.

— Отваряй шибаната врата, преди да съм я разсякъл — изръмжа Бърн.

— Само секунда, милорд, само секунда.

Най-накрая Хабрак успя да напъха ключа в ключалката и отвори вратата навътре.

Бърн профуча покрай него и Хабрак се закашля задавено — графът смърдеше на затворена конюшня посред горещ летен ден; и каква беше тази мръсотия по ягодовочервения му шевиотен жакет? Той изглеждаше — и миришеше — като човек, който бе прекарал нощта, въргаляйки се в *оборски тор!*

Щом чу кашлицата на Хабрак, Бърн се спря и погледна през лявото си рамо. Дръжката на препасания през гърба му меч разделяше лицето му на две.

— Проблем ли има? — попита той с нисък зловещ глас. — Да не би да *надуши* нещо?

— Ох, ох, не, не, милорд. Нищо.

— Странно, като се има предвид, че съм омазан с лайна.

— Аз, ох, милорд, аз...

— Няма значение. Отваряй шибаната врата.

— Вашето, ъъ, вашето оръжие, графе... — рече колебливо Хабрак.

— Дори не си помисляй да ме обезоръжаваш, Хабрак. Не и тази вечер.

Хабрак, като всеки здравомислещ мъж, ненавиждаше променливия характер на граф Бърн и мълниеносния му меч, но от пет години служеше като сержант в имперския донжон и се чувстваше на своя територия.

— Това е, въъ, стандартната процедура, милорд. За безопасност.

— Смяташ, че някой от умрелите от глад боклуци, дето лежат тук, ще успее да ми отнеме меча?

Каквото и да отговореше на този въпрос, щеше да му донесе неприятности, затова Хабрак отстъпи встрани.

— Самият император оставя оръжията си при мен, преди да мине през тази врата. Той нареди единствено пазачите да носят оръжия в донжона. Ако смятате, че греша, ще трябва да се разберете с него.

Бърн изръмжа, разкопча токата на колана и хвърли ножницата в ръцете на Хабрак, сякаш предизвикваше сержанта да я изпусне. Хабрак се вкопчи в нея като пиявица и предпазливо я окачи на стойката зад бюрото си.

— Сигурно ще желаете фенер, ако смятате да минавате покрай Ямата. Патрулите угасват факлите в полунощ.

Бърн изглеждаше още по-ядосан от преди, ако това изобщо беше възможно. Той стисна фенера с ръката си с побелели кокалчета и зачака край вратата. Гледаше напред така, сякаш можеше да види през нея, през самата скала, в която бе изсечен донжонът, лицето на мъжа, когото ненавиждаше.

Хабрак отключи вратата и я задържа, докато Бърн пое по дългото, тясно спускащо се стълбище надолу към тъмнината. Откъм стълбите нахлу топлата воня на ферментирали екскременти и неумити тела, на въздух, който бе дишан твърде много от мъже и жени с прогнили зъби и болни дробове; Хабрак побърза да затвори вратата и да се махне от нея, като се върна при бюрото си.

Имперският донжон на Анхана се простираше в поредица от тунели, изсечени във варовиците на Стария град, под сградата на съда; той беше прокопан в продължение на десетилетия от осъдени каменари. Централната обща зала, известна като Ямата, беше издялана в естествена пещера, висока три етажа; на двайсетина фута над пода тя беше опасана от издатина, образуваща естествен балкон. По него патрулираха пазачи, въоръжени с арбалети и метални боздугани.

Ямата обикновено беше претъпкана с мъже и жени, очакващи съдебен процес — месеци, а понякога дори години — и онези затворници, които вече са били осъдени и чакаха да бъдат извозени до граничните гарнизони или до източните мини. Това беше единственото място, което е непрекъснато осветено и таванът му е опушен от десетилетията, през които тук са горели фенери. Полегатите тунели, изсечени в скалата, започваха от балкона на Ямата, простираха се настрани като спици на колело и през определени интервали се свързваха помежду си чрез тесни напречни проходи. Тези тунели водеха до частните килии, в които се намираха дребните благородници и членовете на бандите на Лабиринта, както и разни други личности, разполагащи с достатъчно пари и влияние, за да се махнат от Ямата.

Уединението се считаше за разкош в имперския донжон; затворниците, които създаваха проблеми, се затваряха в Шахтата.

В донжона царяха мрак и зловоние; горчивата, кървава миризма на отчаянието и жестокостта се смесваше с вонята на човешки изпражнения и гниеща плът. Единственият изход или вход беше стълбището от мазето на съдебната сграда до балкона над Ямата, по което се спусна Бърн; затворниците в имперския донжон имаха толкова шансове да избягат, колкото и грешните души в Ада.

Пазачите подозрително присвиха жестоките си очи, когато Бърн профуча покрай тях; те не вярваха на никой друг, освен на себе си. Той дори не ги погледна.

Вратите към частните килии се заключваха по два начина — с тежки резета и с по-малки ключалки. Резетата можеха да се дръпнат бързо, за да попречат на затворника да отвори вратата; целта на ключалките беше да попречи на някой затворник, който по чудо бе успял да се измъкне от килията си, да хукне по коридорите да освобождава другарите си по-бързо, отколкото стражата успява да ги върне обратно.

Бърн разполагаше със свой собствен ключ за вратата, която търсеше. Той го завъртя, дръпна резето, отвори вратата и влезе вътре.

Килията беше добре обзаведена; по стандартите на донжона беше дори луксозна — пухено легло с чисти чаршафи и одеяло, малко бюро, удобен стол, дори рафтче с няколко книги за убиване на времето. Подът беше чист, а на бюрото имаше поднос с остатъци от свински бут, малко картофи и напоен със сос хляб. Мъжът в леглото се

размърда неохотно, разбуден от тракането на вратата и внезапната светлина от фенера, който Бърн остави на бюрото.

Затворникът се претърколи и засенчи очите си с ръка.

— Ха! Бърн?

— Не си ми разказал всичко, Ламорак — каза Бърн.

Той съсредоточи енергията от Щита си към краката си и с един шут разпиля леглото на Ламорак на парчета.

Кракът му потъна в дюшека и килията се напълни с пера. Ритникът запрати Ламорак във въздуха и той безпомощно размаха ръце. Ръката на Бърн се стрелна напред със скоростта на спускащ се сокол и сграбчи глезена на Ламорак.

Бърн остави Ламорак да виси с главата надолу. Силата, която му беше дал Ма'елкот, го изпълваше с наслада. Да може да вдигне по-едър мъж, и то с една ръка, и дори да не се напъне — това направо спираше дъха и затопляше чатала му.

— Представи си само — рече заплашително Бърн — какво може да причини един такъв ритник на *главата* ти.

— Бърн, Бърн, недей... — отвърна Ламорак, прикрил с ръце лицето си в безполезна самоотбрана; тези мускулести ръце щяха да се натрошат по-лесно и от краката на леглото.

— Можеш ли да ме подушиш?

— Бърн... Бърн, успокой се...

С една извивка на китката Бърн блъсна Ламорак в каменната стена на килията. По нея полепнаха кожа и кръв, която потече по скалата, а през разцепената плът на лакътя на Ламорак щръкнаха розовеещи кости. Той изпъшка, но не извика. Десет дълги секунди в килията се чуваше единствено капането на кръвта му по пода.

— Да опитаме отново. Можеш ли да ме подушиш?

Ламорак кимна с усилие, а лицето му почервеня от притока на кръв.

— Какво... какво се е случило? — попита той с прегракнал глас.

— Каква роля играе Палас Рил в тази история?

— Бърн, аз...

Бърн отново го блъсна в стената, този път с лицето напред. Скалпът на Ламорак се разцепи високо на челото и кръвта се просмука в дългата му руса коса.

Бърн нямаше много време за игри — каменните стени на донжона пречеха на Потока. Макар Ма'елкот да му беше подарил парче от грифонски камък, което той носеше на верижка на врата си, за да подхранва силата му в подобни случаи, дори това не вършеше работа за дълго време тук долу.

— Колко пъти ще ме караш да ти задавам този въпрос?

Ламорак отвърна нещо, което Бърн не успя да чуе добре; той преживяваше отново унижението, което бяха понесли Котките му от Палас Рил и нейните шибани просяци.

Когато къщата се срути върху главата му, графът успя да се измъкне изпод отломките за по-малко от минута. С помощта на нечовешката си сила той разхвърли настрани дебелите греди така, както обикновен човек разритва слама. Изпълнен с ярост, Бърн поведе Котките си след Палас Рил по улиците на Индустриалния парк, към Лабиринта.

Където просяците ги бяха засипали с лайна.

Нямаше с кого да се бият, кого да убиват, просто от всички страни върху тях се сипеха тонове изпражнения. Скоро Котките съвсем се дезорганизираха, хукваха след някой просяк, после след друг и изчезваха безследно в многолюдния лабиринт от тесни улички.

Ма'елкот беше отхвърлил призива на Бърн да засипе тълпата с мълнии. „Безпричинните кръвопролития по улиците на столицата водят до нежелани резултати. Може би трябва да обърнеш повече внимание на *актирите*, които си открил. Докато се луташ из Лабиринта, те може да избягат.“

Сипейки проклетия, Бърн хукна обратно към изоставения склад и нахълта в мазето, готов да избие всички на място — но мазето беше празно. По някакъв начин те бяха успели да се измъкнат през онзи четвърт час, когато никой не ги беше наблюдавал. Сякаш Палас Рил бе отвлякла вниманието на Котките точно с тази цел. Ако тук изобщо бе имало *актури*. Ала тя беше свързана по някакъв начин със Смешника Саймън, същото се отнасяше и за Каин, а Бърн не беше чак толкова глупав, че да вярва в съвпаденията.

Може би Смешника Саймън... може би това беше самият *Каин*!

Мислите бълбукаха в главата на Бърн; Ламорак висеше забравен в ръката му. Възможно е, реши той. Всичко е възможно. Дори не бе нужно да е заклинател — Палас Рил му беше подръка. Във всичко това

имаше смисъл; Каин беше прочут с уменията си да подкопава увереността на враговете си — я какво бе причинил на Хулан Г'тар...

А Ма'елкот го беше поканил в двореца, беше го нахранил и въоръжил, беше го сложил да седне в *стола на Бърн*...!

Каин трябваше да умре.

Още сега. Тази вечер.

— Безсмислено е — рече отчаяно Ламорак.

— Какво?

— Защо не можеш да ме разбереш? Защо не слушаш какво ти *казвам*?

Бърн го погледна с отвращение и устата му се изкриви.

— Хленченето ти ме отвращава. Те не бяха там, тъпо копеле. *Актирите* не бяха в мазето на склада. Или си ме излъгал, или наистина не си знаел, а и в двата случая не си ми от никаква полза.

— Казвам ти — рече Ламорак, вкопчвайки се в коляното на Бърн. — Бърн, *кълна* ти се, не знам какво става, но ти *казвам*, че Палас Рил...

Бърн отново се разсея, представяйки си тихото вибриращо забиване на *Косал* в тялото на Каин. Къде трябваше да го посече първо? Да му отреже крака? А може би ухото? Може би е по-добре да нанесе някой нисък удар в слабините — при тази мисъл Бърн усети как собствените му слабини пламват. Може би трябваше да го довърши, като забие *Косал* в задника му, докато острието не излезе през устата...

— ... бяхме договорили — казваше Ламорак. — Бърн, имахме уговорка.

Бърн сви рамене и разтвори пръстите си. Ламорак успя да предпази главата си с ръце тъкмо навреме, за да си спести разбиването на черепа в каменния под. Бърн го гледаше безстрастно как се изправя.

— Знаеш ли какво — рече той и протегна на Ламорак ключа от килията му. — Давам ти един шанс. Надвий ме, вземи ключа и ще те пусна да си идеш.

— Бърн...

Бърн се извъртя със засилка и изрита със съкрушителна сила хълбока на Ламорак. Бедрената кост на Ламорак изхрущя и се строши и той се стовари на пода, стиснал счупения си крак и прехапал силно устни, за да потисне крясъка си.

— Твърде късно — рече Бърн. — Пропусна шанса си. Съжалявам.

Той се отпусна на едно коляно и преобърна Ламорак по корем; мъжът изпъшка, когато Бърн раздели краката му, влагайки цялата си сила в разтеглянето на бедрения мускул, който се беше сковал около счупената кост. Кожените панталони на Ламорак се разкъсаха като парцал под пръстите му.

— *Недей* — замоли се той с подрезгавял от усилието да не изкрещи глас. — За бога...

— Кой бог? — попита Бърн, забивайки пръсти в задника на Ламорак, но после изведнъж се спря и въздъхна.

Не това му беше нужно. Дори не го искаше.

Той искаше Каин.

И Палас Рил. Заедно. Проснати на масите в Театъра на истината, клепачите им подпрени от сребърните игли на майстор Аркадейл, за да може всеки един от тях да вижда какво прави той с другия.

За жалост, това не беше писано да стане; по-добре да убие Каин още тази вечер. Този хлъзгав дребен шибаняк беше твърде опасен, за да бъде оставян жив.

Бърн остави Ламорак да лежи на пода в килията с пребледняло от болка и шок лице. После заключи вратата след себе си.

По пътя си към потъналата в мрак сграда на съда той се спря да си прибере меча. Закопча го през раменете и каза на сержанта:

— Хабрак, изпрати да повикат майстор Аркадейл. Искам Ламорак да бъде пратен в Театъра на истината още *тази вечер*. Ако побързаш, Аркадейл може да го използва в среднощните си обучения. Кажу ми да се опита да разбере какво знае Ламорак за Смешника Саймън, но това не е от особено значение — според мен той вече ни е казал всичко. Кажу на Аркадейл да се позабавлява и че не е нужно да запазва живота на Ламорак.

Хабрак му отдаде чест.

— Както нареди графът.

— Ти си добър човек, сержант.

И Бърн си тръгна, поспирайки се само за миг в сградата на съда, за да освободи Котките, които го придружаваха; по тези улици нямаше нужда от антураж, който да го пази.

След като излезе от сградата, той се спря на улицата, за да видиш нощния въздух. Мракът изпълни гърдите му и устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. Бърн разпери ръце, усмихвайки се на

ярките звезди. Това беше любимото му време от денонощието, тази безмълвна пустота на нощта; спусналото се над града одеяло на сънния покой, лекият хлад във въздуха. Гражданите спяха зад спуснатите си кепенци и сънуваха деня. Те спяха убедени, че от полунощ до зазоряване няма да се случи нищо важно.

И грешаха, разбира се; особено за тази вечер.

Защото можеше да им се случи *Бърн*.

Графът пъхна палци в колана си и бавно закрочи по улицата, обмисляйки следващите си действия.

Гледаше прозорците, покрай които преминаваше, представяйки си спящите зад тях мирни граждани. Ето онези кепенци там, леко поръждясалите — реши, че зад тях може би спи младо семейство, сериозният калайджия от ковачницата по-надолу по улицата, прекрасната му млада жена, която се занимаваше с пране за по две сребърни монети седмично, и безценната им дъщеричка, която тъкмо беше навършила шест години. Може би рожденият ѝ ден бе утре; може би точно сега лежеше в леглото с ококорени очички и затаила дъх, се молеше на боговете тази година да получи истинска рокля.

Влизането вътре нямаше да е трудно. С омагьосаната си сила той можеше да скочи на прозореца още оттук; с *Косал* щеше да разреже резето. Отново усети затопляне в слабините си — почти наяве можеше да види как жената на калайджията се размърдва неспокойно, когато *Бърн* се промъква в спалнята им; виждаше как светлината в очите на калайджията угасва бавно, докато *Косал* източва живота му; усещаше ужаса в туптящото сърце на съпругата, която се опитва да се отблъсне от него, докато той я чука на пода в локвата кръв на съпруга ѝ.

А малкото момиче, дъщерята — останала сираче на толкова крехка възраст, по такъв брутален начин. Той виждаше одобрението по лицата на уважаваните граждани, когато предложеше да я осинови. Все пак той беше благородник; никой нямаше да се осмели да му се противопостави. И тя щеше да бъде негова, изцяло негова, да я отгледа и обучи, да усъвършенства тялото и ума ѝ, да я моделира по свой начин и когато накрая отнеме девствеността ѝ, разкривайки ѝ начина, по който са умрели родителите ѝ... тя да плъзне ръце по гърба му и да прошепне в ухото му: „Знам... винаги съм знаела... винаги съм те обичала, *Бърн*...“

Той се изкиска и тръсна глава. Тази вечер нямаше да се занимава с такива неща.

Важното беше, че стига да поиска, можеше да го направи.

Тази вечер щеше да им се размине. В някоя друга нощ можеше да реши друго.

Чувстваше се добре, *наистина* добре за пръв път откакто, тъъ, откакто беше убил онези братя гладиатори в Лабиринта. Чувстваше се свободен и изпълнен със светлина.

Защото най-после беше взел решение — бе решил да убие Каин. Едва сега усещаше до каква степен заповедта на Ма'елкот да пощади тази предателска змия беше потискала духа му; усети, че му е тежало, защото тежестта вече я нямаше.

О, Ма'елкот сигурно щеше да се ядоса в началото — никой не обича да пренебрегват заповедите му, — но накрая щеше да прости на Бърн, дори щеше да му благодари.

Винаги ставаше така.

Ма'елкот винаги прощаваше, винаги приемаше, винаги ценеше Бърн заради самата му същност. Искаше от него само да се въздържа, но не и да се променя. Това беше разликата между Ма'елкот и всички останали живи същества, които Бърн бе познавал.

Ма'елкот го обичаше.

Бърн се протегна като котка, отпуснатите му мускули се раздвижиха и изпъкнаха под кожата. Той се ухили на луната, оглеждайки извисяващата се тъмна стена, ограждаща Стария град. Миг по-късно той се затича по Десета улица и вятърът засвистя в ушите му. Когато стигна на двайсетина крачки от гарнизонните конюшни, той подскочи във въздуха и омагьосаната му сила го запрати нагоре, към покривите им; после подскочи отново и се приземи на покрива на офицерските казарми, а следващият му скок му помогна да кацне на върха на стената. Само три скока — и се беше озовал на височина от десет човешки ръста.

Той се изправи върху назъбения парапет, разпери ръце и извика през смях:

— Дявол да ме вземе! *Обичам да съм себе си!*

Двама нервни стражи от Първата кула, укреплението, което защитаваше долната част на острова, се приближиха колебливо към него със заредени арбалети.

— Не мърдай! — извика единият от тях. — Кой си ти?

В отговор Бърн извади *Косал* и го положи върху парапета.

— Аз съм граф Бърн — каза той, — а това е моят меч. Не го пипайте, докато ме няма.

След тези думи той разпери отново ръце, скочи във въздуха и описвайки грациозна дъга, се гмурна във Великия Чамбайген. Докато се врязваше във водата, той пренасочи защитата си към ръцете и се плъзна почти беззвучно към дълбините. Камъните и калта на дъното на реката изобщо не го притесняваха — той се отдаде изцяло на игри във водача, оставяйки я да отмие мръсотията по дрехите му и да отнесе последните остатъци от събралия се в него гняв.

Дарът на Ма'елкот беше наистина велик. Не можеше да се отрече. Той правеше каквото му се хареса и когато му се хареса, и никой не можеше да го спре, с изключение на самия Ма'елкот — а той никога не го правеше. Той гледаше на ексцесиите на Бърн като горд баща, наблюдаващ буйната младост на любимия си син — с търпение и леко смърряне от време на време.

Истинският баща на Бърн, суров и аскетичен представител на Манастирите в малък южен град, беше възпитавал сина си с желязна ръка, каквато можеха да имат само фанатиците. Баща му беше изпратен в онова затънтено място по заповед на умерената фракция Джантит, която в онези години контролираше Съвета на братята; искаха да го изпратят колкото се може по-надалече, за да не пречат крайните му възгледи на отношенията им с другите раси.

Той отгледа Бърн с единствената цел да го превърне в свое оръжие във войната с полухората; още от раждането му започна да го обучава, за да го превърне в идеалния воин — но през всичките тези години не си направи труда да попита сина си какво иска той и дали изобщо *иска* да се превърне в идеално оръжие.

А Бърн винаги беше знаел какво иска.

Искаше да *живее*, ама истински, да се бие, да чука, да яде и да пие, да играе комар — знаеше, че човек живее само веднъж, и не искаше да изпусне нищо, което можеше да му предложи животът.

На седемнайсетгодишна възраст той най-накрая показа на баща си колко добре е бил обучен. Преби дъртото копеле до безсъзнание, взе меча му, всичкото му злато, една стомна с вино и най-добрия му кон и се отправи към града. Бързо откри, че малцина биха се осмелили да се

изправят срещу меча му, и почти никой от тях не успя да доживее достатъчно, че да преброи дори до десет. Никога не беше имал проблеми с парите.

Живя добре десетина години, но сегашният му живот бе още по-добър.

И сега, докато се плацикаше из водата на Великия Чамбайген, той се зачуди дали баща му е узнал, че служи на Ма'елкот, дали е оценил иронията в ситуацията. В края на краищата службата при императора беше осъществила мечтата на баща му по-добре, отколкото ако бе следвал предназначения път. Бърн се чудеше дали баща му ще намери това за забавно; на него поне му беше. Дори самата мисъл за това го накара да се разхили.

Той се приближи до стената, излезе от водата и се изкатери нагоре с лекота — пръстите на ръцете и краката му бързо намираха пукнатините между камъните. Когато стигна до назъбения парапет, двамата стражи още се мотаеха там, пазейки меча му. Бърн им благодари с усмивка и го препаса през гърба си; после сви рамене и развърза кесията, която висеше на колана му. Защо пък не? Подхвърли на мъжете по един златен роял; докато те радостно въртяха в ръцете си монетите, които надвишаваха седмичната им заплата, той им отдаде чест и скочи от стената; продължи да се прехвърля от покрив на покрив, докато не се озова на улицата.

Докато тичаше към двореца „Колхари“, той си тананикаше доволно, разигравайки сценария в ума си:

„Кълна се, Ма'елкот, той се нахвърли върху мен. Стана също като онзи ден в «Залагация пришьлец». Отидох в стаята му, за да се сдобрим, това е всичко. Дори носех малко бренди, две пури... А той се нахвърли върху мен като полудял. *Трябваше* да го убия, иначе той щеше да убие мен, кълна се!“

Лесно. Бързо. Чисто.

Точно какъвто беше самият Бърн след къпането — чист.

Но все още беше надървен — жалко, че нямаше как да оправдае изнасилването на трупа на Каин. Той се опипа отпред, докато тичаше — мда, надървен си беше, и то здраво. Може би трябваше да се погрижи за това, преди да подгони Каин. Разказът му щеше да прозвучи далеч не толкова убедително, ако застанеше пред Ма'елкот с огромна ерекция.

И тогава боговете му поднесоха подарък — когато минаваше покрай изхода на една уличка, той дочу познатото подканящо цъкване с език на проститутка. В сенките стоеше слаба, крехка на вид елфка, обгърнала раменете си с парцалив шал.

Бърн ѝ се усмихна приятелски.

— Изпуснала си вечерния час, а?

Тя кимна покорно и го погледна изпод дългите си сребристи мигли.

— Трябва да се махна от улицата. Ако ми дадеш подслон за през нощта, ще те науча на някои... — момичето поклати съблазнително бедра — тайни на първородните...

— Добре — промърмори той, — но първо ми покажи няколко тук.

Той се шмугна след нея в уличката, а когато излезе отново, само след няколко минути, потрошеното ѝ тяло все още потрепваше като краката на размазан паяк върху калдъръма.

Вечерният час все пак беше *задължителен* и като имперски граф той бе длъжен да прилага закона.

Той се прибра в двореца, преоблече се набързо в сухи дрехи; изпрати прислужника си за кана с хубаво бренди и кутия пури — мирните дарове, които щяха да му купят достъпа до стаята на Каин.

Бърн тръгна, тананикайки си, по коридора към покоите, които бяха определени за Каин. Ръката му беше вече върху бравата, когато Ма'елкот му заговори.

БЪРН, КАКВО ПРАВИШ?

Бърн потрепна; Речта — способността на Ма'елкот да говори направо в ума на всяко от Децата си, всеки, който беше преминал през Ритуала на прераждането — прогърмя в главата му като гласа на бог. Той имаше чувството, че черепът му всеки момент ще се пръсне. Едва успя да задържи в ръката си каната с бренди.

— Нищо — обърна се Бърн към нищото. — Отивам при Каин. Нали се сещаш, да се сдобрим...

ЗАЩО ЛАМОРАК Е В ТЕАТЪРА НА ИСТИНАТА?

Бърн притисна длан към очите си, сякаш за да им попречи да изхвъркнат от очната кухня.

— Ами просто исках да се отърва от него. Той вече е безполезен — защо да хабим пари за храна?

ПАРИТЕ НЕ СА ТВОИ, ЗА ДА ГИ ХАРЧИШ ИЛИ ПЕСТИШ; И ЛАМОРАК НЕ Е БЕЗПОЛЕЗЕН. ДОКАТО С ТЕБ РАЗГОВАРЯМЕ, КАИН СЕ ПРОМЪКВА В ДОНЖОНА, ЗА ДА СЕ ПРЕСТОРИ, ЧЕ СПАСЯВА НЕГО И ОНАЗИ ЖЕНА, ЗА ДА МОЖЕ ПО ТОЗИ НАЧИН ДА СПЕЧЕЛИ ДОВЕРИЕТО НА СМЕШНИКА САЙМЪН.

— Да спечели доверието...? — Бърн зяпна затворената врата пред себе си и мислите му потекоха с бързината на мълния. — Ма'елкот, мога да отменя заповедта — с коня си ще стигна за пет минути.

НЕ. ОСТАВИ ГО ДА УМРЕ. ОТМЯНАТА НА ЗАПОВЕДТА ТИ МОЖЕ ДА ПОРОДИ ПОДОЗРИТЕЛНОСТ У ПАЗАЧИТЕ, А МОЖЕ БИ ДОРИ В САМИЯ ЛАМОРАК. СМЕШНИКА САЙМЪН ИМА ШПИОНИ НАВСЯКЪДЕ; НИКОЙ НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ДОСЕТИ ЗА ПЛАНА НИ. ЖЕНАТА ЩЕ Е ДОСТАТЪЧНА — НО БЪРН, ЗНАЙ, ЧЕ СЪМ СТРАШНО НЕДОВОЛЕН ОТ ТЕБ.

— Ма'елкот, съжалявам, наистина... — промърмори Бърн, но Присъствието вече беше напуснало ума му.

Той си пое дълбоко дъх и внимателно остави брентито и пурите пред вратата на Каин; след това се обърна и побягна бързо като вятъра, прескачайки по няколко стъпала, докато не стигна до малката конюшня, където придворните рицари държаха конете си.

Не можеше да каже на Ма'елкот какво подозира, какво *знае* за Каин — Ма'елкот очевидно беше омагьосан от противната малка змия, — но Бърн можеше, тук и сега, да спаси Империята.

Можеше да *спина* Каин — да го убие, без капчица кръв да изцапа ръцете му.

За беда трябваше да остави убийството в ръцете на някой друг, но във времена като тези истинските патриоти трябваше да са готови на жертви.

Той се отказа да губи време в оседлаване на коня си, само му наниза юздата. По един златен роял на човек купи мълчанието на пазачите при портата Дил Финартин и Бърн препусна обратно към сградата на съда.

„Каин ще умре от ръцете на някой друг, но какво от това?“ С малко повече късмет Бърн щеше да се добере до Палас Рил — това щеше да е утешителната му награда, много по-задоволителна от онази елфска курва.

С Палас той щеше да действа бавно и наистина да изпита
удоволствие.

2.

— 'Стратор? 'Стратор? — колебливо побутване по рамото разбуди Артуро Колбърг. Той примлясна, усещайки гадния вкус на пепелник в устата си, и отблъсна ръката. — 'Стратор, Каин отново е онлайн!

— А?

Светът отново нахлу в главата на Колбърг с жужащ, бучащ устрем. Пред очите му се появи заемащият цялата стена извит екран с двеста и седемдесет градусова панорама; той беше заспал тук, в командното кресло на помощник-режисьора, очаквайки Каин да излезе от двореца „Колхари“.

— Ранен? Колко време?

Колбърг тръсна рязко глава и разтърка лицето си с длани, опитвайки се да се разсъни.

Той виждаше ясно бутона за активиране на извънредното прехвърляне, който светеше на конзолата пред него като радиоактивна гъба; осъзнаваше болезнено силно отговорността, която се беше стоварила върху раменете му.

— Не, като че ли не е ранен — отвърна един от техниците. — Остават няколко минути до изтичането на двацет и седмия час. Той върви пеша на запад, по страничните улички на Стария град. Той е... аха, като че ли някак си е успял да се въоръжи отново и е преметнал намотано тежко въже през едното си рамо.

— Събуждайте ги тогава! — излая Колбърг. — Имаме сто и петдесет хиляди директни зрители по целия свят в режим на изкуствено предизвикан сън! Ако се случи нещо и те го *проспят*...!

Нямаше нужда да довършва изречението — всички в кабината го разбраха. В продължение на няколко минути единственият звук, който се чуваше, беше приглушеното потропване на пръсти по клавиатурите и тихото боботецо монологване на Каин.

— И нека някой ми донесе кафе, за бога!

Един техник скочи от стола си и хукна към кафеварката, докато Колбърг внимателно разглеждаше телеметрията на Каин; адреналинът

му имаше ужасно високи стойности и продължаваше да се повишава, макар пулсът му едва да надвишаваше сто. Очевидно не беше ранен — движеше се бързо из уличките и се шмугваше с лекота в дълбоките сенки, за да избегне преминаващите патрули.

Техникът пхна чаша в ръката му и Колбърг равнодушно отпи от горещото кафе. То едва ли щеше да е достатъчно за нуждите му — не можеше да си позволи отново да заспи. Колбърг надраска набързо една кратка бележка на конзолата, свързана с електрониката на стола, и натисна „изпращане“. След около пет минути портиерът на Студията щеше да донесе в кабината мукавената кутия с амфетамин сулфат, която обикновено държеше до симкреслото в личната си кабина.

Монологването на Каин продължаваше да тече, докато той умело описваше случилото се през липсващите двайсет и седем часа. Колбърг изрази с кимане възхищението си от професионализма на Каин; наистина много го биваше. Знаеше, че е бил офлайн, затова сега предаваше историята с толкова ярки образи, че директните наистина можеха да повярват, че го преживяват в момента, като същевременно успяваше да поддържа илюзията, че монологването представлява действителни размишления.

Така... беше успял да прилъже Ма'елкот да го наеме за откриването на Смешника Саймън; каква прелестна ирония. Така Каин щеше да спаси Палас и да убие Ма'елкот почти едновременно, стига да успееше да свърши всичко с уменията, които Колбърг знаеше, че притежава.

Но какво беше намислил сега?

Полезрението на Каин потрепна, когато той огледа улицата, преди да прекоси Пътя на благородниците и да се плъзне в сенките под Моста на рицарите. Той продължаваше да преразказва случилото се, спомена за някаква огромна статуя и кървава клетва, но не обели нито дума за това, защо се промъква към западната част на Стария град в два сутринта.

Това беше техниката на съспенса, стар похват, който Каин сигурно беше усвоил в Консерваторията на Студията, и тя определено въздействаше на Колбърг. Той задъвка крайчеца на долната си устна и избърса потните си длани в облегалките на стола.

Погледът на Каин се плъзна към някаква грамадна постройка, която се извиси като тъмна сянка на фона на посребреното от лунните

лъчи небе; масивна сграда, която беше по-висока от стената, обграждаща Стария град.

— Какво е това? — промърмори Колбърг. — Къде отива той?

Единият от техниците проследи пътя на Каин по виртуалната карта.

— Това трябва да е сградата на съда, 'Стратор. Един бог знае какво смята да прави там.

Докато Колбърг се мръщеше в знак на съгласие, Каин стигна до ъгъла на сградата на съда и се плъзна покрай нея, потъвайки в мастиленочерните сенки. Пръстите му напипаха замазаните с хоросан процепи между огромните варовикови корнизи и той започна да се катери по стената с лекотата и скоростта на човек, който се изкачва по стълбище посред бял ден. След малко повече от минутка стигна до обходната тераса на охраната, която обграждаше полегатия покрив на сградата, прилекна в сенките да си поеме дъх и започна да брои комините в монолог:

Един, два, три отгоре, два оттатък, ето там е.

Коминът, който Каин наблюдаваше, изпускаше гъст бял дим, улавящ червеникавите отблясъци от фенера на приближаващия се пазач.

Този пушек идва от котела, в който варят овесена каша на около шейсет метра отдолу, монологна Каин.

Шейсет метра? Колбърг се намръщи озадачено. Сградата на съда изобщо не беше толкова висока.

Така, сега да се заема с пазача.

Мъжът нямаше никакъв шанс. Той зави по обходната тераса и изобщо не забеляза Каин, който прескочи стената зад гърба му и с котешки стъпки се приближи до него. За голяма изненада на Колбърг, Каин не му преряза гърлото; вместо това му подкоси краката чрез безшумен и ефективен удар с лакътя във врата, точно под ръба на шлема. Пазачът политна напред, а Каин сръчно улови фенера с едната си ръка, а с другата подхвана мъжа и тихичко го положи на земята. Преди пазачът да се свести достатъчно, за да изпъшка, Каин беше нанизал на врата му въженцето от пояса си, стегнато в обикновена примка. След няколко секунди пазачът изпадна в безсъзнание.

Още двайсетина секунди бяха необходими, за да го върже и да му запуши устата, след което Каин се спусна по наклонения покрив

към комина, който си беше избрал.

Онзи от Кралските очи, който вари тая каша, е единственият човек там долу, който знае, че става нещо, но не е наясно с подробностите. Знае само, че Тоа Сител желае да разпита затворника, който приготвя сутрешната храна, и че Тоа Сител иска кашата да се вари точно под този комин. Това е цялата информация, с която разполага; друго не му е и нужно.

С останалото ще се справя сам.

Когато стигна до комина, Каин измъкна от колана си парче потъмняла стомана. В средата му бе пробита дупка, през която беше завързан краят на дългото намотано въже. Той преметна парчето през ръба на комина и запуска въжето надолу в задимения мрак. После измъкна чифт ръкавици, сложи си ги и се спусна в комина.

Остават петнайсет минути, докато се появят затворниците, които готвят закуската. Точно петнайсет минути са ми необходими, за да измъкна двамата си приятели оттам. Забавя ли се, край с всичко — което може да ми струва живота, но не това е най-важното. Ако прецакам нещата, Палас ще умре там долу.

Той се облегна на комина, за да си поеме дъх за последен път; вдъхна дълбоко, задържа дъха си и се спусна по въжето толкова бързо, че ръкавиците запушиха и по дланите на ръцете му запари.

Този път трябва да направя всичко както трябва.

„Ламорак — помисли си паникьосано Колбърг. — Ламорак е там долу — той отива да освободи Ламорак и Палас! Но не, Каин не би си губил времето заради Ламорак, нали? По-добре да не го прави. Не го ли предупредих?“

Администраторът сви и разпусна несъзнателно юмрук над бутона за извънредно прехвърляне; нужно беше огромно усилие на волята, за да задържи ръката си над него, без да го натиска. Не можеше да го направи, все още не, не и без добър повод. Отношенията му с Ламорак бяха твърде деликатни, за да издържат тежестта на едно извънредно прехвърляне — Бордът на директорите можеше и да не го одобри.

Докато Каин се спускаше към димящите въглени на огъня в тясната мрачна кухня на имперския донжон, очите на Колбърг бяха вперени в пулсиращата гъба на бутона за извънредно прехвърляне.

Той осъзна, че въпросът беше не беше дали, а кога.

3.

Талан се изтръгна от трескавите си сънища. Главата ѝ леко се проясни и тя се озова отново в света на мрака и болката.

Не можеше да си спомни колко време беше минало от последния ѝ разпит; не знаеше колко дни бе прекарала окована тук, търкайки леденостудения варовиков под с голата си кожа. На глезените ѝ имаше метални окови, приковани към пода; ръждясала верига привързваше белезниците на ръцете ѝ към същата скоба на пода, но дължината ѝ не ѝ позволяваше нито да се изправи, нито да лежи изпъната. По мокротата и лепкавата слуз под тялото ѝ се досещаше, че пикочният ѝ мехур и червата ѝ отново се бяха изпразнили, докато бе спала, свита в зародишна поза около веригите си; обонянието ѝ отдавна се беше повредило и не усещаше почти нищо.

Стенейки, тя се надигна до седнало положение. Многобройните ѝ болезнки започнаха весело да се обаждат — разкъсаната кожа на местата, където железните окови се впиваха в китките и глезените ѝ, сълзящите възпаления по бедрата и слабините ѝ, които се бяха получили от лежането в собствените ѝ нечистотии, небрежно защитите рани от мечовете на Котките, които се бяха възпалили, и ужасната температура, от която главата ѝ бе непрекъснато замаяна. Талан подозираше, че подутината над дясното ѝ ухо, сувенир от умопомрачителния бой с металната дръжка на меч, сигурно покриваше фрактура в черепа ѝ.

„Велика Майко — помисли си тя, почти като в молитва, — не ме оставяй да свърша така.“

Беше сигурна, че се е държала добре по време на разпитите. Не бе казала нищо, беше останала вярна на убежденията си; единственото, което бяха успели да измъкнат, бе собственото ѝ име. Дори я бяха завлекли в двореца, където императорът лично я разпита.

Беше усетила любопитните пипала на волята му, които се опитваха да отворят вратите в съзнанието ѝ; но Талан бе успяла да му устои благодарение на уменията, на които я бяха научили в Манастирското училище. Беше съсредоточила цялото си изострено от

медитацията внимание към заобикалящата я среда, броеше дървените шупли по пода и посивелите косми в брадата на Ма'елкот, вслушваше се в жуженето на затворената в стаята муха.

След като Ма'елкот разгада стратегията ѝ, той промени своята и по магически начин притъпи сетивата ѝ, оставяйки я сляпа и глуха, без обоняние, вкус или проприоцепция да се носи в безкрайното невзрачно небитие, като единственото, което възприемаше, бяха въпросите му, разбиващи се като бурни вълни в дигите на ума ѝ. И въпреки това тя беше успяла да устои, изпълвайки съзнанието си с детски стихчета, отделни куплети от песни и полузабравени цитати от историята на Манастирите.

След това дойде ред на по-лесната задача, да издържи на болката — отново в Театъра на истината, при сребърните игли на майстор Аркадейл. Дори тогава тя можеше да се пречупи и да му каже истината, но истината нямаше да ѝ помогне.

Истината беше, че Талан нямаше представа кой е Смешника Саймън, как изглежда и какви са плановете му.

Имаше смътното усещане, че допреди няколко дни беше знаела отговорите на тези въпроси, но сега те просто се бяха изплъзнали от ума ѝ като вода между пръстите на ръката. Единственото, което помнеше, бе, че трябва да стои близо до Палас Рил, защото тя беше жената на Каин, защото животът ѝ бе свързан с Каиновия, защото Талан знаеше в дълбините на душата си, че един ден ще хване ръката на Каин, ще привлече погледа му, ще се бие редом с него и може би според най-съкровения ѝ мечти — които тя си позволяваше само да зърне отдалече и веднага да прогони — ще легне в постелята му.

А сега, докато лежеше в локва от собствените си нечистотии на неравния под в килията и в тъмнината пред очите ѝ избухваха пъстроцветни фигурки, тя се опитваше да вярва, че някой ден това ще се случи, че подобно бъдеще все още е възможно.

Че все още има някакво бъдеще.

Тя се бореше за вярата, че нейната история, песента на живота ѝ, няма да приключи със затихващ хленч в тази безкрайна нощ.

Несподелена. Невъзпята.

Мъртва.

Затворени или отворени бяха очите ѝ? Нямаше как да разбере, а и това вече нямаше значение. Тя отново извика в съзнанието си

любимия си спомен. Преди десет години Талан все още беше девойка паж, която носеше съобщения на абата Дартелн на Трънливия хребет над бойното поле на Серано през онези три дни, когато обединените сили на Анхана и Манастирите оказваха отпор на надвишаващата ги числено войска на Кулановата орда. Те губеха, бяха загубили битката и в момента се опитваха отчаяно да организират отстъпление в боен ред.

Талан никога нямаше да забрави вълнението, което се надигна в гърдите ѝ при виковете на изненада сред широките редици на Ордата. Тя погледна надолу към бойното поле и видя как огромният флаг на самия Кулан гори с жълтеникави пламъци.

Освен всичко друго Талан беше надарена и с изключително зрение; с острия си поглед на орел тя видя, от разстояние една миля и повече, черните дрехи и брадата на мъжа, който задържа още няколко секунди горящия флаг в ръцете си, след което го хвърли на разкаляната земя под краката си. Останала без дъх, очарована, забравила за задълженията си, тя гледаше как Мечата гвардия склучва плътен като драконови зъби кръг около него и по прашното ѝ лице се търколи сълза от жал заради смъртта на този непознат герой — но миг по-късно тя отново го видя, все още жив, все още биещ се, да си проправя път сред най-умелите воители на Куланската орда като нос на боен кораб, който пори вълните.

Видя го отново месец по-късно, когато заедно с абата стана свидетел на формалния отказ на Каин от баронската титла, предложена му от крал Тел Алконтор. Той се движеше вдървено, все още затрудняван от бавно заздравяващите рани, които беше получил в битката, а на лявата му ръка имаше шина. Дартелн не беше пропуснал да забележи израза на лицето ѝ, докато тя го наблюдаваше; бе ѝ предложил с усмивка да ги запознае, а по-късно, след приключването на церемонията, беше осъществил предложението си.

Каин бе стиснал ръката ѝ като боен другар и я беше изслушал сериозно, докато тя със заекване изразяваше възхищението си. Но там имаше стотици други хора, много по-важни от нея, които искаха да го почетат, и докато се отдалечаваше от Талан, той отнесе и сърцето ѝ със себе си.

Животът ѝ след онзи ден премина в подражаване на идеала ѝ. Отказваше предложенията за манастирски постове, помоли да я освободят от обета ѝ за подчинение, обиколи света в търсене на

приключения, усъвършенствайки непрекъснато уменията си с надеждата, че някой ден, когато го срещне отново, двамата ще се държат като равни; че тя ще заслужи уважението, което той толкова щедро ѝ бе оказал преди толкова много години.

Талан беше достигнала възрастта, в която се смущаваше от младежката страст на мечтата си, но въпреки това така и не успя да я забрави — винаги се обръщаше към нея като утешение в най-тежките минути от живота си.

Макар да не бе преживявала толкова тежки като сегашните.

Талан беше потънала толкова дълбоко в размишления за невъзможното си бъдеще, че дори не чу стърженето на резето на килията ѝ. Вниманието ѝ привлякоха последвалите щракания в ключалката — това не беше звукът от превъртането на ключа.

Някой се опитваше да разбие ключалката.

След това тя чу как вратата се отваря и на фона на слабата светлина, която достигаше дотук от Ямата, тя различи силует на мъж, който се промъкна в килията ѝ; дочу се щракане на огниво, по пода се посипа дъжд от искри и най-накрая светна фенер.

Сърцето на Талан застина и погледът ѝ се замъгли.

Вместо обичайните черни кожени дрехи, той носеше широка затворническа роба; лицето му беше омазано със сажди, но брадата и леко извитият счупен нос бяха точно такива, каквито ги помнеше. И тя знаеше, че бълнува, че най-накрая е изгубила напълно здравия си разум.

Но ако това беше бълнуване, той щеше да я вземе в обятията си; щеше да прошепне името ѝ, докато сваля оковите. Вместо това на слабата светлина в мъничката килия на Талан Каин изглеждаше така, сякаш е бил халосан с тояга.

Той я гледаше със смайване и неприязън, с някакво огромно разочарование. След това поклати глава, покри очите си с длан и облегна чело в ямичката между палеца и показалеца си.

— Ти си *Талан* — промърмори Каин с дрезгав глас. — Разбира се. Щеше да е твърде лесно.

Сърцето ѝ запя; объркващите му думи и нараненото изражение показваха един прост, поразителен факт.

— Каин, ти ме помниш... — каза тя.

— А? — Той рязко вдигна глава и впери пронизващ поглед в очите ѝ; миг по-късно се намръщи и започна да рови из затворническата роба, която беше облякъл. — Да, така е — промърмори той. — Помня те.

— Значи, не сънувам. Дошъл си да ме спасиш.

По лицето му премина сянката на вътрешна борба; когато най-после намери онова, което търсеше в джобовете си, очевидно беше взел решение. Каин я погледна право в очите с мрачна решителност.

— Да. По-добре повярвай. Ще те измъкна оттук.

Той държеше в ръката си малко глинено гърненце с размерите на кръга, който се образуваше от палеца и показалеца му, а между зъбите си стискаше парче корк.

— Намажи раните си с това и изяж малко от него. Отоците ще спаднат и ще облекчи малко болката ти. Не вземай твърде много — Ламорак може да е в по-лоша форма от теб.

Тя взе гърненцето, докато той се занимаваше с елементарните ключалки на оковите ѝ. После бързо изпълни указанията му. Каквато и магия да съдържаше мазилото, тя очевидно беше доста силна — почти веднага червенината и отоците по инфектираните ѝ рани спаднаха и Талан осезаемо усети как треската ѝ отминава.

— Това — рече тя, разтърквайки мазило върху разранената плът на китките и глезените си — не е точно начинът, по който си представях следващата ни среща. Не съм от онзи тип момичета, които имат нужда често да бъдат спасявани...

Това не прозвуча добре, а глухият смях, който излезе от устата ѝ, прозвуча още по-зле, но за щастие, Каин като че ли не забеляза. Той съблече затворническата роба през главата си, разкривайки познатия черен кожен костюм, и ѝ хвърли дрехата.

— Облечи се. Имаме по-малко от десет минути да освободим Ламорак и да се измъкнем оттук.

За миг тя се наслади на блаженото усещане отново да носи дрехи.

— Благодаря ти. Проклятие, Каин, дори не мога...

— Спести си благодарностите. Ще имаме повече време за речи, след като се измъкнем оттук; мамка му, можеш дори да ми сготвиш благодарствена вечеря. Да вървим да измъкнем Ламорак.

— Ламорак — рече бавно тя. — Знаеш ли... — „че той чука Палас Рил?“, довърши Талан наум, но не посмя да го изрече на глас, не и очи в очи, не и тук.

— Какво?

— ... къде е килията му? — завърши набързо тя. — Не съм виждала никой... Някой друг успя ли да се измъкне? Палас — тя добре ли е?

— Да, аз... така мисля — отвърна той с такова изражение, сякаш изведнъж го е присвил стомахът. — Засега. Хайде, да вървим.

Но вместо да отвори вратата, пръстите му внезапно се разтвориха и фенерът падна на пода; от гърлото му се изтръгна животинско ръмжене, а ръцете му се вкопчиха в главата му. Лицето му се изкриви в агония, Каин се преви надве и се блъсна в стената, опитвайки се да намери опора. Ноктите му задраскаха по варовика и той се свлече на пода.

4.

Колбърг скочи като светкавица от стола на помощник-режисьора. Брадичката му потреперваше.

— Какво беше *това*, за бога?

— Не знам, сър — отвърна един от уплашените техници, — обаче сигурно адски е боляло. Погледнете!

Мозъчните показатели на Каин бяха пощурели, а телеметрията, отчитаща реакцията му на болката, беше излязла извън скалата; невероятно беше, че все още е в съзнание. Единственото, което монологваше, беше нисък гърлен стон.

— Да не е някакъв припадък? — излая Колбърг. — *Някой да ми каже какво става!*

Друг техник отмести поглед от клавиатурата на екрана си и поклати глава.

— За да получим отговор на този въпрос, сър, навярно ще трябва да изчакаме Каин.

В този миг Каин монологна фраза, от която по гърба на Колбърг полазиха ледени тръпки.

Очевидно всички искат да оставя Ламорак да умре.

5.

Бърн се приближи до сградата на съда в пълен галоп и когато младият часовой нервно свали пиката от рамото си и му изкрещя да спре и да се представи, той скочи от седлото и се приближи до него като гладен вълк.

— Погледни ме. Знаеш кой съм, нали?

Часовоят кимна безмълвно, с широко отворени очи.

— Нося ти *подарък*, войнико. Нося ти повишение.

— Милорд?

— Не си ме виждал. Никога не сме се срещали. Ето какво се е случило тази вечер. Докато си стоял на поста си, ти си чул някакъв звук — приглушен вик, удар от падащо тяло, няма значение. Измисли нещо. Единственото, което се иска от теб, е да отидеш при командира си и да го накараш да изпрати хора да проверят всички часовои. Разбра ли ме?

Часовоят кимна.

— Единият от другарите ти сигурно вече е мъртъв. Мъжът, който го е убил, се намира в донжона.

Часовоят се намръщи.

— Не разбирам. Щом се намира в донжона, как е могъл да...

Бърн го зашлеви толкова силно, че мъжът залитна.

— Той не е затворник, идиот такъв. Дошъл е да помогне на затворник да *избяга*.

— *Да избяга?* Това е невъзможно!

— Само ако ти го направиш такова, войнико. Ако този мъж бъде заловен и убит, аз ще ти бъда *приятел*, схващаш ли? Нали разбираш какво означава един обикновен войник да има за приятел имперски граф?

В очите на часовоя като че ли проблесна амбиция и той кимна.

— Но ако някой научи, че съм бил тук тази вечер, ще стана твой враг. Сигурно разбираш и какво означава това.

— В никакъв случай не съм ви виждал, милорд.

Бърн го потупа по почервенялата буза.

— Добро момче.

Часовоят се отдалечи, а Бърн се метна на пръхтящия си кон. Искаше да се върне в двореца, преди да стане напечено.

6.

Това беше тътнежът, който заплашваше да взриви черепа на Каин:

ИЗВИНЯВАМ СЕ ЗА КРЯСЪКА, СКЪПО МОМЧЕ; СКАЛИТЕ НА ДОНЖОНА СПЪВАТ ПОТОКА, ЗАТОВА СЕ НАЛАГА ДА РЕВА.

ЗАБРАВИ ЗА ЛАМОРАК. ТОЙ Е В ТЕАТЪРА НА ИСТИНАТА И НЯМА ДА УСПЕЕШ ДА ГО СТИГНЕШ НАВРЕМЕ. АКО ИЗМЪКНЕШ ЖЕНАТА, ТЯ МОЖЕ ДА Е ДОСТАТЪЧНА.

АКО НЕ Е, ВЪРНИ СЕ И ЩЕ ИЗМИСЛИМ ПО-ДОБРА СТРАТЕГИЯ.

Присъствието изчезна от съзнанието му също тъй мълниеносно, както се беше появило. Каин си спомни какво му беше казал Колбърг в зелената стая преди прехвърлянето; спомни си го толкова ясно, сякаш го чуваше наяве. „Относно Ламорак. Ако не е мъртъв — ако примерно е пленен — при никакви обстоятелства не се опитвай да го спасяваш.“

Не можеше да погледне към Талан, не можеше да надникне в дълбоките виолетови басейни на очите ѝ.

Изкашля се дрезгаво и монологна: *Очевидно всички искат да оставя Ламорак да умре.* „Колбърг, негоднико — добави той мислено, макар техниката на Студията да му пречеше да монологне точно тези думи. — Ако има някакъв начин, какъвто и да е, чрез който да покажа на хората що за човек си, по-добре се пази!“

А на глас рече:

— Как да стигнем от тук до Театъра на истината?

7.

Талан се ококорва; в сумрака разцъфват две теменужки.

— Н-не съм сигурна — заеква тя. — Ъъъ, ти добре ли си?

Облягам пулсиращата си глава на студения варовик и се опитвам да изглеждам спокоен и уверен — сигурно съм ѝ изкарал акъла от страх, когато се сринах така на земята. Аз поне си умрях от страх.

— Ходила ли си там? В Театъра на истината?

Тя кимва неуверено, без да смее да ме погледне в очите.

— Там ли е Ламорак?

— Ами като идвах насам, килията му беше празна — лъжа спокойно аз. — Освен ако не смяташ, че е на вечеря с Ма'елкот, единствената ни друга възможност е Театърът на истината.

Тя прокарва мръсните си пръсти през сплетената си мазна коса.

— Аз всъщност не знам как се стига дотам. Когато ме отведоха, сложиха чувал на главата ми. Не виждах нищо.

А ни остават само около пет минути.

„Значи, това е то — ръмжи нечий глас в дъното на съзнанието ми. — Ти печелиш, Ма'елкот. Печелиш и ти, другият, провиснал мех такъв, жалко подобие на човек, чието име не мога да произнеса.“

Печелиш. Ламорак ще умре. Край на играта.

Не знам как работи заклинанието, не знам дали някой друг може да чуе как гласът на Ма'елкот прогърмява в ума ми, казвайки ми, че Ламорак лежи в стаята на ужасите, че се намира твърде далеч и е твърде добре охраняван. Не в някаква средновековна килия за изтезаване, о, не — в съвсем модерна, много чиста и ефикасна килия за изтезаване, ръководена от един липкийски изгнаник, чието име се е превърнало в синоним на безскрупулна бруталност.

И да, нещо мокро и лепкаво се гърчи в гърдите ми, повтаряйки ми, че най-лесното е да го зарежа. Лесно и просто.

Той чука жена ми.

Зарежи го, остави го да умре. Няма начин да бъде спасен. Ръцете ми са чисти.

Дори Палас няма да ме обвини за това.

Изправям се на крака, олюлявайки се леко, а главата ми още звънти от рева на Ма'елкот.

— Как се чувстваш? Можеш ли да тичаш? Можеш ли да се катериш? Въжето, по което ще се измъкнем оттук, е дълго сто и петдесет фута. Ще се справиш ли?

— Каин — казва тя, а гласът ѝ прелива от чувства, — всичко ще направя, за да се измъкна оттук.

— Върви на две крачки от дясното ми рамо и гледай да не изоставаш. Ти си от Манастирите, нали? Владееш ли братската походка?

Тя кимва. Очите на мръсното ѝ лице светят така, сякаш ѝ е обещана кралска награда. Този път е мой ред да извърна поглед.

— Да тръгваме тогава.

Затварям вратата зад нас, спускам резето и двамата се затичваме.

Братската походка е форма на медитация, както и метод за бързо придвижване по непознат терен. Навеждаме се напред, държим гърбовете си изпънати и стъпваме с цял крак, като всеки път вдигаме коленете си до гърдите. Ръцете ни висят отпуснати отстрани, помагат за равновесието, а три от пръстите ни са преплетени в сложна фигура. Виждам пода на три крачки от мен в светлината, която прониква през цепнатината на фенера ми. Дишам бавно и равномерно — три крачки, вдишване, три крачки, издишване — усещайки как ме подхваща и понася вселенското дихание. Добрият бегач може да тича с маратонска скорост през гората, без да се изморява, без да се спъва в скритите корени, без да вдига излишен шум. В школата на абатството всеки ден започваше с пробягването на три мили с братска походка; процепите и браздите по неравните варовикови скали не представляваха никаква опасност, дори в тъмното.

Талан ме следва без особени усилия.

— Къде отиваме?

— Мълчи.

Докато крачим, аз броя страничните коридори, повтаряйки си като мантра пътя, по който трябва да минем: „Направо, направо, надясно, направо, наляво, направо, направо, надясно“, като скъсявам напева си след всеки завой. Никой от коридорите тук долу не е прав, а някои от тях се оказват далеч по-криволичещи, отколкото изглеждат.

Съсредоточен съм напълно; ако пропусна и един, прецакани сме. И без това вече цепен секундата.

Когато напевът ми се смалва до „направо, надясно“, аз спирам и протягам ръка, за да спра Талан.

— Зад онзи ъгъл — казвам ѝ тихо — има врата, която не е залостена. Това е столовата. Ще влезем в нея; в комина е завързано въже. По него ще се изкатерим право на покрива на съдебната сграда, но трябва да побързаме. Ако се появят готвачите и разпалят огъня, ще ни изпекат. Ясно ли е?

Тя кимва и се мръщи.

— Но... Къде се намира Театърът на истината? Ами Ламорак?

Клатя мрачно глава.

— Не можем да му помогнем. Няма време. Ако си беше в килията...

Тя като че ли леко се свива в себе си и се оглежда.

— Значи, трябва да го оставим — изрича с глух глас. — Нищо ли не можеш да направиш?

Иска от мен да ѝ кажа, че греша; обръща се и ме поглежда с такова открито благоговение в очите, че чак ми се прииска да я зашлевя.

— Точно така... — В този миг ме връхлита ужасяваща мисъл. — Ти и Палас имате ли си място за среща? Нали се сецаш, където да се видите отново, ако случайно бъдете разделени?

Тя ме поглежда с присвити очи.

— Разбира се. Защо питаш? Не те ли е пратила Палас?

— Не. Дълга история. — Започвам да дишам по-леко; би било твърде жестока ирония, ако оставя Ламорак тук долу, а после се окаже, че той единствен е знаел къде се намира Палас.

Но някъде дълбоко в стомаха ми нещо ме жегва. Не само заради това, че познавам Ламорак, че дори го харесвам — усещането напомня... знам ли, разочарование?

Сега вече разбирам — *надявал*, съм се Ламорак да е единственият, който знае къде се намира мястото за срещи.

Търсил съм си повод да го спася.

Дори не би трябвало да водим този разговор. Трябва да я отведа в кухнята, да се изкатерим по комина и чак след като се измъкнем, тогава да се тревожим за тези глупости.

Ма'елкот ми каза да го оставя да умре; оная личинка — и той ми нареди същото.

Всички искат да оставя Ламорак да умре.

Един доста умен човек ми каза онзи ден: „Те си мислят, че те притежават. Че си длъжен да правиш каквото ти казват“.

Пък и нали се сещате, че оттук *има* още един изход...

Оставям фенера на земята и потърсвам ръката на Талан в плътната сянка. Лицето ѝ сякаш леко сияе; зад рамото ми, някъде на около стотина крачки, се намират факлите и непрестанната глъч на затворниците в Ямата. Талан затаява дъх и очите ѝ блестят.

— Ти се изкачи по въжето — казвам ѝ аз. — Намери Палас Рил и ѝ предай следното: „Каин каза, че си офлайн от четири дни.“ Тя ще знае какво да направи.

Талан присвива очи и ме поглежда твърдо.

— Сам ѝ го кажи.

— Дано имам тази възможност.

Тя отстъпва назад и освобождава ръката си от моята чрез завъртане и удар с ръка по китката ми. Заема защитна поза и насочва пръст към лицето ми.

— Дори не си помисляй да опитваш без мен.

— Талан...

— Не. Ламорак е мой спътник — и приятел. Ако кажеш, че за него няма шанс, ще те последвам нагоре по въжето. Ако решиш да опиташ нещо, аз ще бъда до теб.

Известно време я гледам и се наслаждавам на мисълта да изтрия това упорито изражение от лицето ѝ. Майната му. Съдейки по твърдата увереност в очите ѝ и спомена за здравите мускули по ръцете ѝ, може и да не успея да се справя. Пък и нали знаете, няма как да я *накарам* да се изкатери нагоре по въжето.

А и току-виж се оказало, че имам нужда от помощ.

Тя успява да разгадае решението ми по промяната в позата ми.

— Как ще намерим Театъра на истината?

— Това е лесната част. Хващаме един пазач и го бием, докато не ни упъти. Да вървим.

8.

— Така. Преди да се е върнал напълно в съзнание, нека проверим за последно оборудването ни. Всеки отвор в решетката или цепка на дрехата може да имат ужасяващи последствия, особено когато — както се преструваме, че е в този случай — нямаме никаква представа какви са способностите на въпросния субект.

Идването в съзнание започна да се проявява постепенно, като коралов остров, който се надига в черния океан. Нефокусираният, неясен дискомфорт постепенно премина в жажда — пресъхнала уста, съсухрен език, скърцане на нещо като пясък между зъбите.

— Адептите — заклинатели или каквито и да са там — представляват доста трудни обекти за разпитване. Мнозина могат частично или напълно да блокират реакцията на болка на телата си; затова ние се принуждаваме да се справим с тях на емоционално равнище, на *душевно* равнище, ако щете го наречете. Рушел, слушаш ли ме? Адептите са доста трудни за изучаване; трябва да внимаваш. Така, да продължим... Погнусата и ужасът са потенциалните инструменти, но сами по себе си те рядко са ефективни. Може би най-могъщият инструмент в процеса на прогресивна деградация е собственото въображение на субекта. Това е нещото, което винаги трябва да откриваме как да стимулираме.

Ограничение — каишите се впиват жестоко в плътта на китките, глезените и врата; коленете и бедрата също са завързани.

„Моят врат — появи се мисълта. — Аз усещам всичко това.“

Лекото поместване в по-удобна поза беше последвано от зашеметяваща болка в лявото бедро, а инстинктивното преминаване в ментално зрение, за да блокира болката, напълно го отрезви.

Докато светлината изпълваше очите му, Ламорак си спомни кой е.

Миг по-късно осъзна къде се намира.

Сърцето му заби като барабан и разтърси цялото му тяло от пръстите до гърлото; то го изхвърли от менталното зрение обратно в морето от болка.

— Наблюдавайте очите му. Виждате ли как се фокусират? Това означава, че вече можем да направим първия разрез.

Мъжът, който стоеше надвесен над него и безизразно изнасяше лекцията си на западен диалект с липкийски акцент, беше облякъл интересен костюм на издължената си мършава фигура — наподобяващ облеклото на пчелар торбест комбинезон, обшит от фини сребърни нишки. Главата му беше покрита с голяма качулка, а лицето му едва се различаваше през фехтовалната маска от сребриста мрежа.

В едната му ръка, облечена в ръкавица, проблесна малък скалпел.

Апаратът, към който бе привързан Ламорак, приличаше на нещо като маса или по-високо легло, покрито с няколко слоя тъкани и сглобено така, че да го поддържа в полуседнало положение. Оттук той виждаше идеално ножа, който внимателно разрязваше панталона му над нараненото дясно бедро.

— Хей — изграчи той, — хей, не е нужно да си създавате чак такива проблеми, нали? Аз не съм герой — просто питайте каквото е нужно.

Челюстите му се движеха с усилие, а устата още го болеше от удара в стената на килията му и от ритниците в главата на пазачите, които бяха дошли да го отведат оттам.

Мъжът с гащеризона на пчелар не показва по никакъв начин, че го е чул. Той разреза крачола до коляното на Ламорак и продължи нагоре, толкова близо до чатала му, че Ламорак неволно потрепна и скротумът му се стегна в основата на пениса.

— Майстор Аркадейл? — дочу се друг глас. — Защо устата му не е запушена?

— Хубав въпрос — отвърна сухо мъжът с ножа. — Трябва да позволите на субекта да говори, дори да пици, като не позволявате на нищо от онова, което казва, да повлияе на разпита. Целта е да се уравни безпомощността му; дори най-слабият лъч надежда, че някоя дума може да му донесе милост, предотвратява изпадането в депресия, задържа ума му на ниво и в действие. Това е жизненоважно, особено за да спомогне за осуетяването на шок на по-късните етапи от разпита. По този начин въвличате субекта в доброволно участие в процеса — надеждата му се превръща във ваш сътрудник. Разбирате ли? Чудесно. Може от време на време дори да му задавате по някой

въпрос. Примерно... — Той наведе закачуленото си лице към Ламорак. — Жаден ли си? Искаш ли вода?

— Ето ти вода — изграчи Ламорак и се опита да го наплюе, но устата му беше суха като пясък. Устните му се разтеглиха в немощна усмивка. — Какво ще кажеш за една бира?

— Добре, това беше добре. — Майстор Аркадейл се обърна към аудиторията си. — Виждате ли? Нищо повече от това не е нужно.

Малката кръгла сцена, върху която беше поставен апаратът, бе обградена от триножници с окачени на тях фенери с бели керамични отражатели. Те хвърляха силна жълтеникава светлина, оставяйки останалата част от стаята в сянка. Зад тях се виждаха смътните фигури на две шепи хора, насядали по пейките, наредени по каменния под; всички те изглеждаха погълнати от лекцията на Аркадейл. Зад тях имаше други пейки, които се издигаха към тъмния таван.

„Лекционна аудитория“ — помисли си Ламорак; това му напомни за стаите в Консерваторията на Студията. Нещо средно между лекционна зала и действащ театър.

Той се взря в себе си и установи, че не усеща никаква паника. Реши, че засега се справя доста добре — но може би част от увереността му се дължеше на неспособността му да повярва, че това наистина се случва, че наистина е разпънат на маса в анханския донжон и е на път да бъде използван като медицински труп пред клас от начинаещи мъчители. Изпълваше го усещане за нереалност, за разграничаване, сякаш гледаше недиректно нечие чуждо Приключение.

Той продължи да търси в съзнанието си намек за увереност, че ще умре тук, и остана доволен, когато не откри нищо такова. Усещаше присъствието на записващия уред в черепа си и умираше от страх, че ще бъде записан като страхливец — през цялата му кариера това го беше подтиквало към поемането на все по-големи рискове и той бе извършил доста впечатляващи неща. Ако Студията беше вкарала малко повече пари в рекламирането му, както бяха направили с Каин например...

— Запомнете — каза Аркадейл, — ключът се крие в *прогресивната* деградация, затова ще започнем с малки разрези. — Ножът се спря върху бедрото на Ламорак, малко над коляното. — Моля те, Ламорак, не мърдай. Всяко движение в застрашените райони само

ще направи разреза по-дълбок и по-болезнен. Разбра ли ме? Много добре.

— По-добре не го прави — рече Ламорак уверено и премина в ментално зрение.

Възнамеряваше да подкрепи думите си с въздействие върху психиката на мъчителя; това щеше да се запише като взрив в куба.

Не видя нито една от поклащащите се цветни нишки, които представляваха метафората на Потока в съзнанието му, но пък и не очакваше да ги види — прекараните три дни в безполезни експерименти в килията му бяха изпарили всякаква надежда. Това отчасти беше причината донжонът да се смята за непроницаем, дори за адептите — вградените във варовика минерали пречеха на Потока, а онова, което успяваше да проникне вътре, биваше погълнато от безкрайните фантазии и молитви за освобождаване на стотиците затворници. Тук долу не можеше да се осъществи никакво мощно заклинание. Но той знаеше, че силата, която му беше необходима за лекото сръчкване, можеше да се генерира в собствената му Обвивка.

Оранжево-червената трънлива матрица на Обвивката му проблесна ярко и погледът му се замъгли, когато започна да черпи енергията ѝ; после я задържа в готовност, докато търсеше Обвивката, определяща границите на съзнанието на мъчителя.

Не намери нищо; закачулената фигура на Аркадейл беше празна като мраморна статуя.

Въпреки това той нанесе удар, представяйки си месеста насекомopodobна ръка, която се изстрелва от Обвивката му и се вкопчва в маската, покриваща лицето на Аркадейл. Опитва се да проникне през сребърната мрежа, но го спря някакъв щит, съпротивителна сила с ален цвят, която блещукаше по повърхността на странния пчеларски костюм.

Ламорак вля още сила в нападението, с надеждата да преодолее съпротивлението. Аленото поле само заблестя още по-ярко, отразявайки силата му, дори когато трънливата му Обвивка започна да губи цвета си и избледня като паднали листа на слънце, преминавайки първо в жълто, после в сиво, докато накрая не се разпадна като паяжина на вятъра.

Извитото острие на скалпела се заби в плътта му; не много дълбоко, просто очертавайки плитък разрез в полудъга над коляното.

Аркадейл взе парче плат от близкия поднос и забърса кръвта.

— Това като че ли не е твърде болезнено — отбеляза един от наблюдателите.

— Не е — отвърна Аркадейл. — Скалпелът трябва да е изключително добре наточен — обсидианът е идеален за целта, ако не разполагате с качествена стомана. Това забавя и понякога възпрепятства изпадането в шок.

„Все още съм замаян от ритниците в главата — помисли си Ламорак, докато Аркадейл поднасяше ножа към горната част на разголеното му бедро. — Това е то. Просто не трябва да спирам да се опитвам. Ще премине.“

Той започна отново да събира сила, но ледената стомана на скалпела, която разряза с лекота плътта му, попречи на концентрацията му. Усещането — не твърде болезнено, както беше казал Аркадейл — накара кожата му да настръхне и той се принуди да насочи отчасти вниманието си към изграждането на сива мъгла в менталното си зрение, която да замъгли възприятията му — нещо като прозрачна стена, зад която да подготви нападението си.

Третият разрез на Аркадейл беше дълъг и вертикален, свързващ предишните два. Той остави скалпела в подноса и взе по-голям нож с по-закривено острие, както и още един предмет, който приличаше на щипки за грил.

— На този етап можете да започнете разпита — рече той и стомахът на Ламорак се преобърна, изхвърляйки го от състоянието на ментално зрение.

„Това е нож за дране. Той смята да ми одере кожата.“

Аркадейл използва щипките, за да повдигне ръба на кожата при разрезите, и започна да работи с ножа под нея с продължителни, бавни плъзгания. Кожата се отделяше лесно, разкривайки потрепващите червени мускулни влакна и маслените на вид топчета подкожна мазнина.

Ламорак потисна надигащата се паника и забави препускащото си сърце. През главата му мина някаква неясна мисъл, нещо за Шана и Конос, и сребристите мрежи, които семейството му носеше на главите си. Тогава трябваше да обърне повече внимание на това и да се вслушва в думите на Конос, вместо да се припича на слънце, но вече беше твърде късно.

Той погледна към учениците, но знаеше, че е безнадеждно — дори внушението му да беше достатъчно силно, че да настрои един или двама от тях срещу учителя им, останалите щяха да ги удържат. „Трябваше да си остана заклинател“, помисли си горчиво той.

Беше се отказал от магическото обучение заради фехтовката малко след първото си прехвърляне в Отвъдие, заради теорията, че Приключенията на фехтовачите са по-вълнуващи и се представят по-добре на по-дългосрочния пазар на недиригентните зрители. Затова сега разполагаше единствено с няколко незабележителни трика и излишък от изпъкнали мускули, от които нямаше никаква полза.

Зачуди се колко ли време ще успее да задържи тази героична фасада; накрая на кого ли ще му пука? Ако умреше тук, кубът и гравьорът в главата му щяха да бъдат изгубени. Единствените хора, които щяха да знаят, че е умрял достойно или че е пищял и вил като страхливец, щяха да са присъстващите в тази стая, а тях това изобщо не ги интересуваше.

Той се опита да активира менталното си зрение, за да нанесе нов удар срещу Аркадейл, но лекотата, с която ножът за дране прорязваше плътта му, разпръсна концентрацията му. Знаеше, че е безполезно да се опитва — мъчителят сигурно имаше някакъв скрит в гащеризона източник на Потока, който захранваше противопоставянето срещу атаките, и Ламорак не беше способен по никакъв начин да повлияе на Аркадейл.

Изглежда, не можеше да си поеме дъх — паниката, която се бе вкопчила в гърлото му, му пречеше да преглътне, дори не успяваше да поддържа блокировката, която притъпяваше болката в крака.

Аркадейл вече бе обелил и двата края на кожата и се обърна към учениците си.

— Така, тук имате няколко възможности. Ако времето ви притиска, можете постепенно да прережете мускулите, като внимавате да не засегнете главните артерии или вени, разбира се. Това изисква голяма точност, затова препоръчвам да намерите не толкова ценни личности, върху които да се упражнявате, тъй като грешката ви може да доведе до бързото изтичане на кръвта на субекта. Този вид постепенно осакатяване може да е лишен от изтънченост, но психологическият ефект е силен. Ако имате време за по-изтънчени

действия, ще ви покажа една проста техника, която накрая може да има изключителен ефект.

Той вдигна един лист сгънат пергамент и им го показа.

— Съберете яйцата на всякакви малки роящи се насекоми — някои видове оси са идеални, както и няколко паяка; мухи и хлебарки също могат да свършат работа.

— О, боже — въздъхна тихо Ламорак и се сгърчи конвулсивно, от което отново го прониза болката в счупения му крак.

— Просто разпръснете тези яйца върху мускулите и ги покрийте с кожата, ето така — каза Аркадейл, като, докато говореше, извършваше съответните действия. — След няколко дни, когато яйцата започнат да се излюпват, субектът буквално ще започне да ви се моли да ви каже всичко, което искате да узнаете.

Той сръчно заши парчетата кожа с черен конец и избърса ръцете си.

— Така — продължи Аркадейл, вземайки отново скалпела. — Да видим дали подобни техники не може да се приложат и към коремната кухина.

9.

Облизвам кокалчетата на пръстите си, които съм разкървавил в скулата на пазача, и усещам топлия сладникав вкус на кръвта. Докато надничам иззад ъгъла към двамата въоръжени с арбалети охранители, които се мотаят пред вратата нататък по коридора, се опитвам да си спомня защо се реших на тази глупава, глупава постъпка.

Онези момчета са тук от доста време; вече дори не разговарят. В този миг единият от тях се обляга на стената и се плъзва надолу, посядайки на пода. На клина, забит в камъка над трегера, виси самотен фенер.

Талан шепне зад гърба ми:

— Какво има?

Без да я поглеждам, вдигам два пръста така, че да ги види.

— Можем да ги свалим — казва ми тя.

Така си е. Работата е в шума. Проблемът ще е да стигнем на една ръка разстояние от тях, без да преглътнем по два фунта стомана.

L'audace, toujours l'audace.^[1] Това май беше на Наполеон. Няма значение — може пък да е имал предвид мен.

— Чакай тук.

Вземам от ръката ѝ обкованата с желязо, тежка като боздуган тояга, отнета от пазача, когото бяхме оставили да лежи завързан и със запушена уста в килията. Никой от нас не искаше да вземе бронята му, която и без това нямаше да ни е по мярка.

— А метателните ти ножове?

Клатя глава.

— Твърде далеч са, а и носят брони — ще трябва да им прережа гърлата, защото от такова разстояние не мога да съм сигурен, че ще успея да сваля някой от тях, дори и да го улуча.

— Аз мога да върша доста впечатляващи неща — предлага Талан.

— Да, сигурно. Просто чакай.

— Каин — казва тя и слага на рамото ми топлата си длан. — Само два от ножовете ти. Моля те. Ако не се получи — ако не успеем

— не ме оставяй невъоръжена. Аз... не искам да се връщам в онази килия...

Образът на окованото ѝ голо тяло, проснато в собствените ѝ изпразнения, е толкова ярък, че ме кара да потреперя; все още усещам миризмата им по нея. Изваждам два метателни ножа от каниите на хълбоците ми и ѝ ги подавам мълчаливо. Тя ги взема едновременно с двете си ръце, сякаш приема чаша с причастие. В поведението ѝ се долавя някакво благоговение; за нея вземането на ножовете ми има някакво значение, което не мога да разбера, а и не разполагам с време да мисля върху това.

— Сега не мърдай. Не се обиждай, но ако те видят как изглеждаш, веднага ще вдигнат аларма.

— Не съм глупачка — казва ми тя.

Велики Тишал, дано наистина е така.

Излизам в коридора и тръгвам към двамата пазачи с отмерена крачка. Главите им се завъртат в посока на звука от ботушите ми, които потропват по варовика — бих казал с точния ритъм на хищнически авторитет.

— Има ли някаква *причина* двама охранители, които са на пост, да си седят на дебелиите задници?

Седналият на пода се изправя на крака, а другият се отблъсква от стената; и двамата застават нащрек. Опитват се да зърнат лицето ми, докато се приближавам, но аз се движа в сянката и те не могат да ме разгледат както трябва. Казвам с коппринена мекота:

— Няма какво да ми се кокорите, мързеливи лайнарчета.

Вратата зад гърбовете им вече се вижда добре; затворена е и доста солидна, няма дори прозорче. Добре. И двамата мъже не носят шлемове — на облечен с броня човек понякога му става твърде горещо, дори в студените коридори на донжона. Стоманените им шлемове лежат на пода в краката им. Трябва само да успея да се приближа достатъчно и да замахна с тоягата — един бърз хоризонтален удар по главата на първия, замахът продължава в завъртане и тоягата цапардосва втория, преди да се е усетил какво става...

Единият от пазачите сваля арбалета от рамото си и изпъва механизма му назад за зареждане.

Гърлото ми се свива, но не забавям крачка.

— Какво си мислиш, че правиш?

Пазачът поставя в улея стрела.

— Всеобща заповед номер три, сър — изрича той с извинителен глас. — Не спазвате устава.

Не спирам да вървя. Арбалетът се вдига. Сега и другият пазач започва неуверено да върти арбалета в ръцете си. Давай напред — смелост, винаги смелост.

— А на *теб* какъв ти е проблемът? — ръмжа аз. — Защо не ти е заредено оръжието, войнико? Къде ти е стрелата?

— Извинете, сър, извинете — мърмори той, докато се занимава с арбалета.

Още няколко крачки, само това ми е необходимо.

— Пригответе се за проверка.

Без малко да се получи — вторият отпуска арбалета си, но първият се обръща срещу мен с плавно движение, което говори за продължителна практика.

— Не сте в униформа, сър. Как да сме сигурни, че не сте избягал затворник?

Още пет крачки.

— Какво ти казах за кокоренето?

Сега вече и вторият пазач вдига арбалета си и се ухилва.

— Да. Откъде да знаем?

Мамка му. Глупав начин да се умре.

Двамата очакват да спра или да отстъпя — по-нататък няма да ме пуснат.

— Назад или ще стрелям — казва пазачът в момента, когато се озовавам до него и отблъсвам лъка му надолу и настрани с дланта на лявата си ръка. Спусъкът на оръжието се задейства и стрелата отскача със звън от камъка. Заставам бързо от лявата му страна така, че бронираното му тяло да се озове между мен и арбалета на непохватника, цапардосвам го с тоягата в главата, при което се чува хрущене, завъртам се върху левия си крак, а с десния отблъсквам свличащото му се тяло върху смотаняка, но той само отскача назад, без да изпуска оръжието си. Обзема ме отвратителната увереност, че само след един удар на сърцето той ще се разкрещи, а след още един удар стрелата със стоманен връх ще излети от арбалета и ще се забие в

тялото ми. От такова разстояние направо ще мине през мен, а аз няма да успея да се добера навреме до противника си.

Запращам тоягата към него, за да променя посоката на изстрела му, но той успява да я избегне, навеждайки се бързо; отскачам във въздуха, засилвайки се за страничен ритник, с надеждата да поема удара от стрелата с крака си, като същевременно се моля да не улучи топките ми, но още докато съм във въздуха, нещо профучава покрай главата ми, отгърквайки се в косата ми, и от ключицата на пазача щръква дръжката на кама.

Очите му се разширяват, веждите се сбърчват, той изпуска арбалета и ритникът ми едва не му отнася главата, преди оръжието да докосне пода. Стрелата пада от жлеба и арбалетът изщраква на празно. Тилът на пазача изхрущява влажно при удара в каменния под.

И аз замирам за миг, стреснат и очарован, че съм още жив.

Издърпвам ножа си от гърлото на пазача и го избърсвам в панталоните си, докато Талан тича към мен. Краищата на раната пърполят леко в такт със свистящото дишане на пазача и над оголения хрущял се оформят кървави балончета. Малък кървав фонтан бликва в лицето ми и опръсква брадичката ми. Обръщам ранения по корем, за да може кръвта да изтича на пода; може пък и да не се удави в нея.

Безмълвно подавам ножа на Талан — в ръцете ѝ върши много по-добра работа, отколкото би вършил някога в моите. Тя ми се ухилва.

— Нали ти казах, че мога да правя доста впечатляващи неща.

— Никога не съм виждал подобно нещо — казвам искрено аз. Нищо че едва не ми отрязва ухото. — Беше доста зрелищно хвърляне. Ти ми спаси живота.

— Значи, може да се каже, че сме квит?

Стискам дружески ръката ѝ и очите ѝ грейват.

— Да, може.

Тя започва да кашля и се извъръща настрани. Бузите ѝ леко се изчервяват, когато поглежда надолу към стражите.

— Няма ли да е по-добре да им прережеш гърлата?

Поклащам глава.

— Мисля, че няма да се свестят, преди да сме се махнали оттук. При тези потрошени черепи може изобщо да не се събудят, но нека им дадем шанс. Те не са лоши момчета, знаеш, просто са войници, които си вършат работата.

Тя ме оглежда изпитателно.

— Ти си доста по-различен, отколкото си те представях.

— Не си първият човек, който ми го казва. Можеш ли да стреляш толкова добре, колкото хвърляш?

Тя свива рамене.

— Сигурно.

— Грабвай тогава тези арбалети и да продължаваме.

Докато тя събира оръжията и ги зарежда, аз не мога да се сдържа и да не огледам оценяващо интересните, приятно закръглени извивки, изпълващи робата, която ѝ бях дал. Спомням си как изглеждаше Талан през очите на Палас, но на Палас ѝ липсват хормоните, които правят тази гледка толкова изкушаваща — пък и нали знаете, малко са нещата, които могат да изглеждат толкова съблазнително, колкото пълното обожание.

Обръщам се и свалям фенера от забития в стената клин.

— Готова ли си?

— Винаги.

Тя държи по един арбалет във всяка ръка, като пистолети в ръцете на стрелец, а усмивката ѝ ми напомня за моята.

— Това май ти е забавно, а?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че сега се сбъдва най-голямата ми мечта?

Надявам се въпросът ѝ да е риторичен; безмълвно угасявам фенера, потапяйки коридора в мрак. Оставям го на пода, открехвам вратата съвсем лекичко и поглеждам надолу към купообразния Театър на истината.

На дъното на купата лежи Ламорак, разпънат на маса върху платформа, заобиколена от нещо като прожектори. Висок мъж, облечен с някакъв странен гащеризон и с маска на лицето, реже корема му със скалпел; на дясното му бедро виждам друга рана, защита с груб черен конец, а лявото му бедро се е подуло като шибан цепелин.

На пейките, с гръб към мен, са насядали десетина мъже и следят всяка дума на маскирания мъж — който сигурно е Аркадейл. Той казва:

— След като сме разкрили коремната стена, отново се изправяме пред няколко избора. Насекомите са подходящи и тук, всъщност дори са препоръчителни, освен ако не притежавате значителен

хирургически опит. Отварянето на стената е изключително сложно — и най-лекото порязване на червата изпуска храносмилателни киселини в коремната кухина. Макар смъртта в такива случаи да е изключително болезнена, тя настъпва твърде бързо, за да е възможно провеждането на ефективен разпит. Изправяме се отново пред най-големия ни враг — шока. От друга страна, ако се чувствате достатъчно компетентни, за да отворите коремната стена, съществува голямо разнообразие от оси, чиито ларви са изключително подходящи за тази област. В записките ви ще намерите подробности за откриването и събирането им. Моля, прегледайте ги, докато аз разрежа мускула.

Стискам зъби, за да потисна надигащата се жлъчка, която пари гърлото ми.

— Това е урок. Шибан семинар по мъченията.

— Ламорак там ли е? — шепне Талан зад рамото ми. — Как изглежда?

— Зле. Лявото му бедро е проблем. Има ли друга врата?

— Не виждам. Като че ли няма.

Поемам си дълбоко дъх и бавно го изпускам.

— Значи, ще импровизираме.

Промъквам се през вратата и тръгвам надолу по широките стъпала, изсечени във варовика. Подминавам пейките, подпъхнал палци в колана си, със спокойната стъпка на човек, който разполага с цялото време на света. Учениците, които седят в ниското, като че ли не носят брони, дори кожени, нито пък оръжия. Тишал е милостив. Ламорак сигурно е забелязал движенията ми — той си поема дъх, прогонва от очите си хипнотичния поглед, с който наблюдава скалпела, и ме зяпва със спокойно изумление.

Аркадейл се обръща, проследявайки погледа му. Лицето му не се вижда зад проблясващата сребриста мрежа.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — пита учтиво той.

— Разбира се — отвръщам аз с приятелски тон. Учениците подскочат при звука на гласа ми. — Само секунда, става ли?

Изминавам последните няколко стъпала. Учениците стоят неподвижно и послушно чакат учителя си да им обясни причината за прекъсването.

Страхотно щеше да е, ако можех да изтичам право до Ламорак, но Аркадейл е умен и предпазлив, а самият Ламорак издънва номера

— по лицето му се стича сълза и той изграчва:

— Каин... господи, Каин...

Идиот. Трябваше да го оставя да умре.

Аркадейл притиска ръба на скалпела към потръпващата плът над сънната артерия.

— Ммм, Каин, така ли? Каква чест. Предполагам, че си дошъл заради този тук?

Спирам се и разпервам ръце.

— Можем да преговаряме, Аркадейл. Чувам, че си разумен човек. Проста размяна: животът ти за неговия.

— Не мисля. — Той махва с ръка към учениците си. — Вържете го.

Зад мен се чува шумолене на тъкани и аз се обръщам с лице към учениците. Те се размърдват неспокойно, забили погледи в пода, в стените, един в друг — навсякъде, само не и в мен, и по сведенията им очи веднага ми става ясно, че легендата за мен им е позната.

Неколцина от тях очевидно имат повече кураж, отколкото ум, и тръгват колебливо към мен, като всеки се старае да не бърза, за да не стигне първи в обсега ми.

— Смелостта ви заслужава възхищение — казвам аз с усмивка, през която все още се стичат капки от кръвта на пазача, — но това не е тест за оцеляване.

— Хайде *де* — изрича напрегнато един от тях, макар самият той да не смее да помръдне. — Не може да ни се опре, ако го нападнем едновременно...

Прав е, разбира се. Още двама се изправят неуверено.

Устните ми се разтягат във вълча усмивка, разкривайки колкото се може повече зъби, а изражението на лицето ми сякаш им казва: „Хайде, предизвиквам ви.“

— Така си мислеха и момчетата отвън — напомням им аз. — *Те* носеха брони. Имаха арбалети и тояги. *Те* бяха професионални войници.

Давам им няколко секунди да обмислят думите ми.

Те ме зяпват като заслепени от фарове елени.

Разпервам ръце, сякаш им предлагам групова прегръдка.

— Къде са *ваши*те брони, деца?

Никой не отговаря.

— А сега се върнете по местата си.

Те сядат обратно на пейките. Обръщам се към Аркадейл, скръствам ръце и чакам.

— Добре тогава. — Думите му прозвучават спокойно, но гласът му е напрегнат. Той стои от другата страна на масата и по шията на Ламорак, под скалпела му, се процежда тънка струйка кръв. — Сигурно няма как да те убедя да се откажеш, но ако не си тръгнеш веднага, ще се наложи да спасяваш труп.

— Каин... — изрича дрезгаво Ламорак и подбелва очи, — накарай го да ме убие. За бога, *накарай го да ме убие!*

— Успокой се, бебе такава. Тук само на мен ми е позволено да убивам хора.

— Не блъфирам, Каин — казва Аркадейл.

Свивам рамене.

— Прережи му гърлото и тогава нищо няма да ме спре да ти откъсна главата.

— Тогава, значи, сме в безизходно положение. Но времето е на моя страна.

— Ти не си единственият тук, който има съюзници. Талан, в рамото.

Без никакво колебание се чува *пльок*; сигурно отдавна се е прицелила, умницата. Учениците скачат и започват да крещят, когато стрелата се забива в раменната става на Аркадейл и го отхвърля назад. Скалпелът звънва красиво, когато пада върху камъка, Аркадейл се гърчи на пода, стиснал здраво стоманената перка на стрелата, а от устните му се носи писклив, невярващ стон.

— Бих могъл — подхвърлям към сенките във високото — да свикна с теб.

— Хей, чувствата са взаимни — отвърща тихо тя и извиква: — Размърдай се или следващата влиза право в главата ти!

Аркадейл послушно се изправя. Пристъпвам към масата и започвам да разкопчавам каишите. Веднага щом освобождавам едната му ръка, Ламорак се вкопчва отчаяно в мен и очите му плувват в сълзи.

— Каин, не мога да *повярвам*... — шепне той. — Изпратили са те за мен, нали? Разбрали са, че съм тук, и са те изпратили да ме измъкнеш?

Той не може да каже кои са те, не може да произнесе имената им, не мога и аз; но това не ми пречи да му кажа горчивата истина:

— Не.

— Не? Какво искаш да кажеш с това „не“?

— Беше ми наредено да те оставя да умреш. Единствената причина да съм тук, долу, е, че искам да ме заведеш при Палас Рил. Помисли си за следващия път, когато ще си сложиш бронята и ще си препашеш меч. Като стана дума за меча ти, знаеш ли, че той е у Бърн?

Ламорак като че ли не ме чува; все още е замаян от мисълта, че общият ни работодател се интересува толкова малко от него, че е готов да го остави да бъде изтезаван до смърт.

— Мили боже, мили боже, трябва да се махна оттук...

Разкопчавам последния каиш.

— Да тръгваме тогава.

Той ме поглежда безизразно.

— Кракът ми... не мога да вървя. Кракът ми е счупен.

— Счупен? — повтарям глупаво аз.

Ламорак е едър мъж, а аз съм дребен — той тежи поне двайсет и пет кила повече от мен, а Талан е още по-дребничка.

Как, в името на всеки гаден бог, ще го измъкна оттук?

---

[1] L'audace, toujours l'audace! (Смелост, винаги смелост!) (фр.).
— Б.пр. ↑

10.

Колбърг загриза кокалчетата на пръстите си. Не можеше да повярва, че Каин е толкова *глупав*, не можеше да повярва, че е рискувал ценния си, невероятно доходоносен живот заради Ламорак, и най-вече не можеше да повярва, че Каин е *пуснал в ефир диалог*, който би трябвало да е поверителна задкулисна комуникация.

Започваше да вярва, че Бордът на директорите може да е бил прав за Каин през цялото време — той може би беше изключително опасен. Със сигурност се държеше много особено, поемаше неоправдани рискове, проявяваше странна неохота да използва най-големия си талант — убиването на хора, а сега и разкриваше в ефир задкулиските заповеди!

Колбърг беше на косъм от натискането на бутона за активиране на извънредното прехвърляне, съвсем тънък косъм; последното нещо, което би желал, е половин милион директни зрители да разберат от това Приключение колко малко всъщност струва животът на Актьора.

„Добре — реши той, — нека играта да продължи.“ Ламорак беше осакатен, а Каин бе твърде прагматичен, за да пожертва живота си заради някой друг; Ламорак почти сигурно щеше да умре, а смъртта на Актьор гарантирано увеличаваше печалбите от пазара на записи.

А що се отнася до отзивите на Каин за самия него, Колбърг ги приемаше с възхитително спокойствие — той се смяташе за твърде голям професионалист, за да позволи преценката му да бъде повлияна от това, че е наричан „личинка“. Може би амфетамините също бяха изиграли своята роля; той не беше съвсем наясно с въздействието им върху настроението му. Последната обида той прибави спокойно и почти с любов към нарастващия списък от черни точки, който водеше в съзнанието си. Все някога, може би съвсем скоро, двамата с Каин щяха да си разчистят сметките.

11.

Хабрак гледаше слисано и с нарастващ гняв сплетеното, почерняло от саждите въже, което е било завързано за назъбения стоманен парапет. Пазачът, който го беше донесъл и го бе оставил на бюрото му, стоеше вдървено и разказваше как са намерили другаря си завързан и със запушена уста на покрива край обходната тераса.

— Когато си тръгнах, те тъкмо го развързваха. Според мен не е видял нищо, затова реших, че е по-важно веднага да докладвам.

— Много правилно, пазач.

„Ако наистина имаше поне малко акъл в главата си — помисли си Хабрак, — щеше да остави въжето на мястото му и да дебне дали някой ще се измъкне от комина, за да го хване.“

Но при това положение всички нарушители, които се бяха промъкнали в донжона, *неговият* донжон, бяха попаднали в капан. Бяха в капан и той можеше да ги хване.

— Събери всички стражи, без да вдигаш тревога — изръмжа той. — Ще слезем долу и ще претърсим всеки сантиметър. Нашите приятелчета там долу може би още не знаят, че сме по петите им. Кажете на момчетата да не си правят труда да ги залавят живи за разпит. Искам *мъртъв* всеки, който не е пазач и не се намира в килия или в Ямата. Застреляйте го. Безмилостно.

Хабрак се изправи и се пресегна към оръжията си.

— Искам цяла купчина тела, разбираш ли ме? Цяла *купчина*.

12.

— Може би щеше да е по-различно, ако не ме беше прострелял — изпъшква Аркадейл, пребледнял от болка, — но с тази рана никой няма да повярва, че съм те задържал. Освен това смея да заявя, че не съм чак толкова ценен като заложник, че някой пазач да те пусне да излезеш, за да пощадиш живота ми.

— Нямам намерение да те използвам като заложник — казвам му аз. — Млъквай.

— Каин. — Ламорак диша накъсано, докато се опитва да върже онова, което е останало от блузата му, около плиткия разрез на корема му. — Накарай го да си свали качулката.

— Не ми досаждай точно сега.

Десет нервни ученици седят на най-ниската пейка, треперят и облизват потните си горни устни. Посочвам най-едрия, който изглежда най-силен.

— Ти. Ела тук.

— Аз ли? — Той притиска длан към гърдите си, оглежда се и апатично се преструва, че съм посочил младежа, който седи до него.

— Хайде, размърдай се.

— Хей, защо избра точно мен? Нищо не съм направил...

— Талан — изричам рязко аз, — застреляй този тъп кучи син.

Той скача на крака като навито човече на пружина и започва да размахва ръце.

— Недей! Недей! Добре!

Тръгва забързано към мен, замаскирал изкривеното си от страх лице с усмивката на готов да помага човек.

— Как ти е името?

— Ру-рушал, ако ви е угодно...

— Млъквай! Ламорак. — Обръщам се и соча с ръка. — Давам ти Рушал за твой доверен жребец. Хайде, ще ти помогна да го яхнеш.

Ламорак го поглежда с присвити очи, после свива рамене и успява да се усмихне.

— По-добре е от ходенето, предполагам.

— М-моля... — заеква Рушал.

— Казах да мълчиш — напомням му аз. — Конете не говорят. Обърни се.

Рушал продължава да мърмори нещо под носа си, но послушно поема тежестта на Ламорак. И двамата пъшкат — Рушал от усилието, Ламорак от болка.

— Накарай Аркадейл да свали качулката, Каин — повтаря той с усилие. — Тогава може и да помогна... иначе — само в тежест...

Цветът на лицето му не е добър, блед като на труп, леко зеленикав, и той като че ли полага големи усилия да остане в съзнание. Диша дълбоко и бавно, старе се да не изпадне в шок — кучият син може да се окаже по-здрав, отколкото си мислех. Въпреки това изглежда така, сякаш няма сили да обяснява, затова не го и карам. Отивам на мястото, където Аркадейл се гърчи на пода.

— Добре, чу го. Сваляй маската.

Той се отдръпва от мен и обвиня здравата си ръка около главата, за да задържи качулката на мястото ѝ. Вместо да споря с него, хващам перата на стърчащата от рамото му стрела и я завъртам; стоманата вибрира в ръката ми, докато задълбава в костта. Аркадейл надава вой и пуска качулката, вкопчвайки се в ръката ми; аз дръпвам маската от главата му с другата ми ръка.

Той има острите груби черти и скулестото лице на липкийски благородник и гъста коса, сплъстена от потта, която е със същия цвят като преbledнелите му от болката бузи. Диша учестено през стиснатите си зъби, сдържайки стоновете си — старе се с всички сили да не уронва липкийското достойнство.

— Стани — нарежда му Ламорак.

Пределно ми е ясно, че Аркадейл няма никакво намерение да ни сътрудничи — но кучият син наистина се изправя, разгъвайки бавно паякоподобните си крака. Поглеждам през рамо към Ламорак и разбирам какво става. На красивото му лице се е изписало познато изражение — трансценденталната концентрация на менталното зрение.

— Източника на костюма ти — мърмори Ламорак. — Донеси ми го.

Здравата ръка на Аркадейл се плъзва машинално в пазвата на пчеларския му костюм. Изцъклил очи, той произнася бавно, сякаш без

да осъзнава какво прави ръката му:

— И без това няма да можете да избягате...

Не спира да дрънка празни приказки, докато ръката му изважда мъничък, лъскав черен камък с размера на грахово зърно. И преди съм виждал такива — това е грифонов камък.

Добиват се от гушите на гигантски птици с размерите на коне; камъните могат да съхраняват в себе си огромно количество магическа енергия. За разлика от драконите, които могат да използват Потока както всеки човешки заклинател или магьосник от народа на първородните, грифоните зависят изцяло от мощта на грифоновите камъни, за да могат да използват масивните си криле. Без грифоновите камъни те са толкова тромави и безпомощни, колкото може да се очаква от някой полуястреб, полулъв или други подобни природни изчадия; в техния случай те са се превърнали в бързи летци и страховити хищници — и мишена на ловците на камъни, които са ги изтребили почти докрай. Така грифоновите камъни са станали изключително редки и безумно скъпи, дори мъничките като този.

Аркадейл пристъпва машинално до Рушал и поставя камъка в протегнатата ръка на Ламорак. Устните на Ламорак се разтеглят в усмивка и очите му се притварят така, сякаш изпитва плътско удоволствие.

— Добре — промърморва той. — Сега вече можем да тръгваме.

— Чу човека — казвам аз на Рушал и кимвам към стълбите. — Давай нагоре.

Когато стигаме догоре, Рушал вече се е задъхал под стоте кила на Ламорак; това не е добре. Прескачам двамата изпаднали в безсъзнание пазачи — които все още дишат — и кимвам на Талан.

— Да се махаме оттук. Можем да залостим вратата отвън.

— Чакайте — леко изпъшква Ламорак. — Изчакайте една секунда.

— Защо?

Вместо да ми отговори, Ламорак вдига юмрука си, в който стиска грифоновия камък, и очите му отново се замъгляват.

— Вдигни скалпела — казва ясно той и долу на платформата в центъра на Театъра на истината Аркадейл изпълнява нареждането му.

— Окото ти те подвежда — казва Ламорак с такава злоба, каквато никога не съм чувал от него. — Извади го.

С машинални движения Аркадейл забива скалпела дълбоко в лявото си око.

Талан кашля и произнася задавено:

— Майчице!

— Не майчице — казва Ламорак и оголва пожълтелите си зъби.

— А мамка му!

Кръв и гъста прозрачна течност се стичат по бузата на Аркадейл, докато той реже напред-назад със скалпела в очната си ябълка. Рушал стене от ужас и отвращение.

— Ммм — казвам замислено аз. — Напомни ми да избягвам да си имам работа с тъмната ти страна.

Излизаме в коридора и залостваме вратата отвън. Докато Ламорак се занимава със създаването на пламък, с който да запали фенера, Талан се навежда към мен.

— Ще можем ли да го изкараме по въжето? — пита тя, кимвайки към Ламорак. — Той никога няма да успее да го направи сам.

— Няма да излизаме по въжето. — Кимвам с глава към посоката, от която сме дошли. — Готвачите вече са се захванали за работа и край тях има пазачи, които ги наблюдават. Но оттук има и друг изход.

— Има ли?

Аз се ухилвам.

— Да не смяташ, че съм дошъл тук без резервен план? Да не съм някой аматьор?

— Как ще стигнем дотам?

— Ами, да ти кажа, това е проблемът. Ще трябва да минем през Ямата.

— През *Ямата*? — Талан се ококорва. — Да не си луд?

— Нямаме друг избор — казвам аз, свивайки рамене. — Пътят ни навън е през Шахтата.

Ламорак и Талан се споглеждат мрачно, а Рушал пребледнява — всички познават репутацията на Шахтата. Ламорак стисва здраво грифоновия камък и Рушал се успокоява; пъхваме фенера в ръката му.

— След мен.

Тръгваме напред по коридора, а иззад ъгъла се появяват четирима пазачи.

За секундите, които са им необходими, за да регистрират присъствието ни, Талан вече е успяла да зареди единия си арбалет.

Пазачът, който отваря уста, за да извика „Не мърдайте“, поема стрелата ѝ в гърлото си.

Тя го пронизва целия и излиза през тила, така че ударът не го поваля — той стои и се олюлява, макар и мъртъв. Другите пазачи започват да стрелят хаотично и стрелите им отскачат от каменните стени. Нещо ме удря странично в дясното коляно, достатъчно силно, че да го изметне. Звукът, който се чува, е като пляскането на сурово месо върху мокър касапски тезгях. Те крещат за помощ, докато отскачат зад ъгъла да презаредят, а водачът им най-накрая се плъосва по лице на земята.

Опитвам да се затичам след тях, но кракът ми се подгъва и аз се стоварвам на земята. Талан се озовава до мен — хвърля се през главата ми, докато аз се държа за коляното и между пръстите ми се процежда кръв. Тя се затичва като газела към ъгъла. Докато стигне дотам, един от безразсъдните пазачи е успял да презареди, но когато той скача иззад ъгъла, Талан е подготвена за него, а и тя като че ли никога не пропуска.

Пазачът не успява да се прицели в нея. Тя се извива във въздуха и стреля с толкова уверена ръка, сякаш стои неподвижно на земята. Намира се на около три метра от пазача, когато стрелата ѝ го пронизва в сърцето. От такова разстояние дори бронята не може да го спаси — стрелата я пробива и потъва в гърдите му.

Талан пуска лъка и със същата скорост се шмугва зад ъгъла. Разтревожените викове на пазачите се превръщат в крясъци на ужас и аз чувам мокро жвакане и хрущене на кости.

Едва сега разбирам какво не е наред с коляното ми — съвсем близо на пода лежи стоманена стрела за арбалет с изкривено и сплескано острие. Очевидно ме е улучила след като е рикоширала, само че дори тогава е ударила коляното ми като чук. Целият ми крак е изтръпнал и не усещам пръстите си — сигурно е натрошила костта ми. След няколко минути ще започне адски да боли. Ако е минала под капачката... не ми се иска да си мисля дори.

Днес май не е от най-добрите ми дни.

Няма време да проверявам колко зле съм ранен. Ще се притеснявам за това, след като се убедя, че ще оцелея.

Звучите от битката секват внезапно и миг по-късно Талан се появява в коридора с доволно изражение на лицето.

— Ранена ли си? — питам я аз.

— Каин — отвърща сериозно тя, — просто загорях.

Беше казала, че може да върши доста впечатляващи неща.

— Ти наистина си голяма работа — казвам аз със слаб глас.

Тя свива рамене и ме дарява с усмивка, за която предполагам, че е ослепителна, когато лицето ѝ не е омазано с мръсотия.

Все още не усещам нищо с десния си крак, макар парливите иглички да са започнали да пъплят по прасеца ми.

— Помогни ми да стана — казвам ѝ аз. — Не съм сигурен, че ще мога да вървя.

Тя ме хваща за ръката и ме изправя с лекота на крака. Погледът ѝ ме пронизва като копие. Кога за последно жена ми ме е поглеждала така?

Точно сега не мога да мисля за такива неща.

Коляното ми пулсира и е започнало да се подува, изпълвайки кожения крачол на панталона ми — не усещам нищо да е счупено, но покрай изтръпването и подуването всъщност не усещам нищо там.

По-добре да тръгвам и да се надявам, че всичко ще е наред.

Талан подлага мускулестото си рамо под мишницата ми и ми помага да се придвижвам. Рушал и Ламорак все още стоят, полюлявайки се, в средата на коридора. Ламорак едва се държи, главата му е клюмнала като на шофьор на товарен камион след тежък двудневен преход.

Пред нас, откъм Ямата, се чуват викове, които са отговор на разтревожените крясъци на последните жертви на Талан. Тя отмества очи от бледото изпотено лице на Рушал и поглежда към коляното ми.

— Не можем да ги надбягаме.

— Без майтап? Ламорак, имаме нужда от помощ. — Хващам го за рамото и леко го разтърсвам. — Хайде, човече, не ни оставяй. Всеки момент от всички страни ще ни връхлетят пазачи. Не можеш ли да направиш нещо, за да ги отблъснеш?

Погледът му едва успява да се фокусира.

— Н-не много. Ммм, безполезен... майстор на меча, знаеш... калпав адепт...

Свалям ръката си от рамото на Талан и го плесвам няколко пъти през лицето.

— Събуди се! Нямаме време за това, хленчеща торба с лайна такава! Вземи се в ръце — или още сега ще ти прережа гърлото и ще се опитаме да се измъкнем сами.

Лицето му като че ли се прояснява и устните му се разтягат в крива полуусмивка.

— Лесно ти е да се правиш на корав... невъоръжен мъж със счупен крак... Добре, имам нещо.

Той рязко тръсва глава, опитвайки се да остане съсредоточен.

— Но ще трябва да се погрижиш, тъъ, за коня ми — не мога хем да го държа, хем да правя... други работи.

— Не се бой.

Изваждам един от дългите ми остри бойни ножове от канията под туниката ми. В погледа на Рушал отново се появяват зачатъци на мислене. Показвам му острия връх на ножа си.

— Мисли за него като за шпора. Не ме карай да те смушквам в слабините, ясно?

Рушал измучава нещо неясно и всички закуцукваме навътре към дълбините на донжона, съпровождани от приближаващия се тропот на тичащи ботуши.

Намират се между нас и Ямата, затова се опитваме да ги заобиколим. От време на време Ламорак промърморва „Завой“ и ние завиваме; когато един от патрулите ни вижда, те несъзнателно се насочват в погрешната посока и се отдалечават от нас. Каквато и илюзия да е забъркал Ламорак, тя очевидно върши работа.

Сега вече ги чуваме от различни места в донжона как си подвикват един на друг — противоречиви заповеди и спорове за това, накъде сме тръгнали. Нещата вървят на добре, но долу има страшно много пазачи — те са навсякъде, а Ламорак е на път да изгуби съзнание.

От време на време някой забързан патрул ни сочи. Виждат нас вместо илюзията му, веднъж дори започват да стрелят, преди главата на Ламорак рязко да се вдигне като на марионетка и пазачите да започнат да се оглеждат объркано, преди да поемат в погрешната посока.

В суматоката се включват и затворниците, разбудени от виковете. Те се забавляват, както го правят всички затворници — като имитират виковете на пазачите: „Натам! Натам! На другата страна! Погледна ли

в задника си?“ — или просто започват да вият и да викат, заглушавайки гласовете им.

Отдалечаваме се все повече от групите преследвачи и за щастие, най-накрая иззад поредния завой се появява силната светлина на огряната от фенери Яма.

Угасявам лампата, която носи Рушал. Под жълтеникаворозовата светлина на Ямата лицето му е пепеляво и отпуснато — по дяволите, той изглежда по-зле от Ламорак. Диша тежко и по бузите му се стичат сълзи.

„Не мога — произнася Рушал само с устни. — Не ме убивай.“ Може би бих изпитал някаква жалост към нещастния кучи син, но си напомням за какъв се беше обучавал.

Махвам им с ръка да изчакат и накуцвайки, се промъквам покрай извитата стена, за да хвърля един поглед.

Онова, което виждам, не ми харесва.

Вратата на Шахтата се намира чак от другата страна на Ямата с диаметър от трийсет и не знам си още колко метра — доста продължителна разходка по обходната тераса — и само на няколко крачки от зеленясалата медна порта, водеща към стълбището на сградата на съда.

Край портата са застанали нащрек деветима пазачи със заредени арбалети. Пред тях е високата до хълбоците им каменна стена на терасата, която представлява идеално укритие, и те сигурно имат заповеди да удържат портата с цената на живота си.

Промърморвам достатъчно тихо, че да не ме чуе никой:

— Затънали сме до устата в лайна.

Може би все още не е твърде късно за промяна в плана за бягство?

Но пък, нали знаете, аз съм си оптимист и винаги съм способен да видя хубавата страна на нещата — поне няма да се наложи да прекосяваме долната част на Ямата и да се промъкваме през тълпата от затворници. А и по-добре бърза смърт, давейки се с кръвта, пълнеща дробовете ви, пробити от стрела на арбалет, отколкото да бъдете отведени в Театъра на истината.

Връщам се обратно в коридора при останалите.

— Талан, помниш ли какво ти казах преди? Какво трябва да кажеш на Палас Рил, ако не се измъкнем оттук?

Лицето ѝ се вкаменява и тя упорито клати глава.

— Не. Не. Не го помня и не си хаби дъха да ми го повтаряш. Оттук ще се измъкнем или всички заедно, или никой.

Глупаво дете.

— Ламорак, чуй ме. — Очите му са изцъклени и погледът му сякаш е задълбал надълбоко в камъка над главата ми. Започвам да го разтърсвам, докато не идва постепенно в съзнание. — Ламорак, мамка му, трябва да кажеш на Палас, че е *офлайн*, разбираш ли ме? Когато срещнеш Палас, кажи ѝ, че е *офлайн*.

— Палас? — промърморва той с надебелял език. — Каин... мамка му, Каин, съжалявам...

Той е потънал в някакъв свой свят.

— Няма време за това. Чуй ме: Палас ще умре след три дни, може и по-малко, може да са само два. Чуваш ли ме? Палас ще *умре!*

Ламорак се мръщи и обляга глава на задната част на рамото на Рушал; мисля, че част от думите ми са успели да проникнат през мъглата, изпълваща съзнанието му. Но сега пък Талан ме гледа с неразбиране.

— Какво искаш да кажеш с това, че Палас ще умре след три дни? Ранена ли е? Отровена? Какво означава „офлайн“?

Преглъщам отчаянието си и заговарям през стиснати зъби.

— Талан, кълна ти се, че ако някога се появи начин да мога да ти го обясня, ще го направя. Но не и сега. Ще трябва просто да ми се довериш.

— Вярвам ти, но...

— Добре тогава. Ламорак, чу ли ме? Трябва да ѝ кажеш, че е *офлайн*.

Веждите му бавно се сбърчват.

— *Офлайн... Палас е офлайн? Проклятие, Каин... тя ще умре...*

— Да. — Сега ѝ остават два шанса — ако поне единият от тях се измъкне оттук, тя може да успее да го научи навреме, да се добере до някоя от фиксираните точки за прехвърляне и да оцелее. — Добре, тръгвайте след мен.

Повеждам ги към изхода на коридора; спираме се на няколко метра от него в сенките така, че пазачите до отсрещната стена да не ни видят.

— Остава ни само да се доберем до вратата на Шахтата — казвам им аз и посочвам с пръст.

Лицето на Талан се смръщва, когато поглежда натам, но тя не казва нищо. Разбира не по-зле от мен бруталната тактическа реалност на заобикалянето по дългото открито пространство на терасата. Дръпвам я назад, за да мога да ѝ дам инструкции по-надалече от ушите на Рушал. Не се налага да се отдалечаваме много — тук е шумно като в шибан нощен клуб.

— Минем ли през онази врата, все едно сме на свобода. На дъното на Шахтата има канал, просто дупка в скалата, през която спускат труповете. Пада се от високо, но на дъното има дебел пласт изпражнения и разлагащи се трупове с дебелина няколко фута. Освен това оттам тече подземна река. По нея ще се измъкнем. Разбра ли? Скачаш в нея и не плуващ; просто поемаш дъх и оставяш течението да те носи, докато не преброиш до шейсет ето така: „едно-анхана, две-анхана, три-анхана“. След това плуващ настрани — потокът е тесен, просто плувай и ще стигнеш до скала. Не изпускай Ламорак — той може да създаде светлина. Ще се озовете в пещерите под града. Ако съм с вас, всичко ще бъде наред — познавам тези пещери. Ако ме няма, продължавайте напред и започнете да викате; ще се срещнете с Поданиците на Кант — те използват пещерите, за да се движат под града.

— Откъде знаеш всичко това?

Ма'елкот ми показва карта, ето откъде, резервен маршрут за измъкване, в случай че нещо се обърка в кухнята. Усмиввам ѝ се мрачно.

— Знам доста неща за този град. Той ми е като роден.

Връщаме се при Рушал, който се е облегал омаломощен на стената, прегънат под тежестта на Ламорак.

— Добре — казвам аз, — да тръгваме. — Рушал изскимтява, от очите му рукуват сълзи. — Спокойно, хлапе. Щом се озовем в Шахтата, повече няма да имаме нужда от теб. А и не е наложително да те нараняваме, ясен ли съм?

Той кимва неуверено, без да е особено успокоен.

— Ламорак, пак ще имаме нужда от теб, за да ангажираме вниманието на пазачите, докато прекосяваме Ямата.

Секунда-две дъхът му гъркори в гърлото, преди да успее да прошепне отговора, който едва се чува сред подигравателния рев на тълпата.

— Нищо... нищо не ми остана... съжалявам, Каин...

Мамка му. Да, иначе щеше да е твърде лесно.

— Добре — повтарям аз, — да опитаме по следния начин. На лакти и колене. Снизете се под ръба на парапета и гледайте да стигнете колкото се може по-надалече.

— На това план ли му викаш? — пита Талан. — Да си опитвал някога да пълзиш, облечен с роба?

— Ще се справиш. Ти водиш. Дай ми тези арбалети, аз оставам последен.

Тя ми подава оръжията и две стрели и започва да навива робата около бедрата си. Рушал измрънква:

— Не мога да го направя. Моля ви. Няма да успея.

— ... мога да пълзя — изрича мрачно Ламорак. — Няма да имам нужда от него...

— Не, не можеш, и да, ще имаш. А ти... — Насочвам арбалета към Рушал. — Не ме интересуват проблемите ти. Ако започнеш да се чувстваш твърде изморен, просто си представи как ще се почувстваш, ако тази стрела се забие в задника ти. Мърдай.

Рушал отскача от мен с такава енергия, каквато не съм виждал у него, откакто го избрах да върши тази работа, а аз се обръщам към Талан.

— Когато стигнеш до онази врата, не ме чакай, а направо я отваряй. Аз съм точно зад теб.

Те запълзват болезнено, потискащо бавно към светлината. Аз оставам назад в сенките, притиснат към стената, хванал по един арбалет във всяка ръка и наблюдаващ пазачите от другата страна на Ямата.

Три минути, само толкова искам. Тишал, ако ме чуваш, ако си там, дай ми три минути и ще измъкна всички ни оттук.

Талан вече се е изгубила от погледа ми, Рушал се движи точно зад нея, пълзи близо до стената, а Ламорак го язди като бебе шимпанзе, което се е вкопчило в гърба на майка си.

Държа арбалетите изправени, насочени вертикално от двете ми страни. От тежестта им раменете започват да ме болят и когато

променям позата си, остра болка пронизва дясното ми коляно. Боже, дано да мога да тичам. Успокоявам дишането си и притъпявам болката с едно от медитативните упражнения, които научих преди толкова години в абатското училище.

Вратата на Шахтата все още е затворена. Щом помръдне или някой от пазачите покаже признаци на тревога, аз ще изскоча, ще стрелям с двата арбалета, за да привлека вниманието им, и ще хукна към нея. Може да извадя късмет и да поваля някой от тях. Мишена, движеща се със скоростта, с която ще тичам аз през трийсетте метра от диаметъра на Ямата, ще бъде почти невъзможна за улучване.

Всъщност би трябвало да кажа със скоростта, с която се движех тази сутрин. Усещам коляното си така, сякаш бавно е стискано в менгеме.

Мога само да се надявам, че някое от тези момчета не стреля като Талан.

Все още няма никакви признаци за обявена тревога. Този път ще се получи. Ще успеем.

И на мен, честно казано, ситуацията адски ми харесва.

За това живея. Затова съм такъв, какъвто съм. В отчаяната схватка за живота има някаква чистота, която побеждава всякакви философски търсения на истината.

Всички залози са направени, всички правила са отменени; вече няма никакво блуждаене в сивата мъгла на морала. Всичко е просто — черно или бяло, живот или смърт.

Само че сега дори животът и смъртта не означават нищо за мен. Те са просто резултат, последица, неясни периферии. Яростта ме поглъща. Когато изляза от прикритието си и заложа моя живот и живота на приятелите ми на умението ми да се сражавам, изгарящият прилив на желанието да осакатявам ще ме дари с блаженство — като светец, докоснат от своя бог.

Рушал прекъсва поетичното ми вдъхновение, като внезапно се изправя — щръква пред стената като хартиена мишена на стрелбище. Хванал е ръцете на Ламорак, за да го задържи на гърба си — Ламорак изглежда като изпаднал в безсъзнание. През какофонията чувам смътно паническите писъци на Рушал:

— Не стреляйте! Не стреляйте! Хванах един!

Казах ли, че сме затънали до устата в лайна? Всъщност е до ушите.

Изскачам на терасата — бих прострелял тоя смотаняк, ако съм сигурен, че няма да улуча Ламорак — и насочвам арбалетите към пазачите от другата страна на Ямата. Те не изпитват подобни скрупули; още преди да вдигна оръжията си, осмина от тях стрелят. Някои пропускат, но пет стрели се забиват в гърдите на Рушал и го отхвърлят назад към стената. Той се свлича на пода с Ламорак зад себе си.

Стрелям и с двата арбалета от хълбок. Едната стрела отскача от стената на терасата, хвърляйки искри, а другата се забива в ребрата на един от пазачите. От такова разстояние ризницата не може да го защити — стрелата влиза в тялото му до перата; пазачът пада върху портата — *която се отваря!* — но през нея излизат още пазачи...

Хвърлям се зад парапета на терасата, за да заредя, а един от пазачите свири някакъв сигнал. Звукът отеква в целия донжон.

По всичко личи, че ситуацията стремително се влошава.

Трябва да изтичам в противоположна посока, да отвлека вниманието на пазачите, но още докато се изправям, нещо профучава покрай главата ми, а нещо друго ме удря през раменете изотзад. Падам и се претъркулвам, но от пода под краката ми отскача стрела с червени пера. Обръщам се и виждам още четирима пазачи, които тичат по коридора, от който току-що съм излязъл.

По дяволите, никакво тичане в обратната посока — не съм чак такъв герой, че да се оставя да ме надупчат на тая тераса, само за да осигуря още пет секунди на другите.

Двама от пазачите тичат към мен покрай стените на коридора; другите двама се спират по средата и се прицелват в главата ми.

Хвърлям арбалетите, отблъсквам се с рамене от пода, претъркулвам се и скачам на крака, като същевременно вадя малките ками от каниите на глезените си и ги хвърлям назад към хората в коридора. Не съм вложил никаква сила в замаха, но самият вид на ножовете е достатъчен, за да накара пазачите да потрепнат, да отскочат встрани в търсене на прикритие и изстрелите им да пропуснат целта.

Грабвам арбалетите и ги хвърлям през парапета долу; след арбалетите пускам и стрелите. Когато двама затворници неочаквано се сдобиват с оръжие, от Ямата се разнася кръвожаден рев. Без колебание

скачам напред, посрещам един от нападащите ме пазачи и го сграбчвам за ризницата при ключицата. Падам по гръб и забивам крак в корема му, изритвам го във въздуха, той прелита през парапета и пада с вой в Ямата.

Продължавам превъртането си и скачам на крака. Вторият пазач с арбалет се е спрял на терасата и изглежда така, сякаш не е сигурен дали иска да се изправи сам срещу мен.

— Хей, чакай... — казва той, но аз скачам върху него и с мълниеносен удар му разбивам устата.

Той примигва, но забавянето му ми е напълно достатъчно, за да заклеся главата му в сгъвката на лакътя си и да я завъртя рязко в „тласъка на обесения“, който ще счупи врата му. Той се напряга достатъчно силно, за да успее да спаси живота си, но движението му го праща през парапета и той се озовава при другаря си, сред затворниците. Арбалетите и на двамата дрънчат, закачени за коланите им.

Сега *четирима* затворници са въоръжени.

Двамата пазачи в коридора все още се борят с оръжията си; единият не успява да опъне тетивата, другият се опитва да напъха с треперещите си ръце стрелата в жлеба. Оголвам зъби и им кимвам; те се споглеждат разтревожено.

Хвърлям се към тях — те се обръщат и побягват панически, като за броени секунди изминават значително разстояние. Веднага се връщам обратно на балкона и хуквам към Рушал и Ламорак.

Край мен свистят стрели; две или три минават достатъчно близо, за да ме жилнат избитите от стената каменни отломки; една се забива в кожените ми дрехи, като едва одрасква ребрата ми. Пазачите от другата страна на Ямата са заети с въоръжените затворници — което означава, че в мен стреля някой друг, може би новите пазачи, които се притекоха на помощ. Всъщност нямам време да спирам и да се оглеждам.

Надявам се, че рамото ми няма да ме подведе, макар да усещам топлината на кръвта от раната. Стрелата сигурно е пропуснала костта и е прерязана трапецовидния мускул, разминавайки се на сантиметри с гръбнака. При всяка крачка в дясното ми коляно сякаш се забива метален кол, удрян с парен чук.

Завивам зад ъгъла и виждам Талан на пода. Тя се е снижила, опитвайки се да освободи Ламорак от Рушал.

— Тръгвай, тръгвай! — викам аз. — Върви при вратата; аз ще го донеса!

Дочувайки виковете ми, тя надига глава, кимва ми и скача на крака. Докато тича, двама пазачи от другата страна на Ямата я проследяват със заредените си арбалети.

— Залегни! — изкрещявам аз, но преди те да успеят да стрелят, откъм Ямата се разнасят два плъокаци звука. Край главите на пазачите прелитат стрели. Те отскачат назад и изстрелите им отиват нахалос.

Другите, които стоят край вратата към сградата на съда, отвръщат на огъня от Ямата. Остава ми само да се притеснявам за четиримата пазачи, приближаващи се към мен, обединили сили с двамата, които бях прогонил по-рано.

Остават ми петнайсет секунди, преди да ме достигнат.

Сграбчвам едната ръка на Рушал и се опитвам да го издърпам настрани. Ламорак внезапно изпищява от болка — много добре, поне е в съзнание. Рушал конвулсивно помръдва и стене; въпреки петте забити в гърдите му стрели, ще минат още няколко минути, преди да умре.

Става ми ясно какъв е проблемът — Рушал и Ламорак са забодени един за друг от стрелата, която е пронизала гърдите на Рушал точно под ключицата.

Тичащите пазачи се приближават на четирийсет фута от мен, после на трийсет.

Забивам върха на обувката си между гърдите на Ламорак и гърба на Рушал; и тримата изкрещяваме от болка, когато събирам всичките си сили и издърпвам Рушал нагоре. От корема на Ламорак блика кръв, както и от дълбоката наръбена дупка точно до дясното му зърно.

— Бягай, безполезен шибаняк, ставай и бягай! — изкрещявам аз и го подкарвам с ритник в ребрата, докато шестимата пазачи се приближават с гръмотевичен тропот зад гърба ми.

Ламорак се претъркулва и стенийки, започва да се отдалечава, влачейки се на лакти и на едното си здраво коляно.

Обръщам се, за да посрещна пазачите. Рушал все още е в ръцете ми и аз го запращам върху водача им. Двамата се сблъскват с тъп удар, Рушал пищи и трескаво забива пръсти в ругаещия мъж, опитвайки се да възстанови равновесието си. Борбата им ги отвежда до парапета на терасата; те се блъскат в него, хванати в любовна прегръдка,

прехвърлят се през стената и падат на пода на Ямата. Покрива ги вълна от виещи затворници.

Останалите петима стражи се спират и се пръсват настрани, вдигайки тоягите си в бойни пози, след което бавно започват да ме заобикалят.

Сега бих могъл да побягна; да се измъкна и да оставя Ламорак да пълзи и да бъде заловен — тези хора с ризници никога няма да могат да ме стигнат, дори със сакатия ми крак. Вместо това се обръщам и ги изчаквам в боксьорска поза, вдигнал ръцете си със свити юмруци пред гърдите. Обръщам се странично, за да поема с трицепса ударите на обкованите с метал тояги. Някой стреля с арбалет, друг запищява от болка.

Покрай приближаващите се пазачи виждам гърлото на коридора, откъдето се изсипват нови подкрепления на терасата.

Аз чакам, дишайки тежко.

Душата ми пее бойни песни.

Те се споглеждат, подготвяйки се да ме нападнат.

Атакувам пръв, отхвърляйки всички мисли.

Мятам се към онзи, който се намира най-близо, и го изригвам. Той се прегъва надве от сблъсъка с пищяла ми и изпъшква, докато аз протягам пръсти към очите на друг. Променям позата си и ритвам странично третия, който отлита назад към парапета и пада в Ямата. Завъртам се и нанасям саблен удар в основата на черепа на първия. Той се свлича на пода, разтърсен от спазми.

Печеля.

Но не успявам да се насладя на радостта от победата — някой от останалите ме пробожда с нож изотзад. Ударът не е силен, но ми изкарва въздуха и коленете ми се подкосяват. От удара над бъбрека ме полазва ледена жар.

Друг замахва с тоягата си към мястото, където се съединяват рамото и шията ми, и аз едва успявам да вдигна ръце навреме, за да поема удара с левия ми трицепс и дланта на дясната ми ръка. И двете изтръпват и аз свалям гарда, но вместо да ми строши врата, тоягата ме удря в главата и ми изкарва свитки от очите.

Изръмжавам от болка и забивам лакът в челюстта на нападателя, обръщайки се тъкмо навреме, за да избегна удара на пазача зад мен. От наведената си позиция забивам един ъперкът в бронираните му

слабини — от което той само изпъшква, но се надига на пръсти. Хващам го за колана с изтръпналата си длан, вдигам го и го премятам през глава тъкмо навреме, за да ме защити от тоягата на другия. Усещам удара върху гърдите му, но това не е достатъчно, за да пробие бронята му. Стражникът, в чиито очи бях бръкнал, започва да проглежда и осъзнавам, че здравата съм загазил.

Не знам точно *защо* реших, че мога да се справя с петима въоръжени, бронирани мъже...

В рода ми има и други душевноболни, знаете.

Обръщам се и се изтъркулвам изпод пазача на гърба ми; докато той се мъчи да се отдръпне от мен, единият от ботушите му ме ритва в окото достатъчно силно, че да ми изскочат още свитки. Не спирам да се търкалям, докато главата ми бавно се прояснява — ако спра да се движа, само за секунди ще ме пребият до смърт. След като отново проглеждам, първото нещо, което виждам, е лъскаво черно камъче на пода, на около шест инча от носа ми.

Протягам ръка и го сграбчвам, докато тримата пазачи се приближават към мен, стиснали здраво тоягите си, готови да убиват. Хвърлям бърз поглед зад гърба си — Ламорак е успял да изпълзи на пет или шест метра от мен и продължава да се придвижва напред. Остават му още десетина метра до вратата.

— *Ламорак!* — виквам му аз. — Дръж това шибано нещо и ми помогни!

Той поглежда назад и аз плъзвам камъчето по пода, като топче от детска игра. То подскача по неравностите, после попада в улея на грубо изрязан камък и излита нагоре.

Проследявам го с поглед, забравил за пазачите.

Ламорак присвива очи, сякаш не може да го види, сякаш не може да го открие на мъждивата светлина на фенерите.

Той шари трескаво с ръце — къде е проклетото нещо? да не е паднало от другата страна на проклетия парапет? — и точно в този миг камъчето ляга в дланта му.

Пръстите му се свиват около него и на лицето му се връща онова изражение на плътско удоволствие.

Той казва с ясен глас:

— Убий ги, преди да са убили теб.

Наясно съм, че не говори на мен. Скачам на крака, по-надалече от пазачите, точно когато единият от тях се завърта и замахва с тоягата си като с бейзболна бухалка към незащитеното лице на мъжа до него. Костите на мъжа се трошат от удара, той се премята като палачинка и се стоварва на пода.

Пазачът замахва към другия, който е твърде изненадан, за да се защити, и също го поваля на пода. После бързо се отдалечава от мен, за да посрещне групата от десетина или дванайсет пазачи, които се приближават с тропот към нас.

Ламорак трябва да се концентрира върху поддържането на заклинанието, затова се дотътрям до него, хващам го през гърдите и го вдигам. От изхода за бягство ни делят само десет метра. Никой не стреля по нас; като че ли всички участват в мелето между пазачите и затворниците в Ямата. Поглеждам напред...

Талан държи вратата на Шахтата отворена, използвайки я вместо висок щит, като същевременно блокира и половината тераса така, че пазачите да могат да стигат до нея само един по един. Робата, която ѝ бях дал, е обагрена в аленочервено; няма как да разбере колко от кръвта е нейна.

Повличам Ламорак към нея; сега е мой ред да хриптя и да куцам, и пътят ми продължава *цяла вечност*.

Омагьосаният ни стражник изчезва под лавина от желязо; двама от новодошлите пазачи се спират до него и започват да го бият, докато главата му не се превръща в пюре. Ламорак се опитва да хване друг, но дишането му е накъсано и е изгубил много кръв, а усилието отнема всичките му сили — от носа му шурва ярък фонтан от кръв; той се отпуска в ръцете ми.

Пазачите тичат към нас и с всяка крачка към тях като че ли се присъединяват нови и нови мъже. Поглеждам през рамо — почти сме стигнали. Докато тътря Ламорак към вратата, Талан използва двата ножа, които ѝ бях дял, за близък бой в някакъв много сложен стил, който напомня на винг-чун. Тя не само успява да пререже сухожилието на китката, с която пазачът държи тоягата, а и забива острието в мекото под брадичката му.

После изритва потръпващия му труп в ръцете на мъжа зад него, а ние минаваме през вратата. Пускам Ламорак на земята като чувал с месо, хващам Талан за робата и я дръпвам навътре към Шахтата. Тя се

завърта към мен с вик и едва успява да ме разпознае навреме, за да спре острието на ножа си на няколко инча от очите ми.

Пристъпвам напред и затварям вратата, а после запирам крак в стената и хващам здраво дръжката, за да попреча на пазачите отвън да я отворят.

— Да не те чакам, а? — казва задъхано тя. — Ти ще си точно зад мен?

— Затваряй си устата — отвръщам.

Когато вратата е затворена, единствено от процепа под нея прониква някаква светлина. Стражите я дръпват няколко пъти, достатъчно силно, за да чуя как раненото ми рамо изпуква.

— Сега какво?

— Чакаме.

Пускам вратата и пренасям тежестта на тялото си върху възглавничките на пръстите на краката ми, като едновременно с това вадя и дългите си бойни ножове. Този път, когато дръпват вратата, тя се отваря широко и аз се хвърлям напред като фехтовач; забивам острието в устата на най-близкия пазач, разкътвам му зъбите и със страничен замах разрязвам бузата му. Той залита назад и пада с вой. Затръшвам отново вратата и я задържам.

— Сега — казвам спокойно — ще трябва да изчакаме на някой от тях да му хрумне гениалната идея.

— Каква идея?

От другата страна на вратата се чуват удар и стържене, сякаш някой плъзга тежко резе.

— Тази. Те залостиха вратата отвън. Решиха, че щом приключат, ние ще ги чакаме тук — в момента имат по-големи проблеми от нас.

Тежката врата скрива светлината и заглушава почти всички шумове отвън; скоро някъде отдолу започват да се чуват тихи, отчаяни гласове, питащи се взаимно дали някой знае какво става.

Метателният нож от канията между лопатките на гърба ми ще свърши идеална работа. Измъквам го и го набивам в процепа под вратата, като го удрям с дръжката на бойния кинжал. Така навремето залоствахме вратите на апартаментите, в които живеехме — само че използвахме монета. Тя не можеше да спре полицаите, които идваха да ни търсят, но ги забавяше достатъчно и същевременно ни предупреждаваше — чувахме как се опитват да отворят вратата.

Изваждам запалката на Киърандел от джобчето на колана си и я щраквам с палец. От тъмнината зад светлия кръг на колебаещото се пламъче в нас нерешително се взират очи.

— Какво става? — шепне някой. — Вие не сте пазачи — да не би най-последно да сте дошли за мен?

Талан затаява дъх, а аз поставям ръка на рамото ѝ.

— Не отговаряй. Не можем да направим нищо за тези хора. Да им отговорим, би означавало само да им дадем фалшива надежда.

Тогава до нас достига миризмата — на застояла пот, екскременти и сладникавия дъх на гангрена, зловонието на газовете, които се образуват от разложените трупове; ужасна смрад, която изгаря гърлото ми и от която очите ми се насълзават. Подавам запалката на Талан.

— Води. Аз ще нося сънчо.

На слабата светлина Ламорак изглежда още по-зле, а кръвта, която по-рано бликаше от раната на гърдите му, сега едва цъцри. Не знам дали ще оцелее. Мамка му. Поне успях да го изведа от Театъра на истината — това би трябвало да се брои за нещо.

— Дръж се, копеле — промърморвам и мацвам малко от мехлема на Ма'елкот върху раната на гърдите му; може пък да успее да намали кървенето. Мятам го през рамо, на което собствените ми рани, рамене и коляно възразяват гръмогласно. — Дръж се. Не ми се иска да погледна Палас в очите и да ѝ кажа, че си умрял тук долу. Тя никога няма да ми повярва, че не съм те убил собственоръчно.

Тръгваме надолу по дългия стъпаловиден улей на Шахтата. Подът е хлъзгав от кондензираната влага, която се образува от дишането на стотиците затворници, и след малко Талан достига до първия от тях — всичките са приковани с една ръка към стената.

Шахтата е широка около пет метра — достатъчно, за да не могат прикованите към стените ѝ затворници да ни достигнат, ако вървим по средата. Всичките са голи, облечени само в собствената си мръсотия и мръсотията на онези, които се намират над тях.

Оковите на затворниците в Шахтата се свалят само ако по някаква извънредна милост те бъдат освободени от донжона. Държат ги непрекъснато тук, те получават минимални дажби храна и остават приковани към стената до смъртта си. Екскрементите им се стичат надолу към канала за нечистотии, който е нашата цел, така че затворниците по-долу непрекъснато са обливани от изпражненията и

урината на колегите си отгоре. Твърде рядко — може би веднъж в месеца — тук идват пазачи, които да свалят оковите на труповете и да облеят навсякъде с вода. Труповете също се спускат надолу в канала и се оставят да гният там.

На светлината на мъничката запалка се виждат мъже и жени, които съществуват в такава мизерия, че не приличат на хора, дори на животни — само снопове от разбити нерви и гангрениясали рани — на които им остава единствено да дочакат бавното, вонящо спускане към смъртта.

Дори Данте би припаднал тук; Талан едва издържа. Раменете й треперят и от време на време чувам по някое ридание и мърморене на молитва към Великата майка да прояви милост и да освободи тези нещастни души от живота им.

Знаете ли, възхищавам се на Ма'елкот, наистина — но ако някога започна да харесвам този човек, ще е достатъчно само да си напомня за това място и че именно той го е направил такава.

От друга страна, предполагам, че не е кой знае колко по-различно от това, да си роден в нашето Работническо гето. Казват, че у дома изпращанията също текат надолу от къща към къща — и там не те убиват толкова бързо, колкото в Шахтата.

От усилията, които полагам, за да нося Ламорак, болката в гърдите ми се засилва. От смрадта очите ми сълзят, стомахът ми се е свил, гади ми се...

Над главите ни скърцат панти и някъде в далечината проблясва светлина. Времето ни изтича.

— Виждам го!

Талан диша хрипливо — и гледа надолу. Сигурно има предвид канала.

— Добре. Когато стигнеш до него, дори не си помисляй да спираш. Угаси запалката и я стисни здраво. Докато Ламорак не се събуди, тя е единствената ни светлина. Стигнеш ли дъното, бързо се отдръпни встрани; двамата с Ламорак ще те следваме.

Стигаме до канала — това е просто естествена пукнатина в скалата. Отнякъде се чува лекото плискане на вода върху камък.

Над главите ни се чуват силни гласове и тропане на ботуши. Не след дълго пазачите ще се озоват на една стрела разстояние. Ниският

таван няма да им попречи — стрелите на арбалетите летят по хоризонтална траектория.

За миг яркочервените очи на Талан се впиват в моите над пламъка на запалката, след което тя го угасява. Мракът е толкова плътен, че можем да го усетим как ни притиска.

Талан хваща ръката ми и устните ѝ леко докосват моите. След това изчезва.

Минава цяла вечност, преди да чуя приглушения ѝ глас:

— Идвайте!

Поемам си дълбоко дъх и намествам Ламорак на раменете си; нужна ми е всяка капчица смелост, за да пристъпя от каменния под към бездната.

Падаме и падаме, и падаме, удряме се в стените и се плъзгаме по омазаните с изпражнения камъни; не се вижда нищо — колко още има, докъде сме стигнали — после отново се блъскаме и продължаваме да падаме...

Най-накрая се озоваваме на земята, потънали в някаква мека купчина, от която се разнасят звуци като от трошене на дъски.

Измъквам се от нея, опитвайки се да не мисля какво се е насъбрало в откритите рани на рамото и коляното ми.

— Талан?

Тя щраква запалката. Мили боже, дано не изглеждам толкова зле, колкото нея. Невъзможно е да се разбере какво покрива всеки инч от тялото ѝ, защото изгубих обонянието си преди няколко минути горе, в Шахтата. Купчината, върху която лежим, е от незнаен брой трупове, покрити с незнайно количество човешки екскременти.

Ха, мога да го понеса; приземяването тук не се различава кой знае колко от Ритуала по прераждането.

На слабата светлина успяваме да открием Ламорак. Подземната река се намира само на няколко метра от нас. Ето защо купчината не расте и не запушва отвора на Шахтата — реката непрекъснато отнася част от нея.

Ламорак е припаднал; остава ми да направя само още едно нещо. Свалям своя колан гарота и привързвам единия му край към неговата ръка, а другия — към моята.

— Не забравяй — казвам на Талан, — не изплувай, докато не преброиш до шейсет.

— Едно-анхана, две-анхана — казва тя. — Помня.

— Тогава тръгвай.

Тя угася запалката и се плъзва безшумно във водата. Аз запушвам с двете си ръце устата и носа на Ламорак и се спускам след нея.

Водата покрива главата ми като благословия на Великата майка и аз се нося в пълна тъмнина, без да усещам нищо, почти без да мисля, с изключение на броенето на секундите. Ако не бях толкова изтощен, ако водата не беше толкова студена и не успокояваше раните ми, може би щях да се паникьосам. Само че сега просто нямам сили да се притеснявам.

Секундите минават по-бързо, отколкото бие сърцето ми.

Започвам да подозирам, че съм положил твърде много усилия, че цялата ми борба и всичките ми тревоги са мираж, сън, че бих могъл просто щастливо да се оставя на течението на живота, както се нося в тази река.

Колко време мина? Изгубих бройката, а и вече не ме интересува. Едва ми стигат силите да задържа дъха си и знам, че скоро и това няма да мога да правя. Ще вдъхна водата и тя ще охлади дробовете и сърцето ми, както охлажда раната на рамото ми...

Лъч светлина се смесва с призрачните огньовете, а един познат глас ме зове по име. Чудя се дали това не е тунелът, за който всички говорят, и дали гласът не е на майка ми, но в този момент една силна, мазолеста ръка ме хваща за китката и ме издърпва от водата.

Запалката е оставена на каменния бряг край потока, а Талан ме пляска по бузите.

— Събуди се, проклет да си!

Тръсвам рязко глава и си спомням какво става.

— Добре. Добре, вече се събудих.

Талан плува във водата до мен.

— Сигурен ли си?

Пламъкът на запалката ми дава ориентир и вместо отговор аз загребвам мощно към нея. Ламорак се носи безжизнено след мен.

Няколко минути двамата с Талан се опитваме да изкараме водата от дробовете му и да му вдъхнем живот. Когато започва да диша нормално, двамата се строполяваме един до друг на скалата.

— Успяхме — промърморва Талан. — Ти успя, Каин. Не вярвах, че от това ще излезе нещо.

— Да — отвърщам аз. Като говорим за измъкване от корема на звяра... — Да, успяхме, но не трябва да се спираме. Някое от онези момчета може да прояви достатъчно смелост да ни последва.

— Само още минутка — казва тя и полага топлатата си длан върху ръката ми.

Водата е отмила всичката мръсотия от кожата ѝ; тя е впечатляващо красива и ме боготвори.

— Не — казвам ѝ аз. — Веднага. Хайде, ставай. Маслото в запалката не е безкрайно количество.

Тя се надига и сяда.

— Понякога наистина си гадно копеле, знаеш ли?

Свивам рамене.

— Майка ми често ми го казваше. Размърдай се.

13.

Тоа Сител се консултира за последен път със записките си, преди да започне да говори:

— Според предварителната ми оценка, в най-добрия случай — без да се взема предвид настоящото състояние на стражите и затворниците, откарани в лечебницата още живи — са били убити дванайсет стражи, още петнайсет са ранени в по-голяма или по-малка степен. По време на бунта, съпътстващ бягството, са загинали четиринайсет затворници, още осем са получили сериозни наранявания, петдесет и шестима други — по-леки. Убит е един от учениците на Аркадейл, а самият Аркадейл е полусляп и едва ли ще може да възстанови напълно функциите на едната си ръка.

Каменният парапет на терасата над Ямата заскърца под натиска на ръцете на Ма'елкот; той така беше стиснал челюсти, че брадата му се тресеше.

— Жените и децата на войниците мислеха, че те чук ще са в по-голяма безопасност, отколкото на бойните полета — избоботи гърлено императорът. — Всички те трябва да получат пенсия. Никой от тях не трябва да изпитва лишения заради моята небрежност.

Ма'елкот беше настоял да посети лично донжона, за да види погрома със собствените си очи.

— Дори и един бог — каза той на Тоа Сител, тръгвайки нататък — трябва да е съпричастен с болката на своите деца. В противен случай твърде лесно ще се превърне в абстракция, ще породни съмнения. Аз трябва да вкуся плодовете на моето командване, още повече когато тези плодове са вгорчени от смърт.

Когато пристигнаха, метежът отдавна беше потушен.

По дъното на Ямата сновяха лекари, грижейки се за болните с дълбоки рани от стоманените стрели. Първата заповед на Ма'елкот след пристигането му беше да се откарат ранените затворници в лечебницата, където лежаха стражите; той лично проследи изпълнението на тази заповед.

Ма'елкот вървеше редом с Тоа Сител, отзад ги следваше Бърн с изражение на цинично равнодушие. Императорът се спираше до леглото на всеки ранен, разговаряше с него и прогонваше болката му с топла бащинска милувка на огромните си ръце.

Той разпореди да се плати от държавната хазна за услугите на двама хрилиански воители жреци, които бързо бяха вдигнати от леглата си в малкото им светилище на Пътя на боговете. Тоа Сител виждаше гримасата на болка върху лицето на Ма'елкот, която ставаше все по-дълбока, докато той се приближаваше до мъжете, на които не можеше да помогне дори магията; виждаше как от черните очи на императора се стичат кристални сълзи, докато той благославяше всеки от мъртъвците.

— Дори аз, император и бог, не мога да видя отвъд тази граница — промърмори той, без да знае, че Тоа Сител го чува. — Бъдете благословени във вашето пътешествие или в спокойния сън на забравата, в зависимост от това, в какво вярвате.

Когато тримата се върнаха в донжона, единствените останали следи от метежа, видими от терасата над Ямата, бяха петната от засъхнала кръв по пода.

— Хубава работа — изрече отегчено граф Бърн. Той стоеше облеган на парапета на терасата до Ма'елкот, от другата страна на който беше Тоа Сител, и оглеждаше ноктите на ръцете си, обърнал гръб на Ямата. Но дори равнодушието на Бърн си имаше граници — Тоа Сител усети, че графът преиграва, но не знаеше защо го прави. — Каин се оказа скъпо удоволствие, не мислите ли?

Единственият отговор на Ма'елкот беше утробен тътен от дълбините на гърдния му кош.

Тоа Сител се изкашля учтиво и изрече, достатъчно тихо, за да го чуят само императорът и неговият граф:

— Все още не мога да разбера какво точно се е объркало. Часовоят на покрива е бил намерен много по-бързо, отколкото би станало при нормалните движения на патрулите. Желаете ли императорът да започна разследване по този повод?

Докато говореше, той не гледаше в Ма'елкот, а в Бърн, и улови лек проблясък в очите на графа, тънка пукнатина в маската му на безразличие. Да, наистина — той вече знаеше докъде може да доведе подобно разследване.

Но Ма'елкот поклати решително глава:

— Не. Ти си длъжен като опънат лък да съсредоточиш усилията си към залавянето на Ламорак, жената и Каин. Всичко останало би било подозрително за нашите врагове. Каин трябва да има всички шансове за успех.

Бърн хвърли поглед встрани и видя, че Тоа Сител се е вторачил в него. За един кратък миг погледите им се срещнаха на равнището на брадичката на Ма'елкот. Бърн изтръгна от себе си дружелюбна, леко смутена усмивка, която Тоа Сител му върна заедно с поглед, който казваше: „Ще те наблюдавам.“ Бърн сви рамене и продължи да чисти ноктите си.

— А какво ще стане — попита бавно Тоа Сител, — ако го хванем?

— Предполагам, че в този случай ще изгубиш доста от хората си — отвърна Ма'елкот. Той поклати лъвската си глава, неспособен да повярва в случващото се, и погледна надолу към кървавите петна, изпъстрили дъното на Ямата и самата тераса. — Двайсет и седем мъже и жени са убити. Трийсет и пет са ранени, а някои от тях — осакатени. Всичко това се добавя към кървавата сметка на Смешника Саймън — сметка, която трябва да споделя с него, противно на моята воля.

— Надявам се императорът да ми прости за думите — промърмори Тоа Сител, — но случилото се ми се струва неизбежно последствие от решението да се работи с Каин.

Императорът кимна бавно и наведе глава като при молитва.

— Да. И аз знаех това, когато го потърсих. — Той изпусна бавна и дълга въздишка. — Двайсет и седем мъртви... Каква касапница.

Той вдигна поглед, сякаш виждаше нещо надълбоко в каменната стена или отвъд нея.

— Каин не би могъл да нанесе по-голяма вреда, дори и ако беше *актир*.

14.

Както винаги спретнат, както винаги бодър, обиграната му усмивка разкрива блестящи, съвършено бели зъби.

— Вие сте с „Най-новото от Приключенията“, вашият единствен денонощен източник на информация от Студията. Аз съм Бронсън Андърууд.

— В Анхана сега е пладне и това са последните новини за напредъка на Каин в отчаяното търсене на изчезналата му съпруга, Палас Рил. Както виждате от Часовника на живота на Палас Рил — графиката в ъгъла на екрана ви — на нея ѝ остават по-малко от осемдесет часа, плюс-минус десет, тоест между почти четири и по-малко от три дни. Целият свят е затаил дъх, надявайки се и молейки се Каин да успее да я намери навреме. На линията е Джед Клиърлейк.

— Благодаря, Бронсън. Според последното съобщение на Студията Каин все още се крие в Лабиринта с местната жителка Талан и с Ламорак — това е Актьорът Карл Шанкс. Имперските сили провеждат невиждана по мащаби хайка, градът е наводнен с войска, претърсва се всяка къща. При тези условия Каин е принуден да се притаи, което едва ли го прави особено щастлив.

— Едва ли. Какви са резултатите от търсенето на Палас Рил?

— Както може би си спомняш, Бронсън, снощи Каин организира безпрецедентно бягство от имперския донжон, с изключителен риск за живота си, надявайки се, че поне един от съратниците на Палас да може да го отведе до предварително уговорено място за среща с нея. Тази надежда беше попарена от острата реакция на имперските сили — сега е твърде опасно за Каин да се придвижва из града. Според слуховете приятелите на Каин в момента проверяват местата за среща.

— Дочух, че ситуацията е много интересна в политическо отношение.

— Политическо?

— Сексуално-политически, Джед.

— А, да. — Сухо кикотене. — Да, разбира се. Почти целият свят вече знае за изумителните усилия, които положи снощи Каин, за да

спаси живота на Ламорак. В реалния живот Каин и Ламорак са доста добри приятели — не знам дали това ти е известно, Бронсън. Това, което зрителите ни може би не знаят, е, че Ламорак и Палас Рил също са добри приятели, *близки приятели*, може би даже твърде близки.

— Чувал съм подобни слухове...

— Това не са само слухове, Бронсън. От известно време взаимоотношенията им са публична тайна. Въпросът е какво точно знае Каин. Студията не казва нищо на тази тема. Мисля, че всички сега се питат: какво ще направи Каин, когато научи?

— Добър въпрос, Джед — всички живо се интересуваме от отговора му. Особено Ламорак, предполагам.

— Е, Бронсън, както се казва в такива случаи: на каквото си е постлал Ламорак, на такова ще лежи. — Ново сухо кикотене. — От центъра на Студията в Сан Франциско, Джед Клиърлейк.

— Благодаря, Джед. През следващия час ще разговаряме с експерт на Студията по — слушате ли внимателно? — „хаотичните пертурбации в многомерните суперструни“. Тук, на живо, чакаме вашите обаждания. Той също така ще обясни защо относителната грешка при Часовника на живота на Палас Рил е толкова голяма и ще отговори на въпросите ви относно Уинстъновото прехвърляне. Аз съм Бронсън Андървуд. Останете с нас.

15.

Артуро Колбърг натъпка поредната палачинка между издутите си бузи и отново се вторачи в огромния извит екран. Всеки път когато Каин отместваше поглед от залятата със слънчева светлина улица отвън и го насочваше към съдрания сламеник, върху който лежеше загърнатият с мръсни одеяла Ламорак, Колбърг започваше с нова сила да си повтаря монотонно, като мантра, като заклинание:

— Умри, кучи сине. Умри, шибаняко. Умри, умри, умри.

Но Ламорак не умираше. Когато Каин и Талан най-накрая го измъкнаха от пещерите, той беше в безсъзнание и в дълбок шок; трябваше да е умрял отдавна. Но те двамата го сгряха и сега, когато от време на време се будеше, го хранеха с топлия бульон, който им бяха донесли Поданиците на Кант. Ламорак призоваваше някаква магия, която му помагаше да се възстановява, а те даже бяха успели да му сложат шина на крака, докато той използваше обезболяваща магия и караше стегнатите мускули около счупването да се отпуснат.

След бързото и ефективно погрижване за крака му Ламорак заяви, че до вечерта вече ще може да ходи с патерица, и моментално заспа. Каин, Талан и лекарят аматьор от Поданиците на Кант се възползваха от състоянието му, за да разпорят шева на бедрото му, да промият с най-силното бренди, което успяха да намерят, личинките на насекомите, след което отново да зашият раната. Освен това закърпиха и разсечения му корем.

Докато наблюдаваше това, Колбърг усещаше как го обзема ярост, но знаеше, че не бива да позволява на негативните емоции да влияят на преценката му. Глътна още една капсула амфетамин, натъпка устата си със сладки, преди наркотикът да подейства на апетита му, и се почувства малко по-добре.

През цялото време в мозъка на Колбърг продължаваше монотонно да кънти една мисъл, отдавна вече изгубила значение и превърнала се в безсмислен набор от звуци: че ако във Вселената имаше някаква справедливост, Ламорак вече нямаше да диша и малкото му предателско сърце щеше да е спряло да тупти.

Всеки път когато улавяше с крайчеца на окото си пламтящата гъба на бутона за извънредното прехвърляне, Колбърг усещаше как гърдите му се свиват и зъбите му изскърцват. Продължаваше да си напомня, че не е безпомощен тук. Дори само кратката тирада на Каин, когато сравни Шахтата с Работническото гето, беше достатъчна, за да оправдае изтеглянето му от Отвъдие.

„Само да избира правилния момент, това е важното сега — каза си той. — Точният момент е най-важното нещо.“

16.

— Величеството ей сега ще дойде — казва хлапето със страхопочитание в гласа. — Никога не съм го виждал да *отива* при някого...

Извързвам се и поглеждам през малкия прозорец — не искам да признавам, че не си спомням името на хлапето. От мястото, където седя, на границата между слънчевата светлина и сянката, се вижда петното от пазара, където няколко живота по-рано цапардосах това хлапе с овнешки бут — край сергията на Лъм, под извитата сянка на стената на стадиона.

— Нещо ново за Палас?

— Никой не знае къде е тя, бароне. Двамата с Томи отидохме там, но нямаше никого. Естествено, ние почакахме и така нататък, даже Томи още е там, но нищо не знам.

Хвърлям поглед към седналата до сламеника на Ламорак Талан, тя раздражено свива рамене.

— Само това място знам. Нищо не мога да направя.

Наистина не може. Удивително е, че дори това се е промъкнало през решетката на принудителната забрава на проклетото заклинание. Откакто ѝ обясних какво е направила Палас, тя става все по-раздражителна и не мога да я виня за това.

— Никой не я е виждал след шибания бой вчера — казва хлапето.

— Ти си я *видял*?

Нещото, което стиска гърдите ми, внезапно ги отпуска. Най-накрая успявам да си поема дъх и издишвам:

— Добре ли е тя? Ранена ли е? Как изглежда?

Хлапакът се ухилва.

— Доста добре, като се има предвид, че половината проклети Сиви котки я гонеха по улицата. Това беше, когато шибаният бой започна.

— Шибаният бой?

— Да, бароне, съжалявам, мислех, че знаете.

Той ми разказва накратко как Палас се е захванала с цял отряд Сиви котки в Индустриалния парк; според думите му излиза, че тя е подпалила половината район, докато ги е подмамвала към Лабиринта. Хлапакът с гордост споделя, че и той е бил там и собственоръчно е хвърлил шепа лайна в лицето на граф Бърн.

Не мога да удържа смеха си, когато хлапакът описва с мимики стъписването на Бърн при това покушение; тази история неочаквано извиква у мен симпатия към хлапето — господи, как ми се иска да съм бил там да видя всичко! А младокът забелязва реакцията ми и започва да повтаря разказа отново и отново, като всеки път го разкрасява, докато накрая не му махвам с ръка да спре. Дори картината как Бърн получава шепа лайна във физиономията най-накрая омръзва... е, след като се повтори стотина пъти...

И може би въпреки смеха се прокрадва малка болка у мен, като леко ръчкане в ребрата, сянка на съмнение, че тя би се справила с всичко и сама. Може би съм хранел подлата надежда, че тя няма да може да мине без моята помощ, че се нуждае от мен повече, отколкото някога си е признавала. Вероятно малко ме жегва, че тя се е изправила срещу Бърн, който едва не ме уби, който можеше да ме смачка като муха в юмрука си, а тя не му е отстъпила. Тя е независима и ефикасна, и бежанците, които укрива, все още са някъде там. Ако не беше този неочакван страничен ефект с прекъсването на връзката, изобщо нямаше да има причина да съм тук.

— Имаш ли някаква представа как се стигна до схватката й с Бърн и Котките? — питам аз. — Тоест как започна всичко? Какво е търсила в Индустриалния парк?

Той свива рамене.

— Не знам. Мисля, че някой ми разправяше нещо... не, не си спомням. Не е много важно, нали?

— Предполагам, че не. Благодаря, хлапе. Върни се долу и се оглеждай за Величеството.

Хлапето се удря по бронята на гърдите, изобразявайки глупавия поздрав на Поданиците, после прочиства гърлото си и изтраква с дръжката на късия си меч, проверявайки дали излиза свободно от ножницата. Най-накрая, след като е изчерпал всички причини да остане още в моята компания, се завърта на пети в точна имитация на войнишкия кръгом и изчезва от стаята. Чувам как ботушите му

трополят по прогнилото дърво на пода и пробвам да си спомня какво е да си толкова млад.

Безполезно е да се опитвам. Твърде много животи са изминали оттогава. Обръщам се и отново поглеждам през прозореца.

Край стадиона се тълпи тежковъоръжен пехотен взвод от редовната армия. Войниците се потят в ризниците си, изглеждат смачкани и навъсени. Спират случайни минувачи, разпитват ги, от време на време ги ошамарват. Към слънцето се носят тежки облаци откъм западния бряг — скоро ще вали, което подобрява настроението на войниците. Преминаването от състояние на потно-жегава мизерия към мокро-мразовита мизерия, като при това имаш на разположение безкрайно количество обикновени граждани, на които да си изкараш яда — това е мечтата на войника.

— Има нещо, което аз си спомням — изрича бавно Талан малко по-късно, с толкова небрежен тон, сякаш е репетирала поне два часа как да го каже. — За Палас. Въпреки онова каквото е там заклинание. Помня колко близка беше тя с всички нас. Колко я беше грижа за нас — особено за Ламорак.

Получавал съм удари в слънчевия сплит от експерти, знаете, веднъж дори от Йежи Купчин, който тогава беше световен шампион в тежка категория. Но дори и тогава не ме е заболявало толкова.

Останал ли е все още някой, който да не знае за връзката им?

Минава дълго време, преди да отговоря, дълго гледам надолу към лицето на Ламорак, все още изключително красиво дори под подутините и синините. Лицето е единствената част от него, която мога да видя — само то се подава от одеялата, в които е увит. Под затворените му клепачи очните ябълки потрепват; Ламорак стене и се върти в съня си, и аз се чудя дали не сънува Театъра на истината.

Надявам се, че да.

— Да — казвам. — Такава си е тя, грижовна.

— Знам, че тя ще ти бъде много, много благодарна за това, което направи. — Тя се приближава към мен. — Особено за Ламорак.

Гледам една или две дълги минути в Талан, която вече е само на ръка разстояние. Сега, когато е изкъпана и облечена в същия стил като дрехите, които носеше на записа — брезентови панталони и свободна вълнена туника — тя се е превърнала в една от най-впечатляващите жени, които някога съм имал удоволствието да срещна.

Дори и тъканта на дрехите ѝ да беше по-дебела и да оставяше нещичко и за въображението, аз имах достатъчно време в донжона да оценя плавните извивки на формите ѝ, играта на мускулите на краката и задните части. Платиненорусата ѝ коса сега блести, изчистена от мазнината и мръсотията и обрамчена от ореол от слънчева светлина, която идеално очертава меката линия на бузите и челюстта. Тя е толкова красива и толкова смела, с устрема на истински герой и с такива невероятни умения, че отдадеността ѝ на бойните изкуства със сигурност превъзхожда моята собствена. Бих могъл да протегна ръка, да я докосна, да я погаля с пръсти по бузата и да я привлека към себе си.

Теменужените ѝ очи са достатъчно дълбоки, за да потъна в тях. Докато я гледам, тя си поема бавно дъх, почти незабележимо извива гърба си, зърната на гърдите ѝ се потриват в тъканта на ризата ѝ и привличат погледа ми.

Виждам съм същото и в по-добро изпълнение — но точно сега не мога да се сетя кога.

Тя само хвърля примамка и проверява дали нещо ще се хване на кукичката. Затова и наговори всички тези глупости — размъти водата, за да се хване рибата в мрежата — и познайте, аз съм идиот. Трябва да съм пълен идиот, защото не искам да се хвана.

— Остави — казвам ѝ. — Знам всичко.

Очите ѝ се отварят широко.

— За...?

— Ламорак и Палас. Знам какво има между тях.

Тя изглежда смаяна.

— Ти *знаеш*? Тогава защо... как може... Имам предвид, Ламорак и Палас, и това, което ти направи...

Някакъв много, много силен човек, който е достатъчно малък, за да се побере в черепа ми, започва да млати нещо, което се намира някъде зад очите ми. Явно използва боздуган.

— Може ли да не говорим за това, моля?

— Ами... Тоест, Каин, извинявай, че се бъркам, но... между теб и Палас всичко ли е приключило? В миналото ли е вече?

Оня тип в главата ми сменя боздугана с електрическа резачка и тя започва да ръмжи в ушите ми.

— Според нея е точно така.

— Каин...

Ръката, която тя полага върху рамото ми, край бинта, с който е превързан трапецовидният ми мускул, е топла и силна и от лекия ѝ натиск възлите на мускула ми се отпускат. Срещам погледа на теменужените ѝ очи и... Тя не просто се заиграва с мен, това е нещо много по-съблазнително и фатално от фино предложение за секс. Тя ми предлага разбиране.

— Сигурно много те боли.

Нарочно се правя, че не я разбирам.

— Не, реката е промила раната. Не мисля, че ще се инфектира.

Това изобщо не я заблуждава. Тя сяда във войнската поза, с подвити под себе си крака, и ме поглежда с одухотворено спокойствие.

Свивам рамене и болезненото пробуждане в раненото ми рамо се връща — боли ме много повече, отколкото показвам. Вдишвам няколко пъти, призовавайки манастирската версия на менталното зрение, служеща за контрол над тялото. Типът с електрическият трион в главата ми бавно се отдалечава, макар да чувствам, че не си е отишъл напълно, а болката в рамото ми отслабва. Насочвам вниманието си към масажирането на подутото ми коляно, мечтаейки си за торбичка с лед. Съсредоточен върху тази рана, мога да говоря за другата, по-сериозната.

— Това, което е между Ламорак и Палас, си е тяхна работа — отбелязвам тихо. — Мен не ме касае.

Талан успява да изобрази недоверие, без да променя изражението си.

— Наистина е така — настоявам аз. — Това няма значение.

Гласът ѝ е също толкова топъл, колкото ръката ѝ върху рамото ми.

— Но, Каин, това *има* значение. Яде те отвътре. За всеки е очевидно.

— Тяхна работа си е — повтарям аз. — А какво чувствам към Палас, си е моя работа.

— Значи, за теб... — извивката на лицето ѝ хлътва само за миг, — за теб нищо не е свършило?

Усещам главата си тежка като гюле.

— Не, не е свършило. И никога няма да свърши. Аз дадох обещание, Талан, и ще си удържа на думата. Докато смъртта не ни

раздели.

Разбира се, на нея не ѝ е познат този израз — в Империята бракът е по-скоро сделка, отколкото вричане — но схваща идеята ми, макар и да поклаща глава смаяно и разочаровано.

— Какъв трябва да бъде един човек, за да отиде толкова далеч — многократно да рискува живота си, за да спаси своя съперник?

Шибан идиот, ето какъв трябва да бъде.

— Трудно е да се обясни.

Тя слага ръката си върху моята, която покрива раната на коляното ми, и зачаква, докато вече нямам друг избор, освен да срещна погледа ѝ. Дълбоко в очите ѝ нещо умира — като последните късчета от сън, който не можеш да си спомниш, когато се събудиш — и тя казва:

— Надявам се Палас Рил да разбира какъв изключителен човек е отхвърлила.

А сега би трябвало да се разсмея — това е единствената възможна реакция освен сълзите. Вече чувствам смеха вътре в себе си, но ми се налага да положа усилия, за да изкарам горчиво подсмиване.

— О, тя прекрасно го разбира. В това е част от проблема — тя разбира всичко твърде добре.

Предполагам, че трудно ще намери какво да отговори, и тя не казва нищо, само седи край мен на пода и безмълвно наблюдава как разтривам коляното си.

При медитация времето тече бързо — слънчевите лъчи вече проникват много по-надълбоко през отворения прозорец. След малко установявам, че подутина е спаднала — и болката определено е намалела — и изплувам отново на повърхността на съзнанието си, за да открия, че Ламорак се е пробудил и здравата си похапва.

Той ме поглежда изпод вежди, странно плахо.

— Ти, въъ, си ми промил крака, предполагам? Погледнах с менталното си зрение, и личинките ги няма. Благодаря. — Явно се чувства страшно неудобно. Надявам се, че е заради чувството на вина. — И въъ... благодаря, че ми спаси живота. Длъжник съм ти.

„Така ли? — изръмжавам наум. — Можеш да ми се отблагодариш, като стоиш далеч от жена ми!“ Но на глас казвам:

— Нищо не ми дължиш. Ако не се беше развихрил на терасата над Ямата, сега щях да гния в каналите. Да смятаме, че сме квит.

Той извърща поглед.

— Никога няма да сме квит.

В гласа му се долавя някакво отвращение към себе си, което ме кара да изпитам голямо задоволство.

— Както кажеш.

Не много далеч се чува тътен от гръмотевица, който ми напомня за гласа на Ма'елкот. Първите едри капки затрават в стакато по перваза и аз затварям прозореца. Усещам ударите на дъжда през дървото — фино топуркане, подобно на стъпките на тичащи хаотично плъхове.

След половин час се появява Величеството. Плъзга се през вратата, сам и странно потаен, сваляйки мокрото си наметало в движение. Талан се изправя с плавно движение и заема бойна поза — тя, разбира се, не знае кой е това и няма намерение да рискува. Спирам я с движение на ръката и му кимам.

Той ни оглежда, пуска многозначителната си полуусмивка и поклаща глава.

— Мамка му, Каин, изумително е как винаги успяваш да омажеш нещата.

— Това е дарба. Талан, запознай се с Краля на Кант. Величество, това е Талан, воин и съратница на Палас Рил.

Той я оглежда, откровено изучавайки я, преди да ѝ подаде ръка — Величеството е не по-малък ценител на женската мускулатура от самия мен. Когато му представям Ламорак, многозначителната му усмивка се връща.

— Ти не си ли оня тип, дето разнасяше *Косал*? Знаеш ли, че мечът ти сега е у Бърн?

Ламорак потрепва, кимва, а Величеството изсумтява с подигравателно съчувствие.

— Момче, това трябва да е голяма гадост. Все едно да изтръгнат оная ти работа от корена, а?

Разменяме по няколко думи за хайката и за тоталната бъркотия в града, и разбира се, се налага да му разкажем за бягството ни от имперския донжон. Полагам наистина голямо усилие да държа раздразнителността си под контрол — да си губя времето за празни приказки, когато съм толкова близо до намирането на Палас, е малко повече, отколкото мога да понеса.

Освен това разказването на историята за моето героично спасение ми припомня как точно съм попаднал в донжона, метафорично казано, накъде водят дирите ми, а това е нещо, за което не ми се мисли. Ако някой от присъстващите разбере, че съм бил нает от Ма'елкот... не съм сигурен, че ще оцелея достатъчно дълго, за да мога да дам обяснение.

Това нямаше да ме безпокои толкова много, ако Величеството не ми хвърляше своите многозначителни погледи, сякаш знае нещо, което аз не знам.

Най-накрая, когато Талан докарва разказа до битката на терасата над Ямата, вече не мога да издържам.

— Слушай, това толкова важно ли е? — питам. Тонът ми не оставя никакво съмнение относно мнението ми по въпроса. — Трябва да намеря Палас. Днес. Сега.

— Това е проблем — казва Величеството. — И аз самият бих искал да я намеря, но не мога да впрегна цялото Кралство да я търси.

— *Не можеш?* Величество, от колко отдавна сме приятели...?

Той махва уморено с ръка.

— Не е там работата Каин. Когато тя се сблъска с Котките вчера, те я чакаха в Индустриалния парк около мястото, където тя беше скрила *токалите*...

— Те... тя... — започвам да заеквам аз. — *Ти знаеш?*

— За Саймън Смешника и Вечната забрава? — Той ме изглежда покровителствено, сякаш пита: „Аз какво, да не съм идиот?“. — Разбира се. Нима аз не съм Кралят на Кант? Макар че, знаеш ли, любопитен съм защо то не действа на *теб*...

— Това е тайна — отсичам аз. — Добре, продължавай. Котките са я очаквали край убежището на *токалите*...

— Точно така. Мисля, че са я намерили по същия начин, по който я откриха тук преди три-четири дни. Някой я е предал.

Сърцето ми избумтява тежко в гърдите ми.

— Някой от Поданиците?

Той кимва.

— Най-вероятно. Никой друг не би трябвало да знае. Моят човек в Очите няма никаква нишка, така че който и да е предателят, той си има работа директно с Бърн и Котките. Паслава, Деофад, някой от бароните... Не знам. Никой с по-нисък ранг няма нужната

информация, а тя не беше сложила съгледвачи около убежището — вече не им се доверява...

— Ето защо ти дойде сам.

— По-добре ми повярвай. Ще се наложи да те преместим и ще се нуждаем от името на всеки Поданик, който знае, че си тук. Ако Котките дойдат да те търсят тук, това ще стесни кръга на заподозрените.

— Когато го намериш — казвам мрачно, — постарай се да оцелееш, докато се добера до него. Ще направиш ли това за мен?

Той свива рамене.

— Не обещавам. Нали разбираш, че си имам и собствени сметки с него? Да я предаде така... Само да ми падне този шибаняк...

Пръстите му се свиват изразително, лицето му се налива с кръв, очите му се зачервяват. Хвърлям му бърз поглед. Нещо в него се е променило след последния ни разговор вчера. Тогавя цялата тази история беше само „леко сритване в задника на Ма'елкот“. Сега всичко е убийствено сериозно, и нещо повече; той изглежда готов да бълва лава.

— Само ме отведи при него, Величество. Сега това е крайно важно.

Помътнелите му очи ме стрелват с внезапно подозрение:

— Защо е толкова важно?

Досега не съм обръщал внимание колко дребни са очите му. Вените около тях са се издули — той не на шега е разярен.

— Ей, Величество, това съм аз! Овладей се!

— Да... — изрича той и червенината бавно отстъпва от лицето му. — Да. Знам. Извинявай. Но тя не се нуждае от помощта ти, Каин. Мамка му, абсолютно съм сигурен, че е присъствала на Чудото предишната нощ, а след това се е измъкнала.

— Наистина ли?

— Аха. С някакъв вид Наметало — и после Наметало над Наметалото, ако разбираш какво имам предвид.

Изучавал съм почти година и половина Бойна магия в Консерваторията, преди да се прехвърля на Бойни изкуства, и веднага го разбирам.

Дори адепт не би могъл да я открие, защото не може да забележи кога тя тегли от Потока — най-вероятно ефект от Вечната забрава.

За пръв път от дни лицето ми се разширява в щастлива усмивка.

Всички ме поглеждат, а Величеството пита:

— Какво има?

— Знам къде точно се намира тя — изричам радостно.

17.

— ’Стратор, обажда се онзи Шоумен Клиърлейк от „Най-новото от Приключенията“. Иска да излъчи на живо в мрежата събирането на Каин и Палас.

— Кажете му, тъъ... не, кажете му „не“. Отговорът е „не“.

Артуро Колбърг гризеше ноктите си, докато гледаше. Каин, винаги професионалист, винаги даващ си сметка за драматургичните изисквания, настоя Ламорак и Талан да придружат него и Величеството, въпреки нарастващата опасност от откриването и арестуването му. Приготовленията отнеха само няколко минути — наложи се да доведат кон за Ламорак, както и тежки наметала и шапки за всички, за да се предпазят от дъжда, изливащ се върху улиците на Лабиринта. Не можеха да рискуват да минат през подземията, беше твърде опасно — там сигурно имаше прекалено много Поданици, укриващи се от дъжда.

Беше събран отряд от дванайсет Поданици на Кант, чиято задача беше да прикриват групата отпред и отзад и да отвличат вниманието на любопитните войници. Всички трябваше да се придържат близо един до друг, защото дъждът се беше усилил толкова, че имаше видимост само на десет-петнайсет метра, но това щеше да попречи и на войниците — така че в края на краищата даже имаше полза от дъжда.

Колбърг беше уведолил екипа на „Най-новото от Приключенията“ само секунди след като Каин обяви, че знае къде е Палас. Този Клиърлейк имаше добра интуиция; Колбърг вече си представяше сцената: очакването, приближаването, първият поглед, очите им се срещат, диалогът — и край.

Трябваше да прекъснат преди целувката, малко преди първото докосване — това щеше да е абсолютно *експлозивно*. Това можеше да удвои предварителните поръчки на кубове със записи...

Рисковано беше — винаги е страшно рисковано, когато участва Каин, а сега и Бордът на директорите дишаше във врага на Колбърг. Тук беше нужна лична инициатива, нещо рядко срещано сред Администраторите, дързост и увереност, характерни за — дори и наум,

Колбърг беше способен единствено да прошепне думата — за *Бизнесмен*.

Кръвта във вените му препускаше, вдъхвайки му кураж. „Давай смело, покажи им!“

На екрана с двеста и седемдесет градусовата панорама, показващ гледната точка на Каин, се виждаше как отрядът пресича Пътя на измамниците с наведени глави под изливащия се порой. Колбърг едва ли разполагаше с повече от минута, за да вземе решение, но ако Каин можеше да се забави, да речем, десетина минути — достатъчно, за да може новината да обиколи програмните центрове на мрежата — всеки щеше да пожелае късче от това събитие, *всеки* по света... Защо да го дава само на „Най-новото от Приключенията“?

Те ще платят, *всичките* ще платят. Ще се втурнат вкупом като стадо леминги; как биха могли да се удържат? Нито един канал не би си позволил да е единственият на пазара, който да не покаже Каин и Палас на живо. Лицензните такси за тези пет минути биха могли да покрият разходите за цялото проклето Приключение, с *милиони* печалба!

След като веднъж взе решението, Колбърг, без да губи време, нареди Студията да се приготви за режим на приемане. Сто марки на секунда? Хиляда? Той предостави на служителите от Търговския отдел да определят цената, от която програмните директори да скърцат със зъби и да си скубят косите, но да я приемат. После се обади в офиса на „Най-новото от Приключенията“.

— Дайте ми Шоумен Клиърлейк — каза припряно той. — Тук е Биз... Администратор Колбърг.

„Но не за дълго, чувствам го. Няма да остана Администратор още много дълго време.“

18.

В гласовете, говорещи от пет милиарда стенни екрана по цялата Земя, се долавя онази напрегнатост, с която обикновено се съобщава за избухването на война. Почти всичките говорят на английски; малцината останали етнически канали, които се борят за пазара на разни затънтени места, са твърде бедни, за да си позволят исканата от Студията такса. Думите, изричани от тези безплатни гласове, са различни на всеки канал, но значението им е едно и също: „Трябва да видите това. Трябва да ви е грижа за това. Нищо друго в живота ви не е толкова важно като това.“

И лицето, неговото красиво, честно, идеално избръснато лице със спускащи се отгоре къдрици коса, и очите с глицеринов блясък. В изражението му се усеща някаква особена емоция, комбинация между религиозна екзалтация и дълбока самоувереност, сякаш иска да каже: „Аз съм тук. Аз знам. Но вие ще узнаете само ако аз реша да ви кажа.“

В него има и сила, тя просто струи от него. От очите му се излива енергия, която улавят десет милиарда души, гледащи лицето му *точно в момента*.

— На живо, от Центъра на Студията в Сан Франциско. Аз съм Джед Клиърлейк.

19.

Когато Величеството казва: „Ето това е“, опитвайки се да надвика трополенето на дъжда върху шапките ни, сърцето ми замира.

Наистина ли вече съм толкова близо?

Грохналата грамада на склада се вижда неясно зад мрачната сивкава стена на пороя; зад зейналата врата е тъмно. По гърба ми полазва хлад, а краката ми се подгъват. Поглеждам към яхналия коня Ламорак и към Талан, която държи юздите — виждат се само призрачните им силуети. Навеждам се към ухото на Величеството, докато перифериите на шапките ни се събират — това ни дава възможност да поговорим за малко на завет от бурята.

— Нека твоите момчета влязат — предлагам. — Най-добре да изчакат тук, докато Палас не стане готова да тръгне. Не можем да позволим някой от тях да се разприказва за това с не когото трябва.

Той ми хвърля отново онзи кос поглед, с който проверяваме дали нещо, което сме мярнали бегло, изглежда така, както ни се е сторило, но после кимва.

— И преди теб се сетих за това.

После вдига ръка, приканвайки хората си да влязат. Струва ми се невъзможно да са видели жеста, ала скоро те започват да се появяват, присвити под дъжда.

— Но ти казвам, че вече сме оглеждали това място. Томи е тук в момента. Мамка му, самият Бърн се върна тук да огледа, след като го наваляха лайната. Тя не е тук.

Усмиввам се многозначително.

— Не я познаваш така, както я познавам аз. Тя е имала тук трийсет души, осигурени с храна и вода, място, където да спят и да ходят по нужда. Тя няма да изостави всичко това — няма къде другаде да отиде, няма на кого да се довери. Най-доброто място за криене е това, което преследвачите вече са проверили. — Оглеждам се. Дванайсетте Поданици вече са около нас. — Да влизаме.

Тръгвам пръв, следва ме Талан, водейки коня на Ламорак. Величеството се спира за едно последно преброяване на Поданиците.

Когато се озоваваме вътре, Величеството ни повежда през лабиринта от рухнали, полуовъглени греди, към една задна стая, озарена от лагерен огън.

Огънят, невидим извън сградата, е разпален насред стаята от откъртени от стените цепеници и до него клечи и се грее Томи.

Когато ме вижда, той се надига.

— Хей, Каин! Ти какво...

После забелязва Величеството зад мен и се изпъва в стойка мирно, поздравявайки първо мен, а после Краля си с тупване по гърдите.

— Няма ни следа от Палас Рил, ако търсите нея — казва той. — Донесохте ли нещо за хапване?

— Тук има ли мазе? Къде му е вратата?

— Ето там — посочва той. — Обаче...

Той вижда през отвора на вратата Ламорак върху коня, пръхтящ възбудено срещу огъня, както и Талан, и останалите Поданици и поклаща изумено глава.

— Нима никой от вас, кучи синове, не се сети да вземе нещо за ядене?

През това време аз съм взел фенера на Томи и вече го разпалвам от огъня. Дърпам вратата, отварям я и тръгвам надолу по скърцащите стъпала. Величеството ме следва по петите. Не мога да дишам — от адреналина в кръвта ми тялото ми трепка като опъната тетива.

Успях. Успях навреме, даже предварително. Не мога да повярвам, че съм наистина тук, че наистина правя това. Стомахът ми се е свил, главата ми се върти. Най-накрая достигаме пода на мазето.

— Виждаш ли? — казва Величеството. — Тук няма никой.

Каменният под е покрит с вода с дълбочина една педя; тя блести под светлината на лампата и се плиска около ботушите ми. Наоколо са разхвърляни стари счупени щайги и купчини от мъхести цепеници, миризмата на плесен и гнилоч ме удря в носа като тапата на шампанско. Помещението е голямо, таванът е на пет метра височина и на места подгизналите купчини от стари щайги достигат до него. Тръгвам към вътрешността на залата, като плъзгам крака и внимавам да не се спъна от нещо под водата. Няма врати, само отвор веднага след стълбите. Зад гърба ми Величеството отбелязва:

— Проклятие, Каин, дай малко светлина насам. Това място гъмжи от плъхове.

Да, изглежда, те са единствените живи същества тук. Виждам малките им червени очички да ме наблюдават от сенките, а от време на време край краката ми се мяркат извитите гърбове на някои от тях.

— Хайде, Палас — изричам на висок глас. — Стига си се крила. Трябва да поговорим.

— Зарежи, Каин — казва ми Величеството. — Тук няма никого... *Мамка му!* Един шибан плъх ми се качи до средата на *крака!* Ще дойдеш ли тук с шибания фенер?

Нима съм сгрешил? Невъзможно — Палас би постъпила точно така.

Или не?

— По дяволите, Палас, нямаш *представа* през какво минах, за да стигна дотук. — Противно на волята ми, в гласа ми се промъква отчаяние. — Свали проклетото Наметало. Имам *новини от къщи*.

Това е кодова фраза, добре позната на всеки Актьор.

Над мен и през мен преминава вълна, в главата ми се разнася ромолене и внезапно си спомням, че не съм сам. Някъде отдалече, сякаш от дъното на дълбок кладенец, чувам ахването на Величеството.

Като в сън е — един от онези сънища, в които си сред хората и изведнъж установяваш, че си си забравил панталоните вкъщи. Осъзнаването ме връхлита внезапно, сякаш съм бил със затворени очи и толкова съм се старал да се убедя, че съм сам, че накрая съм започнал да си вярвам, но сега внезапно съм отворил очи и мазето се е оказало пълно с хора.

Те сякаш са навсякъде — насядали са по щайгите и по гредите мъже, жени и деца, притиснали се към хълбоците на родителите си. Дрехите им са най-разнообразни — от разкошна благородническа сърма до вехтите, зацапани парцали на улични просяци. Но всички те са мръсни, явно немити от дни. Мълчат и ме гледат с широко отворени от страх очи.

Разпознавам една малка група от тях — мъж с жена му и двете им дъщери; това е семейство Конос. Едва не им кимам, преди да си спомня, че макар и да ги познавам, те никога не са ме виждали. Изведнъж изпитвам огромна радост от това, че са успели да се измъкнат, че Конос продължава забавните си изследвания на магията,

че жена му още го обича, а дъщерите им са все така прелестни, въпреки следите от тежки изпитания.

Тя също е тук.

Стои върху купчина щайги високо над главата ми, ръцете ѝ са скръстени на гърдите ѝ, единият ѝ крак е издаден леко напред, а бедрата ѝ са леко разтворени, което подчертава извивката на тънката ѝ талия по начин, който ме кара до болка да пожелая да я прегърна. Наметалото ѝ виси от мускулестите ѝ рамене и тя тръсва по характерния за нея начин глава, за да отметне къдриците коса от светлите си, бездънни очи. И знаете ли, изобщо не изглежда щастлива да ме види.

— Проклет да си, Каин — изрича тя отчетливо. — Кога най-накрая ще се разкараш от живота ми?

20.

— Стоп! — изкрещя Колбърг, изскачайки иззад пулта на помощник-режисьора. — Стоп, стоп, *stop!*

Техниците посегнаха към превключвателите и един от тях незабавно доложи, че предаването на живо по целия свят е прекъснато.

Колбърг падна назад в креслото, треперейки от чувството на триумф.

Това беше *съвършено*. Беше по-добро, отколкото можеше да си мечтае. Господи, не можеше да измисли по-добър тийзър за маркетинговата кампания, дори и сам да го беше написал. *Ще оцелее ли Палас?* Още не е сигурно. *Ще я спаси ли Каин?* Няма как да се знае. *Как ще успее да си я върне отново?* Никой не може да отгатне.

Той се отпусна в креслото. Всеки от мускулите му се свиваше в почти сексуален екстаз.

Идеално.

21.

Величеството бърбори нещо от другата страна на купчината от щайги — близо до стълбите е, извън полезрението ми. Боря се с надигащия се в ушите ми рев, хилядократно усиленото ехо на гласа ми, виещ в праведен гняв. *След всичко, което направих за теб, да ме посрещаш по такъв начин!*

— Сериозен съм, Палас. — Надявам се, че успявам да звуча достатъчно сдържано. — За новините от къщи. Трябва да поговорим.

Тя се усмихва с нескрита неприязън.

— Знам защо си дошъл, Каин, и можеш да кажеш на онези оядени кучи синове, че при мен всичко е наред, благодаря. Не се нуждая от помощта ти. Можеш да се прибиращ.

И двамата знаем за кои оядени кучи синове говори.

— Не е това, за което си мислиш...

— Ясно. Предполагам, трябва да съм щастлива, че си ми дошъл на помощ. Продължавай, Каин, кажи ми какво друго съм длъжна да чувствам?

Изглежда лесно, толкова лесно и съблазнително, да позволя на тази дребна искрица ярост в гърдите ми да се възпламени, да се изтръгне навън с вик, както често се е случвало в последните месеци на брака ни. В известен смисъл тя ме научи на това — в началото проблемът беше, че никога не повишавах тон; после стана проблем, че и двамата започнахме твърде често да надигаме глас.

Овладявам се с усилие — заложен е животът ѝ. Моята наранена гордост няма значение тук.

— Моля те — изричам простичко, като оставям фенера на най-близката щайга, за да освободя ръцете си. — Моля те, нека да не се караме. Искам само да поговорим пет минути насаме. После ще си тръгна.

За миг решителното ѝ изражение омеква — тя е настроена за кавга и неочакваната ми смиреност я обезоръжава.

Тя гледа към мен от високото си място, заобиколена от *токалите*. За миг чувствам, че тя наистина ме *вижда*; само за една

кратка секунда, когато погледите ни се срещат, тя вижда *мен*, а не образа ми, който се е запечатал в съзнанието ѝ — образа на мрачния и циничен кръвожаден негодник, който ѝ е причинил толкова болка.

Ние и двамата носим в себе си такива образи, такива изкуствени ментални конструкции. Мисля, че сме прекарвали твърде много време, спорейки наум с тези образи, с имагинерния Каин и въображаемата Палас, и сме забравили реалните хора, криещи се зад тях.

И ето ни сега — вече мога да погледна в очите ѝ. И виждам, че там все още има нещо, когато тя гледа към мен, и тя сигурно вижда същото — че все още има нещо между нас. Устните ѝ се отварят, когато тя си поема въздух, за да заговори...

Внезапно иззад щайгите, откъм стълбите, се разнася висок глас:

— Хей, Палас, сигурно изобщо не си очаквала, че ще ни видиш отново.

Ламорак.

Аз не го виждам от мястото си, но Палас стои по-нависоко и лицето ѝ така засиява, както не съм го виждал от години. Устните ѝ помръдват, тя изрича част от името, което блокировките не ѝ позволяват да довърши — то започва с „К“.

— Ламорак! — извиква тя. — О, боже, Ламорак!

Тя скача от щайгите и се понася радостно към него.

— И, Талан, ти си *жива*, не мога да повярвам!

Тя вече е забравила за мен.

Сред *токалите* се разнася радостна глъчка, мнозина от тях тръгват към стълбите, наобикаляйки завърналите се герои. Мазето се изпълва с ликуване, а аз за момента оставам встрани.

Стоя, водата се плиска около ботушите ми, гледам разхвърляните наоколо щайги и слушам гласовете. Не мисля, че бих могъл да гледам спокойно как тя ще потъне в обятията му и ще го обсипе с целувки.

Така че стоя и чакам, и колкото по-дълго чакам, толкова по-жалко и по-нелепо се чувствам, като юноша, цупец се в ъгъла по време на училищните танци. Само след две минути вече не мога да издържам. А да я виждам в прегръдките на друг, е нещо, с което ще трябва да свикна, рано или късно.

С усилие се заставям да се присъединя към останалите. Излизам от мрака, в осветеното от фенерите пространство.

Мнозина от *токалите* плачат. Доста от тях се опитват да докоснат с ръка Ламорак или Талан, сякаш за да се уверят, че те не са призраци, не са видения, които ще изчезнат веднага щом им обърнеш гръб. Палас е между тях; Талан е от едната ѝ страна, но Палас е обвила с ръце раменете на Ламорак, право на стълбите, където той седи, изпълнал счупения си крак пред себе си.

Не мога да се отърва от мисълта, че нито в Театъра на истината, нито в донжона, по време на цялото бягство, той нито веднъж не попита за нея. Нито веднъж. Едно от първите неща, които попита Талан, е дали Палас се е измъкнала и как е тя. Но Ламорак — не.

Иска ми се да има някакъв начин да кажа това на Палас, без да изглеждам като жалък, ревнив задник — какъвто всъщност съм.

Палас поглежда към мен с искрящи очи и пита задъхано:

— Вярно ли е това? Ти си ги измъкнал от донжона? Сам? Ти?

Свивам рамене.

— Това беше единственият начин, който измислих, за да те намеря.

Е, донякъде. Но истината сега няма никакво значение.

Ламорак промърморва:

— Той ми спаси живота, и то неведнъж. Имаше много възможности да ме изостави и никой нямаше да го обвини за това. Дори и аз.

Подобно благородство не му струва нищо и той го пръска щедро, като огризки от богатата трапеза.

Палас го поглежда с обожание в очите, а после внезапно ме стрелва с очи, сякаш току-що си е спомнила, че и аз присъствам. Тя се изчервява и деликатно се измъква от прегръдките му. Да гледам усилията ѝ да не нарани чувствата ми, е не по-малко болезнено, отколкото наблюдаването на това, как прегръща друг.

— Каин, извинявай, аз... Е, нали разбираш. Мислех си, че...

— Да, знам какво си си мислела. Забрави за това. В друг момент можеше и да се окажеш права.

— Значи, тъй... — Тя неуверено се навежда напред. — Значи, наистина имаш новини от къщи?

— Да — казвам направо. — Ти си офлайн.

Добре, разбирам, че е детинско да правя това, но се уморих да тъпча около истината. Нека *тя* да измисля лъжи, за да обяснява на

местните какво означава „офлайн“.

Не би изглеждала по-зашеметена, дори ако я бях ударил с камък. Лицето ѝ пребледнява, после почервява, после отново пребледнява.

— О-откога? — заеква тя.

— Четири дни.

Тя бавно предъква информацията и си мисли за нещо, което имам чувството, че няма да ми хареса. Тя поглежда през мен, сякаш е видяла някаква интересна сцена извън стените на мазето, после стрелва с поглед Ламорак, след това — мен, и в края на краищата аз съм този, на когото казва:

— Прав си. Трябва да поговорим. Тримата.

22.

Мъкнем заедно Ламорак нагоре по стълбите, а Талан гледа скръбно подир нас. Лицето на Величеството почервенява, докато се отдалечаваме, и очите му сякаш са на път да се пръснат, но Палас му казва тихичко нещо и той се успокоява. Преминаваме покрай Поданиците, които весело се поднасят с Томи, и продължаваме нататък, към руините на порутения склад.

Ламорак се подпира на здравето ми рамо, Палас го придържа от другата страна и носи фенера. Опитвам се да не мисля за горчивото разочарование, което прояжда вътрешностите ми.

Явно тя няма да ми даде шанс дори да разговарям насаме с нея...

Намираме закътано място, далеч от дупките, през които барабанящият дъжд прониква през покрива, и Палас оставя фенера. Подът е покрит с прогнили парчета от опорните елементи на склада и мястото вони на влажни въглища. Докато се опитваме да положим грижливо Ламорак върху една паднала греда, той неволно ме хваща за раненото рамо. Потрепвам и изстенвам. Палас ме поглежда, лицата ни са само на един фут разстояние, достатъчно близо, за да може тя по някакъв начин да усети болката ми...

— Ти си ранен.

— Арбалет — отвърщам, свивайки рамене. Знам, че тя мрази този мачовски маниер да се игнорира болката, но това ми е навик, нищо не мога да направя. — Костта не е засегната, нищо сериозно.

За момент настава неловка тишина. Мога да прочета погледа ѝ — тя не знае колко състрадание да покаже. Не иска нито да бъде равнодушна, нито да ме окуражава. Не намира подходящите думи и това ѝ причинява не по-малка болка, отколкото на мен, така че ѝ позволявам да се измъкне от положението.

— Какво е станало с Величеството? Откога ти е куче пазач?

— Аз, въъ... — Тя свива рамене и се извърща. Не е способна да ме гледа, докато казва това. — Не бях сигурна дали мога да му се доверя. Беше заложено твърде много...

— Ти какво, да не си му направила Омайването? — питам аз невярващо.

— Нямах избор — отвърща тя много, много тихо.

— Разбира се, че си имала — казвам ѝ. — *Величеството* е този, който не е имал избор. — Искрицата гняв в гърдите ми внезапно се възпламенява при спомена за безкрайните ѝ лицемерни лекции. — Мамка му, а ти казваше, че аз нямам принципи.

— Знаеш ли, ти си прав, Каин — казва тя разпалено, вече без никакво неудобство в гласа. — Трябваше да постъпя по твоя начин и да го убия.

— Палас...

— Знаеш ли каква е разликата? Искаш ли да узнаеш разликата? — отсича тя право в лицето ми. — Омайването се *разсейва* — след два-три дни ще е *минало*. За колко време минава *смъртта*? Открих, че се е свързал със самия Тоа Сител. Как би постъпил *ти*?

Величеството в комбина с Очите? Значи, Киърандел е била права...

Гласът ми е студен и спокоен; единственото, което казвам, е:

— Така ли?

Но тя ме познава твърде добре. Внезапният ѝ гняв угасва, тя казва уморено:

— Не прави това, Каин. Имам нужда от него, разбираш ли?

От това разстояние виждам, че очите ѝ са кървясали и под тях има морави кръгове. Бузите ѝ са хлътнали, от което очите ѝ изглеждат по-големи и искрящи. Тя е толкова изтощена, че едвам гледа, и желанието ми да споря веднага угасва.

— Откога не си спала?

Тя раздражено тръска глава.

— Открадвам по някой час от време на време. Ще съм готова да отведа *токалите* утре сутринта. След това ще имам колкото си искам време за почивка. — Тя леко се отпуска. Толкова сме свикнали да си крещим един на друг, че гневът изчезва толкова бързо, колкото се е появил. — И на теб няма да ти е излишен малко сън.

Поглеждам към Ламорак и виждам, че и той е смръщил недоверчиво лице, също като мен. Двамата започваме да говорим едновременно, неспособни да повярваме на това, което току-що сме чули. Утре? Да отведе *токалите*? Да не е откачила?

— Престанете. — Тя сваля наметалото си, сгъва го и сяда върху него на пода. — Казваш, че съм офлайн от четири дни, така ли?

— Да — неохотно потвърждавам аз.

Не искам да ѝ давам никакви насърчения за онова, което е замислила.

— Значи, дори и при най-голямата възможна грешка ми остават поне двацет и четири часа. Това ще ми е достатъчно, за да ги изведе от града и да ги изпратя надолу покрай брега.

— Ще си на косъм — казва Ламорак със съмнение.

— Абсолютно — потвърждавам и аз. — Ти и сега си на косъм. Ами ако нещо се обърка? Ако те хванат? Ако си от онези едно на милион, за които долната граница е по-ниска? Нима не помниш какво... — Блокировките ми не ми позволяват да изрека думите. — Какво... може да ти *стори*... това? Как ще се почувстваш, ако всичко наоколо започне да се размива? Колко дълго смяташ, че ще останеш в съзнание? — Разпервам ръце, търсейки начин да изразя ужаса, който чувствам. — Колко време ще имаш, за да изкрещиш?

— Тук има трийсет и шест души — казва тя търпеливо, но със спокойната решителност, с която е свикнала да привежда аргументи. С този глас иска да каже: „Вече съм взела решение, не си губи времето да ме разубеждаваш.“ — Невинни хора, които ще загинат, ако не им помогна.

— Чудесно. Спаси ги. Но ги спаси *онлайн*. Мамка му, все пак ти плащат за това, нали?

— Мислиш ли, че правя това за *пари*? — За миг в очите ѝ отново припламва гняв, сякаш е готова отново да се разфучи, но веднага се успокоява. — Каин, би трябвало да ме познаваш по-добре. — Тя разперва ръце с досада. — Дори не знам дали ще мога да го направя — да се върна онлайн. Това е от заклинанието, нали? Вечната забрава?

— Те смятат така — кимвам.

— Мога да го прекъсвам само за отделни хора. Докосвам ги и им казвам, че ме познават, както направих току-що с Талан. Но кого трябва да докосна, за да се върна онлайн?

„Мен! — крещи една примитивна част от мозъка ми. — Докосни мен!“ Но това са само мечти.

— Развали заклинанието — казвам на глас. — Отмени цялото шибано заклинание, колкото се може по-скоро. Никой не знае колко

време ти е останало.

Тя клати глава.

— Не мога. В момента мога да действам ефективно само благодарение на Вечната забрава. Чрез нея мога да тегля магия, без да ме усетят, тя ми позволява да преминавам с Наметалото незабележимо покрай най-добрите адепти на планетата. Освен това Бърн *ме разпозна* и знае, че аз съм Смешника Саймън. Ако прекъсна заклинанието, той и Ма'елкот веднага ще научат кого търсят. Колко дълго мислиш, че ще мога да се крия от Ма'елкот, след като той научи коя съм?

— По-дълго, отколкото ще оцелееш, ако не прекъснеш заклинанието!

— Но тук е заложено нещо повече от моя живот — казва тя спокойно.

— А ако те намерят начин да му противодействат? Та Ма'елкот е не просто умен, той е гений. Мислиш ли, че никога няма да намери заклинание, което да противодейства на това? И тогава, докато ти мислиш, че Вечната забрава те предпазва...

— Това не ме притеснява. — Тя тръсва глава. — Човекът, който е измислил това заклинание, е изобретил вероятно единствената възможна защита срещу него. Той в момента е долу в мазето, Каин. И не мисля, че възнамерява да продаде откритието си на Ма'елкот.

— Защита? — пита Ламорак. Изражението му е странно — сякаш този въпрос живо го интересува, но по някаква причина се прави, че това е обикновено любопитство. — Каква защита?

— Онези сребърни мрежи, с които Конос и семейството му се криеха от търсеци устройства — казва Палас. — Нали си спомняш, точно преди...

— Аз си спомням — прекъсвам я енергично. — И знаеш ли какво? Това не е ново изобретение. Ма'елкот вече разполага с тази технология. Шибаният Аркадейл носеше *цял костюм* от такава сребърна мрежа, докато изтезаваше Ламорак. Кажй й.

Ламорак я поглежда смутено — предполагам, че изобщо не иска да си спомня за Театъра на истината.

— Така е — потвърждава той. — Не можех да направя нищо против него.

Тя кимва мрачно, замислена за нещо.

— Нищо чудно. Конос е работел за правителството от време на време.

Долната част на гърлото ми кипи, сякаш съм преглътнал киселина.

— Така или иначе, това не е в твоя полза.

— Те още не са направили връзката — казва Палас. — Не осъзнават, че това може да служи като защита. Може да им отнеме време, докато загреят. Нуждая се само от двацет и четири часа. Рискът си струва.

— Ти да не си се побъркала?

— *Токалите...* — започва тя.

— Изобщо не ми дреме за *токалите...*

— Никога не ти е дремело. Не съм и очаквала друго от теб. Това е част от проблема.

Кипенето в гърлото ми се взривява в нечленоразделно ръмжене:

— Мамка му! Мамка му, мамка му!

Правя няколко крачки, за да се успокоя. Най-накрая отново съм способен да говоря.

— Ламорак, говори й ти. Аз каквото и да й кажа, ще направи обратното.

— Каин, знаеш, че не е така. Държиш се детински — казва тя, и Ламорак се мръщи, сякаш мисли толкова усилено, че ще му се пръсне красивата глава.

— Каин, аз, въъ... — започва да говори той тихо и бавно, — съжалявам. Съгласен съм с Палас.

— *Какво?*

— Тя трябва да следва сърцето си, разбираш ли? — казва той простодушно. Те се споглеждат като кутренца и ми идва да им забия по един шамар. — Аз я подкрепям. Ще й помогна. Каквото и да става.

Бавно сядам на пода; боя се, че ако направя някое по-рязко движение, главата ми ще се пръсне. Стомахът ми се свива от обзелата ме горчивина. Не мога да повярвам, че след всичко, през което преминах, ми е съдено да я изгубя.

Защото *знам*, виждам го, чувствам го — това е последният й шанс.

Мога да понеса връзката й с Ламорак. Мога да понеса всичко, докато е жива и щастлива. Единственото, което няма да мога да

преживея, е, ако тя си отиде, изчезне от света, ако никога повече не мога да я видя, да я прегърна, да докосна косата ѝ, да вдъхна нежния аромат на кожата ѝ...

— Това прецаква Приключението ти, нали? — пита Палас.

Онзи недоверчив тон се е върнал в гласа ѝ.

Вдигам глава и срещам погледа ѝ.

— Не те разбирам.

— Друг път не ме разбираш. Затова си разочарован, нали? — пита тя, сочейки ме обвинително. — Те са те изпратили да ме спасиш, а аз не искам да бъда спасена и това ще ти прецака печалбата.

Седя спокойно, опитвайки се да изпитам отново онзи гняв, който нейният тон би трябвало да предизвика, но не чувствам нищо. Само опустошение.

— Палас, ако щеш ми вярвай — казвам с натежало сърце, — но не ме изпратиха да те спасявам. *Позволиха ми да те спася, ако ми остане време.* Възможно е даже да предпочитат да умреш — това би направило историята много по-драматична.

За миг тя пуска Ламорак. Нещо в тона ми приковава вниманието ѝ, а и тя знае, че каквито и слабости да имам, не съм лъжец. Палас се навежда на ръка разстояние от мен и сбърчва чело.

— Ще трябва да ми обясниш това — прошепва тя.

Свивам рамене и пренебрежително поклащам глава.

— Някога питала ли си се... питала ли си се защо се бориш толкова упорито да свалиш правителство, което, общо взето, е подобно на нашето?

Тя изглежда озадачена.

— Никого не се опитвам да сваля. Просто спасявам някои хора.

— Ти си неудобна за Ма'елкот — караш го да изглежда глупак. Властта му над благородниците се основава изцяло на страха пред неговото всемогъщество. Но всички виждат, че той не може да те хване.

Тя се намръщва. Изглежда разтревожена.

— Не искам да свалям Ма'елкот. Даже напротив, той е прав. — Върху устните ѝ се появява бледо подобие на усмивка. — *Актирите* наистина са най-голямата заплаха за Империята. Той просто не хваща онези *актири*, които трябва. Това е всичко.

Поклащам бавно глава и не успявам да сдържа горчивия си смях.

— Ако знаеше само колко си права.

— Не те разбирам — казва тя и се намръщва, озадачена. После идва разбирането и лицето ѝ се прояснява, след това върху него се изписва учудване, а накрая тя се ококорва, ужасена. — *Ти?* — прошепва тя.

Глупак, глупак, глупак. Аз съм шибан *идиот* — винаги забравям колко *умна* е тя. През мислите ми преминават хиляди възражения, но нито едно от тях не успява да изскочи на бял свят, защото тя протяга неуверено сухата си и топла ръка и я полага върху китката ми — докосване, което ме удря като мълния и спира думите ми, дъха ми, сърцето ми.

— Каин — прошепва тя. — Божичко, Каин... кажи ми, че греша. Кажи ми, че това не се случва.

— Такава е сделката — прошепвам съкрушено. — Това им дължа, за шанса да дойда тук. За шанса да те спася.

Тя изглежда зашеметена, неописуемо ужасена.

— Още една война за трона... и това е *най-доброто*, на което можем да се надяваме. И то при положение, че по някаква невероятна случайност не умреш от ужасна смърт... Каин, аз не си заслужавам всичко това...

Събирам цялата си смелост да положи ръката си върху нейната и да я стисна.

— Заслужаваш си. Заслужаваш и много повече.

Очите ѝ се напълват със сълзи и на мен ми се иска да мога да намеря думи, за да ѝ кажа колко ми е скъпа; тя поклаща глава, отхвърляйки това, отхвърляйки мен, отхвърляйки безценността на своя живот.

— Това е последният път, независимо дали ще спечеля, или ще загубя, дали ще оцелея, или ще умра — казвам ѝ аз. — Борих се за това... Опитвам се да оставя цялата тази част от живота ми зад гърба си, но *те* не ми позволяват...

— Ти чака твърде дълго — прошепва тя. — Сега вече никога няма да ти позволят.

Ламорак мести поглед от нейното лице към моето и обратно и най-накрая истината прониква в пудинга, който той използва вместо мозък.

— Сключил си договор за *Ма'елкот*? — въздъхва той. — Да си го начукам като на девствена коза... Нямах никакъв шанс!

Разбира се, той е нрав. Напълно съм съгласен с него, но не мога да му го кажа, защото точно в момента, докато гледам неговото подутото и насинено лице, нещо се разбива като ледено огледало в главата ми. Парчетата му валят около мен, блещукат, смразяват гърба ми и карат космите по ръцете ми да настръхват. Късчетата се подреждат в нова картина, ново огледало, показващо истината, която не съм можел да видя по-рано. Всяко парченце застава на точното си място с изщракване, като зъбците във вътрешността на ключалка.

„Да си го начукам като на коза“, предполагам, е обичайна фраза, изразяваща изумление или недоверие, но аз съм я чувал наскоро.

От Бърн.

Щрак.

Гласът на Величеството в главата ми, повтарящ: „Някой я е предал...“

Отново, по-високо и по-звънко: *щрак.*

Ново *щрак*, от спомените на Палас, които споделям с нея: Ламорак стои до прозореца, слънцето осветява съвършения му профил, докато той си пали цигара, теглейки точно толкова енергия, че да бъде забелязано отвън — *сигнал*. А после собствените му думи: „Повярвай ми, не исках да стане така. Съжалявам, Палас. Ето защо ще си платя за това тук.“

И още една фраза, която отеква в главата ми като паднал в кладенец камък, като падане на гилотина. Самият *Ма'елкот* боботи от дълбините на гърдите ми: „Установих, че двама агенти, които работят независимо един от друг — дори в конкуренция — по една и съща задача, постигат резултат много по-бързо и по-сигурно.“

Щрак.

Поглеждам този мъртвец в очите и казвам:

— Ти. Това си бил ти.

Той настръхва. Вижда смъртта си върху лицето ми, но не разбира каква е причината.

— Каин, въъ... Каин? — казва той. — Ммм, Палас, какво...

Тя се опитва да задържи ръцете ми, но аз ги изтръгвам и се изправям. Думите ѝ звучат от някаква невероятна далечина:

— Каин? Какво става?

Гласът ѝ не се чува от ветровете, които вият в бездните на душата ми; ревът им изпълва главата ми и нахлува навън, изпълвайки цялата вселена с омраза.

Пристъпвам към него и се опитвам да си върна гласа, за да кажа на Палас. Трябва да кажа на Палас...

— Ламорак е.

Гласът ми е безстрастен, като монотонното потропване на колелата на влак по релсите. Нито вик, нито писък, нито яростен вой биха могли да изразят това, което чувствам.

— Той е. Той е този, който...

Ала някакъв цветен, кристален ореол обхваща лицето на Ламорак, гредата, на която той седи, фенера, стените, панически протегналата ръце към мен Палас. Обръщам се и се навеждам към нея, за да я докосна, да затворя веригата, в последен отчаян опит да я взема със себе си, но протегнатата ми ръка преминава през полупрозрачните ѝ призрачни гърди и аз падам, задъхващ се и поболял се от ярост, сам, върху прехвърлящата платформа в „Кавеа“, в Студията, в Сан Франциско.

23.

Пълзя на четири крака и дера с ноктите си гладката и студена черна пластмаса. Треперя твърде силно и не мога да се изправя на крака, но успявам да вдигна глава и да видя редицата от директни зрители, безлики зад пластмасовите маски на индукционните си шлемове — редица, стигаща чак до огледалните панели на техническия център.

Аз съм в агония и сега, най-накрая вече на Земята, където езикът ми не е скован от блокировки, мога да назова болката си. Това е единствената дума, която съм способен да произнеса.

— Кол...

24.

— ... бърг — завърши Хари, обзет от онова чувство на непреодолима загуба, което идва със завършването на Приключението, на прехвърлящата платформа, когато сетивната връзка вече е изключена и отново ставаш сам, вместо да си източник на преживявания за милиони. Но чувството за загуба му беше нещо добре познато, така че се разтвори без остатък в морето на безсилната му ярост, докато омразата му се мятеше и се гърчеше, и го пробождаше в сърцето.

Толкова близо — той беше *толкова близо*. Ако не го бяха откъснали от нея, ако не беше тръгнал към Ламорак, ако реакцията му беше *с половин секунда* по-бърза, ако вдървеното му коляно не го беше забавило...

Сега тя щеше да бъде тук, до него.

Щеше да бъде в безопасност.

Горчивата рана от това знание го ядеше — той беше държал живота ѝ в ръцете си и го беше изтървал. За няколко дълги секунди не можеше да мисли, почти не можеше да вижда, беше способен само да усеща вкуса на пепел и извънредната болка от провала.

Когато се опита да се изправи, всичките му рани се обадиха: дълбокото натъртване на рамото от смазващия захват на Бърн; подутото му, пламнало коляно; нахъсаната болка в трапецовидния му мускул, която шареше с трескави пръсти в посока към врата му; многочислените болки, бодежи и натъртвания от хвърляния във въздуха и удари с облечени в желязо тояги. Но най-мъчителната рана, която отнемаше най-много сила от коленете му и изтласкваше въздуха от белите му дробове, беше острието от съжаление, което беше забито в сърцето му и пулсираше в такт с туптенето му.

Едва по-късно, бавно, постепенно, през мъглата от болка започнаха да се промъкват въпросите: Как се беше озовал тук? Защо, за бога, го бяха върнали обратно.

„Какво става, мамка му?“

Актьорите *никога* не ги отзовават насред Приключение; това просто не се прави. Мамка му, на Колбърг му е било необходимо специално разрешение от Борда на шибаните *директори*, за да го върнат на края на „Слуга на Империята“ — как ще може да се оправдае *това*?

Защо изобщо ще му позволяват да опитва, ако не са смятали да допуснат да победи?

Той погледна нагоре, към огледалните стъкла на Техническия център, и разпери ръце. Искаше да крещи, да буйства, да изреве предизвикателно, но единственото, което се изтръгна от гърдите му, беше накъсан шепот:

— Защо ми причинихте това?

25.

Техниците в центъра седяха зад пултовете си и гледаха безмълвно, опулили очи от смайване. Нито един не се осмели да каже нещо, да зададе някой от въпросите или да отправи някоя от забележките, които се въртяха в главите на всеки от тях.

— Това — натърти Колбърг — беше неизправност на апаратурата. Ясен ли съм? *Неизправност*. Знаете си работата. Вършете я.

Техниците бавно дойдоха на себе си и първо един от тях, а после и друг, а накрая всичките се заеха с изключването на прехвърлящата апаратура и прекъсването на сетивната връзка при директните зрители.

Артуро Колбърг притисна към меките си разплути гърди своя юмрук, натъртен при удара в бутона за извънредно прехвърляне. Болезнено съзнаваше колко малко е спал; замаскираното от амфетамините изтощение беше резултат от непрекъснатата нервна възбуда през последните три дни, особено през последните двацетина часа, откакто Каин отново беше онлайн.

Избиваше го на сън в креслото, въпреки наркотика; вече почти беше изпаднал в приятна дрямка, когато подскочи от фразата на Каин за свалянето на правителството, „общо взето, подобно на нашето“. Колбърг се бореше героично срещу мъглата в главата си, докато слушаше с нарастващо недоверие разговора, който последва, и се проклинаше за липсата на бдителност, за нерешителността си. Беше се забавил твърде много и беше допуснал да се каже прекалено много. Когато ужасът му надделя над естествената му инертност и той натисна бутона, вече беше твърде късно.

Би трябвало да изпитва чувство на триумф, макар и мъничък, но все пак триумф — най-накрая беше *спинал* този кучи син, най-накрая беше показал и на Каин, и на Майкълсън кой командва тук. Но вместо това чувстваше вкус на прах в устата и неспокойно свиване на стомаха.

„Той знае. Каин знае.“

Колбърг погледна през огледалния прозорец надолу, към прехвърлящата платформа, на която Майкълсън тъкмо вдигаше очи

към Техническия център.

„Той гледа право към мен. Но... това е нелепо. Откъде би могъл да знае, че съм тук?“

Един от техниците подсвирна тихичко и прошепна със страхопочитание:

— Доста ядосан изглежда.

Друг от техниците неуверено се усмихна.

— Съвсем различно е усещането, когато гледа по този начин към *теб*, нали?

Колбърг изсумтя и натисна бутона на интеркома, за да се свърже с охраната.

— Колбърг е. Изпратете екип срещу безредици в „Кавеа“. В пълно снаряжение.

Една от причините, поради която Актьорите никога не се прехвърляха по време на Приключение, беше, че емоциите, които сега изпитваше Каин, се предаваха по химически път в кръвоносните системи на пет хиляди директни зрители. Дори вкарването на транквиланти чрез венозните системи на симкреслата не можеше да елиминира вероятността да възникнат проблеми.

А го имаше и Майкълсън, който не беше получил никакви транквиланти!

Колбърг едва беше успял да свърши разговора си, а Майкълсън вече се бе изправил и започна да слиза бавно и внимателно по дългото стълбище встрани от абаносовия зикурат на прехвърлящата платформа.

Колбърг стисна устни и забарабани с пръсти в една и съща последователност — показалец, среден, безименен, кутре — отново и отново, сякаш подражавайки на четиритактов барабанен ритъм. Трябваше да каже нещо, да направи нещо, което да задържи Майкълсън на платформата, поне за няколкото минути, през които щяха да дойдат охранителите с червените си брони, лепкавата си пяна и мощните си пушки с гел-патрони.

Той включи високоговорителите и усиленият му глас прогърмя в „Кавеа“:

— Майкълсън? Тъъ, Каин? Моля останете на платформата. Имаме неизправност в апаратурата за прехвърляне. Опитваме се да я

оправим в момента; има шанс да успеем да ви върнем обратно незабавно.

Това би трябвало да го задържи. Колбърг насочи вниманието си към реалните си проблеми. Първо, трябваше да намери някакъв начин да успокои управителите на Студията по целия свят — те вероятно щяха да започнат да се обаждат, да крещят, да ругаят и по различни начини да изразяват разочарованието си от прекъсването на Приключението на Каин. Колбърг очакваше тези обаждания да започнат всеки момент, но това не беше най-големият проблем.

Той очакваше — по-скоро се боеше, че ще последва — обаждане от Борда на директорите. Трябваше да измисли някакво обяснение. При самата мисъл за разговора с празния екран и дигитално модулирания глас червата му се свиваха на възли и в гърлото му засядаше буца. Имаше нужда да си върне онази увереност, онази инерция, която беше набрал с предаването на живо, но сега му изглеждаше, че е изгубил доста повече, отколкото е спечелил. Той отвори с треперещи пръсти кутията и извади още една капсула. Извърна се от техниците и я преглътна с мъчително усилие, без вода.

— Тъъ, 'Стратор? — обади се неуверено един от техниците. — Сигурно ще искате да видите това.

— Нямам никакво време... — започна Колбърг раздражено, но гласът му веднага секна и устата му внезапно пресъхна, когато машинално погледна в указаната му посока.

Долу, в „Кавеа“, Майкълсън се носеше по дългата рампа на централната пътека, устремен към вратата.

Това можеше да се превърне в проблем.

Но на Колбърг му плащаха именно за да разрешава проблемите. След само миг колебание той отново се свърза с охраната.

— Пак е Колбърг. Изпратете трима души от отряда за борба с безредици в офиса ми. *Не* в „Кавеа“, *не* в Техническия център, а в моя *офис*, разбрахте ли?

Асистентът му вече си беше тръгнал след края на работното време; щяха да имат уединението, от което Колбърг се нуждаеше.

— И нека да не са от общия състав, а от специалистите. Искам трима *специалисти* в офиса си и още трима *специалисти* тук, в Техническия център. Наредете им да задържат Хари Майкълсън и да го ескортират до офиса ми. Разрешава се да употребят сила.

Той се обърна към техниците и погледна изплашените им лица.

— Когато Каин дойде тук — а той ще дойде, не се заблуждавайте, насам се е насочил — му кажете, че го очаквам в офиса си. Нито повече, нито по-малко. Скоро ще дойдат трима от охраната, за да го отведат там. Най-добре не говорете много-много с него. Смятам, че той, въъ... възнамерява да нарани някого. По-добре направете така, че да не сте вие.

При тези думи той се насочи към вратата на Техническия център, с цялата бързина, на която беше способен.

26.

Хари погледна нагоре, към огледалния прозорец на Техническия център. Докато ехото от думите, разнесли се по високоговорителите, заглъхваше, той осъзна, че зад тези прозорци можеше да намери някои отговори.

С тази мисъл дойдоха и незабавните действия — той се спусна от прехвърлящата платформа и се понесе из залата. Петте хиляди директни зрители, които бяха изпълнили „Кавеа“, дори не помръднаха — те бяха потопени твърде дълбоко в химически предизвикан сън, в режим на изчакване, който постепенно щеше да им върне собствените им самоличности.

Облечените в смокинги разпоредители се разбягаха при появата му и широките крила на задната врата на „Кавеа“ се отвориха, удряйки се гръмко в мраморните стени. Хари се втурна през прага. Заради раненото коляно му идваше да вие при всяка крачка, рамото му пламтеше, но нищо не можеше да заглуши ужасната болка, притиснала сърцето му.

Когато се блъсна в заграждението на сервизната врата, запищя алармата и токовете на ботушите му затракаха по стоманените стълби към техническия център. Дългата вита стълба беше достатъчно висока, за да го накара да се задъха, докато накрая не стигна до заобикалящия „Кавеа“ сервизен коридор. Далече долу алармата продължаваше да вие.

Той удари по необозначената врата и влетя в стерилната монохроматична вътрешност на техническия център.

Четирима души с белите униформи на техници вдигнаха погледи към него, застинали в креслата си. Всички изглеждаха изплашени, но никой не беше изненадан от появата му. Един от тях вдигна ръце с дланите напред.

— Стой! — каза той и размаха ръка, сякаш Хари беше зло куче, което може да бъде спряно със строг глас. — Това беше техническа неизправност, ясно? *Неизправност.*

— Ти лъжеш по-зле даже и от мен! — Хари пристъпи към него. — Какво се случи? Защо бях изтеглен? — Той направи още една крачка и показа зъбите си. — Ако започнеш да говориш, преди да стигна до теб, няма да пострадаш.

— Управителят Колбърг... — изписука техникът, после се закашля и заговори пак: — Управителят Колбърг, тъъ... ви чака в офиса си...

— И той се обади тук, за да каже това? — Хари се облегна на гърба на празното въртящо се кресло пред пулта на помощник-режисьора — и установи, че кожата му е топла. — Не... Той е бил тук, нали? Не се е обадил от офиса си... Бил е *точно тук*.

Топлината върху кожата, която усещаше сега, беше дошла от меката, потна плът на Колбърг. При мисълта за това Хари почувства буца в гърлото си и дръпна ръката си с изражение на погнуса. Видя наподобяващия гъба бутон за извънредното прехвърляне, монтиран най-отгоре на пулта точно срещу креслото. Сега той беше тъмен, но Хари си представи как е светел в червено, когато потната ръка на Колбърг се е стоварила върху него. За миг в съзнанието се появи кървава картина — как откъсва един по един пръстите на тази ръка и ги тъпче в гърлото на управителя. Тръсна глава, за да пропъди образа, но той се върна отново.

— Сега е в офиса си, нали?

— Тъъ... Каин? Той вече, тъъ... вече се обади на охраната. Обади се, преди да си тръгне. Те трябва да те съпровождат дотам.

Хари кимна.

— Да. Разбира се, че го е направил.

Той разбираше, че нервният техник се опитваше да му помогне, като му казваше това, опитваше се да го предпази от проблеми. Но също така разбираше, че вече е твърде късно за това.

— Благодаря все пак — каза той и излезе.

Те го чакаха в коридора отпред.

Трима от охраната на Студията в пълно снаряжение: яркочервени брони от въглеродни нишки с покритие от високоеластичен полиуретан, огледални противолазерни щитове отпред на шлемовете, метални резервоари с втвърдяваща се пяна на коланите. Държаха наклонени пред гърдите си мощни пушки „Уестинг“ със стопатронови пълнители с гел-куршуми.

Те пристъпваха с машинната прецизност на Трудоваци. Носеха се слухове, че в службата за охрана на Студията са зачислени няколко киборги. Те компенсираха липсата на висши когнитивни функции с безпрекословното си подчинение.

Когато Хари пристъпи напред, един от охранителите каза:

— Ще дойдете с нас.

Гласът му беше монотонен, лишен от емоции, и Хари внезапно осъзна, че няма достатъчно енергия, за да не се подчини. Той сви рамене и тръгна напред. Охранителите го заобиколиха от страни и отзад.

Те го поведоха по сервизния коридор към украсената със златен филигран врата на личния асансьор на управителя, измъкнаха скрит панел и въведоха някакъв код. След дълго спускане, от което ушите на Хари заглъхнаха, се озоваха в подземния офис на Колбърг.

Тук, дълбоко под кулата на Студията, беше прохладно. Хари помнеше последното си посещение тук, преди цял един живот — беше достатъчно хладно, за да не се поти управителят, но невинаги. Само при мисълта, че ще види отново сивото, отпуснато лице на Колбърг, към гърлото му се надигна каквото беше там последното нещо, което бе ял отгатак, в Лабиринта.

Вратата към вътрешния офис зееше отворена. Отвътре се чу гласът на Колбърг:

— Майкълсън, влизай. Не си прави труда да сядаш.

Охранителите не последваха Хари през вратата, но вътре имаше още трима, неотличими един от друг като коли един и същ модел.

Колбърг седеше зад бюрото си и изглеждаше — ако това изобщо беше възможно — още по-отблъскващо от обикновено. Слабата светлина от нощното небе, което показваше ретранслаторът, придаваше на бледата му плът зеленикав оттенък и подчертаваше тъмните кръгове под очите му. Бузите му бяха увиснали, а безкръвните му, наподобяващи влечуги устни бяха здраво стиснати. Хари си отбеляза, че дори Колбърг не е спал много последните дни.

— Току-що разговарях със Съвета на директорите — каза Колбърг. — Имам си... ъъ... *неприятности*.

Хари почувства задоволство — поне на кучия син нямаше да му се размине, — което незабавно се стопи при следващите думи на управителя.

— Имам си неприятности, защото не те върнах обратно *по-рано*. Бях там, в Техническия център. Държах юмрука си над бутона за извънредно прехвърляне. Тази отговорност ми беше възложена пряко от Борда на директорите и сега кариерата ми е под заплаха, защото бях *твърде снизходителен*. Позволих ти да стигнеш твърде далеч.

Хари внезапно почувства как по задната част на врата му се плъзга нещо — вероятно дулото на пушка, допряно до него от безмълвния охранител зад гърба му. Само това го спря да не се пресегне през бюрото и да сграбчи Колбърг за шията.

— Може би ще ми обясните това, Администратор — каза той напрегнато, предъвквайки учтивото обръщение.

Колбърг допря пръсти пред лицето си.

— „Онези, които не допускат мирна революция, правят неизбежна кръвопролитната революция“ — изрече той отчетливо. — Знаеш ли кого цитирам?

Хари се намръщи.

— Кенеди. Джон Кенеди, един от лидерите на старата...

Внезапно Колбърг удари яростно по бюрото.

— Не, работнически боклук такъв! Цитирам *теб*.

Хари стоеше втрещен, докато Колбърг му преразказваше последния си разговор със Съвета на директорите. Управителят ставаше все по-ядосан и по-развълнуван, скочи на крака и започна да размахва ръце и да пръска слюнка.

— ... и *най-накрая*, което вероятно беше *най-глупавото* нещо, което съм те виждал да правиш в цялата ти *глупава кариера*, беше да кажеш пред *сто и петдесет хиляди директни зрители*, че Студията, „Приключения без край“, една *развлекателна* корпорация, ти е наредила да *убиеш държавния глава!*

Цялата болка, цялата ярост, която Хари носеше в себе си, кипяха в гърдите му, готови да експлодират. Бяха го изтеглили, бяха убили Шана заради тяхната *политика*.

Заради имиджа си.

Жилите на врата на Хари бяха изпъкнали като на побеснял бик и единственото, което той успя да каже, бе:

— Това беше истината.

— Истината! — изсумтя Колбърг презрително. — Щом си толкова загрижен за истината, защо не кажеш на твоите анхански

приятелчета кой си в действителност? Защо не кажеш на Талан как я намери в донжона? Не ми хленчи за *истината*, когато целият ти живот е изграден върху лъжи!

— Добре — каза Хари. В гласа му отново се бяха появили стържещите нотки. — Няма. Кажете ми само едно нещо. Когато стана всичко това, когато разказвах за шибания ми договор, бях седнал и *държах ръцете ѝ*. — Сега той се задъхваше, с усилие потискайки смъртоносната си ярост. — Ако ме бяхте изтеглили тогава, прехвърлящото поле щеше да се разшири автоматично и тя щеше да се върне с мен. Сега щеше да е тук. Защо изчакахте? *Защо изчакахте, мамка му?*

— Не ми викай — каза Колбърг студено. — Не забравяй къде ти е мястото. Писна ми от твоята наглост и неуважение. Надигни още веднъж глас — и ще наредя на охраната да те простреля. Ясно ли е?

Хари се овладя.

— Защо изчакахте?

— Попитах: *ясно ли е?*

— Да — процеди Хари през стиснатите си зъби.

— Да, какво?

— Да, Администратор. Ясно е.

— Много добре. Отговорът е прост. Договорът ти е за убийството на Ма'елкот. Щом веднъж го направиш, можеш да спасяваш жена си, или не — твоя си работа. Но не и преди това.

— Значи, това е цената. Това е истинската сделка.

— Да. Нещо повече, ако искаш подкрепата на Студията, очаквам да се изправиш срещу Ма'елкот и да го убиеш *извън* двореца „Колхари“. Двайсет и седемте часа, които прекара извън връзка, ни донесоха достатъчно неприятности. Ако при кулминацията на твоето Приключение ти, така да се каже, си „зад сцената“, няма да реализираме никакви продажби на кубове, нито пък някой ще ги взема под наем. Забрави за всякакви бунтарски забележки — не се съмнявай, че няма да се поколебая да те върна отново. Ако се наложи, ще те дам и под съд за противодържавна дейност.

Яростта започна да се оттича от Хари, сякаш в сърцето му се беше отворил някакъв шлюз, и от очите му погледна Каин.

— Може би просто трябва да ви убия. Може би ако ви убия, ще склуча по-добра сделка със следващия управител.

— Не ми губи времето с празни заплахи — каза Колбърг. — Няма да направя нищо подобно.

— И Крийл така си мислеше.

— А?

— Задайте ми един въпрос, Администратор. Попитайте ме откъде знаех, че Кралските очи няма да ме застрелят на място, няма да ме застрелят като бясно куче, когато убия Посланика на Манастирите? Хайде, попитайте ме.

Колбърг застина.

— Тъъ...

— Не знаех — каза Хари спокойно. — Помислете си за това.

Очите на управителя бавно се опулиха, а устните му замляскаха, сякаш се е канел да говори, после е спрял, после пак се е накарал, но не може да реши какво да каже. Той започваше да осъзнава, че може да умре тук, в офиса си, още сега.

— Помислете си за това — повтори Хари. — Помислете си за това, преди да решите, че можете да пожертвате живота на Шана заради по-високи рейтинги, заради шибаната ви *печалба*...

Хари млъкна, осъзнавайки какво е казал току-що.

Стоеше върху килима и примигваше.

За втори път през последния половин час около него звънтеше кристален дъжд и парченцата се нареждаха в нова картина.

Програмата „Дълъг формат“. Ламорак в режим чесмод — отрязан от надзора на Студията. А Колбърг беше казал нещо за това, че „Аленото огнивче“ на Шана върви твърде добре, твърде лесно... И после внезапното позоваване на ранга — обичайна маневра, позволяваща да се избегне отговора на един прост въпрос: защо е изчакал *точно до този момент*, преди да натисне бутона? Кое е станало последната капка?

Какво възнамеряваше да направи в този момент Каин?

Да каже истината за Ламорак.

А тази истина би могла да попречи на Студията, да попречи на Колбърг само ако Ламорак изпълнява договора си.

Ако някой му е наредил да я предаде.

— О, боже — простена Хари. — О, боже. Мамка му...

Всичката тази жестокост, всичката болка, страхът, загубите, всичкото това страдание — не само неговото, но и на Шана, на

токалите, на Талан, на мъртвите близнаци, дори изтезанията на Ламорак — всичко това е започнало тук. В този офис. Зад това бюро. В сгърчения червясал мозък на този зъл човек...

— Тя беше права — въздъхна Хари. — Шана беше права. Всичко е заради печалбата. Заради рейтингите. Тя не можеше да привлече достатъчно публика, значи, е трябвало да бъде саботирана. Да бъде предадена, за да отида да я спасявам. Вие сте могли да направите от това глобално събитие. Вие. Не Ламорак. Вие.

Хари почувства как коремът му се свива, как краката му се разтреперват. Каин се гърчеше там, вътре в него, гладен, жадуващ кръв.

— Какви ги плещиш?

— Какво му предложихте? Познавам Карл от десет години. Какво може да сте му предложили, че да го накарате да се съгласи на това?

Колбърг сви месестите си устни в нещо, наподобяващо смачкан червеникавокафяв сфинктер.

— Майкълсън, не знам какво си мислиш, но настоятелно ти препоръчвам да не повтаряш никое от тези безумни обвинения извън този офис. Бордът на директорите настоява за твоето *киборгизиране*, Майкълсън, само защото си направил определени *коментари*; единствено благодарение на моето *ходатайство* си все още жив и свободен. Ако кажеш нещо подобно публично, няма да съм в състояние да те защита.

А после вече беше твърде късно: Каин се беше изтръгнал и бе завладял мозъка на Хари, и се навеждаше над масата, оголил зъби.

— Колбърг — каза Каин, — няма да те убия. Няма да те убия, защото от това няма да те боли достатъчно...

Той се канеше да продължи със списъка на всички начини, по които беше способен да предизвика болка, и да ги демонстрира един по един, но Колбърг внезапно се метна под бюрото си, крещейки:

— Стреляйте, стреляйте, *стреляйте!*

Пушките в ръцете на охранителите изреваха и след четвърт секунда излелите се от дулата им като вода от маркуч гел-патрони запратиха Каин в алено небитие.

27.

Изчервяването на Талан започна с розови петна на високите скули, после се разпростря като слънчев изгрев около очите ѝ и надолу по шията. Необичайно свенливата ѝ усмивка и начинът, по който почти, но не съвсем, издърпа ръката си от дланта на Величеството, в съчетание с престорено небрежните ѝ отговори, скоро накараха Краля на Кант да се зачуди кой кого съблазнява тук.

Той просто убиваше времето в леки закачки, но колкото повече се заиграваше с Талан, толкова по-заинтригуван ставаше — и толкова по-сигурен, че тя играе неговата игра по-добре от самия него. Очарователна жена, общо взето, и по думите на всички — великолепен боец, почти равна на Каин, а според някои — дори по-добра от него. Колкото повече разговаряха, толкова повече Величеството се улавяше да си мисли какъв би бил животът му с кралица на Кант до себе си, кралица воин, страшилище за враговете му, но обичана от неговите Поданици...

Тя беше прекрасна, макар и да не беше Палас Рил.

Усети се, че се увлича. Несъмнено, той губеше играта, но в края на краищата не беше ли това вече нещо повече от обикновена закачка? А в такива случаи понякога е по-приятно да загубиш, отколкото да спечелиш.

Лекомислените му фантазии за семеен живот секнаха внезапно, когато Палас се върна сама. Тя се появи горе на стълбите, осветена в гръб от огъня на Томи.

— Величество, може ли двама от хората ти да помогнат на Ламорак?

— Разбира се — отвърна машинално Величеството, но после се намръщи. — Къде е Каин?

Лицето ѝ беше в сянката и изражението ѝ не можеше да се разгадае, но в гласа ѝ се долавяха безпокойство и неувереност.

— Отиде си.

Кралят и Талан попитаха едновременно, с почти еднакво разочарование:

— Отиде си?

— Просто си *тръгна*? — Величеството се изправи, пускайки ръката на Талан. — И ти го пусна?

Талан също се изправи и погледна Палас с недоверие.

— Какво се случи? Какво му каза?

— Нищо. — Изтощителните последни няколко дни бяха изсмукали всички емоции от гласа ѝ. — Нищо не съм му казвала. Той дойде, за да ми остави съобщение. Направи го, след което си тръгна. Не можех да го спра.

— А аз си мислех... — започна Талан, — мислех си...

Тя млъкна и поклати глава. После отново седна на стъпалото и облегна брадичка на дланта си. Хвърли празен поглед към *токалите* и насядалите кой където свари Поданиците.

Величеството едва ѝ обърна внимание — забавлението си е забавление, но работата си е работа. Той се качи по стълбите, хвана твърдо ръката на Палас малко над лакътя и нежно я отдалечи от стълбите.

При огъня Томи си грееше ръцете, заедно с още един от Поданиците.

— Не чухте ли какво каза дамата? — попита Величеството. — Отивайте за Ламорак, бързо.

Мърморейки тихичко за несправедливостта на живота, двамата се изправиха. Палас ги упъти и те тръгнаха. Когато се скриха в тъмнината, Величеството се обърна с негодувание към Палас.

— Мамка му, Палас — изсъска той. — Да не си си изгубила ума? Как можа да го пуснеш? Нали ти разправих какво ми каза Тоа Сител...

Палас се беше вторачила замислено в някаква далечна точка и сякаш ѝ беше много трудно да задържи вниманието си върху думите на Величеството — все едно той беше някакъв дразнител и само я разсейваше.

— Тоа Сител греша.

— Откъде знаеш? Откъде знаеш, че Каин не тича към Кралските очи точно в момента?

— Знам.

Спокойствието ѝ и пълната ѝ увереност разколебаха Величеството, но не го отказаха.

— Как можеш да знаеш? Тоест аз съм наясно, че това не е в негов стил, но ти и Ламорак... Ревността може да накара човек да направи глупави неща, Палас. Най-добре да отведем *токалите*, за по-сигурно.

Вниманието ѝ се върна от някъде много далеч и тя го погледна съсредоточено в очите.

— Няма нужда да ги отвеждаме. Каин няма да ни предаде. Просто не може да го направи.

— Добре, добре, хубаво е, че му имаш такова доверие, но и *моят* задник е заложен...

Тя поклати глава и се изсмя горчиво — сякаш е подслушала шега, която е повече болезнена, отколкото забавна.

— Доверието няма нищо общо тук. Освен това той си тръгна преди час. Ако беше отишъл при Очите или при Котките, те вече щяха да са тук.

— Мамка му, никога нямаше да го доведе, ако подозирах, че ти ще си тук. Не можеш да поемаш такива рискове!

Тя приятелски положи ръка върху рамото му.

— Повярвай ми, Величество. Всъщност ти ми спаси живота тази нощ. Утре по изгрев-слънце ще изведе *токалите* от града и всичко ще бъде наред.

Тя свали ръката от рамото му, отдалечи се от него и слезе по стълбите, потънала в размисли.

„Може би наистина всичко ще бъде наред — помисли си Величеството, докато я гледаше как уморено се спуска надолу. — Може би. Но ако не е, Каин най-добре да има убедителни отговори на някои въпроси. Има неща, които не може да се простят, дори и на приятели.“

ДЕН ПЕТИ

— И какво лошо има в това, да искаш да помагаш на хората?

— Нищо лошо няма; просто не виждам смисъл. Рискуваш живота си за едно благодаря с насълзени очи и прегръдка. Глупаво е.

— Това си е моят живот.

— Не, Шана. Това е нашият живот, забрави ли? Затова се оженихме.

— О, вярно — знаех си, че има някаква причина, просто забравих каква е.

— Шана, по дяволите...

— Не, Хари. Не. От брака се очаква да те направи нещо повече от онова, което си. Очаква се да добави нещо в живота ти, а не да го отнеме. Ти искаш от мен да бъда нещо по-малко, да съм повече като...

— Хайде де, кажи го. Хайде.

— Добре де, ще го кажа: Да съм повече като теб.

— Тая монета има две страни, Шана.

— Може би. Може би сбъркахме още в самото начало. Трябваше да се досетя.

1.

Зората украси небето над Анхана в алено и бледорозово. Гъстата мъгла, която всяка сутрин се издигаше над водите на Великия Чамбайген, бавно започна да се разсейва в затоплящия се въздух.

Повечето от работниците, конярите и дребните чиновници, които работеха в Стария град, но не можеха да си позволят да живеят там, вървяха в мъглата към Моста на глупците с панталони, завързани за прасците, и крачоли, пристегнати с ширити на глезените.

Тази мода беше продиктувана от необходимостта, защото сред кълбящата се мъгла се скитаха и другите граждани на столицата, нощните жители, които се прибираха в дневните си убежища; и те бяха много по-многобройни от човешките ѝ обитатели. А всеки, на който му се бе налагало да изпълнява танца на плъховете, докато някой паникьосан гризач се опитва да се изкатери по крака под панталона му, забивайки нокти и зъби в плътта, няма никакво желание да преживява нещо подобно отново.

Един особено голям и мършав плъх със сиви петна покрай носа клечеше в процепа, където се съединяваха двете половини на Моста на глупците, и наблюдаваше утринната церемония с искрящи очи, в които се таеше нещо повече от обичайното любопитство на гризач.

Церемонията се провеждаше върху извития свод над реката, над бавно носещата се мазна вода, която изглеждаше лъскавочерна в слабата утринна светлина. Плъхът наблюдаваше капитана на моста, който се появи до една от подсилените амбразури на порталната кула на Стария град. Върху униформата си бе наметнал прозрачна мантия със синкав цвят.

Капитанът обличаше тази мантия два пъти дневно, при изгрев– и при залез-слънце, когато изпълняваше ритуалния обред на легендарния речен бог Чамбарая. На зазоряване той изливаше масло от един златен бокал, молейки речния бог за разрешение да спусне моста; по залез-слънце в бокала имаше вино, в знак на благодарност, че е позволил на хората да преминават през реката.

Мостът се спусна; плъхът отскочи встрани, но щом половинките на моста се съединиха, той хукна към Стария град. Движенията му бяха ограничени донякъде от два тънки кожени ремъка, приличащи на връзки за обувки, които придържаха малък пакет от насмолена хартия към гърба му; без малко да го смаже ботушът на някакъв стреснат войник, който му тропна с крак, но гризачът избяга и се шумугна в уличката зад близката конюшня.

Там той се спря, като че ли се колебаеше накъде да тръгне; неестествената интелигентност в погледа му беше подсилена от начина, по който седна на задните си лапи и разтърка с предните лицето си така, както правят някои хора, когато се колебаят как да постъпят. Но плъхът нито беше нерешителен, нито всъщност мислеше; малкото разум, който се съдържаше в мозъчето му, го подтикваше да прегризе кожените връзки, придържащи пакетчето към гърба му.

Мисленето и нерешителността принадлежаха изцяло на Ламорак.

2.

Малко преди зазоряване тя го беше целунала за довиждане. Смяташе да извози *токалите* до речната баржа на групи от по четирима или петима души — толкова, колкото мислеше, че ще може успешно да скрие с Наметалото, без да губят способността си да се движат бързо по улиците. Беше кимнала и го бе погалила по бузата, когато ѝ каза как му се иска да бъде с нея, как смята, че мястото му е на улицата, да помага при защитата им, да защитава нея, само да не беше проклетият крак...

И когато му обърна гръб, когато се изкачи по стълбите и излезе на улицата, на лицето ѝ отново се беше появило разтревоженото, отнесено изражение — същото като онова, което имаше след изчезването на Каин предишната вечер.

Повдигаше му се от това; той знаеше, че я губи. Беше го видяла в стаята заедно с Каин, един до друг, беше ги сравнила и някак си той се бе оказал по-дребен. Отново. Не разбираше това, не можеше да го разбере. Защо една жена — или който и да е човек, всъщност — би предпочел начумерения, мрачен Каин вместо искрящите очи и героичния устрем на Ламорак? Но беше точно така и ето че се случваше отново, като повтарящ се кошмар.

Сякаш всички в живота му се бяха наговорили да го накарат да се чувства като второкласен актьор.

Глупава кучка.

Той беше усетил приближаващите проблеми още предишната нощ, когато го бе накарала да остане в онази проклета влажна стая над земята и изгуби цял час в размисли защо Каин е бил изтеглен толкова внезапно. Особено силно се тормозеше заради онова, което се канеше да ѝ каже той — просто отказваше да го забрави. Какво е искал да ѝ каже? Какво е искал да направи? Какво, какво, защо, защо, кой — и това продължаваше безкрай, докато накрая Ламорак не го засърбяха ръцете да я зашлеви.

При някои жени единственият начин да ги накараш да млъкнат е да си пхнеш оная работа в устата им.

Той знаеше много добре какво щеше да каже Каин, а още по-добре знаеше какво щеше да направи. Но освен това беше наясно, че както бе невъоръжен и със счупен крак, единственото, което би могъл да направи тогава, е да се свие и да чака да умре. Познаваше Каин достатъчно добре, за да очаква от него да прояви милост само защото Ламорак не може да се защити.

Освен това го беше яд, че всичко бе планирано толкова внимателно, толкова добре обмислено и замаскирано, а Каин веднага се беше досетил за истината, без дори да има каквито и да е улики. Нямах да може да докаже нищо. В никой свят нямах да намери съд, който да приеме неоснователните му подозрения за доказателство. Мамка му, какви съдилища, това дори не беше незаконно. Не че имаше някакво значение; Каин не би предпочел законните власти и разните законови процедури пред вихъра на смазващите си юмруци.

Върху това беше размишлявал Ламорак цялата нощ, докато седеше над подгизналия под в гнездото от празни щайги, което му бяха приготвили неколцина от признателните *токали*. Беше прекарал нощта, работейки върху крака си — придърпваше нишките на Потока и внимателно си представяше как наслабва калций върху счупената кост, сливайки разцепените ѝ краища. Надяваше се, че до времето, когато Каин се появи отново, бедрото му ще се е възстановило достатъчно, че да издържи тежестта му и да му даде шанс да се бие.

Не че имаше някакво намерение да се бие.

По време на една от честите почивки му хрумна, че точно както използва презряната някога магия, за да излекува счупения си крак, така използва същата тази способност, за да излекува разбития си живот. Така и не можа да разбере как е успял да навърши трийсет и четири години, без да стане голяма звезда; беше сигурен още като дете, като ученик в Консерваторията, като млад Актьор в чесмод режим, че някой ден ще бъде един от легендарните велики, че името му ще бъде вписано в краткия им списък, редом с имената на Реймънд Стори, Лин Зян, Кийл Бърчард, Джонатан Мкембе...

Името на Хари Майкълсън беше в този списък, или поне така твърдяха хората. Ламорак не можеше да разбере защо кариерата на Каин продължаваше да процъфтява, докато неговата едва креташе; беше навършил трийсет и четири години, възраст, на която повечето Актьори започваха да мислят за пенсиониране, без да е успял да влезе

дори в Топ сто. Каин беше на колко, трийсет и девет? Четирийсет? Но Каин можеше и никога да не се пенсионира, щом всяко негово Приключение се озоваваше в първата десетка, сякаш беше абониран за нея. Кариерата му си вървеше от само себе си, разчитайки на предишните му успехи, и вече беше стигнала до етапа, където нямаше никакво значение дали Приключенията му бяха добри, или не. Хората плащаха и плащаха само за да могат поне още веднъж да бъдат Каин — кой знае колко дълго щеше да продължи това? Кой знае кое щеше да е последното му Приключение?

Ламорак често се чудеше, на кого ли му пука?

Друг човек в такава ситуация щеше да се чувства потиснат от усещането за провал и некадърност. Вместо това Ламорак започна да разбира, че причината за непрекъснатите му разочарования е маркетингът — или по-скоро липсата на такъв.

Каин получаваше най-добрите Приключения, защото изпълнителните директори на Студията *очакваха* той да получава най-добрите Приключения — затова проявяваха готовност да вложат повече усилия, повече пари, повече реклама, за да го задържат на високата му позиция. Ламорак се нуждаеше само от един удар, един голям пробив, една възможност да покаже на Студията и публиката своите качества на истинска звезда.

Той се опитваше да получи точно това — удар. Големият му пробив.

Макар че като Шоумен той влизаше формално в кастата на Професионалистите, това беше временно явление; в деня, в който се пенсионираше, когато се откажеше да бъде Ламорак и най-накрая завинаги се превърнеше в Карл Шанкс, той щеше да се върне в истинската си каста, към която принадлежеше по рождение — кастата на Бизнесмените. Можеше да се пенсионира още на следващия ден и да заеме някоя позиция в семейния бизнес — „Синтек“, гигант в електронно-химическата промишленост — и да изкарва пет пъти повече пари от който и да е Актьор, дори от Каин.

Но това би означавало да напусне шоубизнеса.

Това би означавало да признае, че баща му, онзи безгръбначен подмазвач, е бил прав. Че братята му са били прави, както и майка му. Всички те твърдяха, че няма да успее като Актьор. Това би означавало да падне на колене пред дядо си — стария копелдак, който все още

оглавяваше „Синтек“, както изкуфял дракон пази планината си от злато — и да го моли за възможност да се докаже като истински Шанкс.

Макар и да презираше семейството си, това не му пречеше да използва кастовите си връзки, за да оказва натиск върху Съвета по планиране. Беше ги подчинил напълно; все пак те бяха просто групичка дебелогъзи Администратори. Но дори и да получаваше почести и по-мощабни Приключения, той все пак не можеше да разполага с такъв рекламен бюджет — съответно с такава огромна публика — както Каин.

По ирония на съдбата именно човекът, който беше отговорен за успеха на Каин, бе дошъл при Ламорак с план и предложение. Артуро Колбърг.

— Направи само едно малко нещо за мен — беше казал той. — Вкарай малко пикантност в анханската операция на Палас Рил така, че Каин да поиска да се намеси, и аз ще се погрижа за теб, както се погрижих за него. Аз го направих такъв, какъвто е сега, но той ми създава все по-големи проблеми. Мога да те издигна до неговото ниво и ти няма да се отнасяш към мен и към Студията с неуважение. Ще знаеш как да ми се отплатиш — с лоялност, със смелост и чест...

И ако Каин разбереше с какво всъщност се занимава Ламорак, ако узнаеше, че той *подпомага кариерата на Палас* с риск за собствения си живот — та погледнете крака му, вижте как беше измъчван почти до смърт, защото полагаше всички усилия да превърне едно скучно, досадно Приключение в нещо вълнуващо и запомнящо се — ами че Каин щеше да му *благодари*. И *двамата* щяха да му благодарят. Но вместо благодарност Палас бягаше с проклетите си *токали* и си мечтаеше за съпруга си, а Каин искаше да го убие и да се нахрани с кървавите парчета месо от тялото му. Всичко беше толкова *нечестно*...

Но той знаеше как да си върне на тях, знаеше как да си отмъсти за това, че са го изкарали такъв смотаняк — чрез магия. Тя беше важната в момента; така щеше да ги накара да съжаляват за проявеното неуважение. Ламорак беше по-добър адепт, отколкото подозираха *двамата*, и смяташе да използва скритите си умения, за да се погрижи веднъж завинаги всеки да си получи заслуженото, и най-вече той самият.

А когато всичко свършеше и той се върнеше на Земята, кариерата му щеше да се устреми напред с главозамайваща скорост.

Той не можеше да мисли твърде много за това, за образите и фантазиите, че най-накрая ще получи уважението, което заслужава — те бяха твърде прилепчиви и го отвличаха от текущите му задачи. Затова той ги складираше внимателно в дъното на съзнанието си, без да им придава форма и детайлност. Те се промъкваха във всичко, което вършеше или мислеше, и му шепнеха разтапящи сърцето мили думи — леки призрачни шепоти, които Ламорак никога не анализираше, защото не можеше да си позволи да се вслуша достатъчно внимателно в тях, за да ги разбере.

Те шепнеха, че времето на Каин е отминало, че е ред на Ламорак да се изпъчи напред и да заеме мястото му. Те шепнеха, че всъщност Палас само го е използвала и че дори любовта, която се преструваше, че изпитва към него, ще изчезне без следа, щом бъдат прехвърлени обратно на Земята и Шана влезе в Приключението на Каин. Те шепнеха, че Каин лъже: Палас не е офлайн. Това беше абсурдно. Той просто ревнуваше, защото звездата му залязва, докато нейната е във възход. Каин се опитваше да унищожи Приключението на Палас, докато Ламорак полагаше такива усилия, че да го направи велико.

И накрая най-упоритият шепот, най-нерационалният, който беше заровен най-надълбоко: двамата работят заедно против него. Каин и Палас са замислили целия този фантастичен план, за да го накарат да се изложи, да го унижат пред целия свят и да унищожат последния му шанс за щастие.

Всички тези шепоти се комбинираха в едно могъщо чувство за справедливост — убеждение, че той е обмислил всичко и сега действията му са не само необходими, но и единствено правилни.

Той бе започнал да решава „Проблема Каин“, както го наричаше, предишната нощ, след като двамата с Палас се бяха върнали заедно от съвещанието им. След като Ламорак се настани в гнездото си, а Палас отиде накъде да размишлява насаме, Кралят на Кант се беше изкатерил при него и бе започнал да го разпитва за Каин с небрежен тон.

Ламорак осъзна с нарастващо задоволство, че Кралят — макар и с неохотна — подозира, че Каин работи за имперските власти!

Щом го разбра, вече беше лесно да разпали тези подозрения, докато се опитваше да ги отклони. Изчезването на Каин, който по

думите на Ламорак „нищо не обясни, просто си тръгна“, още повече улесни ситуацията. Ламорак знаеше, че не само ще му се размине предателството към Палас и *токалите*, а и ще успее да припише всичко на Каин.

Величеството вече почти му беше повярвал, макар и против волята си; Заклинанието на Палас го караше да изпитва фанатично, параноично желание да я пази. Щеше да приеме всяка имперска намеса за доказателство, че Каин ги е предал.

Онова, което щеше да се случи на следващия ден, щеше да премахне всички съмнения.

Затова, когато половин час преди зазоряване Палас потегли, следвана от четиримата си *токали*, Ламорак без колебание се залови за работа; даже се чувстваше абсолютно прав и изпълнен с удовлетворение от уменията и въображението си.

Не беше лесно обаче да намери начин да осигури появата на Сивите котки на доковете, без да се сблъска отново с безумния темперамент на Бърн. Решението, което намери Ламорак, не само удовлетворяваше изискванията му, но и носеше в себе си усещането за традиция и един вид метафорична *справедливост*, която допълнително допринасяше за увереността му в успеха.

В склада навсякъде имаше плъхове; хартията, маслото и ножа за нарязването на кожените върви той взе от Поданиците на Кант с обяснението, че са му нужни за лечителската магия, която смята да приложи върху крака си. Тъй като не знаеха нищо за истинската магия, суеверните глупаци изобщо не се усъмниха.

Ламорак си намери уединено местенце, където да работи, и Талан прие с радост да пази вратата и да се погрижи никой да не го притеснява. Трябваша му само няколко минути, за да привлече достатъчно нишки от Потока и да покори волята на подходящ плъх, който изпрати към Стария град. Самият Ламорак щеше да остане тук, задействал менталното си зрение, за да контролира плъха, но това не представляваше никаква опасност. Ако Палас се върнеше и попиташе защо Потокът се вихри около убежището му, Талан и Поданиците щяха да й кажат, че все още работи върху крака си.

Беше идеално; беше лесно. Нерешителността, която го беше изпълнила, след като плъхът прекоси моста, не беше породена от

колебание дали да не се откаже — той просто се опитваше да реши кой е най-бързият, най-безопасният маршрут до щаба на Сивите котки.

3.

Плъхът подтичваше по Пътя на боговете, подмятайки задницата си. Той гледаше да се движи под дъсчените пътеки, да се крие в сенките, да избягва конските копита и някой случаен ботуш или хвърлена керемиди; опасностите по този широк път избягваше много по-лесно, отколкото кучетата и дивите котки, които обитаваха по-малките странични улички на Стария град. Едва успя да избегне обкованите със стомана колела на каретата на някакъв благородник, докато профучаваше покрай двореца „Колхари“; после пое по Пътя на благородниците и тръгна към южната част на Стария град, където прекоси Моста на кралете, за да премине на южния бряг.

Онова, което Сивите котки смятаха за свой щаб, представляваше къща с ограда с висока стена двор, която Ма'елкот беше подарил на граф Бърн като част от благородническата му титла. Плъхът се промъкна с лекота между металните решетки на портата и хукна към сградата. Всички врати и прозорци бяха широко отворени и тук-там се виждаха мъже, проснати в лентяйска дрямка.

Един от тях случайно надигна глава. Разтърка сънливо очи и забеляза плъха. Изведнъж се разсъни и скочи с изненадан вик, който накара останалите да надигнат обезпокоено глави.

Плъхът не забеляза сред тях Бърн — може би спалнята му се намираще на горния етаж? Животното се стрелна към стълбите. Въпреки очевидния си тежък махмурлук, Котките бързо се разсъниха и го подгониха с развеселени викове като ловци, чиито кучета са подгонили лисица.

На няколко инча от носа на плъха в пода се заби хвърлена кама и рязко го накара да смени посоката си. Внезапно въздухът се изпълни с остриета, които летяха към пода и стените и къртеха големи парчета от дърворезбата на парапета — всичко това под акомпанимента на веселия смях на Котките.

Плъхът се мятеше насам-натам, като продължаваше да се опитва да стигне до стълбата. А когато дъждът от кинжали спря за миг — или може би просто у Котките не бяха останали повече оръжия? — той

отново хукна към най-долното стъпало. Нещо тежко го удари в гърба и плъхът усети ледена вълна; задните му крачета потръпнаха конвулсивно, потупвайки по пода, той се извъртя, изпищя и се опита да захапне ножа, който бе пронизал хълбоците му и го бе приковал към пода.

Изчезна всякакво подобие на разум; остана само последното му инстинктивно желание да нарани нещото, което го убиваше, последният му опит да остави някаква следа след себе си, преди да настъпи смъртта.

4.

Един от Котките се наведе над мъртвия плъх и втренчи замъгления си поглед в намастената хартия, преди да разреже кожените върви, които я придържаха към тялото на животното. После я огледа на слабата утринна светлина.

— Това пък какво трябва да е?

Останалите Котки се събраха около другаря си.

Той разгъна хартиеното руло и прочете:

Смешника Саймън ще изпрати днес актирите с една речна баржа от доковете на Индустриалния парк. Шапка от сребърната мрежа върху главата ти ще неутрализира заклинанието, което ги скрива.

Очите му се разшириха и сърцето му се разтуптя ускорено.

— Къде е графът? — извика той. — Кой знае къде е прекарал нощта граф Бърн?

Вместо да му отговорят, останалите го засипаха с въпроси. Какво пише на хартията? За кого е предназначено? Кой го е изпратил? Той размаха хартията над главите им.

— Някой отново ни предава Смешника Саймън в ръцете — този път не трябва да се проваляме! Препуснете до Първата кула! Заповядайте им да приготвят противокорабните мрежи — и намерете графа!

5.

Закуската на Тоа Сител беше прекъсната от един задъхан паж, който го уведоми, че трябва веднага да се яви при императора.

Нямаше нужда да пита за местонахождението на Ма'елкот; по това време императорът неизменно се намираше в Малката бална зала и работеше върху Великата творба. Изкуството, както обичаше да казва той, се твори най-добре от зори до обяд, като се черпи сила от изгряващото слънце; следобед енергията намалява и изкуството започва да черпи от силата на твореца, за да замести онова, което би трябвало да получи от изчезващото слънце.

Влизайки в Малката бална зала, Тоа Сител установи, че Бърн е вече там. Графът беше облечен с бойната си униформа, прилепнала туника и изкърпени панталони от ягодовочервен шевиот. Откраднатият от Ламорак меч беше праметнат през рамото му. Вместо обичайния му махмурлук, който го мъчеше по това време на деня, Бърн изглеждаше отпочинал и готов за действие. Блясъкът в очите му говореше за възбуждане, което при него се появяваше само при очертаваща се възможност за клане.

Императорът стоеше зад него, до ръба на котела; кървавочервената му пола бе покрита със съхнеща, напукана глина. Той беше бос и гол до кръста, както винаги когато работеше тук; зачервен от горещината, излъчвана от въглените. Когато протегна ръка към Тоа Сител, мускулите под кожата му изпъкнаха като огромни камъни.

— Ела, херцоже мой. Какво ще кажеш за това?

Той тикна в ръката му сгънат лист хартия, но погледът на Тоа Сител беше привлечен от манекена, който се поклащаше леко в замъгления от парата въздух, забравен над врящата глина в котела.

Фигурата беше на Каин, отново на него; предишния ден Ма'елкот беше посветил цялото си време на своята Велика творба, опитвайки се да впише Каин в гигантската скулптура пъзел; той беше изпробвал най-различни пози и изражения, но накрая винаги оставаше недоволен. Сега сигурно опитваше някаква нова стратегия, защото

фигурата на Каин беше доста по-голяма, може би достигаше височина от около седем фута, почти колкото статуята на самия император.

Тоа Сител се намръщи. Това му се стори донякъде като богохулство, макар да не можеше да разбере откъде се бяха появили тези чувства. Прагматик по природа, той отдавна бе приел неспособността си да разбира изкуството, но го притесняваше това, че за толкова кратко време Каин е започнал да заема толкова централно място в мислите на императора.

Тоа Сител погледна надолу към хартията в ръката си и прочете съобщението за намерението на Смешника Саймън да изведе *актирите* от града и за нуждата от сребърна мрежа.

— Кой го е написал?

— Ламорак — отвърна напрегнато Бърн. — Познавам почерка му.

— Пфу.

Тоа Сител обърна хартията от другата страна. Листът беше празен. Той сви рамене.

— Не ми изглеждаш изненадан.

Тоа Сител си позволи лека усмивка.

— От известно време знам, че Ламорак е източникът ти на информация за Смешника Саймън, допреди да бъде заловен. Но останах с впечатлението, че между вас е имало някакви, хм, разногласия. Чупенето на крака му, нареждането да бъде измъчван до смърт — това не са признаци за близки отношения.

Бърн разпери ръце.

— Просто вече не ми беше полезен.

Тоа Сител погледна замислено към бележката.

— Очевидно не е така. Макар че ако аз използвам някой източник по начина, по който го направи ти, никога повече нямаше да се доверя на думите му...

— Ние не се доверяваме.

Гръмотевичният глас на Ма'елкот сложи край на всякаква възможност за дебати. Императорът положи масивните си длани на раменете на двамата си слуги.

— Не можем да разберем какво се надява да постигне Ламорак с това; трябва да приемем, че е част от някаква тактика. Бърн и неговите

Сиви котки ще се престорят, че са повярвали; те ще наблюдават и ще претърсят всички баржи.

— Каква е тази сребърна качулка? — попита Тоа Сител. — Мисля, че съм чувал слухове за нещо такова...

— Ммм, да. От време на време майстор Аркадейл наемаше един занаятчия, на име Конос, който направи част от оборудването му за Театъра на истината. Последното му творение беше един костюм, направен изцяло от фино изплетена сребърна мрежа, която би трябвало да го предпазва от всички заклинатели, които се озоват в донжона — доста скъп продукт, за който Аркадейл се отплати, мисля, като обяви Конос за *актир*. — Императорът въздъхна тежко. — Самият аз смятах, че това творение има ограничено действие — всеки, който го носи, е отрязан напълно от Потока и губи всичките си сили. Може би прибързах — чувствата ми бяха заслепени от силата ми. Наредих да бъдат изработени седем подобни мрежи за мои собствени експерименти. Засега наредих да бъде доставен костюмът на Аркадейл, който ще бъде нарязан на парчета, достатъчни за три или четири качулки, в допълнение към онази, която вече е част от него. Ще проверим истинността на Ламораковото послание веднага щом качулките бъдат готови.

Тоа Сител кимна към грамадната фигура на Каин.

— А той какво мисли за посланието на Ламорак?

Ма'елкот се обърна рязко към него; ръката на рамото му го стисна като менгеме и го издигна във въздуха. Внезапната ярост бе превърнала красивото лице в демонска маска, а очите му пламтяха в алено, като залязващото слънце.

— Не *знам*! — прогърмя гласът му.

На Тоа Сител му се стори, че в ушите му се забиват ножове. Той усети как погледът на Ма'елкот направо изгаря кожата му. Въздухът излезе от дробовете му заедно с цялата сила от крайниците му. Той висеше във въздуха като зайче, попаднало в челюстите на лъв.

Пажовете в малката бална зала подскочиха при тътена на императорския глас и се спогледаха уплашено; несъмнено всички, които спяха в двореца, се бяха събудили в паника като от някой кошмар. Внезапно Тоа Сител бе връхлетян от усещането, че целият град, цялата Империя, всеки мъж, жена и дете, които бяха преминали през Ритуала по прераждането, бяха застинали по местата си; животът

им беше прекъснат от някакъв пристъп на необяснима тревога. Той усети как всяко Дете на Ма'елкот предчувства приближаването на някаква незрима опасност.

Миг по-късно Тоа Сител стоеше на краката си. Страшната хватка на рамото му се смени с топла бащинска ръка, която го подкрепяше, докато се съвземе.

— Приеми моите извинения, Тоа Сител — каза тихо и спокойно Ма'елкот, макар ехото от онази титанична ярост все още да трептеше в гласа му. Гърдите му се издуха почти до пръсване и после спаднаха в една продължителна въздишка. — Работата не върви добре, а аз просто нямам търпение.

Херцогът мълчеше и постепенно се възстановяваше от изгарящата ярост, която го бе връхлетяла. Също като дете, усетило за пръв път тежката ръка на баща си, той не можеше напълно да осъзнае чувствата си — беше наранен и уплашен, и засрамен, несигурен в това, какво да каже и какво да премълчи.

Цялото му тяло беше покрито с малки капчици пот, причината за която само отчасти бе горещината в Малката бална зала, и дори Бърн изглеждаше потресен.

— Вижте. — Ма'елкот им обърна гръб, за да не може никой от тях да вижда лицето му. — Когато Бърн дойде при мен тази сутрин, аз се опитах да говоря на Каин с Речта, да разбере какво мисли той за това послание. Ако двамата все още бяха заедно, Каин щеше да потвърди написаното в него или да ме предупреди, че е фалшиво. В краен случай щях да разбира какво става. И вижте какво се получи.

Големият манекен се надигна над ръба на котела, понесе се към тях тримата и се спусна на пода.

Ма'елкот протегна ръката си към него, сякаш му предлагаше благословия, и разперените му пръсти засенчиха лицето на манекена от сутрешното слънце. Напрежението започна да нараства, сякаш самият дворец затаи дъх, и въздухът около Ма'елкот затрепери от енергия.

— *Каин...*

Думата отекна в главата на Тоа Сител като шепот в пещера, но манекенът си остана просто парче безизразна и безжизнена глина.

Винаги досега, когато Ма'елкот използваше Речта, позата, мисълта, дори духът на призования се появяваха и съживяваха

манекена. Императорът му говореше, а той отговаряше така, сякаш беше самият човек, на когото Ма'елкот говори. Но този път, този път Тоа Сител потрепна и се приближи, протягайки врата си, за да види по-добре изработеното от кървава глина лице на манекена.

Тук определено липсваше нещо; нещо отвъд необяснимия провал на Речта. Във фигурата се усещаше липсата на живот, на истина, на скрита воля. Манекените, които Ма'елкот използваше за създаването на Великата творба, винаги оставяха впечатлението за характерна активност, за не чак толкова надълбоко скрит живот, сякаш в мига, в който човек извърнеше глава настрани, те щяха да се размърдат и да заговорят, да се смеят и да обичат. Но този Каин изглеждаше мъртъв като захвърлена кукла. Макар, както можеше да се очаква, всяка негова индивидуална черта да беше идеална, някаква едва доловима недодяланост на съчетаването им превръщаше манекена просто в голямо парче кал с формата на Каин.

— Сами виждате — промърмори с плътен глас Ма'елкот, — че това е нещо повече от обикновен отказ от отговор. По някакъв начин Каин се намира някъде отвъд досега на моя глас.

— Но как е възможно това?

— Аз съм обграден от загадки. Защо не мога да проникна през заклинанието, което прикрива всеки ход на Смешника Саймън? Защо Ламорак е толкова готов на предателство, че би простил смъртната си присъда? Къде е Каин?

— Смятате ли, че може да е мъртъв? — попита с надежда Бърн.

Ма'елкот изсумтя презрително.

— Нямах ли *очи*? — Манекенът се завъртя около императора и внезапно се озова на косъм от носа на Бърн. — Това не е лице на труп! Това е лице на човек, който изобщо *не е съществувал*! Каин е бил изтрит от реалността така, сякаш е бил просто някакъв призрак в наша колективна фантазия. Аз ще разбера как е било направено това. Ще разбера защо. Ще вложя цялата си магия в това, но в миналото Каин много пъти е доказвал, че с лекота се изплъзва от подобни капани.

Манекенът внезапно подскочи над ръба на котела и се плъосна във врящата кал, сякаш беше захвърлен небрежно там от гигантска ръка.

Ма'елкот застана между двамата благородници и изпука пръстите си като кечист.

— Бърн, отведи Котките при баржите. Може бележката да е просто примамка за отвличане на вниманието; ако Смешника Саймън си мисли, че сме клъвнали, може да се появи открито на някое друго място. Тоа Сител, от теб искам да вдигнеш по тревога всеки мъж, жена и дете, които някога са имали вземане-даване с Кралските очи. Искам да научавам за всичко, което се случва днес в града. Всичко. А ти лично — Ма'елкот се наведе към херцога и го облъхна с горещия си кървав дъх — ще насочиш цялото си внимание към откриването на мъжа, който не може да чуе моя глас; къде е онова място, до което не може да стигне волята ми. Това е почти толкова важно, колкото и залавянето на Смешника Саймън; то е от съществено значение за възстановяването на спокойствието ми.

Ма'елкот се извърна, изкатери се през ръба на котела и закрачи бос по течната повърхност на врящата глина. Той протегна ръце и от калта се надигна нова фигура, която отново се оформи като висок дванайсет фута мъж. Когато започна да извайва счупения нос и космите на брадата му, той за последен път се обърна с лице към Тоа Сител. В очите му гореше изумруден огън и гласът му прогърмя като планинска лавина:

— *Намерете Каин.*

6.

— А и нали знаеш, няма как да разбере дали нарочно го е планирал така. Дори не мога да разбере дали изобщо има значение планирал ли го е, или не.

Тъй като стоенето прав все още му причиняваше болка, Хари Майкълсън седеше до малкия квадратен прозорец на изключително неудобния и корав стол за прегледи.

Дясната му ръка беше привързана към гърдите, за да се обездвижи отчасти ранената предмишница. Раната не можеше да бъде излекувана по друг начин, освен със стандартното промиване и зашиване. Прилагането на по-напреднала медицинска технология би причинило пропукване на континуума, когато бъде прехвърлен обратно в Анхана. Бяха му ударили няколко инжекции с универсални антибиотици и беше получил седмична доза миниатюрни капсули с обезболяващи със забавено действие, които бавно се разтваряха в мускулите му. Лявото му рамо и коляното го боляха както от побоя, който бяха отнесли, така и от стероидите, които бяха натъпкани и в двете стави; и въпреки противовъзпалителните средства, инжектирани във всяка една от лилаво-черните синини, цялото му тяло беше обвито в хирургическа лента, която помагаше за спадането на отоците.

Когато се върнеше в Анхана, щеше да обясни отоците с удрянето в стените по време на падането му в Шахтата. Това беше добро оправдание; медиите вече му бяха повярвали, както и медицинските лица, които обработиха раните му.

Той се взираше в струйките вода, стичащи се по стъклото на прозореца, сякаш в тях можеше да прочете бъдещето си. „Като че ли винаги вали, когато идвам тук“, помисли си той.

— Не виждам какво още може да направи — рече Хари. — Дори допусна медиите в болничната ми стая — налазиха ме в момента, в който отворих очи. В таксито, по пътя насам, не можах да открия канал, по който да не тече материал за мен. Ако не пускат някой от записите ми, излъчват интервю с някое от медицинските лица или пък канят някой пенсиониран Актьор, който да анализира шансовете ми

във финалната схватка с Бърн, или някой от Маркетинговия отдел на Студията говори за рекордните предварителни поръчки за кубове, или някой друг задник твърди, че знае нещо за „повредата в прехвърлящата апаратура на Уинстън“.

Той притисна юмрук към стъклото и се облегна на него, оглеждайки набръчканата кожа между показалеца и палеца си и дебелите мозоли на кокалчетата.

— Някакъв тип в Чикаго успял да се сдобие с интервю с родителите на Шана. Те, нали знаеш, те... — Той се прокашля, опитвайки се да прогони дрезгавината в гласа си. — Алън и Мара не могат да си намерят място. Няма право на безплатното директно свързване, което се полага на близките роднини, защото това е мое Приключение, а не на Шана. Те са Търговци, не могат да си позволят директна кабина. Мамка му, *можеш* да им дам пари, но изобщо не се сетих, а те са твърде горди, за да ми поискат... Та този чикагски задник събира дарения, организира е световна кампания, за да пусне семейство Лейтън онлайн за останалата част от Приключението ми. Твърдят, че се справял добре — което ме кара да се чудя кой ли ще задържи допълнителните пари.

Щом успя да се отърве от медийната лудост в лечебницата на Студията, Хари дори не си направи труда да отлети до Аби; той знаеше отлично, че пред нея ще е тъпкано с новинарски екипи. Марк Вило не отговаряше на обажданията му — беше напуснал Студията предишната вечер, докато Хари все още лежеше в безсъзнание в лечебницата. Хари предположи, че сигурно е извадил късмета с Доул и сега вероятно се въргалаха в постелята. А и единственото, за което Вило можеше да му послужи, бе да го отърве от пресата. Хари не можеше да говори откровено с него, не можеше да му каже всичко онова, което отчаяно желал да разтовари от сърцето си.

Много от тези думи, от тези мисли бяха опасни; искаше да каже неща, които биха довели до киборгизирането му, ако бѐдеха повторени пред социалната полиция. Вило не можеше да го защити, а и Хари не би поставил патрона си в такова положение.

Затова отиде на мястото, което винаги бе отворено за него, при единствения човек, който можеше спокойно да изслуша всичко, което искаше да каже. Отиде в социалния лагер „Бюкянън“, където нищо от

онова, което щеше да каже, нямаше да бъде записано, нито дори чуто, и изля душата си пред лудия си баща.

— Как е успял да подреди всичко толкова *добре*? Дали вече го е бил планирал, когато е изпращал Ламорак да я предаде? Или още когато я е пращал на нейното Приключение? Откога е започнал да го обмисля? Още от Тоа Фелатон? Какво го интересува повече — да елиминира Ма'елкот или да вдигне рейтингите?

Дънкан Майкълсън лежеше отпуснат в леглото и слушаше Хари в мълчание, нарушавано единствено от стържещата му кашлица. По челото му пулсираха вени и както винаги Хари не можеше да разбере дали Дънкан е схванал нещо от приказките му, докато мъжът не произнесе:

— Има ли... има ли значение?

Хари погледна към бледото, призрачно отражение на баща си в набразденото от дъждовни струи стъкло.

— Не, предполагам, че няма. И в двата случая съм мъртъв.

— Не... — Дънкан се закашля остро, конвулсивно, устата му се напълни с храчки. Хари се приближи до него, разхлаби каишите, които стягаха китките му, и извади една хартиена кърпичка от джоба си, за да може баща му да се изплюе в нея. После внимателно избърса устните му. — ... си мъртъв — промърмори с усилие Дънкан. — Ти печелиш...

„Да не си луд?“ Хари едва се удържа да не произнесе думите на глас и с усилие потисна горчивия си смях.

— Да печеля? Татко, аз едва успявам да *вървя*. Шана ще умре след два дни. Тя е влюбена в копелето, което ще я убие, а аз съм заклещен в капан между Студията и шибаната Анханска империя. Дори да успея да се върна навреме при Шана, дори да доживея дотогава, тя не *иска* да бъде спасена...

— А... а... — Усилието да говори като че ли го изтощаваше. — А Колбърг?

Хари наведе глава.

— Твърде умен е за мен, татко. През цялото време вървеше две крачки пред мен.

Той изпука кокалчетата на пръстите си.

— Глупаво... глупаво хлапе. Не ти ли казах... не ти ли казах веднъж какъв ти е проблемът?

— Да, все тая. Винаги ми казваш какъв ми е проблемът. Аз съм роб, нали?

Безжизнените устни на Дънкан се разтеглиха в тънка, безкръвна усмивка.

— Вече не си...

— Какво имаш предвид?

— Той... Колбърг, той не е по-умен от теб, Хари. Много малко хора са... Той просто... Той просто прави каквото е решил, разбираш ли? Той се възползва и от най-малките шансове, лека-полека се приближава към целта, дори да не знае какво ще се получи накрая... Когато го вършиш достатъчно дълго, достатъчно упорито, все някога нещата ще си дойдат по местата и... и ти ще изглеждаш на останалите като гений, макар всъщност да не си планирал нищо...

— Все още не...

— *Чуй ме.* — Треперещата ръка на Дънкан сграбчи китката на Хари с изненадваща сила. — Направи като него; винаги си го правил. Каин го прави; последвай го. Когато Каин печели, всъщност печелиш ти, всеки път. Прокрадваш се към светлината и когато всичко си дойде на мястото, ти го сграбчваш и с едно движение оправяш всичко, нали?

Хари се намръщи.

— Ами да, предполагам...

— Така ще успееш да го победиш.

Хари присви очи и се замисли.

— Разбираш ли? — продължи Дънкан. — ... не роб. Ти мислиш... как да го победиш. Истинските роби не могат дори да *мислят* така — робите *не могат* да отвърнат на удара; не могат да си позволят да отвърнат на удара. Ти не си негова собственост... в съзнанието си. Можеш да се изправиш срещу него. *Победи го.*

— Едва ли...

— Не, не, не. *Мисли.* Не можах да те науча на много, но поне се опитах да те науча да *мислиш*. Победиш ли Ма'елкот — ще се появят други като него. Ще има други като Колбърг. Трябва да победиш най-ужасния си враг — онзи глас в главата си... Той ти казва, че битката е приключена... шепне ти, че нищо не можеш да направиш... Победиш ли този глас, това е победа, която никой не може да ти отнеме. Може да умреш, но ще умреш в битка.

„Или ще се озова тук, в съседната стая“, помисли си Хари. Дънкан беше направил своя опит, с малки крачки беше победил този глас — и се беше оказал смазан като хлебарка под ботуш.

Хари въздъхна и поклати глава.

— Не съм го победил, татко. Опитвам се, но засега не мога да го достигна с юмрука си.

Дънкан затвори очи и се изсмя накъсано.

— Ще го достигнеш... Опознай врага — това е половината битка... Действай, Хари. Направи първата стъпка и после просто не спирай.

— Лесно ти е на теб да го кажеш — промърмори Хари под носа си и извърна глава. — За теб всичко приключи. Отдавна изгуби битката.

— Нищо не е приключило — каза Дънкан. Умът му може и да бе объркан, но ушите му си бяха в ред. — Все още не съм изгубил. Все още се боря, Хари.

Хари се взря в състареното лице на баща си, в посърналата му усмивка, която излъчваше тиха увереност, толкова неуместна, толкова абсурдна за този съсипан човек, че просто не можа да намери сили да му възрази.

— Все още правя малките си крачки, хлапе — каза Дънкан, избърсвайки хрчката от устните си с осакатената си ръка. — Току-що направих още една.

7.

Този ден Хари прекара часове в стаята на Дънкан; нямаше друга работа. Колбърг вече беше планирал връщането му в Анхана за сутринта, а междувремето единственото задължение на Хари към Студията беше едно интервю с Лешон Кинисън в „Драконови приказки“.

Бащата и синът имаха много неща, които да си кажат. Хари беше чувал други хора да казват, че са опознали бащите си едва когато са станали мъже; за тези други хора този бавен процес беше започнал след навършването на двайсет години. Лудостта на Дънкан, кариерата на Хари — хиляди обстоятелства го бяха лишили от тази възможност. Не можеше да направи или да каже нищо, с което да си я върне, но в този ден се чувстваше така, сякаш беше поставил началото, сякаш бе започнал да усеща онова, което са чувствали студентите на Дънкан трийсет и пет години по-рано.

Освен това беше наясно, че едва ли щеше да постигне нещо повече от полагаването на началото; бе чакал твърде дълго. Дънкан беше затънал прекалено дълбоко в лудостта си.

Двамата пробваха да прекарат деня в обсъждане на проблемите на Хари, в опити да намерят начин да измъкнат него и Шана изпод меча, увиснал над главите им. През този ден Хари беше особено щедър, обеща килограми кокаин, за да му бъде позволено да остане в стаята и за да може служителят, биец инжекциите, да минава по-често, така че Дънкан да бъде по-дълго време в съзнание.

Дънкан редуваше фазите на лудост и здрав разум благодарение на деликатния баланс между лекарствата му; по-голямата част от времето, което Хари прекарваше в стаята му, беше изпълнено с фантазиите на Дънкан за едно по-различно време, за годините преди и точно след понижаването му в каста, когато майката на Хари беше все още жива, когато те все още бяха семейство. Дънкан го разпитваше за урока му по геометрия или го изпращаше в съседната стая за да провери температурата на майка си. Хари установи, че е способен с

плашеща лекота да се гмурне във вълната на Дънкановата фантазия, да се превърне точно в онова, което Дънкан очакваше от него.

В един от циклите си на пробуждане Дънкан отбеляза същото нещо.

— Много си добър в играенето на роли, Хари — правиш го с лекота, безпогрешно... Знаем, че сам набих това умение в главата ти с юмруците си, преди да пораснеш достатъчно, че да можеш да ми се опълчиш — понякога си го спомням... То те направи богат и прочут — но сега точно то ще те убие. Разбираш ли, толкова те бива да се превръщаш в онова, което те поискат, че никой не си спомня, че *ти не си длъжен да го правиш*. Самият ти си забравил това. Заблудил си ги да мислят, че ти си Каин; заблудил си самия себе си. Не е нужно да разрешаваш всеки проблем с юмруците си, Хари. Така постъпва *Каин*. Онзи долу, в офиса на управителя, е бил Каин. Управителят те е наранил и реакцията ти е била да го пребиеш с голи ръце — но това е реакцията на *Каин*, защото той няма друг изход. Не разполага с друга стратегия за решаване на проблемите.

— Че какво друго би могло да се направи? — въздъхна Хари с леко помръдване на раменете.

— Много неща. Има толкова много неща. По дяволите, ти си твърде умен, за да се самозалъгваш по този начин. Ти си попаднал в плен на собствения си образ, Хари. Целият свят си мисли, че ти си Каин, а ти си се оставил да те убедят в това. Но не е така. Никога не е било. Не си ли ти човекът, който винаги е гледал света в очите?

Хари се размърда смутено.

— Ами това е основната идея...

— Това са глупости. Ти се преструваш на нещо, което е далеч под същинското ти ниво. Преструваш се, че светът е по-лош, отколкото е. Самозалъгваш се точно както правят всички подобни на Полиана^[1] оптимисти. Знаеш ли защо? Така *оправдаваш загубите си*. Но не можеш да си го позволиш. Не и този път. Залогът е твърде голям.

— Но какво да направя? Имам предвид *наистина* да направя? — попита Хари с уморен глас. — Отвсякъде съм прецакан.

— Първо спри да хленчиш. После престани да се самозалъгваш. Позволи на управителя, на императора, на всеки да си мисли, че ти си Каин — но *самият ти* не си позволявай да го повярваш. Това те ограничава. Хората са те гледали почти два̀сет години и всички знаят

точно колко си умен. Направи тези малки крачки, Хари — пристъпи към светлината. Повярвай, че ако не се откажеш, един ден ще се озовеш на повратната точка, на мястото, където един смел удар ще сложи всичко на мястото му. Ти познаваш врага си, но той не познава теб. Колбърг смята, че стига да стои извън обсега на ръцете ти, е в безопасност.

— Татко... ти, тъъ... — рече Хари, поклащайки глава. — От устата ти всичко звучи толкова лесно...

— Може и да е — изпъшка Дънкан. — Хей, това, че съм луд, не означава автоматично, че греша. — Той завъртя главата си върху възглавницата, за да погледне през прозореца. После каза с хладен тон: — На един мъж... може да му бъде простено... че се гордее със собствения си син.

Хари преглътна тежко и примигна, за да прогони внезапно насъбралата се влага в крайчетата на очите му.

— Добре — рече той. — Предполагам, че първата ми задача е да разбера кой може да застане на моя страна, кой е толкова могъщ, че Студията да не може да го стъпче.

Двамата разговаряха още дълго; отдавна беше минало обяд, когато Хари си тръгна. В таксито, по пътя към дома, той набра частния номер на Марк Вило и този път набитият Бизнесмен отговори.

— Хари! Какво ново, хлапе?

— Марк, имам нужда от голяма услуга.

— За теб всичко, хлапе, всичко. Този път наистина ми помогна. Тази сутрин тя подписа за „Грийн Фийлдс“...

— Там ли е още тя?

Вило поклати глава.

— Върна се в Кауай. Защо?

— Това е услугата — отвърна Хари. — Искам среща с Шермая Доул.

— Не е кой знае какво, хлапе — отвърна Вило с широка усмивка. — Тя е една стара вдовица, която е готова да угоди на всекиго, схващаш ли?

Хари си пое дълбоко дъх. „Крачка към светлината“, помисли си той.

— Ще може ли да стане още този следобед?

[1] Полиана — главната героиня в едноименната книга на Елинон Портър. Името е станало нарицателно за човек, който успява да намери нещо положително във всяка една ситуация. — Б.пр. ↑

8.

Ягдовочервеният шевиот на Бърн изпъкваше сред сивите кожи на Котките. Те се бяха събрали в караулното помещение до Моста на рицарите, откъм страната на Стария град; близо двеста души с почти еднакво телосложение, целият отряд.

Гуляите и лудориите, които изпълваха нощите им, бяха забравени; всеки мъж в стаята гледаше с изражение на мрачна решителност. Всеки мъж в стаята знаеше, че може да влезе в схватка със Смешника Саймън; всеки мъж в стаята чувстваше липсата на шестимата мъже, които бяха изгубили живота си в проваления набег отпреди по-малко от седмица; всеки мъж в стаята бе изгубил другар, приятел.

Всеки мъж в стаята се бе заклел в сърцето си, че ще отмъсти за тях.

Зад Бърн стояха онези от хората му, които той беше решил да нарече Котешки очи — четирима от най-смелите му мъже, които носеха сребърни мрежи върху шапките си. Планът на Бърн беше прост. По едно Котешко око щеше да съпровожда всеки прайд и той щеше да описва на водача на прайда всеки човек, когото виждаше. Ако посланието беше истинско и сребърната мрежа предпазваше от въздействието на Наметалото и другите влияещи върху съзнанието заклинания, в края на краищата някой от Котешките очи щеше да започне да описва хора и предмети, които водачът до него не вижда. Обкръжаването и залавянето щяха да протекат по утвърдените процедури.

— Императорът иска да получи заклинателя жив; всички останали може да умрат — рече просто Бърн.

Това нареждане беше внимателно обмислено; той трябваше да звучи искрено, когато кажеше на Ма'елкот, че не е *заповядвал* да се извърши клане. Ако момчетата се поразвихреха малко повече, това щеше да е разбираемо, предвид загубите и униженията, които бяха преживели предишната седмица. Това е *разочарование*, не разбирате ли? И гняв — всички тези момчета са изгубили приятели през тази

седмица и предполагам, просто са си търсели на кого да си го изкарат... Бърн мислеше най-вече за Каин, като се надяваше, молеше се по някакъв начин врагът му да се окаже там.

Дълбоко в себе си вярваше, че причината Ма'елкот да не може да говори с Речта на Каин е, защото Каин е преминал окончателно на страната на Смешника Саймън — може би самият той беше Смешника Саймън, — и че по някакъв начин се е скрил под същата магическа мъгла, която толкова разстройваше императора. Бърн смяташе да задържи един от Котешките очи при себе си; представяше си как се изправя срещу Каин и силата на Ма'елкот изпълва гърдите му до степен на разтърсващ оргазъм...

А може би Палас Рил също щеше да е там. Тя беше успяла да му се изплъзне в Лабиринта, беше унизила него и хората му, но днес току-виж успее да я пипне. Да ги пипне и *дватамата*.

Тази прекрасна картина проблесна в гънките на ума му и изкриви устните му в лека усмивка, докато даваше заповеди на Котките.

— Пазете Котешките очи — Смешника Саймън ще хвърли срещу тях всичките си сили. Ако някое Котешко око падне — Бърн изпитателно огледа мрачните лица на подчинените си, — стоящият до него взема шапката му и сам става очи на прайда. Този път Смешника Саймън няма да се измъкне. За да оцелее, трябва да победи всички ни в откритата схватка.

Бърн погледна към стената на караулното, където с червен тебешир беше нарисован знакът на Смешника Саймън — рогца и усмивка. Всъщност самият той ги беше надраскал тайно само няколко минути преди да пристигнат Котките, като имаше наум точно този момент.

— Погледнете — рече мрачно Бърн, пресягайки се през рамо към дръжката на *Косал*. — Вижте как ни предизвиква. Вижте как ни се подиграва.

Той издърпа бавно *Косал*. След това стисна здраво дръжката му и тънкото му жужене завибрира в зъбите на всички присъстващи. Бърн допря звънтящото острие до камъка с рисунката, сякаш измерваше разстоянието до него.

— А това е нашият отговор.

С едно движение на китката той замахна, удари стената и отсече едно блестящо парче варовик. То падна на земята. Бърн го подметна във въздуха с върха на *Косал* и ловко го улови във въздуха. После протегна ръка, за да могат Котките да видят изрисуваното лице на Смешника Саймън.

— Това — рече той.

С леко усилие на волята той призова омагьосаната си сила и смаза парчето камък в юмрука си. Разнесе се пукот като от разтрошени кости и камъкът стана на пясък, на прах, който той остави да изтече между пръстите му в купчинка на пода.

Котките посрещнаха тази демонстрация с яростно спокойствие, което бе по-изразително от каквито и да е викове.

— Днес приключва приказката за Смешника Саймън — каза Бърн, — с поражение и кървава смърт. Всички по местата си.

Докато Котките се разделяха на прайдове и излизаха безмълвно от сградата, всеки един от тях се закле в сърцето си да изпълни клетвата на Бърн.

9.

— Тъъ, лейди? — разнесе се хрипливият, подрезгавял от уискито глас на капитана от върха на стълбата. — Сигур ще искаш да видиш това...

Палас се насили да стане, усещайки болка във всяка става. Когато капитанът казваше „лейди“, значи, се обръщаше към нея. Всички останали бяха „хей, ти“, дори Талан; още в началото им беше казал, че не иска да знае никакви имена.

Новоназначеният екипаж беше свършил добра работа в трюма; бяха покрили пода с дървени палети, които се издигаха на осем инча над събралата се на дъното мръсотия. Бяха изтъркали стените и бяха окачили фенери на гвоздеи, изобщо бяха направили помещението по-удобно.

Неколцината *токали* с по-висок ръст си удряха главите в гредите, поддържащи палубата, и дори по-ниските се чувстваха неуютно под ниския таван; почти нямаше място, за да се раздвижат. *Токалите* седяха скупчени по семейства и я гледаха с широки уплашени очи. „Както обикновено“, обади се някаква отегчена и възмутена част от съзнанието ѝ.

Веднага щом се изкачеше по стъпалата, те щяха да започнат да се питат какво става, главите им щяха да раждат все по-обезпокоителни фантазии за онова, което може би се случваше в озарения от дневната светлина горен свят; накрая някой от тях щеше да събере смелост и да попита Талан. Тя щеше да ги увери, че всичко е наред и те щяха отново да се съберат на групички и всичко щеше да започне отначало.

Час по-рано Палас беше извела от склада Талан и останалите бегълци под прикритието на Наметалото. Ламорак беше решил да остане заедно с Поданиците, което напълно я устройваше. Величеството и Поданиците му щяха да се погрижат за него, да го скрият и да го защитят от имперските власти по-добре от нея. Сега чакаха само да дойде редът на баржата да напусне доковете и да се отправи надолу по реката. Капитанът беше подкупил началника на

доковете да ги придвижи по-напред в списъка и сега им оставаше да чакат само още час.

Единственото, което искаше Палас, беше да изведе *токалите* от града и да ги изпрати надолу по реката. След това щеше да слезе от баржата, да се върне в града, да намери начин да прекрати Вечната забрава и да мине онлайн, спасявайки се от амплитудното разрушаване. Щеше да се върне в града за всеки случай, ако Студията беше подготвила протокола за автоматично прехвърляне, в очакване на сигнатурата на транспондера ѝ; не искаше да бъде прехвърлена пред погледите на *токалите*, екипажа и Талан.

И тогава да става каквото ще става... Ако Студията решише да не я изтегля, тя можеше да се върне на баржата — един бърз кон би наваксал разстоянието за по-малко от ден — и щеше да се погрижи *токалите* да се озоват в безопасност в Терана. Ако внезапно се озовеше на платформата в Студията, тогава щеше да ѝ се наложи да решава тамошните проблеми. Поне щеше да може да се обади на Хари и да разбере какво, за бога, ставаше тук.

Внезапното му прехвърляне предишната вечер беше породило ужасяващи картини за онова, което би могло да ѝ се случи — и случилото се беше загадка, която я човъркаше непрекъснато.

Защо Студията го беше изтеглила наред Приключение? В това нямаше никакъв смисъл.

И онези дълги десет секунди, в които бе стоял неподвижно, без дори да помръдне пръст... Тя го беше виждала в такова състояние и преди — изпаднал в толкова дълбок размисъл, че забравяше дори да диша. Какво ли се беше досетил? Беше погледнал към Ламорак и бе казал: „Ти. Това си бил ти“, а на лицето му се бе изписало онова изражение, което Палас беше виждала само няколко пъти досега — онази изпепеляваща ярост, която неизбежно водеше до проява на насилие.

Същото изражение бе видяла и онази нощ, когато се беше появил в лагера на Бърн по време на „Надпреварата за короната на Дал’канит“. След като развърза въжетата и ѝ помогна да превърже изгорените места и посипаните със сол разреди, останали след забавленията на Бърн, тя бе прошепнала:

— Изведи ме оттук.

Тогава той погледна към раните ѝ, а след това към одраните трупове на Марад и Тизар, които все още лежах в палатката край нея, изхвърча навън и се нахвърли върху мъжете, които им бяха причинили това. Те бяха насядали край лагерния огън, пиеха и се смееха, а на лицето му беше изписано същото онова изражение.

Той беше погледнал към Ламорак по същия начин, както гледаше Бърн онази нощ, и тя не знаеше защо.

Но сега нямаше време да мисли за това. Времето я притискаше от всички страни — трябваше да изведе трийсет и шест *токали* от Анхана и да намери начин да спаси собствения си живот. Вече беше похабила твърде много от ценното си време да мисли за Каин, за онзи израз на лицето му, преди кристалните призматични проблясъци да образуват ореол около тялото му.

Споменът се бе набил в главата ѝ и тя не можеше да го прогони оттам; без да се усети, непрекъснато се връщаше към него.

Беше се набил в главата ѝ, защото Каин беше готов да убива, беше обхванат от онази заслепяваща ярост, която като че ли понякога ръководеше живота му, намираще се в такова състояние, в което единствено значение имаха кръвта и болката. Но когато светът започна да се размива, в онази половин секунда, която му оставаше да действа, той *не нападна*. Нямаше време да размисли, да прецени последствията, да направи избор.

Той предпочете да отхвърли убийството и да се обърне към нея.

Тя знаеше какво се беше опитал да направи, когато протегна ръцете си към нея — да удължи прехвърлящото поле, да я отнесе със себе си към Земята и безопасността. Това я потресе наистина. Изобщо не отговаряше на представата ѝ за него. Накара я да се замисли, че в нейно отсъствие той може би е започнал да се променя по малко, бавно и постепенно; замисли се дали не си заслужава да се опита отново да го опознае.

Палас прогони тези съблазнителни фантазии, които можеха да доведат единствено до нова душевна болка. „Това е минало — не спираше да си повтаря тя. — Приключих с него.“

Тя често усещаше, че дълбоко под пластове негодувание се криеше завист към способността му да се потопи изцяло в кръвопролитие. Сигурно имаше някаква скрита свобода в това, да

мразиш толкова силно, да таиш такъв гняв, че последиците да нямат никакво значение; така както Каин мразеше Бърн.

Все пак тя бе пострадала повече от него от ръцете на Бърн. Не *той* беше стоял завързан в онази палатка да наблюдава как приятелите му са изтезавани до смърт; да търпи отвратителните ласки на Бърн между целувките от горещите въглени и вледеняващата болка от иглата и острието на ножа; не него бяха преследвали из улиците, принуждавайки го да се крие в мазетата и да си спомня за бързите и ефикасни убийства на Дак и Джак. Но той беше готов да забрави всичко, да зарече на мига целия си живот заради едничката възможност да нарани Бърн — всъщност който и да е от враговете, които си беше създал.

Тя винаги бе по-зрялата, по-самоотвержената, онази, която беше готова да отхвърли личните си чувства, да определи приоритетите си — да спаси невинните, да защити децата, да отстъпи, да мисли, планира, чертае стратегии, докато не ѝ изтръпне мозъкът.

Тази качества се определяха донякъде от дисциплината, изисквана от специалността ѝ; ефективното заклинателство беше точна наука, като математиката, и също като нея изискваше определена студенина на разсъдък, една безпристрастност. Но в гърдите ѝ тлееше едно не чак толкова дълбоко скрито желание — веднъж в живота си, *поне веднъж* да изкара всичко навън, да се развихри като Каин.

Докато се изкачваше по стълбата, всички тези мисли се вихреха в главата ѝ, застъпваха се една друга, появяваха се и изчезваха за секунди, преследвайки се по един объркан, трескав начин, който я изтощаваше до крайност. Затова, когато стъпи на огряната от слънцето палуба и видя как противокорабните мрежи се издигат бавно над повърхността на водата, повличайки със себе си водорасли и слуз, тя в първия момент не можа да осъзнае какво става и защо това е толкова важно.

Горната част на мрежите беше закачена на провиснала верига, преминаваща над цялата река. Краищата ѝ бяха захванати в две лебедки; едната бе монтирана на Първата кула в северозападния гарнизон, надолу по реката, а другата на Шестата кула в североизточния гарнизон, в най-източния край на Стария град, почти скрита от погледа. Мрежите бяха направени от огромни стоманени въжета — всяко с дължина от поне шест фута и дебело колкото ръката

на Палас — които бяха преплетени като брънките на ризница. Те блокираха доковете и пътя на всички баржи и лодки, които бяха хвърлили котви срещу високите варовикови стени на Стария град. Сред тях бе и баржата, на която се намираще Палас.

За кратко тя просто постоя на палубата, наслаждавайки се на слънчевата светлина и свежия вятър. След последната ѝ среща с Котките, два дни по-рано, тя винаги излизаше навън под прикритието на Наметалото, а активирането на менталното ѝ зрение изискваше пълна концентрация на всичките ѝ сетива.

Двамата гребци — братя огрета, огромни прегърбени зверове, високи над осем фута — се бяха облегли на дългите дващест и пет фута гребла и гледаха безмълвно към Моста на рицарите. В кабината на щурвала лоцманът — човек, обаче толкова грозен, че във вените му сигурно течеше кръвта на огрило — гледаше втренчено в същата посока, а двете човешки момчета от трюмната група надничаха в процепа между струпаните на палубата сандъци.

Капитанът кимна към високата арка на Моста на рицарите, докато се преструваше, че пали лулата си с дълга дръжка.

— Не само мрежите, лейди. Мисля, че онези там ще ни създават проблеми.

Онези там — Палас едва успя да ги различи, макар да напрегна очите си докрай; капитанът сигурно имаше изключително зрение. Това бяха двама мъже, които стояха по средата на Моста на рицарите, облегли на каменния парапет. Те оглеждаха реката, а слънцето грееше върху гърбовете им. Проблясъците му ѝ пречеха да определи какво в тях я притеснява толкова много. Единият носеше нещо на главата си, някакъв вид шапка или качулка, или нещо друго...

Малко облаче закри слънцето и в падналата сянка тя успя да види, че другият мъж е облечен с избеляла, покрита с петна червена риза, а над рамото му стърчи нещо като дръжка на меч.

И той като че ли гледаше право в нея.

Побиха я тръпки от главата до пръстите на краката. Тя остана вцепенена цяла една безкрайна секунда, преди да надделее здравият разум. Абсурдно беше той да успее да я различи от такова разстояние, сред струпаните наоколо морски съдове. Но от друга страна, нямаше смисъл тя да се мотае наоколо пред очите на всички.

Сега вече различни и мъжете, облечени в сиви кожи, които се движеха сред докерите и моряците. Те като че ли се появяваха от всички посоки, изскачаха едновременно от вратите и уличките покрай доковете.

— Милостиви Чи'анон — промърмори Палас. — Сигурно са стотици.

После се обърна към капитана.

— Успокой екипажа — каза му тя. — Приеми го просто като поредната инспекция. Аз ще прикрия с Наметалото пътниците, точно както направихме при сутрешната инспекция. Те ще огледат, няма да намерят нищо и ще си заминат.

Той поклати недоверчиво глава и смукна от лулата си.

— Знам ли, лейди. Момчетата ми са добри. Мога да ги изправя срещу екипажа на всяка баржа; мога да ги изправя срещу повечето речни пирати. Но никой не може да ги накара да се опълчат на Сивите котки.

— Няма да се стигне дотам — каза тя и го потупа успокояващо по рамото. — Кажи на момчетата си да се правят на ударени. Ти карай само на „да, господине“, „не, господине“, докато на Котките не им омръзне да чуват гласа ти. Аз ще се заема с останалото.

Тя се спусна през люка обратно в трюма, а капитанът тръгна в обратната посока. Групичките *токали* я посрещнаха разтревожено, с питащи очи. Тя разпери ръце.

— Просто поредната инспекция. Ще направим същото като преди, нали? Всички трябва да стоят неподвижни и тихи, докато аз ви прикривам с Наметалото. После ще изпратим инспекторите по живо, по здраво. Но най-добре да се подготвим. Нека всички да намерят удобно място и да легнат. Хайде. Ще отнеме само няколко минути; опитайте се да се успокоите. След по-малко от час ще бъдем далеч надолу по реката, в безопасност.

Палас Млъкна и зачака, наблюдавайки как *токалите* бавно започват да се нагласят. Най-добре беше да легнат на пода; когато правеше нещо толкова сложно, като масово Наметало, всяко внезапно движение можеше да наруши концентрацията ѝ.

Талан седна на стълбите под краката ѝ и потъна в някакво умислено съзерцание, подпряла брадичката си с длан. Тя не беше

общувала с никого от предишната вечер, откакто Палас се бе върнала от разговора си с Ламорак и Каин.

Палас седна до нея и промърмори:

— Искам те нащрек и до мен, Талан. Котките са тук.

Талан я погледна безизразно и погледът ѝ постепенно се проясни.

— Моля?

— Котките, Талан. А аз съм изтощена.

Погледът на жената постепенно се изостри.

— Бърн отвън ли е?

— Да — отвърна бавно Палас и се намръщи. — Защо?

— Той се е бил с Каин — бил се е с Каин *отново*, само преди два или три дни, в един бордей в Града на пришълците. Поданиците говореха за това снощи. Каин изгубил. Отново.

— Нека ти кажа нещо — рече остро Палас. — Изправил се е срещу Бърн и е оцелял? Не бих нарекла това загуба.

— Избягал е — каза Талан, загледана в някаква далечна точка.

— И аз избягах.

— Да, но ти си...

— Какво? Какво съм? — Гласът ѝ прозвуча остро, с гневни нотки. — Какво трябва да означава това?

— Нищо — отвърна тихо Талан. — Не е същото.

След това промърмори още нещо под носа си, което Палас не можа да чуе; нещо, което не беше предназначено за ушите ѝ, но за което същевременно се досети инстинктивно: „Но аз няма да избягам...“.

Беше ѝ ясно, че Талан преминава през някаква криза на съзряването, и за миг дори ѝ мина през ума да поговори с девойката воин за това. Мрачната разсеяност и обидата — очевидно имаше нещо общо с Каин, със самата Палас и с изчезването на Каин. Двамата бяха прекарвали цял ден заедно, сами, като се изключи идващият на моменти в съзнание Ламорак...

Мисълта се заби в съзнанието ѝ като нагорещена игла: „Спал ли е с нея?“

Но тази мисъл беше плод единствено на умората и на страха, трик на ума ѝ, за да се разсее от мислите за приближаващите се Котки;

Палас я прогони от съзнанието си и се насили да се концентрира върху непосредствените проблеми.

— Виж какво — рече тя. — Изобщо не си и помисляй за Бърн. Помогни ми да успокоя хората и в името на Чи'анон, не върши глупости. Не забравяй за какво сме *тук*, става ли? Не сме дошли да убиваме Котки или да се бием с Бърн. Тук сме, за да спасим живота на тези хора.

Тя кимна към далечния ъгъл на трюма, където Конос и жена му се опитваха да успокоят по-малката си дъщеря, която не спираше да шава заради проточилото се напрежение и бездействие.

Талан ги погледна безмълвно, но погледът ѝ ги подмина и се отнесе някъде отвъд корпуса.

— Знам много добре. Не се притеснявай за мен.

Палас прие думите ѝ, без да коментира повече. Стисна дружески рамото ѝ, след което се оттегли в ъгъла на трюма и зае воинската поза, на която я беше научил Хари. Тя не беше толкова удобна, колкото обичайната ѝ поза лотос, но при нея изправянето ставаше много по-бързо и само за миг щеше да е заела бойна стойка.

Направи поредица от дихателни упражнения и активира менталното си зрение. Всичките ѝ притеснения, всички съмнения и умората се свлякоха от нея като сухи листа, политащи към земята при първия есенен вятър. После Палас започна бавния и сложен процес на изтриването на менталния образ на всеки един от присъстващите в трюма. Един след друг те изчезваха от съзнанието ѝ — първо *токалите*, после Талан, а накрая и тя самата. След това изтри припасите, парцаливите сламеници, дъските, които покриваха пода, и накрая фенерите, които висяха от пироните, забити в стените, както и сянката, която хвърляха.

След финалните щрихи, които не бяха по силите на някой обикновен адепт, тя *прибави* някои неща към картината: покри стените с ментална мръсотия, повиши нивото на черната отпадъчна вода и си представи как по повърхността ѝ плават разни отломки.

Това последното трябваше да обезкуражи Котките да погледнат отблизо. Водата щеше да изглежда достатъчно истинска, но Палас просто нямаше как да промени усещането от твърди дъски под ботушите на човек. Ако някой от Котките слезеше надолу по стълбите,

илюзията щеше да се провали и щеше да се наложи да си пробиват път навън с бой.

В състояние на ментално зрение времето течеше неусетно и нивото на съсредоточеност, което беше необходимо за поддържането на толкова сложно Наметало, ѝ пречеше да чува нещо повече от неясни гласове и тропот на ботуши по палубата. Знаеше, че Котките вече са тук, че в момента капитанът на баржата мърмори нещо с престорена готовност да помага, но не можеше да си позволи да вникне в думите им.

Когато люкът се отвори, през Наметалото проникна лъч светлина, но Палас вече беше подготвена за това. Тренираният ѝ ум машинално извърши необходимите настройки към светлината и сянката и добави проблясващото отражение от повърхността върху илюзорната вода. Дори в състояние на ментално зрение, тя изпита известна гордост от качеството на илюзията си. Беше неповторимо.

На фона на следобедното небе се появиха очертанията на две глави; едната носеше някаква качулка, направена от металическа на вид мрежа, и тя чу как някой откъм трюма ахна. Палас разпозна гласа — беше Конос.

Какво, за бога, го беше стреснало толкова много, че така се издаде?

Нямаше как да разбере дали Котките също са го чули — те бяха на палубата, където духаше вятър и се разнасяха шумовете от доковете, — но в този момент гологлавата Котка каза нещо и другарят му с качулката отговори. Двете глави се магнаха и люкът започна да се затваря...

И тогава Талан се стрелна нагоре по стълбата и се хвърли към спускащия се капак.

Рязкото движение изкара Палас от състоянието на ментално зрение. Какво *правеше* тази луда жена?

В този миг в съзнанието ѝ нахлу спомен и тя разбра какво бе казала Котката, чиито думи не бяха проникнали през менталното ѝ зрение: „Нищо. Празно е и мирише лошо.“ И отговорът на другаря му с качулката: „Пълно е с хора...“

Талан се блъсна в капака като локомотив и го отвори с удар, изтръгвайки го от ръцете на стреснатите Котки. Протегна се навън, вкопчвайки се в кожените им яки, и се отблъсна от стълбата,

политайки надолу към трюма. Тежестта ѝ повлече и двамата мъже след нея.

Трюмът се изпълни с ужасени викове. Талан пусна Котките, преди да се приземи, и отскочи назад, оставяйки ги да се строполят в краката ѝ. Докато те се опитваха да се откъснат един от друг, тя се завъртя и изрита силно единия в главата с тока на ботуша си; той се стовари на земята, потръпвайки. Тя подскочи високо във въздуха и стовари крака си върху врата му. Мъжът се метна два пъти като риба на сухо и умря.

Котката с качулката се претърколи и скочи на крака, и точно тогава Палас се отърси от вцепенението си. Докато мъжът вадеше меча си, тя зае бойна поза и с лекота измъкна бойния жезъл от прикрепения към китката ѝ калъф; задейства го с лек тласък на съзнанието.

За краткия миг на съществуването си синьо-бялата енергия на бойния жезъл е неустоима като *Косал*; Палас замахна с ръка и нематериалното му острие преряза китката на Котката. Мечът и ръката, която го държеше, паднаха едновременно на дървения под и от чукачето на китката пръсна фонтан от кръв. Мъжът невярващо нададе вой.

Талан се хвърли към него и стисна врата му в сгъвката на лакътя си в хватка ключ. Запъна здраво краката си в земята, хвана едната си ръка с другата и направи извиващо движение, усуквайки като въже изненадания си противник. Вратът му изхрущя шумно и звукът се чу ясно, въпреки ужасените викове на *токалите*.

Енергията на жезъла се изчерпа и Палас рече вцепенено:

— Ти ги уби и двамата...

Талан ѝ се ухили диво. Усмивката ѝ толкова приличаше на Каиновата, че Палас усети как сърцето ѝ се свива.

— Да не би случайно да имаше по-добра идея? Сега какво следва?

Палас поклати глава и отвърна, повишавайки глас, за да я чуят и *токалите*.

— Още колко от тях са се качили на борда?

— Не мога да кажа. Много. Има ли значение?

— Не. Ако останем тук, долу, ще ни изтрепят като плъхове. Ще се бием.

Тя погледна към металната мрежа, покриваща лицето на закачулената Котка, и разбра приложението ѝ.

— Моето Наметало вече не върши работа.

Талан разпери ръце.

— Веднага щом сте готови.

По палубата над главите им се разнесе тропот на ботуши.

Палас се обърна към *токалите*.

— Чуйте ме всички. Оставете тук и *не се показвате!* Не знам какво ще стане, но при всички случаи ще бъде опасно. Намерете нещо, за което да се хванете.

— Наобиколили са люка — каза Талан. — Чакат някой от нас да се подаде навън.

Палас кимна.

— На това разчитах.

С бързо движение на ръката тя измъкна единия от останалите ѝ кестени. Очите на Талан проблеснаха с яростно удоволствие.

— Отстъпи назад.

Енергийните линии, гравирани върху повърхността на кестена, се отпечатаха в съзнанието ѝ и тя ги докосна с пипалцата на Обвивката си. Между пръстите ѝ започна да се извива дим и тя ловко подхвърли кестена нагоре, през люка. Когато се издигна на пет фута над палубата, той се взриви с гръмотевично бум и разби палубата около люка на димящи отломки; стълбата се срина на парчета върху пода.

На мястото на люка сега зееше димяща дупка с диаметър шест фута; очакващите ги Котки бяха пръснати навсякъде по палубата. Някои бяха в безсъзнание, други се търкаляха като обезумели и се удряха с ръце по тялото, за да угасят пламъците, лазещи по кожените им дрехи.

— Когато се покажем, ще дойдат и други, ще има и арбалетен обстрел — каза Талан.

Палас кимна.

— Ще трябва да привлечеш огъня им, докато се подготвя. — Палас събра ръцете си в шепа и Талан веднага разбра какво има предвид тя. „Все едно работя с Каин — помисли си Палас. — Като че ли години наред сме го правили заедно.“

Без да каже нито дума повече, Талан стъпи върху ръцете ѝ. Палас я подхвърли с всички сили нагоре. Талан изскочи пред дупката,

претърколи се по палубата, изправи се на крака и побягна.

Палас излезе веднага след нея, като подскочи, за да се улови за димящия ръб на дупката, издърпа се нагоре и се изкатери на палубата толкова бързо и ловко, че тлеещото дърво само леко опари дланите ѝ. Хвърли се зад някакви струпани наблизко сандъци, прескачайки превит, изпаднал в безсъзнание боец от Котките. Пропукванията и съсканията на стрелящите арбалети като че ли се чуваха отвсякъде и наблизко отекваха хрущящите удари на забиващите се в палубата и в разхвърляните наоколо щайги стрели. Палас се скри и внимателно надникна над сандъците.

Талан се сражаваше с двама от Котките на бака. Тя подскачаше, отскачаше и се премяташе, за да избегне размахващите се мечове, като отвърщаше на ударите им с двата ножа, които винаги носеше затъкнати в колана си. Засега не беше застрашена от огъня на арбалетите — Котките не искаха да рискуват да застрелят другарите си, — но откъм доковете прескачаха на кораба все повече мъже. Палас зареди последния си кестен и го метна срещу тях, без да се замисля. Наистина ѝ бе последният, но те нямаше как да го знаят, а сега нямаше време за предпазливост.

Огнената топка изригна над главите им, просна на пода трима или четирима, а други двама изхвърли в реката. Останалите приближаващи се Котки се пръснаха настрани, търсейки прикритие.

„Няма измъкване от тоя капан“, помисли си Палас. Самата тя сигурно щеше да успее да избяга — особено ако Талан ѝ пазеше гърба, — но това би означавало да остави *токалите* без никаква надежда за спасение. Ако можеше да пререже въжетата, които придържаха баржата към доковете, и успееше по някакъв начин да я пусне надолу по реката, накрая щяха да стигнат до противокорабните мрежи, които тя вероятно би могла да пререже с бойния жезъл, стига да имаше достатъчно време. Този план не ѝ вдъхваше особени надежди; спускането по мудното течение щеше да е доста продължително, а тя нямаше как през цялото време да задържа Котките... А и щяха да преминат точно под Моста на рицарите.

Където стоеше Бърн.

Всяко нещо по реда си. Първо трябваше да разкара обгорените Котки от баржата. Те бързо се съвземаха от шока, а дори двете с Талан заедно да се изправеха срещу тях, нямаше как да се справят с толкова

много Котки в близък бой. Палас огледа набързо палубата и забеляза двамата братя огре, които се криеха зад купчина щайги недалече от нея.

— Хей! Вие двамата! — извика тя. — Хващайте всички, които са се натъркаляли по палубата, и ги хвърляйте през борда!

Единият от тях поклати масивната си глава.

— Не. Те ш'ни гръмнат — обясни той с ръмжащ глас, който се процеди между двете стърчащи от долната му челюст бивни.

— Аз ще се погрижа за стрелците — сопна му се Палас. — Размърдайте се!

Двамата упорито поклатиха глави и се свиха още по-ниско зад щайгите. Палас изруга. Задейства отново жезъла и го насочи към тях. Острието от блещукаща синьо-бяла енергия разреза щайгата над главата на единия огре.

— Действайте или още сега ще ви убия!

Те потрепериха и лицата им преbledняха — вярваха й. Изпълзяха иззад купчината.

Беше ред на Палас да изпълни своята част от уговорката.

Тя активира менталното си зрение и крясъците от битката избледняха. Тя сътвори в мощното си въображение блестяща огромна решетка от златна енергия, с която обгърна цялата баржа. Никога не би могла да създаде нещо такова с помощта на кристал; кварцът сигурно щеше да се пръсне от натиска на толкова много енергия. Трябваше й нещо *повече*, по-силно, по-голямо, което да издържи срещу арбалетите, срещу юмруците и краката на Котките; тя засмука енергия от Потока далеч отвъд капацитета си, много повече, отколкото смяташе за възможно, надхвърляйки точката, в която друг адепт би изпържил мозъка си и би паднал мъртъв на място, с димящи ноздри.

Привлече Потока в уголемяващ се басейн от сила, който преливаше в нея и през нея и захранваше гигантския щит с толкова количество енергия, каквото никога досега не бе контролирала. Внезапно менталното й зрение се измести; сякаш се намираще *извън* тялото си и го гледаше отгоре.

Видя се вкочанена, смръщена от силното съсредоточаване, видя и титаничната енергия, която течеше през нея. Заедно с Потока в нея се промъкна и едно учудване, възхищение, наподобяващо религиозен възторг. Умората и крайната нужда се бяха обединили и я бяха

изстреляли в едно по-висше ниво на съзнанието, където тя можеше да прелива през тялото си нужната за Щита енергия, но същевременно умът ѝ беше свободен да витае наоколо свободен, почти безразличен към последиците, към изхода от битката.

Чистотата и красотата на Щита; лекотата, с която той прихващаше летящите стрели; невероятната грациозност на бойните движения на Талан, докато тя посичаше един след друг Котките; бавните извити дъги, по които летяха изпадналите в безсъзнание Котки, изхвърляни от огретата във Великия Чамбайген; всичко това се сля в един сложен танц, започваш с квантовото жужене на електронните обвивки на атомите, изграждащи тялото ѝ, и простиращ се до могъщия замах на галактическата ръка, до безкрайния танц на самите галактики около ядрото на Вселената.

Това трансцендентално разпукване на съзнанието ѝ я порази; усещанията ѝ се завихриха в танца на Вселената и тя се потопи в него за един миг от вечността. Би могла да остане там завинаги, слята с безкрайността, но силен удар в Щита ѝ я върна на земята.

Внезапно пред очите ѝ се появиха баржата, реката и стената на Стария град. Всичко бе обвито в пламъци. Щитът ѝ ги отблъсваше, но те бяха успели да обхванат палубите на съседните съдове и щайгите, струпани на кея. Всичко около баржата гореше. Аленият лъч сила, който започваше от Моста на рицарите и завършваше във върха на Сумрачната кула на двореца „Колхари“, отвърна на въпроса ѝ.

Това беше огненото заклинание. От Бърн. От Ма'елкот.

Щитът ѝ беше издържал.

Вчера — всъщност дори тази сутрин — подобна изненада щеше да я накара да излезе от ментално зрение, но тя вече беше надраснала такива реакции. „Сигурно това изпитва Каин“, осъзна Палас; чиста увереност, че изкуството му е съвършено, пълна липса на страх от изхода на битката, знание, че резултатът, дори да е смърт, крие в себе си собствена красота.

Последва ново огнено заклинание, ревяща огнена мълния, която прорязва въздуха над реката и се разби в Щита ѝ.

Всички войници, които наблюдаваха битката от укрепените стени на Стария град, всички работници и обикновени хора, които зяпаха през прозорците на Индустиалния парк, всички, освен Котките, осъзнаха, че тази битка е много повече опасна, отколкото

забавна. Главите с шлемове се скриха зад зъбците на стената, а улиците, извеждащи от кея, внезапно се задръстиха от бягащи хора, които се блъскаха и ритяха, обзети от ужас.

От огнения удар я заболя и Палас разбра, че въпреки новооткритата си сила, тя няма да може да удържа вечно Щита. Не можеше да се мери със силата на Ма'елкот — може би никога нямаше да може.

Трябваше да се махнат оттук.

Разнесе се нов разтърсващ рев и дори слънцето се скри зад гневните пламъци, които удариха Щита ѝ. Как успяваше той толкова често да я атакува? Тя вече не можеше да поддържа защитата си. Пред очите ѝ причерня и Щитът ѝ се разкъса като паяжина от вятъра. Талан се озова до нея и я подхвана, преди да се строполи на земята.

Палас се притисна към нея.

— Секунди... остават ни само секунди, преди да ни избие всичките.

Талан сви рамене и оголи зъби.

— Ако Каин беше тук, как щеше да постъпи?

Палас погледна с благодарност в ясните теменужени очи на Талан и почерпи сила от ръцете, които я поддържаха.

— Щеше да ми спечели време — отвърна тя, — но...

— Готово — рече Талан и преди Палас да успее да каже още нещо, тя се завъртя и се затича през палубата на баржата. Скочи на кея и прибяга до горящата палуба на съседната баржа, след което се устреми към брега, надбягвайки пламъците. Котките тръгнаха да я пресрещнат на доковете, но тя успя да ги избегне, като тичаше с невероятна скорост по брега към Моста на рицарите.

Палас отново се пресегна към неизтощимия източник и се потопи в Потока, издигайки нов Щит, с който да защити баржата срещу следващото огнено заклинание. Изграждаше го пласт след пласт, още по-плътен от преди. Насочи го срещу моста, но огнената мълния, която последва, я запрати в безсъзнание.

Когато очите ѝ отново се отвориха, тя се надигна на лакти и установи, че е била в несвяст само секунда-две. За последен път зърна Талан, която се изгуби в уличката в западния край на доковете. Палас знаеше накъде се е запътила — към средата на Моста на рицарите.

Палас прошепна молитва, пожелавайки ѝ късмет и благословия от всеки добър бог.

Щитът ѝ бе изпълнил задачата си — баржата все още беше цяла. Сега трябваше да я подкара надолу по течението...

Тя се огледа и замаяно се облегна на сандъците; никой от членовете на екипажа не се виждаше наоколо и тя не можеше да ги обвинява за това. Надяваше се само никой от тях да не е паднал зад борда. Можеше да ѝ потрябват по-късно.

Котките, които наблюдаваха баржата откъм доковете, не бързаха да атакуват; част от тях бяха подгонили Талан, а останалите нямаха никакво желание да попаднат в пламъците на някое от огнените заклинания на Бърн. Задоволиха се само да стрелят от време на време по нея с арбалетите си. Палас отново извади бойния си жезъл. Беше го скрила под сандъците и сега срязва въжетата, привързващи баржата към брега.

Но как щеше да успее да я придвижи към средата на течението без помощта на гребците? Дори и те да можеха да ѝ помогнат, дали щеше да успее да ги защити от стрелите на Котките, ако Ма'елкот и Бърн продължаваха да я засипват с огнени мълнии?

Палас отказваше да се предаде; отказваше да позволи *токалите* да умрат тук.

В този миг, далеч на запад, по извивката на Моста на рицарите, се появи тичаща фигура с платиненоруса коса и грациозността на чистокръвен жребец; фигура, която се беше устремила право срещу Бърн. Очите на Палас се напълниха със сълзи.

Талан печелеше време с цената на живота си. Палас нямаше да позволи той да бъде изгубен напразно.

Тя отново започна дихателните упражнения, които щяха да ѝ помогнат да задейства менталното си зрение.

„Ще намеря начин.“

10.

Докато Бърн я гледаше как тича, той я разпозна — това беше оная дива кучка, която момчетата му бяха заловили заедно с Ламорак; същата, на която Каин бе помогнал да избяга от донжона. Когато жената се откъсна напред от преследващите я Котки и изчезна в една от уличките, които продължаваха нагоре към града, той удари с юмруци по каменната стена и изруга толкова грубо, че стоящият до него Котешко око потрепна.

Котките се бяха престарали; всеки един от кръвожадните идиоти искаше да участва в убийството. Не бяха оставили достатъчно хора на дока и сега кучката щеше да се измъкне.

Нещо прищрака в главата на Бърн, когато си спомни гладките извивки на мускулите ѝ, златистата кожа на тялото ѝ, изпънато върху масата на майстор Аркадейл. Известно време се бори с изкушението да слезе от моста и лично да се заеме с преследването ѝ. Представи си как я сграбчва в някоя задънена уличка, сам, как я притиска до грапавите тухли на фабрична стена...

Аркадейл я беше дупчил със сребърните си игли; самият Ма'елкот я беше разпитвал с пълната сила на ума си. Единственото, което беше разкрила и на двамата, бе името си.

Бърн не се съмняваше, че на него ще разкрие не само това, но и повече.

Щеше да му разкрие всичко.

Топлината, която се разля в слабините му, едва не го накара да скочи от моста.

Но долу, на онази лодка, се криеше и вражески заклинател с невероятна сила; Бърн нямаше как да знае със сигурност, но се осмеляваше да се надява, че това е Смешника Саймън. Нито той, нито Ма'елкот очакваха проверката на доковете да донесе нещо, но когато онзи Щит се издигна — онова шибано нещо с размерите на храма на шибания *Дал'канит* — когато издържа срещу три огнени заклинания на Ма'елкот, Бърн вече знаеше, че мястото му е тук. Ма'елкот нямаше да приеме извинения за поредния провал.

Все пак половината докове долу бяха в пламъци; трябваше да хване един или двама *актури*, за да има върху кого да стовари вината. След всичките огньове, експлозии и битки и след провалените набези от миналата седмица, анханците бяха започнали да се страхуват повече от собственото си правителство, отколкото от *актирите*.

И онази невестулка Тоа Сител щеше да стои до Ма'елкот и да му шепне в ухото, че Смешника Саймън трябва да бъде предаден на Кралските очи, че е по-добре Котките да бъдат поверени на някой друг, някой по-компетентен...

Не, Бърн щеше да стои на този мост, докато неговите Котки обградят и *заловят* всички, които се намираха там долу.

Погледът му беше привлечен от проблясък на синьо-бяла сила и лодката бавно се отдалечи от брега. Бърн се усмихна и промърмори под носа си:

— И къде си мислиш, че отиваш, приятелче? — После произнесе по-високо и по-отчетливо: — Ма'елкот.

ТУК СЪМ, БЪРН.

Наистина беше там; Присъствието, потрепващата, жужаща сила, изпълваща всеки процеп в душата на Бърн, граничещият с оргазъм стоплящ трепет, вибриращ в ушите му, разтеглиха устните му в похотлива усмивка.

— Още една огнена мълния.

БЪРН, ЗА ДА ПРОИЗВЕДА ТЕЗИ МЪЛНИИ, ИЗВЛИЧАМ ИЗКЛЮЧИТЕЛНО МНОГО СИЛА ОТ ЛЮБИМИТЕ МИ ДЕЦА. САМО ПРЕДИШНАТА ОТНЕ ЖИВОТА НА ОСЕМ ОТ ОТСЛАБЕНИТЕ МИ ДЕЦА. ИЗПОЛЗВАЙ ГИ МЪДРО.

— Добре — процеди той през зъби, замаян от могъществото. — Щом трябва. Нуждая се от тях, Ма'елкот, те се измъкват.

МНОГО ДОБРЕ.

Жуженето утихна, премина в мека топлина и като че ли го издигна на пръсти. Котешкото око, който стоеше до него, отстъпи дискретно встрани. Бърн усети мъничките пламъчета да пълпят по кожата му, пламъчета, които не го изгаряха, а го галеха като пръсти на любовница. Баржата продължаваше да се поклаща на мястото си; беше се отдалечила само на няколко инча и около нея не се забелязваше никакъв Щит. Бърн издигна единия си юмрук към небето и протегна другия в посока към баржата.

— Даааа — изсъска той, събирайки цялата си сила за този последен миг на сексуално удоволствие. — О, да...

— Милорд графе!

Резкият вик на Котешкото око привлече погледа му и той едва успя да задържи удара. Котешкото око сочеше на север, покрай Пътя на благородниците, който отделяше Индустриалния парк от Града на пришълците.

По него тичаше насам онази дива кучка.

След нея се появила десетина Котки, които я преследваха. Пред очите на Бърн четирима от тях се отделиха от групата, спряха и стреляха с арбалетите си. Дивата кучка като че ли беше ясновидка — тя отскочи встрани точно толкова, че да пропусне стрелите покрай себе си. Без да спира, без дори да забавя крачка, тя продължи да тича напред и дори шестте Котки зад гърба ѝ, които не бяха спрели, за да стрелят, започнаха да изостават.

Силата запулсира в гърдите му и той вдигна юмрук, за да запрати огнената вълна по улицата и да изпържи кучката в собствения ѝ сос. Но Пътят на благородниците беше пълен с граждани, които се бяха струпали страхливо покрай магазините, ала не си тръгваха, а продължаваха да наблюдават; неколцина се бяха скупчили около две или три тела, които сигурно бяха улучени от заблудени стрели и лежаха отпуснати на улицата. А Ма'елкот адски се вбесяваше, когато страдат невинни граждани.

Моментното му колебание, породено от тази гледка, и последвалите размишления, му струваха изстрела. Тя вече тичаше по дългата извита арка на Моста на рицарите, а зад нея, буквално на огневата му линия, се виждаха преследващите я Котки.

Бърн хвърли един бърз поглед към баржата. Не се виждаше никакъв Щит — вражеският заклинател сигурно лежеше в безсъзнание след разбиването му — а Котките се приближаваха предпазливо, на прибежки. Щяха да достигнат баржата, преди той да успее да се отдалечи от дока. Защо да не си достави удоволствие?

Той се обърна към Котешкото око.

— Хвани я, Микли. Не я убивай, просто я хвани.

Котешкото око се усмихна през сребърната си мрежа и извади меча си.

— С удоволствие, милорд графе.

Той свали качулката от главата си и въздъхна доволно.

После пристъпи в средата на моста, очаквайки приближаването на момичето, и леко присви колене, навеждайки се напред. Микли беше превъзходен фехтовач; бърз като мълния, той удряше винаги право в целта. През последните няколко месеца Бърн лично наблюдаваше тренировките му. Той не се съмняваше, че Микли ще изпълни съвсем точно заповедите му.

Дивата кучка дори не забави ход. Тя се носеше към него с такава скорост, сякаш се канеше да го събори на земята. В последната секунда Микли отскочи встрани и замахна с плоската страна на меча си към врата ѝ, за да я просне набързо на земята. И отново почти ясновидските ѝ рефлексии я спасиха — тя се хвърли на земята, претърколи се през глава и скочи отново на крака, с гръб към Микли, само на няколко крачки от Бърн.

Ухили му се с безумна усмивка.

— Първо него — рече тя на Бърн, а в теменужените ѝ очи гореше маниакален пламък. — После теб. Не мърдай оттук.

— И да пропусна зрелището? — отвърна Бърн, усмихвайки се в отговор, без да сваля очи от нейните, за да не я предупреди за Микли, който бързо се приближаваше към гърба ѝ. — За нищо на света.

Тя вдигна ръце, сякаш за да покаже на Бърн двата ножа, които държеше с остриетата надолу, покрай ръката ѝ. После рязко се извъртя и замахна към крака на Микли, който се бе засилил да я изрита странично в гърба.

Ръката с притиснато към нея острие парира ритника, но ножът се плъзна по вшитата в кожените панталони на Микли метална мрежа. Той замахна косо към шията ѝ, но девойката отби удара с лявата си ръка и прикрепения към нея нож. Същевременно тя замахна и прихвана китката на въоръжената му ръка. Успя да изтръгне меча му с едно бързо завъртане и блъскане с лявата ръка, но това не ѝ се размина безнаказано; Микли беше твърде опитен, за да се опита да задържи меча си. Той просто го пусна и ѝ нанесе силен удар с лакът в главата.

Тя пое удара, завъртя се заедно с него и се хвърли на земята; протегна бързо крака, оплете глезените на Микли и той също падна. Докато се извиваше, за да смекчи падането с претъркаляне, дивата кучка замахна назад и заби с всичка сила ножа си в основата на черепа му.

Оръжието проникна навътре със силно хрущене; тя го завъртя рязко, разрязвайки сухожилията и костите, и прекъсна гръбначния стълб на Микли.

Той се сгърчи на земята и потрепна няколко пъти, стенойки „Не... не...“, докато погледът му бавно помръкваше.

Бърн наблюдава сцената неподвижно още няколко мига. После се отблъсна от стената и посегна над рамото си, за да извади *Косал*.

— Знаеш ли, момиченце, започвам да си мисля, че може би си достатъчно добра, за да потанцуваш с мен.

Тя пхна ножовете обратно в колана си, сграбчи меча на Микли и се изправи. После побутна трупа с върха на обувката си.

— Предполагам, че той щеше да се съгласи с теб, ако имаше възможност. Както и последните ми четирима партньори за танц, долу в лодката.

— *Петима?* — рече Бърн и повдигна вежди, преструвайки се на впечатлен. Кръвта забушува във вените му, сърцето му заби с безумна скорост, топлината в слабините му се засили. Той измъкна *Косал* от ножницата на гърба си и едва тогава активира магията му, стискайки го за дръжката. Миг по-късно жужащото му вибриране отекна в ръцете и зъбите му. — Пет от момчетата ми само *днес*?

Тя погледна оръжието му с уважение, но не и с изненада — сигурно вече знаеше за него. Кимна към останалите Котки преследвачи, които тъкмо достигаха средата на моста.

— Искаш ли да се пробвам за десет? Петнайсет? Искаш ли да се обзаложим, че мога да ги убия всичките?

Бърн поклати глава и ги спря с вдигане на ръката си.

— Ти вече си наясно, че няма да слезеш жива от този мост — рече бавно той с натежал от похот глас. — Затова не просто ще те убия. Предполагам, че вече си готова за това. Вместо това ще те *изчукам*. Точно тук, на сред моста, пред очите на всички. Ще те провеса над оная стена и ще те *изчукам*. И като приключа, ще се изреди... — той кимна към чакащите Котки — всеки един от тях. После, ако все още си жива, може пък да те дадем на някой от минувачите. По моста има голямо движение. Какво ще кажеш за това?

Тя сви рамене безгрижно.

— Първо ще трябва да ме победиш.

Той повтори движението ѝ.

— Да, добре. Знаеш ли, така и не разбрах как ти е името.

— Не виждам причина да ти го казвам — отвърна тя. — Няма да живееш достатъчно дълго, за да се наложи да го използваш.

— Давай, тогава — рече той. — Когато...

Тя скочи към него и замахна с меча си към гърлото му толкова бързо, че графът едва забеляза движението на острието. Той не се опита да го отбие, само премести Щита си така, че да предпази мястото, където се свързваха шията и рамото му. Мечът на Микли иззвъня така, сякаш беше ударил метал, и очите ѝ се опулиха.

Той премести Щита в ръката си и сграбчи острието ѝ. Тя се опита да го издърпа, да пререже пръстите му, но магически подсилената му ръка го държеше толкова здраво, сякаш бе забито в камък. Бърн се засмя и резна ръката ѝ с *Косал*. Тя пусна меча си тъкмо навреме, за да спаси ръката си, след което отскочи назад и се претърколи по-надалече от него. Когато се изправи на крака, жената го зяпна с ококорени очи и маниакалната самоувереност, изписана в тях, постепенно започна да се стопява.

Бърн подхвърли меча ѝ във въздуха и го разряза на две с едно замахване на *Косал*. Парчетата иззвъняха върху каменния мост.

— Каж ми — рече Бърн с най-мекия си, най-мазен глас, — дали пък не започна да осъзнаваш, че си направила грешка?

11.

Преминала в режим на ментално зрение, Палас премисляше и отхвърляше различните варианти със скоростта и безстрастността на компютър. Нужни ѝ бяха само секунди, за да разбере без никакво съмнение, че не може да направи нищо, за да спаси *токалите* — и екипажа на баржата, за който също бе отговорна — от този капан.

Просто не можеше и това е. Нито едно заклинание, никой номер, никаква сила, каквато имаше или някога бе имала, не биха могли да ги спасят. Ала тази мисъл не я изненада, нито я изплаши или натъжи — реакцията ѝ беше точно противоположната.

Тя се почувства спокойна и свободна — такова усещане за пълна свобода човек изпитва само пред лицето на смъртта.

Парализиращият страх щеше да се появи в случай, че ѝ оставаше само един шанс, една-единствена възможност да избяга, ако всичко се получи както трябва. Щеше да е още по-зле, ако имаше избор между две възможности, еднакво безнадеждни; тогава щеше да изпадне в ужас да не би да направи грешка, струваща живота на всички, които се беше заклела да пази. А липсата на каквито и да е възможности ѝ даваше пълната свобода да действа спонтанно, без да се бои от последствията.

Ако всички пътища водят към смъртта, кое ще те ориентира на кръстопътя, освен собствените ти прищевки?

Палас сви мислено рамене и си избра курс на действие, базиран единствено върху детската приказна метафора — котките мразят водата.

Търсейки начин да отдалечи баржата от доковете и да накара Котките да плуват, за да я настигнат, тя протегна едно пипалце от Обвивката си към реката. Усети живота в нея, усети го как пулсира в Обвивката ѝ; мъничките проблясващи аури на рачетата, на ленивите речни котки, на лъскавия дебел шаран. А след това едва долови още нещо — слабото ехо на спомен, нещо, което като че ли свързваше всички Обвивки в едно, сякаш беше поле, на което всички те играеха заедно.

Палас потърси това ехо, потъвайки още по-надълбоко в менталното зрение; сега не просто си представяше своята Обвивка, а живееше в нея. Този път усещането за освобождаване, за напускане на тялото се появи веднага и без усилие; тя напусна физическото си съществуване, превърна се в матрица от чист разум, която обитаваше тялото ѝ, но вече не беше свързана с него — матрица, която се вля в самия Поток.

Всичко, което Палас виждаше надолу по реката, беше Потокът.

Потокът произлиза от живота — той захранва живота и се захранва от него, а тук, в реката, всичко беше живо. Докато търсеше ехото, полето, тя като че ли се спускаше надолу, все по-надълбоко, но не във физическия смисъл надолу във водата, а по-надълбоко от Обвивките на шарана и раците, по-надълбоко от мрачната зелена аура на влаещите се бурени, надолу и надолу, и надолу, но не под, а *през*...

През мъховете и водораслите, през едноклетъчните, бактериите и най-първичните плесени; тя се спускаше все по-надолу, без да намира онова, което търсеше. Съзнанието ѝ се разпростря навън, следвайки неясните връзки, водещи обратно навътре...

Тук съществуваше друго ниво на Потока.

От всички страни се усещаше по-бавен, по-дълбок пулс, скрит дълбоко зад оживеното съперничество между видовете. Много по-надълбоко от сблъсъка между Обвивките, когато шаранът поглъща тритон, много по-дълбоко от безшумната борба между два вида речни бурени, оспорващи си една и съща ивица от речното легло; това беше Поток от сила, каквато не бе и сънувала. Палас колебливо насочи Обвивката си към пулсирането и се подчини на могъщия му ритъм.

Учудването ѝ се завихри като величествената спирала на галактика.

Цялата река беше жива.

Палас беше открила Обвивката на самия Велик Чамбайген, аурата на живота на цялата речна система, от най-далечните ѝ извори, високо в Божиите зъби, до могъщата ѝ делта при Терана на западното крайбрежие. Обвивката обхващаше не само онова, което живееше в самата река, но и целия речен басейн — тревистите равнини, през които реката криволичеше, горите, които пиеха от нея и я подхранваха с плодородната си почва, цялата екосистема, която я поддържаше и в замяна беше поддържана от нея.

Изумителната жизнена сила, която се съдържаше в нея, заплашваше да изпържи мозъка на Палас и сигурно щеше да го направи, ако тя беше решила да ѝ се съпротивлява. Вместо това Палас се отпусна; подчини ѝ се; потърси собственото си място сред живите организми и го намери. Перлата на съзнанието ѝ се вписа със съвършена неизбежност в мястото, на което принадлежеше, и започна бавно и с благоговение да разглежда речния живот.

Защото тук съществуваше нещо повече от живот — тук имаше Разум.

Тогава дойде и песента.

Реката възпяваше живота си, от освежаващите ручейчета разтопен сняг през лятото в отминали геологични епохи и бълбукането на пролетните планински поточета до мекото пропукване на растящата през нощта царевица, трясъка от падането на дъб с подкопани от водата корени, бученето на пролетните наводнения, шепота на тръстиките и шумоленето на папура в блатата; долавяше се и песента на птиците — патки и гъски, чапли, рибарчета и жерави; пърхащите плясъци на рибата, цветните проблясъци на мускулестите гръбчета на пъстърви и хвърляща хайвера си съомга, търпеливо чакащата кайманова костенурка, легнала в калта.

Реката пееше и за хората, каращи лодките си покрай бреговете ѝ, пееше за народа на първородните, който в древните дни ѝ беше отговарял със свои песни, за каменарите, които заграждаха и отвеждаха настрани водите ѝ, за да задвижват мелниците си.

Пееше и за Анхана, огромният цирей, който се бе разпрострял в центъра ѝ, болезнена рана, която в продължение на много мили тровеше течението ѝ.

А сега в песента се вмъкна и нова нотка, която я подсили; тя се извиси от тихо самотно припяване в топлите — чистите звуци на стар певец, който неочаквано е разбрал, че има публика. Тоновете се лееха един след друг, отекващият далечен призив на елен се сливаше с игривите гукания на млади видри, съпровождани от плясъка на внезапно извил се есенен вятър, къдрещ повърхността на водата... и изведнъж мелодията се изпълни със смисъл.

В нея не се долавяха думи; не беше необходимо. Самата мелодия придоби смисъл, а смисълът се превърна в песен.

ПОЗНАВАМ ТЕ, ПАЛАС РИЛ, И СИ ДОБРЕ ДОШЛА В МОЯТА ПЕСЕН.

На мястото, където се намираше, Палас нямаше нито дъх, нито уста, но някъде отвътре се разнесе мелодията на отговора ѝ: Чамбарая...

ТАКА СА МЕ НАРЕКЛИ ХОРАТА И СИ МИСЛЯТ, ЧЕ МЕ ПОЗНАВАТ. ПРИСЪЕДИНИ ПЕСЕНТА СИ КЪМ МОЯТА, ДЕТЕ.

И без никакво усилие Палас ѝ отдаде своята песен в музикален контрапункт, който премина в идеална хармония. В нея нямаше капчица лицемерие, тя не се опитваше да скрие истината; всичко, което съставляваше съществуването на Палас, стана известно на реката. Чамбарая събра в себе си всичките ѝ сили и слабости, позорната ѝ завист и дребнавост, чистотата на нейната смелост и ги прие с все същото съвършено спокойствие.

Тук нямаше наказания, не можеше и да има — всичко се сливаше в един-единствен поток, който се простираше от планините до морето.

В песента ѝ се долавяше мелодията на нуждата ѝ, на отчаянието, което я беше накарало да се гмурне толкова дълбоко и да търси толкова надалече. Реката не разбираше защо хората се опитват да я наранят, не разбираше дори защо тя се страхува от тях; смъртта и животът бяха част от едно и също безкрайно колело; защо да се противи срещу завръщането в земята, откъдето е произлязла?

Но Палас въпреки това попита:

— Моля те, Чамбарая, спаси ни. Покажи ни силата си.

НЕ МОГА/НЕ БИВА. ДОГОВОРЪТ С НИСШИТЕ БОГОВЕ, КОИТО ВЪЗПРЯХА БУНТА НА ДЖЕРЕТ БОГОУБИЕЦА, СПИРА И МЕН.

„Какви нисши богове?“, помисли си Палас, питайки себе си, но в песента нищо не я разделяше от реката; там нямаше лични мисли, нито имаше нужда от такива.

ВАШИТЕ БОГОВЕ, КОИТО ИЗИСКВАТ ПРЕКЛОНЕНИЕ ОТ ХОРАТА; КОИТО СЕ ЗАНИМАВАТ С ДЕЛАТА НА ПРОСТОСМЪРТНИТЕ; КОИТО СА ДОСТАТЪЧНО МАЛКИ, ЗА ДА СТРАДАТ ОТ СКУКА И ДА СЕ ОПИТВАТ ДА Я ПРОГОНЯТ, ИГРАЕЙКИ СИ ИГРИЧКИ НА ВЛАСТ.

Всичко се разкри пред Палас с кристална яснота; Чамбарая изобщо не се интересува от живота на отделните същества. За реката

човешкият живот не беше нищо повече или по-малко от живота на мъничка рибка лещанка. За реката всеки живот бе живот. Какво можеше да направи Палас, какво можеше да предложи, за да я убеди? Всичко, от което Чамбарая се нуждаеше, вече си го имаше и то ѝ беше напълно достатъчно.

Договорът на Пиричант беше прогонил боговете отвъд стените на времето, като ограничаваше действията им единствено до даването на сила и насоки на жреците си — и може би точно това бе отговорът.

И някъде дълбоко в нея се зароди предложението ѝ: „Направи ме своя жрица. Дай ми частица от силата си и аз ще се превърна в твой глас. Ще науча хората как да те уважават.“

НЯМАМ НУЖДА ОТ ГЛАС — УВАЖЕНИЕТО НА ХОРАТА НЯМА СМИСЪЛ — ТАЗИ МОЛБА НЯМА СМИСЪЛ. ПЕСЕНТА НЕ МОЖЕ ДА ИСКА СИЛА.

Песента не може да иска сила... Тя беше песента; да моли реката за сила, беше все едно да моли ръката си да се свие в юмрук. Това разделение, това Аз и Ти, разговорът между Палас Рил и Чамбарая като две отделни същества, беше създаден изцяло от човешкото ѝ съзнание.

Докато тя беше в песента, нейните нужди, нейната воля, стръвната ѝ преданост към хората, които ѝ бяха поверили живота си, всичко това също беше част от песента, трели от една по-първична мелодия. Когато осъзна това, последните останки от разделението, от личността ѝ се разлетяха като отнесена от вятъра паяжина.

Палас беше единствената част от реката, която изпитваше такива желаниа... но тук нямаше никакви части. Всичко бе едно, една цялост. Желанията ѝ се превърнаха в желаниа на реката.

Като част от песента на реката, самата тя беше песен, самата тя бе река и волята ѝ докосваше вълните с неизмерима сила.

Тя се съсредоточи в себе си и намери една нотка в песента — една мъничка изящна нотка с къдрави коси, със синьо наметало и сиви дрехи. Тя изглеждаше много малка и някак си далечна, но същевременно твърде близка. Палас почувства живите същества на баржата със същата сила, както усещаше ранния сняг по върховете на Божиите зъби, както усещаше смъртната схватка между пъстърва и шаран в делтата на Терана. Видя, че опасността, заплашваща тези треперещи човешки същества, съвсем не беше голяма — за да ги

спаси, бе достатъчно само да премести баржата, а това не представляваше никакво усилие; това беше част от нейната същност.

Та нали беше река?

Палас си пое дълбоко дъх и течението от планините до морето застина на място.

Палас издиша и събра в себе си сила, надхвърляща всяко въображение.

12.

Дивата кучка издърпа ножовете си и отново се нахвърли върху него, размахвайки ги с невероятна скорост. Лицето ѝ беше застинало в безизразна концентрация. Бърн ѝ позволи да се приближи и зачака; когато тя влезе в обхвата му, той замахна към главата ѝ. Тя се изплъзна — въпреки цялата си магическа сила *Косал* беше голямо и доста тромаво оръжие.

Когато тя се гмурна под меча, Бърн се изви и я изрита с крак в ребрата, прехвърляйки Щита си върху слънчевия сплит, за да попречи на удара ѝ с ножа. Острието прониза ризата му и се плъзна по кожата му. Ритникът постигна целта си и отхвърли девойката назад като кукла; тя се затъркаля по моста.

Когато се изправи на крака, устните ѝ бяха окървавени. Ритникът му сигурно беше повредил вътрешностите ѝ. Но тя го възнагради с усмивка, която разкри окървавените ѝ зъби, и посочи крака му.

— Не си неуязвим — рече момичето.

Бърн погледна надолу. Тя бе порязала с другия нож крака му — същият, с който я беше ритнал. Раната бе плитка, просто беше разрязала кожата му, но шевиотените му панталони постепенно подгизваха от кръвта.

— Може и да не съм — отвърна той, — но съм по-близо до това, отколкото ти.

И за пръв път се хвърли в атака. Дори ранена, девойката беше неуловима — с нечовешка скорост и грациозност тя избягваше всеки удар, никога не парираше, никога не блокираше, изплъзваше се на милиметри от поразяващото острие на *Косал*.

Схватката се превърна в танц, във вихрен балет. По челото и раменете на Бърн се появиха капки пот. Тя се наведе назад, пропускайки *Косал* на косъм от носа си, после се хвърли напред, размахвайки и двата си ножа. Още една струйка кръв потече по тялото на Бърн, преди да се съвземе и да отвърне на удара. Момичето беше най-невероятният боец, който той бе *виждал* някога, но уменията не бяха най-важното нещо в една битка. Майсторството ѝ нямаше да може

да я спасява вечно — вътрешните наранявания, за които свидетелстваше стичащата се по брадичката ѝ кръв, трябваше да забавят движенията ѝ. Бърн не се и съмняваше в изхода на схватката.

Всичко приключи невероятно бързо. При поредната атака Бърн забеляза как съсредоточеното изражение изчезна от лицето ѝ, устата ѝ се отвори и очите ѝ се разшириха. Той се хвърли към нея и тялото му потръпна от сладостно усещане, когато жужащото острие на *Косал* прониза златистата кожа точно под пъпа ѝ и се заби до дръжката в корема ѝ.

— Велика Майко... — каза тя.

Бърн се притисна към отслабващото тяло и я целуна по окървавените устни, усещайки меката им пълнота и сладникавия вкус на кръвта ѝ. След това се отдръпна назад и завъртя *Косал* настрани. В тялото ѝ зейна гигантска рана и вътрешностите ѝ се изсипаха навън.

Тя изпъшка и падна на колене. Бърн отстъпи назад и дишайки тежко, я загледа как се опитва да опипа смъртоносната рана, която я разделяше почти на две; наблюдаваше я как проследява с поглед въжетата от черва, въргалящи се в мръсотията и прахта на моста. На лицето ѝ беше изписано абсолютно смайване.

— Никога не си вярвала, че това ще ти се случи, нали? — рече Бърн с дрезгав глас, останал без дъх. — Съжалявам, че няма да мога да те изчукам. Не ги харесвам студени, знаеш. Но удоволствието беше почти същото.

За миг му се стори, че тя се кани да му каже нещо, но после осъзна, че тя изобщо не гледа към него; не го беше поглеждала от мига, в който я бе промушил. Тя гледаше *над* раменете му, на изток, надолу по реката. Бърн се обърна, за да проследи погледа ѝ, и дъхът му спря.

„Да си го начукам като на девствена коза“, помисли си той.

По реката, право към него, с тътен се приближаваше стена от зеленикава разпенена вода, висока стотина фута; предшествах я гигантска вълна, която носеше лодки, сандъци и трупове на хора. Бърн погледна нагоре и още по-нагоре, неспособен да осъзнае мащабите на катастрофата, която щеше да го връхлети всеки момент. Слънцето заливаше със златните си лъчи невъобразимата водна маса, която с приближаването си нарастваше още повече. По гребена ѝ летеше баржата, която буквално се плъзгаше по вълната — а високо на носа ѝ

се виждаше самотната фигура на жена, изправена като богиня на самия връх на тази водна планина...

Палас Рил.

Бърн реагира незабавно; знаеше, че никога няма да успее да се махне навреме от моста. Затова произнесе абсолютно спокойно:

— Ма'елкот.

С ТЕБ СЪМ, БЪРН.

Яхнала гребена на вълната, Палас Рил се носеше към него — и около нея не се виждаше и следа от Щита.

— Ще използвам онова огнено заклинание.

Пламъците обвиха кожата му и той вдигна юмрук.

13.

Песента се носеше в съзнанието ѝ без думи, без образи — чистата мелодия на нейното желание. Пееше за вълната, носеща живите същества на баржата далеч към морето, за водната стена, която щеше да се разбие едва в пристанището на Терана.

Мъжете стреляха по нея, докато яздеше гребена на вълната, но мишената им беше просто една нота във вечната песен. Песента си имаше собствен живот, който нямаше да им позволи да я наранят. Палас протегна ръце и водата се издигна около нея като крепостна стена. Стрелите се гмурваха в тази стена и се разграждаха в копия от въздух, които не достигаха до нищо.

Накъде далеч долу тя видя Бърн и тялото на Талан до него на моста. Залязващото слънце се отрази от вълната, която се извисяваше над Бърн, и огря лицето му с огнени лъчи. После Палас видя пулсиращата му връзка с двореца „Колхари“ и усети прилива на Потока.

Огненото му заклинание се устреми към нея.

Дори сега тя не би могла да се противопостави на силата им; но това вече не беше необходимо. Едно леко изменение на мелодията и ритъмът на песента издигна могъща ръка от речна пяна, която прихвана мълнията. Тя се разсипа на съскаща пара, на топъл снежнобял облак, който се разстла в нозете на Палас, а гребенът на вълната се издигна още по-високо.

При приближаването на водната стена Мостът на рицарите потрепери и ударът ѝ го разтроши. С гръмотевичен трясък, който разтърси циклопските стени около целия Стар град, вълната продължи напред, пренесе баржата и половин дузина по-малки съдове над противокорабните мрежи и ги запрати надолу по течението, към свободата.

„Успях — помисли си Палас. — Успях.“

И тази щастлива мисъл я върна обратно към тялото ѝ.

Тя стоеше на гребена на вълната, на двеста фута над повърхността на реката, и гледаше надолу, към покривите на Анхана,

гледаше отвисоко самия дворец „Колхари“, гледаше към невероятната разруха, която цареше по кейовете от Моста на глупците до руините на Моста на рицарите — преобърнати лодки и кораби, натрошени от сблъсъците едни с други; десетки хора в реката, някои от които се опитваха да изплуват на брега, а други просто се носеха по лице във водата; порутените предни стени на складовете, от които продължаваше да изтича вода; изхвърлени на брега риби, които отчаяно се мятаха по кейовете...

Тя неволно проплака при вида на разрушенията, който беше причинила. И в този миг, когато бе застинала от ужас на мястото си, а вълната започна да спада, неизвестен стрелец я уцели от градската стена; стрелата му се заби в гърдите ѝ, строши едно ребро и прониза белия ѝ дроб.

Като насън Палас усети, че пада, вкуси кръвта, която забълбука в гърлото ѝ при опита да си поеме дъх. Пръстите ѝ лениво опипаха перата на стрелата, която беше заседнала в леката ѝ кожена ризница.

„Улучиха ме — помисли си вцепенено тя. — Улучиха ме.“

И след това: „Успях.“

И това беше всичко, което успя да си помисли по време на продължителното падане в реката; когато най-накрая достигна водата, сблъсъкът с разбушувалата се стихия угаси съзнанието ѝ като пламък на свещ.

14.

Работникът в униформа, който пилотираше жужащата меко кабина, очевидно я управляваше чрез монтираната на пода ръчка — преместване напред за потегляне, назад за спиране; в останалите случаи колата се оправяше сама. Освен простите манипулации с ръчката, единственото друго задължение на Работника като че ли беше да внимава и да бъде винаги готов да започне с усмивка разговор с пасажерите.

Но никой от пътниците му не беше в настроение за приказки — Марк Вило беше развил типичната за висшите касти способност да не забелязва никой по-нисш от Професионалист, а Хари се беше съсредоточил върху медитативните дихателни упражнения с надеждата, че ще успее да успокои стомаха си и да се избави от неприятния кисел вкус в гърлото.

Марк беше взел Хари със собствения си ролс. Близо една четвърт от пътя той излъчваше добродушие, разговаряше за най-новите си придобивки и нелегалните сделки, хвалеше се как ловко е успял да преметне един конкурент и е притиснал друг. Когато обаче на хоризонта се появи прикритият зад облаците остров, хвалбите му зазвучаха фалшиво и накрая секнаха. Въпреки предполагаемата му връзка с Шермая Доул, никой не би могъл да се чувства спокойно, докато се приближава към въздушното пространство на Незаетите, а семейство Доул бяха една от Първите фамилии.

Хари прие мълчанието му като неочакван подарък. Нима винаги беше смятал Вило за толкова досаден, а през всичките тези години по някакъв начин бе успявал да не се поддава на раздразнението си? Можеше ли този мъж да мисли за нещо друго, освен за мераците си и за банковата си сметка?

Едва когато ролсът започна спираловидното си спускане към площадката за приземяване в Кауай, Вило се сети да попита защо Хари е поискал тази среща.

Тонът му не оставяше никакво съмнение, че въпросът е зададен просто от учтивост — точно както човек разсеяно потупва по главата

своето куче, когато минава покрай него. Пък и какво чак толкова важно може да каже човек от по-нисша каста? Всъщност цялото пътуване до Кауай и самата среща бяха дадени по милост и Вило сигурно очакваше от Хари да завърти опашка като щастливо кученце при тази проява на добродушна привързаност.

В такъв случай щеше да остане разочарован. Докато ролсът кацаше на тревистата площадка, Хари го изгледа равнодушно и отговори през зъби:

— Ще я помоля да намери начин да накара Артуро Колбърг да ми пусне топките.

Преди Вило да успее да отговори, отнякъде се появи униформен прислужник и отвори люка на ролса отвън. Подкани ги да излязат и ги поведе по тучната трева на площадката за приземяване. Хари успя само няколко пъти да вдъхне богатия на цветни аромати въздух и да зърне гъстата зеленина, покрила планинския хребет в далечината, когато част от вулканичната скала в края на площадката се отмести встрани и прислужникът ги въведе в очакващата ги кабина.

Тя потегли през тунелите, които бяха прокопани в земята и изсечени в скалите, и започна да се изкачва нагоре в планината. Още от времето на прапрадядото на Шермая във вътрешността на Кауай беше забранено използването на машини, по-сложни от велосипеди. Придвижването по повърхността в имението на Доул се извършваше на коне. Но това, общо взето, беше преструвка, демонстрация на завръщането към природата, която позволяваше на семейство Доул и техните гости да се наслаждават на окръжаващата ги природа, без да принасят в жертва удобствата на модерния дом. А в Кауай съществуваха всички тези удобства, че и повече. Целият подземен комплекс се простираше като тумор във вътрешността на острова, като хилядите прислужници и техници, целият възможен лукс, бяха внимателно прикрити, но присъстваха навсякъде.

По време на плавното, безмълвно пътуване до мястото, където ги очакваше Доул, Хари успя да успокои нервите си, като наблюдаваше нервниченето на Вило. Дребният и набит Бизнесмен шаваше неспокойно на седалката си, дъвчеше края на незапалената си пура, стрелваше Хари с крайчеца на окото си и отново поглеждаше настрани. Очевидно внезапно беше осъзнал, че воденето му тук може би не е било много добра идея, но освен това усещаше, че не може да

направи нищо по въпроса, не и пред *прислугата* — един бог знае какви слухове щяха да плъзнат...

Когато кабината плавно спря и вратите се отвориха, Вило се наведе към Хари и го погледна с толкова заплашително изражение, сякаш беше насочил зареден пистолет към корема му.

После много тихо, почти шепнешком изръмжа:

— Дръж се прилично, Хари; не се шегувам.

След което се изправи и излезе от кабината. Изражението на лицето му се промени веднага и устните му се разтегнаха в заучена усмивка. Хари сви рамене, въздъхна и го последва.

И влезе в дъгата.

Вратата се беше отворила в покрита с мъх скала, пред широка каменна тераса, намираща се на две трети от височината над дъното на обвит в мъгла каньон. Отсрещната стена на тесния каньон изглеждаше ужасно близо, почти на ръка разстояние. Накъдето и да се обърнеш, гъмжеше от зеленина от всякакъв вид, нещо като вертикална джунгла с всички възможни отсенки на зеленото, прорязана от ярки цветни гирлянди и осеяна с пъстроцветните отблясъци на всевъзможни тропически птици, които хвъркаха напред-назад между лианите.

Високо над терасата, на която стоеше той, друга оголена скала разделяше на две водопад. Водата се стичаше в потоци от двете ѝ страни и изпълваше въздуха с отразяващи слънцето пръски.

Доул се появи иззад усукания ствол на една висока до коленете ѝ хвойна, облечена със свободна дреха в зелено и кафяво, и извика сърдечно:

— Маркър! Насам!

Едва тогава Хари забеляза, че терасата, на която стояха всички, е оформена като японска градина. Грижливо култивираните храсти джуджета обграждаха купчина цветни камъни и чудновато ручейче, което сигурно се захранваше от подземни помпи.

Доул им махна с ръката си, в която държеше зацапани градински ножици.

— Един от моите проекти — извика тя, сочейки с ножиците градината около себе си. — Какво мислите?

Хари отново тръгна след Вило; раните му го караха да се движи вдървено и бавно. Той се заслуша мълчаливо във възторжените излияния на патрона си по повод на градината. Накрая Вило седна на

скалата до Доул, която отново коленичи на земята, за да подреже едно храстче. Бизнесменът се настани колкото се може по-близо до нея, като се стараеше да не я обиди с някое неочаквано докосване. Хари остана на почтително разстояние и зачака покана да говори.

Бузите на Доул пламнаха от хвалебствията на Вило и тя махна срамежливо с ръка.

— Нали знаеш, човек трябва да се занимава с нещо. Работата те прави щастлив, нали така... Никога не съм разбирала защо моите Работници толкова я ненавиждат. Шоумен — каза тя и махна с ръка на Хари да се приближи. — Какво мислите за градината ми?

„Все едно си бръкнала с пръст в окото на това място“, помисли си Хари, но отвърна почтително:

— Целият ви дом е една градина, госпожо Незаета.

— Ах, колко дипломатичен. Ела, седни при нас. — Когато Хари, превъзможвайки болката, се настани до Вило, тя продължи: — Приключението ви е изключително забавно, Шоумен. Ще го продължите утре сутрин, нали? Да, и съм сигурна, че Маркът отново ще ме покани в кабината си; очаквам с нетърпение успешната развръзка. Нали знаете, че ужасно се притеснявам за Шана.

— Да, мадам — отвърна Хари. — Аз също.

„Малка крачка към светлината“, помисли си той.

— Не съм сигурен дали ще ми *позволят* да успея — продължи той. — Това е, тъй, това е причината да помоля за разговор с вас.

— Нима? — рече тя, повдигайки учтиво вежда.

— Да, работата доста се е закучила — намеси се Вило. — Особено след като Бърн разполага с магическа сила и с меч, и така нататък. По какъв начин възнамеряваш да се справиш с него?

Хари поклати глава.

— Не става дума за Бърн. Надявам се изобщо да не ми се наложи да се занимавам с него. Говоря за Студията. Те *искат* Шана да умре. Щяла да се получи по-добра история.

— *Хари...!* Мили боже! — възкликна Вило, задавяйки се с пурата си.

— Шоумен — изрече мрачно Доул, — това е много сериозно обвинение. Ако наистина е така, това сериозно ще навреди на бизнеса им. Ако го повторите на публично място, може да ви понижат в каста за оклеветяване на корпорацията.

— Дори ако е истина?

— Особено ако е истина. При оклеветяването на корпорациите истината не е защита. Освен това според мен едва ли...

— Тази *техническа неизправност* — прекъсна я отчаяно Хари, — поради която бях издърпан снощи, не е никаква неизправност. Научих го лично от Колбърг. Бях на косъм от спасяването на Шана, а те ме върнаха обратно. Нарочно. Самият Колбърг е натиснал бутона.

— Не мога да повярвам, че *чувам* това — каза Вило, свивайки ръцете си в юмруци. — Не разбираш ли, че току-що ми разкри законна *корпоративна тайна*? Имаш ли представа колко *компрометиращо* е това? Сега ще трябва да те докладвам или ще бъда обвинен в съучастничество...!

— О, Маркъс, я сядай долу — сопна му се Доул. — Успокой се. Нищо от онова, което беше казано тук, няма да излезе навън.

— Забелязах — обади се Хари, — че не казахте, че не ми вярвате.

— Аз, въъ... — Вило се размърда смутено и накрая отново седна на камъка си. — Добре, мамка му — извини ме, Мая. Всички знаят, че Студията пипа тук-там, така да се каже, за да направи Приключенията по-въълнуващи.

— И това е напълно законна бизнес практика — посочи Доул. — Шана е сключила договор със Студията, както и вие, Шоумен. Ако законният им бизнес изисква да ви изпратят на смърт, договорът им дава това право. Не е по-различно от това, аз да наредя на някой от моите пилоти да навлезе в буря; ако загине, то това е просто трудова злополука и аз не нося наказателна отговорност за това. Всички оплаквания трябва да бъдат отнесени до гражданския съд.

— Всичко това ми е *известно* — рече Хари. — Знам, че законно *не мога* да направя нищо, за да им попреча да правят с нея каквото пожелаят. Затова дойдох при вас. Знам, че ви е грижа за Шана. Дойдох да ви помоля — да падна на колене, ако е необходимо — да се застъпите за нея.

— О, за бога — рече Вило. — Нима смяташ, че мадам Незаетата няма по-важни неща за вършене от...

— Маркъс, моля те. — Доул се обърна към Хари с изражение на доброжелателна безпомощност. — Съжалявам, Шоумен, но не вярвам, че мога да направя кой знае какво.

— Той — Колбърг — е изпратил оттатък Ламорак със *заповед* да я предаде. Изпратил ѝ е човек, за когото знае, че тя му се *доверява*. Ламорак непрекъснато подхвърля информация на Котките. И знаете ли защо? Защото тя е *твърде добра* в това — твърде умна е, твърде умела. Щеше да спаси всички онези хора, без да поема големи рискове, без да води мащабни битки, без да има убити невинни хора — и Колбърг нямаше да може да продаде достатъчно от шибаните кубове! — Хари целият трепереше от усилието да сдържа яростта си. — Той я е *прецакал*: изпратил е Ламорак оттатък, за да я предаде, само заради няколко марки в повече.

— Да, това наистина е заслужаващо порицание поведение, но все пак... О, това ли се случи? Точно преди да ви изтеглят? — Тя се наведе напред и в лицето ѝ проблесна интерес, какъвто Хари не беше забелязал досега. — Осъзнахте, че Ламорак е предател, и се канехте да го *убиете*! Господи! Това нямаше да е честна битка.

— Не ми пука особено дали ще е честна, или не — отвърна Хари. — По-късно ще се разправя с Ламорак. Сега ме интересува как да спася живота на Шана.

— Ами да, мен също, разбира се, но въпреки това не виждам как бих могла да се намеся. Те не са направили нищо нередно.

— Не са направили нищо *незаконно* — отвърна Хари. — Но има доста нередни неща.

— От ваша гледна точка, сигурно, това го разбирам.

— Не можете ли просто... лекичко да го *притиснете*?

— Моля?

— Да окажете натиск върху Колбърг. Да го накарате да се държи прилично.

Доул разпери ръце.

— Не мисля. Възможностите ми са ограничени. Студията е публичен тръст — каза простичко тя. — Създадена е така, че да не бъде подвластна на външна намеса. Съжалявам.

Хари наведе глава, но продължаваше да свива и разпуска юмруците си. Каин ръмжеше в гърдите му и за части от секундата на Хари му се наложи да се бори със себе си, за да не се нахвърли върху тях и да ги убие и двамата.

Той стисна зъби и се опита да не забравя, че те не са му врагове. Гърдите му горяха; не спираше да си мисли, че ако в този момент

пусне „Най-новото от Приключенията“, щеше да види тиктакането на Часовника на живота на Палас Рил.

Не можеше да няма някакъв начин, *трябваше да има...*

— Чакайте малко — рече той, надигайки глава. — Вие сте патрон на Шана. Тя е говорител на три или четири от вашите компании. Което я превръща в, тъй, корпоративен *символ*, нали?

— Да... — отвърна неуверено Доул.

Вило поклати глава.

— Не виждам какво общо има това с всичко останало.

Внезапно Хари скочи с блеснали очи и размаха ръце.

— Но, но, но... не *разбирате* ли? В този смисъл тя притежава *вътрешна стойност* за компаниите, които представлява, стойност, която може да бъде законно *отделена* от ангажимента ѝ като Актьор.

Вило се намръщи скептично.

— Искаш да се изправиш срещу Студията, използвайки *Закона за търговската марка*?

— Защо не? — рече Хари. — Защо не? Планирайки умишлено смъртта ѝ, Колбърг преднамерено посяга върху ценността ѝ като представител на компаниите, нали? Загубата на символа, заедно с необходимостта от назначаването на нов представител, може да донесе проблеми...

— Това е абсурдно — каза Вило. — Досега не е правено. Мамка му, дори да проработи, подобен прецедент би могъл да унищожи цялата система на Студията — имам предвид, че всеки Актьор, приемайки дори най-безопасните, скучни Приключения, намалява ценността си като говорител и запазена марка...

Но Хари нямаше намерение да обръща внимание на възраженията на Вило; той наблюдаваше със затаен дъх промените в изражението на гладкото миловидно лице на Доул.

Там определено беше изписано съмнение, но тя обмисляше предложението му — и бавно се приближаваше до окончателното решение.

— Това — рече внезапно тя, посягайки към ръката на Хари — е гениално! И какво, като не е било правено досега? Артуро Колбърг умишлено намалява приходите на неконкурентна корпорация, като се възползва от това, че е представител на публичен тръст. Мога да се

сдобия със заповед за забрана на по-нататъшните му действия още преди края на днешния ден.

Тя се изправи, постави за миг ръката си върху гърдите на Хари, след което го придърпа към себе си и го прегърна.

Хари и Вило с изумление впериха погледи един в друг над рамото ѝ. Когато Доул пусна Актъора, в очите ѝ проблясваха сълзи.

— Знаех си, че наистина я обичате — каза тя. — Знаех си, че не е просто представление. Чувствах го. Ужасно много ви благодаря за това, че намерихте начин да ми помогнете да я спася.

Цялото тяло на Хари изтръпна, отчасти заради това, че Доул се бе принизила от невъобразими висини — Незаета бе прегърнала бивш Работник, — отчасти заради предчувствието за победа.

Лицето на Доул стана сериозно.

— И ще ви кажа още нещо — ако намерим някакво убедително доказателство, всъщност *каквото и да е* доказателство, което би издържало в съда, аз ви се заклевам, че няма да се откажа, докато не смажа този злобен човек. Той никога повече няма да може да направи нещо подобно. Няма да е лесно; сами знаете, че файловете и данните им са неприкосновени...

— Знам — прошепна Хари, защото не смееше да се довери на гласа си.

Малка крачка към светлината.

— Ще намеря нещо. Ще видите. Все някак ще успея да се сдобия с онова, от което се нуждаете.

— Знам, че ще го направите.

Доул се извърна и заговори на въздуха.

— Робърт.

От скритите отдушници в скалното лице изригна мъгла и между кръстосаните лазерни лъчи се оформи холограмата на майордома ѝ в цял ръст.

— Мадам?

Тя започна да му дава заповеди да се свърже с адвокатите на семейство Доул, които бяха цяла армия. Хари и патронът му бяха принудени да чакат, докато тя си уреждаше срещи и гласеше плановете си. Междувременно Хари на два пъти улови Вило да го гледа с присвити очи, с някакъв новооткрит интерес, като че ли срещаше

трудности да съгласува онова, което виждаше, с онова, което беше очаквал да види.

Хари отвърна на погледа му с изразително помръдване на раменете.

„Татко беше прав — помисли си той. — Не е нужно да разрешавам всеки проблем с юмруците си.“

Баща му беше казал да прави малки крачки към светлината, но някои крачки бяха по-големи от другите.

ДЕН ШЕСТИ

— Хари? Хари, събуди се.

— Хррр...?

— Хари, мислех си... Повече не мога така.

— Шан... какво не можеш? За бога, четири сутринта е. Не може ли да изчакаш до утре?

— Не ми харесва в какво се превръщам, когато съм с теб, Хари. Разбираш ли? Можеш ли да ме разбереш?

— По това време на денонощието нищо не мога да разбера.

— Хари, искам развод.

1.

Вечерта жителите на Анхана си легнаха, изпълнени със страх и недоверие, но през нощта недоверието се изпари — на разсъмване беше останал само страхът; от онзи прокрадващ се бавно страх, който се усеща като ледени зъби, загризали костите.

В града не беше останал човек, който да не знае за битката край реката. Всички имаха приятел или роднина, който е видял всичко със собствените си очи. Някои свързваха случилото се със скорошните експлозии в Индустриалния парк; като че ли не минаваше ден, в който да няма сблъсъци по улиците на столицата.

Онези граждани, които бяха достатъчно смели или отчаяни, за да рискуват да излязат от къщи на сутринта, вървяха по улицата, като непрекъснато хвърляха погледи през рамо. Те крачеха бързо или подтичваха, в зависимост от това, дали наблизо имаше закътана порта, или тясна уличка, в която да се скрият, ако внезапно се развихри схватка.

Анхана беше град, печално известен с жестокостта си, но дори тук винаги имаше някакви граници — уличната кавга можеше да приключи с пробождане, или полицаите можеха да се сблъскат с някоя каменарска банда в Града на прищълците, но боят по градските улици беше извън рамките на приличието.

Страхът се подхранваше и от неизмеримата *моц* на сблъсъка — огнените потоци с дължина от по няколко ярда, горящите докове, гигантската водна стена — всичко това беше безумно и непонятно. Кой би могъл да е в безопасност дори в собствения си дом зад масивните градски стени, когато такива неща се случват посред бял ден?

Когато Ма'елкот започна кампанията си за прочистване на Империята от *актирите*, само най-суеверните му подчинени вярваха в съществуването им. Но *актирите* постепенно бяха откривани тук и там, на отговорни места из цялата Империя, дори сред благородниците, и тази недоверчивост премина в нервна подозрителност.

Хората започнаха да си спомнят за странните привички на съседите и познатите, които доскоро им се струваха безобидни, но сега изглеждаха необясними и доста зловещи. Все пак как би могъл да знае човек кой може да се окаже таен *актир*?

Носеха се слухове за някакви камъни, които започват да пицят, когато се допрат до плътта на *актир*, за някакви характерни вещерски белези, които могат да бъдат открити по тялото на *актира*. Разказваха се истории за мъже, които се будели и откривали *актир* в леглото си, на мястото на любимите им жени — подмяната се извършвала в полунощ, при новолуние; разказваха за *актирски* проклетия, за отравяния, кланета и всякакви подобни истории. Всеки разказ бе по-зловещ от предишния, като че ли това щеше да помогне за разкриването на истината. Дълбоко в душата си всеки чувстваше, че най-ужасното предстои, и всяко следващо събитие се приемаше като доказателство за това.

Мненията относно най-добрия начин за унищожаване на *актирите* си противоречаха. Някои твърдяха, че е достатъчно да се забие обикновен ясен кол в сърцето; други смятаха, че устата им трябва да бъде натъпкана с медни монети, а устните им зашита с коноп, а след това отрязаната им глава трябва да бъде заровена на кръстопът с лицето надолу. Повечето твърдо вярваха, че изгарянето на *актира* на клада от съчки, полети с масло, осветено от жрец на Проритун, също би свършило добра работа.

В провинцията се възползваха широко от всички тези способности, както и от много други. Прилагаха ги върху всякакви отхвърлени от обществото хора — стари самотни вдовици, ексцентрични мъже, предпочитащи да живеят в покрайнините на селцата, все от този сорт — и се оказваше, че всичките методи работят еднакво добре.

След това историите започнаха да се просмукват и в градовете на по-богатите; започнаха да обвиняват все по-заможни селяни и дори някои благородници, дребни земевладелци и други подобни. Гражданите кимаха мъдро в отговор на всички тези слухове и изказваха предположения — най-често основателни — че при всички тези случаи обвинителите щяха да се сдобият със земите и собствеността на езекутирания *актир*.

Едва по-късно тези мъдри граждани започнаха да се питат как ли възприемат техните съседи собствените им малки странности; едва по-

късно започнаха да се чудят доколко самите те са неуязвими срещу фалшиви обвинения; едва по-късно започнаха да заглеждат богатите си съседи, чудейки се *те* доколко са неуязвими.

Напрежението в сърцето на Империята се трупаше вече от няколко месеца, макар повечето жители да приемаха с неохота твърденията, че *актирите* са нещо повече от приказни чудовища, с които се плашат децата. Немалко граждани слушаха с прикрито удоволствие разказите за хитрия бунтовник Смешника Саймън, който спокойно се опълчваше на управниците в цялата Империя; Смешника Саймън се беше превърнал в нещо като фолклорен герой, смел бунтовник, който си вреше носа дори в делата на самия Ма'елкот.

На всеки жител на Анхана, който все още продължаваше да смята така, му трябваше само да погледне разрушения Мост на рицарите или да плати една медна монета на някой паж от „Имперски новини“, който да му изрецитира имената на невинните хора, загинали на доковете. Моряци, докери, склададжии и чиновници, затрити от лицето на земята без предупреждение. Като шега, която се разказваше от прислужниците в кухнята, Смешника Саймън беше забавен, но като реален, могъщ, неумолим враг на Империята, той беше ужасяващ.

Пажовете освен това разказваха и как заклинателят, причинил цялата тази разруха, е бил заловен благодарение на героизма на граф Бърн. Пажовете в зелено-златни ливреи от конкурентната новинарска служба „Последните новини от Колин“ представяха съвсем различна история — за майсторската ръка на неизвестен стрелец и бягството на лодката на обвинените *актири* надолу по реката. Армията се беше заклела да ги залови, но досега не се беше чуло нищо за това.

Внезапно *актирите* станаха част от действителността в Анхана и в тях започнаха да вярват така, както не бяха вярвали досега. Те се бяха оказали толкова могъщи и страшни, че реалността не можеше да се сравни и с най-ужасните истории за тях. И на всичко отгоре не се намираха в някаква далечна земя отвъд морето, нито в провинцията, дори не в някой голям град в другия край на Империята, а *точно тук, точно сега*.

Гражданите се молеха за Ма'елкот, молеха се на своите богове да защитят техния император и да подсилят могъщата му ръка в смъртоносната му битка с нечестивите *актири*. Мнозина от тях, които нямаха този навик, падаха на колене пред статуите му в малките

домашни олтари; вместо да се молят за Ма'елкот, те се молеха *на* него. Любимите Деца на Ма'елкот не разполагаха с друга защита.

Обектът на техните молитви беше доста зает тази сутрин. Той беше решил да не прекарва утрото в занимания върху Великата творба; вместо това крачеше напред-назад покрай окървавения каменен олтар в Желязната стая.

Част от кръвта по олтара беше съвсем прясна; беше изтекла от превръзките върху раната на Палас Рил, която лежеше просната върху камъка.

Разпитът напредваше наистина бавно; Аркадейл не беше в състояние да работи, а Ма'елкот чувстваше, че не би могъл да повери това деликатно дело на никой от учениците си.

На неговите собствени методи може би не им достигаше елегантността и изтънчеността на изкуството на Аркадейл, но императорът смяташе, че това нямаше да окаже влияние върху ефективността им.

2.

Тълпата представители на нисшите касти се юрна към желязната порта на Студията и отстъпи назад като вълна, ударила се в дига. Броят на фанатичните почитатели непрекъснато нарастваше — удвоявайки, утроявайки рекордната бройка, очаквана от Студията. Те се тълпяха рамо до рамо в алеята, а краят на колоната достигаше до стените на далечните сгради. Един въодушевен охранител, изкатерил се на върха на портата, осветен от лъчите на изгряващото слънце, събщи по комуникатора си, че пристигането на Каин се очаква от над два милиона души.

Това беше само леко преувеличение — охранителят не беше надценил големината на тълпата кой знае колко.

Всички те щяха да останат разочаровани — Каин вече беше вътре.

Окървавените му черни кожени дрехи бяха свалени внимателно от потрошеното му тяло в лечебницата на Студията и бяха прибрани за през нощта в камерата, поддържаща нормалното за Отвъдие поле. Точно там Колбърг намери Хари, който беше дошъл с такси доста преди разсъмване.

Камерата осигуряваше почти пълно усамотение. Дебелите ѝ стени бяха абсолютно звуконепроницаеми, а леко променените физически закони, които действаха в полето ѝ, изключваха подслушването с помощта на каквато и да е електроника.

Преди да влезе в камерата, Колбърг остави двама въоръжени охранители Трудоваци на входа и взе други двама със себе си. Нареди им да държат енергийните си оръжия заредени и да стрелят без предупреждение срещу Майкълсън, ако той покаже и най-леко намерение да го нападне.

Актьорът беше станал неуправляем и всички предохранителни мерки, взети от Колбърг, се основаваха на подозрението, че при първия удобен случай Майкълсън ще се нахвърли върху него. Предишната вечер Колбърг беше направил грешката да се озове на огневата линия; беше се спасил от нараняване единствено благодарение на

прикритието на масивното си бюро. Нямахме никакво намерение да повтаря тази грешка.

Най-сигурно беше, разбира се, да избягва напълно контактите с Майкълсън, да изпрати някой друг, който да му предаде инструкциите, но Колбърг знаеше много добре, че най-безопасният вариант невинаги е най-добрият. Инструкциите, които трябваше да предаде, бяха от деликатно естество; колкото по-малко хора знаеха за това, толкова по-добре. Затова бе избрал пазачи сред Трудоваците, вместо да вземе своите много по-гъвкави и впечатлителни охранители от кастата на Работниците — никой съд не признаваше показанията на Трудоваците.

Освен това цяла нощ беше кипял от гняв след учтивото видеообаждане на адвоката на семейство Доул — на Професионалиста му бяха позволили, дори го бяха окуражили да притеснява един Администратор у дома му! Тонът на мъжа бе толкова нагъл, че Колбърг веднага беше подал оплакване в Социалната полиция, но това не успокои по никакъв начин киселинната топка в стомаха му.

Заради тези тревоги, тежката подготовка за кулминационната част от Приключението и безбройните таблетки с амфетамини, които беше погълнал, за да поддържат енергията му, Колбърг изобщо не можа да спи.

Освен това не можеше да позволи подобен инцидент да се размине безнаказано. Колкото и голяма звезда да беше Каин, Майкълсън си оставаше само един Професионалист и не биваше да му се позволява да действа през главата на началниците си. Всъщност инцидентът притесняваше Колбърг повече, отколкото опитът на Майкълсън да го нападне; проявата на насилие беше просто следствие от нарастващата нестабилност на Майкълсън, докато абсурдните му правни маневри очевидно бяха преднамерена обида.

Когато Колбърг влезе в камерата след охранителите си, Майкълсън стоеше полугол пред огледалото. Кожените дрехи на Каин висяха на една кука на стената, а бинтовете, които пристягаха раните му, лежаха разрязани на парчета по пода. Актьорът носеше само кожения си бандаж и се наблюдаваше в огледалото, докато изпълняваше серия разтегателни упражнения, мръщейки се от болка.

Той изглеждаше още по-зле, отколкото очакваше Колбърг. Въпреки антибиотиците, грубо защитата рана на рамото му пламтеше в яркочервено, а гърбът му беше обсипан с почернели отоци. В

центъра на гърба изпъкваше една по-голяма синина, обрамчена в червено, която му беше останала от обкованата с метал тояга на пазача в донжона. Друг лилаво-червеникав оток се разпростираше над превързаното му дясно коляно и дори нетренираното око на Колбърг можеше да долови сковаността в движенията му. Ако се съди по пепелявия цвят на хлътналите му бузи и сенките под очите, той също не бе могъл да спи предишната нощ.

Отразените му в огледалото очи срещнаха Колбърговите. Той не обърна почти никакво внимание на въоръжените пазачи.

— Колбърг — рече Хари с равен глас. — Идването ти тук точно сега не е добра идея.

— *Администратор* Колбърг, Майкълсън — отвърна управителят с напрегната усмивка.

Изражението на Хари не се промени.

— Майната ти, задник.

Колбърг усети как го втриса, сякаш бе докоснал зле заземена клема. Той примигна веднъж, втори път, после си пое дълбоко дъх и отвърна със спокоен глас:

— Настоявам за използването на уважителното обръщение или ще подам жалба за нарушаване на правилата на междукастовото общуване.

— Това ти е уважителното обръщение, провиснала торба с лайна. Прави каквото щеш.

Колбърг погледна към двамата киборги, които стояха между тях.

— А може би просто ще им наредя да те застрелят.

Майкълсън сви рамене.

— И тогава какво ще кажеш на Незаетите — колко станаха те, милион? — които вече са платили да бъдат мен тази сутрин? Никога не си предполагал, че превръщането ми в толкова голяма звезда ще рикошира като куршум и ще те клъвне в задника, нали?

Колбърг кимна на себе си; трябваше да се досети, че нещо такова ще се случи.

— Дойдох тук, за да ти предам правилата на това Приключение. Вече разговарях с Борда на директорите по този въпрос и те се съгласиха с мен. Бутонът за извънредно прехвърляне ще остане активиран. При първата поява на някой бунтарски коментар веднага ще бъдеш отзован и Приключението ще бъде прекратено.

Майкълсън не отговори нищо. Той се вираше в огледалото със странно съсредоточено изражение; като че ли оглеждаше пръстите на ръцете си, които леко докоснаха един, после втори от многобройните белези по тялото му и продължиха да масажират следващите.

— За бунтарски коментар ще се смята — продължи Колбърг — всяко споменаване на договора ти за убиването на Ма'елкот. Когато се изправиш срещу него, причината ще е *лична вендета*, ясен ли съм? Всеки намек, че това е свързано със Студията, ще доведе до незабавното ти отзоваване.

Вместо отговор ръцете на Майкълсън потупаха ромбовидните белези по гърба и корема му, останали от отдавнашното пробождане на дроба му с меч.

— Ако посмееш да заявиш, че Ламорак е предал Палас Рил — независимо дали ще го споменеш във връзка с този договор и със Студията, или не — веднага ще бъдеш отзован.

Майкълсън прокара пръсти по назъбения белег върху ключицата си.

— Ако дори намекнеш за безпочвените си подозрения относно това, че трудностите на Палас Рил по някакъв начин са свързани с политиката или директивите на Студията, веднага ще бъдеш отзован.

Майкълсън прокара ръка по дългия келоиден белег на дясното си бедро.

— Ако бъдеш отзован по една от тези причини, повече няма да се върнеш в Анхана. Съпругата ти ще бъде оставена да се оправя сама. На пресата ще бъде съобщено, че причина за техническата повреда са някакви особености в самата Анхана и че за теб ще е твърде опасно да се върнеш. Всякакви публични опровержения на тази история ще доведат до понижението ти в Работник и ти ще бъдеш върнат в гетото за Временни работници, откъдето дойде.

Майкълсън обу бавно кожените си панталони, после облече окървавения си кожен жакет и го завърза на гърдите си, докосвайки всеки един от ножовете си.

— Схватката с Ма'елкот трябва да стане *извън* двореца „Колхари“. Студията е инвестирала твърде много средства в това Приключение, за да позволи кулминацията му да остане невидима за зрителите. При сблъсъка трябва или да го лишиш от власт, или да загинеш при опита да го направиш. Ако бъде нарушено някое от тези

условия, след завръщането ти ще бъдеш понижен в каста заради клевета и корпоративен шпионаж.

Колбърг се усмихна широко, оголвайки зъбите си.

— Глупавата заповед за забрана на противоправни действия съдържа информация, която семейство Доул може да е получило само от теб; това си е чисто доказателство за корпоративен шпионаж. Аз те *притежавам*, разбираш ли? Мога да те пречупя по всяко време, когато пожелая.

Майкълсън нахлузи ниските си ботуши от мека черна кожа, без да отговори нищо.

— Попитах те дали разбираш.

— Разбирам.

Гласът на Майкълсън беше тих и равен, напомняше ръмжене. Това със сигурност не беше покорният тон, на който се надяваше Колбърг.

— Не си мисли, че Шермая Доул ще може да те защити, не и от Студията — рече Колбърг. — Не очаквай дори да се опита.

— Не очаквам.

Едва сега Майкълсън обърна гръб на огледалото и се озова очи в очи с Колбърг. Администраторът усети ледени тръпки по гърба си.

— А кой, смяташ, ще защити *теб*? — попита Майкълсън.

Колбърг се ококори.

— Нима не чу и една думичка от онова, което ти *казах*? — избъбри той.

— Чух. А сега ме чуй и ти: нищо не можеш да направиш, за да си спасиш живота.

— Какво?

Не можеше да повярва; това беше прекалено! Забрави ли Майкълсън на кого *говори*?

Но когато Колбърг се взря в безизразните му черни очи, той осъзна, че вече не разговаря с Хари Майкълсън.

Пред него стоеше Каин.

— Ти мина чертата — рече Каин. — Мина *моята* черта и затова заслужаваш смърт. Никой не може да използва Шана по този начин и да остане жив. Дори ако *спечеля* — ако оцелея, ако върна Шана обратно, ако убия Бърн и Ма'елкот, и бог знае още кого и се върна на Земята, за да живея щастливо; дори тогава за теб няма да има хепиенд.

Наслаждавай се на последните дни от живота си, Колбърг. Не ти остават много.

Колбърг можеше само да го гледа опулено и да отваря и затваря уста като риба на сухо.

Каин се протегна за последен път и ставите му изпукаха като далечна престрелка. После изпука едно по едно кокалчетата и на двете си ръце.

— Навън ме чака аудитория на стойност петнайсет милиарда марки — рече той. — По-добре се разкарай от пътя ми.

3.

Коса с металически блясък под прожекторите, влажни, чувствени устни:

— „Най-новото от Приключенията“ отново е с вас. Аз съм Бронсън Андърууд. Топ историята ни тази сутрин отново е Приключението на десетилетието. Окървавен, но непобеден, Каин се връща в Анхана само след няколко минути за един последен отчаян опит да спаси съпругата си от ужаса на амплитудното разпадане. Както можете сами да видите от графиката на Часовника на живота на Палас Рил в ъгъла на екраните ви, ние предполагахме, че ѝ остават по-малко от трийсет и шест часа. Но вследствие на фазовата нестабилност спонтанното прехвърляне може да започне още преди да изтече денят. При всички случаи почти не остава време.

Тежкото положение на Палас Рил и героичните опити на Каин да я спаси завладяваха умовете на хората по целия свят и Студията побърза да се възползва от това. При нас, на живо от Центъра на Студията в Сан Франциско, е нашият главен кореспондент Джед Клиърлейк, който ще ни представи и тази част от историята.

— Добро утро, Бронсън.

— Добро утро, Джед. Това е истинско събитие, не мислите ли?

— Бронсън, досега не съм виждал такова нещо. От няколко години отразявам анханските операции за „Най-новото от Приключенията“, и предполагам, вече сте осъзнали, че това е най-мащабното нещо, излязло някога от Сан Франциско. Цифрите, които се получиха днес в Студията, са направо зашеметяващи. Предишният рекорд за най-много директни зрители онлайн за отделно Приключение — който, както знаеш, беше поставен само преди четири дни, при започването на „За любовта на Палас Рил“ — беше подобрен тази сутрин повече от десет пъти. Търсенето на достъп до Каин принуди Студията да прекъсне повечето от течащите в момента Приключения, за да освободи директни кабинни за новите зрители. Докато тази сутрин Каин се подготвя за прехвърлянето, официалната статистика отчете *милион и шестстотин хиляди директни зрители.*

Ако предположим, че аудиторията се състои предимно от Незаети и Инвеститори, то това би означавало, че повече от *седемдесет процента* от потенциалните зрители на Каин са онлайн. Повече от един милиард души вече са направили предварителна заявка за кубове със запис. Това не е просто Приключението на десетилетието, Бронсън. Това е историята на века.

— Впечатляващи цифри, Джед, наистина впечатляващи. Смята ли Студията да споделя с нас допълнителна информация по време на това изключително събитие?

— Свързах се с кабинета на управителя на Студията Артуро Колбърг и оттам ме увериха, че трябва да бъдем в готовност. Така че според мен това е добър знак, Бронсън.

— Благодаря ви, Джед. След минутка отново ще бъдем с вас. Сега се прехвърляме в Чикаго, където Джесика Роун се среща с родителите на Палас Рил, Алън и Мара Лейтън, които тъкмо влизат в чикагската Студия, за да се включат директно към това невероятно Приключение. Джесика?

— Добро утро, Бронсън...

И целият свят чака, вълнува се и точи лиги като надушил обилна трапеза чревоугодник.

4.

Проследяващата система на Студията засече Колбърг веднага след като той излезе от камерата. Най-близкият екран проблесна и гръмогласно обяви: „Администратор Колбърг! Спешно съобщение от Професионалист Мона Карсън!“

Професионалист Карсън оглавяваше Правния отдел на Студията в Сан Франциско; това можеше да означава само сериозни проблеми. Колбърг промърмори някакво проклетие под носа си и избърса изпотените си длани в мантата си, преди да отговори.

— Пусни я.

На екрана се появи дребничкото лице на Карсън. Деликатните ѝ вежди се бяха сбърчили разтревожено.

— Администратор, патроните на Каин и на Палас Рил в момента се намират заедно в Техническия център в „Кавеа“ — и са довели със себе си Социалната полиция. Моля, потвърдете получаването на това съобщение и нека се срещнем там колкото се може по-скоро.

Колбърг се почувства така, сякаш върху главата му се беше стоварил чувал с пясък; не му достигаха две стъпала от кастовата стълбица, за да не му се подкосяват краката, щом чуе, че сопитата го чакат. За миг му се стори, че светът се завърта около него, и се притесни да не припадне.

Замайването отмина. Колбърг порови из джобовете на мантата си за кутийката със спийд, извади една капсулка и я преглътна на сухо, след което отпрати Трудоваците. Нямаше да е добре, ако се появеше, следван от двама охранители по петите; така щеше да изглежда подозрително уплашен.

Колбърг погледна към стенния екран, повика частния си асансьор и се запъти към него с твърда походка, като че ли се надяваше да замени недостига на увереност със симулирането ѝ.

Когато, пуфтейки, стигна до Техническия център, при вратата му вече го чакаше Карсън.

— Нищо не мога да направя, Администратор. Те ни изненадаха със забраната, а Социалната полиция има съответната заповед; като

публичен тръст не могат да ни пипнат, но са намерили заобиколен начин. Вече изпратих човек в съда, за да извади временна ограничителна заповед, но те са подготвени и за това и ще обжалват. В най-добрия случай ще минат часове, преди да успея да ги изкарам оттук.

— Всичко това е заради проклетата забрана за по-нататъшни противоправни действия, нали?

Карсън кимна.

— Докарали са сопитата, за да наложат изпълнението ѝ.

Колбърг удари с юмрук в дланта си и усети как косъмчетата по ръцете му настръхват — амфетаминът започваше да действа.

— Проклети да са. Добре, аз поемам оттук. Ти продължавай да търсиш изход.

— Добре, но съм изправена срещу адвокатите на семейство Доул...

Нямаше нужда да казва нищо повече; Колбърг идеално я разбираше.

— Ще направим каквото можем, Мона. Не се предавай.

Тя кимна и си тръгна с обещание, че ще продължи борбата. Колбърг си пое дълбоко дъх няколко пъти и приглади престилката си, преди да отвори вратата на центъра и да влезе вътре.

Шермая Доул седеше в стола му до мястото на помощник-режисьора и се държеше пред зашеметените техници като кралица. Досега те никога не се бяха озовавали в такава близост до Незаета, затова се суетяха наоколо, заекваха и раболепничеха.

До нея, изправен като принц-консорт, стоеше Марк Вило, а зад тях се виждаха две сопита, облечени с небесносините си комбинезони и сребристи шлемове.

Колбърг разтегли в усмивка месестите си устни и каза:

— Мадам Незаета Доул, Бизнесмен Вило, каква неочаквана чест да ви намера в Техническия ми център.

Вило изсумтя, без да крие презрението си, а Доул рече:

— Марк, моля те. Бъди снизходителен. — Тя изпъна гръб в стола си и заговори с царствен тон: — Администратор, съжалявам, че трябваше да се срещнем отново при такива... напрегнати обстоятелства. Надявам се, разбирате, че нищо от това... — тя махна с ръка към сопитата зад гърба си — ... не е насочено лично срещу вас.

Те са тук само заради някои смущаващи доклади, които се разпространяват в мрежата, и аз реших, че трябва да предприема някои стъпки, за да защитя интереса на семейство Доул и нашите служещи.

— Разпространяват се в мрежата? — попита Колбърг, преструвайки се на изненадан.

Кучката се опитваше да откачи Майкълсън от куката и точно сега той не можеше да направи почти нищо по въпроса.

— О, да. И макар да разбирам, че записите и договорите на Студията са запечатани, всички наблюдения, осъществени от служителите на Социалните сили, ще бъдат законно приети като доказателство.

— Очевидно сте много добре запозната с бизнес законите — промърмори Колбърг.

Тя сви кокетно рамене — жест, който според Колбърг изглеждаше отвратително при пълна жена на средна възраст.

— Имам своите малки увлечения — отвърна Шермая Доул. — Човек трябва да се занимава с нещо, нали знаете. Така, мисля, че е време да тръгваме. Марк отново ме покани в своята кабина, а Каин всеки момент ще се качи на платформата за прехвърляне. Благодаря ви за отделеното време, Администратор, и се извинявам за неудобствата. Хайде, Марк — рече тя, надигайки се от стола, и двамата излязоха, без да кажат нито дума повече.

Колбърг изгледа сопитата; те не бяха помръднали от местата си и на него леко му се догади при мисълта, че ще трябва да седи в стола на помощник-режисьора, а двете безизразни сребристи лица ще надничат през раменете му.

Той се обърна към един от опулените техници.

— Два стола за Социалната полиция. Веднага.

Техникът изхвърча от помещението.

— Ще останем прави — рече едното сопи. Двамата стояха толкова близо един до друг, че Колбърг не можа да разбере кой бе произвел компютърния глас. — Когато изпитаме нужда да седнем, ще седнем. Продължавайте със задачите си.

Колбърг се изкашля в юмука си и се настани напрегнато в стола, усещайки болезнено ясно забитите в гърба му погледи.

— Добре — рече той със свито гърло. — Хубаво. Сигнализирайте в камерата и кажете на Каин, че отброяването започва.

5.

Най-близкият предмет, който се материализира до мен, е не по-голям от ковчег. Той е наклонен под доста странен ъгъл — облегат е на стена, която от близо месец се намира в процес на бавно разпадане. През пукнатината над главата ми нахлува сивкава светлина, а от килера се носи воня на мухъл и мокри въглища.

Натискам с рамо влажната и раздута дървена врата откъм противоположната на пантите страна. Тя изквичават тихо и приглушено като прасенце в чувал от зебло и леко поддава на натиска ми.

Добре. Майната ѝ на предпазливостта.

Облягам гърба си на стената и силно изритвам вратата в средата. Разкисналото се изгнило дърво се разпада със скърцането на ръждясали пирони и аз се озовавам сред руините на онзи същия склад в Индустриалния парк, от който бях изтеглен.

В локвите по пода се виждат пръснати парчета керемиди, а части от тавана висят като пречупените клони на плачещата върба. Оловносивите облаци са надвиснали над главата ми, върху която се оттичат дъждовни капки. Заедно с ромоленето на дъжда се дочуват и тропотът на подковани конски копита по калдъръма отвън, както и случаен вик или сподавени проклетия от минувачите.

Протягам ръце и подлагам лицето си под бледата светлина; вдишвам аромата на Анхана и отново го издишвам, очаквайки да ме изпълни онова усещане за свобода, което Приключението винаги носи със себе си.

Но то не идва.

Чувствам само тежест, която ме тегли надолу и притиска раменете ми така, сякаш онези облаци над главата ми са камъни, които нося на гърба си, и ясно усещам цъкането на всяка отминаваща секунда.

Свободата я няма и започвам да подозирам, че никога няма да се върне. Те ми я отнеха...

Баща ми би казал, че свобода, която може да бъде отнета, никога не е била реална, и сигурно щеше да е прав. Може би тази свобода е

била просто част от въображението ми — но аз обичах силно тази илюзия.

Разбиването на илюзиите е обида, която никога не прощаваме.

Поклащам глава и тръгвам напред. Вървя внимателно между отломките и навлизам все по-дълбоко сред руините. Подхващам следата от мястото, където съм я изгубил; макар Палас да ми беше казала, че по това време сигурно вече ще е отпътувала, това е най-доброто място, откъдето да започна търсенето си.

Малкият заслон е празен, с изключение на изстиналите въглени от лагерния огън на Томи, а вратата на мазето зее отворена. Поглеждам надолу към стъпалата — повечето от водата като че ли се е оттекла. Може би трябва да слеза долу и да огледам за последен път.

Но скърцането и пропукването на отломките от рушация се склад се чува все по-силно.

Не съм сам тук.

Притискам се безшумно към стената, близо до единствената врата. Разтрошаването на вратата на онзи килер сигурно е вдигнало достатъчно шум, че да привлече вниманието на наблюдателите. Това не са просто невинни хора; никой почтен човечец не би се старал толкова много да се движи безшумно.

Зад гърба ми, от другата страна на просмуканата с вода стена, се разнася дрезгав шепот:

— Каин? Бароне, ти ли си? Аз съм Томи.

Спипаха ме.

— Да, Томи, аз съм. Какво става?

Той минава през вратата; на грозноватото му лице е изписано облекчение.

— Надявах се да си ти, бароне. Реших, че ти си единственият човек, който може да се промъкне вътре покрай поне двайсетината Поданици, наблюдаващи това място.

Приемам незаслужения комплимент с повдигане на раменете.

— Какво наблюдавате? Къде са всички?

Той поклаща глава и лицето му помръква.

— Лоша работа, Каин. Палас беше простреляна и Котките я отведоха, а момичето воин, което беше с нея... Тя е мъртва.

Изражението ми го кара да разпери извинително ръце.

— Бърн разпиля червата ѝ по Моста на рицарите.

Ох...

Боже, остарял съм.

Няколко секунди само тази мисъл ми се върти в главата. Единственото нещо, което усещам, е как всичките проклети дни от живота ми се стоварват върху гърба ми.

Човек трябва да е млад, за да може да издържи на това. Човек трябва да е млад и приспособим, и изпълнен с оптимизъм. Все още трябва да вярва в хепиенда, да вярва, че страданието има смисъл, че смъртта не е просто безсмислено угасване на съзнанието.

Трябва да сте достатъчно млади, за да се надявате, че за всяка гадост си има причина.

Така че желанието на всички онези големи клечки, които ме пратиха тук, сигурно се е сбъднало. Може би единственото, което ми е останало, е отмъщението.

Тежестта на отминалите дни ме притиска така, сякаш бавно и сигурно ме размазва воденичният камък на Бог. Плъзвам гръб по стената и се отпускам на пода. Потъвам в противната празнота в гърдите ми, търсейки истинския си гняв.

Ако успея да открия яростта, която винаги се е спотайвала там, тя ще влее достатъчно сила в краката ми, за да стана и отново да завървя. Но намирам само пепел.

Томи казва:

— Кралят иска да разговаря с теб. От вчера те чакаме. Честно казано, не вярвах, че ще се върнеш тук, но Ламорак настоя, че точно така ще стане. Звучеше доста убедено и ето ни тук.

Ламорак...

Все още е тук, разбира се, все още се намира под защитата на Краля на Кант...

Аха, ето я искрицата, която се появява сред пепелта. От нея започва да се издига дим, който обвива сърцето ми.

Когато поглеждам към Томи, виждам, че зад него са се събрали още рицари — и то доста. В стиснатите им юмруци проблясват остриета. Устните ми се разтеглят в тънка усмивка.

— Благодаря ти, Томи.

Той се мръщи озадачено.

— За какво?

— За това, че ми даде причина да се изправя.

Междувременно превръщам думите си в действия и той отстъпва назад, вземайки късо намотано въже от единия рицар.

— Защо сте толкова много? Величеството смята, че ще се съпротивлявам?

Томи увива около ръцете си краищата на въжето.

— А, не. За да се наглеждаме един друг, разбираш ли? Кралят не е единственият, който иска да говори с теб. Очите вдигнаха здраво наградата за залавянето ти. Когато сме много накуп, никой няма да може да те предаде и да прибере парите.

— Нима? Не съм чул за това.

— О, да. Хиляда рояла...

Погледът му се зарейва в далечината, към някакво фантастично царство, където той е с хиляда рояла по-богат. После идва на себе си и прочиства гърлото си извинително.

— Аз, въъ... — Той се прокашля. — Трябва да ти вържа ръцете.

Озъбвам му се.

— И междувременно ще умреш.

— Бароне, стига де, не влагам нищо лично...

— Ще обясня на Величеството. Той ще прояви разбиране.

— Нали няма да се опиташ да избягаш? Не ми се ще да те съсичам.

— Да бягам ли? — Смехът ми е леден. — Ти ще ме отведеш точно там, където искам да отида.

6.

Артуро Колбърг седеше умислен в стола си, а безликите сопита продължаваха да надничат през рамото му. Той почти не следеше напредъка на Каин. Изтръгна се от вледеняващата съзерцателност едва когато Томи показа на Каин руините на Моста на рицарите и войниците, които продължаваха да търсят оцелели из потрошените докове.

— Палас ли е отговорна за всичко това? — прошепна смаяно Каин. — Мама му стара... Откъде се е сдобила с такава сила?

— Успя да измъкне баржата — каза му Томи.

— Не се и съмнявам.

Съдейки по опустошенията, битката очевидно беше впечатляваща, зрелищна — и Колбърг се беше оказал без нито един онлайн Актьор на мястото. Никой не го беше записал.

Все едно нищо не се беше случвало.

Което изобщо не подобри настроението му.

Той съчини и издиктува изявлението за пресата направо от Техническия център, без да изпуска от поглед примигващия бутон за извънредно прехвърляне. Огромният извит екран показваше как Каин броди из пещерите под Анхана под охраната на рицарите на Кант.

Колбърг беше доволен от себе си, доволен от гладко звучащия текст на изявлението. Той съобщи на публиката, че Палас Рил е била заловена, със спокоен и равен тон, който по никакъв начин не разкриваше яростта, бушуваща в гърдите му.

Само за няколко минути след сблъсъка в камерата, шокът, в който беше изпаднал след заплахите на Майкълсън, се превърна в хладна ярост. Всички бяха против него, всичките: Каин, Ламорак, Палас, Доул и Вило, както и проклетите сопита, които му дишаха във врата. Но той нямаше намерение да вдигне ръце и да се предаде.

Изобщо не беше безпомощен.

Реши на момента, че с кариерата на Майкълсън е свършено. И той можеше да играе играта „Вече е твърде късно“. Беше готов да

отнеме целия живот на Майкълсът, ако това би му дало и най-слабото оправдание, което да успокои Борда на директорите.

И какво щеше да се случи с арогантността му тогава? Колко самоуверено щеше да звучи гласът му, докато моли дори за временна работа? Когато му отнемеха парите, дома и приятелите му... И разбира се, най-голямата радост, която би изпитал Колбърг, щеше да бъде, щом види лицето на Майкълсът, когато Палас Рил излезе от фаза с Отвъдие и загине от ужасна смърт.

Можеше само да се надява, че Майкълсът ще успее да доживее дотогава. Наистина щеше да е жалко, ако умреше в Отвъдие, преди Колбърг да е получил възможността да го размаже.

7.

Изкачването по стълбата, водеща от пещерите към обществената тоалетна, продължава дълго. Томи отваря вратата и я задържа, а аз излизам на светло, под облачното небе.

— На пясъка — казва отсечено той; внезапно ми просветва.

Виждам съм как призовават двама Поданици на пясъка на Кралския съд. И двата пъти нещата не се развиха добре за тях.

— Сигурен ли си, че не можеш да ми кажеш за какво става дума? Той свива рамене и мрачно поклаща глава.

— Ако знаех, щях да ти кажа. Съжалявам.

Томи и другите рицари вървят след мен между криволичетите редици от каменни пейки, докато се спускаме надолу към арената на стадиона.

Величеството вече е там. Намира се върху кралския подиум между седалките в южния край, седнал удобно на тапицираното кресло, което нарича свой трон. От едната му страна е Деофад...

А от другата, на мястото на отсъстващия Абал Паслава, седи Ламорак. Шинираният му крак — онзи, който бинтовах със собствените си ръце — е изпънат вдървено пред него.

Отвързвам поглед. Ако погледна още веднъж към предателя, няма да успея да се овладеея и ще се нахвърля върху него с безсилна ярост; ще се вкопча в гърлото му като върколак. Но и без да го гледам, аз усещам присъствието му, сякаш ме облива с противна актинова светлина, изгаряща лицето ми.

Медният стадион... Денем тук винаги е неуютно — слънцето безпощадно разкрива занемареността и лошото му състояние. Моите спомени от това място са свързани с огньовете и танци, хубава храна и неспирно пиене, приятелски потупвания по гърба, които ме свързват с мъжете и жените, обитаващи това място; припомням си усещането за принадлежност, за семейство — семейството, което никога не съм имал.

Но Кралството на Кант е нощно семейство; на дневна светлина, лишен от съблазнителния блясък на огньовете и приятелството, домът,

който споделяме, изглежда също толкова потискащо, колкото и гетото за Временни работници. Редиците с пейки, които се ширят над мен, са мърляви и изпочупени. Пясъкът на арената е все още влажен от дъждовете — тук-там се забелязват черните следи на огньовете, захвърлени кости от овнешки бутове, огризки от ябълки, рибешки глави и всякакви други неразпознаваеми отпадъци. Няколко големи мудни плъха ровят безстрашно из тях, без да се притесняват от дневната светлина. Те избягват кривите човки на шумните чайки и правите клюнове на гарваните, които грачат и нападат агресивно чайките, плъховете и себеподобните си.

Когато скачам на пясъка от порутената стена на арената, птиците се издигат във въздуха в пъстър облак. Един подут плъх, който е твърде дебел, за да отскочи бързо от пътя ми, получава силен ритник и се изтъркулва по пясъка с писък.

Десетината и повече рицари на Кант, които ме бяха съпроводили дотук, също скачат на пясъка. Томи пристъпва напред и застава мирно, за да започне церемонията, и произнася с напевен тон:

— Представям пред общия съд на Кант почетния барон...

— Млъквай — казвам му аз и подсилвам думите си със силно шляпане зад врата.

Той залита крачка-две напред, после се обръща към мен. Лицето му пламти от смущение и гняв.

— Каин, мамка му, не можеш просто...

Не му обръщам никакво внимание; просто надигам глава и поглеждам Величеството и съдиите.

— Спести си глупостите, Величество — казвам му с ясен глас. — Аз съм тук. Кажи ми какво искаш от мен, без да ми разиграваш разни шибани сценки.

Откъм струпаните около мен рицари се дочува стърженето на извадени от ножниците мечове, но Величеството вдига успокоително ръка.

— Добре — казва рязко той. После се навежда напред, а лицето му почервява от прилива на кръв. — Добре, кучи син такъв. Къде се изгуби снощи? Когато изчезна от склада, къде отиде?

— Не е твоя работа.

Мамка му, не мога да му кажа дори и да искам.

Виждам накъде отиват работите. Оглеждам рицарите, които са ме наобиколили, и преценявам шансовете си за измъкване с бой.

— Вече е моя, по дяволите — излайва Величеството. — Мисля, че си отишъл направо при Котките.

— Ти си се побъркал. — Бих му казал кой всъщност е предателят... но не мога. Все още не. — Как ме виждаш да си стисна ръцете с Бърн?

Той се надига с гневно ръмжене от стола и вдига юмрук, сякаш би ме повалил с мълния, ако можеше.

— *Знам, че работиш за Ма'елкот, шибаняко!* Чуваш ли ме? *Знам!*

В настъпилата след крясъка му тишина се чуват плясъкът на крилето на подплашените чайки и уличните звуци от Лабиринта, от другата страна на стената. Заобиколилите ме рицари потрепват и извързват погледи.

Сигурно никога досега не са виждали Величеството толкова разярен; поне аз не съм. Но се е случвало и да ми крещат много по-силно, а и трудно се впечатлявам от някакъв си гняв.

— Нима? — отвърщам тихо аз. — А дали ще се съгласиш да ми кажеш от кого си го научил?

Очите му се опулват и от гърлото му се разнася тих, хълцащ звук. Главата си залагам, че не му се иска сърдитият стар Деофад и всички рицари да чуят за аферата му с Кралските очи.

Ламорак промърморва нещо, но твърде тихо, за да мога да го чуя; уменията ми в четенето по устни са съвсем елементарни, но успявам да уловя думите „въпрос“ и „отговор“. Величеството като че ли не го чува, но казва:

— Тук аз задавам въпросите, Каин. Ти отговаряш. Ясно ли е?

Замълчавам за миг, за да му покажа, че ми е ясно, а после питам:

— Палас жива ли е?

Величеството процежда през зъби:

— Може би не се изразих ясно...

— Томи ми каза, че Палас е била простреляна вчера и е пленена от Котките. Жива ли е?

— Откъде да знам?

— Зарежи игричките, Величество. И двамата знаем какво трябва да ти е известно. Искаш ли да го обясня по-подробно?

Той се поколебава за миг и аз се чудя дали няма просто да каже „майната му на това дрънкало“ и да нареди на рицарите да ме заколят. После отвърща поглед.

— Да. Жива е.

Добре, добре, уф. Вече мога да дишам спокойно и тежестта, която притиска раменете ми, олеква. Сега остава просто да реша какво да правя по-нататък.

— Как смяташ да я спасиш?

Той ме поглежда изненадано, сякаш мисълта за това изобщо не му е минавала през ума. Какво, по дяволите, се е случило с нейното Омайване? Да не е преминало вече?

— Ами аз, тъъ, носи се слух, че Ма'елкот я държи при себе си и я разпитва...

Позволявам на част от бушуващата в гърдите ми ярост да прелее в гласа ми.

— И ти, кучи сине, се нахвърляш с глупости срещу мен, вместо да мислиш как да й спасиш *живота*! Какво ти става, по дяволите?

Знаете ли, сега като се замисля, това е много добър въпрос... С Омайването или без него, това съвсем не му е в характера. Ако не друго, Величеството е разумен мъж, прагматик. И ме познава от години. Знае много добре, че бих си отрязал топките с ръждив нож, преди да направя каквото и да е от онова, в което ме обвинява.

През твърдата кост, която използвам вместо мозък, се просмуква бавно още един въпрос: ако наистина търси отговорите на въпросите, които ми задава, защо просто не е пуснал срещу мен Ламорак и неговото Подчиняващо заклинание, за да измъкне всичко, от което се нуждае?

Ламорак промърморва още нещо. Улавям „доверие“ и „тази работа“, а Величеството казва:

— Не мога да ти имам доверие, докато първо не разнищим тази работа.

Мамка му и мръсно копеле...

Ясно.

Сега вече разбирам.

Ламорак не ми е направил Подчинението, защото *не може да прави повече заклинания едновременно*.

Дотук с призова за здрав разум.

Добре, може би не е нужно да разрешавам всеки проблем с юмруците си... но от време на време се появява по някоя ситуация, която се подобрява значително след разумното прилагане на сила.

Величеството е казал нещо, което съм пропуснал, и сега всички ме гледат така, сякаш чакат отговор. Поклащам глава и казвам:

— Съжалявам, бях се разсеял. Какво беше това?

Той започва:

— Казах...

Отново пропускам останалото, защото в мига, в който всички са се обърнали към него, за да чуят думите му, аз скачам и се завъртам във въздуха, нанасяйки ритник в скулата на стоящия отдясно рицар. Ударът е достатъчен, за да му счупи костта и да го отхвърли назад. Той се приземява върху съседния рицар и двамата се търкулват на земята.

Остават още десет.

Все пак не е нужно да ги просна всичките, за да избягам от арената. За части от секундата никой не помръдва; опитват се да осъзнаят какво съм направил току-що. Томи се съвзема по-бързо от останалите, но той пък е единственият, който не държи меч в ръката си. Когато посяга към дръжката му, аз скачам отгоре му и го стисвам за китката. Едно рязко извиване и удар с другата ръка му чупят костта. По-трудничко е от чупенето на лакът, но аз харесвам Томи и не ми се иска да го осакатявам завинаги.

Костта щръква от месото и той надава вой; коленете му омекват. Отстъпвам назад и забивам юмрук в подмишницата му, след което извъртам ръката си назад като тенисист, изпълняващ бекхенд. Томи се блъска в друг от рицарите, който се намира точно пред мен, и облива лицето му с кръв от подмишницата. Двамата падат един върху друг на земята.

Останалите рицари се колебаят. Никой не иска пръв да попадне в обсега ми и честно казано, не ги обвинявам. Възползвам се от секундното им колебание и хуквам като побъркан.

Прескачам набързо Томи и другарчето му и се озовавам точно пред подиума. Докато тичам към него, раненото ми дясно коляно ръмжи сърдито. И когато стигам до високата девет фута стена, то ми погажда мръсния номер да поддаде точно когато се нуждая от него, за да скоча.

Едва не си размазвам черепа, когато се блъскам в стената. Нямам време за втори опит — рицарите вече са по петите ми.

Мъжът, който ги води, ме вижда как се обръщам към него и се опитва да забави ход, но вече е твърде късно. Пресрещам го със скок и забивам крак в глезена му, като същевременно нанасям силен удар с юмрука си в задната част на врата му. Той полита с главата напред към стената и се свлича на колене.

Останалите се пръсват настрани, опитвайки се да ме нападнат едновременно от няколко посоки. Зашеметеният рицар тръска замаяно глава. Той стои на четири крака в подножието на стената, затова решавам да го използвам вместо табуретка — скачам на гърба му и преди да се усети какво става, отскачам отново. Височината му е повече от достатъчна, за да ми позволи да достигна ръба на стената и бързо да се издърпам нагоре.

— *Хванете го и го убийте!* — крещи Ламорак и зараждащата се паника в гласа му кара кръвта ми да кипне.

Изправям се на крака до най-долния ред пейки. Над мен се извисява Деофад и омагьосаният му меч *Лутан* сияе като парче стомана, току-що извадена от огнището.

Нямам никакво желание да си меря силите с коравото дърто копеле, затова се хвърлям странично и се претъркулвам през рамо тъкмо когато острието му се спуска надолу и от удара му в камъка хвърчат искри. Изправям се на крака далеч от обхвата му и започвам да се изкачвам по пейките към Величеството и Ламорак. Величеството проявява глупостта да ме пресрещне — по принцип се движи невъоръжен и ако Ламорак не го контролиреше, никога нямаше да ми изскочи насреща с голи ръце.

Когато се приближава към мен, аз леко се навеждам напред, прихващам го през гърдите и го премятам през рамо. Той се търкулва надолу по стъпалата, а аз продължавам напред.

Докато Величеството се опитва да се изправи с помощта на Деофад, аз вече съм стигнал до целта си.

Лицето на Ламорак е пребледняло като отровна гъба.

— Каин... — шепне той и в очите му се промъква онзи разсеян поглед, характерен за менталното зрение. — Недей...

— Млъквай.

Десният ми юмрук го улучва право в ченето, малко под ухото, и костта се счупва под кокалчетата на пръстите ми; хрущенето ми носи дълбоко удовлетворение.

— Не ми припадай, Ламорак. — Разтърсвам го здраво и погледът му се прояснява. — Все още не съм приключил с теб. Опитай още някое заклинание. Хайде де, опитай.

Той вдига ръце над главата си, за да се прикрие, и навежда поглед.

— Не — изрича той със скована уста. — Не, моля... шчупи ми шенето, ма'а му.

Вдигам юмрук и преброявам бавно до десет, за да си дам достатъчно време да открия причина, поради която да го оставя да живее.

Стигнал съм до осем, когато Величеството ми подвиква:

— Каин, *спри!* Всички да спрат! *Никой да не мърда, мамка му!*

Настъпва продължителна тишина, а аз не отвърщам поглед от Ламорак. Започне ли да активира менталното си зрение, е дотук.

Навсякъде около мен се чуват тихи ругатни, когато мъжете започват да се освестяват и да оглеждат раните си. Ламорак е прикрил с шепа размазаното си лице и избягва погледа ми.

Зад гърба ми се разнася тихият глас на Величеството.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво, *мамка му, стана тук?*

Ламорак се дръпва назад, уплашен от онова, което съзира в очите ми.

— Колко си спомняш? — промърморвам аз.

— Всичко си спомням, мамка му. Просто не можех да спра — и знаеш ли, тогава ми се струваше абсолютно правилно. Беше си направо *страшничко*, мамка му.

Той се появява в полезрението ми и се отпуска на пейката до Ламорак. После се взира в лицето му с агресивна съсредоточеност.

— Имаш ли нещо против да ми дадеш назаем един от онези твоите големи ножове?

Поклащам глава; взел съм неочаквано решение. По-скоро е нещо като предчувствие, като интуиция — ирационално, но натрапливо.

— Остави го да живее.

— Да бе, да.

— Моля те. Направи ми услуга.

— Не разбирам — казва Величеството. — Мислех си, че вие двамата сте приятели. Защо ще иска да ти причини това? А ти защо ще го оставяш да му се размине?

Поглеждам надолу към Ламорак и този път срещам погледа му. Лекичко повдигам вежди и кимвам към Величеството, задавайки мълчаливия въпрос „Искаш ли да му кажа?“. В очите му се чете молба, а аз кимвам безгрижно.

— Помниш ли онази нощ, когато проведохме дългия разговор? — изричам бавно аз. — Палас му каза, че се връща при мен. Той го прие много навътре.

— Да бе, без майтап.

Очите на Ламорак се опулват смаяно.

— Ти... — изплюва той. — Лъжа! Т'фа е лъжа! Той, той...

— Нали ти казах да си затваряш устата! — промърморвам аз.

Бързият ми страничен ритник размазва с хрущене носа му и главата му отскача от каменната пейка зад гърба му. Ламорак подбелва очи и се свлича на земята, а над устните му се появяват пукащи се кървави балончета.

Велики *Боже*, какво усещане! Една продължителна секунда се боря с почти непреодолимото желание просто да го довърша, но успявам да се овладя. На косъм.

— Направи ми една услуга. Пази ми го. Заклучи го в онази стая, където ни срещна, след като се измъкнахме от донжона — но дръж Поданиците по-надалече от гласа му.

— Без майтап? Добре. Но след като приключиш с него, той е мой.

— Да, както кажеш.

Величеството изпръхтява и се изправя на крака.

— А какво ще правим с Палас?

— Ето точно този въпрос очаквах да чуя. — Няма как да знам дали Величеството говори от сърце, или Омайването на Палас все още действа. Всъщност нали знаете, няма никакво значение. — Мисля, че е време да свалиш картите.

Той ме поглежда предпазливо, с присвити очи.

— Какво имаш предвид?

— Знам какво искаш, Величество. То не е тук, на стадиона. Не е и в Лабиринта. Залозите са много по-високи.

— Не знам за какво...

— Не знаеш друг път. Не си рискувал цялото Кралство на Кант, за да подкрепиш Смешника Саймън единствено от добро сърце. Хич не ти пука за *актирите* или за останалите.

Той не ми отговоря, просто гледа мрачно ранените рицари на арената.

— Знам какво ти се върти в главата — казвам му аз. — Знам, че смяташ да разкриеш цялата мрежа на Смешника Саймън и да я продадеш на Кралските очи. За какво играеш, за титла? Или просто заради заповедта на Тоа Сител всички полицаи да си затварят очите пред делата ти в града? Или е някаква прикрита имперска операция срещу останалите банди в Лабиринта?

Когато се обръща към мен, очите на Величеството са изпъкнали така, сякаш съм го стиснал здраво за гушата. Той отваря уста, но оттам се разнася само грачене в знак на отрицание.

Потрепва, когато слагам ръка на рамото му, но единственото което правя, е да го стисна приятелски.

— Всичко е наред, Величество. Не се сърдя.

— Аз, аз, Каин, кълна се, тя каза, че те е *зарязала* — помислих си, че ще ми *благодариш*...

— Да, но нещата никога не са толкова прости, нали?

— Но сега вече е *различно* — настоява той. — След като я опознах... Мамка му, Каин, не бих направил нищо, за да ѝ навредя. Никога.

— Давам ти възможност да ѝ помогнеш. Ти ѝ помагаш, аз помагам на теб. Разбираш ли? Ще *надцакам* Тоа Сител. Ти ще получиш повече от помощта си за Палас, отколкото от предаването ѝ. Ако направиш това за мен — изричам аз бавно и убедително, — ще сложа Анхана в ръцете ти.

Той се обръща към мен и в очите му проблясва алчна амбиция. Изцяло съм привлякъл вниманието му.

— Какво да направя за теб?

— Искам страхотен хаос по улиците, който да привлече до такава степен вниманието на Ма'елкот, че той да няма време да размишлява за намеренията ми, разбираш ли ме? Искам *бунт*. Не някакви си

дребнави сблъсъци по улиците на Лабиринта. Искам цялата полиция, Кралските очи, цялата проклетата армия дори, всички да са впрегнати да обуздават нещата. Искам градът да пламне.

— Много искаш. Прекалено много. Това може да изложи на опасност цялото Кралство.

— Виж какво, нямаш кой знае какъв избор. Палас няма да може вечно да издържа на разпитите. Когато Ма'елкот я пречупи, той ще разбере кой финансира нейната операция. Ще докара тук цялата си армия, за да ви заличи от лицето на земята. Всичко е излязло извън контрола ти в мига, в който са заловили Палас жива. Вече е късно да издаваш мрежата ѝ или да правиш каквото и да било друго, защото Ма'елкот ще го направи и без твоята помощ, а след това ще се стовари върху главата ти като божий гняв, и да знаеш, че въобще не преувеличавам. Затова ти трябва да удариш *пръв*. Трябва да го направиш веднага. Това е единственият ти шанс, Величество. Нали знаеш поговорката, че възможността е като копривата — сграбчвай смело или ще те опари.

Кралят се заглежда замислено в далечината и аз му оставям няколко секунди, за да обмисли всичко.

— Можем да запалим пожари — рече най-накрая той, — но това няма да е достатъчно. Бунт като този, който искаш ти, ще има нужда от допълнителна подкрепа. Трябва да продължи да се вихри, след като момчетата ми го започнат. Хората трябва да са разгневени и уплашени...

— Лесна работа — казвам му аз. — Те вече са уплашени. Ма'елкот им е подпалил задниците с тоя лов на *актури*. Превръщането на страха в гняв е най-лесното нещо на света.

— Нима? И как?

Поне тази част вече я бях измислил.

— Можем да бием Ма'елкот със собствената му пръчка. Ма'елкот — аз разпервам ръце, сякаш се каня да правя магически номер — *е един от тях*.

Величеството се мръщи, а аз му се ухилвам.

— Самият той е *актур* — казвам. — Цялата история с лова на *актури* е хитрина, чрез която се опитва да отклони вниманието от себе си.

Очите на Величеството постепенно се ококорват и той се вкопчва в ръкава ми.

— Мама му стара... — казва той задъхано. — *Истина* ли е това?

— Има ли значение? Когато започнеш да разпространяваш дадена история достатъчно упорито и продължително, ако тя е свързана с най-дълбоките страхове на хората, скоро се превръща в истина.

— Но, но... Дали е *възможно*? В смисъл, ако *актирите* наистина съществуват... Тогава всичко си идва на мястото... С малко повече доказателства можеш от раз да го свалиш. Благородниците и без това го мразят; веднага ще се обърнат срещу него. Армията няма да се бие за него... Но без нея...

Сега вече разбирам какво трябва да направя.

Адски ще боли. Години наред.

Но изборът между моята почтеност и живота на Палас не е никакъв избор.

Хващам го за раменете с двете си ръце и го поглеждам в очите с цялата си пряма, чиста откровеност, на която съм способен.

— Добре, Величество — казвам бавно аз. — Истина е. Само си помисли: Ма'елкот се появява отникъде по време на Равнинната война. Как можеш да изглеждаш по този начин, да си с такива размери, да имаш такова лице и такава сила, без никой да спомене името ти, докато станеш на колко, на четирийсет? Как, в името на всички богове, той успя да стане император за по-малко от пет години, след като падна от шибаното небе? Откъде се взе? Кой са приятелите му от детството? Къде му е *семейството*? Ето ти го и отговора — няма семейство, няма приятели, няма история. Той е *актир*, Величество. Той е един от тях.

— Разбирам — отвърща тихо той. — В името на *кръвта* на Тишал. Вече разбирам! Но ми трябва *доказателство*, Каин, нещо, което да отнеса на благородниците, за да ги накарам да се надигнат срещу него.

Отвърщам му с пълното убеждение на един честен човек:

— Ще ти намеря доказателство.

Очите му се замъгляват и се зарейват в далечината. Пред погледа му е Голямата зала на двореца „Колхари“, гледана откъм Дъбовия трон.

— Дай ми го и аз ще ти осигуря бунтовете.

Поклащам глава.

— Ще ми отнеме ден-два. А бунтовете ми трябват *сега*. След два дни Палас ще бъде пречупена или мъртва, а имперските войници ще лагеруват из Лабиринта. Цялото Кралство ще бъде заличено. Трябва да нанесем удара *сега*, днес, в следващия един час. Действай смело, действай още *сега* и ще спечелиш. Разпали бунтовете и до два дни ще имаш доказателството, от което се нуждаеш. Заклевам се.

Той ме поглежда в очите, търсейки истината, която няма да намери там. Аз отвърщам на погледа му, готов да изтъргувам повече от десет години приятелство и цялото доверие, спечелено през тези години, за едно голямо предателство.

Когато разбере, че съм го излъгал, двамата с Палас или ще си бъдем вече у дома, или ще бъдем мъртви.

Дори да е започнало да отминава, Омайването ще го подтикне да ни помогне, но вроденият му прагматизъм му подсказва, че ще погуби живота на хората си за една изгубена кауза. Той балансира на тънко острие и се колебае.

Известно време претегля годините на приятелство и доверие. Претегля репутацията ми — *Каин по-скоро би убил човек, отколкото да го излъже* — и накрая кимва рязко, сякаш е скочил от острието в бездната.

— Добре — отсича твърдо той. — Вярвам ти. Бунтовете ще започнат до един час.

Остава ми само да кимна.

Поглеждам към лицето на изпадналия в безсъзнание Ламорак, което като че ли ми се хили злобно и презрително.

„Хили се, задник — промърморвам наум. — Никога не съм твърдял, че съм по-добър от теб.“

— Да изгоря целия град — размишлява Величеството на глас, поклащайки недоверчиво глава. — Това е твърде много в замяна на живота на една жена.

— Майната му на града — казвам му аз. — Готов съм да изгоря целия свят заради нея.

Това поне не е лъжа.

8.

Слухът се разпростря като импулс по нервите в човешкото тяло, чиято глава беше Медният стадион в Лабиринта. Един рицар, който патрулираше по границата с Лицето, разговаряше със семейство прокажени просяци. Единият от просяците тръгна бавно по Пътя на измамниците и размени няколко думи с групичка хлапета с мръсни лица. Едното от децата се промъкна в Индустриалния парк, за да намери приятеля си, който работеше за „Последните новини от Колин“. Пажът поговори с един от работниците, който почиваше заедно с другарите си пред „Въглищарите на Черния Ганон“, на ъгъла на „Лаклънд“ и „Бонд“. Работниците се пръснаха по доковете. Един от тях размени няколко реплики с някакъв каруцар, който пренесе слуха заедно със стоките си през Моста на глупците право в Стария град.

Потайните Поданици на Кант си знаеха работата — всеки един от тях разговаряше с поне още трима други. След около час просякът на Брега на благородниците, който се намираще на южния бряг на Великия Чамбайген, каза на преминаващия благодетел:

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че Ма'елкот се изсилва *твърде много* с тия *актури*. Някога питал ли си се той откъде се *появи*? Замислял ли си се дали *не крие нещо*? Крадецът вика дръжете крадеца, си мисля аз.

Почти същите думи можеха да се чуят из таверните и странноприемниците от Змийската яма до сградата на съда. Повечето, които ги чуеха, се мръщеа. Това беше недопустимо. Беше абсурдно. Но когато разказваха през смях на приятелите си за този невероятно глупав слух, който са научили, почти във всяка групичка се намираще по някой, който изричаше, искрено навъсен:

— Ами знам ли. Това вече го чух днес. Може пък да има някаква истина в него. Хайде, признайте си, че не е *невъзможно*...

Историята заживя свой собствен живот, макар че със същия успех можеше да отмре напълно естествено до ден-два. Няколко дни мир и спокойствие щяха да успокоят внезапно събудените страхове и абсурдните слухове щяха да изчезнат.

Но само един час след пладне, в този къс есенен ден, пламъците облизаха задната част на Благородническият игрален дом на южния бряг на реката. Противопожарната бригада се зае веднага да го гаси, но на миля от там пламна жилищна сграда. Половин час по-късно в сенките на Моста на крадците беше подпалена конюшня. По това време мостовите капитани вече бяха започнали да изпращат редови войници да се борят с пламъците и помолиха гарнизона за помощ.

Няколко часа по-късно войниците бяха пръснати из столицата и изпотени и със зачервени лица, се бореха с разпръснатите пожари. Много от тях мърмореха, че „императорът може да праща дъжд, за да спаси реколтата на някакви си селяни в провинцията на стотици левги от тук, а му се свиди да пусне дори една малка буря, за да угаси проклетите пожари. Може пък да иска проклетият град да изгори“.

Капитанът на стражата при разрушения Мост на рицарите освободи всичките си хора от ежедневните им задължения и лично ги поведе на помощ. Чуха го да казва на помощника си, докато бързо прекосяваха острова:

— Това направо смърди, да ти кажа. Нещата със сигурност ще се влошат, преди да се оправят, помни ми думата.

Никой в града нямаше нужда да чува това; всички го усещаха ясно.

Целият град си пое дъх и го задържа в страхливо очакване на крясъка, който всички знаеха, че ще чуят с падането на нощта.

9.

Киърандел усети смущението в Потока цяла минута преди да чуе почукването на вратата на апартамента си. Смущението изобщо не приличаше на жилавата плетеница при придърпванията от заклинатели; това беше нещо огромно и необуздало, което като че ли завихряше целия Поток около себе си като разбушувал се океан, като прилив; струйката, която проникваше през стената, като че ли беше само мъничка частичка от някакво невъобразимо морско чудовище.

Кацнала на облегалката на стола и заета със заплитането на сребрилата коса на Киърандел, Тъп усети напрежението на господарката си.

— Киър? Какво не е наред?

— Повикай Заки. Той е в стаята си. — Киърандел скочи от стола си като пружина и изпъна грациозно дългото си бледно тяло, което напомняше натегнат лък. Златистите ѝ очи като че ли успяваха да проникнат през стената. — Събуди го и двамата побързайте да се скриете. Нещо ще се случи.

— Киър...

Киърандел се обърна към дребничката си другарка:

— Не спори! Тръгвай!

Превързаното крило на Тъп не ѝ позволяваше да лети, но всички от дървесния ѝ народ бяха пъргави като маймунки. Заразена от тревогата в гласа на Киърандел, тя скочи от облегалката на стола върху масата, стрелна се бързо по килима и профуча през вътрешната врата.

Киърандел уви ъгловатото си тяло в роба, защото не искаше поддържането на илюзията за облекло да нарушава концентрацията ѝ. Тя протегна Обвивката си, за да провери нарастващото налягане на струйката и ахна, когато силата проникна в нея като груб любовник. Вкусът на този Поток беше доста интересен — не можеше да го определи точно, но усещаше, че може би ще успее да го разпознае някак...

Тя твърдо отблъсна тези мисли и попи структурата на Потока с могъщия си ум; в този момент на вратата се почука с един от кодовете

на Лицата, Киърандел вече беше готова за всичко.

Елфката протегна въображаемата си ръка, Потокът потече към резето, дръпна го и вратата се отвори.

В коридора стояха двама от служителите ѝ — човек и каменар. Обвивките им бяха пожълтели от нервна енергия, която беше пронизана от аметистовите жилки на триумфа.

— Прости ни, Киърандел — каза човекът, — но заловихме този да се промъква отзад и решихме, че може да поискаш да разговаряш с него.

Между тях, с белезници на ръцете и опасно пулсираща черна Обвивка, стоеше Каин.

Обвивката му беше много по-тъмна от преди; едва се открояваше в среднощната сянка, надвиснала над него. Киърандел зяпна в мълчаливо благоговение, усещайки промяната в посоката на Потока — той се движеше към *Каин*, който сякаш беше заклинател с божествена сила. Силата не се вля в него, както би го направила при адепт; тя се завихряше около него и се връщаше обратно, сблъсквайки се с прииждащия поток. Киърандел виждаше, че той не го прави умишлено — дори не беше изпаднал в транс на менталното зрение, от който се нуждаеха хората, за да приемат и насочват Потока. Какво беше това в такъв случай?

— Охраната добре, а, Киър? — рече каменарят. — Тоя път го фанухме, а?

— Стига глупости — сопна му се тя. — Престани с тази абсурдна игра, Каин. Покажи им.

Обвит в облака си, Каин се размърда и белезниците паднаха от ръцете му на пода. Двамата охранители отскочиха назад като попарени и посегнаха към оръжията си. Каин вдигна и двете си ръце.

— Може ли да поговорим? Или още сега да видя сметката на кученцата ти?

— Оставете го — нареди тя. — Влез, Каин. Вие двамата останете да пазите отвън. И този път се постарайте да свършите добре работата си.

Каин влезе с небрежна крачка, а кривата му усмивка се губеше сред вихрите на обграждащия го Поток. Той затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. Сенките отново се бяха появили — онези призрачни Каинови двойници, които като че ли се рояха при всяко

негово движение. Той беше толкова добре подготвен за всичко, че Потокът придаваше плътност на призрачните му двойници. Тя вече можеше да *види* смътните промени в структурата на силата на местата, където преди само си ги беше представяла.

— Остани там — каза му рязко Киърандел. — От предишния път мина доста време, Каин, и сега съм подготвена за теб. Всяко заплашително движение ще ти е последното.

Той разпери ръце.

— Не бъди толкова негостоприемна, Киърандел. Дойдох да се извиня. Позволих им да ме заловят, за да не се налага да наранявам някого по пътя за насам.

— Да се извиниш?

— Да. Затова, че ти съсипах заведението, набих ти джуджето, раних малкото дървесно духче...

Киърандел го стрелна с поглед. Лицето му беше скрито наполовина зад призрачните Каиновци и изражението не си личеше; тя не можеше да реши доколко е искрен.

— Парите са любов, Каин — рече тя. — Ако си искрен, говори ми в злато.

— Така и смятам да постъпя.

— Струваше ми петстотин рояла.

Едната тъмна вежда се повдигна.

— Това е доста скъпо за една счупена маса и превръзка на окото.

— Толкова трябваше да дам на Бърн. След твоето... отпътуване... той обра парите и си тръгна.

— Ще ти ги върна двойно — рече Каин, свивайки рамене. — Предай ме.

В продължение на една дълга секунда Киърандел просто стоеше като вкаменена и само примигваше. Правилно ли го беше чула?

Каин продължи:

— Сериозно говоря. Знаеш новата цена за главата ми. Прати куриер при Очите и няма да се изненадам, ако Тоа Сител лично се появи, за да сложи златото в ръцете ти.

— Не разбирам.

— Виж сега, все някой трябва да прибере тия пари. Защо да не си ти, а?

— Каква игра играеш?

— Не е твоя работа. Искаш ли парите, или не?

— Онова, което *искам* аз — чу се Киърандел да казва с неочаквана жар в гласа, — е да разбере какво става тук.

Каин й се ухили.

— Не го ли искаме всички?

— Агентите ми докладваха, че из целия град избухват пожари; че навсякъде спорят дали Ма'елкот е *актир*, или не — между другото, дочувам, че този слух е пуснат от Поданиците на Кант. И всички разправят, че се готви бунт. Вчера една човешка заклинателка надигна проклетия Велик Чамбайген, едва не потопи доковете под вода и потроши Моста на рицарите — нещо, което можех да се закълна, че е невъзможно. *Освен това* чувам, че тази заклинателка, която има повече сила, отколкото би трябвало да имат хората, се оказва старата ти приятелка Палас Рил. А сега ти се появяваш в дома ми и ме караш да те предам на Кралските очи. Защо оставам с впечатлението, че всичко това по някакъв начин е свързано?

— Имаш добри източници — рече безизразно той.

Киърандел очакваше да й каже още нещо, но Каин просто стоеше там като издялан от камък. Дори не примигна.

— Защо искаш да го направя?

— Трябва да вляза в двореца. — Той потрепна, сякаш внезапно го прониза болка. — Искаш ли парите, или не?

Киърандел изсъска раздражено през заострените си зъби.

— И ако не ги искам?

Отговорът на Каин прозвуча абсолютно небрежно.

— Тогава ще отида другаде.

Но Потокът, който се вихреше около него, потъмня и Киърандел внезапно се запита защо се противи толкова; никога не отказваше лесни пари. Докато наблюдаваше структурата на Потока около него, тя започна да подозира, че най-безопасният път е да изпълнява онова, което иска Каин. В противен случай силата му щеше да я изгори толкова лесно, колкото пеперуда, попаднала в пламъка на свещ.

— Добре — отвърна бързо Киърандел. — Ще изпратя куриер и няма да задавам повече въпроси. Някой ден ще седнеш и ще ми разкажеш цялата история.

— Да, щом казваш.

— В живота ти има сили — рече предпазливо тя, — които превъзхождат въображението ми. Виждам ги, или поне малка част от тях, но не ги разбирам. В теб се пресичат енергии, които никой не би могъл да разбере.

Той я погледна с цинична, многозначителна усмивка.

— При всички е така, Киърандел. Просто обикновено никой не го забелязва.

— Изпитвам жал към всички, които ти се изпречат на пътя.

— Да, аз също. А сега да действаме, става ли? Нямам цял ден за губене.

10.

Когато Тоа Сител чу, че Бърн влиза в стаята, той се извърна от прозореца само за да посрещне графа с един хладен поглед, след което отново се обърна към града.

През прозореца се виждаше не само Стената на Сен-Даналин, обграждаща двореца „Колхари“, но и причудливите кули на съседния Храм на Катеризи; оттук се разкриваше прекрасна гледка чак до Божия път на запад. Една карета с желязна клетка, теглена от четири черни коня, се движеше бавно по натоварената улица, окъпана в лъчите на залязващото слънце. След разрушаването на Моста на рицарите бедняците и нехората, шито живееха на северния бряг, бяха принудени да се тълпят на Моста на глупците, за да успеят да се приберат преди вечерния час. Денят беше необичайно топъл за сезона и сумракът се спускаше твърде бързо; на Тоа Сител му беше ясно, че няма начин цялата тази тълпа да напусне Стария град преди падането на нощта. Покрай Божия път вече бяха избухнали няколко свади; на някакъв потен гражданин му бяха стъпквали краката твърде много пъти, друг бе отнесъл няколко ръчкания в ребрата, а трети беше получил удар с камшик в лицето заради това, че блокирал пътя на каретата на някакъв господин. Неколцината полицаи, които обикаляха наоколо, изглеждаха нервни и изтормозени. Би трябвало да изпратят армията на помощ, но повечето от свободните войници бяха заети с потушаването на пожарите; над града се виеха гъсти кълба черен пушек.

Бърн заговори иззад гърба му.

— Още ли го няма?

Тоа Сител кимна разсеяно към приближаващата карета.

— Пътува насам. Пътят доста заобикаля, нали знаете — отвърна с равен глас той. — Може би не сте чули, че Мостът на рицарите е срутен...

Този път Бърн не клъвна на стръвта и рече само:

— Ма'елкот го иска в Желязната стая.

— Самият аз искам да го видя в Желязната стая — промърмори Тоа Сител.

— Имате ли представа къде е бил?

Херцогът сви раздразнено рамене.

— Изчезна от света. После отново се появи, този следобед. Нищо друго не мога да кажа.

Той въздъхна тихо, в очакване на язвителните нападки на Бърн. Дори не можеше да му отвърне подобаващо — Котките си бяха свършили работата. Макар *актирите* да бяха избягали, Ма'елкот знаеше къде се намират и можеше да протегне ръка и да ги сграбчи по всяко време, а заклинателят, който ги беше защитавал, в този момент лежеше на олтара в Желязната стая.

Кралските очи, от друга страна, не бяха открили следите на Каин. Стигна се дотам някаква елфска мадам от Града на пришълците да му свърши работата. По детски ехидният Бърн за нищо на света не би пропуснал възможността да му се подиграе, но този път Тоа Сител остана изненадан. Графът застана до него пред прозореца, облегна се на перваза и се загледа безизразно към тълпите, изпълващи Пътя на боговете.

— Нямам думи... — прошепна той. — Не ми стигат думите, за да опиша колко мразя този човек.

Тоа Сител се загледа в профила на Бърн — вече не тъй безупречен, обезобразен от отока на счупения му нос, и оцветен в алено от лъчите на залязващото слънце, — и с изненада усети как в гърдите му се размърда нещо като дружеско съчувствие.

— Може би Ма'елкот ще ви позволи да го убиете.

— Надявам се. Надявам се. Но... — Бърн се обърна към Тоа Сител и сви рамене. — Не знам. Притеснявам се, знаете ли? Имам усещането, че тук се случват твърде много неща, за които нямам никаква представа. Имам чувството, че нещата излизат от контрол. Не само за мен — за нас. За всички ни.

Тоа Сител го огледа за милионен път, но този път се почувства така, сякаш всъщност не го беше виждал досега. Бърн беше оцелял след разрушаването на Моста на рицарите само с няколко натъртвания — и с няколко шева на раните, нанесени му от момичето, което бе убил. Това неизменно напомняше за силата на Ма'елкот, която го защитаваше, напомняше, че Бърн беше фаворит на императора. Мъжествената му красота, силното тяло и грациозността на пантера, всичко това беше добре познато на Тоа Сител; новото бе неочакваната

дълбочина на загрижеността му за Ма'елкот, може би загриженост за самата Империя. Предишния ден, може би дори и тази сутрин, Тоа Сител нямаше да се поколебае да заложи безсмъртната си душа, че Бърн е неспособен на чувства като тези, които току-що бе проявил.

През цялата изминала седмица той се беше чудил до каква степен омразата на Бърн към Каин е породена от ревността, от страха, че убиецът може да го измести в сърцето на императора. Сега се зачуди до каква степен собствената му изпълнена с презрение злоба към Бърн може да се е породила от същото това жалко чувство; все пак Бърн бе направен граф и получи командването на Сивите котки само преди няколко месеца, а Тоа Сител беше близък съветник и доверено лице на Ма'елкот.

„Колко е странно — помисли си той, — че аз, който си изкарвам хляба с доброто познаване на мисленето на хората, не мога да разбера самия себе си.“

— Самият аз изпитвам подобни чувства — рече Тоа Сител, вземайки внезапно решение. — Бърн, ние никога не сме били приятели. Не вярвам и че някога ще станем. Но смятам, че хабим твърде много време и енергия в дърлене и погаждане на номера един на друг — като съперници в любовен роман — и споровете между нас правят услуга на враговете ни. И двамата служим на императора по свой си начин; нека се примирим с това. Нека между нас настъпи мир.

Той протегна ръка на графа. Бърн я погледна така, сякаш тя представляваше някакво неестествено нещо, след което сви рамене и я стисна.

— Добре — рече той. — Мир.

Бърн се обърна отново към прозореца и се загледа замислено в късчето слънце, което все още се виждаше над хоризонта.

— Трябва да направим нещо с Каин. Знаеш ли, когато той изчезна така, си помислих... Ами помислих си, че ако никога повече не се появи, Ма'елкот просто ще ме остави да му взема главата. Но когато му казах, че онази кучка от Града на пришълците е поискала наградата за главата му, той се изсмя — с онзи негов покровителствен смях, нали се сещаш — и ми каза веднага щом се появи, да го изпратя в Желязната стая, сам. Мисля, че Ма'елкот го харесва, разбираш ли? Мисля, че дори е нещо повече от това. Между тях съществува нещо, което не мога да разбера, нещо дълбоко.

Тоа Сител кимна.

— Съгласен съм. Миналата седмица Ма'елкот казваше, че ще остави Каин в твоите ръце. Според мен тогава говореше искрено, но сега не вярвам, че изобщо някога ще го направи. Виждал ли си го по време на работата му върху Великата творба?

— И различните Каиновци, на които се опитва да намери място?

— Да. След онази нощ в Сумрачната кула се занимаваше единствено с образите на Каин. В първата нощ, която Каин прекара тук, Ма'елкот го изследва магически. Оттогава се е превърнал в негова натрапчива мания. Каин е обсебил почти цялото му внимание; това е твърде неприятно и необяснимо.

— Трябваше да го убия още в „Залагация прищълец“ — рече разсеяно Бърн, загледан през прозореца.

— Съгласен съм — рече Тоа Сител. — Но вече е твърде късно. Трябва да намерим начин да намалим влиянието му върху Ма'елкот. А за да постигнем това, трябва да открием как го е придобил. Какво знаеш за миналото на Каин?

Бърн сви рамене.

— Същите истории, които знаят всички. Но мога да ти кажа къде можем да потърсим повече информация — в Манастирите.

— Наистина ли?

— Да. Нали знаеш, че баща ми е монах? Непосветен. Та те са побъркани на тема архиви. Записват си всичко — и имам предвид *абсолютно* всичко.

— Да, и аз така съм чувал — рече замислено херцогът. — Дали ще ми позволят да прегледам архивите им?

— Обикновено не допускат никого — пазят ги в тайна. Но нали знаеш, че сега Манастирите не са твърде доволни от Каин...

Тоа Сител се наведе напред към прозореца и погледна надолу към сумрачния двор, докато обмисляше думите на Бърн. Долу петима тежко въоръжени придворни рицари стояха в готовност, докато едно Кралско око отключваше вратата на клетката в желязната карета. Дворът беше осветен от ярки факли. Дребничката фигура на Каин невъзмутимо излезе от сенките на стената на Сен-Даналин, като очевидно белезниците на китките и стоманените окови на глезените му изобщо не го притесняваха.

— Като че ли доста хора не са доволни от Каин — промърмори
Тоа Сител. — Ела. Ще го изчакаме в Сумрачната кула.

11.

Привечер група конни полицаи се отправиха по Божия път на запад, подкарвайки тълпата пред себе си. Дочуха се гневни викове и оплаквания. Трябва ли да ги гонят от Стария град само защото се стъмва? *Кой* го е измислил това правило? *Ма'елкот* ли? Защо тия гадни копелета *блъскат* толкова грубо?

Улицата, и без това претъпкана, бързо се задръсти. Разплакаха се деца, премазани между по-едрите възрастни. Мъже и жени викаха на конните полицаи да са по-внимателни, защото нараняват хората, но капитанът им и без това беше изнервен. Искаше му се проблемите, които усещаше, че приближават, да избухнат на северния бряг, а не в неговия квартал. Той нареди на хората си да бутат по-упорито. Колкото по-бързо улиците на Стария град се изчистеха от тая паплач, толкова по-добре.

Не след дълго тълпата започна да се опъва.

Конете се натъкнаха на плътна противодействаща маса — телата на хора, каменари и първородни бяха наблъскани толкова нагъсто, сякаш представляваха един организъм. Едно огре вдигна с дългите си криви пръсти объл камък от калдъръма и го метна срещу капитана. Не успя да улучи, но тълпата с готовност възприе идеята.

Във въздуха захвърчаха камъни, а конните полицаи започнаха да размахват здрави сопи, които стоварваха по раменете и главите на околните.

Някой в тълпата изкрещя:

— Защо биете *нас*? Защо не търсите проклетите *актири*, от които би трябвало да ни пазите?

Друг му отговори:

— Защото получават заповедите си от *самите* проклети *актири*, затова! Защо не зададем тоя въпрос на шибания *Ма'елкот*, а?

Капитанът бързо нареди предателят агитатор да бъде арестуван веднага, но като че ли никой не го беше видял. Към общия хор се включиха още гласове:

— *Актир! Актир! Да питаме Ма'елкот!*

Първите двама души — човекът, който попита, и другият, който му отговори — бяха Поданици на Кант. Доволни от свършената работа, те си проправиха с лакти път към близката странична уличка, окуражавайки тълпата със скандирания: „Ак-тир! Ак-тир!“. Когато двамата се изгубиха в сумрака, тълпата вече беше подела рефрена.

Викове те отекваха все по-гръмогласно и застрашително:

— Ак... ТИР! Ак... ТИР!

Хората се притискаха един в друг, напиреха към конете и постепенно ги принуждаваха да се отдръпват назад по Божия път.

Щом тълпата осъзна, че може да се движи в тази посока, тя стана неуправляема.

Капитанът можеше да изтегли войниците си назад в боен ред и да запази донякъде контрол над ситуацията. Можеше да нареди на хората си да нападнат с всички сили, да повалят неколцина души с мечовете си и тоягите и може би щеше да потуши надигания се бунт. Но той не направи нито едно от двете неща. Млад и неопитен, той се поколеба и изкрещя на хората си да задържат позициите си, защото това му се струваше единственото правилно решение. Отстъплението означаваше позор, а той просто не намираше сили да нареди на хората си да се нахвърлят върху народа, който се бяха заклели да защитават. Поколеба се и изгуби.

Внезапно един от полицаите беше смъкнат от коня му; той изчезна под юмруците и ритачите крака на заобиколилата го тълпа. Надигна се мощен рев, като от гърлото на огромен кръвожаден звяр, който е надушил мириса на кръв.

Една лека, внимателно насочена промяна във вниманието на тълпата — и това вече не беше тълпа, не беше множество от отделни личности, случайно озовали се един до друг на тази улица в този ден. Всеки мъж, всяка жена, джудже или елф, огрило или духче се бяха превърнали в отделни клетки на едно гигантско кошерно съзнание, наподобяващо единен организъм — организъм, който е гладен.

В следващата секунда още един полицай беше свален от коня, после още един. Строят се разпада и ездачите се разбягаха под дъжд от камъни и подигравателни викове.

С падането на нощта тълпата беше завладяла пътя. Пламъците на горящите сгради бяха нейното слънце, а магазините на богатите щяха да се превърнат в нейна трапеза.

Тя беше гладна и разполагаше с цялата нощ, за да си намери храна.

12.

Двама придворни рицари го бутнаха пред себе си в Движещата се стая. Преди да влязат, единият от тях подръпна въженцето на камбанката за деветия етаж. От шахтата се чу плясък на камшик, последван от слабото скърцане на насмолено въже; огретата натиснаха прътите на колелото и Движещата се стая започна да се издига нагоре.

Каин стоеше безмълвно, стиснал ръце зад гърба си и избягвайки погледите на войниците. Те от своя страна го наблюдаваха напрегнато, като от време на време облизваха нервно потта от горните си устни, а ръцете им бяха овлажнели от здравето стискане на дръжките на мечовете им. Мъжете познаваха репутацията му и не искаха да рискуват. Веднъж той раздрънка веригите на оковите си само за да ги накара да подскочат; те не го разочароваха. Той се изсмя тихо и невесело.

Чувстваше се твърде стар, за да се смее.

Стар и уплашен — не се боеше за себе си, за собствения си живот. Винаги бе знаел, че ще умре в Отвъдие. Имаше няколко дни, за да свикне с идеята, че ще умре *скоро*, още сега, ще умре като Талан, като свещеника на Рудукириш в Ритуала на прераждането; ще умре, защото напълно го превъзхождаха.

Боеше се, че по някакъв начин ще обърка нещата.

На пясъка в Медния стадион беше действал без колебание, защото целта му се намираще пред очите му и пътеката между него и мястото, на което трябваше да се озове, беше материална, истинска пътека от кал и камък.

Но сега, макар целта му да пламтеше като слънце пред очите му — Шана в безопасност на Земята — пътеката от тук до там представляваше просто гъста мъгла от възможности. Той се намираще твърде далеч от целта, за да предпочете единствено безопасните пътища за постигането ѝ. Дълбоко в сърцето си той знаеше, че само една от милионите възможности минава през оцеляването на Шана. Но дори тази самотна безопасна пътека беше осеяна с подвижни пясъци и

ями, заредени с наострени колове, и по нея бродеха чудовища, жадуващи смъртта ѝ.

„Малка крачка към светлината — каза си той и продължи с останалите подобни мантри: — Придай си вид, че знаеш какво правиш. Никога не показвай страха си пред тях.“

Дебелата греда на деветия етаж се плъзна покрай вратата на Движещата се стая и се спря; посрещнаха ги други двама придворни рицари. Първият войник, който излезе навън, трябваше да повдигне крак, но след всеки, който излизаше, кабината се надигаше с няколко инча. Когато дойде ред на Каин, се наложи да му помогнат да слезе. Стоманеният прът, който свързваше оковите на краката му, не му позволяваше да прави големи крачки.

Рицарите казаха паролата на охраната пред вратата, водеща към Сумрачната кула, след което свалиха оковите. Очакваше ги продължително изкачване по витото стълбище.

Докато се качваше нагоре, обграден от двама войници отпред и двама отзад, Каин започна постепенно да усеща миризмата — електрически мирис на нагрят метал, от който му загорча на гърлото. Когато се приближиха към края на стълбите, към отворената врата, той долови и лек полъх на сяра и разложение, сякаш наблизко имаше труп, полумумифициран от вулканични изпарения.

В стаята след края на стълбището стояха двама мъже, осветени от потрепващия пламък на фенер, и наблюдаваха приближаването му — Тоа Сител и...

— Здравсти, Бърн — изрече Каин насмешливо, преструвайки се на радостен. — А аз се чудех откъде идва тая миризма.

— Продължавай да се смееш, шибаняко — отвърна Бърн с равен глас. — И твоят ред ще дойде.

— И майка ми винаги казваше това.

Тоа Сител се обърна към водача на рицарите.

— Развържи му ръцете — рече той с равен глас.

Войникът се намръщи.

— Сигурен ли сте...?

— Такова е желанието на Ма'елкот. Освободете го и си вървете.

Войникът сви рамене и отключи белезниците, след което заедно с другарите си тръгна надолу по стълбището. Каин се вслушваше в

стъпките им, докато демонстративно късаше парченцата кожа, обелени от грубите ръбове на белезниците.

— Къде беше през последните два дни? — попита настоятелно Тоа Сител.

Каин не му обърна никакво внимание, а просто се приближи до прозореца и надникна навън. Заедно със здрача се бяха струпали и облаци, които сияеха в червено, отразявайки светлината на пожарите. Вятърът носеше далечни викове; в някои от тях отчетливо се долавяха скандиранията „*Ак-тир... Ак-тир...*“.

Поданиците изпълняваха тяхната част от споразумението; да можеше и той да получи поне малка възможност да изпълни своята...

— Хубав изглед — рече той.

— Очаквам *отговор* — изръмжа Тоа Сител толкова разгорещено, че Каин се изненада.

Той се обърна и седна на перваза на прозореца, поглеждайки към скритите в сянката лица на враговете си.

— Ето какво, херцоже. Не съм длъжен да ти казвам нищо. Можеш да получиш отговорите от Ма'елкот, стига да сметне, че си ги заслужил.

Бърн пристъпи напред и ръката му се плъзна по гърдите към рамото, над което стърчеше дръжката на *Косал*.

— Дребно копеле такова. Още сега ще ти видя сметката.

— Изглеждаш ми леко вдървен, Бърн. Да не би Талан да те е резнала тук-таме?

Бледите очи на Бърн потъмняха застрашително, но гласът му прозвуча спокойно.

— Така ли й беше името? Умря, преди да успее да ми го каже. Последните й думи бяха: „Моля те, Бърн, изучукай ме като животно.“

Каин поклати глава и положи всички усилия оголването на зъбите му да мине за усмивка.

— Такова бебе си. Жалко, че мога да те убия само веднъж.

Бърн направи още една крачка напред. Каин се ухили и вдигна ръце, завъртайки ги насам и натам, сякаш му показва бижутата си.

— Твърде късно. Трябваше да ме довършиш, докато ръцете ми все още бяха оковани. Тогаваше може би имаше някакъв шанс.

Той се облегна отпуснато на перваза. Достатъчно бе Бърн да се хвърли срещу него и Каин беше уверен, че ще успее да го преметне

през прозореца. „Да видим дали този твой Щит ще свърши работа, когато се стовариш на улицата от такава височина.“

Тоа Сител постави успокояващо ръка на рамото на Бърн.

— Отговори от Ма'елкот? — каза той. — Да не искаш да кажеш, че Ма'елкот знае? Че търсенето ми е било нещо като *развлечение*? Или че е част от някаква по-мощна игра?

„Хей, защо не? — помисли си Каин. — Объркай врага.“

— Не се ядосвай, Тоа Сител. Както може би си чувал, неведоми са пътищата божии.

— Играе си с теб — каза Бърн. — Това не е в стила на Ма'елкот. Той винаги е откровен с нас, и ти го знаеш много добре.

Погледът на Каин прескочи от единия към другия. Откога Бърн и Тоа Сител са се превърнали в „нас“?

Това беше достатъчно, за да накара стомаха му да се свие.

Той кимна към масивната черна желязна врата, която заемаше по-голямата част от северната стена. Повърхността ѝ беше обсипана с блещукащи сребърни руни.

— Вътре ли е Ма'елкот?

Бърн се подсмихна.

— Не е сам...

Тоа Сител му изшътка да мълчи.

— Нека сам го научи.

Устата на Каин пресъхна и се смрази, сякаш бе вдъхнал въздуха на арктическа пустиня. Кръвта зашумя в ушите му.

— Палас... — промърмори той и за един безкраен миг между два удара на сърцето му в съзнанието му се появиха кървавите образи на полузабравените разкази за Желязната стая.

Нямаше кръчма в Анхана, а може би в цялата Империя, където споменаването ѝ да не породи неприятни тръпки и да не те накара да настръхнеш в топлата нощ. Притеснението му щеше да е далеч по-малко, ако я бяха откарали в Театъра на истината.

Но от друга страна, мисълта, че трябва да влезе вътре сам, не го притесняваше въобще, не и ако това щеше да му даде дори най-малката възможност да ѝ помогне.

Той се отблъсна от перваза, но Бърн и Тоа Сител му препречиха пътя към вратата.

— Когато Ма'елкот пожелае компанията ти, той ще те повика — рече херцогът.

— Добре ще е да се махнеш от пътя ми — отвърна Каин.

— Чакай, докато не те повикат — каза Бърн и пристъпи напред, извисявайки се над Каин. — Той не обича да го прекъсват.

Каин надникна в ледено сините очи на Бърн. Той се намираще толкова близко, че с едно завъртане на главата можеше да забие зъби в гърлото му. Макар познатата ярост все още да гореше в гърдите му и жаждата да откъсне крайниците на Бърн от тялото все още да не бе утихнала, той беше далеч от мисълта да направи нещо също толкова безразсъдно и глупаво, като онова, което бе направил в игралната зала на Киърандел. Вместо това откри в себе си хладна пресметливост и устрем към целта — всичко заради Шана.

— Забавно е как само за два дни нещата толкова са се променили — изрече той нехайно. — Дори мога да си представя бъдеще, в което ти, Бърн, оживяваш до утрешния ден.

Бърн изсумтя презрително, облъхвайки Каин с дъх на месо.

— Просто стой далеч от проклетата врата.

Каин се наведе настрани и погледна намръщено към вратата покрай рамото на Бърн.

— Коя, онази ли? — Стрелна Тоа Сител с развеселен поглед, протегна ръка и потупа с два пръста херцога по гърдите. — Хей, Тоа Сител, не ми ли каза веднъж никога да не се надявам, че ще се озовеш в обсега на ръцете ми?

За части от секундата херцогът остана като вцепенен, спомняйки си смъртта на Крийл в Манастира. Това беше достатъчно за Каин, за да го изблъска от пътя си и да се шмугне покрай рамото на Бърн.

За миг се озова до вратата, сграбчи огромната халка във вид на змия и я повдигна, пъшкайки от усилието...

— Каин, *недей!* — изпъшка зад гърба му Бърн и в гласа му прозвуча истинска паника, която накара Каин да се усмихне.

Той погледна назад през рамо — Бърн и Тоа Сител стояха по местата си с пребледнели лица, протегнали ръце, сякаш искаха да го спрат, но не смееха да помръднат от страх да не би движенията им да го накарат да пусне халката.

— Не знаеш... — рече Тоа Сител с дрезгав глас, — не знаеш какво може да има вътре...!

— Мамка му — рече Каин през смях. — Добре, спокойно, бебета такива. Няма да почукам.

Вместо това направо отвори вратата.

Отвътре се разнесе вонята на кръв и стари изпражнения, измити със солена вода. От разположените по ъглите мангали миришеше на кедър. Таванът беше достатъчно висок, за да могат стъпките на Каин да отекнат в стаята, но когато Ма'елкот се изправи и величествено се обърна към вратата, помещението като че ли се сви като отминаващ сън — сякаш в него нямаше кътче, до което да не достига ръката на императора.

— Каин. Влез. Затвори вратата след себе си.

Каин хвърли бърз поглед през рамо към Бърн и Тоа Сител. И двамата изглеждаха изпълнени с благоговение и същевременно смъртно разтревожени и обзети от подозрение.

Той им намигна и влезе вътре.

13.

Вратата се затръшна зад гърба му и цялата стая иззвъня като гонг.

Ма'елкот пристъпи към него и гласът му прогърмя:

— Очаквах завръщането ти.

Той носеше някакъв воал — мрежесто перде, което го покриваше от глава до пети, като хлапе, играещо си на призрак с наметнат през главата чаршаф; от подгъва на мрежата висяха четири големи, лъскави черни скални къса с неправилна форма, които приличаха на грифонов камъни. Отдолу под прозрачната мрежа той беше съвсем гол, с изключение на тесните кожени панталони, които носеше под робата си и по време на Ритуала по прераждането. По впечатляващите му мускули проблясваха капчици пот, сякаш се беше намазал с олио като културист; от потта бяха потъмнели и краищата на късата му брада, както и долната част на кестенявата му грива, която се къдреше на раменете му.

— Бих искал да получа някои отговори от теб, Каин — рече той и в гласа му нямаше и следа от обичайното му бащинско благоразположение. Ако далечният грохот на гръмотевиците може да бъде разбит на думи и от тях да бъде създадена реч, то тя би звучала точно така — безлично и безстрастно, като гласа на Ма'елкот. — Палас Рил е твоята любовница. Палас Рил е Смешника Саймън.

Императорът се извисяваше над Каин като планина, от която всеки момент ще се срине лавина. Маската на спокойствието му започна да се пропуква, разкривайки изпъкналите вени на врата му.

— Ще съжаляваш заради това, че си ме предал, Каин.

Каин едва чу заплахата. За него тя не означаваше нищо — в момента нищо нямаше значение. Зад императора, към един окървавен скален къс с размерите на маса, беше привързано голото тяло, върху чиито бездиханни гърди лежеше цялата надежда на света.

Очите ѝ бяха отворени и се взираха безизразно в кафеникаво-сивкавия каменен таван. Ръцете ѝ бяха завързани една за друга над главата; глезените ѝ бяха хванати по същия начин, а въжетата им

минаваха през тежки железни халки, монтирани върху каменния под. Тялото ѝ беше покрито със синини — множество много малки наранявания върху скъпоценната плът, които се сливаха в едно. Гърдите ѝ бяха покрити с чаршаф, който някога е бил бял; сега беше изцапан с кафяво, което имаше влажен кървав оттенък. Но онова, което привлече погледа на Каин, бяха очите ѝ, тези очи...

Те гледаха втренчено и не примигваха и Каин не можеше да се насили да мисли за онова, което Ма'елкот се кани да причини на него самия.

Стоя там неподвижно сякаш цяла вечност — неподвижен, неспособен да мисли, неспособен да диша. Дори сърцето му спря да бие за един безкраен момент, в който той живееше единствено за тези очи.

И тогава *гърдите ѝ се надигнаха*, бавно, постепенно; после се спуснаха отново и Каин усети появата на новата зора. Заедно с нейния дъх се завърна и неговият и животът му отново придоби смисъл.

— Но първо — рече Ма'елкот, който се беше приближил дотолкова, че Каин усети миризмата на разложение в дъха му — искам да знам *къде беше!*

Каин тръсна глава и се върна в настоящето.

— Ти какво, да не си ми майка? — рече той, опитвайки се да прозвучи по същия развеселено-подигравателен начин, по който беше разговарял с Бърн. Проблясъкът на рязко движение едва успя да го предупреди, преди ръката на Ма'елкот да го зашлеви силно и да го запрати да се търкаля по металния под.

„Мамка му — помисли си замаяно той, докато се опитваше да се съвземе и да се изправи на крака. — Това вече е проблем...“

Ма'елкот се хвърли към него като ловуваща котка. Императорът го вдигна във въздуха, стискайки го за кожения жакет, и го разтърси така, както териер разтърсва плъх, за да му счупи гръбнака. Всяка една от раните на Каин изпищя от болка и агонизиращите викове като че ли прочистиха замаяната му глава.

Внезапно той осъзна няколко неща.

Първо, щеше да умре още сега, тук. Ако Ма'елкот не получише отговор, който да го удовлетвори, щеше да го пребие до смърт с голи ръце — а Каин нямаше такъв.

Второ, Ма'елкот използваше ръцете си не защото бе разгневен, а защото *нямаше достъп до магията си*. Мрежата — сребърната мрежа, с която се беше покрил, беше същата като на костюма на Аркадейл в Театъра на истината, същата като воала, който беше изобретил Конос. Сигурно го отрязваше от Потока. Така беше успял да разбере коя е Палас и че тя е Смешника Саймън — сребристите мрежа го предпазваше от Вечната забрава.

Третото, най-важното, зашеметяваше и поражаваше със своите последствия — отрязан от силата, която го превръщаше в онова, което беше, Ма'елкот беше уязвим.

Каин можеше да го убие.

Още сега. Точно тук.

Нямаше да получи по-добър шанс.

Дори без ножовете си, които придворният рицар беше конфискувал, въпреки огромната физическа сила, която се криеше в масивното тяло на Ма'елкот, въпреки че Каин беше почти цял фут и половина по-нисък и почти наполовина по-лек от този човекобог, той имаше шанс, и то добър.

Може би единственият му шанс.

Още сега.

Ма'елкот отново го погледна — стаята се завъртя шеметно около него — и изрева в лицето му:

— *Къде? Отговори ми! Къде беше?*

— Добре де — отвърна Каин, — добре...

Ма'елкот отпусна едната си ръка, задържайки го във въздуха само с другата, докато свиваше пръсти в юмрук с размера на каменно гюле. Каин прикри лице с двете си ръце тъкмо навреме, за да поеме отчасти гръмотевичната сила на удара. Вместо да счупи врата му, ударът само му изкара свитки от очите. Устата му се напълни с кръв от разбития нос и разранените от зъбите му устни.

— Ма'елкот, престани! — произнесе Каин с такава настойчивост, каквато успя да изцеди от фъфлещата си уста. — Ще ме убиеш... и тогава *никога няма да разбереш...*

Ма'елкот продължи да го държи във въздуха така, че краката му просто се клатеха безжизнено под тялото. Могъщите гърди на императора се надигаха като мехове, докато той дишаше учестено през стиснатите си зъби.

— Аз ти *вярвах*, Каин — прогърмя гласът му. — Не се доверявам лесно на никого. Искам отговор или ще ти отнема живота.

Каин срещна пламтящия му поглед и се взря безизразно в него.

— Пусни ме долу.

Лицето на Ма'елкот пребледня от гняв. Една дълга секунда животът на Каин вися на косъм, но императорът страдаше от проклятието, което беше част от съдбата на всички велики мъже — той трябваше да знае.

Той свали Каин на пода плавно, борейки се с гнева си. После бавно разтвори юмрука си и пусна жакета му.

— Говори тогава.

Каин се престори, че изпъва дрехите си. Направи се, че наистина иска да избърше кръвта от устните си; това му осигури няколко секунди, за да огледа Ма'елкот и да реши къде да нанесе първия удар.

Коляното, което беше уязвимо зад тясната кожа, издутите му слабини, снопът от нерви зад слънчевия сплит...? Не — в гръкляна, който едва се подаваше между дебелите мускули на гърлото му. Един удар с юмрук, само един — бърз и остър. Дори ларинксът да не се счупеше, мускулите около него щяха да се свият инстинктивно; той нямаше да може да извика за помощ. И тогава плътта щеше да се изправи срещу плът, костта срещу кост, човека срещу човек — при тези условия Каин не можеше да си позволи да изгуби.

Ма'елкот щеше да умре пред олтара, на който беше завързал Палас Рил.

И все пак, докато се люшкаше между извършването на убийство и смъртта, давайки си сметка, че ако не нападне сега, Ма'елкот няма да му даде друга възможност, когато погледна в разяжданите от гняв очи на този гигантски човекобог, Каин необяснимо защо си спомни как Хамлет беше решил да убие Клавдий по време на молитва: „Сега бих могъл да го свърша! Раз! Докато моли се...“^[1]

* * *

Пред очите му започнаха да ваят видения: битката, смъртта на Ма'елкот, освобождаването на Палас Рил, отварянето на вратата на Желязната стая — за да се озове пред Бърн и Тоа Сител, които не

успява да убие, преди виковете им да предупредят дворцовите рицари в подножието на стълбището. Ма'елкот не е Лошата вещица от запад, чиито прислужници приветстват смъртта ѝ и оставят убийците ѝ да си тръгнат по живо, по здраво. Него го обичаха. Боготворяха го...

Всъщност той беше един адски кадърен император.

„И е един от малкото хора, които уважавам — помисли си Каин, — и един от още по-малкото, на които един вид се възхищавам.“

Добър човек? Не, определено не; но пък и Каин не беше такъв, и го знаеше много добре. Ала Ма'елкот беше по-добър от повечето хора, и поне беше откровен, признаваше бруталността си и се отнасяше добре с подчинените си...

Ако Каин го убиеше тук и сега, какво щеше да се случи? Ма'елкот умира, Каин умира, Палас умира, може би и Бърн, и Тоа Сител, а може би и още стотици хиляди във Втората война за трона, която със сигурност ще последва. Кой печели?

Печели Студията — една мащабна, унищожителна гражданска война е точно онова, на което се надяват.

Печели *Колбърг*.

Това, реши Каин, не е приемлив изход.

Баща му беше казал да забрави правилата. Той просто беше свил рамене. И без това по принцип не им обръщаше голямо внимание. Но сега установи, че всъщност *имаше* правила, според които беше живял; правила, които бяха създали Каин такъв, какъвто беше, модели на поведение, капани, за които той дори нямаше представа. Съобразявайки това, Каин стигна до изумително откритие:

„Може би не трябва да го убивам.“

Не само че не трябваше да убива Ма'елкот сега, не *трябваше* да го убива изобщо. Това беше моделът на Каин — когато си застрашен, убивай. Но той би могъл да избере да не робува на собственото си минало.

Може би тук, в затвора на Желязната стая, той беше открил една нова свобода.

„Всички смятат, че аз съм само Каин; че това са границите ми.“

Да излезе извън модела на Каин — началото беше поставено. Може би ако останеше отвън, ако започнеше да го *заобикаля*, така да се каже, да използва шаблона си като оръжие — този шаблон, който

определя какво очакват от него приятелите му и враговете му, на какво смятат, че е способен — той би могъл да постигне всичко.

Защо да се примирява с по-малко от всичко?

Да спаси Шана. Да спаси себе си. Да измъкне Краля на Кант от лайняната дупка, в която го беше накиснал. Да спипа Колбърг. И да прецака Студията, като спаси Империята от Втора война за трона.

Той видя възможността, съзря смътната, неясната пътека през мъглата, която беше толкова опасна, че от самата мисъл за нея му спря дъхът. Но вече беше поел по нея — беше се придвижвал опипом, откривайки пътя си между ямите и тресавищата — а сега над него беше изгряло слънце и мъглата бе започнала да се топи. Разбра, че *вече е започнал да действа правилно*, вървеше по пътеката, която щеше да го отведе до всичко, стига да намери куража да рискува. И най-слабото колебание, най-смътната проява на страх — и край с него. И при най-слабата демонстрация на несигурност демоните, които пазеха пътеката, щяха да се приближат и да го разкъсат, но това не го притесняваше.

Точно това в шаблона Каин никога нямаше да се промени — изпитваш ли съмнения, действай.

Устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— Знаеш ли какво? — рече ведро той право в яростното лице на Ма'елкот. — Мисля, че няма да те убия.

Очите на Ма'елкот се разшириха, след което веждите му се събраха.

— Разбира се, че няма. Какво те кара да смяташ, че ще успееш?

— Нека го кажем по следния начин: надявам се, че няма да се наложи.

— Стига игрички, Каин. Очаквам отговора ти.

— Цял ден стоиш тук, нали? Сигурно е много дразнещо да я разпитваш с тази мрежа на главата. Нищо чудно, че си в такова настроение. Макар че като се замислиш, е доста забавно; ако носиш мрежата, не можеш да използваш магията си, за да я накараш да отговори. А без мрежата не можеш да си спомниш какви въпроси трябва да зададеш или дори защо си я завързал тука. И в такъв случай какво ти остава? Болката? Знаеш предварително, че няма да свърши работа при някой адепт.

— Не съм я докосвал — изсумтя Ма'елкот. — Отоците са получени при залавянето ѝ.

Възелът в гърдите на Каин се отпусна.

— Тогава какво ѝ е? — попита той. — Защо гледа така втренчено?

— Каин, аз съм търпелив мъж — прогърмя застрашително Ма'елкот, — но не и днес.

— Да, без майтап. Нито пък аз. Виж какво, ако продължаваш да държиш тая мрежа на главата си, мога просто да ти скоча и да те пребия до смърт.

Ма'елкот повдигна едната си вежда и леко се подсмихна; гневът му внезапно се беше превърнал във веселие.

— Нима?

— Да. Знаеш, че мога; въпреки размерите ти и цялата ти сила, ти не си воин. Без магията ти ще те просна като торба с камъни.

— Няма да можеш да избягаш от двореца.

Каин сви рамене.

— Правил съм го преди.

Ма'елкот сви замислено устни.

— Така, значи — рече най-накрая той. — И защо ми го казваш това?

— Просто те уведомявам. — „И отвличам вниманието ти от това къде съм бил.“ — Ако ти желаех злото, бих могъл да ти отнема живота. Още сега. — Той разпери ръце, показвайки дланите си на Ма'елкот в жест на невинност. — Освен това искам от теб *да свалиш тази мрежа.*

— И защо? Не се надявай, че заклинанието, което пази любовницата ти, ще ѝ помогне да се освободи. Може и да забравя защо съм я вързал тук, но няма да забравя за какво съм използвал мрежата и че след като си я сложа на главата, веднага ще се сетя кой е Смешника Саймън.

— Не, не, не, изобщо не става дума за това. Първо, тя не ми е любовница. Заряза ме преди месеци. Второ, тя не е Смешника Саймън — не и в смисъл, че организира защитата на враговете на Империята.

— Стига, Каин. Самият Бърн...

— ... е идиот и ти го знаеш. Той *предположи*, че е тя; и Палас никога не си направи труда да посочи грешката му. Тя просто

защитаваше истинския Смешник Саймън.

— Хм. — Ма'елкот извърна глава настрани, след което отново го погледна. — По едно време той смяташе, истинският Смешник Саймън си *ти*.

Каин изсумтя.

— Не съм чак толкова умен. Нито той, очевидно. Но мога да ти кажа кой е истинският.

Ма'елкот скръсти масивните си ръце.

— И?

Лъжата излезе от устата му с лекота, без колебание.

— Кралят на Кант.

— Невъзможно — отвърна веднага Ма'елкот. — Херцог Тоа Сител...

— ... е бил напълно изигран. Научих го от устата на самото Величество.

— Но... но... — заекна Ма'елкот, мръщейки се.

Каин едва не се изсмя на глас; никога не си беше представял, че ще види императора затруднен в избора на думи.

— Искаш ли да разбереш какво правят в момента? Свали мрежата.

— Не виждам...

— Естествено — сопна му се Каин. — Прекарал си цял ден в стая без прозорци, която кара всеки да напълни гащите само при мисълта, че трябва да *почука*, за да ти каже какво става отвън! А самият ти не усещаш нищо в Потока, защото си увил главата си с тази проклета мрежа. Нали искаш да си бог за Децата си, Ма'елкот? Добре, в момента хиляди от тях *крещат* за помощ, докато двамата с теб разговаряме. Не искаш ли да излезеш навън и да *погледнеш*? В момента *гори половината от шибания ти град!*

— Гори? — каза Ма'елкот и гласът му внезапно прозвуча незряло и уязвимо, като на сънено малко момче.

Ръцете му се вдигнаха сякаш по собствена воля и издърпаха мрежата през главата му заедно с няколко дълги кичура от къдравата му коса, откъснали се от скалпа му със слаб звук като от разпорване на дреха, който Каин едва дочу, но който сигурно беше прогърмал в черепа на Ма'елкот.

Когато най-последно свали мрежата, императорът я захвърли настрана. Надигна глава като ловец, дочул далечния зов на плячката си, и застина в тази поза като вкаменен.

Изрече само едно тихо „Ааах...“.

Каин си пое дълбоко дъх, после още веднъж. Ма'елкот не помръдваше, дори не дишаше — той се взираше в някаква невъобразима далечина, а лицето му беше безизразно като речен камък.

Един дълъг миг Каин беше също толкова напрегнат, колкото и Ма'елкот; после отмести поглед встрани и се насили да се обърне и да се раздвижи, да отиде до олтара, на който лежеше завързаната Палас Рил.

Очите ѝ гледаха широко отворени и пусти; Каин почувства същата празнота и хлад в гърдите си. Около ноздрите ѝ имаше засъхнала кръв, косата ѝ беше изгубила блясъка си, в нея имаше оплетени клечки и късчета бурени от реката. Той протегна ръка към лицето ѝ, за да издърпа нежно една треска от косата, но някаква свирепа, цинична част от мозъка му му се подигра: „Разбира се, сега вече можеш да я докоснеш, след като е завързана.“ Каин отдръпна рязко ръката си и лицето му пламна от необясним срам.

— Палас... — промърмори той тихо, за да не го чуе Ма'елкот, и наведе глава, за да се взре в празните ѝ очи. — Палас, къде си?

При тези му думи гърдите ѝ се надигнаха сякаш от някакъв неочакван прилив и заедно с поетия въздух в очите ѝ се появи осъзнаване.

— Каин... — рече тя. В гласа ѝ отекна някакво странно ехо, чието значение той дори не се опита да разбере. — Толкова си жив...

Очите му започнаха да парят.

— Не разбирам...

— Аз съм в безопасност, Каин — рече едва чуто тя, поглеждайки го така, сякаш се намираще някъде много, много далеч. — Не могат да ме наранят... Спасявай се...

— Палас... — изрече безпомощно той.

Докато светлината отново напускаше очите ѝ, тя прошепна:

— Сега вече разбирам толкова много неща... Трябваше да сме много по-щастливи... Съжалявам за болката ти...

Палас се върна обратно в загадъчното място вътре в себе си, откъдето се беше появила, и отнесе сърцето му със себе си.

„Заклевам се, че всичко ще бъде наред. Ще оправя всичко. Кълна се.“

Той можеше просто да стои и да я гледа, без да помръдва, потънал в агонизиращи мечти за щастие, докато зад него не се разнесоха стъпки и чудовищната ръка на Ма'елкот не го стисна за врата като челюст на дракон.

— *Какво си НАПРАВИЛ?*

Тежестта на императорската ръка накара Каин да се свлече на колене край олтара. Силата на хватката му го задушаваше.

— Ма'елкот... какво...?

— Децата ми пищят от болка и страх; гърчат се в паника и животът им потъва в нещастие и ужас; и *вината за това е твоя!*

„Може би трябваше да го убия, докато имах тази възможност — помисли си Каин, обзет от противна слабост. А след това със закъснение се запита: — Как е разбрал?“

Опита се да се бори, да говори, за да отрече истината, но хватката на Ма'елкот пречеше на гласа да излезе от гърлото му и блокираше притока на кръв като гарота; в стаята притъмня.

— Мъката им отеква в сърцето ми; сълзите им забиват нокти в корема ми. Аз съм виновен за това, аз, който бях готов да увисна на Дървото на боговете заради тях! И това се случва, защото те доведох в Анхана, защото кръвопролитията те следват по петите, както гарвани преследват армията. Аз, макар да знаех това, те доведох в моя град, за да ме отървеш от един дребен дразнител, нещо по-дребно от трънче, по-дребно от ухапване от паяк, и сега плащам за това...

Гласът му се поуспокои, премина от апокалиптична ярост в нещо като озадачена мъка, а великолепните му очи се изпълниха с бисерни сълзи.

— Моите хора ме молят с плач да ги спася, да облекча страданието им. Другите се молят на малките си божества, но към кого да се обърна аз? Към кого? Аз се издигнах сред боговете и сега няма към кого да се обърна, за да споделя болката си.

Ръката пусна врата му и Каин рухна безсилно на пода, опитвайки се да си поеме дъх, докато постепенно идваше на себе си.

Вече разбираше — Ма'елкот не знаеше за пряката връзка на Каин със случващото се. Това беше някаква метафорична отговорност — очевидно Ма'елкот смяташе, че самото присъствие на Каин е довело до всичко това, и Каин нямаше никакво намерение да разсейва заблудата му.

Извисил се над него като гигантската икона в Голямата зала, императорът вдигна юмрук, сякаш се канеше да смаже Каин като хлебарка, но после отново го отпусна. Лицето му се изкриви в болезнена омраза, сякаш Каин беше огледало, в което той видя самия себе си и не можа да понесе гледката.

— Ще се превърна в нещо по-лошо от теб, ако те накажа заради собственото ми престъпление — рече той.

Каин се надигна на колене, изчака световъртежът му да отmine, после се изправи и отново отупа дрехите си.

„Номерът е в това, така да го ядосам — помисли си той, — че да не може да мисли трезво. Дори да притежаваш най-блестящия мозък на света, той няма да ти свърши никаква работа, ако си твърде вбесен, за да го използваш както трябва.“

— Онова, което искам да разбера — каза той съвсем преднамерено, — е кога си се превърнал в такова мрънкало?

Ма'елкот отвори уста, после я затвори. Очите му изпъкнаха като вените на шията му.

— Как *смееш*?

— Всичко смея, мамка му — отвърна Каин. — Точно затова имаш нужда от мен. Защо не спреш да хленчиш и не *направиш* нещо?

— Да направя...? — каза Ма'елкот и в очите му проблесна нещо. — Ще ти покажа какво ще направя.

Той протегна ръката си толкова бързо, че Каин дори не си помисли да се отмести. Пръстите му отново се вкопчиха в жакета на Каин и го издигнаха във въздуха.

„Знаеш ли — помисли си Каин вцепенено, — започна да ми писва да ме подмяташ така.“

Ма'елкот вдигна очи към тавана и замахна със свободната си ръка; след това без предупреждение коленете му се подвиха и той *скочи* с лекота нагоре, сякаш тежестта на Каин и собственото му тегло не означаваха нищо за него, и премина *през солидния каменен таван*.

Каин неволно потрепери, докато варовикът се приближаваше бързо към главата му, но в следващия миг премина през него като през гъста бледа мъгла и се оказа в миришещия на пушек нощен въздух над града. Ма'елкот го постави внимателно на отново втвърдилият се камък; двамата стояха заедно на върха на Сумрачната кула в двореца „Колхари“.

Над заобикалящия ги град се издигаха вулканични колони от пушек и пепел и се отправяха директно към ясното небе и неподвижните звезди, които постепенно започнаха да изчезват зад съгъстващия се димен облак. Скоро останаха да осветяват анханските улици единствено оранжевите пламъци над горящите сгради.

— Не се усеща дори лек полъх на вятър — изръмжа на себе си Ма'елкот, — и въпреки това огънят продължава да се разпространява. Продължава да расте.

— Да, без майтап — отвърна сухо Каин. — Да не би да смяташе, че това е станало *случайно*?

Ма'елкот се изпъна и гърдите му се разшириха така, сякаш всеки момент щяха да избухнат. В очите му се появи нещо диво и стихийно; те проблеснаха и озариха камъните с изумрудена светлина.

— Нима смятат, че ще стоя и ще гледам как се опитват да изгорят моя град?

Преди Каин да успее да отговори, Ма'елкот протегна ръка към небето, сякаш за да почерпи сила оттам. Каин беше виждал този жест и преди, в Голямата зала, затова успя да отскочи встрани, когато юмрукът на Ма'елкот разсече въздуха. Около тях прогърмя толкова силно, че камъкът под краката им се разтресе.

Някъде далеч, в най-източната част на Стария град, под Шестата кула, огнените езици, облизващи една огромна сграда, внезапно застинаха и изчезнаха, сякаш изобщо не бяха съществували; не се виждаше дори пушек.

„Боже всемогъщи“, помисли си Каин, докато тръскаше глава в опит да прогони звъненето в ушите си, което беше почти толкова силно, колкото и гърмежът. Той дори не можеше да си *представи* съществуването на подобна сила. Не познаваше магия, която да е способна на това.

„Дали за него изобщо има някакви граници?“

Когато Ма'елкот издигна отново ръката си към небето, Каин каза:

— Това е малко глупаво, не мислиш ли?

Императорът се извърна към него, без да сваля ръката си, и в очите му проблесна зелен огън.

— Внимавай, Каин...

— Добре де, добре. Остави заплахите за някой друг път, става ли? Помисли върху това, което *правиш*, Ма'елкот! Нима смяташ да останеш тук цяла нощ и да хабиш силата си за *нищо*? След около час, а може и по-малко, всеки пожар, който си угасил, ще се разгори отново, и то още по-голям.

Императорът бавно отпусна ръката си и светлината в очите му постепенно угасна.

— Така е. Прав си; занимавам се с дреболии. *Буря* — рече отчаяно той, — решението е в бурята, гръмотевична буря, която да потуши пожарите и да принуди бунтовниците да се приберат в домовете си, но... но аз изпратих облака в Каарн. Ще са ми нужни *часове*, за да призова буря... А междувременно Анхана ще гори; докато призовавам бурята, няма да мога да гася пожарите, а не мога да призова буря, докато...

Гласът му секна; Каин почти изпита съжаление към него, към терзанията, които го разкъсваха.

— Да, лоша работа. Имам новини за теб. Това не е най-големият ти проблем.

— Има ли и *друго*?

Каин кимна.

— Ти виждаш само външната страна, разбираш ли? Виждаш резултатите. Трябва да вникнеш в причината. Знаеш ли какво подбужда тези бунтове?

— Страх, предполагам...

— Точно така — отвърна Каин. Той погледна към града с присвити очи и си пое дълбоко дъх, за да постигне точно премерената пауза. — Страх, че ти си *актир*.

Каин се обърна отново към Ма'елкот, изчаквайки го да вникне в думите му.

Императорът изглеждаше като ударен с тояга. Гърлото му се сви и той успя да произнесе само една-единствена дума:

— Как?

— Сам си си виновен — обясни Каин, опитвайки се да прикрие задоволството си. — Твоят лов на *актири* изпълни хората с ужас. Справи се отлично със задачата да избиеш от главите им страха от *актирите*, който напълно естествено се изкриви в страх от *теб*. Нали ти казвам, зад всичко това стои Кралят на Кант.

Той се взря в лицето на императора, опитвайки се да разчете скритите зад болката мисли. Беше ли успял да го убеди? Трябваше да му подхвърли тази информация още сега, докато тя имаше някаква стойност — след няколко часа Кралските очи щяха да му докладват същото и тогава вече щеше да е твърде късно.

— В този град слуховете се разпръскват лесно; поне половината от всички просяци на Анхана са Поданици на Кант — продължи Каин. — Нищо чудно, че хората вярват. Твоят лов на *актири* ги научи да се отнасят с подозрение към всичко в съседите им, което е необичайно или необяснимо, приучи ги непрекъснато да се оглеждат за *актири*. Пък и нали знаеш, че в теб има доста неща, които хората намират за страшнички.

Кълвеше ли?

— Но това е *абсурдно*...! — настоя Ма'елкот. — Защо аз, който направих толкова много...?

Каин се пресегна и положи длан върху едната ръка на императора. Погледна го в очите и поклати съжалително глава.

— Ти го възприемаш от *рационална* гледна точка, Ма'елкот. Търсиш разумен отговор в една безразсъдна ситуация. Никога няма да го получиш.

— Но накрая те не може да не си спомнят...

— Да. *Накрая*. Когато целият град се превърне в пепел и всеки оцелял благородник открито ти обяви война. Цялата Империя е обхваната от пожари. Така, както аз виждам нещата, на теб ти остава само една възможност. Унищожил Кралството на Кант. Разполагаш с не повече от двама и четири часа.

Ма'елкот потърси опипом ръката на Каин и я стисна.

— Двама и четири часа...

— Трябва да го спреш *сега*, преди нещата да излязат от контрол. Трябва да го направиш, преди благородниците да се намесят.

— Ще го сторя. *Ще* го спра. Ще наводня града с войници; ако се наложи, ще изравни Лабиринта със земята. Това трябваше да бъде направено още преди години.

— И ще се провалиш.

Каин облиза кръвта от устните си и ги разтегли в злоеща усмивка.

Това, което правеше тук, на тази кула, не се различаваше кой знае колко от битките — всъщност то си беше битка, но от един различен вид. Той се сражаваше за собствения си живот, за живота на Шана и за живота на Краля на Кант. Няколко часа по-рано мислеше, че предава най-добрия си приятел; сега, ако успееше да насочи Ма'елкот в правилната посока, предателството щеше да се превърне в услуга. Всяка лъжа, която беше казал на Краля, щеше да стане истина.

Нужно беше да възпре Ма'елкот от използването на военна сила по една-единствена причина — по този начин щеше да се получи.

„Мисли за това като за битка“, каза си той. Обичайната му тактика щеше да му помогне и тук, както му помагаше в двубоите. Нападай, нападай, нападай — приближавай целта си от всички възможни посоки и я притискай здраво, докато защитите ѝ не поддадат. Не му давай време да възстанови равновесието си — никога не му давай време да контраатакува.

Тези мисли му вдъхнаха увереност. Той знаеше, че всяко предложено от Ма'елкот решение е просто отбиване на удар, блокиране и също като еквивалентите им в битката тези отбивания и блокирания оставят открити множество точки, където би могъл да нанесе удар. Изпращането на войски в Кант щеше да се увенчае с успех — значи, трябваше да докаже, че това ще е напълно безполезно, поне на този етап.

— Не можеш да хванеш Краля с помощта на армия — каза Каин. — Поданиците на Кант са господари на пещерите под града. А те, знаеш, се простират в продължение на мили. При първия намек за военна намеса те ще се спуснат под земята — в буквалния смисъл — и ще са нужни дни, може би дори седмици, за да ги изкарате оттам. А ти не разполагаш с толкова много време.

— Не ми и трябва — рече Ма'елкот. — Мога да притегля този мъж по същия начин, както притеглих теб, Каин. Ще впрегна силата си...

— Нима? Ако беше толкова лесно, защо не можа да намериш *мен* през последните ден-два?

Една вена запулсира на челото на Ма'елкот. Той стисна гневно челюсти и не отговори нищо.

— Ще ти кажа защо — рече Каин. — Бях с Краля на Кант.

— *Къде?* Къде е било това? Къде си бил? — Ма'елкот се наведе напред и гигантската му ръка отново се протегна, за да го хване, но този път Клин се шмугна встрани и се озова зад гърба на императора. Ма'елкот се обърна към него и Каин отстъпи назад с вдигнати ръце.

— Защо, мамка му, просто не се *спреш* — рече той. — По-добре не ме хващай пак, Ма'елкот. Досега проявявах разбиране, но не бива да прекаляваш. Започваш да ме ядосваш.

Ма'елкот се изправи.

— Или ще ми дадеш отговорите, които искам, Каин, или ще ти покажа какво е гняв.

— Май трябваше да се досетя, че не мога да очаквам извинение — изрече мрачно Каин. — Нещата стоят така — нали знаеш как скалите около донжона пречат на Потока? Всички скали под града действат по този начин и Поданиците го знаят — затова ги използват. Личният заклинател на Краля на Кант, Абал Паслава, е доста умен тип; той замисли голяма част от случващото се и откри няколко пещери, които са толкова дълбоки, че Потокът изобщо не ги достига.

— Силата на моята воля е отбита от някакъв си *камък*? Не мога да повярвам.

— Така ли? Тогава защо не можа да ме намериш? — рече простичко Каин.

Ма'елкот се намръщи и не отговори.

— Всичко е много просто — единственият начин да измъкнеш Краля от пещерите е чрез брутална сила, а ти *не разполагаш с достатъчно време*. Ако тръгнеш срещу него с армия, ще изпуснеш единственото си предимство, което имаш в момента — *той не знае какво знаеш ти*. Че си наясно, че той е Смешника Саймън, че именно той стои зад всичко. Това е големият ти шанс. Трябва да го подмамиш навън.

Ма'елкот погледна към града си и пожарите проблеснаха в очите му.

— Но как? Как да успея да го направя навреме?

Каин се изсмя.

— Това е лесната част. Палас Рил е в ръцете ти, нали?

Ма'елкот се обърна към него, намръщи се и погледът му отново се замъгли.

— Палас Рил? Да... да, тук е. Какво общо има тя с това?

— Няма как да ти го обясня, Ма'елкот. Ще трябва да ми се довериш. Тя е затънала до гуша в това. Заловихте я, докато помагаше на *актирите* да избягат, забрави ли?

— Да, ах, да. Това е заради действието на заклинанието й... усещам как тегли от Потока...

— Както и да е, това няма значение, чуй ме сега. Ще ти кажа как стоят нещата — Величеството разчита на това заклинание, за да провали разследването ти. Няма как да знае, че ти си намерил начин да го обезсилиш чрез онази твоя сребриста мрежа.

— Да, вярно, мрежата...

— Ти все още си император. Когато говориш, хората ще те слушат. Разполагаш с всичките пажове от „Императорски вестносец“, които да разнесат словото ти. Можеш да призовеш буря. Да спасиш града. На зазоряване ще изпратиш всеки паж със следното съобщение: че по пладне ще отговориш на критиците си. Ще им покажеш кой е злият гений, отговорен за бедите на града. И ще го направиш по следния начин: точно на обяд ще изкараш Палас Рил на някое обществено място — да речем, на новия Стадион на победата на южния бряг, където ще могат да те гледат хиляди жители — и ще й направиш онази магия, която приложи срещу заловените в двореца ти *актири*. Ще я убиеш и ще уловиш спомените й. Ще го направиш пред всички, за да го видят. Няма какво да криеш, нали?

— Но... но как ще помогне това...?

— Никак. Няма да научиш нищо по-различно от онова, което вече знаеш, *но Величеството не знае това*. Разбираш ли? Ще трябва да действа бързо, за да се предпази. Не може да си позволи да бъде разкрит пред всички. Ако бъде свързан публично с *актирите*, благородниците няма да въстанат заедно с него и от цялата работа нищо няма да излезе. Ще напълниш тълпата със Сиви котки, преоблечени като граждани, и щом той се появи, те веднага ще го заловят.

— Смяташ, че ще се опита да спаси Палас Рил? — попита скептично Ма'елкот.

— Не, по дяволите — отвърна Каин. — Всъщност не тя е примамката, а ти.

— Аха... — Погледът на Ма'елкот отново се замъгли. — Аха, започвам да разбирам...

— Тя изобщо не го интересува. О, да, ако получи възможност да я убие, той ще го направи. Но онова, което всъщност го интересува, е възможността да убие *теб*.

— А ще *получи* ли тази възможност, Каин? Дали Палас Рил не е получила силата си от онзи Паслава?

— Може би, но аз ще се справя с него още тази вечер. Виж какво, имам по-добра идея — рече той, сякаш току-що му беше хрумнало нещо. Каин знаеше, че Ма'елкот скоро сам щеше да се сети за това; хубаво би било да го подхвърли сам и да спечели още няколко точки. — Защо изобщо да те застрашаваме? Ти си твърде важен за Империята, за да те подлагаме на опасност. Можеш да направиш някоя от онези материални илюзии, *фантазиите*, нали? Като онази елфка, която предвожда Лицата, как ѝ беше името?

— Киърандел — отвърна замислено Ма'елкот. — Да... да, мисля, че мога.

— Тогава няма смисъл изобщо да се появяваш там. Направо отгук, от Сумрачната кула, създаваш свой образ и го караш да се движи, да говори и да диша като истински. Така нищо няма да те застрашава. Можеш да извършиш цялата операция като *фантазия*. Мамка му, дори нямаш нужда от истинската Палас Рил — можеш да проектираш и нейна илюзия. Това няма да те затрудни, нали?

Каин наблюдаваше как колелцата в ума на Ма'елкот щракат, докато императорът обмисляше операцията от всички възможни ъгли и преценяваше всички евентуални последствия.

— Не — отвърна бавно той. — Не. Палас трябва наистина да се намира на стадиона; дори моите илюзии си имат ограничения. Играта на светлина и сянка, косата ми, разрошвана от вятъра, дори гласът ми. Онова, което чувам със съзнанието си, може да противоречи на онова, което чуват ушите ми. Не можем да си позволим подобни разминавания, защото враговете ни ще заподозрат нещо нередно.

— Не, не бива — отвърна Каин с нисък и отчаян глас. — Не можеш да я откараш там. Твърде е опасно. Моля те. — „Моля те — помисли си той, — не ме хвърляй в тези бодливи храсти...“ — Мога да ти помогна, Ма'елкот. Мога да уредя всичко. Но ако Палас е застрашена по някакъв начин, сделка няма да има.

Ма'елкот пристъпи към Каин и се надвеси над него, взирайки се дълбоко в очите му.

— Така, значи. Накрая всичко опира до жената.

Каин не отговори; сърцето му биеше толкова силно, че той едва ли щеше да произнесе ясно и една дума.

— За последния час едва не те убих поне два пъти — промърмори Ма'елкот. — Кралят на Кант е, или беше, един от най-близките ти приятели. Той те направи почетен барон на Кант, даваше ти убежище, споделяше с теб хляба, виното и може би най-съкровените си мисли. А ти го предаваш на мен — заради една жена. Заради Палас Рил.

— Тя е в ръцете ти. Аз я искам — изрече Каин с дрезгав глас. — Когато всичко това приключи, повече няма да се нуждаеш от нея. Дай ми я.

— Защо? Нали каза, че вече не сте любовници?

— Изборът беше неин, не мой. — Каин изпъна рамене и погледна в очите на императора със спокойна откровеност. — Обичам я, Ма'елкот. Винаги съм я обичал. Докато е жива, винаги съществува възможността да промени отношението си към мен.

Той произнесе тези думи с цялата възможна искреност; ако Ма'елкот усетеше истината в гласа му, може би нямаше да забележи пукнатините в лъжите му.

— Дори и след като предаде Краля на Кант?

— Да. Дори тогава. Той я предаде пръв. — Каин отстъпи назад, увивайки се с истината като със знаме. — Тя не участваше в тази история, за да ти се противопостави, Ма'елкот. Никога не е била против правителството. През живота си не е наранявала човек, докато Котките не започнаха да се нахвърлят върху нея навсякъде, където се появяше. Единственото, което искаше, беше да спаси живота на няколко невинни хора.

— Никой не е невинен... — започна Ма'елкот, но Каин отсече:

— Глупости. Тя не се занимава с политика, ясно ли е? Каквито и да са причините ти да започнеш това нещо, тези хора не са *актири*. Ти го знаеш, тя също го знае. Тя е... добре де... — Каин се закашля заради внезапното свиване на гърлото му. — Тя е герой, Ма'елкот. *Истински* герой, не като мен — или теб, без да се обиждаш. Тя не може да стои настрана, докато умират невинни, и това е единствената причина да се забърка в тази история.

— Ммм — изръмжа Ма'елкот. — Щом е такъв герой, как така стана любовница на човек като теб?

Каин поклати глава и отвърна поглед.

— Не знам. Може би си е мислела, че може да спаси и мен...

Внезапно той осъзна, че Ма'елкот го е отвел встрани от първоначалната нишка на разговора, и се застави да се върне към належащите въпроси.

— Работата е там, че Кралят на Кант съзря възможността да ти нанесе удар чрез нея. Чрез твоя лов на *актири* той намери начин да разруши всичко, което си изградил. Тя никога не би се съгласила на това. Не заради това беше влязла в тази игра. Двамата се скараха и тя заплаши да го издаде. Затова той се отказа от нея. Но не можеше да я предаде чрез Тоа Сител — това щеше да разкрие съучастничеството му. Затова остави Ламорак да го направи.

Ма'елкот повдигна вежди.

— Наистина ли? Ламорак е снасял информация не само на Котките, а и на Краля? Колко предприемчиво от негова страна.

— Не се ли изненада, когато той ти предаде информацията за лодката, след като беше изтезаван до смърт?

Това си беше рискован ход, но не чак толкова; Каин беше почти напълно сигурен, че Ламорак е отвел Котките на Моста на рицарите.

— Да — отвърна бавно Ма'елкот, — да, изненадах се. Но сега много неща започват да ми се изясняват...

— Ти наистина прецака плановете на Величеството, когато я залови жива. Той не очакваше такъв изход. Нямахше как да я убие със собствените си ръце — Поданиците нямахше да го разберат. У тях все още има някакви остатъци от честност. Не, той искаше Бърн да го направи, само че Бърн се издъни. Палас е жива. Затова се наложи да предприеме по-сериозни действия. Затова започна бунта и разпръсна слуховете, че ти си *актир*. Необходимо му е да ти нанесе един по-

силен удар, преди да я пречупиш, така че когато разбереш на кого трябва да върнеш удара, вече да е твърде късно. Сега разбираш ли?

— Разбирам... — отвърна замислено Ма'елкот. — И когато моят илюзорен император съсече Палас на стадиона, всичките й живи врагове ще повярват, че е мъртва, и това ще я спаси от отмъщение.

— Точно така — рече Каин. — И след това двамата ще живеем дълго и щастливо.

— Но ако Кралят на Кант е неин враг, защо тя продължава да го предпазва? Защо ми се съпротивлява?

— Тя е герой — отвърна просто Каин с пресъхнала уста. — Не би могла да постъпи по друг начин. Затова я обичам. Ако искаш помощта ми, задръж я в двореца, по-далеч от опасностите.

— Обясних ти защо е толкова сложно... — започна Ма'елкот, но Каин го прекъсна с рязко замахване на ръката, което до голяма степен напомняше удар.

— Престани да ми хленчиш с проблемите си — каза той. — Ти искаш да си бог; нима ми казваш, че не можеш да направиш една шибана илюзия, за да спасиш Империята си?

Императорът се намръщи мрачно.

— Съмняваш се в силата ми?

— Ти си онзи, който се съмнява — възрази Каин.

В очите на императора се появи замислено изражение; той очевидно си представяше как стои на огряната от слънцето арена на южния бряг.

— Може и да успея да го направя — изрече той след известно време. — Ще бъде трудно, почти невъзможно. Нито един смъртен не е способен да сътвори подобна илюзия — това ще е интересно предизвикателство. Но не мога да рискувам с Палас; силата й се увеличи твърде много. Ако не я блокирам с волята си, тя може да намери начин да пробие блокадата ми и отново да се добере до Потока.

Каин сви рамене.

— Затвори я в донжона.

Ма'елкот се намръщи замислено.

— Предполагам...

— Това е най-сигурното място — рече небрежно Каин. — А скалата ще й пречи да достигне до Потока.

— Да... — отвърна бавно Ма'елкот. — Предполагам, че в донжона ще бъде на сигурно място.

„Продължавай да го предполагаш.“ Ма'елкот се беше съгласил твърде лесно на това; очевидно имаше други планове за нея. „Няма проблем — помисли си Каин. — Аз също.“

Погледът на Ма'елкот отново се спря върху него.

— Ще го направя. Дори *фантазията* да се провали, няма да загубя много. Независимо от изхода, при мен ще дойдат достатъчно хора, пред които да обвиня Краля на Кант. Рискът не е голям. Каин, подцених те. Ти си наистина гениален. — Замислеността изчезна от лицето на императора и на нейно място се появи решителност. — Така и ще направим. Няма да ми е трудно да „изгубя“ тялото на Палас Рил преди изгарянето му или да намеря друго подобно тяло, което да бъде предадено на пламъците. Каин, изказвам ти Моята признателност. Когато всичко това приключи, ти ще получиш и много повече — ще ти дам титла, земя и поданици. И ще получиш живота на Палас Рил.

„Дявол да го вземе — помисли си изумено Каин. — Успях. Току-виж се получило.“

---

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

14.

Докато Ма'елкот разговаряше с Тоа Сител и Бърн, Каин стоеше до олтара, на който бе завързана Палас Рил. Отчаяно копнееше да направи нещо за нея, още тук и сега, поне да покрие голото ѝ тяло. Това всъщност беше за негово собствено успокоение — тя все още се намираше някъде далеч, на онова нейно тайнствено място, напълно откъсната от всичко, случващо се около нея.

Докато императорът крачеше из Желязната стая и даваше заповедите си, Каин наблюдаваше Тоа Сител и Бърн. Графът не спираше да хвърля алчни погледи към голото, покрито със синини тяло на Палас. Щом улови погледа на Каин, той бавно и противно облиза с език устните си.

Горчиво съжаление изпълни Каин — планът му не включваше никаква възможност да убие лично този извратен кучи син.

Обаче Тоа Сител не сваляше очи от невъзможно красивото лице на Ма'елкот. Зад обичайната маска на безизразна учтивост на херцога проблясваше загриженост, граничеща със страх. Когато императорът разкри, че истинският му враг е Кралят на Кант, кръвта нахлу в лицето на Тоа Сител.

— Не го вярвам — промърмори той. — И за миг не бих го повярвал.

Императорът се обърна към него.

— От теб не се иска да вярваш, Тоа Сител. Искане се да се подчиняваш.

— Но, но... вие не разбирате! — заекна Тоа Сител. — Какви доказателства имате, освен думите на Каин? Нима забравихте, че разрушението го следва навсякъде? Нима забравихте донжона? Нима забравихте *Войната за трона*?

Ма'елкот пристъпи и се надвеси над него, а лицето му помръкна така, сякаш облак премина пред слънцето.

— Не съм. Погрижи се и ти да не забравиш — аз съм Ма'елкот. Империята е моя и ако пожелаея, мога да я рискувам. И този град ми принадлежи. Както и твоят живот, Тоа Сител.

Херцогът не потрепери, но просто не беше в състояние да откъсне поглед от императора. Когато наведе глава, Ма'елкот омекна и добродушно положи длан върху рамото му.

— Разбирам загрижеността ти, херцоже мой, но ти не трябва да забравяш, че всяко унищожение, извършено от Каин, ми е било полезно. Дойдох на власт благодарение на Войната за трона; след безредиците в донжона почти победих най-досадния си противник. Не искам от теб да вярваш на думите на Каин, а по-скоро на моята преценка.

Бърн пристъпи напред, предъвквайки устната си с подигравателно изражение на лицето.

— А Каин къде ще се намира междуременно? Ако питате мен, аз бих го заключил на някое място, където да мога да го държа под око.

— Не те питам, Бърн. — Ма'елкот се наведе и вдигна сребърната мрежа, която лежеше на пода. С едно движение на мощната си китка я сви на купчина — грифоновите камъни бяха доста тежички — и подхвърли вързопа на Каин. — Каин също играе роля в тази история.

Каин улови мрежата с едната си ръка и заговори, докато я свиваше на вързоп:

— Единственият проблем в плана е Абал Паслава. Наричат го Заклинателя — той е нещо като домашен магьосник на Кралството...

— Всички знаем кой е той — намеси се сухо Тоа Сител.

— Е, той представлява проблем. Специалист е по илюзиите и разни подобни глупости. Може би ще успее някак си да засече *фантазията* на Ма'елкот или дори да я разруши. Това наистина ще провали плана.

— И какво смяташ да направиш по въпроса?

Каин претегли на ръка мрежата.

— Ще го убия. Няма да е трудно. Те ми вярват, забравихте ли? Ще го спипам насаме, ще метна мрежата на главата му, за да не може да се защити, и миг по-късно проблемът ще бъде решен. Знам доста начини да го убия, без да оставя следи. Паслава не е млад; ако кажа на Величеството, че внезапно се е строполил на земята и е умрял в ръцете ми, всички ще ми повярват.

Бърн се обърна към Ма'елкот.

— Как можем да сме сигурни, че ще постъпи точно така? Защо да рискуваме и да го пуснем? Ма'елкот, казвам ви...

— Не се бойте — прогърмя гласът на Ма'елкот. — Аз се вслушах в Каин и усетих желанието му; той не лъже. Тоа Сител, ти ще дадеш необходимите заповеди; оставям всичко в твои ръце. Бърн, искам Котките ти да са в готовност. Щом Кралят на Кант се озове в ръцете ми, ще се заемем с Палас Рил.

„Бъди по-убедителен“, помисли си Каин.

— Ма'елкот, ти обеща...

— Не съм. Поставих условие: *когато всичко приключи*. Нищо не е свършило, докато не се убедя сам, че Палас Рил вече не представлява заплаха за Империята. Утре по залез-слънце, ако градът отново е спокоен, ще продължа разследването си. Ако реша, че си казал истината, ще я пусна на свобода.

— На свобода? — Бърн изглеждаше зашеметен. — Не можеш!

— Мога. И ще го направя. Каин, чака те много работа. Върви с Тоа Сител да уредите бягството от желязната карета, докато те откарват в донжона. Трябва да бъдеш убедителен, но... — веждите на императора се сбърчиха застрашително — не убивай никого. Запази стръвта си за нашите врагове и ще бъдеш възнаграден. Отнемеш ли живота на някой от моите верни войници, ще бъдеш наказан. Ясен ли съм?

Каин сви раздражено рамене, показвайки неудовлетворението си.

— Да, добре.

— Отивайте тогава. Мен също ме чака много работа — трябва да призова обратно бурята от Каарн, за да спася града. Това ще ми отнеме няколко часа, а след това трябва да подготвя *фантазията* за утре. Тръгвайте.

Тримата мъже се спогледаха; погледът на Каин беше мрачен, на Тоа Сител — невъзмутим, а Бърн открито злобееше. Каин си пое дълбоко дъх и неохотно тръгна към вратата. Трябваше да положи физически усилия, за да се откъсне от Шана. Той стисна зъби и не погледна назад.

Тоа Сител стигна пръв до вратата и я отвори пред него. Когато двамата излязоха в антрето, гласът на Ма'елкот прогърмя зад гърбовете им:

— Бърн, изчакай за момент.

Каин веднага се обърна. Яркият образ на Бърн, който остава сам в Желязната стая с Шана, докато Ма'елкот се занимава някъде с буреносната си магия, направо изгаряше съзнанието му. Ма'елкот махна с ръка от другия край на стаята и вратата се затръшна пред лицето му.

Той остана за миг на мястото си, втренчил поглед в сребристите руни, виещи се около змиевидната халка, като се опитваше да диша, опитваше се да възстанови психическото си равновесие.

— Каин.

В гласа на Тоа Сител се усещаше необичайна напрегнатост. Когато Каин погледна през рамото си към херцога, обикновено безизразното лице на Тоа Сител беше пребледняло от потисканата ярост.

— Веднъж вече ме направи на глупак, Каин — изсъска той, — и сто хиляди души загинаха във Войната за трона — сред които и синовете ми. Познавам те, Каин, и няма да ти позволя да ме изиграеш за втори път. Не знам как си успял да излъжеш Ма'елкот, но знай, че не си излъгал мен. Наблюдавам те, Каин, и при най-малкия намек за предателство ще се погрижа да умреш.

Каин посрещна гневния му изблик с оголени зъби.

— Ядосан си само защото върша работата ти по-добре от теб. Величеството те изигра по същия начин, по който Ламорак изигра Бърн.

— Предупреждавам те, Каин...

— Знаеш ли, на твоето място щях да обръщам по-малко внимание на мен и щях да мисля повече за спасението на собствения си задник — отбеляза приятелски Каин, прекратявайки свадата. — Ще ти дам един съвет, херцоже. Не защото те харесвам, нали разбираш, а защото мисля, че дълбоко в себе си ти си един свестен човек. Не забравяй кои са ти приятелите. Трябва да помислиш какво ще правиш, ако Ма'елкот падне.

— Той няма да падне, не и докато съм жив — отвърна Тоа Сител.

— Не давай такива обещания. Ако Ма'елкот си отиде и повлече и теб със себе си, кой ще остане начело? Поне докато някой не го убие и не заеме мястото му?

Тоа Сител се намръщи; после очите му се разшириха и той започна да пребледнява. Миг по-късно поклати глава и промърмори:

— Но... никой няма да тръгне след него; той е само един граф — няма никаква власт, никаква реална сила...

Каин му се ухили цинично.

— Хей, на този свят има хора, които само чакат някой да им каже какво да правят и изобщо не ги интересува кой ще е той.

Известно време Тоа Сител гледаше мрачно, но после тръсна глава, сякаш за да прогони образа от главата си.

— Но Ма'елкот няма да падне. Това не може да стане.

— Не залагай живота си на това. Не мислиш ли, че напоследък се държи малко странно? Внезапните гневни избухвания, натрапчивата му мания за мен, за това, къде съм бил, какво съм правил. Започвам да си мисля, че полудява.

Тоа Сител присви очи и зарея поглед. Каин знаеше, че той вече размишлява над думите му.

— Естествено — продължи Каин, — утре всичко ще се изясни. Но според мен ти вече разбираш, че Ма'елкот не е неуязвим. Щом на нас ни е ясно, то значи, враговете му също го знаят.

— Каин...

— Съжалявам за синовете ти, Тоа Сител. Знам, че след толкова време думите ми не значат нищо, но ти се кълна, че никой не знаеше колко ужасна ще бъде Войната за трона. Монашеският съвет никога нямаше да ме изпрати тук, ако подозираше, че нещата ще се развият така. Аз също не искам да стана свидетел на още една война. Помисли върху това. Тук трябва да има някой, който да поддържа реда, в случай че Ма'елкот падне. А аз не мога да се сетя за някой друг, който би могъл да свърши по-добра работа от теб.

Мускулите в крайчетата на устата на Тоа Сител се напрегнаха и отпуснаха, а погледът му бавно се фокусира върху Каин.

— Ела. Трябва да уредим бягството ти.

15.

— Не мога да повярвам, че му се доверяваш. — Бърн крачеше яростно напред-назад, размахвайки ръка във въздуха. — И не мога да повярвам, че се каниш да я освободиш! След всичко, което ми причини тя! Знаеш ли колко от момчетата ми уби?

— Шшт, скъпо момче — избоботи Ма'елкот. — Успокой се. Не вярвам на Каин. Нито пък ще освободя Палас Рил. Онова, което направи на доковете... — През красивото му лице премина сянка. — Самият аз не бих могъл да го постигна. Тя се превърна в Сила; твърде е опасно да бъде оставена жива. Не мога да го позволя.

— Но ти каза на Каин...

Масивните рамене се повдигнаха и отпуснаха.

— Все пак тя е ранена смъртоносно в гърдите. Според мен и без това животът скоро ще я напусне; ще остане жива само докато имаме нужда от Каин. — Той се усмихна в брадата си. — Може пък да е поучително, ако приложим онова заблуждаващо заклинание върху нея наистина, вместо...

— Имаш нужда от него за какво? Защо го пусна да излезе отгук? — Гласът на Бърн се извиси и в него се появи капризна нотка. — Защо не ми позволяваш да го убия?

— Може и да го направя, но още не. — Ма'елкот постави ръка върху рамото на Бърн. — Онова, което той ми разказа, звучеше доста убедително; съответства на всички факти, а и той имаше отговори на всичките ми въпроси. Това само по себе си е достатъчно, за да събуди подозрението ми — само измислиците могат да бъдат така точни. Животът не е толкова подреден.

Той се обърна величествено, като плаващ срещу вятъра платноход, и се приближи към олтара. Погледна към застиналото бледо лице на Палас Рил, протегна ръка и докосна затворените ѝ очи.

— А и аз вече имам причина да се съмнявам в думите на Каин — продължи той. — Но планът му подхожда на целите ми толкова добре, че чак му се възхищавам — невероятна печалба без никакъв риск. Може пък наистина да ми е верен. Допускам тази възможност, но не

разчитам изцяло на нея. — Императорът вдигна глава и замисленото изражение изчезна от лицето му; внезапно той впери напрегнат поглед в лицето на Бърн. — Дай ми ножа си. — Ма'елкот протегна ръката си към него; Бърн извади камата от канията ѝ и я подаде без колебание на императора. Оръжието изглеждаше съвсем дребно в шепата му; Ма'елкот я вдигна към очите си и я огледа. Приличаше на джобно ножче. — Тази мрежа, която дадох на Каин — когато я вдигнах от пода, аз я белязах.

В очите му проблесна зеленият пламък. Той стисна камата в юмука си и я погледна съсредоточено. Острието проблесна, отразявайки изумрудения цвят на очите му. Когато светлината изчезна от лицето му, камата продължаваше леко да сияе. Ма'елкот я върна на Бърн, който я пое предпазливо, усещайки топлината на императорската ръка върху дръжката ѝ.

— Насочиш ли този кинжал към Каин, той ще се загрее и ще засвети в зелено. Проследи го и разбери какво е намислил. Вземи със себе си отряд Котки. Ако ти се удаде възможност да заловиш или убиеш Краля на Кант и някой от Поданиците му, възползвай се от нея. Не го следи твърде отблизо. Не мога да ти дам Наметало, защото всичките ми сили ще ми трябват, за да призова бурята.

— Ще го направя, Ма'елкот — каза Бърн и стисна камата така, сякаш тя бе символ на клетвата му. — Знаеш, че можеш да ми вярваш.

— Знам, Бърн, и разчитам на теб.

Ма'елкот се обърна и погледът на Бърн се плъзна по голото тяло на Палас Рил. Отсъстващият поглед в очите ѝ, синините по слабата ѝ фигура, окървавените превръзки на гърдите ѝ, дори веригата, която приковаваше ръката и крака ѝ към олтара — той никога не беше виждал нещо толкова еротично през живота си. Желаше я толкова силно, че дъхът му секна.

— Тъъ, Ма'елкот?

— Да, сине мой?

— Когато приключиш с Палас, ще ми я дадеш ли? Все пак — додаде бързо той — нали аз я залових. Така ще е честно.

— Ммм, да. Може. Така ще е честно.

16.

— Каин се върна онлайн.

Колбърг скочи като хрътка, надушила дивеч.

— Колко време го нямаше?

— Един час и седем минути, Администратор.

— Идеално, идеално. — Той се наведе напред, стрелвайки с поглед сопитата; няколко часа по-рано те най-накрая бяха решили да седнат на столовете, които им беше осигурил. Никой от тях не помръдваше. Според него можеше просто да са заспали.

Екранът в Техническият център показваше вътрешността на железната карета. Все още нямаше монологоване. Каин разговаряше безцеремонно с един мъж, в когото Колбърг разпозна онзи тип Тоа Сител, херцога. В каретата имаше още двама мъже; те носеха униформите на дворцови рицари. Каин непрекъснато поглеждаше през решетките към пожарите и хората, тичащи напред-назад по улиците — някои бяха въоръжени, други кървяха, трети разнасяха сандъци, бъчви и стомни, четвърти се хвърляха разярени върху крадците, които се опитваха да им отмъкнат плячката.

— Чудесно — прошепна Колбърг. — Прекарват го право през центъра на бунта. Харесва ми... По дяволите, Каин, знаех си, че мога да разчитам на теб. *Знаех си.*

Колбърг се изсмя шумно при вида на изненадата и ужаса, които се изписаха по лицата на рицарите, когато белезниците на Каин паднаха на земята. Той измъкна отнякъде тънко острие, малък закривен нож, който опря в гърлото на херцога.

— *Убийте го — изръмжа Тоа Сител. — Не мислете за мен. Не му позволявайте да се измъкне! Това е заповед!*

— *Да, действайте — каза им Каин. — И кой ще остане жив, за да може после да каже на Ма'елкот, че е било заповед? Да не мислите, че ще ви повярва? Отваряйте проклетата врата и се дръпнете настрани.*

Дворцовите рицари не бяха в настроение да рискуват живота си. Те отвориха вратата и Каин повлече Тоа Сител към разбунтуваните

улицы. Рицарите, които яздеха отзад като охрана на каретата, се развикаха изненадано, когато ги забелязаха да се отдалечават, но и те не бяха настроени по-авантюристично от другарите си в клетката. Каин и заложникът му успяха да се шмугнат в близката уличка.

— *Достатъчно далеч ли е?* — попита тихо Тоа Сител.

— *Да. На практика съм израснал тук. Никога няма да ме хванат.*

— *Добре.*

Тоа Сител внезапно започна да се бори и да крещи. Изтръгна се от ръцете на Каин и започна да вика на рицарите. Каин го просна с един удар на земята. След това застана над херцога с вдигнат нож, достатъчно дълъг, за да го видят рицарите, които тичаха откъм каретата, после се обърна и се изгуби в червеникавите сенки на уличката.

Гледайки как Каин се промъква из обхванатия от бунт град, Колбърг се подсмихна на себе си. Всички обиди, намерението да унищожи Каин, тягостното присъствие на сопитата в кабината, всичко беше забравено. Това Приключение се очертаваше да е наистина впечатляващо.

Никоя част на Стария град не беше спокойна тази вечер; отвсякъде се носеха викове, звуци от борба и трясък на счупени стъкла и керамика. Каин определено умееше да сее раздори — това беше може би най-големият му талант. Той се промъкна покрай един склад, пред който построен в боен ред взвод редова пехота се опитваше да удържи тълпа от няколко стотици хвърлящи камъни граждани; още докато минаваше покрай тях, някой успя да подпали сградата, която взводът бе превърнал в свое укрепление.

Каин се шмугна в близката обществена тоалетна и изплаши до смърт клечащия вътре гражданин, когато с един силен ритник изби вратата на отходната шахта от пантите ѝ. После се спусна надолу по стълбичката в шахтата и намери прикритата в основата ѝ врата, която го отведе в пещерите под града. След секунда ровене из джобовете си извади запалката на Киърандел; потрепващото ѝ пламъче му осигури достатъчно светлина, за да може да върви уверено напред.

Докато крачеше мълчаливо през пещерите, той разказваше на зрителите за случилото се, редувайки образите с обичайното си майсторство. Само че нещо в разказа му не беше наред. Колбърг се

надигна напрегнато и наклони глава като шпаньол, заслуша се внимателно, опитвайки се да определи необичайния елемент. Усещаше се слабо напрежение, лека скованост... Ах, да, това беше.

Колбърг се усмихна доволно. Каин контролираше монологването си. Точно това причиняваше промяната. Сигурно полагаше повече усилия да не изтърси нещо, което да бъде разтълкувано погрешно, и това, разбира се, пречеше на обичайния му освободен асоциативен стил.

Колбърг се усмихна, въпреки лекия спад в качеството на развлечението — усмихна се, защото беше подплашил Каин. „От друга страна обаче — помисли си Администраторът, — той може и да крие някаква информация...“ Тази мисъл пък откъде му беше хрумнала? Колбърг отново се усмихна — това си беше, чисто и просто, параноята на професионалиста.

На няколко пъти в пещерите Каин забеляза отблясъците на огньовете. Той заобиколи отдалече местата, където мърморенето на далечни гласове се сливаше с капенето на водата, която се процеждаше през варовика и се събираше в подземните басейни. Принуди се да пропълзи покрай няколко други такива места, защото заобикалянето им щеше да го отведе в непознати райони. В триизмерната плетеница от пещери под града всеки погрешен завой можеше да доведе до няколкочасово търсене на правилния път. Най-накрая се озова на мястото, към което се беше забързал. Около малък огън, стъкнат върху голата скала, седяха трима мъже, приличащи на просяци, и един, който носеше цветната ризница на рицар на Кант.

Те като че ли не се впечатлиха особено от появата на Каин. Той се представи и размени поредица от разпознавателни сигнали с тях, след което те му кимнаха да продължава по пътя си. Когато минаваше покрай тях, той каза тихо:

— *По петите ми може да има неприятели. Пазете се. Няма да е зле дори да се махнете оттук.*

Рицарят уверено се изправи на крака и отпусна ръка върху дръжката на меча си.

— *Искаш ли да ги спра?*

— *Не. Не искам никой да пострада. Просто бъдете нащрек.*

После се отдалечи и намери близката отходна шахта; изкатери се по стълбичката, мина през обществената тоалетна и се озова в

озарения от пламъци нощен Индустриален парк.

Каин продължи да се движи в синьо-черните сенки, без да забавя ход. Пустите улици можеха в миг да се напълнят с крещящи, биещи се и плячкосващи тълпи. Когато се опита да се шумугне в една близка уличка, той бе посрещнат от двама мъже, които размахваха заплашително саби с широки остриета.

— *Обяви се!*

— *Да обявя какво?*

Острието на меча се доближи опасно близо до гърлото му.

— *За императора ли си, или за проклетите **актири**?*

— *Лоялисти, а? Чака ви лоша нощ, момчета.*

Докато лоялистът се опитваше да реши какво е имал предвид Каин, той се наведе напред, сграбчи го за китката и я изви, изтръгвайки меча от ръката му. Пренасяйки тежестта си на другия крак, той пресекна вика на другия мъж със силен ритник в челюстта. Инерцията от удара го накара да се завърти в пълен кръг, който завърши с разбиването на главата на първия мъж с плоското на собствения му меч. Острието потрепери в ръката му, без да се огъне — добро парче стомана.

— *Ха — възкликна той, — никак не е зле.*

Задържа меча вдигнат и докато повалените лоялисти събираха дъх, за да помолят за милост, той се шумугна в сумрачната уличка, отдалечавайки се от тях.

Каин се прокрадваше из улиците, избягваше проблемите и тълпите от всякакъв вид, и най-накрая стигна до неосветена сграда, която се стори смътно позната на Колбърг. Един бърз поглед към екрана с телеметрията му подсказа, че точно това е крайната му цел — нивото на адреналин в кръвта на Каин рязко се вдигна, а индикаторът на сърдечната му дейност навлезе в червената скала.

Вратата висеше на единствената си панта. Каин влезе и се изкачи по два пасажа тъмни стъпала.

Когато стигна най-горе, той тихичко повтори сигнала, който бе разменил с Поданиците в пещерите, и получи също толкова тих отговор откъм сенките. Каин пристъпи напред в коридора и се озова пред двама рицари.

— *Величеството ме изпраща. Иска веднага да се върнете на стадиона.*

Рицарите се спогледаха колебливо.

— *Аз, тъъ, не знам* — каза единият от тях. — *Трябваше да останем тук, докато Величеството лично не ни освободи.*

— *Малко е зает в момента. Може и да сте забелязали.*

— *Извинявай, бароне* — обади се другият. — *Той беше доста категоричен по този въпрос.*

Каин въздъхна и разпери примирено ръце.

— *Добре. Ето как стоят нещата. Трябва да поговоря с нашето момче Ламорак там вътре. Разговорът ще е от онези, на които няма да ви се иска да присъствате, схващате ли? Тръгвайте към стадиона и се престорете, че сте повярвали на фалшивото ми съобщение. Величеството ще разбере.*

— *Но, но според мен...*

— *Казвам ти, Величеството ще разбере. Той не би очаквал от вас да изгубите живота си тук* — каза Каин и оголеният меч в ръката му потрепна многозначително. Изчака секунда, за да се убеди, че са го разбрали. — *Схващате ли?*

Двамата се спогледаха и очевидно решиха, че самоволното отлъчване е по-безопасното решение. Само че Колбърг вече не се интересуваше от тях.

„Ламорак — помисли си той със странно спокойствие, незнайно защо изпълнен със задоволство. — Това е тайната квартира в Индустриалния парк.“

Той стисна ръката си в юмрук и я протегна над бутона за извънредно прехвърляне; зловещата червена светлина се отрази върху топчестите му пръсти.

„Една погрешна стъпка, Каин. Само една — без значение дали няма да я направи някой друг. Ако Ламорак направи дори малък намек за признание, юмрукът ми ще се стовари като чук божий.“

Червеникавокафявите му устни потръпнаха при сравнението и той леко се размърда в стола на помощник-режисьора, настанявайки се по-удобно — само че не се получи. Сърбеше го цялото тяло; чувстваше се така, сякаш цели пълчища мравки пъплят по кожата му; не можеше да отпусне раменете си и да успокои бесния ритъм на сърцето си.

„Само още малко — каза си той. — Не остана много.“

17.

Когато отварям вратата, той седи край прозореца и гледа навън; сиянието от пожарите в Града на пришълците озарява в червено поочукания му профил. Когато започва да се обръща към мен, аз се затичвам по пода и правя фехтовален скок; заостреният връх на меча ми спира на един сантиметър от гърлото му. Той застива по средата на опита си да стане от стола. Предполагам, че счупеният му крак вече може да издържи тежестта му.

— Не казвай нищо — произнасям тихо аз. — Не съм дошъл да те нараня.

Той прехвърля тежестта си върху ръцете и бавно се отпуска обратно в стола. Някой грижлив Поданик е обездвижил счупеното му чене с голям бинт, завързан на възел отгоре на главата му; прилича на голямо бебе със зъбобол от някое анимационно филмче.

— Не си?

Въздъхвам дълбоко и продължително, след което обръщам меча с дръжката към него и му го подавам.

— Не. Но ако се опиташ да ми приложиш Подчинението, ще ти счупя още някоя лицева кост, разбра ли?

Той посяга колебливо към меча, както дете посяга към бонбончето, което се страхува, че ще му отмъкнат. Щом пръстите му се събират около дръжката, голяма част от напрежението се свлича от раменете и шията му. Облекчението, което се изписва на лицето му, е толкова силно, че дори самият аз го усещам.

— Каин... Каин, аз...

— Знам всичко. — Обръщам се, за да запаля една лампа, и я нагласям така, че да се вижда отвън. — Когато се приберем у дома, двамата добре ще си поговорим, но сега това не е важно. Знам какво си направил и знам защо.

Очите му се опулват, той хваща меча с двете си ръце и насочва острието към лицето ми.

— Аз, аз, но аз...

— Не е нужно да казваш нищо. Знам всичко и проявявам разбиране.

Долната му устна започва да трепери.

— Не съм искал никой да пострада...

— Знам. Повярвай ми, Ламорак, знам какво е — познавам натиска, който оказват върху теб. Преминал съм по този път, нали знаеш? Правил съм същото и ми е харесвало не повече, отколкото на теб.

Очите му започват да се овлажняват и насъбралата се в гърдите ми погнуса едва не ме задушават, докато се опитвам да я държа настрани от лицето и гласа ми.

— Кариерата й... — проплаква той. — Приключението й...

Прекъсвам го безцеремонно.

— Единственото нещо, което има значение сега, е да я освободим от Ма'елкот, нали? Помогни ми. Помогни ми да я спася и нищо друго няма да има значение. Дори ще се погрижа Величеството да не те убива заради онова, което си му причинил.

— Каин... Каин, това беше...

— Нали ти казах, Ламорак, че *разбирам*. — Какво шибано мрънкало. — Онази нощ в склада доста те стреснах. Сигурно си решил, че ще те убия. — Свивам рамене с умерено смутена полуусмивка. — Щях. Ако не се бяха върнали обратно, ти щеше да си мъртъв, но хей, такъв ми е характерът, какво да правя? Когато се поуспокоих и обмислих нещата, разбрах всичко. Виж какво, не можем да губим повече време. Нуждая се от помощта ти.

— За какво? Искам да кажа, да, Каин, готов съм да направя *всичко*, за да оправя нещата.

Показвам му мрежата и погледът му се впира в грифоновите камъни с неподправена алчност.

— Играя една хитра игра с Ма'елкот и мисля, че Котките може би ме следят с помощта на магия. Ако съм прав, искам да разбера как ме следят — дали са белязали мен, дрехите ми, този нож, мрежата... Схващаш картинката. Не мога да им позволя да ме следят навсякъде — това ще провали всичко.

— Следят те? — казва той притеснено; погледът му се плъзва нервно към лицата.

— Спокойно. Не са наблизил. Не е нужно, ако са ме белязали.

— Как са успели? Откъде намери тази мрежа?

— От Ма'елкот. — Изсмивам се сухо. — Каква ирония, а? Тази сутрин ти се опита да ме убиеш, като накара Величеството да повярва, че работя за Ма'елкот — и наистина е така. Работя за него. Или поне Ма'елкот си мисли така.

— *По дяволите*, Каин... — казва Ламорак, а в гласа му се промъква възхищение. — По дяволите...

— Работата е там, че успях да убедя Ма'елкот, че Величеството е Смешника Саймън и че императорът може да изкара него и цялото му Кралство от Лабиринта чрез един вид публичен ритуал с участието на Палас. Благодарение на него той ще успее по магически начин да изтръгне истината за самоличността на Смешника Саймън пред двайсет хиляди души на Стадиона на победата.

— Но защо му трябва на Величеството...

— Не му трябва. Но аз накарах Ма'елкот да си мисли, че Величеството и Кралството му ще се появят, за да се опитат да го убият; така че Ма'елкот и Бърн ще напълнят тълпата с преоблечени Котки, Кралски очи и войници — но Величеството и Поданиците му изобщо няма да са там.

— И какъв е смисълът от това?

Оголвам зъби.

— Смисълът е, че и Ма'елкот няма да е там. Той ще проведе ритуала от разстояние, използвайки *фантазия*, за да се предпази от покушение. Причината за всичките бунтове, които избухнаха днес, е, че, между нас да си остане, двамата с Величеството накарахме половината град да си мисли, че Ма'елкот е *актир*. Събират се двайсет хиляди души на онзи стадион и гледат как мятам тази сребърна мрежа върху главата на илюзорния двойник на Ма'елкот.

Нужни са му секунда-две, но накрая очите му се ококорват и ченето му увисва.

— Мили боже... — прошепва той. — Мамка му... Мрежата ще отреже *фантазията* от Потока и тя ще избледнее и изчезне, точно както се очаква да става с *актирите*...

— Аха — отвръщам аз с топъл глас. — Хитро, а?

— Всички Котки, офицерите от армията, хиляди граждани...

— Всичките кралски коне и цялото кралско войнство. Да. Правителството на Ма'елкот изчезва в пламъци. Въпрос на часове е да

бъде обсаден в двореца „Колхари“.

— Каин... това е гениално. Може наистина да се получи.

— Ще се получи. Трябва да уредя още едно-две неща и всичко ще си дойде на мястото.

— А Палас?

— В момента е в безопасност, доколкото е възможно. Щом започне битката, веднага ще я измъкна.

— От Стадиона на победата? Как ще го направиш?

— Тя няма да е на стадиона; ще бъде в донжона.

— Мама му стара...

— Да. Това е единственото място, откъдето тя не може да издърпа достатъчно енергия от Потока, за да гръмне крушките на Ма'елкот.

— Но... как мислиш да я измъкнеш оттам?

— Знам как да вляза — напомням му аз, вдигайки дясната си ръка. — Сред цялото объркване няма да е много трудно. А за да се измъкнем, ми стига да се добера на една ръка разстояние от нея.

Той ми хвърля остър, преценяващ поглед, но счупените му нос и челюст му придават по-скоро комичен вид. Махвам с ръка.

— Хайде де. Времето ѝ изтича. Да започваме. Огледай ме и намери отбелязването.

Не го изпускам от поглед, докато той си поема дъх и активира менталното си зрение. Ако се опита да ми приложи Подчинението, мъртъв е. Ще намеря друг начин да реализирам плана си.

В продължение на минута или две той мърмори под носа си, докато ме сканира, после кимва с глава и ме поглежда; очите му са се изчистили от мъглата на менталното зрение.

— Прав си. Мрежата е. По някакъв начин могат да я проследят. Не познавам заклинанието, но в нея със сигурност има вплетена някаква сила, освен онази, която струи от грифоновите камъни.

Ха. Ма'елкот сигурно я е белязал в момента, когато я вдигна от пода, преди да ми я подхвърли. Много е хитър този.

Само да дойде утре по пладне, ще му покажа аз какво означава *истинска* хитрост.

Пристъпвам към прозореца и поглеждам навън. Не забелязвам никой навън да наблюдава мястото, но ако са там, те могат да ме видят.

— Благодаря, Ламорак. Сега трябва да вървя, но няма да забравя това. Ще оправя нещата с Величеството; с пръст няма да те пипне.

— Каин, аз... — Гласът му секва, сякаш се дави. — Благодаря ти, че не ме уби.

— Няма защо. Ако се върнем живи вкъщи, може някой ден да те кача на някой ринг и тогава ще си го върна.

— Договорихме се.

Той протяга ръка и аз се насилвам да я стисна, без да му счупя китката.

— До после.

Прибирам си мрежата и излизам.

18.

Вратата се пръсна на парчета. Ламорак скочи от стола, измуча нещо през здраво стиснатите си зъби и зае бойна стойка; без никакво колебание се отгласна напред със счупения си крак и първата Котка, която влезе през вратата, получи една педя стомана в бедрото си.

Ламорак беше добър фехтовач, способен да компенсира с умения шинирания си крак и да възстанови равновесието си, преди следващата Котка да успее да заобиколи падащия си другар. Но докато връщаше меч си в позиция, друга Котка влетя през прозореца зад гърба му и го изрита с всичка сила в гърба. Ламорак падна на пода, но не изпусна меч си; извъртя се по гръб и започна да нанася удари по краката на всяка Котка, която влезеше в обхвата му. Не каза нищо — нямаше какво да се каже. Той се бореше за живота си с мрачно, безмълвно отчаяние.

Острието отскочи от един крак, без да го разреже. Мечът звънна и завибрира в ръката на Ламорак. Кракът не беше облечен в сива кожа, а в плътен шевиот, който някога е бил червен, но сега бе избледнял, покрит с петна от стара кръв. Ламорак остана без дъх и за пръв път хватката му отслабна. Преди да успее отново да замахне, токът на единия ботуш се стовари върху китката му, а другият изрита оръжието му встрани.

Ламорак погледна нагоре без капчица надежда, макар че мрачната решимост да оцелее не напускаше лицето му.

— Бърн... — промърмори той. — Бърн, недей...

— Не говори — каза Бърн. В гласа му се смесваха удоволствие и злоба. — Чух за малкия номер, който си погодил на майстор Аркадейл.

Той посегна през рамо и издърпа *Косал*. Жуженето му накара косъмчетата на врата на Ламорак да настръхнат; Бърн хвана меч здраво за дръжката и го размаха във въздуха.

— Знаеш ли, така и не успях да ти благодаря *както трябва* за *Косал*. Определено свърши много добра работа срещу онова момиче боец — разпиля й червата по целия Мост на рицарите. Дано не си бил твърде привързан към нея.

Той насочи острието на меча си към чатала на Ламорак.

— Смяташ ли, че ако го изпусна, магическият му заряд ще се изчерпи, преди да ти отреже оная работа?

— Бърн, почакай, Бърн...

— Млъквай. Сега нямам време да се занимавам с предателската ти малка пишка. Трябва да настигна Каин.

— Бърн — каза отново Ламорак, но графът не го слушаше; той протегна небрежно ръката си с меча, притисна плоската страна на жузащото оръжие към устата на Ламорак и я задържа там.

Песента на острието караше зъбите на Ламорак да бръмчат и ушите му се изпълниха с воя на буреносен вятър.

— Отнесете тая торба с лайна у дома ми — не, чакайте. Щом може да се бие, значи, може и да ходи, мамка му. Отведете го дотам и го заключете в кабинета. После ще се разправам с него. — Той погледна надолу към Ламорак; устните му се разтегнаха в цинична усмивка. — Ммм, да. Ще се позанимая с него. А, и ако се опита да ви заговори, убийте го.

Бърн сви устни и издаде смучещ звук.

— На мен ми е все едно, стига да успея да се върна, преди да си изстинал.

Той прибра *Косал* обратно в ножницата и тръгна към вратата, преди Ламорак да успее да намери думи, с които да го спре. Минавайки покрай Котката, който седеше пребледнял на пода и притискаше с ръка раненото си бедро, Бърн каза:

— Перо, превържи крака на Фин, преди да му е изтекла кръвта.

После излезе.

Останалите Котки се бяха отървали само с леки одрасквания — металните нишки, подсилващи панталоните им, бяха успели да издържат на отслабените му удари. Без да си правят труда да се превързват, Котките го накараха да се изправи на крака пред остриетата на мечовете им и го подкараха към вратата, накуцващ и превиващ се от болки. Той си пое дъх, за да заговори — не за да направи Подчинението, а просто да ги помоли да занесат съобщение на Бърн, че нещата не са такива, каквито изглеждат...

— Недей — каза Котката, която вървеше зад него, и подкрепи заплахата си с бодване с меча, достатъчно силно, за да резне парченце

кожа от Ламорак. — Кажеш ли нещо, няма да доживееш да прекосиш реката, ясно ли е?

Ламорак се накани да отговори, но се сепна и кимна нещастно. Котката отново го бодна и той се затътри надолу по стълбите.

19.

Кралят на Кант, издокаран с модна копринена фланелка с цепка и сатенени панталони с подходящ сребристосив цвят, си прокарваше път през тълпата, заобиколила ямата за хвърляне на зарове в „Залагация пришълец“. Едната му ръка лежеше върху декоративно украсената дръжка на окачения на кръста му къс меч. Кралят отместваше хора и заобикаляше други, и най-накрая получи възможност да се наслади на великолепното орехово дърво на игралната маса, инкрустирано със светъл клен, който проблясваше в златисто под няколко слоя светлобежов лак.

— Бива си я — каза си той тихичко. — Интересно откъде ли я е намерила толкова бързо. Чух, че Каин потрошил старата на трески.

— *Тази е старата* — прошепна някой до самото му ухо. Никой от тълпата около Ямата не можеше да чуе този глас и никой в ямите или на баровете не можеше да види говорещия. — *Сигурен съм, че това е магия* — продължи Абал Паслава, който вървеше до Краля, покрит изцяло от Наметалото и сложил очила с кристални лещи, осигуряващи му Истинското зрение — чрез него можеше да различава илюзиите. — Всичко наоколо е омагьосано, ето защо не се притеснявам, че някой ще забележи тегленето от Потока за Наметалото ми. Тази зала и цялата сграда постоянно теглят от Потока. Тук нищо не изглежда такова, каквото е в действителност.

— Хм — изсумтя Величеството и се усмихна мрачно, показвайки зъбите си. — Включително и клиентите.

Нямаше прозорци, през които лунната светлина да прониква в залата, за да не се напомня на играчите колко часове са изминали във външния свят, но през входната врата проникваха яркочервените отблясъци от пожарите. В „Залагация пришълец“ беше претъпкано — учудващо на фона на размириците, които продължаваха да избухват ту на едно, ту на друго място из града. Добре облечените жители на Южния бряг се бяха смесили с по-малобройните работници от Индустриалния парк; за някои от тях удоволствието от пиенето и комара беше по-важно от всичко останало, дори от безопасността.

Макар че далеч не бяха намалили удоволствието от тези неща, размириците бяха *добавили* нещо, една определена пикантност в хвърлянето на зарове или на картите. Всички се смееха малко по-високо и говореха малко повече от обикновено. Тук-там хората започваха спонтанно да танцуват и също толкова внезапно се укротяваха. Бунтовете отвън, по улиците, придаваха на тази вечер празнична атмосфера, карнавален привкус, сякаш нищо от случващото се нямаше връзка с всекидневния живот. Мястото изглеждаше като малък остров на непристойни удоволствия сред огромния кървав океан на нощта.

Тук-там се мяркаха лица, които не бяха познати на Краля на Кант. Той ги преброи наум — получи се около петдесет. Сигурно петнайсетина от тях бяха наети от Киърандел.

Величеството бавно се приближи до един от баровете и преценяващо сложи ръка върху гладкия лъскав плот.

— Знаеш ли, жалко, че не съм идвал тук досега — промърмори той. — Това може да е добро място за разпускане от време на време.

— *Жалко* — прошепна му в отговор.

— Да. Не ценим това, което имаме, докато не си отиде. И знаеш ли какво? Нямам търпение да се запозная с Киърандел. Отдавна трябваше да й направя визита на учтивост.

— *Вече е твърде късно за това.*

— Да.

Кралят кимна на бармана, нисък и слаб елф на неопределена възраст — както всеки от неговата раса. Елфът смесваше напитки и отмерваше наркотици с такава скорост, сякаш имаше още една-две допълнителни ръце. Той погледна Величеството с присвити очи, за миг смръщвайки буйните си полупрозрачни вежди, след което пристъпи живо напред с изражение на учтива бодрост.

— Вижда ли те той? — промърмори Кралят.

— *Не* — прошепна Паслава, — *но може да вижда странни завихрянния на Потока около теб. Знае, че тук действа някаква магия.*

— Ами хубаво — каза Величеството. — Това не е тайна.

Барманът се облегна дружелюбно на плота и се усмихна професионално.

— За пръв път ли сте при нас, господине?

— Наблюдателен си — кимна Величеството.

Барманът прие комплимента като нещо нормално.

— Това ми е работата, господине. Имате вид на човек, обичащ да си пийва, прав ли съм, господине? Имам великолепно тинарско бренди, интересува ли ви?

— Ммм — провлече Величеството, правейки се, че се колебае.
— Не точно това имах наум...

Барманът кимна през рамо към редиците от бутилки, шишенца и дамаджани на рафтовете зад гърба му.

— Ако искате да пробвате нещо и не знаете името му, просто го посочете. Ако харесвате нещо, което го няма тук, моля, попитайте и обзалагам се, че ще мога да ви го доставя.

— Обзалагаш се? Наистина?

Усмивката на бармана стана по-искрено приятелска.

— Защо не? Това е казино, господине. Нека да бъде, да речем, един роял?

Величеството се ухили неприятно.

— Добре, става. Бих искал една слаба шибана елфска кучка, горе-долу ей толкова висока. Отговаря на името Киърандел.

Барманът леко смръщи вежди и усмивката му се смени със смразяващ поглед.

— Може да сте сигурен, сър, че тя вече идва — отбеляза студено той. — И вероятно ще е мъдро от ваша страна, ако преосмислите тона си.

— Не думай. Или какво?

— Или колегата ми зад вас може да ви отвори черепа — за да коригира поведението ви *изотвътре*, господине.

Величеството се обърна и се озова срещу гърди, широки колкото речна баржа. Вдигна бавно глава и се вторачи в изпъкналите, жълти, големи колкото юмруци очи на един трол — нощен братовчед на огретата, които работеха тук денем. Очите хвърляха златист отблясък върху покритите с мед бивници, които стърчаха през дупки в горната му устна. Тролът беше с ризница, боядисана в червено-жълтите цветове на униформите на служителите в „Залагация пришьлец“ и носеше боздуган с глава, по-голяма от тази на Величеството. Той изсумтя надолу срещу Краля и го облъкна с вонята на кланица през късното лято.

— Да — избоботи той. — Шъ коригирам.

— Грозен си и смърдиш — изрече Величеството отчетливо. — И мисля, че сега ще полетиш.

— Ха! — изпуктя тролът, запращайки в лицето на Краля още една зловонна вълна. — Аз не мисля...

Той млькна веднага след като Величеството дочу тихото шумолене на ръкавите на Паслава. Скритият под Наметалото магьосник протегна ръка над рамото на Краля и докосна трола със заклинание, от което всичките мускули на охранителя се свиха максимално. На Величеството дори му се стори, че чува хрущенето на огромните стави на чудовището. Тролът се залюля сковано, сякаш е статуя. Величеството положи длан върху гърдите на тварта.

— Повтарям — каза той и леко побутна трола, който се стовари като отсечен дъб.

При удара му в пода се чу гръмотевичен трясък, който привлече вниманието на всички в залата.

В настъпилата тишина Величеството се ухили, изчака за секунда-две да паднат последните зарчета и да спрат да тракат колелата на рулетките и каза:

— Тук съм, за да се видя с Киърандел. Още някой да иска да ми се прави на забавен?

Паслава прошепна зад рамото му:

— Тя идва.

— Къде?

— *Не я виждам. Само я усещам. Вече е тук.*

Още трима тролци в ливреи се приближиха към падналия си другар, движейки се тежко и заплашително като военни кораби, вдигнали всичките си платна. Спряха се на крачка от тялото, засланияйки го с гърбовете си от любопитната тълпа. Всеки от тях държеше в ръка боздуган с дръжки, дълъг почти колкото височината на Величеството. Тролите гледаха към Краля и ръмжаха, но не се помръдваха.

Във въздуха сякаш се отвори невидима врата, през която излезе слаба елфка. Тя се наведе над падналия трол и го потупа по лицето. Тварта се отпусна и изгуби съзнание с въздишка, наподобяваща звука от отварянето на кег бира. Елфката се изправи, пристъпи край тялото на поваления си служител и се приближи към Величеството дотолкова,

че той можеше да усети необичайния аромат на ястието, което тя току-що бе яла.

Елфката беше по-висока от Величеството и не си беше направила труда да нахлузи човешкото си лице. Ореол от платинени коси обрамчваше типично елфически черти — огромни златисти очи с вертикални зеници, високи изваяни скули, водещи към ушите, които бяха точно толкова остри, колкото и зъбите, лъскави и оголени в хищническа усмивка.

— Защо си дошъл? Защо нападаш персонала ми? Защо да не те убия заради това?

— Аз съм Кра...

— Знам кой си, задник. Отговори на въпроса ми!

Величеството се изкушаваше да ѝ отговори със същия агресивен тон и за миг му се струваше, че наистина ще го направи, но вместо това само сви рамене и я дари с дружелюбна усмивка. Щяха да имат възможност да разменят любезности при следващата им среща, сега имаше работа за вършене.

— Проблемът ти, Киърандел — изрече той бавно, — е, че не принадлежиш към света на Лабиринта. Ти ръководиш жителите му, разбира се, но не си част от него. Не знаеш как стават нещата. Ако имаш проблем с някой от хората ми, идваш при мен и измисляме нещо. Така се прави. Не ги предаваш на имперските сили. По този начин избухват войни, знаеш ли? И страдат хора. Изгарят домове.

— Заради Каин ли е това?

— Да, шибана кучко — каза Величеството. — Точно заради него. Каин е барон на Кант, глупачке, а ти си го продала на Очите за едни въшливи хиляда рояла. Проявявам *снизходителност* към теб, ясно ли ти е това? Вместо да ти отрежа шибаната глава и да подпаля тая лайняна дупка заедно с теб и всички останали вътре в нея, ще ти дам малко време, защото предполагам, че толкова ти е акълът.

— Ти не разбираш...

— *Ти си тази, която не разбира!* — изрева Величеството. — Имаш *пет минути* да изведеш хората си и клиентите от това шибано курвенско свърталище. След това вече ще е късно, всички ще умрат в огъня, ясно ли ти е?

— Ако ме беше изслушал... — каза тя кротко, протягайки смирено напред ръката си с обърната нагоре длан и пръсти, извити по

точно определен начин.

— *Заклинание* — прошепна Паслава.

— Не е нужно непременно да сме врагове — продължи Киърандел. — Каин дойде при мен, за да ми направи *услуга* — той ми дължеше пари и по този начин ми ги върна. Не можем ли да се разберем по мирен път?

— *Някакъв вид Омайване* — прошепна Паслава. — *Парирах го.*

Величеството се вторачи в жълтите очи на Киърандел. Изражението ѝ не се промени, само за миг застина, когато тя осъзна, че заклинанието ѝ не се е получило.

— Вероятно бихме могли да измислим нещо по-рано — каза Величеството. — Но вече е твърде късно. Някой казвал ли ти е как постъпвам с хората, които се опитват да ми прилагат магии?

Киърандел се протегна нагоре и роклята ѝ се завъртя около нея като дим.

— Значи, обясненията ни приключиха — каза тя.

— *Тя сигнализира на някого чрез Потока* — прошепна Паслава.

Напрегнатата тишина в „Залагащия пришълец“ внезапно беше нарушена от стърженето на оръжия. Всеки барман извади тояга, а всяка сервитьорка — нож. Някои от онези непознати на Краля типове сред клиентите се озъбиха и започнаха да си прокарват път през тълпата, насочвайки се към Величеството с мечове в ръце.

Кралят изгледа всичко това отегчено и изсумтя презрително към Киърандел.

— Аматьорка! — възкликна той, после вдигна юмрук и извика: — *Едно!*

Една трета от богато облечените жители на Южния бряг измъкнаха от ръкавите си ками, като в същото време вадеха от ножниците и мечовете си, до момента изглеждали като напълно декоративни. Сега към всеки от въоръжените бармани, сервитьорки и охранители бяха насочени поне по три остриета. Зад гърбовете на тримата трoли бяха застанали шестима въоръжени мъже.

Величеството се изкикоти.

— Това са само половината от хората ми — съобщи той сърдечно. — Е, да минавам ли на „две“? Сигурно се сещаш какво ще стане на „три“?

Очите на Киърандел припламнаха.

— Искаш да провокираш клане.

— Да — каза той. — Но ти започна наддаването. Не е нужно някой да пострада.

Елфката го изгледа изпитателно за няколко секунди и Величеството незабележимо въздъхна. Тя щеше да се откаже. Той почти съжаляваше — стилът ѝ определено му харесваше.

— *Още един сигнал* — промърмори Паслава.

Напрегнатата тишина се смени от нов ритъм — думкането на затварящи се капаци на прозорци и стърженето на плъзгащи се резета на врати. Далечните викове от размириците ставаха все по-приглушени заедно със затварянето на прозорците.

— Така. Нека хората ти да приберат оръжията си и да излязат през тази врага — нареди елфката. — Ако някой опита нещо, аз *сама* ще изгоря това място.

Величеството стисна челюсти, за да не оближе нервно устни.

— Глупости.

— Може би. Но представи си само тази претъпкана сграда да пламне. Представи си как огънят вилнее по кадифето, как пламналите греди падат от тавана. Представи си пожар в помещение с единаединствена врата — и твърде много народ, който иска да мине през нея. Моите хора знаят и други изходи от сградата — а твоите? — Хищническата усмивка се върна на лицето ѝ, зловещо оголвайки острите ѝ зъби. — Както ти отбеляза, аз започнах наддаването. Но сега вдигам залога. Плащай или се отказвай, задник!

За един дълъг миг Величеството не знаеше какво да прави. Не можеше да отстъпи, не и пред своите хора, но в очите на Киърандел видя готовността ѝ да отстоява своето. „Това е блъф“ — помисли си той. *Трябваше* да е блъф. След присъстващите имаше истински жители на Южния бряг. Ако някои от тях загинеха, това щеше да означава край за бизнеса ѝ — да не говорим, че ако сред жертвите се окажеше някой дребен благородник, щяха да я осъдят на обесване.

Но той не можеше да разчита, че това ще я спре.

Докато наблюдаваше фината ѝ грациозност, Величеството започна да осъзнава колко много беше *нечовешкото* в нея. Боеше се дори да си помисли колко побъркана можеше да се окаже тя. Това, което се очакваше да е безопасен урок по добри маниери, изненадващо заплашваше да се превърне в клане.

Сякаш прочел мислите му, Паслава прошепна:

— *Тя знае за мен. Не мога да направя нищо, без да забележи.*

Величеството кимна и се усмихна с увереност, която в действителност не чувстваше.

— Добре — каза той, добродушно усмихвайки се. — Извинявам се, че те нарекох аматьорка.

— Много си любезен — подигра му се тя. — А сега се измитай.

— Това няма да стане — каза Величеството тъжно. — Каин беше барон на Кант, а ти го предаде.

— По негова собствена *молба* — процеди тя през зъби.

— Искан ми се да ти повярвам. — Величеството се огледа и поклати глава. — Нали си наясно, че моите хора са двойно или тройно повече от твоите? Ако се разлетят лансата, повечето от тях ще умрат. Въпреки тайните изходи.

Главата ѝ се вирна като на котка, дочула дращенето на плъх по стените. Очите ѝ отместиха фокуса си и се вторачиха покрай него, сякаш изобщо го нямаше тук.

„Спилах я“, помисли си Кралят.

— Имаш някои качества, кукло — каза той учтиво. — Но трябва да разбереш, че ако се надпикаваш с гиганти — той сложи ръка на гърдите си, — най-много да се опръскаш.

Тя не показа с нищо, че го е чула. Вместо това гледаше вцепенено над главите на въоръжените и изнервени хора, тълпящи се в залата покрай огромните троли, които стояха като стена зад гърба ѝ. Всички в „Залагация пришьлец“ гледаха към нея — Лица, Поданици и обикновени граждани. Всички бяха готови за действие, напрегнати като заредени арбалети, и чакаха дори най-малък знак. Мечовете потрепваха в потните им ръце, всички пристъпваха от крак на крак, готови както да се бият, така и да побегнат. Киърандел промърмори нещо, което дори Величеството, застанал най-близо до нея, едвам успя да чуе.

— Нищо чудно, че всичко това излиза от контрол...

Кралят я погледна намръщено — ставащото изобщо не му харесваше. Какво гледаше тя, мамка му?

— *Нещо става.*

Шепотът на Паслава прозвуча тревожно.

— Без майтап? — процеди Кралят. Косъмчетата на ръцете и врата му бяха настръхнали, сърцето му туптеше, а върху челото му беше избила студена пот. Внезапно се почувства, сякаш някой му е сипал дрога във виното; подът под краката му се разлюля. Не знаеше какво би могъл да направи в следващата секунда — да сграбчи Киърандел за врата, да избухне в сълзи или да свали панталоните си и да се изходи в обувките си. — Какво е това? Някакво нападение?

— *Не знам* — прошепна Паслава. — *Май не. Нещо е станало с Потока — виждам черни струи, носещи се във всички посоки.* Там! Ей там! — извика той, забравяйки, че трябва да шепне, забравил, че Величеството не може да види в каква посока сочи покритият му от Наметалото пръст.

Гласът му трепереше от паника и това беше достатъчен знак за Величеството, чието объркване все повече и повече нарастваше. Той си пое дъх, за да даде заповед за атака, просто защото това беше по-лесно, отколкото да се чака в неизвестност. Киърандел протегна ръка и стисна лакътя му с невероятна сила.

— *Недей!* — изрече тя бързо и умолително. — *Недей... той е тук.*

Величеството се опита да издърпа ръката си, но установи, че не е толкова лесно да разкъса хватката ѝ.

— Кой? Кой е тук?

— *Долу оръжията!* — извика тя. — *Приберете ги, всички!*

Единствената незаклучена врата се пръсна на трески, разнесе се удар на кост и плът в кост и плът.

— Какво? Какво? — Величеството не можеше да разбере какво се случва. Кой се биеше? За какво говореше Паслава? За кого Киърандел казваше, че е тук? — Какво...

— Величество, кажи на хората си *да приберат оръжията си!* Направи го!

— *Ъъ...*

— Да, направи го — каза някой с гласа на Каин. — Нека всички се правят на мили, а?

Величеството се обърна. На вратата стоеше Каин. Раздърпаните му черни кожени дрехи изглеждаха по-зацапани от обикновено, а около очите му имаше синини, но това несъмнено беше Каин.

— Но... но... — промърмори Кралят изумено — нали ти беше *арестуван!*

— Точно така. — Той пристъпи бавно в залата, тежко накуцвайки с десния си крак. — И в момента отвън има много хора, които ме търсят, така че ще оценя, ако всички останат по местата си. Можете ли вие двамата да уредите това?

— Аз, тъй... да. Да, разбира се — рече Величеството с глупаво изражение. После надигна глас: — Чухте ли това? Никой да не излиза! Никой!

Каин закуцука към тях и изгледа Киърандел изпитателно.

— А ти?

Тя отметна глава назад; очите ѝ, с бялото около жълтите ѝ ириси, наподобяваха очите на подплашен кон.

— Ние сме квит, Каин. Каза, че ще ме оставиш на мира.

„Тя може да се изправи срещу сто и петдесет Поданици на Кант, без да ѝ мигне окото — помисли си Величеството озадачено, — но при появата на Каин е готова да се напикае от страх.“

Зад рамото му Паслава прошепна:

— *Това е Каин.*

— Какво, аз да не съм идиот?

— *Не, имам предвид странностите в Потока. Заради Каин е. Той е част от тях по някакъв начин.*

Каин каза:

— Мога да ти се отплатя за неприятностите.

— С още хиляда рояла? — изсумтя Киърандел и махна с ръка към помещението, пълно с въоръжени хора. — Виждаш какво ми докара на главата предишната хилядарка.

— Какво ще кажеш за съюз с най-могъщия херцог под властта на новия император?

— Какво? — повтори Величеството за пореден път. Бяха се случили прекалено много неща за твърде кратко време; той не успяваше да проумее всичко. — Какъв нов император? Какъв херцог? Ако си се хванал да сключваш съюзи с херцози, не смяташ ли, че първо би трябвало да помислиш за старите си приятели?

— Аз мисля. — На пръв поглед Каин изглеждаше мрачен като палач, но в дълбините на черните му очи танкуваше някакво ликуване. — Ти си този херцог, за когото говоря. Ти ще бъдеш.

Кралят и Киърандел се спогледаха смаяно.

— Но... — Величеството се опита да подреди хилядите въпроси, които се въртяха в главата му, и да намери онези един или два, които са най-неотложни. — Но как мога да бъда херцог...? Или не, майната му на това, разкажи първо как успя да *избягаш*.

Каин му се ухили — по зъбите му имаше следи от прясна кръв.

— Два въпроса, един отговор: Предадох те на Ма'елкот. Казах му, че ти си Смешника Саймън.

— *Какво си направил?*

Стаята сякаш потъмня и се завъртя около Величеството.

— Каквото чу — рече Каин. — Защо не? — Наведе се по-близо до Краля и погледна в очите му, сякаш се опитваше да разчете някакви странни руни в тях. После изрече бавно и решително: — По този начин ще ми помогнеш да спася Палас Рил.

— Палас... — промърмори Величеството.

Разбира се, че щеше да помогне — нямаше нищо по-важно от живота на Палас Рил, от нейното щастие. Кралят се почувства, сякаш се пробужда от сън — как е могъл толкова глупаво да спори тук с Киърандел, докато *Палас* е в опасност? Той прекара ръка пред очите си и искрено благодари на всички богове, че Каин е дошъл навреме, за да му напомни кое е *наистина* важно...

Каквото и да търсеше Каин в очите му, изглежда, го намери, макар и това да не го зарадва. За миг устните му се изкривиха недоволно, но лицето му веднага се изглади, сякаш беше изтеглил със силата на волята си нещо неприятно от мозъка си.

— Е, Киърандел — попита той бодро, — кого тук трябва да убия, за да ми наляят едно питие?

Барманът, когото елфката повика, погледна към Величеството и каза с онзи вбесяващ високомерен тон, който се придобива след години работа в хубави ресторанти:

— Дължите ми един роял, господине!

20.

— Но това не е доказателство! — повтаря упорито Киърандел. — Това е само един фокус, но не и реално доказателство.

Понякога най-трудното в една революция е решението да бъде обявена.

— Но е *добър* фокус. А един добър фокус в някои случаи струва повече от доказателство — казвам, леко усмихвайки се. Кимам към Паслава. — Попитай него.

Паслава не чака Киърандел да му зададе въпрос. Той се навежда напред и събира съсухрените си ръце върху масата до халбата си бира. Лампата на масата хвърля дълбоки сенки върху хлътналите му бузи.

— Вярно е. При двайсет хиляди свидетели Ма'елкот никога няма да може да отрече, няма да може да даде обяснение. Случилото се ще подкопае морала на армията, а без армията да поддържа реда, контролът над града — и над Империята — ще попадне в ръцете на първия, който е готов да го поеме.

Те се споглеждат; в очите им проблясва страстно желание. Въздухът в стаята на Киърандел е неподвижен като в гробница, пламъкът на лампата сякаш е изсечен от лъскаво стъкло. Престореното ми спокойствие започва да им въздейства — заразени от него, те започват да вярват, че свалянето на Ма'елкот е осъществимо, и самата *възможност* за това ги кара да го желаят почти непреодолимо.

Размириците са едно нещо — те вече се самоподдържат; когато ги потушат с помощта на армията и главните агитатори бъдат арестувани, ще се окаже, че сред тях няма Поданици на Кант. А това е съвсем друго — Величеството и Киърандел вече *виждат* Империята без Ма'елкот, армията — без водач, Анхана — без управление.

Те вече се носят като по река, като в свободно падане. Ние, четиримата, седнали на трапезната маса и наблюдавани от статуята на Ма'елкот откъм светилището в ъгъла, *можем да съборим Империята*. Този копнеж в очите им е същото онова чувство, което кара децата да разбиват единствената си нова играчка на рождения си ден и което разпалва бунтовете в гетата на Временните работници, когато палим

собствените си домове и танцуваме сред пламъците; същото чувство, което кара армиите на завоевателите да опожаряват и да плячкосват.

Понякога ние разрушаваме само защото знаем, че можем да го направим. Тогава разрушението е само един вид забавление, което не можем да получим другаде.

Не ме разбирайте неправилно. Аз не одобрявам този копнеж.

Но в момента разчитам на него.

Величеството се навежда напред.

— Тогава защо изобщо да водим хората си там? — пита той. — Ще се нуждаем от всеки човек, за да превземем града, щом битките започнат. Защо да рискуваме всички рицари и половината Поданици?

— Хаосът поражда възможности — казвам загадъчно.

Той не иска да се предава толкова лесно.

— Възможности за какво?

Всеки път когато се сблъскам с характерния за Величеството прагматизъм, мога единствено да го атакувам в слабите места, правейки се, че козовеете винаги са в ръцете ми, без значение колко от тях вече съм хвърлил.

— Казах ти вече — изричам. — Искам да спася Палас Рил.

Очите му за миг се изцъклят; Омайването все още е там, макар и вече да отслабва.

— Но как?

— Не мога да ти кажа това.

— Защо?

— Просто защото не мога. — Всъщност това би издало твърде много на вас, зрителите вкъщи. — Това, от което се нуждая, е просто по-малка и концентрирана версия на размириците. Имам нужда някой да държи Котките и полицията по-надалече от задника ми, докато спасявам Палас. Останалото е лесна работа. Революцията? Спокойно, тя сама ще дойде.

Кралят примигва.

— Котките...

— Не, ти самият *искаш* да са там — казвам многозначително. — Всичките, или почти всичките, събрани на едно място.

— И ни чакат...

— Разбира се. Но те ще чакат малка, елитна ударна група. Ако си с всички рицари на Кант на стадиона, можеш да ги погребеш.

— Да бе, ще ги погребат под собствените ни тела! — измърморва Величеството.

— Ти *трябва* да се справиш с Котките — казвам му твърдо. — Те са най-добрите бойци в Империята — не само в единоборство, но и в бой на малки групи. Всички се боят от тях — мамка му, та те могат да стреснат и цяла армия. Никой не иска да се изправи срещу Котките.

— Особено пък аз — съгласи се мрачно Кралят.

— От друга страна, те може дори да не влязат в бой.

Величеството поклати глава.

— Не ги познаваш. Ударът срещу Ма'елкот изобщо няма да подкопае морала им. Бърн ги е накарал да повярват, че са нещо повече от обикновени хора.

Обръщам се към заклинателя.

— Твоята специалност е контрол над тълпата, нали? Можеш ли да направиш някое заклинание, което да им изкара акъла?

— На теория мога — отговаря бавно Паслава. — Но нямам такива сили, че да ги намеря сред огромна тълпа и да ги стресна, особено ако Ма'елкот ме надуши.

Подсмихвам се.

— Колко сила ти трябва?

Мушвам два пръста в набедрената си кания, където обикновено нося един от метателните си ножове, и вадя един грифонов камък. Плъзгам го по масата и ръката на Паслава го сграбчва с движение на гърмяща змия. Той издишва със съскане, докато вдига камъка на светлината на лампата и започва да го изучава алчно. Киърандел се опулва и със завист започва да мести блесналия си поглед ту към мен, ту към камъка.

— Ооо! — възкликва Паслава с благоговение. — Ооо... Никога не съм виждал толкова голям камък. Съвършен е! Красота!

— Ще ти свърши ли работа? — питам аз, вече знаейки отговора.

— О, да! — отвръща той. — Ще ми свърши, и още как!

— Никога няма да успеем да вкараме хората ни на стадиона! — обажда се Величеството сърдито. — Те едва ли могат да минат за жители на Южния бряг, а на входа със сигурност ще обискират за оръжие.

— Това е твоя грижа — казвам на Киърандел. — Ти можеш да създаваш прекрасни илюзии. — Вадя от канията си още два грифонов

камъка. — С по едно парченце от тези камъни у всеки Поданик, илюзиите, които им направиш, ще държат до другата седмица.

Ченето на Паслава увисва. Изглежда така, сякаш всеки момент ще падне върху масата. Киърандел посяга към тях колебливо и въздъхва като в сексуален екстаз, когато ги слагам в дланта ѝ.

— Ето го вашия съюз. Змиите, Боклукчиите и Плъховете няма да изчезнат. След падането на правителството ще ви се наложи да се биете с тях — а те със сигурност ще се подсилят с дезертъори от армията, бъдете сигурни. Но ако Лицата и Кралството на Кант са заедно, останалите банди от Лабиринта няма да успеят дори да се помолят. — Усмиввам се цинично. — Няма да успеят дори да се помолят на *Ма'елкот*.

— А Бърн? — пита Величеството. — Какво, като Ма'елкот го няма там? Бърн напоследък има такава сила, че може сам да обърне битката.

— Не се безпокойте за Бърн. Той няма да е там.

— Така ли? — намръщи се Кралят. — Какво ще направи, ще отиде да подремне, след като пак ти скрита задника?

Показвам му всичките си зъби.

— Това ще бъде дълга дрямка. Вечна.

— Тази работа не ми харесва — казва Величеството решително и рязко става от масата. — Няма никакъв смисъл.

— Може и да се получи — намесва се Паслава, без да откъсва поглед от стиснатия между пръстите му грифонов камък. — Ще ни е по силите.

— Разбира се, че ще ни е по силите — отвърща Кралят. — Но какво ще стане *после*? Кой ще управлява Империята? *Ние*? — Подигравателните нотки в гласа му показват ясно какво мисли за тази идея. — Кой може да каже, че новият владетел няма да е дори *по-лош*? А Котките може и да са чудовища, но все пак са имперски бойци. Ти ме молиш да вдигна Кралството на Кант на открито въстание — направо на преврат, мамка му — само защото *някой* трябва да щурмува двореца и да убие това копеле; той е твърде могъщ, за да остава жив. И кой друг ще го направи, ако не ние? И който и да се качи на трона, *ще е принуден* да ни убие, за да задоволи привържениците на Ма'елкот — в противен случай те ще започнат да готвят своя революция, когато нещата се уталожат.

— Величество, забравяш, че вече си забъркан в тази история — казвам аз. — Ако Ма'елкот преживее деня, топките ти ще са в ръцете му до залез-слънце.

— Би трябвало да те убия заради това — изрича Кралят мрачно.

— Твърде късно е, приятел. Това вече няма да ти помогне, знаеш. Освен това, не ти ли обещах да те направя херцог? Нуждаеш се единствено от император, който ти дължи голяма услуга.

— И ти имаш такъв подръка?

— Не — ухилвам му се, — но ти имаш.

— Какво?

— Разбира се. Тоа Сител — предлагам аз и се усмихвам на мъртвата тишина, настанала след предложението ми.

Очите на Величеството се опулват от усилието му да сдържи проклятието си и той оглежда малката стая, сякаш за да се увери, че все още сме сами. Киърандел кимва с мрачно задоволство при това потвърждение на отдавнашното ѝ подозрение. Паслава гледа с широко отворена уста.

— Само аз ли не знам нищо за това? — пита той недоверчиво.

Величеството поклаща глава.

— Ще ти обясня по-късно.

— Добре ще е да го направиш — казва заклинателят му разгорещено.

Аз продължавам:

— Помисли за това. Нуждаеш се от някой, на когото можеш да се довериш. Въпреки лоялността на Поданиците, въпреки положението, което заемаш в този град от толкова много години, ти си обикновен гражданин. Властта ти се дължи на преданост, но не е по наследство. Благородниците няма да те последват. От друга страна, Тоа Сител...

Кралят се е вторачил в далечината, съобразявайки нещо.

— Разбирам.

— На него титлата му е дадена от Тоа Фелатон, последният легитимен владетел от династията на Менелетидите. Това го прави истински херцог в очите на благородниците; те може и да не признават титлите, дадени от Ма'елкот, но не и тези от любимия им принц-регент. Освен това Тоа Сител държи в ръцете си Кралските очи. Ако искаш да контролираш Империята, нуждаеш се от него.

— А кой казва, че искам да контролирам Империята?

— Зарежи го контролирането — отвърщам. — Когато стане мазалото, трябва само да отидеш при Тоа Сител и да му предложиш подкрепата си. Кралството на Кант ще бъде единствената организирана сила, способна да поддържа реда в града. Заради това, че си първият, застанал на негова страна, той може да ти се отблагодари щедро. Аз мисля, че ще изрази благодарността си с титла — може би дори херцогска, и място в правителството. Как ти се струва министерството на търговията и данъците?

Студената пресметливост в погледа му сякаш оживява от звъntenето на златото.

Аз продължавам:

— Е, вие вече сте свързани помежду си, нали? Доверявате ли се един на друг?

— Повече или по-малко — съгласява се Величеството. — Но Ма'елкот... той може да издържи и една година обсада в двореца „Колхари“...

Навеждам се напред, като изтривам всякакво веселие от погледа си, и лицето ми става безизразно като ледена скулптура.

— Остави на мен да се оправям с това.

Кралят ме поглежда откровено пренебрежително.

— На теб?

— Няма да ми е за първи път.

— Добре, да видим дали съм разбрал добре — изрича Величеството саркастично. — Това са плановете ти за утре: ставаш, закусваш, убиваш Бърн, промъкваш се на Стадиона на победата и дискредитираш Ма'елкот, хапваш нещо за обяд, измъкваш се от стадиона и проникваш в двореца, убиваш Ма'елкот и се измъкваш и оттам, вечеряш, може би обръщаш едно-две питиета и си лягаш. Това ли е?

— Горедолу — отвърщам. — Забрави едно нещо.

— Кое, следобедната дрямка?

— Не. — Правя ефектна пауза, преди да хвърля същия онзи коз още веднъж на масата. — Смятам и да спася Палас Рил.

При споменаването на името й лицето му губи цвета си и очите му се затварят.

Възползвам се, че той не е на себе си заради Омайването, и продължавам да го обработвам:

— Работата е там, че Тоа Сител по своята същност е свестен тип, който държи на запазването на реда. Има необходимата власт и репутацията на безкомпромисен човек. Той е точно този, от когото се нуждаеш, за да се предпази Империята от гражданска война. От друга страна, той не може да удържа града без твоята помощ, докато не успее да възстанови армията. Нуждаете се един от друг. Той е идеалният избор.

— Забравяш, че също така е предан на Ма'елкот — отбелязва Величеството.

Ухилвам се.

— Мисля, че ще се погрижим за тази част от проблема утре. Той е предан към трона, не към човека.

— Да те вземат дяволите, Каин — промърморва Кралят. — Да те вземат дяволите, ако не си обмислил всичко докрай. Паслава?

Заклинателят с усилие успява да се откъсне от съзерцаването на грифоновия камък в ръката му. Когато най-накрая вдига поглед, очите му са изпълнени с пламенна увереност.

— Можем да го направим — казва той.

— Киърандел?

По време на разговора чертите и формата на лицето ѝ незабележимо са се изменили; очите ѝ от златисти са станали кафеникави, платинените коси — тъмноруси, почти кестеняви, острите скули са се смекчили и са придобили по-човешки вид. Тя поглежда Величеството така, че въздухът между тях едва не се нагорещява.

— Мога да помогна — изрича бавно тя с дрезгав глас, който донякъде ми напомня за Палас.

Каква игра играе тя? Нима може по някакъв начин да усети, че му е направено Омайването?

Следващата ѝ фраза елиминира всичките ми съмнения.

— С теб съм, Величество, но ние трябва... да закрепим нашия съюз по... хммм... *официален* начин.

Тонът ѝ докарва дори мен до ерекция, мога само да си представям какъв ефект е предизвикал върху Величеството.

Известно време той изглежда зашеметен и чак след малко си спомня, че на света има и други хора освен нея. Изчервява се, прочиства гърлото си, поглежда ме и поклаща глава.

— А ти... какво получаваш от всичко това? Признателността на новия херцог? Но теб изобщо не те е грижа за него, нали?

Свивам рамене.

— Не особено.

— Искаш да кажеш — изрича той бавно, — че ще разрушиш Империята само за да спасиш Палас Рил?

— Точно така.

— Добре — казва той, внезапно усмихвайки се като маниак. — Ще участвам.

Едва не го прегръщам, но се опомням и само му подавам ръка.

Той я стиска.

— И благодаря. Искам да кажа, наистина *благодаря*, Каин.

— За какво?

— Че ми даваш шанс да ти помогна да я спасиш. Това означава много за мен.

— Да — казвам аз, вече без да ми се гади чак толкова. — Сигурен съм, че е така.

Над стаята надвисва дълго, напрегнато мълчание — като сянка от утрешната война. В този безкраен миг сме способни единствено да седим и да размишляваме върху грандиозността на решението, което сме взели тази вечер.

Най-накрая Паслава нарушава тишината, прокашляйки се.

— Много съм заинтригуван от тази твоя сребърна мрежа — казва той. — Бих искал да я проуча, с твое разрешение.

— Това няма да е възможно до утре. Скрил съм я.

— Сигурен ли си, че това е умно решение? — пита разтревожено Паслава. — Та от тази мрежа зависи успехът на цялото ни начинание! Ако бъде открадната или изгубена...

— Тя е на абсолютно сигурно място — уверявам го със загадъчна усмивка. — Ще имаш шанса да я огледаш утре. За тази нощ... тъъ... съм намерил някой да ми я наглежда.

21.

Ругаейки тихичко, Бърн се спускаше надолу по въжето. Премина границата на светлината, хвърляна от факлите горе, и продължи нататък, загледан в черната бездна под себе си. Колко дълбока беше тази проклета шахта? И как Каин беше успял да се спусне, без да остави въже горе? И защо се криеше там, долу? Как изобщо успяваше да *диша* тези шибани смрадливи изпарения?

Той се спря за момент, уви въжето около китката си и използва освободилата се ръка, за да извади камата, която Ма'елкот беше омагьосал за него. Размаха я в къса дъга и забеляза, че зелената светлина е по-силна, когато острието е насочено право надолу. Всъщност сега светеше по-ярко от когато и да било.

Достатъчно ярко, за да освети дъното на шахтата, което се оказа само на няколко стъпки по-долу, и небрежно захвърлената мрежа, лежаща върху камъните като стар непотребен парцал.

Бърн премина от тихи към шумни ругатни. Те отекнаха достатъчно гръмко, че очакващите го горе Котки да трепнат като подплашени коне.

Каин *знаеше*; по някакъв начин този хитър дребен шибаняк беше научил за проследяването и нарочно беше хвърлил мрежата тук. Бърн пусна въжето, измина последната част от разстоянието, летейки, и се приземи върху леко присвитите си крака. Наведе се и посегна към мрежата, но се поколеба и промени решението си. Ухили се и запълзя обратно нагоре, към осветения от факлите изход на шахтата.

— Вие четиримата — изръмжа той, посочвайки първите войници, които му попаднаха, — оставате тук! Той ще се върне да си вземе мрежата. Не го закачайте. Веднага щом се появи, един от вас да дойде да ме извика в двореца „Колхари“. Останалите го последвайте. Не допускате да разбере, че сте тук, защото в такъв случай ще ви убие.

— В двореца? Няма ли да се приберете вкъщи?

— Тази нощ вероятно не — рече Бърн с гримаса, отразяваща мрачното предчувствие, от което му се свиваха вътрешностите. —

Трябва да кажа на Ма'елкот, че сме изгубили Каин.

22.

Ламорак седеше зад широкото издраскано бюро в кабинета в дома на Бърн и гледаше през прозореца към приближаващата буря — масивна стена от облаци, които скриваха полярните звезди. На север почти непрестанно избухваха мълнии, а гръмовете бяха достатъчно силни, за да се разтрисат прозорците. Това беше най-голямата проклетата буря, която беше виждал някога, но той сега едва й обръщаше внимание.

Това, което наистина го вълнуваше, беше как да оцелее. Разбира се, той не искаше Палас да умре, но ако тя останеше жива, без той да можеше да ѝ се наслади, това нямаше да промени нищо за него, нали така? И Каин... Да, шибаният Каин. Каин знаеше, че Бърн и Котките го следят, и ги беше довел право при него. Това беше същото, като да го е заключил лично тук, в този кабинет.

Ламорак не хранеше никакви илюзии относно милосърдието на Бърн. Единствената му надежда беше да откупи свободата си и поне да замени опеката на Котките с тази на полицията или Кралските очи, и то преди Каин да направи мазалото на другия ден. Дори ако Бърн загинеше при неминуемия бунт на стадиона, Котките начаса щяха да му прережат гърлото.

Не, беше му останал само един шанс. Той трябваше да сключи сделка, докато все още имаше какво да изтъргува.

Не можеше да говори с пазачите си — те бяха добре подготвени срещу него. Така че той започна да претърсва стаята, докато не намери пергамент от агнешка кожа и перо. Още няколко минути търсене — и откри и мастилница, в която при разклащането ѝ си личеше, че все още има някаква течност.

Той написа:

Бърн,

Ти си тръгна, преди да успея да говоря с теб. Имам някои новини за търгуване, новини за Каин, които, ако са ти известни, могат да спасят Империята. Ела заедно с

херцог Тоа Сител или със самия император, за да гарантират те свободата ми, ако разкрия зловещия заговор на Каин. Няма да съжаляваш.

Спешно е.

Ламорак

Нави пергамента и написа от външната му страна: „Предайте това на граф Бърн, и със сигурност ще ви възнагради.“

Поддържа малко писмото в ръката си, мерейки тежестта му. Не беше по-тежко от който и да е друг пергамент, но това нищо не значеше.

Ламорак доуцука до заключената врата и промуши под нея пергамента. Със сигурност някой щеше да го намери до сутринта. Той се изправи, обърна се и за малко се облегна на вратата, за да отпочине, преди да се върне при креслото зад бюрото. Навън просветваше и гърмеше. Първите капки дъжд забарабаниха по прозореца. Усилващият се вятър виеше като вълци в пустошта.

„Ще бъде адски силна буря — помисли си Ламорак. — Радвам се, че ще остана настрана от нея.“

ДЕН СЕДМИ

— *Ти, Професионалист Хари Капур Майкълсън, вземаш ли тази жена, Професионалист Шана Тереза Лейтън, за своя законна съпруга, да я обичаш и почиташ, уважаваш и пазиш и в богатство и бедност, и в болест и здраве, да бъдеш само с нея цял живот, докато смъртта ви раздели?*

— *Да.*

1.

Бурята връхлетя Анхана пред нощта, един час преди разсъмване. Тя разбиваше стъкла и врати, олющваше керемидите от покривите като рибар, остъргващ люспите на пъстърва, събаряше дърветата като някое сърдито дете, изпотъпкващо градината на майка си.

Заслепяващият проливен дъжд принуди тълпите да се изпокрият, треперещи от студ; улиците останаха за армията. Заклещени между стихийния дъжд и военните противопожарни бригади, пожарите скоро бяха овладени.

Но бунтовете не бяха приключили — това беше само почивка, кратката пауза между поемането на дъх и крясъка. Всяко убежище в Стария град беше пълно с жители от Северния бряг, които не бяха успели да преминат мостовете заради вечерния хаос. Мъже и жени, първородни и каменари, огрило и троли се свиваха на групи под навесите на магазините или под надвисналите покриви. Уиски все още имаше в излишък; сънливите хорица си подаваха от ръка на ръка стомните и чакаха с мрачно въодушевление края на пороя.

Армията и полицията все още бяха заети с потушаването на пожарите и опитите да прочистят улиците и да арестуват колкото се може повече народ; всички знаеха, че ги очакват още по-големи беди.

Вестоносците от „Имперски новини“ бяха призовали всичките си пажове, обикаляйки по домовете им и удряйки с юмруци по вратите. Когато бурята утихна, всички се бяха събрали и бяха получили инструкциите си. Когато над върховете на източните планини се появиха първите розовеещи проблясъци, всички се разбягаха из Стария град, за да заемат позициите си, докато много други вече чакаха търпеливо спускането на мостовете.

Когато най-високите заострени кули на двореца „Колхари“ заблестяха под първите слънчеви лъчи, из целия град забиха камбани — от медния гонг на Храма на Проритун до сложните хармонии на карильона на Катеризи, от удара на мечове върху щитове в светилището на Хрил до звънчетата в ръцете на пажовете от „Имперски новини“. Миг по-късно към камбаните се присъединиха

всевъзможни разновидности тръби, от най-обикновени ловджийски рогове до масивното, обслужвано от трима души, *брути* над Стадиона на победата. Тази гръмотевична какофония изкара жителите от леглата им и ги привлече към прозорците; тя стресна дремещите бунтари, накара ги да изпълят от импровизираните им постели и принуди всеки войник да застане нащрек.

Пажовете тичаха по улиците, дрънкаха със звънчетата си и крещяха с пълно гърло новините си. Този път не изчакваха монетката и кимването, които обикновено служеха за подканване да разкажат новините; беше издадена имперска заповед днес всичко да бъде безплатно.

Императорът нареждаше на своите граждани и Любими деца да останат по домовете си и да запазят спокойствието си и вярата в него. Денят бе обявен за празник; магазините трябваше да останат затворени и нищо не биваше да работи. Улиците трябваше да останат празни до късно сутринта. От тогава до пладне всички, които желаеха, можеха да отидат на Стадиона на победата на Южния бряг, където сияйният император щеше да приветства поданиците си и да успокои страховете им. Всички бяха добре дошли, всички щяха да са в безопасност, а императорът щеше да успокои всички сърца и да отговори на всички въпроси.

Поданиците на Кант все още бяха на улицата, беше им наредено да поддържат напрежението. Дъждът беше наложил няколко промени в плана. Новите пожари започваха във вътрешността на все още влажните сгради, където беше сухо, и вече може би не бяха толкова много. И въпреки това скоро към надвисналите облаци започна да се издига сивкавочерен пушек.

Армията също се възползва от комендантския час, решавайки, че всички честни граждани ще се подчинят на волята на императора и няма да излязат от домовете си; всички войници, които не участваха в потушаването на пожарите, бяха организирани в малки отряди от по десетина-петнайсет души и обикаляха из улиците в търсене на мародери. Неколцина бяха арестувани; мнозина други бяха пребити до смърт.

Армията също понесе някои загуби; мародерите започнаха да се организират в по-големи банди, много от които, особено в Града на пришълците, бяха добре въоръжени. Освен това между живеещите там

нехора и властите отдавна имаше кървава вражда. И скоро тя окървави и канавките.

На сутринта по улиците се разнесе нов слух за *актирите*. Той се разпространи от бунтовниците към барманите, от пристанищните хамали към кочияшите и се обсъждаше навсякъде, където се събираха групички от граждани. Слухът разказваше за някаква магическа мрежа, чието докосване можеше да поразии и най-злия *актир* и да го изпрати с писъци в ада, откъдето се беше появил.

А на зазоряване се случи следното:

Сива котка, който почиваше в далечния ъгъл на дългия коридор, видя до вратата, която трябваше да охранява, навит на руло пергамент.

На неутрална територия, в стая, обзаведена с възможно най-разкошното легло, Киърандел и Величеството се спогледаха. Утринните лъчи проблеснаха похотливо в очите на Киърандел; Величеството се усмихна със сънливо задоволство като заситен лъв.

Бърн се беше излегнал върху леглото в дворцовата си спалня и гледаше голите си слуги близнаци. Братът и сестрата — все още миришеци на похот и белязани с кървави резки от тънката жилава пръчка, с която обичаше да си играе Бърн — почистваха кадифената му туника и хвърляха уплашени погледи през рамо, търсейки одобрението му. Той следеше внимателно действията им. Туниката трябваше да е в идеално състояние, преди да ги накара да лъснат ботушите му — днес поводът беше официален и той искаше да изглежда идеално.

Ма'елкот стоеше сам в Малката бална зала и се взираше във Великата творба. В стаята цареше пълно мълчание; глината не вреше в котела и под него не проблясваха въглени. Днес нямаше никакво време за изкуство. Той се вторачи внимателно в лицето, което беше започнало да се оформя, и забеляза нещо ново в него, нещо, което не влизаше в замисъла му — една от онези случайности, които вдъхват живот на великите творби.

Това трябваше да е модел на собственото му лице, но сега, докато го гледаше, императорът осъзна, че дори и без да се променя нито един детайл в съществуващата структура, ако се гледа малко по-съсредоточено, Великата творба може да се превърне в лицето на Каин.

2.

Тоа Сител потърка уморените си очи и угаси лампата до лакътя си. Намирацията се зад гърба му прозорец на скрипториума в Манастирското посолство гледаше на изток, а слънчевата светлина беше далеч по-приятна от тази на лампата. Той намръщено се опита да фокусира погледа си върху ситните букви на лежащите пред него страници.

Признавайки неуспеха си, херцогът поклати глава, стана и се протегна така, че по целия му гръбнак премина вълна от пропуквания. Той въздъхна и скръсти ръцете си, за да разтърка наболяващите го рамене. Макар и цяла нощ да се беше занимавал с това, въпросите си оставаха повече от отговорите.

След нагласеното бягство на Каин той беше тръгнал право към посолството. Проникването вътре въобще не беше лесно — посолството представляваше истинска крепост на сред града и заради бунтовете всички бяха в бойна готовност. Но накрая спокойната му настойчивост му помогна да получи достъп и да си уреди аудиенция при временния посланик. Той веднага го разпозна — това бе същият сериозен възрастен монах, който беше присъствал при задържането на Каин и убийството на предишния посланик. Когато чу молбата на Тоа Сител, той остана изненадан.

— Нашите досиета са наша собственост — изрече бавно монахът. — Но тук става дума за по-специални обстоятелства. Проблемът с Каин беше представен пред Монашеския съвет, но все още е твърде рано да говорим за решение. Възможно е да му бъде отредена смъртна присъда; почти сигурно е, че ще бъде изключен от Братството и може би дори обявен извън закона. Мисля, че може би ще ми бъде простено, ако разкрия досието му пред очите на един непосветен.

— При вас ли е? Имам предвид, при вас, *тук*? — беше попитал изненадано Тоа Сител. — Мислех, че ще се наложи да изпратим човек да го донесе от, *въъ*, от...

— Гартан Холд — бе произнесъл посланикът безизразно. — Не, досието му е тук, при нас. След битката при Серано Каин беше прехвърлен официално в Анхана и досието му беше изпратено тук. Може да не е напълно осъвременено, но ако изчакате в скрипториума, ще ви го донесат.

Тоа Сител се беше поклонил с благодарност и беше последвал съвета на посланика. Скоро след това бяха пристигнали двама ученици, които носеха по една обшита с кожа книга. Едната беше изцяло изписана, а от другата бе запълнена около една трета. Херцогът остана изумен — как е възможно един човек да извърши толкова много неща за краткия си живот?

Продължилото цяла нощ проучване само засили изумлението му. Каин беше навсякъде и се намесваше във всичко; появяваше се неочаквано сред най-важните събития, без да обяснява с подробности как се е озовал там. Между отделните битки, покушения и приключения, които бяха толкова невероятни, че Тоа Сител прие голяма част от тях като чиста фантазия, Каин като че ли не живееше никъде. Той нямаше постоянен дом; нямаше свидетелства, които да показват пребиваването му за по-дълго време в който и да е Манастир, откакто двацет години по-рано бе завършил обучението си и беше напуснал Гартан Холд.

Младостта му бе също така озадачаваща. Той беше пристигнал пред портите на Гартан Холд с разказа, че е син на паткански освободен роб и че по време на Кървавия глад е бил продаден за слуга на липкийски търговец — но в досието беше отбелязано, че е говорел на паткански с акцент, който никой не успял да разпознае. Нито веднъж не се е опитал да се свърже със семейството си; абатът на Гартан Холд бе предположил, че историята е измислена и че Каин сигурно е избягал роб или крепостен селянин на някой от местните благородници. Абатът беше отбелязал, че Каин не проявявал интерес към конете и железарството и почти не разбирал от тях — макар според разказа му баща му да е бил налбант и ковач в селото им.

Тоа Сител започна да разбира интереса на императора към този човек; Каин бе нещо като природна стихия, буря или виелица, която се появява внезапно и опустошава земята на мили наоколо, след което отново изчезва. Никой не знаеше откъде се е появил, никой не знаеше

къде изчезва — единствените следи, които оставяше, бяха неизличимите белези върху живота на хората, с които се сблъскваше.

Но Каин беше нещо повече от това, нещо повече от обикновена природна сила — все пак Ма'елкот бе доказал, че може да контролира стихииите. Каин беше като грифон или дракон, изключително опасно животно, с което човек може да се сприятели, но никога не би могъл да го опитоми. Външната му човешка обвивка можеше да се пръсне всеки момент и да разкрие вътрешната му унищожителна същност.

Тънка човешка обвивка... Наистина в него се долавяше нещо нечовешко: невероятният му късмет, свръхестествената му самоувереност, начинът, по който се появяваше от нищото и изчезваше когато си поиска, като по магия...

Като истински *актир*.

Тоа Сител застина на място със зяпнала уста — канеше се да се прозине, но дъхът му секна внезапно, сякаш въздухът се беше превърнал в камък.

Като актир... Самият Тоа Сител го беше повтарял често, напомняйки на себе си и на останалите за разрушенията и смъртта, които следваха Каин по петите. Дори Ма'елкот го беше казал в донжона, когато се бе облегал на перилата на терасата над Ямата: „Каин не би могъл да нанесе по-голяма вреда, дори и ако беше *актир*.“

През цялото време истината е била пред очите им; всеки от тях е гледал право в нея, но е отказвал да я види.

И не само това — всички малки съвпадения, дребните случайности, които някога им се бяха стрували необясними, сега станаха съвсем разбираеми.

Тоа Сител нямаше нужда от тях.

Той *знаеше*.

Знаеше без всякакво съмнение, знаеше с вярата на светец — Каин беше *актир*. Каин смяташе да унищожи Ма'елкот, да унищожи Империята, да унищожи всичко добро на този свят. Той трябваше да бъде спрян. Трябваше да бъде убит.

Тоа Сител конвулсивно сви юмрук и го стовари върху разтворената книга. Остана неподвижен за миг, дишайки тежко и размишлявайки. После се обърна, оставяйки книгата разтворена на масата, и излетя от стаята като преследван от вълци.

„Бърн — помисли си той, докато тичаше по коридора. — Трябва да намеря Бърн.“

3.

Шест дни Часовникът на живота на Палас Рил свети в жълто в ъгъла на екрана на „Най-новото от Приключенията“. Сутринта на седмия ден той стана червен и цифрите замигаха като капки кръв по всички екрани на Земята.

Усмивнатият Бронсън Андърюуд обясни какво означава това — че Палас Рил е навлязла в обсега на възможната грешка при определянето на крайния срок, в който възможността на мислопредавателя ѝ да я държи във фаза ще се изчерпа. Вече беше невъзможно да се предскаже колко време ѝ остава.

Това обяснение беше последвано от разширен репортаж за амплитудното разпадане, включващ неизлъчвани досега кадри на Актьори, които са били сполетени от тази съдба и са оставили някакви останки след себе си. Ужасяващата същност на тези кадри породила буря от възмутени обаждания в Централата на Студията; но още повече бяха обажданията с молба предаването да бъде излъчено повторно, за да може хората, които са го пропуснали първия път, да го запишат на своите домашни мрежови плейъри.

Служителите на Студията, които приемаха обажданията, се извиняваха с усмивка: за съжаление, повторение няма да има, но записът вече се продава на много, много ниска цена...

4.

Тоа Сител не загуби ценно време в самостоятелни опити да търси Бърн. След като предупреди временния посланик — и получи пълните му уверения, че ако Каин случайно се появи в Светилището, той не само ще получи отказ за достъп, но и ще бъде задържан — херцогът и малкият му отряд лични охранители препуснаха право към дворцовия щаб на Кралските очи. Там Тоа Сител изгуби само няколко минути, давайки тихо и енергично строго определени заповеди.

Той охарактеризира Каин като непосредствена заплаха за Империята и като главна мишена за Кралските очи; всяко Око в столицата трябваше да отложи останалите си задачи, за да се включи в търсенето му. Самият Тоа Сител лично даде описанието на Каин и разпрати учтиви заповеди на командирите на полицията и главните подразделения на армията, в които изискваше сътрудничеството им. Каин трябваше да бъде заловен на всяка цена. Ако окажеше съпротива, трябваше да бъде убит — всеки командир можеше да даде заповед за ликвидирането му.

Тоа Сител знаеше, че Ма'елкот щеше ужасно да се ядоса; но той не беше лоялен лично към него. Лоялността му беше към трона и към Империята и вътре в себе си той знаеше, че докато Каин е жив, Империята никога няма да е в безопасност.

Когато разпита за Бърн, Тоа Сител научи, че графът се е върнал в двореца рано сутринта, разговарял е за кратко с Ма'елкот, преди да се оттегли, и сега се наслаждава на късната си закуска в покоите си. Тоа Сител веднага се запъти натам.

Докато се изкачваше по стълбите, той имаше достатъчно време да приведе в ред мислите си и да подбере доказателствата и аргументите си. Очакваше, че Бърн ще отхвърли откритието му просто от любов към противоречието, и беше решен да го засипе с факти.

Докато подтичваше по коридора в двореца, херцогът едва не се сблъска с един мрачен боец от Сивите котки, който се отдалечаваше бързешком от покоите на Бърн. Когато влетя в приемната му, графът седеше до масата, облечен с копринената си домашна роба. Бърн му се

подсмихна и понечи да му предложи да седне с него, но Тоа Сител отказа с махване на ръката.

— Нямам време за това — рече той. — Трябва да намеря Каин. *Ние* трябва да го намерим.

Бърн склучи изписаните си вежди.

— Нима? Това може да се окаже проблем...

— *Не* може да бъде проблем. Бърн, той е *един от тях*. Каин е *актир*.

В продължение на една дълга секунда Бърн зяпаше неподвижно херцога, след което крайчетата на устата му се извиха в усмивка, която премина в подигравателно ухилване.

— Добре... — рече той, размишлявайки върху думите му. После избърса устата си с ленена салфетка и някакъв необясним прилив на енергия го накара да скочи на крака, и лицето му грейна радостно. — *Добре!*

Тоа Сител го изгледа сепнато.

— *Вярваш* ли ми?

— Разбира се, че ти вярвам — отвърна щастливо Бърн. — Не ми пука дали е истина, или не; пак бих повярвал. Защото това означава, че трябва да го убием. Още сега.

Графът щракна с пръсти. Един млад прислужник се появи откъм спалнята, понесъл официалното му облекло.

— И без това се канех да се обличам — рече Бърн.

Докато графът избираше дрехи и се гласеше, той разказваше на Тоа Сител как е получил задачата да проследи Каин и как онзи е успял да му се изплъзне.

— Но — отбеляза той, ухилен до уши — едно от момчетата ми донесе това малко преди да се появиш.

Той подхвърли на Тоа Сител един навит пергамент от агнешка кожа. Херцогът сръчно го улови, разгъна го и прочете съобщението, написано със ситния почерк на Ламорак.

Лицето му грейна.

— Заловил си го!

— Да, Каин ни отведе при него. Според мен е очаквал, че Ма'елкот го следи, и Ламорак е открил, че мрежата е белязана. По-умен е, отколкото изглежда.

— Кой?

— И двамата. Хайде, да видим какво има да ни каже.

— Ма'елкот — каза Тоа Сител. — Първо трябва да отидем при него — той трябва да научи за това. След това ще продължим с Ламорак.

— Зарежи тази работа — поклати глава Бърн и започна да изброява на пръсти: — Първо, той е зает с подготовката на оная илюзия и ако го прекъснем, може здраво да си го отнесем. Второ, той е в Желязната стая. Ако искаш да влезеш там, моля, заповядай, но не очаквай да те придружавам. И последно, ако му кажем това нещо, *той няма да повярва*. Познава Каин от години — по-отдавна от мен. Дори да ни повярва, все ще измисли някаква причина, за да ни накара да оставим Каин на мира. Знаеш го какъв е — сигурно си мисли, че ще е *по-интересно*, ако Каин е жив, или нещо от този род. По-добре ще е сами да намерим Каин и *първо* да го убием, не мислиш ли?

Тоа Сител сви устни и кимна.

— Съгласен съм. Дай ми пет минутки да събера ескорт.

— Зарежи ескорта.

— Улиците все още не са безопасни...

— Разбира се, че са; нали ще яздиш с мен. — Бърн нахлузи през главата си ремъка, придържащ ножницата на *Косал*, и затегна сребърната катарамна на гърдите си. Погали с пръсти дръжката на меча и *Косал* отвърна от вътрешността на ножницата си със заплашително потракване като от гърмяща змия. — Не ни трябва ескорт. Да тръгваме.

5.

Тоа Сител слушаше разказа на Ламорак и разглеждаше изпитателно предателя. Лицето му изглеждаше изненадващо прямо, въпреки подутината на счупената му челюст и съсирената кръв под носа му. Херцогът си помисли, че без нараняванията си Ламорак сигурно се отличава със сурова красота. Лицето му почти инстинктивно събуждаше доверие.

Тоа Сител го намираше за очарователен по един абстрактен начин. По принцип лицето отразява характера на човек — а херцогът не можа да открие в лицето на Ламорак дори намек за слабост; нищо не подсказваше, че този тип е такова безгръбначно мекотело.

Когато влязоха в кабинета на втория етаж в градското жилище на Бърн, Ламорак потрепна като виновно кученце; той се свиваше всеки път когато графът се озовеше наблизко, и извиваше счупения си крак колкото се може по-надалече от него. Отказа да говори, докато Тоа Сител лично не му гарантира, че ще го измъкне от ръцете на Котките. Дори след това той продължаваше да говори колебливо, през стиснати зъби, а по безбрадите му бузи беше плъзнала руменина. Тоа Сител го гледаше и машинално потупваше по дръжката на скрития в ръкава му отровен кинжал.

Когато идваха насам, Бърн го беше предупредил:

— Ламорак е калпав заклинател, но има един трик, който владее достатъчно добре, че да представлява опасност. Това е Подчинението. Така че внимавай.

И той внимаваше, но не долавяше и намек, че Ламорак се кани да използва силата си. Миг по-късно всичко това беше забравено, когато Ламорак разкри същината на коварния Каинов план.

Той заекваше и потреперваше от време на време, когато лепената превръзка на челюстта му се връзваше в отеклата буза, но желанието му да докаже ценността на информацията си го караше да забрави за раните.

— ... и тогава, разбирате ли, остава му само да хвърли мрежата върху илюзията — и ще я отреже от Потока. Илюзията ще *изчезне*,

схващате ли? Двайсет хиляди души ще видят как Ма'елкот изчезва точно така, както би трябвало да изчезват *актирите*. Това ще е *доказателството*. Ма'елкот няма да оцелее още дълго.

— Мрежата, шибаната *мрежа*! — изръмжа Бърн и жилите на врата му изпъкнаха. Закрачи яростно напред-назад и столът, който му се изпречи на пътя, се пръсна на парчета от ритника му. Той се обърна рязко към Ламорак. — А *Палас*? Това как ще му помогне да спаси Палас?

— Няма да му помогне — обади се Тоа Сител, надигайки се от стола си. — Не разбираш ли? На него не му пука за нея. Палас е просто примамка. *Каин* е камата. От самото начало неговата мишена е била Империята.

— Не мога да повярвам — каза Бърн. — Не знаеш през какво е преминавал заради нея.

— За тях всичко е *игра* — настоя Тоа Сител. — Не помниш ли? Ма'елкот научи това от онзи, когото залови в двореца. Това е игра, пиеса, която по някакъв начин успяват да гледат. Развлечение. Ние страдаме и умираме за забавление на *актирите*.

— Забавление или не, той все пак ще се опита... — започна Бърн, но Тоа Сител изпусна нишката на мислите му.

Той отново беше вперил поглед в Ламорак.

В момента, в който Тоа Сител беше произнесъл думата *игра*, Ламорак беше зяпнал първо него, после Бърн и в очите му се бе появила паника. Устните му потрепваха като на дете, което всеки момент ще заплаче, а от гърлото му излезе сподавен звук.

— Какво има? — попита Тоа Сител. — Ламорак, какво не е наред?

Ламорак му махна с трепереща ръка.

— Аз, аз... нищо. Просто аз... не мога...

Бърн се ухили презрително.

— Ще напълниш гащите, нали? Не си ли малко стар, за да те е страх от *актирите*?

— Аз... не, аз...

Столът на Ламорак се люшна назад и той трескаво се опита да се отблъсне обратно със здравия си крак.

— Не, тук има нещо друго — каза Тоа Сител и пристъпи към него. — И преди съм виждал това. То е нещо като болест. При някои

хора страхът от паяци се проявява по този начин; един човек, когото познавах, не можеше да се качи по стълба, защото го беше страх, че ще падне.

— Така ли? — Бърн се ухили и внезапно скочи към Ламорак, сграбчвайки го за раменете. Издърпа го рязко от стола, повдигна го над пода и го разтърси като някакво дете. — Да не би да ни е *страх*, а? Това ли ни е *проблемът*? — Той се засмя като пиян. — Повтаряй след мен: Каин е *актир*. Хайде де, кажи го! Каин е *актир*!

Ламорак поклати безмълвно наранената си глава, онемял от ужас.

— Бърн — каза Тоа Сител, поставяйки ръка на рамото му, — това няма да ни помогне. Той не се владее.

Бърн се обърна към него. Очите му блестяха като на разярена пума, защитаваща плячката си.

— Махни си ръката от мен, ако искаш да я запазиш цяла. Той ще го каже или ще му откъсна шибаната ръка.

Ламорак простена, когато Бърн го придърпа към себе си и отново го разтърси.

— Мислиш, че не мога да го направя? Мислиш си, че не съм достатъчно *силен*? Кажи го! Каин е *актир*. Кажи го!

Ламорак изцъкли очи като кон, затворен в горяща плевня. Лицето му стана червено, после мораво.

— К... К... — опита се да произнесе той през стиснатите си зъби, давейки се. — К-каин...

Тоа Сител усети ледени тръпки по гърба си. Ченето му увисна и той го затвори, но само за да го отвори отново и да каже:

— Бърн, почакай! Той *не може* да го каже! Не виждаш ли, че се опитва? Но *не може*! Помниш ли онова заклинание, което блокира езиците на *актирите*? Сецаш ли се? Сигурно си чул Ма'елкот да го споменава!

Бърн го погледна намръщено; Ламорак продължаваше да виси безпомощно в ръцете му.

— Не мога да разбера накъде биеш.

— Не можеш ли? *Ламорак е един от тях*! Той не може да ни каже, че Каин е *актир*, защото знае, *че това е истина*!

— *Не съм*! — рече Ламорак с треперлив глас. — *Кълна се*! Не съм, заклевам се! Не е вярно, това е лъжа, аз...

— Млъквай — рече разсеяно Бърн, подчертавайки командата си с разтърсване, което отхвърли главата на Ламорак назад. Графът изведнъж се успокои и се отпусна; на лицето му грейна похотливо задоволство. — Я виж ти! Да си го начукам като на девствена коза! Както казват в такива случаи, крадецът вика: „Дръжете крадеца!“.

Тоа Сител се ухили и кимна утвърдително.

— Точно така. Разбираш ли какво означава това?

Бърн сви рамене. Ламорак изхълца и Бърн го плесна с всички сили по лилаво-черния оток над счупената челюст.

— Млъквай.

— Това означава, че сме си намерили *тест*. Сложи го на стола.

Бърн се подчини.

— Хвани му ръката — каза Тоа Сител.

Ламорак се опита да я отдръпне, но силата на Бърн беше огромна.

— Сега — рече Тоа Сител — започни да му късаш пръстите един по един, докато не повтори фразата „Аз съм *актир*“. Обзалагам се, че ще ги изгуби всичките.

Ламорак зави глухо, стиснал зъби, още преди Бърн да хване и да извърти кутрето на ръката му. Костите изхрущяха като изсъхнала хартия и плътта се разкъса със звук като от съдиране на дебел плат. Бърн изхвърли пръста през рамо като оглозган пилешки кокал. Кръвта оплиска ухиленото му лице и той я облиза от устните си.

Тоа Сител пристъпи напред и пристегна китката на Ламорак с колана си, докато алената струя не се смали до редки капки.

— Защо просто не го кажеш? — попита Бърн. — Малко ще ми е трудно да направя това още девет пъти. Толкова е лесно, нали? Аз съм *актир*. Аз съм *актир*.

Ламорак поклати глава и си пое дъх, за да заговори, но Бърн затисна устата му с окървавената си длан.

— Помисли си какво ще кажеш, Ламорак. Всяка дума, различна от „Аз съм *актир*“, ти струва още един пръст.

После отдръпна ръката си. Ламорак не каза нищо, само погледна умолително към Тоа Сител. Херцогът сви рамене — Ламорак нямаше да е от полза на никого, ако изпаднеше в дълбок шок или умреше от загубата на кръв.

— Научихме всичко, което ни трябваше, Бърн. Сега трябва да отведем Ламорак при Ма'елкот. Така можем да му докажем колко опасен е Каин. С доказателството на Ламорак истинската същност на Каин вече няма да е просто предположение.

Бърн кимна.

— Ти се заеми с това. Няколко от момчетата ще те придружат. Аз лично смятам, че за да се осъществи този план, Каин има нужда от онази *мрежа*. Оставих четирима души да я наглеждат и да го проследят, когато дойде да си я прибере. Те може би знаят къде се намира Каин в момента. Смятам да отида и да ги попитам.

Той протегна ръка през рамо и докосна дръжката на *Косал* нежно, сякаш галеше бедрото на любовница.

— Ако успея да го хвана, ще реша проблемите ни с един удар.

— Времето напредна — рече Тоа Сител, кимвайки към издигащото се над покривите слънце. — Не губи нито минута.

Бърн му протегна окървавената си ръка.

— Успех с Ма'елкот.

Тоа Сител я разтърси без колебание.

— А на теб късмет, Бърн. И приятен лов.

6.

С всяко примигване Киърандел усещаше драцене, сякаш очите ѝ бяха пълни с натрошени парченца стъкло. Тя разшири внимателно Обвивката си така, че тегленето от Потока да не се засича лесно, и позволи на прогонващата умората енергия да се влее в тялото ѝ. Щом представлението приключеше, щеше да разполага с достатъчно време за почивка.

Седналият до нея Крал на Кант гледаше през прозореца към събралата се долу тълпа. Обвивката му се вихреше в сребристо с розови оттенъци. Несъмнено някои от тези оттенъци бяха породени от удоволствието, което изпитваше от лицето и формата, избрани от Киърандел специално за него. За да постигне точно този оттенък на Обвивката му, през изминалото денонощие елфката внимателно беше обработвала илюзията за външния си вид — оформи косата си на вълни с наситен кестеняв цвят, сдоби се със светлокафяви очи, снабди кльощавите си хълбоци с добре оформени мускули.

Всеки мъж е много лесен за контролиране, когато го водиш за оная му работа.

— Онези момчета долу са от нашите, нали? — Гласът на Величеството преливаше от вълнение. — Богове, и *тези* може би са от нашите. Виждаш ли ги? Не направи ли двама с трико и с шапки с пера?

Киърандел погледна лениво през прозореца, без да проявява особен интерес към тълпите, струпващи се пред Стадиона на победата. За нея по-интересното се случваше тук вътре, в тази стая, с Величеството.

— Не знам — отвърна елфката. — Възможно е. Всъщност направих толкова много, че вече не си ги спомням всичките.

— И не можеш да ги разпознаеш, така ли? Не можеш да хвърлиш един поглед долу и да кажеш кои са нашите? Макар самата ти да си направила заклинанието?

Киърандел сви рамене.

— Илюзиите се хранят от грифоновите камъни. Те не черпят енергия от Потока. Не може да бъдат засечени.

— И така е добре. Майната им на пазачите с техните обиски — без твоята магия нямаше да можем и клечка за зъби да вмъкнем тук. — Той я погледна и възбудата в очите му го направи да изглежда почти привлекателен. — Сигурна ли си, че не искаш да се присъединиш към мен? Ще бъде адски зрелищно шоу.

Киърандел се усмихна като котка.

— Аз съм създадена за любов, не за война.

Тя нямаше никакво намерение да припарва до стадиона.

Ако зависеше от нея, повече никога нямаше да се доближи и до Каин.

Енергията, която го обграждаше, онази гигантска приливна вълна на Потока, която го следваше винаги — Киърандел не можеше да разбере какво представлява тя или как Каин успява да я създаде. Елфката беше повече от сигурна, че той няма представа за силата, вихрещата се в живота му. Може би така ставаше при хората; може би видът им криеше под повърхността на съзнанието си много повече сила, отколкото можеха да съхранят магьосниците на първородните, и тя беше успяла да го открие само защото бе проучила отблизо странната черна Обвивка на Каин. Тази сила като че ли се зараждаше вътре в него, удвояваше се и се учетворяваше като река, която е преградена от пропукал бент. Киърандел имаше някаква представа какво щеше да се случи при събарянето на този бент — беше видяла намеци за това по време на сблъсъка си с Величеството в „Залагация пришьлец“.

Щеше да настъпи хаос. Пълно унищожение.

Елфката подозираше, че точно тази тъмна част от Потока едва не бе изкарала ситуацията в „Залагация пришьлец“ извън контрол; тя подозираше, че Каин със самото си съществуване привличаше силата точно както скалите на Божиите зъби привличаха снега. Там, където в продължение на години бяха царували мир и спокойствие, един Каинов вик щеше да пробуди лавина.

Тя нямаше никакво намерение да бъде на склона под него. Не и този път.

Нямаше смисъл да обяснява това на Величеството. Той никога нямаше да ѝ повярва. Освен това, ако Кралят умреше днес, Киърандел щеше да получи добра възможност да събере останалите живи Поданици под своето управление. Естествено, за предпочитане беше

той да остане жив и планът на Каин да се осъществи; тя беше поела по пътя на заздравяването на връзките си с Величеството.

„Като стана дума за това...“, помисли си тя и погледна към смесения антураж от Поданици и Лица, изпълнили стаята.

— Според мен — рече бавно Киърандел — трябва да излезем от стаята, за да, ммм, *попеговаряме* още малко.

Дланта ѝ, която се отпусна върху ръката на Величеството, беше по-топла от човешката и предизвика ответната топлина в усмивката му.

— Не съм сигурен, че разполагаме с време — отвърна той.

„Три минути, не повече“ — помисли си тя, но не позволи на мисълта да се изпише на лицето ѝ.

— Ммм, щом така смяташ. — Тя въздъхна разочаровано, но вниманието на Краля вече беше привлечено от случващото се навън. — Къде са ти херцозите?

— Деофад вече е на стадиона. Паслава... ами... — Той отново се обърна към нея и този път в усмивката му имаше нещо злоещо. — Паслава ще пристигне по-късно. Точно сега трябва да се погрижи за нещо в пещерите.

7.

Артуро Колбърг избърса потта от горната си устна, наведе се към микрофона на креслото и прошепна дрезгаво:

— Не, по дяволите. Никакво пряко предаване, не сега.

Вицепрезидентът по маркетинга го възнагради с едно бизнесменско неодобрително смръщване от екрана.

— Здраво са ме налазили, Арт. Искат още едно предаване, също като онзи ден. — Той снижи гласа си до шепот. — Току-що научих от Борда...

Колбърг потрепна неволно — отново му се стори, че по гърба му пъплят мравки. Той погледна през рамо към двете сопита. Скритите им зад шлемовете лица като че ли бяха обърнати към екрана, но нямаше как да е сигурен в това.

— Просто ще трябва да *почакаш* — настоя той. — Всички ще трябва да потърпите. *В момента нищо не се случва, за бога!* — Очите му изпъкнаха и той процеди пред зъби, които стискаше толкова силно, че чак го болеше ченето. — Нищо не се е случвало от часове! Той *спи, ясно ли е?*

— Господи, Арт, успокой се. Добре де, спи. Няма проблем. Но искам гаранция, че ще излъчваме пряко голямата развръзка. Онова нещо, което трябва да метне върху Ма'елкот — искаме го на живо по мрежата. Онзи тип Клиърлейк много са го харесали от Борда и искат той да е водещият.

Ръката на Колбърг трепереше, когато приглади назад мокрите си от потта коси.

— Ще съсипете продажбите ни на кубове. Наясно сте, нали? Това е кулминацията на цялото проклето Приключение! Каин е *най-добър* в това — знаете го много добре. Петнайсет години водя Приключенията му. Това е запазената му марка. Той събира всички нишки за шоуто на стадиона. Всичко ще се случи наведнъж. Пуснете ли го на живо, целият свят ще знае развръзката!

— Това не е проблем за нас. Бордът одобрява, Арт. Таксите за живото предаване ще покрият спада в продажбите на кубове — а

според нашите прогнози той ще е минимален. Това ще се купува за *колекциите*, Арт. Особено ако той умре.

8.

Далечните гласове, произнасящи името на Каин, накараха Палас да се издигне като мехурче нагоре през пластовете на песента на Чамбарая. Нямахме представа колко дълго се беше оставила на напева да я носи далеч от тялото ѝ; последният ѝ ясен спомен бе как разговаря с Каин тук, от тялото си, което лежеше завързано на олтара.

„Той грееше като звезда“, помисли си тя. В него имаше някаква сила, нещо, което не беше свързано с Потока, но имаше отношение към него — някаква динамична жизнена енергия, която я беше повикала в речния ѝ сън. Тя не се бе зародила от Потока или от някакъв външен източник; самата стая се беше затоплила при влизането му, сякаш той носеше в гърдите си някаква пещ. Как Палас не беше забелязала това досега?

Нима по-рано не беше съществувало?

Всичките им сблъсъци, раните, нанесени и получени и от двете страни, неговият незатихващ гняв, нейната объркана завист, всичко ѝ се струваше толкова далечно, толкова тривиално. От тази гледна точка тя не можеше да разбере как бяха успели да се направят взаимно толкова нещастни.

Нямаше нищо по-лесно от щастieto; това чувство се появява, когато се откриеш за живота, протичащ през теб, когато знаеш, че ти и реката сте едно. Двамата с Каин така и не бяха успели да го разберат. Бяха се откъснали един от друг, от самите себе си, бяха се вкопчили в живота си като скъперници в златото си, преструвайки се, че самият живот може да бъде складиран или похарчен.

Какъв абсурд.

Нищо чудно, че не можеха да живеят заедно.

Само ако успееше да се добере до него и да му каже колко е лесно да бъдеш щастлив.

Тя знаеше, че не ѝ остава много време, че тялото ѝ умира, че всичките трийсет и три години от живота ѝ изтичат през дупката в белия ѝ дроб. Тази перспектива не я плашеше. Просто малкото ручейче, наречено Шана Лейтън, наречено Палас Рил, пресъхваше

бавно, докато водата му се сливаше с реката. Притесняваше се единствено за Каин; надяваше се да задържи живота в това тяло достатъчно дълго, за да може да поговори с него още един, последен път.

Щеше ѝ се да може да попита реката още колко време ѝ е останало, но тази връзка вече беше блокирана. Все пак тя можеше да чува песента, да се носи върху сливащите се мелодии. Никоя стена от камък, стомана или магия не можеше да прекъсне тази връзка, която беше част от нея, също като сърцето или гръбнака, но някаква нематериална бариера ѝ пречеше да влее собствения си глас в песента, да поеме силата ѝ в себе си.

Палас знаеше откъде се е появила тази бариера — от същия източник, чийто глас тъкмо казваше: „Не можеш да искаш от мен да приема това без доказателство.“

Тя можеше да го види и без да отваря очи — гигантска харибда, изплетена от Потока, всмукваща енергия от всички посоки и използваща я за храненето на собственото си тяло и изключителния си ум. Желязната стая и всеки камък на двореца „Колхари“ отекваха от ударите на сърцето на императора и пулсираха в неговия ритъм.

Тя смътно долавяше ехото от пожарите, бунтовете и битките в града. От позицията ѝ изглеждаше, че притеснението на Ма'елкот не е продукт на хаоса, а всъщност е негов източник. Вътрешните му стихии някак си бяха намерили изход навън, бяха се развихрили и бяха предизвикали хаос както в града, така и в собственото му тяло.

За да види останалите, тя се нуждаеше от очите си, но все още не беше стигнала до това ниво — все още се издигаше, усещаше ритъма на сърцето си и болката, причинена от опитите ѝ да диша. Дватамата обаче продължаваха да говорят за Каин — и гласовете им ѝ бяха познати.

Те говореха за него като за Актьор.

Някак си знаеше, че това е нещо лошо, че може да представлява проблем. Вниманието ѝ постепенно се изостри и тя чу за някакъв негов план, който са били разкрили, за сребърна мрежа и грифонов камъни, за някакъв план да представи Ма'елкот като *актир* пред хиляди от неговите поданици.

Тя долови в гласа на Ма'елкот нотки на слабост, на съмнение и вътрешна болка, каквито не беше чувала досега от него.

„Възможно ли е? Не мога да проумея дълбините на... Не, не, не може да бъде! Невъзможно е! Цялата ми кариера... Изкачването ми на трона, всички планове, всичко е дело на един *актир*...

Не мога да повярвам. Не мога да повярвам.“

Когато съзнанието на Палас постепенно изплуваше на повърхността, тя разпозна гласа на Тоа Сител, който звучеше също толкова равно, колкото и в нощта, когато го бе чула да разговаря с Величеството.

— Рискът е прекалено голям. Трябва да отмените церемонията.

— Да я отменя? Сега? Децата ми вече пълнят стадиона; отмяната на церемонията би се равнявала на признание за вина; резултатът ще бъде същият като при свършека на света.

В гласа му се промъкна нетипично самосъжаление.

— Да ме съборят с един удар от върха на планината в дълбините на сметището. Дори останалите богове да ме бяха намразили от раждането ми, нямаше да ми причинят такъв позор. Да повярвам, че всичко това може би е било *планирано* от самото начало, че преди седем години Каин ми донесе короната на Дал'канит и ме изпрати по пътя, който ме доведе дотук, само за да може с един удар да съсипе цялата Империя... Възможно ли е да е толкова гениален? Възможно ли е да надминава дори самия мен? Ти... Ти го познаваш. Беше негов другар; ти ми донесе тези новини. Говори. Разкажи ми истината за този човек.

„Мен ли пита? — помисли си замаяно Палас. — Нима смята, че ще започна да говоря само защото ми е задал въпрос? Не успя да ме принуди чрез изтезания и магия, затова сега реши да опита с учтивост?“

Прошумоляха стъпки, дочу се пращането от разтегнат плат и тя отвори очи.

Ма'елкот беше пред нея, обърнат почти странично. Блестящите мускули на голия му гръб изглеждаха твърди като камък. Юмрукът му стискаше туниката на някакъв мъж, когото беше вдигнал във въздуха. В съзнанието на Палас се появи някакъв смътен спомен как Ма'елкот държи Каин точно по същия начин — но този не беше Каин.

Мъжът имаше счупен крак, омотан с мръсни бинтове, имаше белезници на китките и кървава превръзка, на едната ръка; друга

превръзка придържаше подпухналата му черно-синя челюст. Носът му също бе подут, а под очите му имаше тъмни кръгове.

Едва след като заговори, тя го разпозна.

— Аз не... Не мога... Вече ти казах всичко, което знам... — рече Ламорак с хленчещ глас, с влажни и примигващи очи.

„Държала съм този мъж в прегръдките си — помисли си учудено Палас. — Целувала съм го, правили сме любов. А сега не мога да си спомня защо...“

Но сега, когато гледаше от олимпийски висоти, всичко ѝ стана ясно. Отговорът беше очевиден — беше го избрала, защото той не беше Каин, дори бе негова пълна противоположност. Висок и русокос, красив, с героично излъчване, *добър* човек във всеки смисъл на думата, любящ и състрадателен, романтичен и смел.

С пуста душа. Красива обвивка, крехка като на празно яйце.

Това беше последната противоположност — Каин какъвто изглеждаше, такъв си и беше. Затова и той никога нямаше да се пречупи така, както се е пречупил Ламорак. Той беше твърд и непоколебим.

— Тогава ще направим следното — рече Ма'елкот, обръщайки се отново към Тоа Сител, който стоеше наблизо. Ламорак продължаваше да виси в юмука му, забравен. — Аз съм Ма'елкот. Аз не бягам. Не се скрия. Ако Бърн не успее да открие мрежата, аз ще се изправа очи в очи срещу Каин на арената.

Тоа Сител го погледна разтревожен.

— Ма'елкот...

— Не. Ако се скрия в двореца си, планът на Каин ще успее. А аз ще го разруша с един-единствен удар: *ще съм там наистина*.

Той разтвори юмука си и Ламорак се стовари на пода.

— От самото начало не ми харесваше идеята за използването на *фантазията*. Това щеше да е фалшификация, измама, а аз не лъжа Децата си. *Наистина* ще извърша този ритуал. Ще отнема животите им на арената. Ще приема спомените на Палас Рил и твоите, Ламорак, колкото и да ми е неприятно да поглъщам такива безполезни неща.

Императорът се приближи към Тоа Сител и го погледна.

— Продължете с издирването на Каин. Ако успеете да го заловите преди ритуала, добре. Ако се наложи да бъде убит, то нека бъде така. Все пак подозирам, че няма да го намерите. Той е твърде

изобретателен; твърде безмилостен. Но аз съм нещо повече от него. Аз съм Ма'елкот. Каквото и да се случи, ще бъда готов. — Той сплете пръстите на силните си ръце, изви ги навън и кокалчетата му изпукаха като поредица от фойерверки. — Ще бъда подготвен и ще го убия със собствените си ръце. А след това ще приема и *неговите* спомени.

Гласът бе възвърнал предишната си енергия; водовъртежът на Потока, който го захранваше, беше събрал невъобразимо количество сила.

— Тогава ще бъде сложен край на всичко.

„О, Хари — помисли си Шана и от ново затвори очи. Тя приемаше хладнокръвно смъртта на тялото си, но новата звезда, която беше изгряла в Каин, се бе оказала неочаквано привлекателна, с такава изненадваща красота; като цъфнала в пустинята роза. — Ще издържа. Ще намеря начин. Да те предупредя. Да ти помогна. Все някак.

Мисля, че ще успея да остана жива толкова дълго.“

9.

Бърн стисна зъби и потисна порива си да си прокара път с меча през тълпата.

Комендантският час беше отменен преди обяд и сякаш целият град се бе изсипал по улиците. Не един гражданин получи силен ритник от коня на Бърн, буйно животно, което не обичаше да си проправя път през тълпите. Когато се приближеше някой, конят въртеше очи и Бърн го оставяше да се поразвихри — няколко окървавени гражданчета, лежащи на земята, щяха само да спомогнат за разчистването на пътя пред него.

Най-накрая графът стигна до обществената тоалетна при шахтата, където беше оставил Котките си да пазят мрежата. Той небрежно завърза коня си за външния стълб и метна повода на най-горната кука. Ключалката на отходната шахта изщрака под ръката му. С един удар на кремъка в стоманата той запали лампата, висяща на стената от вътрешната страна; взе я, закачи я на ръката си и започна да се спуска надолу по стълбата. Когато стигна дъното, той изкриви устни от острата воня и зашляпа из локвите с урина; когато достигна входа на пещерата, той се наведе и продължи напред, превит надве, докато височината не му позволи отново да се изправи.

Скоро вече вървеше по перваза покрай извитата стена на галерията, продължаваща напред в тъмнина, като се бореше с изкушението да поеме по преките пътища, които го подмамваха от всички страни. Но Бърн не се отдалечи от маршрута, който си беше очертал още преди да слезе тук — знаеше много добре, че тук, в пещерите, е най-лесно да се изгуби и да скита неориентирано, докато маслото в лампата не изгори. Спусна се по една тясна шахта в долната пещера. За миг му се стори, че някъде напред вижда проблясък от лампа. Под ботушите му изхрущяха малки сталагмити, пръснаха се шумно по пода и светлината изчезна, преди дори да успее да се увери, че я е имало.

Той поклати глава. Беше казал на ония идиоти да не ползват *никакво осветление*. Щяха да си правят компания в тъмното, а всяка

светлинка би могла да предупреди Каин.

Бърн пристигна на уреченото място и се огледа. Нямаше и следа от момчетата му; той кимна одобрително — бяха се прикрили добре, докато не се уверят в самоличността му.

— Добре, момчета. Аз съм. Излизайте; има малка промяна в плановете.

Той стоеше там и се заслушваше в ехото на собствения си глас и в тихия плясък на процеждащата се през варовика вода.

После изруга, спомняйки си внезапно за омагьосаната от Ма'елкот кама, която все още се намиреше в кожената кания на бедрото му. Той я извади; острието излъчваше слабо сияние, което едва се забелязваше на светлината от лампата му. Бърн завъртя острието около себе си и установи, че сиянието му се усилва съвсем леко, когато е насочено по диагонал нагоре.

— Копеле — промърмори той. — Гадно копеле. Вече е бил тук.

Хората му би трябвало да са му оставили някакъв знак, който да подсказва накъде са тръгнали. Не можеше просто да последва камата, не и тук, долу. Докато обикаляше пещерата, той мина покрай кладенеца, в който беше оставена мрежата, и от отвора му го лъхна вонята на екскременти и кръв.

Застанал на ръба на кладенеца, Бърн затвори очи. Нямаше нужда да поглежда надолу, за да разбере какво ще види — скупчените тела на неговите четири Котки.

Но щом те бяха мъртви, то тогава светлината на чия лампа беше видял?

Той се обърна, опитвайки се да отскочи от кладенеца, но вече беше късно.

Не чу нищо, което да го предупреди. Нито потропване на ботуши, нито полъх на дихание, нищо, с изключение на тихите, невидими ръце, които го блъснаха в гърба, докато около глезените му се уви невидимо въже. Преди да разбере какво става, той се усети, че пада с главата напред в кладенеца, бръскайки се в стените, докато накрая не се стовари върху студените трупове на хората си.

В пещерата засия светлина и главите на петима мъже се надвесиха от ръба на кладенеца.

Бърн бавно се освободи от оплетените крайници на труповете, изправи се и започна демонстративно да отупва дрехите си от

мръсотията и кръвта, докато разбутваше с крак телата в търсене на стабилен каменен под.

— Аз съм Абал Паслава — каза единият от мъжете. — Хората ме наричат Заклинателя. Реших, че ще ти е интересно да разбереш кой те е убил, Бърн.

Бърн надигна глава към него и одобрително кимна.

— Добър капан, Заклинателю Абал Паслава. Наистина добра работа. Сега предполагам, че хората, които са с теб, ще ме прострелят с арбалети или ще ме засипят с камъни, или нещо такова. — Бърн се засмя сърдечно. — Идеята е на Каин, нали?

— Всъщност да, негова е — отвърна Паслава със злобна усмивка. — Той ни каза за магическата ти защита и реши, че най-добрият начин да те убием е да те примамим тук долу, където магията ти няма да функционира. Нито пък силата ти, неуязвимостта ти и най-вече *Косал*. Благодарение на грифоновите камъни от мрежата, която твоите хора бяха тъй добри да пазят за нас, аз притежавам повече от достатъчно сила, за да те погубя.

— Добър капан — повтори Бърн. — Каин е по-умен, отколкото предполагаш. Но има нещо, което той не знае.

— Ммм — изхъмка Паслава замислено. — Каин каза, че ще се опиташ да се пазариш за живота си. Каква информация би могъл да притежаваш, която да е по-ценна за нас от смъртта ти?

— Информация ли? — Бърн се изсмя гръмогласно. — Ще ти дам една информация — рече той, като се пресегна през рамо към *Косал*.

Щом мечът излезе от ножницата си и дръжката му се озова в ръцете на Бърн, острието зажува звучно.

Паслава се опули.

Бърн се ухили и му махна с жужащото острие.

— Ти не си единственият с грифонов камък.

Паслава извика:

— Стреляйте! Застреляйте го веднага! — но преди рицарите на Кант да заредят арбалетите си, Бърн сви колене и с един скок се измъкна от кладенеца. Рицарите се наведоха, когато той профуча като стрела покрай тях. Бърн се преметна над един от тях и разсече черепа му на две с един замах на *Косал*.

Приземи се грациозно от другата му страна. Мъртвият рицар се свлече бавно на колене и се прекатури в кладенеца.

Бърн се обърна и насочи острието към Паслава, докато останалите рицари трескаво вадеха мечовете си.

— Хайде да ви видя — каза развеселено той. — Бийте се или бягайте. И в двата случая сте мъртви. Нямам на разположение цял ден.

Бърн не се смяташе за много умен, нито дори за човек със средна интелигентност; той предпочиташе да оставя мисленето на хората, които бяха добри в това, като Ма'елкот и Тоа Сител. Въпреки това, докато избиваше ужасените рицари на Кант, в главата му се появи един въпрос, на който обикновено не би обърнал внимание. Когато небрежно съсичаше третия мъж, въпросът бе придобил истинска значимост; това беше мъчен въпрос и Бърн подозираше, че отговорът му е жизненоважен по начин, който все още не би могъл да разбере.

Точно по тази причина, когато скочи след бягащия Паслава и съсече крака на Заклинателя над коляното — при което Паслава се проспа на пода с писъци, въртейки чуканчето от крака си сред фонтан от кръв — Бърн не го довърши на момента.

Вместо това сграбчи Заклинателя за бедрото на отрязания крак и го стисна с такава сила, че бликащата артериална кръв се сви до тънко чучурче. Той вдигна Паслава във въздуха, провесвайки го надолу с главата, за да не падне кръвното му налягане и мъжът да припадне.

Докато го държеше в ръцете си, Бърн се вторачи намръщено в подбелените очи на Заклинателя.

— Кажи ми, преди да умреш — рече бавно той с ужасното предчувствие, че нещата здравата са се объркали, — как така Каин знаеше, че ще сляза тук долу, за да взема мрежата?

10.

Доста преди пладне Стадионът на победата вече беше пълен до пръсване с народ. Потните тела се блъскаха по седалките и пътеките между тях. Някои се бяха скупчили на групички около най-близкия човек, носещ стомна. Мнозина се тълпяха край вратите на обществените тоалетни.

Имперският отговорник за стадиона, който също се потеше и кършеше ръце, каза на командира на полицаите да затвори портите. След това се обърна и коленичи пред малката икона на Ма'елкот, която висеше в ъгъла на кабинета му, и започна да се моли това да не е началото на бунт.

Когато полицаите затвориха обществените порти, струпалата се отпред тълпа започна да се извива като червеи, пуснати върху гореща плоча; истинска вълна премина откъм стадиона по Пътя на игрите и улицата, вливаща се в него, когато хората започнаха да се обръщат и да си пробиват път назад, срещу напиралците да стигнат до него.

Една подсилена конна бригада започна да отблъсква обикновените граждани от Пътя на благородниците, по-надалече от Моста на кралете — скоро по този път щеше да премине Ма'елкот.

11.

Високо над града, в Желязната стая, Палас Рил не обръщаше никакво внимание на придворните рицари, които ѝ навлякоха ленена риза и прикрепиха оковите ѝ към дъбова рамка с формата на кръст. Нито пък обръщаше внимание на молбата на Ламорак да му прости. Двамата бяха оковани по един и същи начин под внимателния надзор на Ма'елкот. Палас и цялата ѝ дървена рамка бяха покрити със сребърна мрежа; внезапното изчезване на Потока от менталното ѝ зрение най-последно привлече вниманието ѝ. Когато погледна към Ма'елкот, тя видя само един огромен мъж с изненадваща красота вместо богоподобния вихър от сила, който се въртеше край олтара последните два дни.

Отрязана от Потока, тя излезе от менталното зрение и тихо изстена от болката, която я изгаряше.

Придворните рицари понесоха като носилка рамките, върху които бяха завързани двамата с Ламорак, и заслизаха по безкрайното стълбище, водещо към предния двор на двореца „Колхари“. Там ги очакваше дълга процесия — стотици рицари, музиканти и акробати, красиви момичета с гирлянди от свежи цветя, силни млади мъже, носещи кошници със сладкиши и бонбони, които да хвърлят на тълпите. В средата на процесията се намираше огромна открита кола. Цветните гирлянди скриваха почти напълно основата ѝ, към която бяха прикрепени две железни стойки. Носачите окачиха върху стойките рамките, върху които бяха привързани Палас и Ламорак.

Палас се озова за пръв път от два дни във вертикално положение и едва не припадна; погледът ѝ се замъгли и всичко наоколо заплува на ярката слънчева светлина. Тогава тя видя как Ма'елкот скочи с лекота наред колата. Участниците в процесията, рицарите, всички присъстващи в двора, както и надничачите през прозорците, нададоха ликуващи викове, на които той отвърна с поклон и усмивка, предизвикали нова вълна от радостни викове и ръкопляскания.

Дори без да призовава менталното си зрение, Палас можеше да види, че той черпи сила от любовта им, че тя го издига далеч над

грижите на простосмъртните. Съмненията и мрачната му решителност от сутринта бяха изчезнали без следа; тук, в присъствието на своите Деца, Ма'елкот можеше да съперничи на самото слънце с цялата му мощ и божествена красота.

Тя погледна към Ламорак, към нараненото му тяло, което беше разпънато също като нейното, и очите му, затворени в безмълвно страдание. После наведе очи към собственото си тяло, към ленената риза, по която бяха започнали да избиват петна от просмукалата се през превръзките на гърдите ѝ кръв. След това отново се обърна към Ма'елкот, който даваше знак с ръка да се отворят портите. Тя опита да активира менталното си зрение, да се потопи в спокойствието, което я беше поддържало в Желязната стая, но болката в китките и глезените, агонията, която я обземаше при всяко вдишване на прободения ѝ бял дроб, врявата, която се вдигаше наоколо — всичко това ѝ пречеше да достигне до желаното убежище.

Тя беше съвсем сама и не можеше да се докосне дори до най-слабия пулс на песента на живота, за да намери утеха.

Вратите се отвориха широко и лицето на Ма'елкот като че ли се озари от своя собствена, вътрешна светлина. Събралата се отвън тълпа посрещна появата му с гръмогласен рев.

12.

Седналият на най-горния ред седалки на стадиона Крал на Кант погледна надолу. Сред тълпата се бяха пръснали повече от хиляда Поданици — и всеки мъж, жена и дете сред тях бяха въоръжени. Щяха да връхлетят Сивите котки като лавина. Дори сега, докато той седеше, притиснал длани между треперещите си колене, Лицата се разпръсваха из Стария град и заемаха стратегически позиции, за да прикрият отстъплението, в случай че се наложеше да се изтеглят. Но нямаше да се наложи; Величеството беше твърдо убеден в това.

Нямаше да има отстъпление.

С падането на нощта градът щеше да е в ръцете му, готов да бъде предаден на Тоа Сител — срещу, тъй, определени условия...

Треперенето на коленете му и къркоренето в корема му нямаха нищо общо със страха — дължаха се изцяло на очакването. Когато той вдигна глава нагоре и погледна с присвити очи изгряващото слънце, го притесняваше само едно нещо.

„Къде е Паслава, по дяволите? Трябваше да се е върнал преди половин час. Ако не е тук, за да контролира тълпата, доста хора ще пострадат.“

Някъде отвъд стените на стадиона се разнесе ревът на тълпите, който прозвуча като приближаващ се ураган.

13.

Тоа Сител пресрещна процесията при южния край на Моста на кралете. Шепа Кралски очи му проправиха път през тълпата, а императорът спря за миг да приема ласкателствата на Своите деца и му махна с ръка от колата. Херцогът се изкатери горе и застана до Ма'елкот, крещейки с цяло гърло, че Каин не може да бъде открит никъде. Всички, влизащи в стадиона, биваха претърсвани, всеки мъж, отговарящ на описанието на Каин, биваше задържан. Тоа Сител лично беше огледал задържаните и Каин не бе сред тях. Той не беше влязъл в стадиона и нямаше как да влезе след затварянето на вратите.

Ма'елкот изви шия и погледна надолу към херцога. Заобиколи ги внезапна тишина, макар Тоа Сител да виждаше, че тълпата наоколо продължава да се дере.

Императорът се усмихна и каза благо:

— Не се изрази правилно. Имаш предвид, че Каин не е влязъл в стадиона, след като е започнало търсенето ти. Помни ми думата — той ще бъде там.

14.

— Добре, добре, добре! — промърмори Артуро Колбърг, предъвквайки думите, докато гризеше ноктите си.

Сърцето му блъскаше като полудяло в гърдите, а кръвта шумеше в ушите му. Усещаше лицето си подпухнало, отекло от налягането вътре в мозъка му, и върху него се отразяваха злобните червени отблясъци на бутона за извънредно прехвърляне.

Той хвърли по един бърз поглед през всяко рамо към безизразните огледални маски на сопитата, след което отново се обърна, за да провери телеметрията на Каин, която се точеше по тъмния екран.

— Добре — каза отново Колбърг. — Той е буден. Движи се. Вече се е задействал. Пускайте предаването.

15.

Дори етническите канали с ограничена аудитория, които не поддържаха английски език, предаваха репортажите на Джед Клиърлейк; слабите им приходи от реклами не бяха достатъчни за излъчването на самото пряко предаване, но за репортажите стигаха. Те прекъсваха редовно програмата си, за да излъчват всяка нова информация.

Обобщенията на Клиърлейк представляваха истински модел на яснотата; останалите говорители можеха само безпомощно да му завиждат за отличаващата го смесица от напрегнати емоции и добросърдечна любезност, за умението му да се представи за вътрешен човек, за играч.

— А сега, след това съобщение, завръщане към Каин: *на живо!*

Съобщението беше от самата Студия, шейсетсекундна безплатна автореклама, която се излъчваше по цял свят. Мотото им: „Приключения без край: когато се нуждаете да бъдете някой друг“, бавно избледня от екраните и прякото предаване започна.

И целият свят застина.

Движението по Таймс Скуеър спря — застаналите рамо до рамо пешеходци зяпаха нагоре към кръга от джъмботрони. Токио се намираше в същото състояние; Лондон, Йоханесбург, Кабул, Ню Делхи... Онези граждани, които имаха късмета да носят със себе си джобни екрани, се спираха наред пътя си, за да гледат, а всички останали бързаха към домовете си, ресторантите и витрините на магазините, където поне можеха да виждат картината. Търговията в стоковите и фондовите борси беше прекратена; въздушният трафик се поддържаеше единствено на управляваните от компютри обслужващи линии.

Почти всяко дишащо човешко същество на Земята чу монологването на Каин:

Изглежда, по-голямата част от живота ми минава в измъкване от чужди лайна...

16.

През дупката на клозетната чиния над главата ми прониква светлина. Изкатервам се по шахтата, хващам се за седалката и подавам глава за един бърз оглед. Клозетът е празен, както и очаквах; Очите, които са претърсили мястото, са твърде придирчиви, за да се спуснат на проверка в шахтата — лесно е да се досетя, че едва ли ще прекарат тук повече от необходимото време.

Бутвам седалката и се издърпвам нагоре през тоалетната чиния. Трудно е да сдържам стоновете си, когато всяка една от болестите ми настойчиво припомня за наличието си — като се започне с треската, от която ми парят очите, и се стигне до отока на дясното коляно.

Кълна се в брадвата на Тишал, пълна развалина съм. А и няколкото часа съм във вонящата шахта не ми помогнаха особено.

Можеше и да е по-зле — ако Ма'елкот не беше забранил гладиаторите, сигурно сума ти народ щеше да се облекчи право върху мен, докато съм долу.

През отдушниците на стената се процежда дневна светлина и засилващият се рев на тълпата ми подсказва, че Ма'елкот скоро ще мине през портала.

Тези отдушници са надупчили цялата стена на арената. Гладиаторският клозет се намира точно до тунела, през който се излиза на арената, за да се спестят на отиващите на смърт препълнените мехури и свиващите се в спазми сфинктери. Самият аз съм доста нервен, когато се приближавам до арката без врати и надниквам през нея.

За щастие, тунелът е празен и тъмен — от изхода към арената го отделя желязна врата — и аз се връщам отново при отдушниците и подскачам нагоре, за да надникна през отворите. Не се притеснявам, че може да вдигна шум — над главата ми вият двайсет хиляди фанатични почитатели на Ма'елкот, така че и бомба да взривя тук, няма да привлече повече внимание, отколкото пръдня в бардак.

Тук стената на арената е дебела около три фута; промушвам се в един от отдушниците, за да получа по-добра видимост. Налага се да се

боря с пристъпа на клаустрофобия — усещам тежестта на камъка, намиращ се на един инч над тила ми, а лактите и на двете ми ръце се трият в стените. Невидим съм в черната сянка, хвърляна от обедното слънце.

Изходът на отдушника гледа към златист, напечен от слънцето пясък. Виждат се ярките празнични дрехи на зрителите от другата страна на арената — насядали рамо до рамо на седалките, те са оформили шарена мозайка, която се гъне и вълнува като скърпено от най-различни парчета плат знаме.

Поглеждам още веднъж към тълпата. Някои от хората са нервни, други изглеждат ядосани, трети — искрено щастливи.

До час мнозина от тях ще бъдат мъртви.

В полезрението ми определено попадат няколко Сиви котки в цивилно облекло и поне десетина преоблечени Поданица на Кант. За тях не се притеснявам; те са дошли тук да се бият.

Но пък се чудя дали някой от гражданите навън е имал някакво предчувствие, изпитвал е колебание, като е идвал насам. Питам се колко от тях няма да се изненадат, когато лайната се разлетят, на колко от тях ще им се свият стомасите, когато се досетят какво става, колцина ще умрат с мисълта: „Знаех си, че днес трябваше да си остана вкъщи.“

Чудя се в колко домове довечера ще оплакват загиналите.

Нали знаете, че при обратната ситуация — ако някой, когото обичам, умре, защото друг е направил това, което се каня да направя аз сега — не бих намерил покой, докато не открия този тип и не го убия със собствените си ръце.

Но ако мога да откупя живота на Палас със смъртта на всеки мъж, жена и дете на този стадион, аз съм готов да го направя. Цената си струва. Ала дори тогава съм склонен да се пазаря — всъщност днес ме чака адски трудна сделка.

Може пък с възрастта да ставам пестелив.

Ревът, разтърсващ стадиона, се вдига с още пет децибела и прекъсва размишленията ми.

Ма'елкот е пристигнал.

Той е повел със себе си цяла процесия, стотици веселбари с празнични костюми; те навлизат с танци върху пясъка, подхвърлят бонбони и монети към седалките, докато обикалят арената, и подканят

тълпата да се присъедини към изпълняването на химна на Ма'елкот „Крал на кралете“. Сред тях има няколко красиви момичета, но повечето като че ли са мъже — и то не млади момчета. Под празничния грим откривам бръчки, а зад усмивките се крият студените очи на бойци, ветерани убийци.

Значи, той е готов.

Добре.

Тълпата не е особено навита да пее. Гласовете, които се присъединяват към напева, са заглушени от все по-засилващия се грохот.

И тогава в полезрението ми навлиза украсената с рози кола.

Тя се движи, без някой да я тегли, очевидно разчита само на силата на Ма'елкот. И той е там, на сред платформата ѝ — прилича на герой от легенда, на бог от някой мит, стои изправен като фигура на носа на боен кораб, с ръце на хълбоците и отметната назад глава. За онези от вас, които не са запознати с историята, мъжът, който стои до него — онзи спретнатият, с гофрирания жакет и прибраните във високите ботуши панталони — е Тоа Сител, херцог по Обществения ред, което трябва да се чете „шеф на тайната полиция“. Много способен. Много опасен. Докато оглежда седалките, лицето му е непроницаемо.

Сигурно търси мен.

Не трябваше да е тук; надявах се да се усети. Ако днес бъде убит, Величеството и Кралството здравата ще го загаят.

Какво да се прави — вече е твърде късно да се притеснявам за Величеството. Имам си друга работа. Която се намира там горе, в колата, заедно с Ма'елкот.

Колкото и да се старая да не забелязвам двете кръстовидни рамки на украсената с цветя кола, те са си там; не мога да извърна поглед от тях. На едната отпуснато виси Ламорак, с наведена глава. Струва ми се мъртъв, което ще е жалко.

Хич не ми се иска да пропусне това.

На другата, увита в сребърна мрежа, виси жена ми.

Стомахът ми се свива от студ, сякаш съм глътнал буца лед. Студената вълна се разпростира към гърдите ми, по ръцете и краката ми, чак до главата. В тази ледена пустота се чувствам така, сякаш се гледам от страни как лежа и се чувам как размишлявам. Не усещам

ритъма на сърцето си, а само някакво цвърчащо съскане зад ребрата, което пропуква в ушите ми като смущение в радиопредаване.

Палас е вдигнала глава. Тя изглежда разтревожена — далеч е от онова мистично място, където се беше стаила. Бялата ленена риза, в която е облечена, е изцапана с алена черта, която започва от ребрата ѝ и се спуска по левия ѝ крак. По цветята капе кръв.

Рамката, на която виси, ще бъде проблем. Някак си не очаквах да я видя разпъната...

Може и да не съм обмислил всичко толкова добре, колкото смятах.

Ала Бърн го няма — това означава, че тялото му изстива на дъното на онзи кладенец. Жалко, че не бях там, за да видя как светлината в очите му угасва — но ми стига да знам, че съм го надживял.

Ма'елкот издига масивните си ръце и тишината изригва от него като шокова вълна от експлозия, сякаш Бог се е протегнал от небето и е завъртял копчето на звука за целия свят.

Той започва да говори на събралите се Деца.

Предполагам, че това е условният знак за мен.

Запълзявам напред и подавам глава през изхода на отдушника. Хващам се за долния му ръб, за да мога лесно да се превъртя и да се приземя на крака.

Край с колебанията, нямам време дори за една кратка въздишка. Няма за кога да размислям; изборът е направен.

Пъхвам палци в колана си и тръгвам бавно по арената.

Това е.

Вече съм тук. На пясъка. На последната ми арена.

Двайсет хиляди чифта очи се вперват с любопитство в мен: „Кой е този идиот, облечен в черно? Какво прави тук?“

И още стотици хиляди, всички вие, които сте в главата ми, всички вие, които си мислите, че знаете какво се каня да направя. Може пък да съм ви приготвил някоя друга изненада.

Няколко от костюмираните фалшиви веселбари ме забелязват и застиват на място, протягайки ръце към скритите в диплите на дрехите им оръжия.

Аз продължавам да вървя към тях бавно и им се усмихвам приятелски.

Златистият пясък на арената хрущи под ботушите ми. Слънцето прежуря; виждам го като алено сияние в горната част на полезрението ми, където се отразява от веждите ми.

Всичките ми съмнения, всичките въпроси отлитат в миг като гълъби от ръкава на фокусник. Адреналинът пее във вените ми — мелодията ми е позната и успокояваща като приспивна песен. Гръмотевичният пулс на кръвта в ушите ми заглушава всички звуци освен бавното и премерено хрущене на стъпките ми.

Сега вече ме вижда и Тоа Сител; бледите му очи се разширяват и устата му се раздвижва. Той побутва ръката на Ма'елкот и главата на императора се завърта към мен, бавно и заплашително като танкова оръдейна кула.

Докато вървя към него, гърдите ми се изпълват с някакво необяснимо чувство; почти съм стигнал дотам, когато разбирам какво е то.

Като че ли е щастие.

В този момент съм по-щастлив от всякога.

Поглеждам към Палас и срещам погледа ѝ, изпълнен с ужас.

Поздравявам я със спускане на клепачите, което може да се сравнява с поклон, и изричам само с устни единствените думи, които мога да ѝ кажа: „Обичам те.“

Тя се опитва да отвърне нещо, нещо за Ма'елкот. Не мога да прочета думите, произнесени от подпухналите ѝ устни, а нямам време да гадая.

Време е за убиване.

17.

Командирът на северозападния гарнизон тъкмо беше полегнал да отдъхне, предвкушвайки напълно заслужената дрямка след трийсет часа на крака. Той изтегна изтощеното си тяло на адски удобния дюшек в задната стая и затвори очи. В този миг цялата сграда се разтресе като ударена от юмрук на титан.

Навън се разнесоха обърканите и ужасени викове на хората му. Командирът скочи на крака и олюлявайки се, отиде до пирона, на който висеше ножницата му. Машинално напипа дръжката на меча си, но преди да успее да го извади, вратата със скърцане се откъсна от пантите и падна на пода, пръсвайки се на парчета.

На прага стоеше задъхан и мокър мъж, покрит със съсирена кръв, сякаш досега беше пълзял по пода на някоя кланица. Очите върху омазаното в червено лице горяха яростно. Докато си поемаше дъх, той изръмжа:

— Събери хората си... всичките. И ми трябва... кон. *Най-якият ти шибан кон.* Веднага.

Замаяният от умората ум на командира постепенно започна да осъзнава кой стои пред него.

— Аз, въъ, граф *Бърн*...! Графе... милорд графе, вие сте *ранен!*

Зъбите на Бърн бяха също толкова червени, колкото и окървавените му устни.

— Кръвта не е моя... кретен такъв... торба с лайна. Доведи ми коня. И вдигни тревога. Искам всеки мъж, всеки шибан войник, искам *цялата лайняна армия* да бъде на Стадиона на победата *още в тази секунда!*

— Аз, въъ, милорд графе, не разбирам...

— Не ти трябва да разбираш. Просто го направи. Той проговори; знаех си, че кучият син ще проговори!

Бърн връхлетя в стаята и стисна рамото на командира с такава сила, че мъжът потрепна при пропукването на ставата му.

— Всичките ти хора и войниците от другите гарнизони. Заведи ги на стадиона и арестувай *всички*. И убийте всеки, който окаже

съпротива.

— Но... какво става тук?

Бърн се наведе напред и в очите му проблесна огън. Командирът едва не се задави от тежкия дъх на кръв от устата му.

— Проклетият Каин — цялата шибана история е капан! — Без капчица усилие той издигна командира над пода и изръмжа в лицето му: — Сега ще получи ли коня и хората, или трябва да ти откъсна шибаните ръце?

18.

Отгоре той изглеждаше просто като малка черна фигурка, открояваща се рязко на фона на златистия пясък и ярките костюми на хората от процесията, но Величеството веднага разпозна Каин. Лекото, несъзнателно перчене в стойката му, проблясващите зъби на мургавото лице, небрежната походка, потопила стадиона във величествена тишина. „Паслава закъсна“ — помисли си Величеството и пулсът му се ускори.

Пръстите му с побелели кокалчета се впиха болезнено в треперещите колене. Без Паслава тук щеше да настъпи кървава баня, но връщане назад нямаше, не и сега, не и когато победата беше *толкова близо...*

Той улови погледа на Деофад. Прошареният воин седеше на двайсетина реда под него и го гледаше с едва сдържано нетърпение.

Величеството произнесе само с устни: „Готов ли си?“

Деофад кимна едва забележимо.

Величеството вдигна пръст и задържа дъха си.

Сега всичко зависеше от Каин.

19.

Нетърпеливото махване с ръка на императора разделя морето от веселбари и те ме пропускат да мина. Не е нужно да поглеждам назад, за да разбера, че редиците им се затварят зад гърба ми, но това няма никакво значение. Важното е колко ще успея да се приближа, преди да стане мазало.

Бавно, със същата решимост, каквато показваше баща ми, докато сваляше колана си, за да ме напердаши, аз развързвам сребърната мрежа от кръста си и я намотавам около единия си юмрук.

— Какво ново, Каин? — прогърмява гласът на Ма'елкот с престорена изненада.

Този кучи син има сума ти други таланти, но определено не може да се преструва. Застаналият до него Тоа Сител ме гледа безизразно; едната му ръка потрива китката на другата под дългия ръкав на ризата му. Палас издава някакви неразгадаеми граचेци звуци, пробитият ѝ бял дроб не ѝ позволява да си поеме дъх.

Пъхвам ръката си под цветните гирлянди, за да се хвана за дървената платформа на колата, и се качвам върху нея.

Мълчанието на тълпата вече не е причинено от магията на Ма'елкот; всички са се изправили и ме гледат. Това очевидно не е част от представлението.

Леле, колко грешат...

— Виждам през очите на това изображение — казва Ма'елкот — и говоря чрез гласа му. Защо си дошъл тук, Каин?

Изправям се на платформата и размотавам мрежата. Извън стените на стадиона хиляди гласове крещят объркано и гневно, заглушавани от звука на медните тромпети. Тоа Сител леко се обръща с едното си рамо към мен, като ръката му все още е скрита под ръкава. Палас отново изграква нещо и този път успявам да я разбера.

— ... това е капан...

Надниквам в отчаяните ѝ очи, оградени от черни кръгове, и се усмихвам.

— Да, знам.

Императорът се извисява над мен, същинска планина от плът; мога да усетя миризмата на маслото, което къдри косата му и приглажда брадата му, мога да чуя слабото шумолене на полата му, когато пристъпва към мен.

— Питам те отново, защо си дошъл тук?

Ако се наведе още един инч и аз се повдигна на пръсти, ще мога да го целуна по устните. Хладът в сърцето ми се разпростира по ръцете и краката; за последните няколко секунди толкова често съм преминавал от ликуване към страх и обратното, че емоциите са се превърнали в нещо абстрактно; вече не мога да усещам нищо друго освен студено, празно спокойствие. Взирам се в бездънните му очи.

— Дойдох да спася жена си.

— Твоята жена? — По лицето му се изписва леко удивление. — Не си ми казвал, че сте женени.

— Доста неща не съм ти казвал.

След като вече съм тук, изпитвам странна неохота да продължа. Прицелил съм се, но като че ли не мога да натисна спусъка. Докато удължавам този миг, двамата с Палас балансираме между живота и смъртта като котката на Шрьодингер и първият ми ход ще запрати вълновата ни функция в историята.

— Така е — промърморва самодоволно Ма'елкот. — Като например това, че си *актир*.

Невидима ръка ме хваща за гърлото. Дори и да съм достатъчно хладнокръвен, за да отвърна утвърдително — а очевидно хладнокръвие не ми достига — така или иначе, не мога да си призная, защото блокировките ми пречат. Затова решавам просто да се усмихна леко, с надеждата да изглеждам самоуверен.

— Какво чакаш? — пита Ма'елкот. — Това е мое изображение. Мрежата е в ръцете ти... Да не си размислил? Сега, когато имаш възможността да удариш бога?

Насилвам се да произнеса през свитото си гърло:

— Знаеш ли какво е мъртъв шпионин, Ма'елкот?

— Мъртъв шпионин ли?

— Да. Така един писател от родното ми място е нарекъл човека, когото захранваш с лъжлива информация, защото знаеш, че ще попадне в ръцете на врага. И когато бъде пречупен и заговори, той им

разказва точно онова, което е научил от теб. Мислейки си, че е истина. Разбираш ли?

Ма'елкот свива устни и в очите му се появява блясък.

— Ламорак... — промърморва той.

Вместо да се изненада от концепцията, той изглежда развеселен и доволен. Интересът му нараства, докато размишлява на глас.

— Разбира се. Затова не ме нападаш с мрежата... Знаеш, че съм тук наистина, а не чрез моята илюзия. Предварително си го планирал да стане така. Как иначе ще успееш да изкараш и двама ни от двореца, който е защитен срещу магията на *актирите* чрез силата на волята ми?

Ламорак хрипти на кръста.

— Знаел си. Ти ми го причини!

Кимвам му.

— Да, разчитах на теб. Мамка му, Ламорак. Само преди ден убих човек заради това, че ми причини далеч по-малко зло. А той беше по-добър, отколкото ти ще бъдеш някога. Наистина ли смяташе, че ще те оставя да живееш?

Така, единственото, което ми остава, е да сваля Палас от кръста. Тоа Сител се прокрадва към мен, без да вади ръката от ръкава си — сигурно стиска някое оръжие; твърде възбуден е, за да действа прикрито.

— И сега какво? — промърморва Ма'елкот. — Дошъл си тук, въпреки цялата ми сила. Как изобщо можеш да се надяваш, че ще избягаш?

Той продължава да говори нещо, но аз не го чувам. Взирам се в светлината на единствените очи, които означават нещо за мен.

Дори на най-гъвкавия мислител на света му е нужно време, за да промени своята парадигма. Когато се появих на пясъка на арената, единственото, за което Палас можеше да мисли, беше застрашаващата ме опасност — именно този ужас видях в очите ѝ. Беше се отказала от себе си и когато се качих на колата, се беше отказала и от мен; дълбоко в себе си смяташе, че и двамата сме мъртви.

Ала тя е твърде умна, в нея има твърде много жизненост. В това се крие смисълът от безсмисления ми разговор с Ма'елкот: давам ѝ време да се приспособи. Сега, докато вадя от джоба си грифоновия камък и го стисвам в отпуснатата си ръка така, че тя да може да го види, а Ма'елкот и Тоа Сител да не могат, и я поглеждам, питайки я с

очи „Готова ли си?“, виждам яростен, силен и въпреки това някак спокоен отговор: „Само кажи кога.“

Ма'елкот продължава да говори с весела безгрижност; сега той прилича на почитател на криминалетата, който разрешава поредната загадка. Когато се обръщам към него, той тъкмо ме пита:

— ... и защо носиш тази мрежа, щом знаеш, че е безполезна?

— О, това ли. — Усмиввам се студено. — Не е безполезна. С нея ще дам сигнал на Поданиците на Кант да атакуват.

— Какво?

Докато осъзнава казаното, аз я хвърлям върху главата му. Той започва да я дърпа с нарастващо раздражение, но въпреки това тя се увива около него. Тоа Сител се хвърля към мен като фехтовач и в ръката му проблясва стомана. Извивам се встрани, избягвайки острието, и ритвам силно коляното му; то се чупи с глухо изхрущяване и той полита към мен, пъшкайки от внезапната болка. Веселбарите, които са заобиколили колата, вадят мечовете си и се хвърлят към мен, докато аз отстъпвам от Тоа Сител — а Ма'елкот протяга към мен покритите си с мрежата ръце.

Аз му се усмиввам.

— Не те ли предупредих да не ми посягаш?

Той не мисли какво прави, не усеща, че мрежата го е отрязала от магическата му защита.

Усмивката ми преминава в налудничаво хилене; засилвам се и изритвам императора в топките.

Тестисите му се разплескват под ботуша ми; очите му се изцъклят, ченето му увисва и дъхът му излиза със свистене през устата, а изражението на лицето му ме кара да се изсмея гръмогласно.

Докато той стои приведен, притиснал ръце към наранените си слабини, застинал в онези безкрайни секунди между самия удар и откритието, че болката ще стане още по-противно силна, аз отскачам с въртеливо движение от него и се озовавам до кръста на Палас. Пръстите ми се заравят в сребърната мрежа, издърпвам се нагоре и за един безкраен миг двамата се озоваваме лице в лице.

Очите ми й задават въпрос и тя отговаря:

— Да.

Целувам я. Устните ни се срещат жадно през мрежата. Живях всеки ден от живота си само за да стигна до този момент, и наистина

си заслужаваше.

Промушвам грифоновия камък през брънките и го поставям в протегнатата ѝ ръка. Пръстите ѝ се свиват около него и аз заговарям, притиснал устни към нейните:

— От какво имаш нужда?

В очите ѝ проблясват сълзи.

— Спечели ми време.

— Готово.

Покрай ушите ми профучават арбалетни стрели и аз скачам обратно на платформата. Внезапно ме връхлита болезненото убеждение, че Палас е простреляна, но един поглед нагоре ми показва изпъкналата мрежа, обвила огромна сфера от полутвърдо стъкло, в чийто център стои Палас. Тя е вдигнала Щита си и стрелите отскачат от повърхността му. Но дори с помощта на грифоновия камък тя не може да поддържа две заклинания едновременно, не може да охранява Щита и в същото време да се освобождава от рамката.

Трябва да ѝ осигуря спокойствие.

Паднал на колене до мен, Ма'елкот ръмжи нечленоразделно. Лицето му е придобило пурпурен цвят, а ръцете му се протягат към мрежата, обвила главата му. Засилвам се за ритник, но в този миг променям намеренията си и отпускам крак на земята.

Някои неща просто плачат да бъдат свършени на ръка.

Навеждам се и му нанасям дясно кроше.

Гърдите ми се издуват от бясно веселие, когато кокалчетата на юмрука ми размазват идеалния му нос странично върху идеалните му скули, а очите му се събират и напълват със сълзи от болка. Кръвта ми кипва и ми се приисква да го убия още сега, докато имам възможност, но в лявото ми бедро ме пронизва нещо ледено.

Това е проклетата малка кама на Тоа Сител. Той е доста по-жилав, отколкото изглежда; не се е отказал да ме последва, влачейки след себе си потрошеното си коляно. Поглежда ме с изражение на дивашко удовлетворение — постигнал е всичко в живота си и е готов да умре.

В това няма смисъл; раната ми е повърхностна. Издърпвам камата от крака си, сякаш е просто някаква треска, и я захвърлям настрана — и го цапардосвам със замах по главата, достатъчно силно, за да го пратя в безсъзнание, но не и да го убивам. Той се просва на

пода, все още в полусъзнание — да, определено е жилав — и аз довеждам делото си докрай, като се отпускам на едно коляно и нанасям саблен удар в основата на черепа му.

Стрелите продължават да летят, но никоя не може да ме достигне — изстреляни са откъм седалките и стрелците внимават да не улучат Ма'елкот. Той се е вкопчил в мрежата. Трябва да го довърша, и то адски бързо. Всеки момент тези фалшиви веселбари ще се нахвърлят върху мен.

Чувам тръби, и то твърде близко. Вратата на тунела, който води навън, се *отваря!*

Мамка му. Това е кавалерията.

През вратата в галоп нахлуват кавалеристи в лека броня и се пръсват по арената. Слънчевите лъчи се отразяват в стоманените върхове на копията им. Петима от тях яздят зад някакъв мъж без броня, който е покрит с кръв и размахва огромния си меч с такава лекота, сякаш е диригентска палка.

Погледите ни се срещат и Бърн ми показва окървавените си зъби.

В този миг по лявото ми бедро се разлива течен огън и едва сега разбирам удовлетворението в погледа на Тоа Сител.

Дребният шибаняк ме е отровил.

С притъпен звук от разкъсване, какъвто се чува при отпарянето на месо от кости, Ма'елкот съдира мрежата и я отхвърля настрани. Изправя се на крака с едно движение, приличащо на приливна вълна. Аз скачам във въздуха, приготвяйки крака си за страничен удар в брадичката му, но пурпурният цвят се отдръпва от лицето му. Магията му се е върнала и той вече е твърде бърз за мен — огромните му ръце се стрелват като змии и се увиват около глезена ми, преди да успее да го ритна. Ма'елкот ме удря в платформата с такава сила, че наоколо се разхвърчат трески.

Пред очите ми прелитат комети и не мога да дишам. Ма'елкот ме вдига за глезена така, че главата ми се полюлява край коляното му.

— Сега ще разбереш какво означава да си играеш с гнева ми — измърква той.

Нещата не се развиват така добре, както се бях надявал.

В този миг се разнася гръмовен вик, сякаш настъпва краят на света, и колата се раздвижва като жива. Ма'елкот залита.

Пръстите му се разтварят и аз падам. За миг въздухът се изпълва с металическо щракане — токата на колана на Ма'елкот се разкопчава, оковите, придържащи Ламорак към кръста над главата ми, се отварят и той се стоварва върху мен. Из целия стадион се чува дрънчене на оръжия; те падат по земята, след като катарамите им са се разкопчали. Дори заключените врати се отварят и портата зейва широко.

Колата отново се разклаща, но този път успявам да видя, че всъщност не се движи тя — а *целият шибан стадион*. Конете залитат, мъжете падат и във въздуха се носят писъци — които са заглушени от гръмотевичния рев на земетресението.

Палас се носи над нас, виси във въздуха на пет фута над кръста, върху който беше прикована. Тя с единственото неподвижно нещо в този люлеещ се свят. Протяга ръце и покриващата я ленена риза изгаря в проблясък от бял пламък, който се разгаря още по-ярко, докато накрая вече не мога да го гледам. Поток от бяла светлина се устремява към останките от мрежата, ограничавала силата ѝ, и ги стопява. Гръмотевичният тътен на земетресението се усилва още повече, пулсира ритмично в ушите ми...

И се превръща в Глас, сякаш самият свят ни говори.

— *АКО НАРАНИШ МЪЖА МИ, НИЩОЖНО ЧОВЕЧЕ, ЩЕ ТИ ПОКАЖА НАИСТИНА КАКВО ОЗНАЧАВА ДА РАЗГНЕВИШ ЕДИН БОГ.*

20.

Всички техници в центъра скочиха на крака, вперили погледи в екрана. Артуро Колбърг ги последва, останал без дъх, треперещ.

— Мили боже! Това е *Палас*! Заметресението, гласът... Мили боже, ако знаех, че ще покаже такава сила, никога нямаше да...

Администраторът почувства, че някой стои зад гърба му. Той преглътна остатъка от изречението, усещайки внезапно студената пот, процеждаща се между лопатките надолу по гърба му.

Един механичен глас произнесе с равен тон:

— Никога нямаше какво?

Колбърг стрелна с поглед огледалната маска на сопито и видя там собственото си изкривено лице с опулени кървясали очи, с черни кръгове под тях. Облиза устните си и вкуси солената пот, която ги беше навлажнила. Наркотикът препусна по вените му и се устреми към главата му, докато той не започна да се чувства така, сякаш черепът му ще се пръсне като твърде надут балон.

— Аз, въъ, никога нямаше да я пратя на мисия с толкова ограничена публика. Щях да я вкарам в нещо, въъ, нали знаете, по-голямо, повече като, ами повече като *това*...

Нямаше как да разбере дали думите му са удовлетворили скритото зад маската лице. Това беше кошмар, от който нямаше събуждане. Той избърса потните си ръце в панталоните и се помоли безмълвно Карсън да успее да извади ограничителна заповед, преди да се изпусне за нещо, което наистина да им навреди.

„Да пукне дано онази кучка Доул — обърна се Колбърг към Бога, в когото никога не беше вярвал. — Както и адвокатите й, и проклетите сопита, и Марк Вило, и цялата шибана Студия, като съм ги подкарал наред; а, и най-важното от всичко — да пукне Каин.“

Изцъклените очи на Колбърг се спряха върху бутона за извънредно прехвърляне.

„Най-вече Каин.“

21.

Всичко се беше объркало.

Кралят на Кант не беше напуснал наблюдателницата си на най-горния ред седалки. Той бе дал сигнал за атака, когато Каин хвърли мрежата. Верният стар Деофад се хвърли на арената и омагьосаният му меч *Лутан* заблестя като нажежено желязо в ръцете му. Вече бе посякъл един мъж и се биеше с втори, когато първите Поданици успяха да излязат на пясъка до него. Никой от тях не забеляза трескавото ръкомахане на Величеството и дерящите гърлото крясъци: „Не! Върнете се!“, когато той разбра, че налудничавият план на Каин се беше провалил. Ма'елкот беше наистина тук, и макар в момента да бе зает да убива Каин, на Величеството му беше пределно ясно, че е време всички благоразумни хора да търсят изход оттук.

После вратите се отвориха и анханската конна гвардия нахлу с тропот. Деофад все още се мяркаше някъде долу, под меча му летяха стоманени парчета от вражески брони — но конниците нападнаха биещите се и започнаха да пронизват наред с копията си Поданици и веселбари. След това започна земетресението и се появи онзи страховит глас, който като че ли се чуваше отвсякъде и отникъде.

Ала Величеството успя да запази хладнокръвие сред пищящите и блъскащи се граждани, които се тълпяха около него. Той дебнеше за първата възможност да се махне оттук, избягвайки да поглежда към Палас Рил, която грееше като слънце.

Внезапно върху него падна сянка и топлината на светилото изчезна. Стадионът се потопи в златист блясък с тъмнозелени оттенъци — слънцето сякаш сияеше от дъното на някакво дълбоко езеро. Кралят не можеше да проумее що за облак може да хвърли подобна сянка и когато погледна нагоре...

Видя надвисналата над главата му ръка.

22.

Най-плашещото е, че Ма'елкот не се страхува. Той поглежда нагоре, заслания с длан очите си от заслепяващата светлина, която се лее от голото тяло на Палас, и се усмихва като богато хлапе на Коледа. В гласа му се долавя някакво дълбоко сексуално предвкушване.

— Чамбарая, предполагам? Винаги съм те смятал за легенда.

Гласът, който му отговаря, се състои от птича песен, от трошачи се камъни и плясък на вода, от всички звуци на битката, вихреца се около нас.

— *НИКАКВА ЛЕГЕНДА, ДРЕБНО БОГЧЕ. СТОЙ ДАЛЕЧ ОТ КАИН, ЗАЩОТО ТОЙ Е НАШ.*

Чамбарая? Зяпвам изненадано. *Речната богиня?*

— Да стоя далеч? Разбира се — отвърща Ма'елкот с изискана учтивост. Той се отдръпва от мястото, където лежа безпомощно, и отупва ръцете си като работник, който току-що е свършил работата си. — Отдавна чакам Старите богове да се появят и да се изправят срещу мен. Надявах се да е някой по-... впечатляващ. Но и ти ще свършиш работа.

Палас свива юмрук и цветните гирлянди на платформата оживяват — те обвиват Ма'елкот, привързват ръцете му към тялото и обвиват шията му. Самата дървена платформа под краката му се огъва и оформя така, че да окове глезените му. За миг той се опитва да им противопостави чисто физическата си сила, робата му се дипли от играта на свръхчовешките му мускули. Оковите се пропукват, но успяват да го удържат. Ма'елкот поглежда надолу към цветята, които са обвили като джунгла масивното му тяло, и се усмихва още по-широко.

Той свива рамене — и удря гръм.

Засмива се — и слънцето помръква.

Повдига глава — и от потъмнялото небе пада светкавица, която влива енергия в тялото му; то се обвива в пламъци, които запалват колата и за секунда овъгляват цветята.

Последвалата гръмотевица ме оглушава и Ма'елкот се изправя ликуващ сред огнените езици.

Той вдига юмука си с жест, който ми е познат още от Ритуала по прераждането в Голямата зала. Претъркувам се настрани, крещейки нечленоразделни предупреждения към Палас.

Ма'елкот удря с юмука си напред. Въздухът пламва с разтърсващ рев и мощната сила удря жена ми в гърдите — а тя разперва ръце, за да я посрещне така, както цветето разперва листчетата си, за да посрещне слънцето.

Смехът ѝ е изпълнен с нечовешка сила. Тя посочва на север, над стената на стадиона, високо в небето.

Там се издига пулсираща кристална планина, закриваща половината небе; водораслите ѝ придават изумруден цвят, в който проблясват сребристите тела на стрелкащите се риби. Самата река се е издигнала нагоре...

И продължава да се издига, а в единия ѝ край се оформя сфера с размерите на село. Скоро сферата се разтваря като цвете, като морска звезда...

Това е ръка.

Ръката на Чамбарая се спуска над стадиона. Всички бойци, ветерани от стотици битки, пускат оръжията си и се хвърлят на земята, покривайки очите си с ръце, пищейки като малки деца. Гражданите се вкопчват един в друг и започват да плачат. А аз... аз просто не мога да отвърна поглед.

В какво се е превърнала Палас, за да може да направи нещо подобно?

Ръката има размерите на боен кораб, на шибан самолетносач и се приближава към нас. Пламъците на горящата кола съскат и я загряват, изпращайки облак от мехурчета към небето. За една дълга, зашеметяваща секунда се озовавам под вода, лице в лице с един също толкова замаян шаран, който е по-голям от главата ми. След това водата се отдръпва, оставяйки подир себе си димящите останки на платформата и мен, измокрен до кости и с отрова, продължаваща да пълзи из пламналия ми крак.

Високо в небето, почти до самото слънце, ръката държи Ма'елкот във водната си хватка — в огромна капка, широка около сто метра — и аз едва успявам да го видя дълбоко в сърцевината ѝ.

Внезапно около него започва да се кълби пара — Ма'елкот е разперил ръце и гори.

Все още не се е предал и аз не съм съвсем убеден, че Палас — или Чамбарая, все тая — ще успее да го победи.

Не съм сигурен дали изобщо някой би успял.

Претъркулвам се настрани, изкашляйки зеленикава вода, и изведнъж се оказвам до разбитото лице на Ламорак. За последните няколко дни той е отнесъл доста бой — счупен крак, строшена челюст, разбит нос, чийто оток почти е затворил очите му. Тези подпухнали очи срещат моите и постепенно започват да се затварят; ако реша да отнема живота му сега, той не може да направи нищо, за да ми попречи, и го знае много добре. Затова предпочита да изпадне в безсъзнание, тъй като ме познава твърде добре, за да си хаби дъха в молби за пощада.

— Не припадай, безполезна торба с лайна — ръмжа аз и бръквам с пръсти под превръзката, придържаща челюстта му. Внезапната остра болка го връща в съзнание и очите му започват да се въртят като погледа на уплашен кон. — Не припадай. Искам да си в съзнание за това.

— Как... Но, Каин...

С удоволствие бих лежал още ден-два тук, ала с усилие се изправям на крака. Отровеното ми бедро вече е изтръпнало около раната и пламтящата болка е достигнала таза ми.

Остават ми може би около пет минути живот.

Прескачам, залитайки, безчувственото тяло на Тоа Сител — дано коварното дребно лайно се е удавило — и едва успявам да се добера до кръстообразната рамка, на която беше висяла Палас.

Тя все още се намира във въздуха над главата ми и сияе като слънце.

Палас е единствената светлина, която грее над стадиона. Отнякъде са се появили черни облаци — огромни кълбести буреносни облаци, които облизват небето с езиците си мълнии.

Единственото, което трябва да направя, е да се добера до нея и да я хвана с ръце — и ще спася и двама ни. Но тя е твърде далеч, носи се над главата ми като родена от въздуха...

Викам името ѝ, отново и отново, но са се появили ветрове, буреносни вихри, които открадват звуците от устата ми и ги захвърлят

небрежно настрани. Тя не може да ме чуе; никога няма да ме чуе. Може би ако успея да се изкатерия по рамката, да се задържа на върха и да скоча...

И двата крака адски ме болят — дясното коляно и пламтящото ляво бедро. Стена, докато се опитвам да се изкатерия по кръста... и тогава виждам Бърн.

Той е долу на арената, крещи, ругае и рита войниците, които са се свили на земята около него. Успявам да разчета по изкривените му устни как крещи на някого „просто застреляй тая шибана кучка“, но никой от хората наоколо не е въоръжен с арбалет, а Котките, които все още се сражават на групички с Поданиците, са твърде далеч, за да го чуят.

Бърн вдига глава — в светлината на Палас чертите на лицето му са неразличими — и нещо пресмята. Накрая взема решение, издига *Косал* над главата си, коленете му се подгъват...

И той скача.

Едновременно с мен.

Бърн лети нагоре като стрела. Аз подскачам с последните си сили, опитвайки се да пресека пътя му. В началото имам преднина от петнайсетина фута, но това не е достатъчно, закъснял съм, твърде съм бавен... Протягам ръце... и пръстите ми докопват върха на ботуша му, в който се вкопчвам с всички сили.

Двамата се завъртаме във въздуха. Аз падам ли, падам, изпускам ботуша на Бърн и ударът в пясъка ми изкарва въздуха.

Оставам да лежа там и крайниците ми потрепват като на умирац, докато се опитвам да си поема въздух. Когато накрая успявам да вдъхна дълбоко, над мен пада сянката на Бърн, чийто силует се очертава на фона на проблясващите буреносни облаци.

— Какво пък, по дяволите — успява да надвика воя на вятъра той. — Умея да се приспособявам към ситуацията. Значи, ти ще си пръв.

Той вдига *Косал* и поглежда към блещукащото острие.

— Знаеш ли, отдавна чакам този момент.

— Да, аз също.

Прихващам с крак глезена му и го ритам с другия по коляното, но той познава тази хватка и без малко да изгубя крайника си. Бърн подгъва коляно, за да смекчи удара, и замахва с *Косал* към бедрото ми;

едва успявам да се претърколя назад, за да избегна удара. Както съм по гръб, се засилвам и скачам на крака, докато той издърпва *Косал* от пясъка.

Отстъпвам назад, като оглеждам земята около себе си, за да не се спъна в някой от гърчещите се войници. Той идва към мен, прокрадва се по котешки и леко поклаща острието на високо вдигнатия меч. Усмивката на лицето му сигурно е същата, каквато виждат хората на моето лице, преди да ги убия.

От тази страна въобще не изглежда весело.

Над главите ни боботи гръм и проблясващата светкавица ми подсказва, че другата битка, по-важната, все още продължава — Палас и Ма'елкот се бият пред очите на двайсет хиляди ужасени свидетели.

Никой не гледа към мен и Бърн. Никой не се интересува от този незначителен двубой в калта.

Този път съм лишен от блясъка на славата.

Той е значително по-силен от мен, нечовешки бърз, техниката и балансът му са по-добри от моите и има меч, който може да пререже всичко. Да не споменавам за Щита му, който го прави практически неуязвим.

Така или иначе, ще го убия.

Трябва. Защото Палас не може да се занимава и с него, а между тях двамата стоя само аз.

Оглеждам се, а той се затичва към мен със скоростта на мълния, изминавайки трите метра за едно мигване на окото; острието на *Косал* разсича туниката ми с лекота, а аз едва успявам да се извъртя настрани. Докато Бърн прелетява по инерция покрай мен, го улавям за ръката, от което той губи равновесие, а аз му нанасям саблен удар с длан през гърлото.

Бърн отпуска брадичката си и поема удара с устата си — дори не успявам да му пусна кръв — но ботушът му се плъзва по мокрия пясък и той пада по гръб. Няма смисъл да се опитвам да се възползвам от това — и без това не мога да го нараня. Обръщам се и побягвам толкова бързо, колкото ми позволяват ранените ми крака.

— Хей, Каин? — вика той подигравателно зад гърба ми. — Някога можеше да ме надбягаш!

След това вече е по петите ми. Чувам тропота на ботушите му, но вече съм стигнал до мястото, което бях зърнал при онова рисковано

оглеждане. Монашеското му обучение ми спасява живота — когато се хвърля към гърба ми, той издишва рязко, произнасяйки нещо като „ки-йя“. Хвърлям се напред и се претъркулвам през рамо. *Косал* изсъсква във въздуха на мястото, където преди малко се е намирал вратът ми, а когато се изправям, в ръцете си държа мрежата.

Бърн се спира и навежда глава настрани, без да спира да се усмихва.

— И какво си мислиш, че ще направиш с това?

— Разпозна ли я, Бърн? — казвам аз. — Същата, която наблюдавах четирите ти мъртви момчета.

— И какво?

Изтеглям дългия извит боен нож от канията под мишницата ми.

— Пазех я, за да те убия с нея.

Той изсумтява. Проблясва мълния и се разнася гръм.

— Действай тогава.

И аз действам.

Не хвърлям мрежата върху главата му, както постъпих при Ма'елкот. Бърн е роден боец, истински воин, никога няма да мога да го хвана така. Вместо това използвам невероятните му рефлексии срещу него — замахвам с мрежата като с камшик срещу главата му.

Той я отбива презрително с *Косал*, но мечът не е бил у него достатъчно дълго, не чак толкова, че да му свикне напълно — той парира мрежата с *острието* на *Косал*. То я разсича на две, така че вместо да се увие около него, половината мрежа се плъосва върху лицето му. Бърн примигва, но това ми дава достатъчно време, за да се нахвърля върху него с ножа.

Той знае как се бия. Знае, че предпочитам сърцето, затова не се целя в него — сигурно там е фокусирал своя Щит. Вместо това се хвърлям ниско и забивам един фут студена стомана в слабините му, право в бедрената става.

Ножът застъргва в костта и дръжката трепери в ръката ми. Бърн изпъшква и издава приглушен стон. Забивам ножа още по-надълбоко, право в ставата. Когато свръхсилните му мускули се стягат около острието, аз натискам ножа надолу, облягайки се с цялата си тежест. Дръжката се чупи и остава в ръката ми.

Той ме поглежда с изненадано пребледняло лице — не може да повярва колко лошо съм го ранил.

Пускам дръжката на земята. Ръката ми се плъзва под туниката за втория боен нож и за метателното острие, което се намира в ножницата на гърба.

Над главата ми просвистява *Косал*.

Хвърлям се настрани, но усещам как се връзва в ботуша ми — за части от секундата се сбoguвам с половината си ток и парче от петата ми, голямо колкото палец. Отдръпвам се пълзешком назад, а Бърн ме следва, ръмжейки от болка при всяка стъпка.

Не мога да повярвам, че изобщо е в състояние да *стои* на крака, камо ли да върви, а сега, на всичко отгоре, дори се *затичва*!

Хвърлям се настрани и се претъркулвам. О, боже, о, боже, *това беше най-добрият ми удар*. Всеки нормален човек щеше да е припаднал от болка и всичко вече щеше да е приключило...

— Бягай, Каин — изпъшква той, хриптейки от болка. — Пак ще те хвана. Пак ще те убия. Хайде, бягай.

Вярвам му. Въпреки че ножът ми се връза в костта му и преряза хрущяла на бедрената му става, причинявайки му такава болка, каквато не мога дори да си представя, това като че ли изобщо не го е забавило.

Ще трябва да го излъжа някак.

Изправям се и чакам.

Косал е тежко оръжие и магическите мускули на Бърн не могат напълно да компенсират теглото му; замахването с подобен меч нарушава равновесието по начин, който няма нищо общо със силата. Този път не се хвърля към мен — може би заради стоманата в бедрото му.

Той прави няколко плъзгаци се крачки и очертава къса дъга с острието на меча, запазвайки идеално равновесие.

— Онази девойка воин, приятелката на Палас — казва той с небрежен тон, — беше по-добра от теб.

Свивам рамене.

— Тя струваше колкото нас двамата заедно, Бърн.

— И беше хубава. Чука ли я?

Оставям кретена да си мисли, че номерът му минава; в гласа ми се промъква злоба:

— Кучи син, ще ти...

И това е единственото, което успявам да произнеса, защото той отново се хвърля върху мен. Решава, че ме е хванал неподготвен, но

всъщност е точно обратното. Избягвам смъртоносното жужащо острие на *Косал* и пристъпвам към него, стиснал ножовете с остриетата надолу, покрай китките ми. Има няколко неща, които не може да се научат в Манастирското училище. Едно от тях е *кали*.

Внезапно се оказвам толкова близо до него, че мога да го целуна. Докато той се опитва да се отдръпне назад и да замахне с меча, се прилепям в тялото му, блокирам китката му с острието на единия нож, а другия прекарвам през гърлото му. Щитът му отблъсква острието от шията, но другото се забива дълбоко в ръката му.

Той изръмжава в лицето ми, но се учи много бързо. Когато опитвам същия номер отново, този път към лицето и сърцето му, за да нанеса смъртоносен удар, той пуска *Косал* и вдига ръце, пресрещайки остриетата с тях. Стоим лице в лице в продължение на една безкрайна секунда, докато ръцете ни се мятат в убийствена схватка. Блика кръв, и тя не е моята, но той е по-бърз от мен. Нанася ми страничен кос удар по главата, от който ми излизат свитки от очите, последван от страничен ритник с коляно, след който се разнася хрущенето на счупените ми ребра, и докато се усетя, той е хванал главата ми и се кани да ми строши врата. Много е силен и не мога да го удържа, но ето го *Косал*, забит в пясъка — хващам го за дръжката и усещам жужащия гъдел. Успявам само да го прекарам през крака му и да отрежа пръстите му, когато внезапно политам на една страна, а *Косал* — на друга.

Летя във въздуха, премятам се и се стоварвам на пясъка.

Той ме е хвърлил настрани, както отегчено дете захвърля куклата си.

Надигам се с усилие, кашляйки кръв — сигурно онези счупени ребра са се забили в дробовете ми — но той не тръгва към мен. Отново е стиснал *Косал* и гърбът му е обърнат към мен, защото се е отправил с куцукане към Палас.

Тя сияе над нас като звезда в бурното небе; намира се в центъра на огнена буря от светкавици и енергийни мълнии, които я бият от всички страни. Бърн, Тишал да порази гнилото му сърце, очевидно е поумнял достатъчно, за да може да определя правилно приоритетите си.

Отърве ли се от нея, аз вече няма да представлявам заплаха.

Твърде е силен; и е адски добър. Като че ли нищо, което правя, не може да му попречи.

Не можах да го победя в най-добрия си ден.

Остава ми само още един трик, доста стар, от детството ми, много преди да се превърна в Каин. Научих го от едно старо пиратско видео, което баща ми ми показва веднъж. Просто наистина се надявах, че няма да ми се наложи да го използвам.

Какво пък, след тази битка и без това няма да ставам за нищо.

С усилие се изправям на краката си, които ми се струват като чужди. Почти не ги усещам, защото отровата на Тоа Сител се разпростира в тялото ми. Изваждам двата си последни ножа, малките петинчови ками от кончовите на ботушите, и ги стисвам с всички сили, като десния нож държа с острието напред, а другия — обратно, така че острието е притиснато към китката ми.

Трябва да се получи.

Налага се да вървя приведен, защото краката ми сякаш принадлежат на някой друг. И все пак, който и да е той, очевидно им позволява да се движат инстинктивно, за да ме поддържат изправен. Навеждам все повече напред и те най-накрая се впускат в тромав, тежък бяг.

Въпреки гръмотевичния грохот на битката, която се вихри над главите ни, в последната секунда Бърн успява да чуе тропота на ботушите ми по пясъка. Завърта се, интуитивно насочил *Косал* напред, и острието прониква в корема ми тъй леко, както горещ нож в масло.

Мечът ме пронизва точно под пъпа и продължава да дълбае, докато жужащото му острие не се подава от средата на гърба ми.

Не боли, но е адски неудобно, защото усещам жуженето със зъбите си.

Той ме уби.

Очите ни се срещат. Бърн изглежда адски учуден; след всичките тези години не може да повярва, че най-после го е направил.

В продължение на една дълга секунда той си припомня всичките пъти, когато си е мечтал за това, залива го водопад от желание за отмъщение. В този миг на отпускане аз се навеждам напред и притискам тялото си към неговото, докато дръжката на меча не ме подпират в корема; тогава го пробождам под слънчевия сплит.

Ножът ми не влиза толкова гладко, както неговият меч, но двамата стоим там, заклещени, всеки забил оръжието си в тялото на другия.

Започвам да въртя острието, издигам го нагоре, за да разрежа мускулите и да стигна до сърцето. Внезапно ножът ми застива и аз не мога да го помръдна — Бърн е съсредоточил около него Щита си. Очите ни се срещат отново, този път за последно, защото той знае, че ще умре.

Правя въртеливо движение с лявата ръка, в която стискам другата кама, и я забивам в главата му.

Острието пробива черепа му и прониква в мозъка. Костта продължава да пука, докато нанасям няколко последователни удара, отнемайки живота на Бърн, всичките му спомени, надеждите, мечтите, похотливите желания и радостите му и ги превръщам в бъркани яйца.

Миг по-рано той беше човек. Сега е просто месо.

Бърн подбелва очи и потръпва конвулсивно. Когато се свлича в краката ми, пуска дръжката на *Косал* и жуженето най-последно спира.

Аз стоя в средата на арената, прободен с меч. Опитвам се да отстъпя на няколко крачки, само и само да не се строполя върху Бърн и да умра там, но вече не усещам краката си. Не знам дали е заради отровата, или *Косал* ми е посякъл гръбнака.

Коленете ми се подгъват и политам към земята.

Май е гръбнакът — изтръпването в зъбите ми подсказва, че е улучена някаква кост.

Разпервам ръце, за да падна по гръб. Ударът в пясъка изтласква острието на *Косал* от корема ми.

Звездата на Палас сияе над мен и вече всичко е наред.

Стига ми и това, че ще умра с нейната светлина в очите си.

23.

В Техническият център отекваха звуците от битката, която се разиграваше на екрана, ала не се чуваха никакви други шумове.

Колбърг се опитваше да контролира треперенето си, но не успяваше. Цялото му тяло се тресеше и го сърбеше, а едното му око спазматично примигваше.

— Мили боже, мили боже — не спираше да повтаря той. — Каин успя. Най-накрая успя.

Единият от техниците промърмори:

— Никога не съм виждал нещо подобно. Това ще стане най-големият хит от Кастовия бунт насам. Най-големият хит на *всички времена*.

Друг техник, по-склонен към размишления, промърмори в отговор, че за него е истинска чест да присъства на това събитие и че сега ще може да разказва на внуците си как е седял в кабината и е гледал смъртта на Каин.

Колкото и да бе изненадващо, от всички присъстващи именно Колбърг се молеше най-много Каин да издържи, да продължи да диша.

Причината за това беше елементарна — Палас продължаваше да се бие с Ма'елкот в небето над стадиона. Ако Каин умреше твърде скоро, той нямаше да излъчи никакъв запис от изхода на битката.

През високоговорителите в центъра се разнесе шепотът от монологването на Каин:

Сега го разбирам. Разбирам какво имаше предвид той. Баща ми казваше, че ако познаваш, врага си, значи, си спечелил половината битка. Сега ви познавам. Точно така.

Това сте вие.

При тези думи Колбърг пребледня. Майкълсън сякаш говореше точно на него. Управителят избърса устните си с трепереща ръка и погледна към бутона за извънредно прехвърляне. Можеше да го направи; да изтегли Каин още сега, посред битката, и щеше да е най-добре да го направи при първия намек, че Каин навлиза в забранена територия.

Ала секунда по-късно се успокои. Какво толкова можеше да каже Каин? Блокировката нямаше да му позволи да произнесе нищо, което да е наистина опасно. Той се сви в стола си, опитвайки се да се настани по-удобно, да намери поза, от която да отдаде на смъртта на Каин вниманието, което тя заслужаваше. От доста време очакваше това събитие и възнамеряваше да му се наслади изцяло.

24.

В небето над Стадиона на победата се сражаваха двама богове. Речната вода пречеше на Ма'елкот само с това, че замъгляваше зрението му. Докато се намираше в сферата, той призова любовта на Децата си, разпери ръце и една мълния затанцува върху дланта му. Огънят в тялото му накара реката около него да заври и към сивото небе се понесоха облаци от бяла пара.

Бурята от светкавици и огън засегна само онази малка част от Песента на Чамбарая, която представляваше тялото на Палас Рил, премина през него като през лупа и нанесе удар върху самата Чамбарая, без изобщо да навреди на богинята. Измряха риби, повехнаха дървета, тревата по бреговете се овъгли; една видра и цялото ѝ семейство загинаха във врящата вода, някакъв елен падна от брега във водата. Всъщност силата на Ма'елкот не можеше да нанесе по-голяма вреда на Чамбарая от най-обикновен горски пожар или падането на ранна слана в равнината.

Палас пееше песента и песента струеше през нея, превръщаше се в нея; тя пропускаше през себе си мелодията точно така, както пропускаше силата на Ма'елкот.

И през нея Чамбарая нанесе ответния си удар — не с огън, не с мълния, а със силата на живота, на който служеше.

По великолепната кожа на Ма'елкот се появиха циреи, в дробовете му бързо се разраснаха водорасли. Проказа започна да разяжда плътта му, а мъничките симбионти, живеещи дълбоко в червата му, внезапно започнаха да нарастват, да разширяват корема му, да издуват гърдите му и сигурно щяха да го взривят отвътре — но Ма'елкот, подобно на Чамбарая, беше не само същество, но и идея. Силната любов, която черпеше от Децата си, се разгоря в него; скоро червата, кожата, дробовете и кръвта му станаха също толкова стерилни, колкото и лунната повърхност.

По време на битката двамата богове разговаряха. Гласът на Ма'елкот представляваше хор от хиляди гласове — от плачовете на новородени бебета до мрънкането на болни старци. „Защо не удариш

по Децата ми? Знаеш, че така ще ме отслабиш — разтърси земята, събори сградите им, наводни домовете им. Не се ли крие в това твоята истинска сила?“

Отговорът прозвуча в рева на водопада, в тръбенето на дивите гъски, в трясъка на движещите се ледници:

— *ТЕ НЕ СА МИ НАПРАВИЛИ НИЩО ЛОШО.*

И Ма'елкот разбра — Палас Рил не беше просто проводник на силата на богинята. Нейната воля придаваше цвят на песента; те бяха едно цяло...

Нямаше нужда да побеждава Чамбарая, а само Палас. Тревогите, които не означаваха нищо за реката, бяха голям проблем за жената, през която изтичаше силата.

„Добре тогава. Да се сразим и да приключваме с това.“

Той разпери ръце и насочи силата си към Палас — не огън, не мълния, не вятър, а чиста сила, чист Поток, който извличаше от животите на Децата си, фокусираше и изливаше безспирно върху нея.

Тя прие цялата сила. Пропусна я в себе си и през себе си и почувства източника ѝ; почувства как животите на Децата на Ма'елкот гаснат един по един като светулки в скрежа.

25.

Едва сега, когато вече е твърде късно, когато лежа умиращ върху окървавения пясък, най-после го разбирам.

Сега го разбирам. Разбирам какво имаше предвид той. Баща ми казваше, че ако познаваш врага си, значи, си спечелил половината битка. Сега ви познавам. Точно така.

Това сте вие.

Всички вие, които си лежите удобно и ме гледате как умирам. Всички вие, които виждате спазмите в червата ми през собствените ми очи — вие сте врагът ми.

Край мен лежат трупове — снопове, останали след ожънването на полето от небрежен жътвар. Тялото на Бърн изстива под моето и аз вече не го усещам. Небето над главата ми потъмнява — но не, това май са очите ми. Светлината на Палас като че ли избледнява.

Всяка капка кръв, която се просмуква в пясъка, цапа ръцете ми и ръцете на чудовищата, които са ме изпратили тук.

И това пак сте вие.

Вашите пари издържат мен и останалите като мен. Ние утоляваме вашата жажда.

Можете да натиснете бутона за извънредно прехвърляне, да отвърнете очи от екрана, да излезете от театъра, да затворите книгата...

Но не го правите.

Вие сте мои съучастници и мои унищожители.

Моето възмездие.

Моят ненаситен, кръвожаден бог.

Ох, ооох, божичко... как боли.

26.

Насред песента сърцето на Палас се пръсна. Докато силата на Ма'елкот се вливаше в нея, тя позна мъжете, жените и децата, чиито животи угасваха в този момент; познаваше всеки един от тях така, както майка познава децата, които е родила. Всяка смърт я изпълваше с безкрайната мъка на майка, виждаща как децата ѝ едно след друго умират.

Може би ако беше възприела всички смърти накуп, тя би могла да го понесе — хората щяха да представляват абстрактна маса, нещо като жертва на историята. Ала Палас осъзнаваше личната трагедия на всеки един от тях. Душата ѝ се сгърчи от жал под тежестта на любящите ръце, на внезапния плач и отчаяните последни погледи, които си разменят притварящите се очи.

Тук я беше довело намерението да спаси невинни животи; цялото ѝ същество се беше посветило на защитата на невинността; успее ли да издържи на всичката тази мъка, нямаше да бъде Палас Рил, нямаше да бъде Шана Лейтън.

Такава болка не би могло да понесе дори вековното спокойствие на реката.

Макар да знаеше, че това ще ѝ струва живота, както и този на Хари, тя не можеше да позволи продължаването на това равнодушно клане. Животът на тях двамата в замяна на живота на хиляди — хиляди, които ѝ бяха близки като семейство, хиляди, които щяха да останат завинаги в сърцето ѝ. Тя не бе готова на подобна сделка.

Постепенно, изпълнена с горчиво съжаление, тя заглуши мелодията си в песента.

Ма'елкот долови промяната в Потока и мощта на атаката му утихна, докато водата плавно го оставяше на пясъка на арената. После тя се изтегли отвъд стените на стадиона и се завърна на мястото си, между бреговете.

Палас стоеше на окървавения пясък и го гледаше.

— Ти спечели — рече просто тя. — Предавам се.

Той скочи напред и я хвана, стискайки отпуснатите ѝ ръце в своите могъщи длани. После я погледна надменно.

— При смъртните състраданиято е достойно за възхищение — каза той с почти нежен глас, но пропит с пронизващите отгънъци на презрението. — Но за боговете е *порок*.

Тя не отговори нищо.

Ма'елкот сви устни при вида на труповите и на мъжете и жените, които боязливо започнаха да надигат глави. После погледна към небесата; небето се проясни и слънцето засипа земята с ярки лъчи.

— Това е просто отлагане — рече той. — Забавно развлечение, но краят е все същият. — Изхъмка тихо и попита разсеяно: — Така, а къде е Каин?

Тя го видя първа, проснат по гръб над някакъв труп, който можеше да е само на Бърн. *Косал* стърчеше на две педи от корема му като *Ескалибур* от скалата.

Почувства се така, сякаш мечът е пронизал собствените ѝ черва, и внезапно остана без дъх.

Ма'елкот проследи погледа ѝ и изхъмка отново със задоволство:

— Значи, още е жив. Отлично.

През сълзите, които замъгляваха зрението ѝ, тя видя, че *Косал* се движи леко нагоре-надолу, полюлявайки се в ритъм, който можеше да е единствено дишането на Хари.

С изненадващо нежно подръпване, Ма'елкот я поведе през арената към мястото, където лежеше Каин, и тя усети с мократа си кожа топлината на слънцето. Той я блъсна на пясъка край труповите.

Хари извърна поглед към нея.

— Палас — промърмори той със слаб глас. — Тъмно... Студено е... — Ръката му потрепна, той повдигна китка и отново я пусна върху пясъка. — Хвани... ръката ми...

Палас го хвана за ръката; после подви крака под тялото си и положи милата му глава в скута си.

— Тук съм, Каин. Няма да те оставя.

Сълзите ѝ бяха пресъхнали; беше заплакала, когато осъзна, че той е жив и поне ще може да се прости с него. Но сега, докато коленичеше на пясъка и краката ѝ изстиваха под мократа му коса, тя вече не плачеше, не чувстваше болката от мъката, а просто дълбока, спокойна меланхолия.

Беше идвала твърде често тук, беше държала ръцете на твърде много умиращи мъже; но сега чувстваше, че я напуска единственият, незаменимият човек, че без него светът ще бъде пуст.

„Вярвах, че е неунищожим — помисли си тя, докосвайки нежно брадата му. — Всички си мислеха така. Но където и да отиде той сега, аз скоро ще се присъединя към него.“

„Съжалявам, Хари — бяха думите, които не можа да изрече. — Ако бях силна колкото теб, сега нямаше да сме тук в очакване на смъртта.“

— Ах — изрече рязко застаналият до нея Ма'елкот и в гласа му се промъкна нещо като ридание.

Тя погледна нагоре. Лицето му беше сгърчено, по кожата му все още се виждаха белезите, които му бе оставила Чамбарая, от носа му течеше кръв, която обагреше брадата му.

— Ах, Бърн — промърмори той. — Ах, Дете мое, заслужаваше по-добра съдба.

Ма'елкот почувства погледа ѝ върху себе си и веднага се взе в ръце, изпъвайки се в цял ръст.

— Сега. — Той започна да обикаля с отмерени крачки Палас и Каин, като свиваше и разпускате юмруците си. — Сега — повтори той. — Сега ще науча... — Очите му се замъглиха. — Загадката на Каин — промърмори тихо той. — Как успя да ме задържиш през тези няколко дни. Когато те притеглях насам, ти притегляше мен; обърна хватката ми срещу мен и я използва, за да оковеш ръцете ми. Но сега си в ръцете ми и аз ще те завладя изцяло, както завладях глупавите ти слуги *актури*. Ще протегна силата ми и ще вкуся ума ти, докато напуска умирация ти мозък, както хрътка души вятъра. Ще прочета мислите ти като книга; ще притежавам всяка част от теб. Ще науча истината и тя завинаги ще ме освободи от теб.

— Лл... — каза Хари, напрягайки жилите на шията си, сякаш се опитваше да преодолее някаква невидима преграда.

Ма'елкот пристъпи напред и се наведе учтиво, за да го изслуша.

— Да?

— Лл-ламорак...

— Ммм, да — рече той и се изправи. — Да, наистина. Благодаря ти, че ми напомни. Самият Ламорак е един от твоите безчестни

актири; неговите мисли също може да се окажат полезни. — Ма'елкот огледа арената с доволен поглед. — Добре, къде се крие той?

Императорът тръгна по арената, осеяна с трупове и стенещи ранени. Един офицер от кавалерията, който незнайно как беше успял да се задържи на коня, се приближи в лек галоп към него и попита какви са заповедите му; Палас не можа да чуе нарежданията на Ма'елкот. Офицерът се обърна и ги предаде на хората си. През широко отворените врати влезе колона от бронирани пехотинци, въоръжени с пики и арбалети. Офицерът предаде заповедите и на тях. Те се пръснаха по арената, помагайки на ранените, и се изкачиха до седалките, за да наложат ред, да обезоръжат деморализираните бунтовници и да задържат ужасените граждани по местата им.

Хари изпъна гръб. Очите му се завъртяха и той отново се опита да говори.

— Ламорак — произнесе този път ясно той — те предаде на Котките.

27.

— КАКВО? — Гласът на Артуро Колбърг изплющя като камшик.
— Това копеле! — разбесня се той. — Тъпо работническо дрънкало!
Как смее!

Управителят стоеше изправен пред стола си и размахваше треперещ юмрук през екрана.

— Смрадливо *лайно!* Това се излъчва *на живо!*

Техниците гледаха стичащата се по лицето му пот и бялата пяна, която се беше събрала в крайчетата на пълните му устни. Зад гърба му се разнесе равен глас:

— Защо сте толкова разстроен, Администратор?

— Аз, въъ, аз, въъ, нищо...

Да можеше само това жужене в главата му да спре, да го остави да *помисли!* Имаше ли още нещо, което Майкълсън можеше да каже, нещо, на което блокировките му нямаше да попречат — о, боже, Бордът на директорите гледеше всичко това *сега* — дали щеше да каже нещо, което да компрометира Студията?

Цялото му тяло се тресеше, лицето му започна да се криви от мускулни спазми. Впери поглед в светещия червен бутон, сякаш това беше дулото на пистолет, насочен към челото му.

28.

Палас ме поглежда от сгъстяващата се тъмнина.

— Да, Каин. Знам.

Светът примигва — мисля, че за малко съм припаднал. Но после се озовавам пак тук, на арената.

Не се получи.

Изминах целия този път... дадох живота си, за да стигна дотук...

И не се получи.

Предполагам, напразно съм се надявал, че онази торба с лайна ще си удържи на думата.

Става ми студено, *наистина* студено, което е странно за това време на годината в Анхана. Опитвам отново, търся думите, които ще ни отведат у дома.

— *Трябвало* е да го направи — продължавам аз. — *Наредено* му... договорът, неговият договор...

— Шшт — казва тя, докосвайки косата ми. — Всичко е наред. Шшт.

Не е наред, нищо не е...

Мрак.

Изплувам отново в света на светлината.

Все още се намираме на арената.

Трябва просто да се откажа.

Ако някой някога ме беше попитал как бих искал да умра, щях да му отговоря: точно по този начин, с глава в скута ѝ, ръката ѝ ме гали по косата.

Но тук става нещо.

Изведнъж настава тишина, озовали сме се под нещо като прожектор. Ламорак е тук, точно до Палас. Ма'елкот ни е събрал тримата заедно. Ето го и него; разговаря с хората от трибуните... Долавям боботеция уверен гръм на красивия му глас...

Тъмнина. И когато светлината отново се завръща, той стои до мен, *точно до мен*. Гласът му е топъл и нежен и той ми казва просто да се откажа, да се отпусна и да се откажа.

Гласът му заглъхва. На лицето му се появява разсеяното изражение, характерно за състоянието на ментално зрение.

Заклинанието!

Сега си спомням... спомням си заклинанието.

И отнякъде се сдобивам със сила.

Да се откажа, как ли пък не.

Никога не се предавай.

Никога.

Извързвам глава и се вторачвам в сумрака.

— Ламорак... Ламорак...

Палас се навежда към мен като ангел от приказка.

— Шшт, Каин, знам. Всичко е наред.

— Не...

Събирам още сила, съсредоточавам се. Когато съм съсредоточен, мога да движа ръцете си — не е нужно да съм силен, но трябва да мога да се *движа*, да ги изненадам...

— Ламорак... Ламорак, моля те, трябва да ти кажа...

Разбитото му лице изниква от сумрака; аз шепна разни безсмислици, за да го накарам да се приближи още повече. Точно така, смотаняко, точно така...

— Ламорак... забрави за Желязната стая... забрави за Театъра на истината... трябва да се погрижиш за Палас...

— Всичко е наред, Каин — казва той. — Ще се погрижа, обещавам.

— Обещаващ, така ли? — Приливът на адреналин прояснява погледа ми и влива сила в ръцете ми. — И как смяташ да *спазии* това обещание *без шибаната си глава*?

Очите му се изцъклят смаяно. За части от секундата сграбчвам дръжката на *Косал*, за да събудя жужащата му магия, а с другата ръка се вкопчвам в дългата руса коса на Ламорак и придърпвам шията му към острието.

Главата му се отделя от раменете със същия звук, който издава лист, откъснат от тетрадка.

Бликва кръв; Палас отскача от мен и изкрещява; устата на Ламорак се отваря беззвучно; той ме гледа ужасено — мозъкът му все още функционира.

Мятам главата му като футболна топка право в скута на Ма'елкот.

Той сграбчва инстинктивно окървавената глава. Цялото му тяло се вцепенява, очите му се ококорват и от устните му се отронва стон, изпълнен с шок и отчаяние.

Но това не са шокът и отчаянието на Ма'елкот, а на Ламорак.

— Казвам се... — изрича, задъхвайки се, Ма'елкот, а очите му са все така ококорени и безизразни, — Карл Шанкс, казвам се Карл Шанкс! Аз съм Ламорак...

— Ламорак — изръмжавам аз с цялата сила, която ми е останала, — *кой ти нареди да предадеш Палас Рил?*

— Колбърг — отвръща той замаяно, но отчетливо. — Управителят Администратор Колбърг...

Но преди да успее да довърши изречението, светът се огражда от кристален ореол с всички цветове на дъгата.

Половин секунда преди прехвърлянето се пресягам...

И улавям ръката на Ма'елкот.

29.

Колбърг не спираше да удря с юмрук бутона за извънредно прехвърляне, като при всеки удар крещеше:

— *He! He! He!*

Продължи да удря, докато кожата му не се разкъса и кръвта му не опръска стаята.

Техниците се отдръпнаха от него и го зяпнаха изненадано. Двете сопита размениха безизразни, скрити зад огледалните стъкла погледи.

— Мисля, че видяхме достатъчно — каза единият от тях.

— Но това е *лъжа* — извика Колбърг с безумно отчаяние. — *Заклевам се, че е лъжа! Той не може да го докаже, не може дори да свидетелства!*

Едното сопи го хвана за китката.

— Вие отзовахте Палас Рил пред очите на местните жители. Разкрихте я като Актриса и по този начин нарочно навредихте на кариерата ѝ. Вие сте арестуван.

Колбърг се изтръгна от ръката му и скочи към панела за управление, удряйки по превключвателя на микрофона.

— Майкълсън! — изрева той. Собственият му глас отекна през говорителите в стаята — Каин все още беше онлайн и лежеше сред струпаните върху платформата за прехвърляне тела. — *Ще те убия заради това! Мъртъв си!*

Когато сопитата най-после успяха да го усмирят и го поведоха извън Техническия център, той чу от тонколоните шепнешото монологване на Каин:

Да. И то твърде скоро, предполагам.

30.

Ярката светлина на сценичните прожектори, монтирани над платформата за прехвърляне, оформя призматичен ореол около гривата на Ма'елкот. Виждам само силуета му, не мога да разгадая изражението на лицето му, но съм доволен; стига ми да чуя неговия давец се от ужас глас, след като погледът му попада върху безкрайните редове от безлични индукционни шлемове и излегналите се в зомбиран сън директни зрители, с които е тъпкано до тавана в „Кавеа“.

— Твоят свят — шепне той. — О, изоставени богове, довел си ме в ужасния си свят...

И това не е проява на инстинктивна ксенофобия, нито безпомощният ужас на наивен туземец; не го задушават чуждата атмосфера на Земята.

Плаши го това, че я *познава*.

Той говори на английски.

В огромния му мозък се въртят спомените на Ламорак, на Карл; той вижда, че неговият свят, Отвъдие — онова място, изпълнено с жестокост, болка и внезапна смърт — е просто сън, рай в сравнение с мястото, където е попаднал.

Довел съм го заедно с мен в ада.

Не мога да си представя ужаса, който изпитва, но пък и не ми пука особено.

Косал, който е замлъкнал може би завинаги, все още стърчи от корема ми. Тялото на Бърн лежи под краката ми на платформата за прехвърляне.

Спечелих.

Ма'елкот извива мощния си врат и поглежда надолу към мен, към нас.

— Ти ме унищожил. Защо го направи, Каин? — В гласа му се долавя отчаянието му. — *Защо ми причинил това?*

Свивам рамене. Боли.

— Защото имаше лошия късмет да се озовеш не на тази страна, на която беше Палас Рил.

Разнася се силен трясък, някъде отвисоко. Това са вратите на „Кавеа“. Количката на медиците идва за мен; някой куражлия техник е запазил достатъчно присъствие на духа, за да ги повика.

По бузите ми ваят топли солени капки; това са сълзите на Шана.

— Дръж се — казва тя. — Моля те, дръж се.

Опитвам се да я стисна за ръката, но тъмнината отново се спуска над очите ми.

— Не ме оставяй.

— Няма. Заклевам се.

Гласът на Ма'елкот звучи изгубено, безпомощно и много, много незряло.

— И сега какво? Какво ще се случи с мен?

Не му отговарям; това не е мой проблем.

Предполагам, че все още съм онлайн; никой не се е сетил да прекъсне прякото предаване. Всички вие ще дойдете с мен в мрака.

Шана се навежда още по-близо и допира топлата си буза към леденото ми лице. Шепне в ухото ми:

— *Дръж се, Каин.*

— Майната му на Каин — отвърщам аз, превъзмогвайки болката.

— Забрави го този задник. Викай ми Хари.

И спускащата се нощ бавно преминава в утро. И аз правя още една малка крачка към светлината.

* * *

На всеки час, по целия свят.

Прическата, разбира се, е съвършена и изсечените скули имат тен точно както при Незаетите. Но в деликатните, почти невидими бръчици покрай искрящите очи се долавя намек за студено отчаяние, а устните, разкриващи идеално белите зъби, потрепват в едва забележимо горчиво презрение към самия себе си.

— Здравейте, аз съм Бронсън Андърруд. В последните десет години като водещ на „Най-новото от приключенията“ ви представях

най-доброто от продукциите на Студията по цял свят. Днес, и само за кратък период от време, с гордост ви предлагам нашата специална оферта: пряко от мястото, където започна всичко, Студията на „Приключения без край“ в Сан Франциско — „За любовта на Палас Рил“, специално издание.

Очите блестят, а усмивката на лицето изглежда като залепена, докато той изброява допълнителните материали в специалното издание: откъси от „Надпреварата за короната на Дал’канит“ и „Слуга на Империята“; няколко часа от „Преследването на Смешника Саймън“, преди задействането на заклинанието Вечната забрава; интервюта с Каин, Палас Рил и самия Ма’елкот, говорещ едновременно от свое име и от името на Ламорак...

— ... и пряко от Специалните архиви на Студията в Сан Франциско, специално за това издание, запис на „Когато Часовникът на живота спря“! Нали си спомняте онзи впечатляващ момент, когато Каин пренесе възлюблената си от горещия пясък на онази арена обратно на Земята, в безопасност. Гледахте го на живо; може дори да сте го преживели като Каин.

— А сега можете да го преживеете *отново*... защото в този миг „Когато Часовникът на живота спря“, записът на Палас Рил, *започва отново*.

— Тази специална оферта *няма* да бъде повторена; това специално издание е *единствената ви възможност* да се сдобиете с този ценен момент. Това е *единственият ви шанс* да проникнете в сърцето на Палас Рил, докато тя стои на колене върху платформата за прехвърляне, спасена от сигурна смърт от единствения мъж, когото някога е обичала истински. Това е единствената ви възможност да видите онова, което е виждала тя, да почувствате онова, което е чувствала тя, докато е докосвала лицето на своя паднал герой.

Очите като че ли леко се навлажняват; може би в тях е попаднала прах. Усмивката не се променя, сякаш устните са залепени за зъбите.

— И за да ознаменуваме тази невероятна оферта, в чест на това изключително приключение, ако направите своята поръчка преди *полунощ тази вечер*, вие ще получите и специално издание на Личния часовник на живота на Палас Рил!

— Настроен от учените на Студията, той използва *ваши* лични статистически данни, извлечени от глобалната медицинска база

данни, включително данните на *шест поколения* *ваши* предшественици. Специалното издание на Личния часовник на живота на Палас Рил ще отброява точно часовете на *вашия* живот! Този красив уред ще изглежда много привлекателно на нощното ви шкафче, на бюрото в офиса, дори на кухненската маса...

Рекламата, която се върти, докато по-голямата част от хората забравят за кого става въпрос, включва и едно дребно уточнение: „Специалното издание на Личния часовник на живота на Палас Рил не е точен измерителен прибор. Използвайте само за развлекателни цели.“

ЕПИЛОГ

Настъпи денят, в който Хари се събуди и намери Шана да седи край леглото му.

Той лежеше на гел-възглавницата си и я гледаше през притворените си очи, докато постепенно свикваше с дневната светлина.

Тя стоеше до прозореца и гледаше към облаците, към океана, плъзгайки поглед над лъскавите медийни ванове, които бяха обградили болницата като обсадни машини на армия от Отвъдие. Изглеждаше отслабнала, бузите ѝ все още бяха хлътнали, а очите — потъмнели, ръката ѝ все още висеше отпусната — и Хари си помисли, че през живота си не е виждал нещо по-красиво.

Той не каза нищо — от страх, че звукът на гласа му ще развали магията.

Усещайки погледа му, Шана леко се закашля. С виновна усмивка докосна гърдите си там, където ги беше пронизала стрелата.

— Пневмония — поясни тя.

Хари отвърна на усмивката ѝ.

— Да, и аз имам — но май съм я пипнал тук.

— Аз, във... — започна Шана, след което бързо попита: — Как се чувстваш? В смисъл...

Тя кимна към сивкавия метален корпус на апарата, покриващ тялото му от бедрата до гърдите; не ѝ се искаше да поглежда нататък.

Хари сви рамене и го потупа с ръка.

— Не знам. Като че ли не чак толкова зле. Казаха ми, че в следващите няколко седмици ще си върна чувствителността в краката. После ще ме окачат на някоя от онези компютърни раздвижващи машини, които размърдват пръстите на краката, или нещо такова, и след година вече ще мога да ходя, дори ако регенерацията не прихване...

Той си пое дълбоко дъх за кураж и бавно го издиша.

— Казаха, че сигурно ще ходя с бастун до края на живота си; отвърнах, че вече съм наясно — изрече той с крива усмивка.

Тя отново се извърна настрана, към прозореца и наведе глава.

— Да — промърмори той, — лоша шега, знам.

— О, Хари, толкова съжалявам.

— Престани — рече той. — Дори не си помисляй.

— Кариерата ти...

— Майната ѝ на кариерата ми. Всичко, което аз... всичко, което *Каин* някога е искал, е да умре в ръцете ти. Това е хепиенд и ме устройва.

Той раздвижи раменете си напред, а след това назад и на него му се прииска хилядите тънки като косъм сондички, свързващи апарата с гръбначния му стълб, да му позволят да размърда хълбоците си — беше започнало адски да го боли.

— Освен това се измъкнах жив. Колко живи пенсионирани Актьори познаваш?

Гласът ѝ се снижи до шепот.

— Отказа се от толкова много неща заради мен...

— Не.

— Хари...

— Не го направих заради теб — би трябвало да ме познаваш по-добре. Направих го, защото не ми се живее в свят, в който теб те няма, разбираш ли? — Той плесна с ръка студения метал на апарата. — Краката ми? Кариерата ми? Цената си струва. Ти струваш колкото десет като мен.

Тя отвърна тихо, без да го поглежда:

— Доскоро и аз си мислех така...

Ръката, която стисна сърцето на Хари, му попречи да отговори.

По-късно тя попита:

— Следиш ли процеса?

— Шегуваш ли се? Умирам от кеф, когато гледам как този долен шибаняк се пече на бавен огън. Подай ми дистанционното — да видим какво са намислили.

Той натисна няколко бутона и на екрана над главата му се появи картина от стъпалата пред Корпоративния съд на Сан Франциско. На екрана се виждаше дълга редица от лимузини; от една от тях излязоха няколко адвокати, които бяха обкръжили клиента си като

телохранители, макар никой от тях да не стигаше по-високо от рамото му.

— Хей, това е Ма'елкот — каза Хари. — Предполагам, че все пак ще му позволят да свидетелства.

Адвокатите му задържаха тълпата от репортери, така че той да може да се изкачи по стълбите. После Ма'елкот се обърна към тях и усмивката му като че ли накара слънцето да грейне по-ярко. Той беше облечен с безупречно ушит костюм в класически европейски стил, подчертаващ невероятната ширина на раменете му. Върху гъстата му блестяща коса, завързана в старомодна опашка, беше поставена сивкава мрежа.

Ма'елкот беше гладко избръснат, благодарение на което се разкриваше аристократичната изпъкналост на челюстта му. Над ясните му сериозни очи сияеше широко чело. Невъзможно беше да не повярваш на този човек, когато той се обърна към репортерите и с гръмотевичен глас произнесе:

— Целта ми е да помогна на правосъдието. Артуро Колбърг ми отне трона и кроеше заговори за отнемането на живота ми, както и на живота на Каин и Палас Рил. Само истината, колкото и грозна да е тя, ще предпази обществото от подобни престъпления.

Камерите го проследиха как със стегната стъпка влиза в съдебната палата.

— Невероятно е колко бързо се адаптира — промърмори Шана. — Звучи така, сякаш се кандидатира за депутат.

— Аз бих гласувал за него.

— Сигурно и аз. Смяташ ли, че Студията ще му позволи да се върне в Отвъдие?

— Едва ли. Не мога да си представя, че биха пожелали това — начинът, по който го отнесох, го е белязал като *актир*. Няма да има кой знае колко добър живот там.

— И сега няма кой знае какъв живот. Може да напуска камерата с нормалното за Отвъдие поле само за по няколко часа от време на време. За да може да говори така, сигурно непрекъснато гледа мрежата.

— Не е лошо като за начало — усмихна се Хари.

Шана наведе поглед.

— Забеляза ли? — продължи той. — Той има акцент като на Карл.

— Хари...

— Няма да се извиня за това. Направил съм доста гадости през живота си, но това не е една от тях. Заслужаваше дори нещо по-лошо, знаеш много добре.

— Да, знам — отвърна тя със слаб глас. — Ти... просто трябва да разбереш, че ми е малко трудно. Имаше времена, в които смятах, че го обичам. Каквото и да съм научила за него, не може да промени това...

Юмрукът в гърдите му отново се появи и стисна сърцето му; той не можеше да я погледне.

— Няма да има „и живели дълго и щастливо“, нали?

— Не знам, Хари. Наистина не знам.

* * *

Дните минаваха. Идваха и си отиваха посетители — предимно репортери, които искаха да разберат как Каин е успял да осъществи налудничавия си план по такъв великолепен начин. Никой от тях не му вярваше, когато отговаряше, че сам не знае, че просто е правил малки крачки към светлината, докато накрая не е успял.

Марк Вило се обаждаше всеки ден, за да проверява състоянието му; той беше убеден, че с кариерата на Каин не е свършено, макар че с милиардите си спокойно можеше да купи нови крака за любимата си звезда.

Различни Актьори носеха новини от Анхана. Говореше се, че Кралят на Кант и Поданиците са спасили живота на херцог Тоа Сител на стадиона в същия ден, когато е било разкрито, че Ма'елкот е *актир*. С помощта на Лицата на Киърандел те успели да удържат града и постепенно спечелили лоялността на военните. В светлината на тези събития голяма част от благородниците му се заклели във вярност и по всичко личало, че Тоа Сител ще поеме управлението на Империята.

Не беше възможно да се събере повече информация, защото Империята наистина се беше превърнала в много опасно място за Актьорите. Тоа Сител продължи стръвно да прилага *актир-токар*,

който беше започнат от Ма'елкот. Няколко Актьори бяха заловени и екзекутирани.

Хари оценяваше студената ирония: блокировките на Студията, чиято цел беше да им попречат да се издадат или да издадат другите, всъщност се бяха превърнали в средството, използвано за залавянето им.

От болничното си легло Хари наблюдаваше с тих възторг как временният управител обявява по мрежата, че Студията прекратява анханските операции, докато не бъде намерено решение на проблема.

Артуро Колбърг беше изхвърлен от Студията; официалната позиция беше, че всичко е било негова подмолна операция. Той беше понижен до Работник и бе прехвърлен в гето за Временни работници, недалече от мястото, където бе израснал Хари.

Хари беше спечелил; Каин беше спечелил.

Бяха го убили, но това нямаше значение; пак ги беше победил всичките.

И един ден Шана се върна.

— Поздравления, Администратор Майкълсън — беше първото нещо, което му каза тя. — Чувам, че повишението ти в горна каста е било одобрено.

Хари сви рамене.

— Здравсти и на теб. Да, Студията ме подкрепи, а те, общо взето, получават онова, което искат.

— Студията? — рече тя озадачено. — Че защо ще искат да те издигат в горна каста?

— Защото ми предложиха работата на Колбърг.

Шана пребледня.

— Не мога да повярвам.

— И аз не вярвах, но като се замислиш, това си е напълно в реда на нещата. В момента съм най-прочутият човек на планетата. Дори да съм — да бях — само един Професионалист, пак мога да причиня сума ти проблеми на Студията. Практически съм недосегаем, мога да разкажа доста истории. Мога да им осигуря нокаута след насиненото око, което получиха от Колбърг. Затова решиха да ме задържат в системата.

— Наистина ли смятат, че можеш до такава степен да им навредиш?

Той разпери ръце.

— Хей, този месец вече успях да сваля едно правителство.

— Нали не смяташ сериозно...

— Е, може би не. Знам само, че за тях ще е по-добре да не ме ядосват.

Лицето ѝ беше понапълняло, сенките под очите ѝ бяха изчезнали. Внезапно тя му се стори ужасно смутена; направи жест, като че ли се кани да си тръгне.

— Какво има? — попита той.

— Хари, аз... не знам. Това е страхотно, новините, издигането ти, всичко, но аз... Може би просто трябва да си мълча.

— За какво? За кое да си мълчиш?

— Не искам да си мислиш, че това има нещо общо с издигането ти в каста...

Сърцето му се вдигна в гърлото и кръвта забуча в ушите му.

— Кое това? Хайде де, стига ме измъчва! Говори...

Тя отметна с ръка косата от очите си и се загледа през прозореца в мъгливите далечини; после заговори колебливо, с очевидно затруднение.

— Оттатък, в самия край, аз станах богиня — започна тя и въздъхна, сякаш не знаеше как да продължи.

— Помня... — отвърна тихо Хари.

— И нали знаеш това не бях съвсем аз — в смисъл, аз бях, но бях и нея, Чамбарая. Бях само частица от един бог, но в същото време бях самият него и знам, че в това няма особен смисъл... Думите като че ли не са достатъчно изразителни, предполагам; единственият начин наистина да разбереш е, ако се случи на теб.

— Липсва ти, нали — каза Хари. Това не беше въпрос; истината му беше ясна и го разкъсваше отвътре. „Тя ме напуска отново — помисли си той. — Отива си заради любовта си към реката.“

— Да, разбира се, че ми липсва. Но сега съм тук и имам нужда да съм тук. Имам нужда да съм там, където съм, да правя онова, което правя и което искам да правя, разбираш ли ме?

— Не съвсем...

— Ти видя силата — каза тя, — но силата няма нищо общо с това, да си бог. Те, боговете, *гледат* на нещата по различен начин. За да се слея с Чамбарая, аз трябваше да видя света по начина, по който

го възприема тя. И когато светът изглежда различно, той променя и теб — ти не си същият човек, който го е възприемал по стария начин.

Тя разпери ръце и поклати глава с примирена усмивка.

— Май не стигам до същността.

Шана се изправи и закричи из стаята; погледът на Хари я следваше безпомощно.

— Знаеш ли, боговете също не ни разбират — каза тя. — За тях смъртните са същата загадка, каквато са те за нас. И онова, което най-малко разбират, е защо ние избираме да сме нещастни. На тях им се струва, че ние *копнеем* да сме нещастни... Докато бях с Чамбарая, на мен също ми се струваше така и също като реката не можех да го разбера.

Шана изпъна гръб. Хари можеше да види лекото треперене на ръката ѝ, с която изпъна шева на туниката си. Дишаше дълбоко, сякаш черпеше смелост от въздуха.

— Обмислях го дълго, оглеждах го от всички страни — рече колебливо тя.

Хари стисна здраво очи. „Не искам да чувам това.“

— Ти скоро ще се прибереш вкъщи.

— Да...?

Това беше единственото, което той можа да произнесе през свитото си гърло.

— Бих искала да... Бих искала да съм там, когато пристигнеш. И след това.

Той не можеше да говори, не можеше да диша, не можеше дори да мигне.

Тя седна и отново погледна настрани.

— Бизнесмен Вило, той има едно симкресло... Двамата с мадам Незаетата Доул са... е, нали знаеш, затова аз... През миналата седмица направих нещо като директно гледане на Приключението ти.

— Шана...

— Сега вече разбирам много неща. И, Хари? По време на всичко, раздялата, всичко, никога не съм се съмнявала, че ме обичаш. Предполагам, че просто съм искала да ме обичаш по *моя начин* — или нещо глупаво в този дух. Не знам. Мисля, че сега това няма значение.

— Аз, аз...

— Не знам дали между нас ще се получи, Хари. Наистина не знам. Не съм същата жена, за която се ожени — за мен вече са важни други неща. И ти не си същият мъж. Може би ще успеем... да се опознаем отново. Мислиш ли? Защото аз те обичам и искам отново да сме заедно. Искам да се опитаме да бъдем щастливи.

— Шана, мили боже, Шана...

Когато той протегна ръка да хване нейната, в стаята връхлетяха група лекари — телеметрията му беше активирала шест различни аларми.

Дни по-късно, когато лекарите бяха удовлетворени и той беше настанен в левитиращ стол, който щеше да бъде неговият мобилен дом през следващите няколко месеца, той я държеше за ръката, вираше се в очите ѝ и си мислеше: „Е, мамка му, всичко се нареди — накрая получих дори и момичето.“

Тя вървеше до жужащия му стол, докато напускаха болницата и излязоха на чист въздух.

Над главите им се ширеше небето. Наблизо проблесна златистото снижаващо се такси.

Той я погледна.

— Наистина ли мислиш, че ще се получи?

— Надявам се — отвърна тя. — Все пак обещах, че никога няма да те изоставя. А обещанията са важно нещо.

— Да — рече той, — така е... Знаеш ли, това ми напомни за едно мое обещание.

Когато таксито се приземи, тя помогна за настаняването на стола му вътре. Той се наведе напред, натисна бутона за отмяна на маршрута и каза на шофьора да ги откара до социалния лагер „Бюкянън“.

— „Бюкянън“ ли? — попита Шана. — Какво ще търсим в „Бюкянън“?

Хари се усмихна едва-едва; сърцето му беше твърде препълнено, за да си позволи нещо по-голямо. Колкото по-силна е радостта, толкова по-слабо и по-тихо се изразява.

— Там има един човек, с когото искам да те запозная.

Издание:

Автор: Матю Удринг Стоувър

Заглавие: Героите умират

Преводач: Васил Велчев

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Главен редактор: Андрей Велков

Художник: Росен Дуков

Коректор: "Колибри"

ISBN: 978-619-150-282-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1190>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.